

СЮЗЪН ЛУИС МАНИЯ

Превод от английски: Пенка Стефанова, 2001

chitanka.info

В очите ѝ се таеше свят от греховност, а в тялото ѝ — вселена от наслади. Бледите устни вещаеха несънувани сладострастия; кожата ѝ блестеше с трепетно сияние, от което в дълбините на душата му лумна висок пламък.

Докато се гледаха през лъскавата, окичена с дрънкулки тълпа, усети мощната ѝ чувственост, която сякаш се увиваше лениво около нажеженото ядро на похотта му. Стори му се, че тази дива безнравственост го засмуква, че в ясните ѝ очи се надига ураган от необуздани желания, а в усмивката на изящните ѝ устни свети неопишуема поквара.

Изведнъж го достраша; сред хаоса в съзнанието му изплуваха гротескни образи от миналото; в сърцето му нахлу ужас и той дочу собствените си писъци в несвършващия кошмар на детството.

— Миличко, добре ли си?

Той се обърна, сякаш в транс, и видя познатото загрижено лице на жената, която го обожаваше. С тридесет години по-стара от него, тя можеше да му бъде майка. Искаше му се наистина да бе така, да го избави от страха, който се надигаше от най-съкровенията му дълбини. Мили боже, да можеше да го спаси, защото истинската му майка така и не успя.

— Ужасно си блед, миличък. Какво има?

Обичаше гласа ѝ. Обичаше нейната доброта и самоотверженост. Беше му скъпа.

— Само за теб говорят — изкикоти се тя.

Тя не разбираше, никога нямаше да разбере. Всичко, което виждаше в него, бе едно осемнадесетгодишно момче, една играчка, жребец, украшение за месестата ѝ ръка. А той имаше нужда да бъде обичан, не боготворен заради красотата, нито пък обожаван заради способностите на младото си тяло. Имаше нужда добротата ѝ да му протегне съчувствено ръка, но вместо това тя го купуваше с богатства, които надминаваха всичките му представи. Беше го приютила, нахранила, възпитала и образovala. Беше му показала един свят, който без нея може би никога нямаше да познае; един бляскав свят, който изглеждаше така чужд на болката и на страданието. Затова винаги щеше да ѝ бъде благодарен.

Тръгнаха заедно през множеството. Той се усмихваше на момичешката ѝ дяволитост, макар вътрешно да се отвърщаваше.

Смееше се на кокетствата ѝ, но сърцето му се свиваше от жалост. Той беше тук, за да впечатли приятелите ѝ, да им вдъхне ревността, която щеше да възстанови положението ѝ в обществото. Съмненията ѝ в себе си, страхът ѝ от старостта и жалката ѝ загуба на достойнство го покъртваха. Всичко, което ѝ беше останало, бе съмнителната власт над миналите триумфи на един покоен съпруг... и той. Не можеше да стои сама в този пашкул от изнежени непознати, дори и богатството вече не я спасяваше. Той бе единствената ѝ надежда, без него щеше да се сгромоляса; щеше да залезе в бездната на позора и безличието, от които толкова се боеше.

Почувства как се вкопчва в него, сякаш бе стиснала сърцето му в дланите си; усещаше задушавашото ѝ отчаяние, като че ли тя дишаше с неговите дробове. И въпреки това изпитваше към нея нежност, която надделяваше над всичко останало.

Обсипаните ѝ с бижута пръсти се изплъзнаха от неговите и някой я отведе. Той остана сам. Очите на дяволската жена продължаваха да го наблюдават. Тръпката на спомените го разтърси още веднъж, ала погледът ѝ го притегляше неудържимо и той усети, че се обръща. После, когато очите му се спряха на нея, реагира с всяка частица от тялото си, сякаш усети въздействието на красотата ѝ като удар. Великолепните ѝ коси с цвят на бяло злато блестяха и искряха като неясната светлина на ореол. Струваше му се, че погледът ѝ го пронизва, че стига до най-скритите дълбини на сърцето му. Усети съпричастността ѝ като лековити пръсти, които се протягаха, за да изцерят болката му. Тя знаеше, тя разбираше и погледът ѝ преди малко трябваше да му го покаже. Когато осъзна какво става, той се олюля от изумление. Тя бе дошла под маската на демон, за да му позволи да види в очите ѝ, в устните ѝ, в кожата ѝ отражението на своите страдания, а сега, като ангел божи, му показваше спасението.

Изчака я да се приближи до него, а в това време всяка фибра на тялото му тръпнеше от предчувствието за нейната божествена чувственост. Парфюмът ѝ стигна до него — едно ефирно ухание, което го доведе до неизпитван шемет. Пръстите ѝ се плъзнаха между телата им и го погалиха с дискретна, изгаряща нежност.

Тя улови ръката му и го поведе под полилеите към широкото стълбище. На последното му стъпало се обърна и с някакво божествено високомерие изгледа греховния свят на изобилието. Той я

наблюдаваше и във всеки удар на сърцето му пулсираше пречистваща любов. Желанието му бе мъчително, страхът — огромен.

Банята сякаш бе правена за някоя римска богиня. Мрамор, злато и оникс. Когато затвори вратата и се обърна, светлината падна върху нея; приличаше на неземно видение, което го изпълваше с блаженство. Прииска му се да падне благоговейно в краката ѝ, но тя го изпревари, а след това легна по гръб пред него.

— Твоя съм — прошепна. — Прави каквото искаш.

Облада я и това бе върховното удовлетворение, което можеше да получи. Беше се молил Бог да му изпрати спасение и сега Той отговаряше на молитвите му.

Минаха три седмици. Всеки един ден в светлината на деня сливаха ритуално телата и душите си. Не знаеше нищо за нея, освен че красотата ѝ е величествена, а тялото ѝ — божествено. Беше негова господарка, изпиваше силите му докрай и после му показваше благоговението си. Накрая той реши, че вече е достатъчно силен, за да го направи. Най-сетне можеше да ѝ се изповяда и тя, като личен пратеник на Бог, щеше да му даде опрощение.

Изслуша го, навела състрадателно прекрасното си лице. Историята бе дълга, еднакво болезнена за слушане и разказване. Едва когато свърши, когато смяташе да заличи завинаги всички изтезания и мерзости от своя живот, тя вдигна поглед. И в момента, в който очите им се срещнаха, му стана ясно, че тя изобщо не е неговото спасение; че тя е неговото проклятие.

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво? Кажи, че се шегуваш! — извика Кори, обърна гръб на огъня и размаха дългата вилица за препичане на хляб с димящата филийка, набучена в края.

— Не разбирам защо. Всъщност идеята ми се струва добра, а на теб, Едуина? — рече Пола и се обърна за подкрепа към майката на Кори.

Прозрачнокафявите очи на Едуина искряха развеселено. Бузите ѝ бяха порозовели от огъня.

— Ако се съгласиш с нея... — започна предупредително Кори.

— Защо просто не изплюеш камъчето? — каза Пола и трепна болезнено, докато се опитваше да се намести по-удобно. — Искам да кажа, какво толкова можеш да изгубиш? Със сигурност не и своята девственост.

Кори я изгледа заплашително и Едуина се засмя с глас. И трите знаеха, че Кори е загубила девствеността си с Дейв, съпруга на Пола. Разбира се, по онова време Пола и Дейв не бяха женени, но излизаха заедно. И вината донякъде беше на Пола, защото, ако не бе започнала да го разиграва, това никога нямаше да се случи. Но Дейв, в усилията си да предизвика нейната ревност, бе насочил интереса си към Кори. И понеже Пола продължи упорито да твърди, че пет пари не дава, Кори, която по онова време беше на двадесет и една и умираше да се раздели със своята заплашваща да се превърне в доживотна присъда девственост, взе, че прелъсти техния стар приятел от училище, понастоящем в амплоато на местния автомонтьор. Не би могло да се каже, че беше някакво паметно събитие, тъй като и двамата бяха твърде пияни, за да си спомнят кой знае какво. В главата на Кори заседна смътното усещане, че след това не се бе чувствала особено доволна от себе си, най-вече тогава, когато Дейв си науми, че е длъжен да каже на Пола какво се е случило. Не беше ли съвсем по мъжки да отиде и да си признае? Ако го беше премълчал, Пола може би никога нямаше да научи, но той не премълча и Кори и Пола, които през целия

си живот бяха близки като сестри, а може би дори и по-близки, не си говориха цели три месеца. Сега, пет години по-късно, всички те, включително и Едуина, се смееха, като се сетеха за това.

— Трябва само да отговориш на някоя обява — рече Пола, като постави чинията върху наедрелия си от бременността корем и захвапа една дебела препечена филийка. — Никой не те кара ти да пускаш обявата. Е, всъщност не би и могла. Искам да кажа, ако започнат да се обаждат тук, Едуина може да я арестуват за сводничество.

Както си седеше на пода, Кори отправи един изпитателен поглед към майка си, която се надигна, все още смеейки се, и отиде да досипе въглища в огъня. Когато им обърна гръб, двете се спогледаха. Пола ѝ намигна и Кори се усмихна в отговор.

— Всъщност — рече Пола, като се прозина, размекната от топлината на малката дневна — може би е по-добре сама да пуснеш обява. Така ще можеш да посочиш изискванията си. Като начало някой с хубав, голям... — Тя млъкна, когато Кори я замери с една възглавничка. — Какво толкова? — попита тя и прекрасните ѝ сини очи се окръглиха от пресилено смущение. — Мога да те уверя, че това е едно от най-важните...

— Ти си просто ужасна! — засмя се Кори. — Освен това не искам мъж, пък бил той с голям, малък или никакъв такъв.

— Хм! — изсумтя Пола.

— Тогава ни кажи какво искаш, бръмбарче — рече Едуина. Все още стоеше пред огъня с гръб към стаята, но Кори виждаше в огледалото отражението на пламналото ѝ, макар и уморено лице.

— Нищо — отговори ѝ, може би съвсем малко по-оживено, отколкото трябваше. — Не искам нищо. Напълно ме задоволява да живея тук, в Амбърсайд, с теб и...

— Да бе! — вметна Пола. — Пробвай нещо друго. Всички знаем, че нямаш търпение да се махнеш от цялата тази...

Кори ѝ метна предупредителен поглед. Пола млъкна по средата на изречението и лицето ѝ пламна сконфузено.

Едуина се обърна усмихнато и ги огледа. Толкова различни по външност и амбиции и все пак тъй еднакви по природа. Бяха си предани една на друга. И на нея също.

Очите ѝ се спряха на Пола. Всичко в Пола, с изключение на издутия от бременността корем, бе дребно. Рядко се случваше това

миниатюрно личице с дяволити сини очи да не успее да я разсмее. А пухкавите, руси до бяло къдрици почти не се бяха променили от детството насам. Разбира се, сега нейната красота се дължеше повече на постигнатото вътрешно удовлетворение, отколкото на ангелските ѝ черти. Едуина знаеше, че Кори далеч не изпитва такова удовлетворение.

— Светът очаква Кори — рече Едуина, — от нея се иска само да отиде и да му се представи.

— Светът или поне аз — отвърна Кори — съм си съвсем добре и тук, в Амбърсайд.

Едуина повдигна недоверчиво вежди.

— Да си живееш в една малка къщичка, в едно малко селце и да въртиш малко магазинче за дрехи? Това за някои може да е достатъчно, но не и за теб.

— Кой го казва? И ако смяташ, че така можеш да ме предизвикаш да пусна обява, за да си намеря мъж, който да промени живота ми, само дълбоко се заблуждаваш. С никого не искам да се запознавам по този начин. Всъщност не знам дали изобщо искам да се запознавам с когото и да било. — Навън нещо шумно издрънча и тя обърна рязко глава. — Какво е това, за бога?

— Ако си мислиш, че господин Бъдещ Съпруг идва през площада на бял кон в тази студена зимна нощ, може здравата да се разочароваш — подхвърли Пола, докато Кори отиваше към прозореца.

— Гюмът на съседите е, вятърът го е прекатурил — рече Кори и пусна края на пердето. — Хайде стига сме умували как да си намеря съпруг. Кажи ни нещо за бебето.

— Какво да ти кажа, дали ме е шубе как ще изкарам такава голяма глава през такава малка дупка ли? Вече сънувам кошмари. По-добре да сменим темата. Смяташ ли да се запишеш в часовете по аеробика, дето ще ги провеждат всеки вторник в кметството? Добре ще се посмеем ако не за друго, поне за това, че ще ги води Ди Робинсън, а знаеш на какво прилича, когато се напъха в трико. Таксата е само две лири. Кажи, че ще се запишеш, Кори, защото хич не ми се ходи сама с онези дъртофелници, ама когато бебето се роди, ще трябва да направя нещо, за да вляза във форма.

— О, боже — изстена Кори, — налага ли се? Само като си представя как подскачам в оная стара зала, където винаги става

течение, с такива като госпожа Уилис, а оная подла стара крава Линда Морис да ми мери с очи обиколката на бедрата...

Едуина и Пола се спогледаха.

— Добре де, знам какво си мислите — рече Кори. — Всъщност да, добре би ми се отразило да поотслабна.

— Ох, ето пак! — въздъхна Пола. — И срещу коя точно част от твоята анатомия е насочена омразата ти сега?

— Какво искаш да кажеш?

— По теб няма и грам излишно месо.

— Какво? Я ме погледни! Едва ли би могла да ме наречеш стройна, нали?

— Не, не това е думата, която ми хрумва в първия момент — съгласи се Пола. — По-скоро си...

— Ако кажеш „пищна“, веднага ще се погрижа бебето да започне да излиза през онази малка дупка.

Пола погледна умолително към Едуина.

— Кажи й!

— Опитвала съм се — рече Едуина. — Кори, миличка, ти просто имаш едра структура. Но си достатъчно висока и ти отива. Ако беше малко по-слаба, щеше да бъдеш кльощава, върлинеща. Изобщо нямаше да изглеждаш добре като сега.

— А не е ли по-вероятно като моя майка просто да си малко пристрастна? — отвърна Кори. — Аз съм дебела.

— Закръглена — поправи я Пола. — И трябва да позволиш на Хариет по-често да се занимава с косата ти. Беше ти направила страхотна прическа за сватбата на Кейти и Стив, само не се опитвай да отричаш.

— Леля Хариет е истинска магьосница и това го знаят всички — рече дръзко Кори, — но трябва да призная, че тогава действително изглеждах доста добре.

Тя погледна майка си, от която бе наследила лъскавата кестенява коса. Внезапно я прониза остра болка и следващите думи заседнаха в гърлото й.

— Значи аеробика — рече Пола, която отлично бе схванала положението. — Ще отидем до кметството и ще се запишем веднага щом изляза от болницата, което едва ли ще е след повече от две седмици.

Едуина се засмя и каза:

— Не мисля, че ще бъдеш готова за аеробика толкова скоро, Пола.

— Няма — въздъхна Пола с внезапно навъсено лице. — Предполагам, че си права. И никакъв секс. Умирам да го правим, но Дейв не иска. Казва, че го е страх да не извади окото на бебето. И понеже говорим за Дейв, мисля, че състезанието по мятане на стрелички трябва вече да е свършило, така че по-добре да си вървя, нали знаете как не обича да остава сам с мама и татко. Но ще трябва да се справи, когато вляза в болницата. Благодаря — рече тя, когато Кори я хвана за ръцете и ѝ помогна да се надигне от мекото канапе. — И да не забравите, утре аз ще приготвям салатата за обяд. Ще почистя зеленчуците у дома и ще ги донеса. Става ли? В колко часа?

— Ще сложа пилето около дванайсет — отвърна Кори, — така че ела тогава. След това можем заедно да отидем до кръчмата за по едно питие.

— Идеята ми допада — рече Пола и се обърна към Едуина. — Приятни сънища — каза, като я целуна по бузата. — До утре.

Кети изведе Пола в коридора и затвори вратата зад гърба си.

— Извинявай — рече Пола още преди Кори да е отворила уста. — Просто не съобразих.

— Няма значение — успокои я Кори. — На нея и без това ѝ е ясно колко ми се иска да се махна оттук и да постигна нещо в живота си. Ще ми се изобщо да не го желяех.

— Да, ама го искаш и само влошаваш положението, като се опитваш да отричаш. Все пак не съм имала намерение да повдигам въпроса пред Едуина.

— Колко ли щеше да е по-лесен животът, ако можех да срещна някого и да бъда щастлива като теб.

Пола поклати глава.

— Нямаше да се получи. Ти не би се задоволила с това да останеш в Амбърсайд и го знаеш. Никога няма да стане.

— Ще се наложи — рече Кори и се усмихна, когато видя загрижеността в очите на Пола. Тази усмивка почти разхубави неособено привлекателното ѝ лице; лице, което би могло да мине за красиво, но можеше да изглежда далеч по-интересно, ако Кори си направеше труда.

— Какво, мятане на стрелички в събота вечер, печено пиле в неделя и аеробика във вторник? — каза Пола. — Не мисля, че би могла да понесеш толкова много вълнения, Кори. — После изражението ѝ стана сериозно. — Но ти ще срещнеш някого, сигурна съм. И той ще бъде наистина изключителен; ще видиш, че съм права. И кариера ще направиш. Накрая всичко ще си дойде на мястото.

Кори поклати глава и каза:

— Ако можех да сключа сделка с Бог, щях да живея до края на дните си с мисълта за своите неосъществени планове, само и само...

Пола улови ръката ѝ и я стисна.

— Знам — прошепна тя и вдигна поглед към лицето ѝ.

Кори остана на входната врата, докато Пола, преборвайки се с пристъпите на вятъра, стигна до края на улицата и се прибра в дома на родителите си — последната къща, преди да се излезе на селския площад.

Когато се върна в дневната, завари Едуина седнала на канапето. През ресните на лампата, зад удобното кресло до камината, се процеждаше мека светлина, която образуваше кехлибарен кръг пред краката ѝ, върху протрития шарен килим и по претъпканите лавици зад нея. За момент пробяга странна сянка, когато вятърът навън нададе вой, образува течение между завесите и свирна през комина в малката чугунена камина. Огънят потрепна и отново се успокои.

— Ела тук — каза Едуина и потупа възглавничката до себе си.

Кори вдигна изненадано поглед и когато видя изражението ѝ, се усмихна за миг.

— Зная какво ти се върти в главата, бръмбарче — рече Едуина. — Така че хайде да поговорим.

Кори поклати глава. Никога нищо не бе крила от Едуина, а и нямаше защо. Бяха в прекрасни отношения — колкото майка и дъщеря, толкова и приятелки, но не искаше да говорят за това. И преди бяха водили този разговор без особен успех. Колкото и недоволствена и объркана да се чувстваше, много по-различна от хората, сред които бе израснала, нищо на света не можеше да убеди Кори да напусне майка си и да се махне от малкото селце Амбърсайд, за да открие живота, за който почти непрестанно мечтаеше. А знаеше, че майка ѝ се кани да подхване именно тази тема. Кори на свой ред щеше да ѝ пробута

извинението, че ако излезе навън със своите амбиции и се опита да се прави на такава, каквато не е, накрая със сигурност ще стане за смях.

Тази вечер не ѝ се разиграваше този фарс, нито пък, както се досещаше, на Едуина. Но като виждаше колко е загрижена майка ѝ, сърцето ѝ се късаше, защото и двете знаеха, че чувствата на Кори нямат нищо общо с причината, поради която не желаете да напусне това сиво селце с непоносимо монотонното му ежедневие и безлични обитатели.

Тя хвана протегнатата ръка на Едуина и се наведе да целуне някога красивото, но сега подпухнало и бледо лице. Очите ѝ, очи на млада жена, вече бяха загубили блясъка си, но не и нежността, която бе съпътствала Кори през целия ѝ двадесет и шест годишен живот.

— Изглеждаш уморена — каза тя.

Едуина стисна ръката ѝ. Дълбоко в себе си копнееше да ѝ каже да замине, да не пропилява своята младост заради една умираща майка, която иначе можеше да доживее и до петдесет. А тогава Кори щеше да е минала тридесетте. Но Едуина знаеше, че с нищо не може да убеди дъщеря си да я напусне. Бяха си страшно предани. Как само мразеше болестта, която съсипваше живота и на двете!

Поговориха малко за Пола, чиято жизненост сега, след като си беше отишла, им липсваше. След това, усещайки, че майка ѝ отново се опитва да подхване темата за болестта си и за това как Кори не трябва да носи нейното бреме, а да продължи да живее своя живот, тя отиде в малката кухничка в задната част на къщата, за да приготви нещо топло за пиене преди лягане.

Напълни една касерола с мляко, избърса скарата за сушене на съдове и извади двете глинени чаши. Скоро щеше да изважда само по една и тя не знаеше как ще го преживее. Бяха изминали пет години от деня, в който Едуина бе открила, че има рак. Пет ужасни години, през които махнаха тумора от гърдата ѝ и известно време вярваха, че се е излекувала. Последваха две години на радостно облекчение. Две години, в които Едуина изглеждаше по-млада и по-жизнена отвсякога. Какви планове правеха само! Но сега се бе появил вторичен рак. Такъв, който до пет дни, пет месеца или може би пет години щеше да я прибере завинаги.

Докато сновеше из кухнята, Кори усети, че размишлява, както често правеше през последните няколко години, колко по-различно би

било всичко, не само за нея, но и за Едуина, ако можеше да харесва същите неща като Пола. Съпруг, бебе, почасова работа в местния клон на бреговата охрана и живот колкото безопасен и сигурен, толкова и предсказуем. Знаеше колко щастлива би била Едуина да я види омъжена, да знае, че когато умре, дъщеря ѝ няма да остане сама. Но нищо не беше толкова просто и макар Кори да изпитваше истинска привързаност към някои от съучениците си, сега мъже, не можеше дори да си се представи омъжена за някого от тях. Даже Боб, единственото ѝ истинско гадже досега, който вече бе женен за Морийн Денис и в когото бе смятала, че е влюбена, преди да открие, че ѝ изневерява с Морийн, не бе успял и за миг да потисне онзи неин изгарящ копнеж по другия живот, който дори не смееше да си представи. Все пак известно време бе мислила за Боб като за свой спасител, за човек, който най-сетне ще укроти неспокойния ѝ дух. И щеше да се омъжи за него, ако я беше помолил и ако не беше срещнал и направил бебе на Морийн.

Но сега не съжаляваше за това, понеже знаеше, че ако положението с Едуина бе по-различно, щеше да смята, че Морийн Денис ѝ е направила услуга. Мъж, израснал в Амбърсайд, чиито представи за забавление се изчерпваха с мятане на стрелички в събота вечер и периодични пътувания до Ипсуич, когато футболният отбор играеше на свой терен, просто не беше за нея. Не беше за нея и да върти цял живот майчиното си магазинче за дрехи на селския площад и от време на време да я опипват по коленете в залата за бинго. На този етап се задоволяваше с мечти, оставяше ги да я понесат, докато се видеше увлечена в забързания, бляскав и напрегнат живот на отдадена на кариерата си жена, също като онези, за които беше чела по списанията. Почти всяка кариера я устройваше, но ако можеше да работи в телевизията, да ходи навсякъде из страната и света, за да снима драми, документални филми или дори новини, е, това щеше да бъде върхът. Понякога си представяше и свободните си часове, които сигурно щяха да бъдат малко, имайки предвид изискванията на професията ѝ. Щеше да ги прекарва като синовете и дъщерите на семействата, които живееха във внушителни имения в околностите на града и идваха през летните уикенди, за да организират купони, докато родителите им бяха заминали някъде на почивка. Цялото предишно лято ги наблюдава през витрината на магазинчето, като объркваше

илиците на копчетата, докато обличаше манекените, и често откриваше, че се усмихва през сълзи на завист, като ги виждаше как се забавляват, докато профучаваха през селцето с откритите си коли, с надута до дупка музика и развети от вятъра коси. Нямаше представа как се казват, хората от големите къщи нямаха почти нищо общо със селцето, освен в редките случаи, когато идваха в кръчмата или се отбиваха набързо до бакалницата. Никой от тях не беше влизал в магазинчето за дрехи. Сигурно не бяха го и забелязали. Изложените дрехи бяха твърде скучни, а стилът им прекалено сухарски в сравнение с великолепните маркови творения, които носеха. Представяше си как в неделя вечер се връщат в Лондон, за да продължат бляскавия си нощен живот, а през деня са погълнати от своите обвързани с власт, но и изключително отговорни професии; как само копнееше да ги последва, да бъде една от тях.

— Между другото — рече Едуина, докато поемаше чашата с горещ шоколад от ръката ѝ — знаей, че вие двете с Пола обичате да ме поднасяте, но нали не мислиш сериозно да си потърсиш мъж чрез обява?

Кори, която в момента сипваше въглища в огъня, се обърна бавно и я погледна, преструвайки се на изненадана и обърквана.

— Е, мислех да сложа на вестникарската будка на Норман бележка, че давам уроци по френски. Защо, смяташ, че не бива ли?

— Не съвсем, миличка, дори и да оставим настрана това, че не говориш френски.

— Не мисля, че наистина е необходимо да го говориш — отвърна още по-невинно Кори.

— В Амбърсайд биха очаквали точно това — засмя се Едуина. — А сега пусни телевизора. Хайде да се изтегнем на канапето и да се посветим на късния филм.

— Оооох! — потрепери развълнувано Кори. — Чакай само да си взема пантофите.

ВТОРА ГЛАВА

Две седмици по-късно, когато се роди момиченцето на Пола, Кори и майка ѝ хванаха автобуса за Ипсуич. Няколко минути след като пристигнаха в болницата с цветята, шампанското и бебешките джунджурии, Дейв, който беше излязъл да закара родителите си у дома, връхлетя в отделението. Кори и Едуина трябваше да отстъпят настрана. Той вдигна бебето на ръце и се взря в очите му с толкова благоговение и преданост, че ги трогна до сълзи; точно тогава обаче Кори зърна изражението на Пола и двете избухнаха в смях.

Дейв понесе закачките им незлобиво, но не пожела да се раздели с дъщеря си, дори когато тя започна да проплаква.

— Гладна е, идиот такъв — рече Пола.

Дейв погледна Кори и Едуина и се ухили така широко, че със сигурност го заболя лицето.

— Не е за вярване! Тя знае кога е гладна!

Подаде бебето на Пола, на чието лице се изписа огромно облекчение, но после взе да гледа като омагьосан как малката Бет започва да суче.

— Страхотна е, нали? — извика победоносно. — Вижте, дори може да...

— Дейв! Млъкни най-сетне! — рече Пола. После се обърна към Едуина и Кори. — Трябваше да го видите, докато раждах. Ако главичката на бебето не беше тръгнала да се показва, сигурно щеше да пъхне там своята, за да види какво става. Пречеше на всички, дори и на себе си. А после, когато положението стана наистина напечено, знаете ли какво направи? Започна да се майтапи! Кажи им какво каза на акушерката. Хайде.

Лицето на Дейв бе самата невинност.

— Ами представете си само — рече Пола, — държа го здраво за ръката, скъсвам се да крещя и ми се струва, че раждам маса, а той, той не може да изтърпи болката. „Ама че яко стискаш“, ми вика. А после се обръща към акушерката: „Мислите ли, че някога ще мога отново да

свиря на пиано?“. Тя му отговаря: „О, сигурна съм, че ще можете“. „Странно, вика той, защото преди не умеех“.

Лицето на Дейв изразяваше такова глуповато задоволство, че макар да се разсмя, Кори едва прикри вълнението от силната любов, която Пола и Дейв изпитваха един към друг. И понеже и нейните родители се бяха обичали така, тя се запита дали в момента Едуина не мисли за това и не си спомня как тя и съпругът ѝ са свеждали поглед към новороденото бебе, както Дейв и Пола сега.

Но размишленията ѝ траяха само един миг. Пола дразнеше толкова безмилостно сияещия от гордост Дейв, че Кори не можа да се стърпи и се включи. Двамата с Дейв постоянно се заяждаха един с друг, но днес, при опияняващата комбинация от шампанско и еуфория, просто надминаха себе си. В крайна сметка успяха така да развеселят всички в отделението, че около леглото се събра цяла тълпа.

Накрая Едуина и Кори се сбогуваха. Когато излязоха на улицата, Кори все още бе толкова възбудена, че по пътя към спирката не спря да дърдори за бебето, докато — бум, тряс — не се удари в един стълб. От очите ѝ изскочиха искри.

Едуина я хвана за ръката, но колкото и да бе зашеметена, Кори успя да забележи, че едва сдържа смеха си.

— О, боже! Гледаше ли ни някой? — ахна Кори. — Моля те, кажи ми, че никой не е видял!

— Никой не видя — увери я Едуина и се засмя, когато продавачът на вестници, ухилен до уши, извърна глава.

— Не трябваше да ми позволяваш да излизам! — проплака Кори.

— Все ще ми се случи нещо такова. И, ох, как боли само!

— Хайде, ще те заведа някъде да почерпя по един чай — извикоти се Едуина.

Нямаше никаква причина да бързат да се прибират, понеже леля Хариет с удоволствие заместваше Кори в магазина, и тя вече се канеше да се съгласи, когато зърна лицето на Едуина — дори само два часа навън ѝ се отразяваха зле. Но Едуина не искаше и да чуе за прибиране.

— Приятно е да се поразходиш в най-голямата градска блъсканица — каза весело тя и се огледа. — Толкова отдавна не съм виждала улици, пълни с коли, високи сгради и тълпи от хора. — Внезапно изписка и вдигна бързо ръце към главата си, когато един

порив на вятъра едва не я отвя от земята. — Перуката ми! — извика тя. — Едва не си загубих перуката!

Кори я оправи, като се смееше, после свали шалчето от врата на Едуина и ѝ го върза като забрадка. Майка ѝ често се шегуваше със своята перука, но с изключение на лекарите и Кори, никой не я беше виждал без нея.

— Каква двойка сме само — засмя се Кори, докато завързваше шалчето под брадичката на Едуина. — О, боже, не!... — извика тя, когато един автобус прегazi локвата близо до тях и ги оплиска чак до коленете. — Е, това решава всичко, сега вече трябва да си вървим. Няма да ти позволя да се разхождаш с мокри крака, да не вземеш да ми умреш пък от настинка.

През цялото време, докато пътуваха с автобуса, Кори размиваше Едуина, като се окайваше, че съдбата, изглежда, е твърдо решена да ѝ спретне един живот, пълен с гафове и приземявания по дупе, когато тя правела всичко възможно да изглежда зряла и изтънчена.

— Ако някога реша да пиша мемоари — каза тя, когато слязоха на селския площад, — сигурно ще трябва да нарека книгата „Изповедите на една вечно сконфузена жена“.

Тук и двете жени избухнаха в смях, защото Кори случайно бе уцелила копчето на чадъра си и той ефектно цъфна в ръцете ѝ.

Пет минути по-късно вече бяха в полуздрачното антре у дома и си сваляха палтата.

— Виж какво — рече Кори и отново навлече своето, — смятам да се върна до площада и да купя две... — Но когато се обърна и погледна майка си, думите ѝ заседнаха в гърлото. — Мамо! — извика тя.

— Мамо! Какво става? Мамо, добре ли си?

— Да — рече отпаднало Едуина, като се подпираше на парапета на стълбището. — Да, само съм малко замаяна, това е всичко.

Кори си погледна часовника.

— О, мамо! Трябваше да си изпиеш лекарството още преди половин час! Хайде, ела да седнеш, аз ще ти го донеса.

Заведе Едуина в дневната и се качи тичешком в банята. Сърцето ѝ биеше лудо, заля я вълна от страх. Застана над мивката и стисна здраво ръба ѝ. После си пое дълбоко дъх няколко пъти, издиша бавно и зачака, но когато страхът поспадна, на негово място дойде гневът.

Дълбока, буйна ярост, която я разтрепери цялата. Тази коварна болест! Винаги ги дебнеше, готова да развали и малкото хубави моменти, които имаха. Подобно на дете-чудовище, тя не допускаше да я лишават от внимание. Кори сведе поглед към хапчетата, които държеше в шепата, и едва се сдържа да не изкрещи. Прииска ѝ се да ги метне към прозореца, да строши стъклото, да счупи шишенцата. Да рита и наранява... Но какво или кого? Нищо не можеше да направи. Неясно защо, но през съзнанието ѝ премина образът на Дейв с малката Бет в прегръдката му и тя стисна здраво очи, за да пропъди вълнението, което споменът предизвика. Но не можеше да го отрече. Искеше ѝ се сега баща ѝ да е тук. Искеше го по-скоро заради себе си, защото се чувстваше страшно самотна и безпомощна. Искеше го и заради Едуина, защото той бе единственият мъж, когото някога бе обичала... Колко се нуждаеха от него сега...

„Престани! — каза си яростно тя. — Просто престани!“ После се откъсна от ненаситните обятия на самосъжалението и се спусна тичешком по стълбите с хапчетата на майка си в ръка.

По-късно вечерта, след като подремна, а Кори бе ходила да се обади на леличка Хати в магазина, Едуина влезе в кухнята и завари дъщеря си да седи на тъмно и да гледа дъжда навън.

— Бръмбарче? — обади се тихо тя.

Кори се обърна. Известно време само се гледаха и сърцето ѝ се късаше от болка. Майка ѝ изглеждаше толкова нежна, така крехка и безплътна. След това Едуина вдигна ръце. Кори се приближи до нея и склони глава на рамото ѝ.

— Хайде, хайде — рече утешително Едуина, когато по бузите на дъщеря ѝ потекоха сълзи. — Поплачи си.

— О, мамо, това просто е ужасно! — изхълца Кори. — Ужасно несправедливо. Ти си толкова млада и аз толкова много те обичам!

— И аз също те обичам, детето ми.

Дълго стояха здраво прегърнати. Накрая Кори каза:

— Без да искам, все си мисля за Дейв, нали се сещаш, как държеше бебето. Чудя се как ли си се чувствала ти... искам да кажа, когато съм се родила.

— А, да — въздъхна Едуина, усмихна се и погали Кори по косата.

— На мен пък ми се струваше, че като го гледаш, си мислиш за баща си.

— Ще ми разкажеш ли за него? — подсмръкна Кори. — Тоест знам, че си ми го разправяла и преди, но...

— Разбира се, миличко. Ела сега, тук е студено, да идем да седнем пред камината.

Кори кимна, насили се да се усмихне, докато късаше парче кухненска салфетка от ролката, и каза:

— Държа се като бебе, нали? Извинявай.

— Ти винаги си била моето бебе — рече Едуина и я помилва по бузата.

— Ой-йе! — възкликна Кори, но се засмя с глас и отново прегърна майка си.

— И така — каза Едуина няколко минути по-късно. — Искаш ли да започна с това как се запознахме?

Кори кимна.

— Чак толкова отдавна, ммм? Добре. Е, бях на деветнайсет и работех в един от по-добрите магазини за дрехи в Брайтън. Собственичката на магазина ми беше дала под наем една стаичка на горния етаж и имах велосипед, с който се разхождах из града в почивните си дни. Разбира се, все се надявах да срещна някого, да си намеря приятели, но бях твърде стеснителна, за да ходя сама по кафенетата. И един ден, съвсем неочаквано, вратата на магазина се отвори и в живота ми се появи Филип.

— Пропусна онова за прабаба — възрази Кори.

— Вярно. Е, предната седмица беше идвала в магазина да си купи нова рокля, но роклята имаше нужда от поправки. Тя беше доста страховита жена, плашеше ме почти до смърт. Госпожа Браун — рече Едуина и гласът ѝ придоби дълбок резонанс. — Госпожа Корнилия Браун. Господи, тя беше ужасна, надменна и с остър език, но се оказа, че има най-доброто сърце, което може да си представи човек. Както и да е, трябваше да се върне пак, за да си вземе роклята, и когато това стана, с нея дойде и внукът ѝ. — Едуина наблюдаваше внимателно лицето на Кори. След това се усмихна, знаейки, че следва оная част, която дъщеря ѝ най-много обичаше да слуша през юношеските си години, и каза: — Камбанката на вратата звънна, вдигнах поглед и той стоеше там. Беше любов от пръв поглед.

Кори направи гримаса, имитирайки свирене на цигулка.

— Разбира се, никой от нас не си го призна веднага — изкикоти се Едуина. — На Филип му отне цяла седмица, докато събере куража да дойде и да ми каже, и тогава аз, разбира се, му отговорих, че изпитвам същите чувства. След това прекарвахме цялото си свободно време заедно, най-често в стаята ми, като си говорехме и слушахме музика. Доколкото си спомням, една от любимите ни песни беше „Посветен на онази, която обичам“ на „Мамас енд Папас“. Това бе първата плоча, която някога съм си купувала. Пеехме я колкото ни глас държи. — Тя помълча усмихната и след миг продължи: — Страшно се забавлявахме тогава, през онези първи няколко седмици, но, е, беше ни и трудно. Нали разбираш, той искаше да се люби с мен, аз също, но не се решаваше, защото бях девствена.

Кори вдигна поглед.

— Досега не си ми казвала това.

— Досега не си била на двайсет и шест.

— И направихте ли го? Накрая?

Едуина поклати глава.

— Не. Не и преди да се оженим. Но, както знаеш, ние се оженихме три месеца след като се запознахме. Първо отидохме да видим Корнилия. Тъй като аз нямах семейство, а Филип имаше само баба си... Е, той беше наистина много привързан към старата дама и трябваше да поиска благословията ѝ. Тя беше ужасена. Даде мнението си, без да остави никакво съмнение. Продавачка в магазин да стане съпруга на скъпоценния ѝ внук, университетски възпитаник! Немислимо! Но веднага щом каза каквото имаше да казва, в очите ѝ се появиха весели искрици и ние се оженихме на другата седмица.

Заминахме на сватбено пътешествие в Испания. Никога преди не се бях качвала в самолет. Беше страшно вълнуващо преживяване. Отседнахме в един ужасен хотел, от всички страни около него се извършваха строителни работи, но така или иначе не забелязахме нищо. Баща ти. Филип, той беше толкова нежен, държеше се с мен... — Тя се засмя. — ... сякаш се страхуваше да не се счупя. Казвам ти, беше направо поразен, когато аз, девственицата, започнах да проявявам вкус към експериментите. Подтиквах го към неща, каквито сигурно никога не беше правил. Но беше страшно забавно да ги откриваме заедно. А когато разбра, че няма опасност да ми причини болка... Е,

ще ти спестя подробностите; да кажем само, че почти не излизахме от стаята.

Както и да е, само седмица след като се бяхме върнали от медения си месец, Кормилия почина. И за двама ни беше голям удар, но естествено на Филип му бе много по-тежко. Още по-шокирани бяхме, когато научихме каква сума му е завещала. С нея си купихме малък апартамент точно на Кингс Роуд в Лондон. Тогава, през втората половина на шестдесетте, това бе най-модното място и може би все още е. После, два месеца след като се нанесохме там, открих, че съм бременна. Ужасих се. Филип беше във възторг. Вече бе назначен на работа в една банка в Сити и печелеше добри пари, затова настояваше, че можем да си позволим да имаме деца. Когато разбрах колко е щастлив, аз се почувствах по същия начин. И осем месеца по-късно настъпи най-тържественният момент в живота му, когато акушерката му подаде неговото бебе.

Кори направи гримаса.

— Десет дни по-късно Филип ни взе, теб и мен, от болницата и за мое удивление, когато се върнахме в апартамента, отвън стоеше табелка „Продава се“. „Да — каза Филип, — местим се. Ще купим палат за нашата принцеса!“

Кори се наведе и хвана ръката на Едуина, а тя преглътна мъчително и сведе поглед към носната кърпичка, която усукваше в скута си.

— Всичко е наред, ако искаш, недей да продължаваш — каза нежно Кори.

Едуина поклати глава.

— Както знаеш — продължи тя, — така и никога не купихме „палата“. Една вечер, докато се връщал от работа, Филип бил блъснат от кола и починал на място. Ти беше на три месеца.

Кори погледна към майка си, отчаяно съжалявайки, че я е върнала към миналото. Дори и сега, почти четвърт век по-късно, болката на Едуина бе запазила доста от първоначалната си сила.

— Оттам нататък нещата пое адвокатът на Филип — продължи дрезгаво Едуина. — Той продаде апартамента — не можех да живея там без него, нали разбираш, спомените...

Да, Кори разбираше. Едуина си беше оставила само сватбената снимка, която стоеше до леглото ѝ. От нея Кори знаеше, че много

повече прилича на баща си, отколкото на майка си.

— И така двете с теб дойдохме да живеем в Амбърсайд — рече Едуина, — но макар да бях щастлива тук, често се питам дали за теб нямаше да е по-добре, ако бяхме останали в Лондон.

— И аз бях щастлива тук — увери я Кори.

— Но вече не си, скъпа. А аз искам да те видя щастлива, толкова щастлива и влюбена, колкото бяхме ние с баща ти.

Късно същата вечер, след като Едуина си легна, Кори се обади на Кевин Формън, сина на местния месар. Кевин си падаше по нея още от ученическите години и макар че не беше успял да предизвика тръпка у нея, Кори го намираше за симпатичен. Беше излизала с него няколко пъти и той наистина можеше да бъде добра компания, а сега, ако поработеше върху това, чувствата ѝ може би щяха да прехвърлят границата на обикновената симпатия.

— Има ли нещо конкретно, което да ти се иска? — попита я той, когато разбра защо му се обажда.

Кори се замисли за момент, като се опитваше да не се дразни от това, че както винаги тя трябва да взема решенията. Ах, как ѝ се искаше да бъде понесена вихрено в нощта, гощавана разточително, канена на танци и обожавана, прелъстявана в прегръдките на нечувани страсти и удоволствия.

— Какво ще кажеш за кино? — предложи тя, като си спомни за Кристъс Бенати, холивудския филмов режисьор, когото бе гледала миналата седмица в предаването „Саут Банк“. Двете с Пола следяха жадно клюките в шоубизнеса и Кори нямаше нищо против да огледа по-отблизо жената, за която се предполагаше, че е любовница на Бенати. — Можем да гледаме онзи нов филм, в който играе Анджелик Уорн — рече тя.

— Стига само да не е сълзлив.

— Това е филм на Бенати — каза строго тя.

— А, режисьорът на „Непознатият“? Хубав филм беше. Ами да, да идем да видим и новия тогава. Ще те взема утре вечер около шест и половина.

Веднага ѝ направи впечатление, че Кевин е чувал за Бенати, но после почувства, че така му прави лоша услуга, понеже името и

репутацията на Бенати бяха не по-малко известни от тези на Скорсезе и Копола.

На следващата вечер, докато Кевин я возеше към града с волвото на баща си, Кори постоянно му хвърляше коси погледи с крайчеца на окото си. Беше изненадана и същевременно впечатлена от усилията, които очевидно бе положил, за да изглежда добре за срещата. Не беше го виждала с това кожено яке преди и си помисли, че то доста хитро разширява мършавите му рамене. А и широките панталони прикриваха добре кльощавите му крака. Беше висок около метър и деветдесет и се извисяваше над Кори, а това бе едно от нещата, които най-много харесваше у него, понеже със своите метър и седемдесет стърчеше над повечето си съученици. Жалко наистина, че Кевин не изглеждаше по-добре, макар че тази вечер на слабото му, обикновено бледно лице имаше повече руменина, а и очевидно, преди да излезе, беше наплескал повечко „О Соваж“ на украсената си с трапчинка брадичка. Кори се усмихна вътрешно и се запита колко ли време е стоял пред огледалото, за да реше безупречната светлокафява коса, с която толкова се гордееше, преди да обяви, че е „готов за атака“.

Кори от своя страна също се бе постарала — беше сплела гъстата си коса, която обикновено носеше пусната, на плитка „рибена кост“ и очертала очите си с молив. Няколкото мацвания с пудра скриваха луничките по носа ѝ, но червилото беше изтрила още преди да тръгнат. Не си падаше много по тези неща, а и вероятно не можеше да улучва подходящите тонове. Тъмносините, дълги до коленете бермуди и плътните чорапогащници изглеждаха малко семпли и строги, но пък бяха модни, мислеше си тя, макар да съжаляваше, че не е облякла пуловер над ризата на тъмnochервени и тъмносини райета, тъй като беше „адски студено“, както отбеляза, докато слизаха от колата.

— Да бе, супер гадно време — рече той, пхна в джоба си ключовете, заобиколи колата и застана до нея.

Кори вдигна поглед и изчака секунда-две за някоя по-уместна реплика, а може би дори комплимент, но когато такъв не последва, му се усмихна бегло, дръпна шала си така, че да ѝ закрива ушите, и двамата тръгнаха към киното. Кевин бръщолевеше за някакъв весел инцидент в кланицата, станал през седмицата, и Кори се преструваше, че го слуша с интерес, но беше оставила ума си да блуждае. Това, че някой бил забутал някъде свинските черва, не допринасяше ни най-

малко за романтичната атмосфера на срещата им и макар още да не беше решила какво точно ще се случи между нея и Кевин след края на филма, не искаше надеждите ѝ за нещо вълнуващо да бъдат провалени от касапските му брътвежи. Неочаквано по тялото ѝ се разля приятно очакване, което я затопли, и Кори стисна ръката му.

— Пуканки? — попита той, след като купи билетите и се поколеба дали да вземе парите ѝ.

Кори сви рамене.

— Защо не?

Той ѝ купи една голяма картонена кутия, а на себе си шоколадов сладолед, след което се настаняха на местата си и загледаха филма.

Още от самото начало Кори се отплесна и не можа да се съсредоточи почти до края. Беше гледала Анджелик Уорн в други два филма и смяташе, че прекалено я превъзнасят. Но тази вечер, когато я видя там горе, на екрана, в страхотния цветен филм, тя единствено мислеше за това колко ли прекрасно би било да изглежда като нея, да има любовник като Кристъс Бенати и да живее в къща в Бел Еър — където предполагаше, че живее Анджелик Уорн. „Какво ли е да си на върха, публиката да те обожават и на всичко отгоре да имаш мъж като Кристъс Бенати“, си мислеше Кори, когато Кевин плъзна ръка около раменете ѝ и започна да си търка носа в ухото ѝ. Тя отметна глава назад, затвори очи и се опита да си представи, че до нея седи Бенати, Де Ниро или Редфорд. След малко така се беше отдала на фантазиите си, че здравата се стресна, когато Кевин извади носната си кърпа и издаде звук като от тромпет.

Кори се извърна и завъртя отегчено очи, но неочакваното връщане в реалността извика една усмивка на устните ѝ. После Кевин пхна кърпата обратно в джоба си, прегърна я отново с една ръка и понечи отново да продължи. Кори обаче се поизправи и му прошепна да гледа филма.

Докато пътуваха към къщи, Кевин, вече превъзмогнал първоначалната си обида от това, че го беше отрязала в киното, стана неочаквано щедър на комплименти. Не знаеше ли Кори, че е по-секси дори от Анджелик Уорн?

— Циците ѝ са толкова малки, че сигурно ще е същото като да опипвам себе си — каза той. — Знаеш ли, твоето тяло бие нейното по всички параграфи.

— Да, но е адски досадно, дето постоянно трябва да отблъсквам мъжете — оплака се надутото Кори, прокара пръст по веждите си и нацупи устни. Но вътрешно се смееше. Много добре знаеше накъде бие Кевин — смяташе, че по този начин може да предизвика у нея подходящото настроение.

След малко той млъкна. Кори го погледна, видя мрачното му лице и веднага се разкая. Беше усетил, че комплиментите му не действат, и сега се чувстваше обиден и засрамен от шегите ѝ. Кори съжаляваше и искаше по някакъв начин да изглади грешката си. А още повече ѝ се искаше да се влюби в него, да открие, че той притежава всичко, което търсеше у един мъж и в живота.

Няколко минути по-късно той спря волвото на същото усамотено място, където се отбиваха винаги след кино, и започна ритуалните нежности и опипвания.

Въпреки студа нощта беше ясна и когато зърна лицето му, Кори си каза, че не би могло луната да е тъй немилостива към нея, както към Кевин, придавайки му тази призрачна бледност. Но следващите му думи, предсказуеми като останалите досега, ѝ подсказаха, че той изобщо не гледа лицето ѝ.

— Имаш най-фантастичните цици, Кори, наистина — каза той, като измъкна с мъка лявата ѝ гърда от чашката номер „Д“ на стабилния, укрепен с банели сутиен. Не бяха за нея онези нищожни дантелени нещица, беше твърде надарена за подобни префинености.

Кори го остави да я гали и се размисли дали да не замени някои от пролетните дрехи в магазина с по-зимни, след като отново бе стегнал студ, но неочаквано, за своя изненада, издаде стон на искрено удоволствие, когато Кевин сведе устни към едното ѝ зърно. „Опитай се да се съсредоточиш“, укори се тя. Не ѝ бе трудно, не и сега, когато Кевин предизвикваше у нея такива приятни усещания. Не след дълго, изненадана от себе си, тя сама освободи другата си гърда. И когато усети ръката на Кевин, у нея плъзна парливата топлина на страстта.

— О, Кори! — изстена пламенно той. Гласът му звучеше приглушено някъде от деколтето ѝ. — Кори, направо са фантастични. Толкова са големи и нежни, и... Мамка му! Могат да свърша само като ги гледам. Позволи ми да си го извадя — каза той и притисна ръката ѝ към слабините си. — Само за няколко минути!

Кори усети ерекцията му под панталоните и натисна силно с длан.

Кевин се задави.

— Мамка му! — извика той. — Позволи ми да го извадя, Кори! Моля те! — Вече бърникаше ципа на панталоните си. — О, Кори, какви цици, какви страхотни големи цици имаш... Човек може да... Оооох! — изстена той, докато си изваждаше пениса. След това хвана бързо ръката на Кори и когато тя уви пръсти около него, сякаш полудя. — О, да! — изстена той, като движеше ръката си нагоре-надолу заедно с нейната. — Да, да, да! Стисни го, Кори, давай, стисни го по-силно! Направи ми една чекия! О, да! — После пусна ръката ѝ, захлупи гърдите и пъкна език дълбоко в устата ѝ. — Дай да ти го вкарам! — замоли ѝ се. — Само мъничко! Само за минутка!

Всеки път ѝ се молеше така и Кори винаги отказваше. Ала сега, без да си даде време да помисли, тя каза:

— Имаш ли кондоми?

Кевин се отдръпна назад и се ококори изненадано.

— Да не би да имаш предвид... — ахна той. — Да не искаш да кажеш... — След това се разтрепери. — Ох, мамка му, Кори, направо не мога да повярвам! Да, имам достатъчно гуми. Тук са.

Той се надигна рязко, за да бръкне в задния джоб, и изруга яростни, когато си удари пениса във волана.

Кори всмука бузите си навътре, за да не прихне. Все още не беше сигурна, че го иска, но... какво пък толкова? Откога не беше правила секс, а и това можеше да постави началото на нова ера в отношенията им. Нали затова беше излязла с него тази вечер все пак?

— Да минем ли отзад? — попита той, докато се мъчеше с опаковката на кондомите.

— Мисля, че ще е по-добре.

Излязоха едновременно в резливия нощен студ. Наоколо се стелеше ниска мъгла и вятърът свиреше унило в близката гора.

— Божке, ама че е студено! — потрепери Кевин, докато си смъкваше панталоните до коленете. След това отвори задната врата, плъсна се по голо дупе на седалката и взе да си нахлузва кондома, като тракаше със зъби.

Кори направи гримаса и се настани на задната седалка. Кевин прибра с едно движение краката си в колата и затръшна вратата.

— Сваляй гащите — рече той.

Секунда-две Кори го гледа като гръмната, но след това сви рамене и започна да си разкопчава бермудите.

— Не! Не!

— Какво има? — погледна го объркано Кори.

— Искам аз да ги сваля — рече той толкова задъхан, че едва говореше. — Дай на мен.

Кори разтвори ръце, сякаш искаше да каже „заповядай“, и леко повдигна ханш, когато той започна да дърпа панталоните надолу.

Беше истински фарс. Палецът му се заплете в ластика на бермудите ѝ, той се изхлузи от седалката и коляното му се удари в пода, а след това не можа да стане, защото панталоните му пречеха. Ръката на Кори беше болезнено притисната във вратата и тя наистина не знаеше дали да се смее, или да плаче.

Накрая той успя да се качи някак на седалката и Кори забеляза с изненада, че ерекцията му не е загубила нищо от своята жар. Вече беше останала само по дъждобран и блуза, и двете разтворени, а сutiенът ѝ бе вдигнат и я притискаше силно над гърдите.

— Легни — каза той и се надигна, за да ѝ направи място.

Кори се провря под него и го обгърна с бедра, като придържаше с две ръце дъждобрана си.

— Точно така — каза той, след като успя да застане на колене между краката ѝ. — Готова ли си?

— Да, предполагам — смотолеви Кори.

Той се наведе напред и се опря на длани от двете страни на главата ѝ. След това приближи ханш до тялото ѝ и започна да нанася безцелни удари.

— Това ми е пъпът — каза Кори.

— Знам, че е проклетият ти пъп — рече ядно той, — ще трябва да се преместиш малко по-нагоре.

— Не мога. Няма къде.

— О, боже! Е, тогава просто се налага да отворя вратата.

— Да не си луд? Навън е адски студ.

— Ами така не мога да го вкарам, нали? — рече грубо той, посегна зад гърба си и отвори вратата.

Това със сигурност се случваше на някой друг; просто не можеше да повярва, че лежи на задната седалка на едно волво, талази

от студен въздух заливат най-интимните ѝ места и е с мъж с наполовина смъкнати панталони, чиято техника по отношение на любовната игра...

— Оооох! — изръмжа тя, когато Кевин се стовари отгоре ѝ.

— Извинявай — смотолеви той.

Изведнъж Кори усети, че е на ръба на истерията. Всичко това просто бе твърде нелепо, за да е истина. Но още по-нелепо изглеждаха краката на Кевин, които сега стърчаха извън колата и панталоните висяха от глезените му. Всъщност и нейните не изглеждаха кой знае колко достойно — единият праметнат над предната седалка, а другият — притиснат до облегалката на задната.

След това Кевин се придвижи напред и изведнъж ѝ причерня пред очите. Гърдите му покриваха лицето ѝ и докато той пъхаше ръка между телата им, Кори се опита да си вземе въздух.

— Ще трябва да си го вкараш сама — промърмори Кевин.

— Не мога да дишам! — извика тя.

— Какво? А, извинявай — отвърна той и се привдигна на ръце.

С още малко шавърникане, наместване и порядъчно количество ругатни Кори най-сетне успя да вкара пениса му.

— Фоооу! Ей го, че влезе! — буквално пропя той, когато проникна докрай. След това започна да се движи рязко напред-назад. — Ох, че е хубаво! Хууубаво е!

Кори вдигна поглед към него, но бързо извърна очи, когато при един особено енергичен тласък той си удари главата в прозореца. Не след дълго обаче успяха да се нагодят в някакъв ритъм и докато Кевин пухтеше и пръхтеше върху нея, Кори, макар да умираше от студ, започна да проявява повече старание и да издава всички звуци, които бе чула от Анджелик Уорн във филма.

— Скъпа, ти си страхотна! — извика Кевин и вдигна с една ръка ризата и пуловера си. — Трябва да ти усещам циците — каза той и отново легна върху нея. После възкликна: — О, да, да, да! — и започна отново да я блъска, като ръмжеше, стенеше и търкаше гърди в нейните. След това, за ужас на Кори, започна да квичи и да се гърчи така диво, сякаш някакво животно бе изскочило от тъмнината и се бе нахвърлило върху задника му.

— Свършвам! Свършвам! — изхъхри той, после изруга ожесточено през зъби, направи серия от резки тласъци и падна задъхан

върху нея.

Минаха цели пет минути, докато отново започна да диша нормално, а през това време Кори едва не се задуши. Накрая се изтърколи от нея и седна трмаво напърно през краката ѝ. Последва гадната работа със свалянето на кондома, която Кори, притисната неподвижно към седалката, бе принудена да наблюдава.

Стигнаха до дома ѝ в абсолютно мълчание. Кори изобщо не можеше да опише състоянието си. Беше напълно слисана, това поне беше сигурно, а навярно и леко шокирана. Въпреки всичко нямаше търпение да разкаже на Пола. Пола направо щеше да си умре от смях, както и самата тя, впрочем, още в този момент. Всъщност трябваше да признае пред себе си, че времето, в което бяха постигнали някакъв ритъм, не беше толкова зле. А на легло сигурно щеше да бъде още по-добре. Може би трябваше да опитат пак.

Когато пристигнаха в селото, Кевин спря пред дома ѝ, но — Кори веднага забеляза това — не загаси двигателя.

— Беше страхотна вечер — каза той и се обърна да я погледне. — Трябва някой път пак да го направим.

— Искаш ли да влезеш за чаша кафе? — предложи му Кори.

— Не. По-добре не. Нали майка ти е болна и други такива работи.

— Не е заразно.

Кевин издаде звук, който смътно напомняше на смях.

— Е, звънкай, ако ти се прище пак — рече той. — Другия път ще дойда с микробуса. Шегичка де! — прибави, когато зърна физиономията на Кори.

Необяснимо защо, но този път езикът му ѝ се стори противно сух и Кори се отдръпна.

— Сигурно няма да ми дадеш да пипна онези страстни цици, преди да се прибереш, а? — рече той и посегна да ги сграбчи.

— Прав си — отвърна Кори, загърна се в дрехата си и отвори вратата.

— Както искаш — сви рамене Кевин, докато тя слизаше. След това извика след нея: — Не забравяй, само ми звъни, ако ти се прище пак да го направим. По всяко време.

Вратата се затръшна на последната му дума и преди още Кори да стигне до портата, той се придвижваше на заден ход към площада.

Кори въздъхна дълбоко, извади ключа си и го пхна в ключалката. Само че вместо да го завърти, опря глава на вратата.

— Каква глупачка — промърмори на себе си. — Каква страхотна глупачка съм!

— Да, и аз съм на същото мнение — каза майка ѝ около десет минути по-късно, когато Кори ѝ разказа какво се е случило. Едуина вече си беше легнала и дъщеря ѝ седеше на леглото, прегърнала здраво коленете си. — Какво, за бога, те е прихванало? — продължи Едуина. — До утре вечер цялото село ще знае. Не съм те отгледала, за да се държиш така, моето момиче, и... Не, върни се, още не съм свършила с теб. Кори! Върни се веднага!

Кори се обърна и погледна майка си.

— Надявам се да си взела предпазни мерки — каза троснато Едуина.

Кори трепна, когато си спомни как се хилеше Кевин, докато провесваше употребявания кондом на един храст.

— Да, взехме предпазни мерки — въздъхна тя. После: — О, мамо, казах ти само защото мислех, че това ще те разсмее! А ти ми се нахвърли. Можеш да бъдеш сигурна, че по-зле от това няма да се почувствам. — Кори потрепери. — Господи, колко е противен! „Ей го, че влезе!“ — изимитира го тя.

Дълбоко в очите на Едуина проблесна някаква искрица и Кори понечи да се ухили.

— Не се смея! — рече Едуина, но нещо в гласа ѝ я издаде.

— Да, смееш се.

Едуина хапеше устни.

— Наистина съм ти сърдита, млада госпожице!

— Обичам те, мамо.

— Не се опитвай да извърташ. — Едуина шляпна с длан по леглото. — Кевин Формън! От всички недодялани... Не е за теб и ти го знаеш. Така че какво, за бога, си се опитвала да докажеш?

Кори само я погледна.

— Да, мисля, че знам отговора — въздъхна Едуина. — О, Кори! Ами твоето самоуважение? Как можа да паднеш дотам?

— Както вече каза, знаеш отговора — рече ядно Кори.

— Не ми говори с този тон — каза Едуина. — Държала си се като най-обикновена малка курва...

— И така да е. Какво искаш от мен, да остана сам-сама в това забравено от бога място, никой да не ме обича и аз никого да не обичам?...

— Това, което си направила, не решава нещата — прекъсна я Едуина. — И няма да търпя изблици на самосъжаление. Сто пъти съм ти казвала да се махнеш оттук и да си живееш живота. Прави каквото искаш да правиш...

— И да те оставя тук да си умираш сама. Защо изобщо го казваш?... И да не си посмяла повече да ме наричаш курва, защото вината е изцяло твоя. Твоя! Заради теб нямам собствен живот и ти го знаеш. С вързани ръце съм. Заседнала съм тук с такива като Кевин Формън и се опитвам да направя нещо. Опитвам се да успея с нищожните възможности, с които разполагам. Искях да ме видиш задомена и щастлива. Мислех си, че така ще направя щастлива и теб. А ти имаш нахалството да ме наричаш курветина. Е, може и да си права, но ти си ме направила такава. Как мислиш, че се чувствах, докато се подлагах на онази свиня?

Едуина скочи от леглото и протегна ръка към дъщеря си.

— Не! Не ме докосвай! — извика Кори. — Не искам да се доближаваш до мен. Искам просто да умреш. И да се свърши всичко веднъж завинаги, защото не издържам повече!

Тя изхвъркна, ридаейки, в коридора и Едуина, пребледняла и разтреперана, остана в средата на стаята, без да знае какво да направи. Накрая, макар ужасно да ѝ се искаше да отиде при Кори, да я прегърне и прогони болката ѝ, реши да я остави на мира. Нямахше смисъл да прави опити сега.

Късно на другата сутрин Тед Брейтуейт, адвокатът, който живееше в една от големите къщи в селото, мина с припряна крачка в дъжда покрай магазинчето на Едуина и паметника на загиналите във войната, изстъпен в средата на площада, и се заспуска по малката уличка към дома на Едуина. Тя го чакаше на вратата и на лицето ѝ бе изписано всичкото страдание, което беше усетил в гласа ѝ по телефона. Но когато го зърна, напрегнатото ѝ изражение се смени с облекчение и за миг му напомни за някогашното младо момиче.

— Добре, Еди — рече Тед. Само той я наричаше така. — Какво има?

— Влез — каза тя, взе му палтото и го прегърна сърдечно. — Водата в чайника току-що завря и имам от любимия ти бадемов сладкиш. Кори е в магазина, така че никой няма да ни безпокои.

Всъщност Кори беше излязла рано тази сутрин, преди още Едуина да стане. Едуина знаеше, че тя се чувства ужасно заради думите, които наговори предишната вечер, и само гордостта и страхът, че майка ѝ може отново да рухне, са я накарали да избегне срещата им. Едуина възнамеряваше по-късно да отиде до магазина и да оправи тази работа. Но първо трябваше да поговори с Тед.

Тед приближаваше седемдесетте. Беше представителен мъж с оскъдна сива коса и най-милите сини очи, които Едуина някога бе виждала. Именно очите му я бяха привлекли в началото, преди толкова много години, когато бе дошла да живее в Амбърсайд; точно те ѝ бяха дали смелостта да му повери тайните си — макар че той, разбира се, знаеше най-важните от тях.

Тед все още поддържаше адвокатската си практика в Ипсуич, макар че сега ходеше там не по-често от три пъти седмично и предоставяше на по-младите си съдружници все повече възможности за изява. „Трябва да се опитам да гледам по-леко на живота“, често го чуваха да казва, докато се разтакаваше из градината си или възможно най-често обсипваше с грижи Едуина и Кори. Той и съпругата му Хати гледаха на Едуина като на дъщерята, която така и не бяха имали, и мисълта, че ще умре толкова млада, ги измъчваше почти колкото и Кори. Но Тед рядко показваше чувствата си, поне не пред Едуина; стигаше ѝ, дето се мъчеше да облекчи товара, който носеха двете с Кори.

Сега, облегнат назад в удобното кресло, той пиеше чай и слушаше мълчаливо Едуина. Навън дъждът се усили, чу се тътен на гръмотевица. В стаята се беше здрачило и огънят пропукваше тихо в камината. От време на време, когато Едуина спираше, той усещаше присъствието на големия часовник, който тиктакаше шумно в ъгъла. Сладкишът пред него така и остана недокоснат, защото мъката бе заседнала на буца в гърлото му.

Едуина свърши чак по пладне и когато вдигна поглед, съзря сълзите в очите на Тед. Тя се усмихна.

— Е — каза Тед, покашля се и се приведе да остави чашата си на масичката. — Не бих казал, че съм изненадан. С Хати винаги сме си мислили, че един ден може да поискаш това от мен. Но трябва да ти кажа, Еди, надявах се, че...

— Знам — прекъсна го Едуина. — Знам какво се каниш да кажеш, но не мога да го направя, Тед. Не мога да ѝ кажа. Именно затова моля теб. Но чак след това, разбираш, нали?

— Не съм сигурен — каза той, свали очилата си с тънки метални рамки и разтри очите си. — Не казвам, че няма да го направя, но наистина смятам, че ти трябва да ѝ кажеш.

— Не! — отвърна троснато Едуина.

Тед отдавна не беше усещал толкова силно нейния неспокоен, необикновен дух, който се бе предал и на Кори. Сега се беше върнал и въпреки онова, което Едуина го молеше да направи, той се разведри.

— Зная, че е егоистично от моя страна — продължи тя, — но такова е положението. Кори ще разбере.

— Не съм толкова сигурен — каза Тед, вдигна решетката на камината и сипа още въглища в огъня. — Никога не сте имали тайни една от друга, освен тази де. Би трябвало да ѝ кажеш. Отдавна трябваше да си ѝ казала.

— Може би си прав — рече Едуина. Когато се изправи, очите ѝ все още светеха предизвикателно. — И какво, ако го бях направила? Кажи ми де! Какво щеше да стане, ако ѝ бях казала истината още когато беше дете, какво? Ще ти кажа. Щях да я загубя. Тя е всичко, което имам, Тед. Тя е всичко, което имам, и затова ще разбере.

Тед погледна към бюфета в другия край на стаята, където бяха наредени безброй снимки на Кори в сребърни рамки. Имаше и няколко на Едуина и на Пола. Дори и една с него и Хати. Той знаеше, че единствената ѝ сватбена снимка стои горе, до леглото ѝ.

— Зная, ти мислиш, че съм ѝ съсипала живота — продължи безмилостно Едуина. — Известно ми е какво...

— Нищо подобно не си мисля! — кресна Тед. — Ти беше...

— Бях егоистка. Дойдох да живея в Амбърсайд, а трябваше да си остана в Лондон. Тя щеше да се чувства добре в Лондон. Това е, което винаги е искала, което все още иска. Трябваше да остана там. След като Филип... трябваше да остана. Но не го направих и ти знаеш защо.

Можеш да ме съдиш колкото си искаш, Тед, но, за бога, обещавай ми, че ще ѝ помогнеш! Когато си отида. Бъди до нея.

— Едуина — започна бавно той. — Не е нужно да ме молиш за това, ние винаги ще бъдем до нея. Знаеш, че бих дал живота си за това момиче. Бих дал живота си и за теб. Господи, само да можем!...

Когато усети нотките на отчаяние в гласа му, Едуина наведе глава.

— Съжалявам! — прошепна тя. — Не исках да се възползвам от чувствата ти и от чувствата на Хати към нас с Кори. Ако смяташ, че не можеш да го направиш, че не бива да ѝ казваш... Е, аз съм ѝ написала писмо. Всичко е там... Просто ми се струваше, че ако дойде от теб, че ако си до нея в този момент...

— Ела тук — каза Тед и ѝ протегна ръка. Едуина се приближи до него и той стисна ръката ѝ между дланите си. — Ще направя каквото ме помоли — каза ѝ тихо. — Но само ми обясни защо да не ѝ кажа, докато си още жива.

— Защото съм страхливка. И защото... — Тя го погледна тъжно в очите. — ... защото аз също имам своите мечти. Също като Кори. Искам да си ги запазя, Тед. Кори ще разбере това.

— Сигурен съм, че ще разбере — въздъхна той. — Но така никак не я улесняваш.

Изведнъж Едуина отново се разсърди, но по-скоро на себе си, Тед знаеше това.

— В такава ситуация не може да е леко на никого от нас — повиши глас тя. — Посветих ѝ живота си, Тед. Какво повече можем да направя?

— Нищо.

Тя го гледа секунда-две. Очите ѝ проблясваха предизвикателно и очакваха неговите обвинения. Но той просто отвърна на погледа ѝ и бащинската усмивка обгради с бръчици нежните сини очи. Накрая Едуина се разсмя на себе си, вдигна ръката му и я целуна.

— Искаш ли още чай? — попита тя.

— Да, защо не?

Едуина вдигна подноса и го отнесе в кухнята.

— Бих искал да обсъдя това с Хати — каза той, като я следваше по петите.

Едуина кимна.

— Разбира се.

— Кога искаш да кажа на Кори? Тоест колко време след това?

Едуина отвъртя кранчето и зачака индикаторът на бойлера да светне, за да измие чашите.

— Когато ѝ съобщаваш за парите — каза тя, — тогава ще се наложи да ѝ кажеш и за другото.

Тед се приближи до задната врата и се облегна на нея, за да може да вижда лицето на Едуина.

— Да не би да има нещо, което не си ми казала? — попита предпазливо той.

Тя го погледна изненадано.

— Каза ли ти докторът? Каза ли кога?

Едуина поклати глава.

Тед въздъхна.

— Помислих си, че именно затова ме викаш.

— О, разбирам — засмя се мрачно Едуина. — Не. Не е това. Макар че, бог ми е свидетел, много ми се иска да беше. Толкова полесно щеше да бъде, ако можех да умра сега. Това щеше да освободи Кори. И тя най-сетне...

— Не! Никога не казвай това! Никога! Чуваш ли?

Едуина и Тед се извърнаха рязко. Кори стоеше на вратата.

— Кори! — ахна Едуина.

— Да не съм те чула повече да говориш така! — развилня се Кори. — Знаеш, че не мисля нещата, които снощи казах. Обичам те повече от всеки друг. Не можеш да умреш. Няма! Аз няма да ти позволя.

Тя прегърна яростно майка си. Тед стоеше отстрани и ги наблюдаваше. После, когато срещна погледа на Едуина, усети как в гърдите му се надига хлад. Беше твърде късно. Едуина щеше да умре, по очите ѝ личеше.

— Не, няма да се самоубие — каза той на Хати по-късно. — Поне така, както си го помисли. Но сама си налага да умре, любов моя, и това няма да ѝ отнеме много време. Съвсем няма да е много.

ТРЕТА ГЛАВА

До месец времето напълно се промени. Все още беше началото на март, но слънцето грееше толкова силно, че напomniaше на подранило лято. Сутринта, докато прекосяваше площада, Кори се заслуша в песента на птиците и усети, както винаги в началото на пролетта, смесица от тъга и щастие при мисълта за отлетялото време. Точно тогава забиха камбаните на църквата и никой от тези, които попита, не знаеше защо, тъй като същия ден нямаше венчавка. Беше забелязала, че само старите дами са с палта, а Пол Смит, синът на местния строителен предприемач, е свалил гюрука на купения си на старо голф. Сега, доста по-късно предобед, оркестърът на Армията на спасението свиреше до паметника на загиналите във войната, а Фред Пинкър беше извадил две маси и столове пред своето кафене бакалница. Пола беше при Кори в магазина. Двете отпиваха от кафето, което Пола беше донесла от Фред, и четяха вестника, разтворен на тезгяха между тях. В момента бяха погълнати от статията за серийния убиец на проститутки в Лондон. Убиецът бе взел четвърта жертва и макар да липсваха подробности какво точно е правил с тях, въображенията на двете момичета с лекота попълваха празнините.

— И ти искаш да живееш в Лондон? — потрепери Пола.

— В Лондон се случват не само такива неща — отвърна дръзко Кори. — Колкото и отчаяно да ми се иска да стана жена с кариера, не точно проституция имах предвид.

— Проблемът е, че не знаеш какво имаш предвид — й каза Пола.

— Знам — рече Кори и обърна страницата, когато Пола вдигна бебето и го сложи на гърдата си.

— Нямам нищо против да работя в кинобизнеса — каза след малко Кори.

Пола се сащиса.

— Искаш да кажеш, като актриса?

— И какво, да свърша като нея? — Кори потрепери. — Не, благодаря.

— Като кого?

— Анджелик Уорн.

— Да не би пак да пишат за нея? — попита Пола и се наведе към вестника.

Историята за самоубийството на Анджелик Уорн вече беше на две седмици, но продължаваше да привлича вниманието на обществото от двете страни на Атлантика, предизвиквайки изобилие от слухове и спекулации почти колкото самоубийството на Монро. В същия вестник имаше и снимки на сенаторите, които беше „познавала“, а над снимката на Кристърс Бенати се мъдреше заглавието „Дали е скочила, или е била бутната?“.

— Готова съм всеки ден да ми мръзне задникът на задната седалка на някоя кола заради него — въздъхна с копнеж Кори.

— Стига да не те бутне после от прозореца — забеляза Пола.

— Не мислиш, че наистина я е бутнал, нали?

Пола сви рамене.

— Кой знае? — После трепна от болка, когато Бет я ухапа по гърдата. — Значи си решила да работиш в кинобизнеса, така ли?

— Защо не?

— Какво, чак в Америка?

Кори помисли минута и навири нос.

— Не в Америка, не. Там е пълно с психопати и смахнати.

— А какво ще кажеш за Лондон? — прекъсна я Пола, като се смееше. — Току-що прочете какво става там.

— Вярно е. Но в Америка има и от онези ужасни жени. Знаеш, че с техните холивудски крака и силиконови цици не мога да се състезавам. А и от всичко, което съм чела, ми стана ясно, че притежават толкова умения да бъдат истински хора, колкото и Кевин Формън в любовната игра. Така че, не, нямам желание да ходя в Америка. Лондон ме устройва напълно, мерси.

После отново насочи вниманието си към статията за Анджелик Уорн.

— Като говорим за Кевин — рече Пола и се опита да намести малко по-удобно Бет, — преди да дойда при теб, видях в Сейфуей Линда Фароу. Знаеш ли, че тя излиза с него?

Кори поклати глава. Отново се беше загледала в снимката на Бенати.

— Пожелавам ѝ късмет, само това мога да кажа — промърмори тя.

— Каза ми, че другия месец щели да се сгодяват — подхвърли Пола и зачака някаква реакция от страна на Кори.

— Доста бързат, а? — отбеляза Кори, но все още, без да обръща особено внимание.

— Ами те май ходели отдавна, само че досега не са казвали на никого. Не искала Джери да научи, нали го знаеш какъв е. Помниш ли, че той би Кевин веднъж, когато бяхме на дискотека в залата на кметството? И то само защото гледал Линда. Както и да е, изглежда, че сега Джери си е намерил друга, някаква, с която се запознал в Бенидорн миналото лято.

— Почакай малко! — рече Кори, като най-сетне вдигна поглед. — Да не искаш да кажеш, че Кевин Формън вече е ходел с Линда Фароу, когато ние с него...

Пола кимна.

— Копеле! Мръсен, лъжлив измамник... Само като си спомня, че този отблъскващ, настръхнал, жалък мухльо с цялото си безочие ми каза да му се обадя, ако някога ми се прииска пак. Човек може да си помисли, че е супержребецът на века. Пфу! Направо ми се повръща от него! С ония дългурести крака и хлътнали гърди. И през цялото време е шибал Линда Фароу. Ще постоиш ли малко в магазина да ида да му пусна оная работа през месомелачката?

Пола се засмя, подаде ѝ бебето и прибра гърдата си в сутиена.

— Съжалявам, но трябва да вървя — каза тя. — Събота е и „Ипсуич“ играят на свой терен.

Кори се ухили, понеже твърде добре знаеше какво означават за Пола съботните следобеди и мачовете на свой терен на „Ипсуич“. Докато баща ѝ беше на мач, а майка ѝ излизаше на пазар, Пола и Дейв оставаха сами в къщата.

Когато Пола си отиде, Кори прибра трите възголемички рокли, които госпожа Кънлиф беше оставила в пробната преди това, и отново ги окачи на закачалките им. След това погледна още веднъж снимката на Кристъс Бенати и промърмори на себе си:

— Бас държа, че наистина я е бутнал. Той е мъж. Всички мъже са копелета.

После затвори вестника, хвърли го в кошчето, влезе в офиса в задната част на магазинчето и продължи борбата с новия компютър, който беше купила преди няколко дни, за да води документацията. Подлудяваше я проклетникът, но какъв триумф бе само, когато най-сетне успя да го подчини.

— Ах, тези малки житейски радости — каза весело тя и се засмя на себе си.

След малко чу звънчето на вратата и се върна в магазина. Беше влязла една жена, която, ако се съдеше по външността и чакация я отвън шофьор, можеше да бъде само от някоя от големите къщи в селото. Кори успя да прикрие изненадата си, но веднага се почувства зле облечена и ограничена в сравнение с елегантната, макар и два пъти по-възрастна от нея посетителка. За свое най-голямо отвращение се чу да заговаря с глас, който я караше да изглежда като пълна идиотка, и неспособна да се сдържи, започва да се отнася с клиентката като с кралска особа.

Жената каза, че е дошла, защото ципът на купената ѝ от Лондон рокля, която искала да облече тази вечер за бала у Денби, се бил счупил. Можела ли Кори да го поправи?

— Разбира се — отвърна Кори, след като изигра отлично ролята на сирачето Ани, което се възхищава на роклята. — Е, всъщност майка ми може. Ако остане на мен, със сигурност ще забравя някъде забодена карфица, а последното нещо, което искаме, е да усетите мушване в дупето. — Тя погледна ужасено жената. Не можеше да повярва, че е изрекла тези думи. — Убождане по дупето — поправи се бързо.

Жената се засмя неловко и каза, че около шест вечерта шофьорът на семейство Денби ще дойде да вземе роклята. Кори я изпрати до вратата, отвори ѝ, едва се въздържа да не се поклони и остана да гледа как шофьорът и помага да влезе в лимузината. Когато отпътуваха, едва се сдържа да не прихне, макар че ѝ идеше да изстене от срам.

Половин час по-късно леличка Хати дойде да поседи в магазина, а Кори тръгна да се прибира за обяд, като взе и роклята. Когато пристигна у дома, доктор Сандс тъкмо си отиваше.

— Как е тя? — попита Кори.

Докторът се усмихна и я потупа по ръката.

— Мисля, че днес е малко по-добре.

Кори си помисли, че просто се опитва да бъде любезен, но след като мина през кухнята да провери каква е тази приятна миризма, която идва от печката, тя излезе навън и намери майка си в градината да подрязва розовите храсти. Веднага се виждаше, че бузите на Едуина са по-румени дори от нейните, и понеже Едуина не я беше чула да идва, я погледа с любопитство няколко секунди. Да, несъмнено изглеждаше по-добре, а усмивката ѝ подежда заразително и на Кори.

— Изглеждаш чудесно — ѝ каза тя.

Едуина вдигна изненадано поглед.

— Благодаря — отговори ѝ.

— Е, и какво се е случило?

— Да се е случило ли? Не, нищо не се е случило. Освен че грее слънце, а аз обичам дъщеря си повече отвсякога.

Кори направи гримаса.

— Господи, колко сантиментална ставаш понякога. Но трябва да ти кажа, облекчена съм, че това е всичко. Докато те гледах, в един момент си помислих, че май сте се позабавлявали в спалнята с доктор Сандс.

Едуина се засмя. Днес наистина изглеждаше щастлива.

Кори ѝ подаде торбата с роклята и влезе да сложи чайника на котлона. Когато отново се показа, Едуина беше оставила градинарските си ръкавици върху масичката, държеше роклята и я гледаше възхитено.

— Тази не е от нашите — каза тя.

Кори обясни чия е, а после, докато се готвеше да влезе в къщата, за да направи чая, прибави:

— Искане за някакъв бал, който щял да се проведе довечера у семейство Денби. Шофьорът ще дойде да я вземе, представи си. — И тъй като майка ѝ беше застанала съвсем близо до задната врата, Кори продължи да бърби, докато правеше чая. — Само да ме беше чула как разговарях с тази жена в магазина — рече тя. — Господи, беше отвратително! Първо започнах да раболепнича като Юрая Хийп, а после няма да се сетиш какво казах... — Тя разправи, смеейки се, на майка си за гафа, а после, когато чаят стана готов, го изнесе в градината. Ала в момента, в който зърна лицето на майка си, смехът замря на устните ѝ.

Изтича до нея и я попита какво има. Едуина отговори, че нищо ѝ няма, но Кори продължи да настоява:

— Изведнъж много пребледня.

Едуина я погледна в очите и за момент сякаш понечи да ѝ каже нещо, но после поклати глава и отново насочи вниманието си към роклята.

— Боли ли те, мамо? — попита Кори.

— Сега не, миличко. Премина ми. Хайде, доразкажи ми за дамата в магазина...

В шест часа шофьорът се върна за роклята и Кори, която го чакаше нетърпеливо на вратата, му я подаде и веднага заключи магазина. Прекоси почти тичешком площада, като се мъчеше да заглуши ужасното предчувствие, което заплашваше всеки момент да се превърне в паника. Не искаше да го признае дори пред себе си, но беше чула, че понякога болните от рак изглеждат по-добре в дните, преди да умрат.

Една седмица по-късно Едуина беше в леглото си. Кори и Пола бяха прекарали вечерта в стаята ѝ, но Едуина се почувства изморена и Пола трябваше да си тръгне доста рано. Около десет Кори влезе да пожелае на майка си лека нощ.

Едуина ѝ протегна ръка и дъщеря ѝ я пое.

— Искаш ли да ти почета? — попита Кори.

— Ммм, да. Защо не? — рече Едуина. — Но в случай че заспя, още отсега ти казвам лека нощ, миличко. И Бог да те благослови.

Кори започна да чете, но Едуина заспа твърде скоро. И в ранните часове на сутринта, докато Кори още седеше до леглото ѝ, тя издъхна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Една седмица след погребението на Едуина Тед Брейтуейт помоли Кори да дойде при него. Кори очакваше това и дори беше изненадана, че е чакал толкова дълго. Що се отнася до нея, тя можеше да чака много повече.

След смъртта на Едуина се справяше с всеки ден поотделно. Винаги мислеше само за това, което правеше в момента; не си позволяваше да плаче повече от няколко минути непрекъснато; не се оставяше да бъде погълната от вакуума на всеобхватното вцепенение, което постоянно я дебнеше. Правеше чай за сякаш безкрайния поток от посетители, утешаваше Пола и леличка Хати, понеже знаеше, че нейната затвореност ги натъжава не по-малко от смъртта на Едуина, и слушаше търпеливо, мълчаливо утешителните думи на преподобния Фокс.

Всъщност, макар отдавна да знаеше, че майка ѝ ще умре, сега, когато това най-сетне се случи, тя се чувстваше толкова опустошена, парализирана и сломена от скръб, че не смееше дори да се замисли колко е дълбока загубата ѝ от страх да не се удави в нея.

Все пак никога не отказваше да говори за Едуина, но само с Пола и леличка Хати. Споделяше с тях спомените си и често се смееше, като се сещаше за някоя характерна за майка ѝ дреболия. Разглежда внимателно старите снимки и раздаде много от тях на онези, които обичаха Едуина, но запази най-скъпите за себе си. Нощем лежеше сама и се питаше дали сега майка ѝ е щастлива. Чудеше се и дали Едуина я вижда, дали може да я чуе. Искаше ѝ се да мисли, че е така.

Дрехите на Едуина бяха вече опаковани и скоро щяха да бъдат отнесени в благотворителния магазин; шкафчето ѝ за лекарства беше изпразнено, омразните перуки и подпльнки за сутиени — изхвърлени. Кори не отказваше да признае, че Едуина я няма, но изглеждаше прекалено сдържана и се владееше толкова добре, че Хати и Пола се безпокояха.

Но сега предстоеше може би най-трудното изпитание в живота ѝ. Знаеше, че чичо Тед я е повикал, за да ѝ прочете завещанието на Едуина. В съзнанието на Кори то, а не погребението, бе последният контакт с майка ѝ. След това нямаше да има нищо друго. Едуина щеше да си отиде завинаги. И понеже познаваше твърде добре майка си, Кори усещаше, че сигурно ѝ е оставила в завещанието си някакво необичайно съобщение, и не знаеше как щеше да го понесе. Още отсега, докато си обличаше палтото, за да прекоси площада, усещаше как в очите ѝ напират сълзи на отчаяние и самота.

Чичо Тед, който я чакаше на вратата, я издърпа от дъжда и я прегърна топло. Кори остана в обятията му за момент, целуна го по бузата, подаде чадъра си на леличка Хати и тръгна след тях към библиотеката на чичо Тед. Докато момичето се настаняваше на коравия стол пред бюрото му, Тед погледна жена си. Лицето ѝ бе тъжно, също като неговото. Тя знаеше колко труден за съпруга ѝ и още по-тежък за Кори ще бъде този разговор. Нито Тед, нито Хариет имаха представа как ще реагира Кори на онова, което ѝ предстоеше да научи, но и двамата се страхуваха. Хариет видя безжизнения поглед и невинните ѝ, зачервени от вятъра страни и усети такава жал, че едва не скочи да я прегърне.

Чичо Тед извади часовника от джобчето на жилетката си, погледна го нервно и се настани на големия кожен стол зад бюрото. Кори го чакаше мълчаливо да започне, без да сваля очи от лицето му, но в изражението ѝ вече започваше да се появява недоумение. Не беше обичайно чичо Тед да не може да намери думи, а сега очевидно доста се затрудняваше. Той се усмихна неловко, а после отклони очи към оловните стъкла на прозорците и се загледа в мократа от дъжда градина.

Кори се наведе напред и сложи ръце върху неговите.

— Винаги можем да го отложим за друг път — усмихна се тя. — Искам да кажа, предполагам, че мама е оставила всичко на мен, така че всъщност няма нужда...

Тед я погледна и гласът ѝ увисна в топлия въздух. Кори наклони въпросително глава и каза с неуверени шеговити искрици в лешниковите си очи:

— Предполагам, че нямам дългове.

Най-сетне Тед се засмя.

— Не. Не, скъпа моя, определено нямаш дългове.

— Това поне е облекчение.

— Но мисля, че трябва да се подготвиш за малка... изненада.

Шеговитите искрици тутакси изчезнаха.

— Каква изненада?

Тед отвори папката на бюрото си и се втренчи в нея.

— Чичо Тед?

Той вдигна поглед, усмихна ѝ се, а после отново стана сериозен и каза, свеждайки очи:

— Е, скъпа моя, освен магазина и къщата, майка ти ти е оставила и около четвърт милион лири.

Тед вдигна очи и видя точно онова изражение, което очакваше — на изумление и недоумение.

Секунда-две Кори само примигваше. След това се засмя:

— Но магазинчето за дрехи не би могло да прави толкова пари. И не правеше. Сигурна съм, нали аз водя счетоводството.

— Права си — каза ѝ Тед. — Не е правело. Тези пари, с изключение на двадесет хиляди лири, са от баща ти.

— От баща ми? Искаш да кажеш... Но мама никога не ми е споменавала за това. Чичо Тед, сигурен ли си, че си разбрал правилно? Тоест, ако татко след смъртта си е оставил всичките тези пари на мама, тя щеше да ми каже.

Тед поклати глава.

— Не, нямаше да ти каже. Не ти каза. Мисля, че е искала много пъти, но... ами... Кори, истината е, че баща ти не е оставил парите, когато е умрял. Разбираш ли, той не е мъртъв.

Кори отново се вторачи в него. Жестоко прехапаните ѝ устни потреперваха потресено. След това, за негова изненада, започна да се отдръпва назад, сякаш той си правеше с нея някаква жестока и нелепа шега.

— Както вече ти казах — започна Тед, — мисля, че майка ти много е искала да ти каже истината, но...

— За какво говориш? Истината е, че той е мъртъв. Загинал е, когато съм... — Отново млъкна, когато видя, че той поклати глава.

— Баща ти си е съвсем жив, Кори. Нямаш представа колко съжалявам, че трябваше да научиш по този начин...

— Не! Спри, спри! — извика Кори. — Нещо бъркаш. Майка ми щеше да ми каже, ако беше жив. Сигурна съм. Искам да кажа, защо би го скрила от мен?

— Имаше си причини, Кори. Не мисля, че се е гордяла с тях, но е взела това решение още преди да се родиш.

— Не, не вярвам! Не би го скрила... Ние си казвахме всичко!

Тед само я погледна съчувствено с кръглите си сини очи. Кори се извърна, като клатеше механично глава. Неочаквано я вдигна. В очите ѝ се четяха обида и безкраен гняв.

— Значи ме е лъгала! Значи нито една от историите, които ми е разправяла, не е истинска?

Тед пое дълбоко дъх, свали си очилата и прокара длан по брадичката си.

— Истински са — каза той, — поне отчасти, но...

— Защо на теб е казала, а на мен не? — извика Кори. — Просто не мога да повярвам...

— Не ми е казвала, скъпа моя. Поне отначало. Знам всичко от баща ти.

— Искаш да кажеш, че го познаваш?

— Да. Бях негов адвокат... или по-точно адвокат на баща му. Само за провинцията, разбира се, с делата им в Лондон се занимаваше друг, но въпросът с Едуина бе мое задължение.

— Въпросът с Едуина! О, боже, направо не мога да повярвам! Да не се опитваш да ми кажеш, че той я е изоставил, че ѝ е платил да му се махне от главата? Да не искаш да ми кажеш, че го е обичала през всичките тези години, а той... — Кори не успя да продължи. Очите ѝ зашариха из стаята, като че ли търсеха да открият някакъв смисъл. Внезапно се почувства зашеметена, сякаш в безтегловност. Струваше ѝ се, че се носи из заплетените, застрашителни разклонения на някакъв сън, на някакъв кошмар.

Тед я изчака отново да го погледне. Кори се мъчеше да се овладее, да започне отново да вижда и да чува нормално, но пред нея бе само образът на майка ѝ и чуваше само нейните думи. Тя стана, заобиколи стола и отиде да притисне чело в успокояващо хладния прозорец. Загледа се в това село, което познаваше откак се помни и което сега ѝ изглеждаше непоносимо чуждо.

— Каза ли нещо? — попита тя, смътно долавяйки, че Тед ѝ говори.

— Казах, че имам желание да ти кажа какво всъщност се е случило. Но може би трябва да изчакаме...

Кори поклати глава. Очите ѝ бяха приковани в гъстите сиви облаци, надвиснали грозно над селото.

— Не, не искам да чакам — каза безизразно тя. — Кажи ми.

Тед стана и отиде до вратата.

— Хати! — извика той. — Донеси ни чай.

Няколко минути по-късно, когато жена му влезе с подноса, Кори отново седеше на стола. Тя вдигна поглед към разтревоженото лице на леличка Хати.

— Ти знаеше ли? — попита я тихо.

Хати преглътна с мъка и кимна и Кори отново усети онази странна безтегловност.

— И така — каза тя, когато Хати затвори вратата зад гърба си.

— И така — повтори Тед.

Той и подаде чаша чай, взе своята и седна. Секунда-две я гледа с обич, възхищавайки се от вътрешната сила, която светеше в очите ѝ. Последните няколко години не бяха леки за нея, но от две седмици насам сигурно преживяваше същински ад. И ето че сега му се налагаше да притури още към нещастията ѝ, а тя седеше, вече напълно овладяна, с вдигната брадичка, и само леките сенки под очите ѝ издаваха на какво напрежение е подложена. Щеше му се да не беше чак толкова храбра, да даде воля на чувствата си, да си позволи облекчението, от което толкова се нуждаеше. „Но това ще стане по-нататък“, каза си той, просто се надяваше това да се случи колкото може по-скоро.

Тед отпи от чая си и отново постави чашата в чинийката.

— Зная за историята, която Едуина ти е разказвала — каза той на един дъх, — и е вярно, че е работила в един магазин за дрехи в Брайтън, когато е срещнала Филип, твоя баща. Също така е вярно, че са се влюбили от пръв поглед. Според думите на баща ти Едуина не приличала на никое от момичетата, които познавал. В нея нямало маниерничене, нямало лукавство, само невинност и, както знаеш, голяма хубост. Тя му имала доверие и го обичала и в пристъп на

младежки романтизъм Филип решил, че трябва да се ожени за нея, преди да я лиши от девствеността ѝ. Така и направил.

Не казали на никого, преди да свърши меденият им месец. Именно тогава започнали неприятностите. Когато я завел у тях.

Майката и бащата на Филип побеснели, Филип току-що бил завършил университета и те имали големи планове за бъдещето му, което включвало блестящ брак с Октавия Фарингтън, дъщерята на един близък приятел на семейството.

Изглежда, че Сирина, майката на Филип, още от самото начало е проявила извънредна жестокост към Едуина и доколкото аз познавам Сирина, не ми е трудно да го повярвам. Отнасяла се към майка ти като към същество, лишено от нормална човешка чувствителност. Освен това застанала зад Харолд, твоя дядо, когато заплашил Филип, че ще го лиши от наследство, ако веднага не сложи край на брака си. Единственият човек, който проявявал някаква добронамереност към Едуина, била Корнилия, бабата на Филип. Майка ти те е кръстила на нея — усмихна се той.

Кори не каза нищо.

— Сирина незабавно се заела да убеждава Филип, че Едуина е неспособна да подпомогне напредъка му в кариерата и в обществото — продължи Тед — и ще му е в тежест, ако не и по-лошо. Самият Филип бил объркан и, не трябва да забравяме това, твърде млад. Мисля, че в началото се е опитвал да защитава Едуина, но Сирина бе костелив орех, а и — не може да ѝ се отрече — доста умна жена. Нужни са ѝ били само няколко седмици, за да му докаже колко е неспособна неговата съпруга да се адаптира в техния свят. Разбира се, може би Едуина е щяла да се справи, ако ѝ бяха дали шанс, но Сирина се погрижила това никога да не стане. Общо взето щяло да бъде по-добре, настоявала тя, Филип да оставя Едуина у дома, вместо да я представя в елитния си кръг от приятели. Било за доброто на самата Едуина, понеже толкова учебно се притеснявала от хората, които я превъзхождали, че щяла да постави в неудобно положение не само себе си, но и него самия. За да запази мира с майка си, Филип приел да ѝ се подчинява безпрекословно. Дали Едуина се е съпротивлявала — не знам. Знам само, че накрая никой не можел да се опълчи срещу Сирина и Едуина решила да си отиде. Все още обичала Филип, въпреки слабостта му, но знаела, че не е щастлив. И разбира се, тя

също. Когато Корнилия научила, че Едуина има намерение да си отиде, ѝ предложила да се намеси, но Едуина не ѝ позволила. Не искала заради нея да започват семейни вражди. Така че малко преди смъртта си Корнилия ме извика и ме помоли да се заема с тези неща. Харолд и Филип дойдоха при мен и се споразумяхме на Едуина да бъде прехвърлена една значителна сума, която двамата с нея инвестирахме през годините, за да започне сама съвсем отначало. Скоро след това последва разводът. Едуина реши да се установи в Амбърсайд, понеже семейство Денби — семейството на баща ти — имат имение наблизко.

Тед млъкна, когато очите на Кори потъмняха и в тях проблесна нещо. Почака я да проговори, но тя остана мълчалива.

— Едуина вярваше — продължи той, — че в Амбърсайд винаги ще се чувства близо до Филип, макар да знаеше, че вероятно никога повече няма да го види. И не мисля, че го е виждала оттогава. Освен веднъж. Година след като ти се роди. Беше в деня, в който Филип се ожени за Октавия Фарингтън. Венчаха се тук, в „Сейнт Мери“, и Едуина, както и всички останали от селото, отиде да гледа. Взе те със себе си, в количката, и застана в края на тълпата, а когато булката и младоженецът излязоха от църквата, се обърна и си отиде. Не искаше той да я вижда. А мисля, че не искаше да види и теб. Дали Филип е знаел, че Едуина живее тук, в Амбърсайд, не мога да потвърдя със сигурност, по-скоро се съмнявам в това. Той никога не ме попита какво е станало с нея, а и тя не ме е молила да му кажа. Всичко, което знам и което е известно и на самата теб, е, че майка ти така и не престана да го обича. — Искаше му се да добави, че е истинска трагедия, задето Едуина е пропиляла любовта си по човек като Филип Денби, който по негово мнение никога не я бе заслужавал. Но вместо това само си пое дълбоко дъх, издиша бавно и рече: — Съжалявам, че трябваше аз да ти го кажа, Кори, но така пожела Едуина.

Последва дълго мълчание. Кори вече не усещаше странната безтегловност, но се чувстваше предадена и я болеше; в гърдите ѝ се надигна гняв, че родителите ѝ са били толкова слаби, и омраза към Сирина, бабата, която никога не бе познавала.

Накрая, когато се обади, гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Баща ми знае ли... Знае ли, че съществувам?

Тед поклати глава.

— Разбирам. — Кори вдигна ръка към устата си и започна да си гризе ноктите — нещо, което не бе правила от дете. Но после се опомни, дръпна рязко ръка и отново погледна Тед. — Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Не, мисля, че това е всичко.

Кори кимна.

— Баба ми и дядо ми, жив ли е още някой от тях?

— Не.

— Знаеш ли къде е баща ми сега?

— Да.

— Поддържаш ли връзка с него?

— В известен смисъл — да.

Лицето на Кори остана абсолютно безизразно.

— Разбирам. Е, изглежда, имам да помисля за доста неща, така че, ако не възразяваш, ще си тръгвам.

— С леличка Хати се надявахме да останеш за вечеря.

— Не. Предпочитам да остана сама, ако нямаш нищо против.

— Кори — каза меко Тед, докато ѝ помагаше да си облече палтото, — зная, че си ядосана, но, моля те, не съди твърде сурово майка си. Не ѝ е било леко.

— Да, предполагам, че не е — отговори сковано Кори. — Ще ти се обадя утре — и изтича навън в гаснещия следобед.

— Как е могла да ме заблуди, че всичко е било просто прекрасно, след като се е отнесъл така с нея? — вилнееше по-късно тя пред Пола. — Как може да е бил толкова слаб, толкова безгръбначен, че да я остави да си отиде така лесно? Чичо Тед каза, че в началото са били влюбени, защо тогава не я е защитил? Господи, мразя го! Толкова го мразя, че ми се иска да го убия. И собствената ми майка! Как се е оставила да пропилее живота си по този начин — и то за човек като него!

— О, стига! — рече Пола. — Съдиш двама души, които дори не познаваш.

— Тя ми е майка!

— Да. Но тогава е била младо момиче. Млада булка. Тази личност ти не познаваш. Не знаеш какво ѝ е било, колко страдания е

трябвало да изтърпи от майка му.

— Но защо живя с тази лъжа? Защо никога не ми каза истината?

— Вероятно защото не е искала да те нарани.

— Но аз имах право да познавам баща си. Той е имал право да ме познава. Тя ни е лишила от това.

— Откъде знаеш? Може и да му е казала. Може да не го е било грижа. — Пола изстена вътрешно, когато усети колко са нетактични думите ѝ. — Но сега не те лишава от това, нали? Ако не искаше да знаеш за него, никога нямаше да помоли Тед...

— Ами годините, през които растях? Дори и да не ме е искал, пак е трябвало да ми каже.

— Кори, ти какво би направила на нейно място? Имам предвид, ако е казала на баща ти, но него не го е било грижа? Едуина е знаела, че въпреки всичко ще пожелаеш да се срещнеш с него, и дори за миг не мога да си представя, че би позволила да се сблъскаш с неговото безразличие. Или още по-лошо. Ами ако се окажеше, че те иска? Тя никога нямаше да успее да се пребори със семейството му. Щеше да те загуби, а имаше само теб.

— Никога нямаше да я напусна! — извика Кори и ритна решетката на камината. — Тя е трябвало да знае това. Ох, защо сега не е тук, по дяволите!

Пола поседя мълчаливо минута-две, като усещаше, понеже обичаше Кори, част от изписаната на лицето ѝ болка.

— Зная, че не това ти се иска да чуваш сега — каза накрая тя, — но баща ти едва ли е чак толкова лош. Искам да кажа, че ако беше, Едуина нямаше да го обича толкова много и толкова дълго.

— Аз пък искам да го мразя, благодаря! — озъби се Кори. После си погледна часовника. — Не е ли време да нахраниш Бет?

Пола въздъхна примирено и стана.

— Защо не дойдеш на вечеря?

— Не. Не, благодаря — рече кратко Кори.

— Значи смяташ да си седиш самичка и да се самоизмъчваш?

— Да.

Пола я погледна тъжно, но знаеше, че няма никакъв смисъл да я разубеждава.

— Е, знаеш къде съм — каза тя, докато излизаха в коридора, — само трябва да вдигнеш телефона. Знаеш, че винаги ще бъда с теб.

— Не, не го знам! Вече не знам на кого мога да имам доверие. Искам да кажа, щом собствената ми майка можа да постъпи така с мен... — Гласът ѝ се скъса, но тя бързо се окопоти и отвори входната врата. — Да, знам, че винаги ще бъдеш до мен. Благодаря.

Кори застана на вратата и се загледа в отдалечаващата се фигура. Чувстваше се празна и вцепенена. Ала когато вятърът развя тъй познатите ѝ руси къдрици, изведнъж ѝ се прииска да повика Пола обратно. Отвори уста, но оттам не излезе никакъв звук.

Затвори вратата, седна на най-долното стъпало и положи глава върху скръстените си ръце. В къщата бе настъпила неподвижна, тежка тишина. Дълго седя напрегната, като едва смееше да диша, задушавайки се от всепоглъщащата празнота. Чувствата ѝ се надигаха така диво, така неудържимо, че не смееше да помръдне. Трябваше да се държи, не биваше да се отпуска. Ако го направеше, това щеше да означава, че признава, че най-сетне се е предала... Но нищо, всичко беше наред... Можеше да понесе това, гневът щеше да я подкрепя. Кори вдигна бавно глава. С ъгълчето на окото си мярна познат цвят. Тя се обърна и видя ръкава на майчиното си палто, метнато под нейното в долния край на парапета. Без да се замисли, протегна ръка и го докосна, а след това се примъкна по-близо и скри лице в него. Усещаше миризмата на майка си, сякаш Едуина стоеше тук, до нея.

Внезапно усети как сърцето ѝ набъбва от болка и как болката се заизкачва към гърлото ѝ. Кори извика, тялото ѝ се разтърси от ридания и тя се вкопчи отчаяно в ръкава, сякаш той бе ръката на Едуина.

— О, мамо — изхълца, — защо не ми каза? Нямахме нужда чак толкова да ме пазиш. О, мамо, мамо, какво ще правя без теб? Сега си съвсем сама. Не мога да понеса мисълта, че си съвсем самичка в тъмното. Върни се при мен, моля те!

Една седмица по-късно Кори отново седеше в библиотеката на чичо Тед. Косата ѝ бе прибрана в стегната конска опашка, а луничките по носа изпъкваха ясно на фона на все още бледото ѝ лице. Беше спокойна, но спокойствието ѝ вече не изглеждаше така заплашително. Докато слушаше какво е намислила, Тед за пореден път се изненада от тази нейна вътрешна сила, която не беше наследила нито от баща си, нито от майка си. Каза му, че възнамерява да се премести в Лондон,

както си е мечтала някога. Пола и Дейв щели да вземат къщата ѝ под наем, а дали не би искала леличка Хати да поеме магазина? Тук и двамата се усмихнаха, понеже знаеха, че Хати ще подскочи от радост, когато чуе това предложение.

Тед остави ума си да поблуждае. Вече виждаше у новата, макар и крехка Корина самоувереност, с която тя се опитваше да се опълчи срещу съдбата, и това го тревожеше. Много млади хора все още вярваха, че Лондон е градът на златните възможности, но това време отдавна беше отминало — ако изобщо някога бе съществувало. Сега конкуренцията там бе толкова безскрупулна, че плашеше дори и него. Не че не вярваше в способностите ѝ да оцелява, просто се страхуваше какво ще ѝ струва това на Кори. За разлика от нея, мъжете в селото, а сигурно и жените, твърде добре забелязваха достойнствата на нейната външност. Тя се смяташе за прекалено висока, прекалено едра и толкова грозна, че да ти се доплаче. Вярно, не беше красавица, но тялото ѝ бе дар от бога. Закръглено и здраво, то излъчваше чувственост, каквато рядко бе виждал у други жени. В какви ли неприятности щеше да я забърка това? Толкова мъже биха се изкушили от невинността на младата девойка — за тях момиче като Кори щеше да бъде просто манна небесна. „Но тя има пари — утеши се сам Тед, — а и разполага с моята помощ, за да започне. Наследила е нещичко от баба си“, мислеше си радостно той. Точно в този момент Кори каза нещо, което го върна рязко в реалността. Беше го очаквал, разбира се, но не толкова скоро.

— Сигурна ли си? — попита я. — Хубаво ли го обмисли?

— Да, така ми се струва — отвърна Кори. — А и какво толкова да му мисля? Имам баща. Естествено, че бих искала да се запозная с него. Доколкото разбрах, живее в Лондон, нали?

Тед кимна.

— Естествено не искам да ходя у тях. След като е женен повторно, това сигурно би предизвикало куп проблеми. Не мога да кажа, че изпитвам някакви топли чувства към него, не и след като съм наясно как се е отнесъл към майка ми. Но съм готова да му дам шанс. Да се надяваме, че и той е готов на същото. — После, когато Тед не каза нищо, продължи: — Пола ме обвиняваше, че осъждам и него, и мама. Права е. Поне доскоро беше така. Сега всичко, което искам, е да

се среща с Филип Денби; заради самата себе си. И така, можеш ли да уредиш това, чичо Тед?

Тед сви замислено устни и се залюля на стола си.

— Да, мога да го уредя — отговори той. — Ако си абсолютно сигурна, че искаш точно това.

— Сигурна съм. Все пак бих предпочела да не знае коя съм. Поне в началото. Предполагам, че това ще усложни задачата ти, нали?

— Малко. Но не е невъзможно. Ще си помисля как да го направя.

— Аз вече измислих — рече Кори, облегна се назад и кръстоса крак върху крак.

В очите на Тед проблеснаха весели искрици.

— И какво искаш да направя? — попита той.

За момент избликът на напористост у Кори сякаш поспадна, но насърчена от обичта в погледа на Тед, тя каза:

— Когато отида в Лондон, ще трябва да си намеря работа, нали? Така че би могъл да помолиш баща ми да помогне. Нямам предвид той самият да ме назначи, а по-скоро да ме свърже с някой подходящ човек. Зная, че нямам кой знае какви умения, освен да въртя магазин, но съм готова да почна от нулата и да се издигна с труд.

Тед се ухили.

— Докъде? До президентски пост?

Кори също се ухили.

— Не го изключвай като възможност.

— И от коя точно област се интересуваш?

Кори го изгледа срамежливо и избута с език бузата си навън.

— От медиите — отговори той вместо нея. — Добре де, знам, че искам луната, звездите и цялата галактика...

— Така е. Особено в днешно време. Толкова малко работни места и толкова много кандидати. Доста по-квалифицирани от теб. Все пак бих могъл да уредя нещо. По-точно баща ти би могъл. Той е банкер, а банкерите познават много хора. А и вероятно ще прояви още по-силно желание да помогне, ако узнае, че си негова дъщеря.

— Наистина възнамерявам да му кажа, но бих искала първо да се запозная с него. Да видя що за човек е.

— Добре. Само ми кажи, когато се приготвиш за тръгване. Помислила ли си за жилище?

— Известно време ще поживея под наем, докато си купя. С четвърт милион лири бих могла да си позволя нещо прилично дори в Лондон, нали?

— О, безспорно. Но какво ще кажеш за идеята да си потърсиш съквартирантка?

— Пола вече ми го предложи, но не съм убедена, че искам да живея с някой друг. Ще си помисля.

— Помисли. Лондон е опасен град. Не мога да бъда спокоен, ако знам, че си сама. А Хати още по-малко.

Кори завъртя очи.

— Виж какво, не искам да се притеснявате за мен. Ще ви се обаждам редовно, ще бъдете в течение на всичко, което ми се случва. А и знаеш, че винаги можете да ми дойдете на гости.

— Всъщност очаквахме, че ще искаш да си починеш — рече Тед.

— Да се презаредиш, преди да тръгнеш да си търсиш късмета.

— Вече съм го намерила — засмя се Кори. — А и ми се иска да се захващам за работа.

Кори прекара следващите две седмици в терзания. Сега, когато бе взела решение да замине, Амбърсайд изведнъж така й домиля, че не виждаше как ще се откъсне от него. Тук се чувстваше спокойна и в безопасност; познаваше всички и всички я познаваха. Осъзна, че едно е да имаш амбициите да излезеш навън, в големия свят, а съвсем друго е да ги осъществиш. А денят на заминаването приближаваше и това започваше да я изнервя до такава степен, че ако не беше обещала на Пола къщата, може би щеше да се откаже. От друга страна, мисълта да остане тук завинаги й се струваше непоносима.

Макар Кори да не даваше израз на чувствата си, Пола усещаше тази вътрешна борба и в последния момент реши да замине с нея за Лондон и да остане няколко дни, за да я подкрепя морално. Разбира се, трябваше да вземе и бебето, но тъй като Тед беше уредил Кори да отседне в апартамента на фирмата му в Риджънтс Парк, Дейв настоя, че няма нищо против, и дори им предложи да ги закара.

Впечатленията от първите няколко дни в Лондон се оказаха доста смущаващи. Дейв остана само за съботната нощ, но чак докато си легна, не спря да се диви на луксозния апартамент със зелени

плюшени килими, изискана кожена мебел и цели две бани. Кори и Пола бяха по-впечатлени от гледката към Риджънтс Парк и не помалко от съдомиялната машина, която нито едната от двете не успя да задейства.

Сега Дейв го нямаше и оставени на самотек, нито Кори, нито Пола знаеха какво да правят и къде да отидат.

Решиха първо да изучат метрото. Макар Кори да беше идвала в Лондон и преди, като ученичка, скоро разбра, че това не е същият град, който бе живял в паметта ѝ през всичките тези години. Какво ли се е случило, чудеше се тя, с онези ярки светлини? Къде е трепетът, вълнението, с което сякаш бе наелектризиран въздухът последния път, когато бяхме тук? И как, за бога, изобщо ще се запозная с някого, след като всички тези лица гледат така безизразно, така равнодушно и всички така ужасно са се забързали за някъде? Воят и писъците на полицейските сирени, на които пригласяше враждебният рев на автомобилни клаксони, създаваха една нестихваща тревожна какофония; гъмжащите от хора улици, наблъсканите една в друга мрачни сгради и бездушната сивота, в която тънеше градът, бяха не помалко страшни от тлъстите заглавия за ужасяващи престъпления във вестниците.

Кори се мъчеше да не се обезсърчава и наистина се поободри, когато отидоха в Ковънт Гардън и побродиха сред странните, прекрасни сергии, отрупани с ръчно майсторени играчки, възглавнички с богати бродерии и екзотични бижута. Ходиха на концерт в Албърт Хол и през по-голямата част от времето се смяха на бебето, което седеше с разширени от почуда очи в кенгуруто и сякаш потропваше с краче в такт с музиката. Посетиха също Хайд Парк и Бъкингхамския дворец, а в последната вечер от престоя на Пола отидоха на кино, където Бет проспа блажено филма на Бенати с участието на Анджелик Уорн.

— Странно, как всичко това ми се струваше недостижимо, когато живеях в Амбърсайд и само си мечтаех за него — каза Кори, когато излязоха на Кързън Стрийт. — А сега, когато се намирам тук, в самия център на събитията, ми се струва, че съм на светлинни години далеч. Правилно ли постъпвам? Или съм напълно откачила?

— И двете — засмя се Пола. — Но трябва да опиташ. А когато си намериш работа, е, тогава сигурно ще имаш повече приятели,

отколкото можеш да понесеш. Но ако се почувстваш самотна, можеш винаги да си идваш у дома през почивните дни. С влака не е много път.

— Предполагам, че на вас двамата с Дейв не би ви хрумнало също да се преместите тук, нали? — попита мрачно Кори.

— Не е за мен да вися по каишите в метрото — сбърчи нос Пола.

— Искам да ти кажа, в случай че не си забелязала, аз съм точно толкова висока, колкото носът ми да се намести удобно в съседната подмишница. Някой път сигурно ще се задуша от нечия телесна миризма.

Кори се разсмя и я прегърна.

— Просто бъди благодарна, че не си джудже — каза тя. — О, колко ще ми липсваш! — Но не прибави колко я плаши мисълта, че Пола заминава на следващия ден.

— И ти ще ми липсваш — каза Пола и преглътна буцата в гърлото си. Никога не беше казвала това на Кори, но самата мисъл да живее без нея ѝ се струваше непоносима. Дейв го знаеше и именно по тази причина ѝ бе позволил да дойде в Лондон, но как, за бога, щеше да се сбогува? И още по-лошо, как щеше да остави Кори сама в този ужасен град?

На следващата сутрин, когато се събуди, Кори видя, че Пола говори с Дейв по телефона.

— Току-що го попитах дали мога да остана до края на седмицата — каза тя, когато свърши. — Докато се срещнеш с баща си. Той каза, че няма нищо против, но трябва да се върна за почивните дни.

— О, Пола! — възкликна Кори. — Това е страхотно. Мисълта за заминаването ти наистина ме хвърля в ужас.

— И аз така предполагам — засмя се Пола, взе препечената филийка, която Кори ѝ беше намазала с масло, и седна до лъскавия бял плот на масичката за закуска. Прозорците зад нея бяха запотени и навън пръскаше ситен дъждец. Доскоро Пола смяташе, че в Амбърсайд вали много, но в Лондон, изглежда, дъждът не спираше никога.

— Кори — каза тя след малко, — знаеш ли, не си длъжна да останеш тук. Искам да кажа, никой няма да си помисли лошо за теб, ако си промениш решението.

Кори се обърна, затегна колана на халата си и пхна ръце в джобовете му.

— Наистина е ужасно, нали? — каза тя. — Толкова мрачно, толкова потискащо.

— Заради рецесията е — рече Пола. — Освен това моментът не е особено подходящ за търсене на работа.

— И аз точно това си мислех. Знаеш ли, деветдесет процента от мен искат да се върна у дома с теб; по-точно деветдесет и пет. Но останалите никога няма да ми простят, ако дори не се опитам, след като така или иначе вече съм тук. Все пак нямам намерение да полагам напразни усилия. Ще се обадя на чичо Тед да ми уреди среща с баща ми и после ще решавам.

— Искаш да кажеш, че ако баща ти не ти намери работа, ще се върнеш у дома?

— Вероятно — каза Кори и се разсмя при вида на облекчението, което се изписа по лицето на Пола. — От теб се очаква да ме подкрепяш, а не да се молиш баща ми да не направи нищо. — После направи гримаса. — Чудя се какъв ли човек ще се окаже.

— Смяташ ли да му кажеш коя си?

— Това до голяма степен зависи от него. Ще постъпя така, както ми подсказже инстинктът. — Кори придърпа един стол и седна. — Много мислих за мама през последните няколко дни — каза тя и подпря брадичка на дланите си. — Е, предполагам, че това не те изненадва кой знае колко, но си мислех за живота ѝ; всъщност за живота въобще. Искам да кажа, всъщност всички се стремим към едно, и също, нали? Към някакъв хепиенд. Но има ли такова нещо? За нея поне нямаше, нали? Чудя се дали изобщо за някого има. Но предполагам, че трябва да продължаваме да вярваме, иначе всичко би загубило смисъл.

— Този мрачен град вече започва да ти се отразява зле — потръпна Пола.

— Не, ти само си помисли. Има ли такова нещо като щастлив край? Искам да кажа, в крайна сметка всички умираме, нали? Това ли е то хепиендът, който всички чакаме?

— О, Кори!

Кори се засмя.

— Е, кой знае. Смъртта може да е просто върховното изживяване. И ако е така, всъщност има ли значение какво правим през живота си?

— Накъде биеш?

— Опитвам се да погледна философски на предстоящата среща с баща си — човек, който е провалил поне един хепиенд със сигурност.

— Може би не трябва да се замисляш чак толкова. Не очаквай прекалено много, просто се надявай да не е малодушното мамино синче, какъвто е бил по времето на Едуина.

— Боже опази! — потръпна Кори. — Но ще видим.

Три дни по-късно Кори стоеше на Треднидъл Стрийт заедно с рехавия, но постоянен поток от коли и огромното напрежение между нея и внушителната викторианска фасада на търговската банка, на която баща ѝ понастоящем бе директор. Под палтото си носеше нов зелен костюм от „Некст“, бяла блуза и черни обувки с ниски токове. Косата ѝ бе хлабаво завързана с черна кадифена панделка ниско на тила. Не беше сложила нито грим, нито бижута.

За пръв път, откакто беше пристигнала в Лондон, не валеше, макар че въздухът бе усоен, а в канавките се разливаха тъмни локви. Тя си погледна часовника. Беше рано, но реши, че трябва да влезе, преди куражът съвсем да я е напуснал.

Беше тръгнала с оптимизъм, напомняйки си, че дотук преместването ѝ в Лондон е протекло съвсем гладко, главно благодарение на Тед, и може би съдбата се опитва да ѝ покаже, че това е правилната стъпка.

— Ами виж само — говореше тя на Пола тази сутрин, — кой друг има толкова добра приятелка, която идва и му помага да се установи, чичо, който му урежда луксозен апартамент, и баща, който му намира работа?

„Само времето — каза си тя сега — придава такъв мрачен оттенък на нещата, както и това, че с всеки изминал ден мама ми липсва все повече.“

Чичо Тед не ѝ бе казал нищо за разговора си с Филип, така че, докато се изкачваше до четвъртия етаж с асансьор, който днес можеше да се види само във филмите от четиридесетте, Кори изобщо не можеше да си представи, че е такъв невероятен късмет не само да се срещне с баща си толкова скоро, но и изобщо да се срещне с него. Обикновено на човек от ранга на Филип и през ум нямаше да му мине

да пропилее петнадесет минути от скъпоценното си време за някакво момиче с уплашени очи, което, подобно на хиляди други, е решило да си опита късмета в Лондон. Всъщност, когато Тед му се обади, Филип Денби отказа, заявявайки, че е твърде зает. Тед обаче настоя, така че Филип му предложи да я прехвърли на един от служителите на своя отдел „Личен състав“. Но Тед не го остави да се измъкне — каза му, че двамата с Хати биха сметнали за голяма лична услуга от негова страна, ако се съгласи да приеме лично момичето, Филип все още не се оставяше да бъде убеден и за момент Тед се изненада, но после си спомни за репутацията, която Филип си беше спечелил през годините. Но колкото и безскрупулен и високоуважаван да бе той в деловите среди, Тед — или по-точно Хати — знаеше от възможно най-достоверния източник — съпругата на Филип, че той си е останал емоционално слаб. Използвайки това, Тед най-сетне успя да го склони.

Асансьорът издрънча и спря. Жилестият младеж, който се бе качил с нея, я поведе по централната пътека на един същински рай за компютърни манияци, където дузина или повече души си гледаха тихо работата и дори не вдигаха поглед да видят кой минава покрай тях. Кори бе въведена в един кабинет в края на залата, където имаше още компютри — по цялата стена и още няколко на колички. „Колко странно изглеждат на фона на тази строга викторианска обстановка“, мислеше си Кори, когато една жена в спретнат тъмносин костюм стана от огромното си дъбово бюро и с усмивка, която разхубавяваше иначе грозноватото ѝ лице, ѝ подаде ръка и се представи като Пам, личната секретарка на господин Денби.

До този момент Кори се чувстваше като в транс. Тя дори би предпочела да си остане в това състояние, тъй като вече бе твърде късно за отстъпление, а мисълта, че нейният баща — човекът, който ѝ бе дал живот и чиято кръв течеше във вените ѝ — най-вероятно се намира зад онази зловеща затворена врата вдясно, направо я паникьосваше.

— Оттук — казваше в този момент жената и преди Кори дори да си помисли да хукне към изхода, я въведе в кабинета на баща ѝ, излезе и затвори вратата след себе си.

Кабинетът имаше висок таван, старинни мебели и лампа над бюрото и беше още по-внушителен, отколкото си го бе представляла. Всяка стена представляваше библиотека с подвързани с кожа томове

на... Какви книги съдържаеше тази библиотека, тя не би могла да каже, макар че хвърли поглед към тях, преди да го прикове в човека, които седеше с наведена глава зад махагоновото бюро и пишеше.

Кори стоеше неловко, притиснала чантата до гърдите си, и се чувстваше отчайващо старомодна в кафявото си палто от туид. Забеляза, че косата му е гъста и лъскава и е със същия цвят като нейната — кафява. Беше очаквала да е посивяла. „Ръцете му са красиви, артистични — мислеше си тя, докато ги гледаше как се движат по страницата — а лицето му...“ Сърцето ѝ се преобърна. Беше вдигнал глава и я гледаше — и то със същите лешникови очи като нейните. Усмиваше ѝ се със собствените ѝ устни и дори носът, скулите и брадичката му бяха като нейните. Приликата бе поразителна, не можеше да не я забелязва и той. За момент Кори се почувства изиграна, задето почти мъжките черти, с които бе живяла цял живот и които бе смятала за толкова грозни, стояха така красиво на него.

— Кори? — каза той, стана и протегна ръка. — Кори Браун?

— Точно така — смотолеви тя, пристъпи към бюрото и пое ръката му. Отпуснатото му ръкостискане я накара да се почувства някак странно.

— Моля ви, седнете — каза той и махна към един стол.

— Благодаря.

— Тед ми каза, че си търсите работа — рече той, като също седна и опря ръце на бюрото. — Не съм съвсем сигурен дали бих могъл да ви бъда от полза, но ако ми кажете какво образование имате, бих могъл да се обадя на няколко места...

— Знаете ли коя съм аз? — попита Кори. Беше толкова изненадана от собствените си думи, че едва се сдържа да не погледне зад себе си, за да види кой ги е изрекъл. Но остана така, вперила очи право в баща си, макар сърцето да гореше болезнено в гърдите ѝ. Той отвърна безстрастно на погледа ѝ, ала в един миг, толкова кратък, че не беше сигурна дали го е видяла, в очите му пробяга уплаха.

Точно тогава Кори разбра. Разбира се, че знаеше коя е, но сега, седейки тук, не можеше да проумее как не се е сетила преди. Тед Брейтуейт му се обажда и го моли да се срещне с една млада жена на име Кори Браун. Какъвто и да бе Филип Денби, не беше глупав. Сигурно се беше сетил коя е много преди нейното пристигане. Но възнамеряваше да се преструва, че не знае.

Секундите минаваха и с всяка следваща Кори усещаше как атмосферата се насища с враждебност.

— А трябва ли? — попита накрая той. Пълничките му устни се бяха свили в тънка усмивчица.

Ако беше показал някаква изненада, ако в очите му бе проблеснало поне някакво чувство, отговорът на Кори може би щеше да бъде друг. Но сега каза, като се обливаше ту в гореща, ту в студена пот:

— Мисля, че би трябвало. Всъщност смятам, че знаете.

Очите му се впиха в нея. Кори усети, че решителността ѝ отслабва, но вече нищо на света не можеше да я принуди да отмести поглед.

Филип много пъти беше използвал този поглед в бизнеса, почти винаги успешно, но сега, изправен пред пламенното предизвикателство в очите на Кори и изкривените ѝ в горчиво обвинение устни, той пръв се отказа от битката.

— Вие сте приятелка на Тед и Хати Брейтуейт — каза той, вече гледайки на друга страна.

Кори знаеше, че диша твърде учестено. Гърлото ѝ се беше свило, но тя направи усилие и изрече:

— Нещо повече от това. Аз съм дъщерята на Едуина Браун. И вие го знаете.

В очите му отново се появи онази уплаха и... нима? Да, така беше — отвращение. Сякаш всеки момент щеше да потръпне от погнуса.

Последва най-дългото и мъчително мълчание в живота на Кори — друг от триковете на Филип. Но тя не се помръдна, твърдо решена, че баща ѝ трябва да проговори пръв. Накрая, когато това стана, в гласа му прозвучаха пискливи нотки.

— Тогава защо не преминем веднага на въпроса? — попита той. — Какво точно искаш от мен?

Кори едва не се олюля от цинизма в думите му. Не знаеше какво да каже. Въпросът бе толкова неочакван, че нямаше отговор.

— Искam обяснение — чу се да казва. Далеч не се чувстваше толкова уверена, колкото звучеше, но, слава богу, той нямаше как да го знае.

— За какво? — попита Филип.

— А вие как мислите?

— Ти ми кажи.

— Аз съм ваша дъщеря, а това ви прави мой баща или поне така се води. Затова мисля, че вие трябва да ми кажете.

Филип махна отегчено с ръка и се облегна назад.

— Какво искаш? — повтори той. — Или по-точно колко? Доколкото си спомням, цената на майка ти беше сто хиляди...

— Как смеете! — кипна Кори. — Не съм дошла за пари, а да дам възможност на двама ни да се опознаем. И може би да наваксаме пропуснатите години. Но сега се радвам, че сме ги пропуснали. Що за баща би...

— Майка ти избяга от мен! Тя взе парите на баща ми и си отиде. Що за майка би...

— На ваше място щях да внимавам в приказките — предупреди го Кори и си пое дъх да каже още нещо, но онемя от изненада, когато Филип неочаквано отпусна рамене и се прегърби отчаяно.

— Шантаж! — изстена той. — Дошла си да ме изнудваш. Искаш да ми съсипеш живота, да ме накараш да си платя за онова, което сторих на майка ти. Но няма да ти се размине, чуваш ли? Ще ти платя веднъж, но ако си мислиш...

— Не ви искам парите! — извика Кори, но Филип не я слушаше.

— Винаги съм знаел, че ще стане така — продължаваше той. — Знаех, че един ден ще дойдеш. Мислех си, че си момче. Винаги съм вярвал, че Едуина ме е дарила с момче. Но ти! Ти не си...

— Само за момент! — прекъсна го Кори. — Да не искате да ми кажете, че когато майка ми ви е напускала, вие сте знаели, че е бременна? Че...

— Дори не приличаш на нея — продължи той, сякаш не я бе чул. После прокара длани по лицето си. — Мислех си, че ще се върне при мен. Че ще ми доведе моя син... Но тя ме мразеше, никога не ми прости, а сега те е изпратила да ме измъчваш... Не разбира ли? Защо не й кажеш, че...

— Майка ми е мъртва! — извика Кори.

Лицето на Филип побеля. Той се втрени в Кори, но беше ясно, че не я вижда.

— Едуина — промълви Филип. — Едуина мъртва? — След това очите му фокусираха Кори. — О, боже, само да знаеше колко ми е

тежко!

Кори го изгледа с отвращение. Нито за момент не си бе помислил за нея, собствената му дъщеря, която бе загубила майка си. Нито следа от състрадание, само самосъжаление. Изведнъж усети, че иска да го нарани така дълбоко, както той я беше наранил.

— Как умря? — попита мрачно Филип. — Кога? О, боже, не мога да повярвам. Попита ли за мен? А...

— Не мисля, че имате право на каквито и да било обяснения — отвърна презрително Кори. — Пропиях си времето, като дойдох при вас, и няма да ви притеснявам повече.

— Не! Не, чакай! — извика Филип, когато я видя да тръгва към вратата.

Кори се обърна и в очите ѝ се появи съвсем истински гняв.

— Не виждам какво да чакам — рече ядно тя. — Повече няма да ме видите. За мен вече сте мъртъв.

Секунди след като вратата се затръшна зад гърба ѝ, Филип чу как Пам се промъква тихичко в кабинета му. Той се беше захлупил върху бюрото, заровил глава в ръцете си. Отначало се чувстваше твърде потресен от случилото се, за да вдигне глава. Можеше да мисли единствено за Едуина и за своята вина, добила с течение на годините чудовищни размери. Винаги се беше надявал, молил един ден тя да се върне при него. Да му каже, че му прощава; да му вдъхне смелостта да разкрие на Октавия, че никога не я е обичал, че през целия си живот е обичал една жена, жената, за която Октавия дори не бе чувала — Едуина Браун. Именно това го крепеше през всичките години на мизерния му брак. Но сега Едуина я нямаше. Не можеше да повярва. Не искаше да го повярва. Ако го направеше, нямаше да има на какво повече да се надява. Нямаше да има за какво да мечтае. Щеше да затыгне завинаги с Октавия — Октавия, която толкова приличаше на майка му...

Но ето че Кори дойде, седна срещу бюрото му и му каза, че Едуина е мъртва. И в онзи момент в нейно лице виждаше само виновницата за гибелта на мечтите си. В онези кратки мигове бе изпитал омраза към нея. Дори и сега не искаше да повярва, че тя е негова дъщеря. Едуина го бе дарила със син, беше сигурен в това. Синът, за когото винаги бе мечтал. Но не. Беше му дала Кори и той не можеше да прикрие неприязънта си не само защото тя не беше момче,

а и защото дори не приличаше на майка си. Кори го беше измамила. Кори бе унищожила мечтите му.

Но след това видя болката в очите ѝ. Внезапно почувства неудържимо състрадание, като си помисли за мъката, която сигурно бе понесла след смъртта на майка си. Заболя го за нея, но вече бе твърде късно. Беше видял, беше усетил презрението в гласа ѝ, когато му каза, че повече няма да я види. И нямаше, Филип знаеше това, и сърцето му вече се късаше при тази мисъл.

— О, Едуина! — проплака безгласно той. — Едуина, прости ми!

Почувства нечия ръка на рамото си, вдигна глава и видя лицето на Пам. Всеотдайната и любяща Пам, която нищо не искаше и никога за нищо не го съдеше, а искаше само да бъде щастлив.

Внезапно по вените му се разля заслепяваща ярост. Той погледна отново Пам и ѝ каза троснато:

— Заклучи вратата!

Пам прекоси покорно стаята и въртна ключа. Когато се върна, Филип вече се беше изправил. Панталоните му зееха разкопчани. Тя се усмихна тъжно, с разбиране, повдигна полата си, свали чорапогащника и пликчетата си и се приближи до него. Устните му замачкаха ожесточено нейните, пръстите му се впиха със злоба в заобления ѝ задник. Знаеше, че не бива да постъпва така с Пам, но не можеше да се спре. Той я блъсна върху бюрото и проникна в нея.

Облада я яростно, почти опиянен от властта над жена, от това, че можеше да я подчинява на желанията си. По време на акта ръмжеше и стенеше, а омразата му към Октавия разпалваше всеки негов тласък. Когато беше с Пам, не се чувстваше неудачник. Когато я чукаше, комплексите му изчезваха. Но вината, вината за онова, което бе сторил на Едуина, а сега и на Кори — щеше ли някога да се отърве от нея?

Филип се отдръпна рязко, оправи си дрехите, отиде до прозореца и се втренчи мълчаливо в улицата долу. След малко Пам дойде и застана до него. Той трепна, когато усети ръцете ѝ да докосват лицето му, но ѝ позволи да го обърне към себе си. Дълго стояха и се гледаха, после Пам го прегърна и го пусна едва когато той се наплака.

Кори се върна в апартамента на Риджънтс Парк. Пола я чакаше и само един поглед към лицето на Кори ѝ бе достатъчен, за да разбере

какво ѝ бе необходимо.

— Започвам да събирам багажа — каза тя.

— Не!

Пола се обърна.

— Той е точно такова слабохарактерно, малодушно подобие на мъж, от каквото се страхувахме — рече Кори. — Но аз нямам нужда от него. Мога и сама да се справя. Ще постигна целта си, каквато и да е тя. Ще стигна до върха и ще му покажа, че никога не ми е била необходима помощта му.

Пола я наблюдаваше и когато усети цялата болка и заслепящата мъка на своята приятелка, разтвори ръце. И Кори, с едва чуто ридание, се хвърли в прегръдките ѝ.

— Кори беше — каза Тед, след като затвори телефона.

Хати беше застанала зад него.

— Досетих се — усмихна се тя.

Тед сви рамене, прегърна жена си с една ръка и я поведе към дневната.

— Предполагам, че нещата с Филип не са потръгнали много добре — рече Хати, докато всеки се настаняваше на своето кресло.

— Не. Казала му е коя е.

— Разбирам. Смяташ ли да поговориш с него?

— Не. Тя не иска. Но смята да остане в Лондон.

Хати го погледна изненадано.

— И каза, че не се нуждае от ничия помощ.

— Ха! — възкликна Хати. — Не бива да ѝ обръщаш внимание. Всеки се нуждае от помощ в началото.

— Въпреки това не съм сигурен как би приела в момента една такава намеса — каза неуверено Тед.

— Каза ли ѝ за Аналайз?

— Не. Не смятах, че моментът е подходящ. А и бих искал първо да поговоря с Аналайз.

— Е, ако успееш да го уредиш, Тед Брейтуейт, няма да има пощастлив човек от Кори. Телевизията е една от областите, в които се прониква най-трудно; няма да успее без твоите връзки. А знаеш, че дълбоко в сърцето си тя иска именно това. Опита с баща си и се

провали. Вината за това не е твоя, нито пък нейна, но сега има нужда от истински пробив, затова ѝ дай този шанс.

Тед продължаваше да се колебае.

— Тед, едва ли е кой знае каква намеса, ако проведеш един телефонен разговор. След това всичко ще зависи от Кори.

Тед повдигна вежди.

Без да обръща внимание на иронията му, Хати продължи:

— Върви и се обади на Аналайз Капсакис. Върви, защото ако не го направиш ти, ще го направя аз.

ПЕТА ГЛАВА

Аналайз Капсакис прекоси наперено работната зала и се стовари на един стол. Останалите продуценти и сътрудниците им бяха твърде заети, за да го забележат, но секретарките, скупчени около компютрите в единия ъгъл, си размениха многозначителни усмивки. Люк Фицпатрик, главният изпълнителен директор на „TW Пръдакшънс“ и водещ редактор на единствената програма на TW — „Светът тази седмица“, отново беше отхвърлил идеята на красивото галено дете. Програмата представяше коментар по текущите събития и се предаваше всеки вторник по „Ай Ти Ви Нетуърк“.

Когато видя, че секретарките я наблюдават, Аналайз тръсна презрително къдравата си руса коса, така че тя покри рамото ѝ, нацупи карамелените си устни, после се обърна и се втренчи през прозореца. Секунда-две по-късно ги погледна срамежливо и се усмихна. Секретарките също се засмяха. Двадесет и четири годишната Аналайз бе доста по-млада от останалите продуценти в TW и безспорно най-популярната.

Тя сви рамене и повика през гюрултията Пипа, своята сътрудничка. Беше направила всичко възможно да убеди Люк, но напразно. Сега двете с Пипа трябваше да измислят нова идея, иначе друг продуцент щеше да заеме полагащото им се за този месец програмно време.

Когато Пипа не се появи, Аналайз отново я повика и започна да рови из планината от папки на бюрото си. Гарет, друг от продуцентите, закри с длан слушалката, която беше вдигнал до ухото си.

— Пипа е в монтажната! — изрева той. — А сега по-тихо, че не мога нищо да чуя.

Аналайз му се изплези и вдигна телефона да се обади в монтажната.

— Търсят те на пета, Аналайз — извика някой от другия край на офиса.

— И още едно обаждане за теб, Аналайз — кресна една секретарка. — На трета.

— Едно по едно! — викна Аналайз. — Кажу ми на трета, че ще им се обадя по-късно. — След това натисна копчето пред себе си и се свърза с пета линия. — Аналайз Капсакис.

— Аналайз, обаждат се Тед Брейтуейт.

— Тед, стари мошенико! — изписка тя. — Как си? Как е Хати?

— Добре сме, скъпа. А ти?

— Бясна съм. Но това за тук си е нещо обикновено. Какво мога да направя за теб? Или просто искаше да ме чуеш?

Тъй като знаеше, че Аналайз е винаги заета, Тед премина направо на въпроса. Аналайз, запушила с пръст другото си ухо, за да заглуши шумотевицата от факсове, телекси, телевизори и други телефонни разговори, които се водеха наоколо, слушаше внимателно, макар че я напушваше смях. За момент се позабавлява с мисълта веднага да го попита дали тази Кори Браун не е някое от извънбрачните му деца, но реши, че би било малко нетактично.

— Знам, че е доста нахално от моя страна — завърши Тед — и е малко вероятно да имате свободни места, но ще ти бъда благодарен, ако се срещнеш с нея. Тя не познава никого в Лондон...

— Всичко е наред, Тед, няма нужда да ми разказваш цялата сълзлива история. Щом ме молиш, ще се срещна с нея. Къде живее?

— На Риджънтс Парк — засега.

— Много шик. — Тя си извади бележника с ангажиментите. — Да, ето. Кажу ми, че ще се срещнем в Купола на Кингс Роуд във вторник сутринта. Няма смисъл да идва тук, при нас човек и мислите си не може да чуе. На колко е години между другото?

— На двадесет и шест.

— Образование?

— Не съм сигурен. Май е минала някакви О-нива^[1] или както там ги наричат в днешно време. Но е невероятно интелигентна. От онзи тип хора, които не се нуждаят от никакво образование.

Аналайз се ухили, когато усети гордостта в гласа на Тед.

— Добре, готин, ще видя какво мога да направя. А сега трябва да бягам, много работа и така нататък. Поздрави Хати от мен и й кажи, че скоро ще й се обадя — и затвори.

Люк Фицпатрик застана на вратата на кабинета си и огледа хаоса. Тъмнорусата му коса беше щръкнала от тазсутрешните тревоги, вратовръзката му беше разхлабена, а най-горното копче на ризата му — разкопчано. Но лицето му имаше безупречни черти, така че каквото и да бе изражението му, никога не можеше да бъде описан другояче, освен като ослепително красив. Тялото му, в целия си ръст от метър и осемдесет, беше в страхотна форма — нещо, върху което не му се налагаше да работи, но все пак го правеше. През последните две години от основаването на TW той се бе превърнал в един от най-желаните мъже в страната. Това положение му се нравеше. На два пъти беше номиниран за мъж-мечта на интелигентните жени, постоянно го слагаха в списъка на най-добрите партии за женитба в града и всеки ден получаваше чували с писма от свои почитатели.

Знаеше, че гюрултията ще продължи чак до емисията довечера, понеже постоянно пристигаха новини за ужасните събития по улиците на Южен Лондон. Миналата нощ младежки банди бяха започнали метеж, палейки магазини, къщи и коли. Някои от тях имаха револвери, други — оръжия, които далеч надминаваха всичко, попадало досега в ръцете на нарушителите на реда, и досега бяха простреляни четирима полицаи. Седем от нарушителите бяха в моргата, а петдесет и осем — арестувани. Но битката продължаваше да се вихри. TW бяха изпратили четири снимачни екипа на мястото на събитието — три наземни и един с хеликоптер. Преди час бяха ранили един от звукооператорите и се бе наложило да го сменят.

Тук, в офиса, всеки наличен проучвател се беше заел да осигурява събеседници за едночасовото извънредно предаване довечера. Бяха им дали още половин час допълнително време веднага щом сериозността на случилото се през нощта най-сетне бе официално призната. Люк щеше да бъде водещ дебата, по време на който щяха да вмъкват сцени от метежа.

За момента нямаше какво да прави, освен да възлага задачи. Предлагаха му сценарии за одобрение, но събитията се променяха буквално с всяка изминала минута и репортерите, които не бяха изпратени на мястото на събитията, преписваха като обезумели. Лентите пристигаха с куриер на всеки половин час и редакторите полагаха кански усилия да проумеят какво става.

„Предаването ще бъде страхотно“ — мислеше си Люк и вече усещаше как адреналинът му се покачва. „Светът тази седмица“ бързо се превръщаше в едно от най-гледаните коментарни телевизионни предавания за актуални събития. Дори на Ай Ти Ен бяха отказали петнадесетминутно продължение за „Новините в десет“ тази вечер заради извънредното предаване на TW. Компанията, която беше създал кажи-речи сам за по-малко от две години.

Разбира се, нямаше да се справи без Аналайз или по-точно без отворително богатото ѝ семейство. Баща ѝ беше съдружник на Люк, братовчед ѝ — счетоводител на компанията. Дори и майка ѝ беше в управителния съвет. Но ежедневно управление беше оставено на Люк. Още от самото начало му бе известно, че Аналайз е придумала баща си да събере необходимите за TW средства не само поради амбицията си да стане телевизионен продуцент, а заради чувствата си към него. Колкото до тях... Това бе тема, върху която никога не размишляваше дълго — не можеше, а и не искаше, защото вината от това, което правеше, го безпокоеше толкова силно, че имаше опасност да разклати психическите му устои. Отдавна трябваше да се е отказал от нея, защото последствията от връзката им щяха да бъдат не само вредни, но и пагубни. Но не можеше да събере сили да скъса с нея. Тя беше толкова хубава, толкова сексапилна, че всеки път, когато я погледнеше, оставаше като заслепен, но това, което ставаше със сърцето, а и донякъде в съзнанието му, бе просто мъчително. Може би ако не беше толкова влюбена в него, щеше да бъде по-лесно, но тя беше и всеки път, когато се опиташе да сложи край на връзката им, тя започваше да го моли и Люк просто нямаше сили да го направи.

Усети, че го наблюдава, и задържа погледа ѝ. Тази сутрин, когато пристигна на работа, я завари долу във фоайето и трябваше да влязат заедно в асансьора. Веднага щом вратите се затвориха, хвана ръката му и я пхна под късата си пола. Отдолу не носеше нищо, освен колана на жартиерите, които придържаха черните ѝ вълнени чорапи. Само след няколко секунди ерекцията задига панталона му. Когато стигнаха до четвъртия етаж, той я отмъкна в близката стаичка за канцеларски материали, ала щом влязоха вътре, Аналайз го отблъсна и му каза, че сега е твърде заета, но по-късно ще гледа да дойде в кабинета му, за да обсъдят една страхотна идея за предаване. Тогава смехът му проехтя сред лавиците с бланки. Аналайз се опитваше да го манипулира, но той

нямаше да го допусне. И сега тя разбираше, че няма да стане. Ако идеята ѝ беше наистина добра, той, естествено, щеше да я насърчи, но ако се заемеха с поредната пукнатина в икономическата политика на правителството спрямо Европа, нямаше съмнение, че цялата нация моментално ще изключи телевизорите си.

Той се ухили, когато Аналайз навири нос, стисна очи и му обърна гръб. „Понякога — помисли си той — изглежда така, сякаш няма и четиринадесет.“ Но опасността бе не само в очите и устните ѝ на малолетна прелъстителка. Ако можеше, щеше да я уволни просто за да я махне от живота си. Но не можеше — освен дъщеря на шефа, тя беше и добър продуцент. В никакъв случай най-добрият, но работлива и упорита до маниакалност, когато докопаше някоя гореща сензация. А може би по-важна от всичко бе истината, че макар да бе просто едно разглезено богато хлапе, всички я обожаваха. Това допринасяше за добрата атмосфера в колектива, а когато се работеше под такова напрежение, тези неща имаха значение.

— Люк!

Той се обърна и видя секретарката си да става от бюрото.

— Гордън те вика в монтажната — каза тя.

— В коя?

— Във втора.

— Кажи му, че тръгвам.

Люк запретна ръкави, приближи се до бюрото на Аналайз, която в момента говореше по телефона, закри слушалката с длан и каза, че иска да я види след час. Смяташе отново да я заведе в стаичката за канцеларски материали и да довършат започнатото тази сутрин.

Кори пристигна в Купола с половин час по-рано. Беше толкова развълнувана и нервна, че не можеше да свали усмивката от лицето си. Събеседване с телевизионен продуцент! Разбира се, нямаше гаранции, че ще получи работа, но чичо Тед ѝ беше казал, че Аналайз Капсакис е изключителен човек, че е страшно забавна, широко скроена, с добро сърце и може би малко дива на моменти, но дори и да не можела да ѝ предложи работа, щяла да я свърже с подходящите хора.

Докато чакаше, Кори се сгълча безмилостно, казвайки си, че няма защо да е нервна, че Аналайз е човек, също като нея, и... Е, ако

не се получеше, просто щеше да опита нещо друго. Важното беше, както ѝ бе казала Пола по телефона тази сутрин, да бъде самата себе си.

Дейв беше дошъл да прибере Пола в края на миналата седмица. Раздялата не бе лека и за двете, но Кори си позволи да се разплаче чак след като Пола бе вече заминала. Не знаеше защо се инати, ами не се прибере у дома, и без това вече не виждаше почти нищо хубаво в Лондон, а откакто Пола си бе заминала, само си стоеше в апартамента, гледаше телевизия и се самосъжаляваше. Вече се канеше да признае поражението си, да си събере багажа и да се върне в Амбърсайд, когато чичо Тед ѝ се обади и ѝ каза, че ѝ е уредил след два дни да се срещне с една телевизионна продуцентка.

И ето че сега стоеше, облечена в дрехите, които предишния ден си бе купила от Оксфорд Стрийт, и чакаше Аналайз Капсакис.

Когато Аналайз влезе, Кори инстинктивно я позна. Макар чичо Тед да не бе споменал колко е красива, Кори се досещаше. Къдравата руса грива, големите сини очи и изящната фигура на Аналайз направо спираха дъха. „И колко е млада — помисли си Кори. — Изглежда на не повече от двадесет, макар Тед да каза, че е на двадесет и четири.“ Беше облечена в черно яке с войнишки копчета и подплънки на раменете, което силно се разширяваше надолу от тънката талия. Под него носеше минипола, разкриваща безкрайно дългите ѝ стройни крака, и скандално сексапилни, дълги до бедрата ботуши.

Когато новодошлата се приближи, Кори се усмихна, като се опитваше да не мисли колко старомодна изглежда в простия тъмносин пуловер с остро деколте, бялата риза, тъмносинята пола и черната панделка.

— Здравейте — каза стеснително тя, когато Аналайз понечи да я подмине. — Вие ли сте Аналайз?

Аналайз я погледна отвисоко.

— Кори?

Кори кимна и за момент се изненада, когато лицето на Аналайз сякаш засия.

— Ужасно се радвам да се запознаем! — рече Аналайз и ѝ протегна ръка. — Извинявай, че не те познах, но Тед не ми каза много за теб. Е, сега сме тук, за да поправим това, нали? Здравсти, Джон, за мен капучино, благодаря. Направи го силно. За теб, Кори?

Кори се обърна към Джон.

— За мен същото, моля — каза нехайно тя.

— Какво по-точно? — попита Джон.

Кори погледна Аналайз и направи гримаса.

— А толкова се стараех да се държа изтънчено — каза тя и главата ѝ се замая, когато Аналайз се засмя. После напомни на Джон: — Еспreso, моля.

Аналайз придърпа един стол и седна.

— Значи — каза тя, като я гледаше изпитателно в лицето с лъчезарните си сини очи — искаш да работиш в телевизията.

Кори трепна притеснено и кимна.

— А сега ми кажи, че си мечтая за невъзможното.

— Няма да те лъжа, адски трудно е да се вмъкнеш там.

— Образованието помага ли?

Аналайз сви рамене.

— Предполагам, че зависи къде и за каква длъжност кандидатстваш. Имаш ли някаква идея с какво искаш да се занимаваш в телевизията?

— Всъщност не. Честно казано, дори нямам представа какво се прави там. Но мога да се науча.

Аналайз се засмя.

— Е, на всички ни се налага да се учим. — Тя сбърчи нос. — Особено на мен, според Люк, нашия главен директор.

— Искаш да кажеш Люк Фицпатрик?

— Същият. Страхотен е, нали?

За момент Кори остана като гръмната, но след това се усмихна широко на нейната откровеност.

— Хайде де, признай — подкани я Аналайз. — Не би го изритала от леглото си, нали?

Кори се разсмя.

— Много бих се радвала да имам такава възможност.

Аналайз изглеждаше впечатлена. Очевидно не беше очаквала подобен отговор от момиче с вида на Кори.

— Е, а ти как влезе в телевизията? — попита Кори.

— Аз ли? О, при мен беше лесно. Татко ми купи продуцентско място. Всъщност купи компанията.

Очите на Кори се разшириха.

— Купил ти е компания?

— Аха. TW. Дватама с Люк са нейни собственици. Аз работя за тях. Е, всъщност за Люк, защото татко само даде парите. И Люк даде малко. Но цялата работа беше моя идея. Лошото е, че нито татко, нито Люк ми дават думата. Все ми повтарят, че съм още млада, че имам още да се уча. Но успях да заслужа продуцентското място. И съм дяволски добра в това, макар че само аз го казвам. Е, сигурно понякога излизам от коловоза, късно нощем и така нататък. Но Люк е доста толерантен, а и през повечето време работя много. Зная какво си мислиш — „каква разглежена пикла е само“.

Кори все още се смееше.

— Мислех си каква си късметлийка. И как започна всичко? Искам да кажа, кое те тласна към решението да се занимаваш с телевизия?

— Кога съм разбрала, че от това може да се извлече някаква полза? Отговорът е Люк Фицпатрик. Запознахме се преди две години в някакъв нощен клуб. И двамата бяхме адски вкиснати, което, опасавам се, не е нещо необичайно за мен. Както и да е, знаех кой е, защото вече го бях виждала по телевизията. В случай че не ти е известно, той е истински журналист. Искам да кажа, че е доста квалифициран за тази работа, за разлика от мен. Първо работел в някакъв вестник в Ирландия, той е оттам, а след това като репортер в местната телевизия някъде в Северна Англия или може би в Шотландия, кой да ти каже. Както и да е, дошъл в Лондон и си намерил работа в „Теймз Нюз“, а после „Теймз“ си загубили правата. Така че тъкмо е останал без работа, когато се запознахме. Казвам ти, Кори, може да ти се струва, че изглежда добре на екрана, но ако го видиш... господи! Този мъж е просто умопомрачително красив! Както и да е, представих го на татко, двамата си допаднаха. Et voila!^[2] Роди се „TW Пръдакшънс“. Офисът ни се намира точно срещу Батърсий Бридж, там проучваме и редактираме материала за предаванията, които след това се излъчват от Юстън Сентър.

— Просто така?

— Аха. Просто така.

— А ти и Люк? — Кори се изчерви. — Извинявай, май съм прекалено любопитна.

— Когато е възможно, се скъсваме от чукане. — За частица от секундата през очите на Аналайз премина сянка, от която Кори правилно заключи, че това може и да не е толкова често, колкото на Аналайз ѝ се иска. Но след това Аналайз отново се усмихна заразително като преди и Кори си помисли, че никога през живота си не се е чувствала толкова непринудено с непознат човек.

— А сега за теб — рече Аналайз. — Можеш ли да пишеш на машина?

Кори направи гримаса.

— Не блестящо.

— Няма значение. Можеш ли да работиш с компютър?

— Почти.

— Стенография?

— Пиша бързо.

Аналайз я погледна замислено.

— Може и да се окаже, че си прекалено квалифицирана — каза накрая тя.

Кори отново се засмя.

— А ти каква квалификация имаш?

— О, избутах някак си две А-нива в „Сейнт Пол“.

— Ходила си на училище в Англия?

— Аха. Че къде другаде?

— Просто си помислих... Е, понеже името ти е Капсакис...

— А, да! Капсакис е името ми по мъж.

Кори се слиса.

— Ти си омъжена?

— Нещо такова. Вече три години сме разделени. Напуснах университета, когато бях на двайсет и заминах да се скитам по света. На Родос срещнах Томас — всъщност той ме научи да плувам — и се омъжих за него. По онова време ми се струваше добра идея. — Тя се засмя. — Продължи шест седмици. Поредната каша, от която татко успя да ме измъкне.

— Ами ти и Люк? Мислиш ли, че някога ще се ожените?

— Божичко, надявам се. Това е мъж, за който си заслужава да умреш, Кори. Е, сама ще видиш. Кога можеш да започнеш?

— Да започна? — повтори Кори.

— Аха. Ще поговоря с Люк, макар че не би трябвало да има проблеми. Нуждаем се от помощник-проучвател и мисля, че ставаш за тази работа.

— Помощник-проучвател? — ахна Кори и усети как по лицето ѝ се разлива глуповата усмивка.

— Не се ентусиазирай толкова. Това е просто бомбастичното наименование на длъжността „товарно магаре“.

— Стига само да не очакват от мен да рева и да размахвам уши — рече духовито Кори. — И добре, до понеделник ще поработя върху шегите си.

— Тогава до понеделник. Добре дошла на борда, Кори, защото мисля, че ще ми е приятно да си с нас.

Кори излезе от Купола в такова повишено настроение, че се усмихваше на минувачите и едва се сдържаше да не сподели с тях за сполетелия я късмет. Освен това за пръв път от пристигането ѝ в Лондон грееше слънце.

Неспособна да чака повече, тя се пхна в най-близката телефонна будка и се обади първо на Пола, а след това на чичо Тед. После тръгна да си купува още дрехи, за да запълни времето до срещата с брокера по недвижими имоти, който щеше да ѝ показва едно ателие съвсем близо до Кингс Роуд. Сега, разбира се, бе наясно, че родителите ѝ никога не са живели там, но въпреки това се чувстваше по-близка на Едуина, вярвайки, че осъществява една нейна мечта. „Естествено, ако ателието става за живеене“, напомни си тя. Двете с Пола вече бяха разгледали няколко жилища в доста окаяно състояние и фактът, че повечето от тях струваха около двеста хиляди, бе направо потресаващ. Но за това ателие имаше добро предчувствие, а и след като — по думите на Пола — явно вече ѝ бе потръгнало, усещаше, че жилището ще бъде точно такова, каквото търсеше.

И беше.

От момента, в който прекрачи прага, тя разбра, че това е нейният дом. Самата стая беше с подходящи размери, нито твърде малка, нито твърде голяма. Стените можеха да понесат малко боя, лампите трябваше да се сменят, а килимът бе просто обида за очите. Но мъничката мраморна камина, уютната кухничка в нишата и банята в

лимоновожълто и зелено изглеждаха просто прелестно. Безспорно гвоздей в програмата все пак бе балконът с огромен оберлихт над него — единствен прозорец в цялото жилище, но достатъчен, за да го осветява напълно. Към балкона водеше проста дървена стълба. Горе, ако не се смятаха петната от боя по покрития с плочки под, нямаше нищо. Помещението можеше да се превърне в прекрасна спалня. И всичко това, заедно с близостта до Батърсий Бридж, беше някак прекалено хубаво, за да е истина. Кори веднага направи оферта, но знаеше, че ако се стигне дотам, е готова да плати мило и драго, за да е сигурна, че ще го има. За частица от секундата омекна към Филип Денби, защото в действителност, ако не беше той, нямаше да може да си позволи жилище, където и да било — не и без да продаде къщата и магазина в Амбърсайд, а за такова нещо не би си и помислила.

В понеделник сутринта се появи в офиса на TW точно в девет и половина — както ѝ бе казала Аналайз. За нещастие отново валеше и понеже не знаеше кой точно автобус да вземе, Кори реши да отиде пеш от спирката на Кингс Роуд. Поради това, когато пристигна, не можеше да се каже, че изглежда особено добре. Все пак, с разтуптяно от вълнение сърце, тя мина през въртящата се врата, влезе в строгата приемна на новата сграда и даде името си на човека от охраната. Той я изпрати на четвъртия етаж, където се намираше офисът на TW, и когато излезе от асансьора, Кори се озова в приемната им.

Секретарката говореше по телефона и когато вратите на асансьора се отвориха, вдигна поглед, но след като я видя, си продължи разговора. Кори трябваше да чака повече от пет минути, като често отстъпваше, когато хората профучаваха покрай нея, преди жената да затвори и неохотно да ѝ обърне внимание.

— Аз съм Кори Браун — рече Кори. — Днес започвам работа тук.

— Да. Аналайз ми каза да те очаквам. Хайде, влизай. Оттам.

Изненадана от липсата на каквато и да било официалност — да не говорим за сърдечност — Кори бутна посочената ѝ врата и се озова в средата на нещо, което можеше да се опише като пълна лудница. Но бързо разбра защо е цялата суматоха. Сутринта беше чула по новините, че ИРА са взривили колата на един депутат някъде в покрайнините на

Лондон и, изглежда, вечерното предаване щеше да бъде посветено на тероризма. И естествено, това чудовищно деяние щеше да бъде в центъра на предаването.

Говореха всички, и то един през друг.

— Има ли новини за Джейкъбс?

— Не.

— Е, живо ли е копелето, или е мъртво?

— Не знам! — кресна една жена в отговор. — Не казват.

— Тогава сигурно е жив.

— Мамка му! Не знам!

— Свържете се отново със Скотланд Ярд! Намерихте ли екип?

— Вече тръгнаха.

— Колин е на телефона — викна някой друг, — казва, че току-що са пристигнали в Иран.

— Някой да е виждал карнетката, която оставих на това бюро?

— На кой репортер е?

— На Гейвин.

— Шарън, отиваш в архива и измъкваш всичката възможна информация за Джейкъбс. Направи го веднага, преди някое друго копеле да се е сетило. После изпрати някой с велосипед да я вземе. Пъркин, престани да си чешеш задника, ами сядай на него! Можеш да започваш да пишеш сценария.

— Пречиш тук — каза някаква жена, избута Кори настрана и профуча нататък.

— Боб! Люк те търси на трета линия!

Мъжът, който задаваше най-много въпроси, изчезна в друг офис, но врявата продължи и Кори се заозърта безпомощно, като се чудеше на кого ли трябва да се представи. Точно тогава, за нейно облекчение, Аналайз връхлетя върху нея изотзад.

— О, Кори! — извика тя, когато се сблъскаха. — Ти си дошла. Страхотно! Върви след мен.

Отведе Кори до едно отрупано бюро в ъгъла и извика:

— Хей, всички, това е Кори Браун, новият помощник-проучвател — и веднага изчезна.

— Как каза, че ти е името? — попита я една жена.

— Кори.

— Добре, Кори, направи ми двадесет копия от тези неща, и то бързичко, ако обичаш.

После ѝ подаде купчина бележки и продължи телефонния разговор, който водеше.

Кори затърси ксерокса.

— В приемната е — викна жената.

Кори ѝ поблагодари с махване на ръка и излезе. В момента, в който започна да преснима, някой я избута с извинението, че имал поспешна работа. Кори го изчака и след това отново започна. След няколко минути друг ѝ каза да се отмести и да не му се пречка, така че тя отново изчака. При следващия опит успя да направи четири копия и ксероксът засече.

— О, не! — изстена тя.

— Не е кой знае какъв проблем, просто нещо е заседнало вътре — каза един мъж зад нея. — Между другото казвам се Алън Фокс, един от репортерите.

— Да, познах ви — усмихна се Кори. — Аз съм Кори Браун — и отстъпи, за да може той да поправи ксерокса.

Мъжът се наведе и ръката му я докосна по коляното. Кори не беше сигурна, че е неволно движение.

Когато машината се оправи, Алън остана да си побъбрят. Искаше ѝ се да я остави на мира, понеже се опитваше да преподреди онова, което вече беше преснимала. Но събеседникът ѝ остана и Кори не беше съвсем сигурна, че харесва погледа му. Когато дойде следващият човек и отново я накараха да направи път, бе успяла да обърка всичко напълно.

Отново отстъпи реда си. Алън я прегърна с една ръка и ѝ каза да не се притеснява, че скоро ще му хване цаката. Кори се отдръпна полекичка, защото пръстите под мишницата ѝ се придвижваха съвсем целенасочено. За щастие, след като успя да се отдръпне, Алън най-сетне си тръгна и Кори реши да изхвърли всички копия, които беше направила досега, и да започне отново. В този момент жената, която я беше изпратила да преснима бележките, се появи.

— О, за бога! — извика тя. — Защо не отидеш да вземеш кафе за всички, аз ще се оправя с това.

Кори се върна унило в офиса. Когато зърна секретарките, отиде при тях да ги пита къде е кафето.

— В машината — отговори една от тях, без дори да вдигне поглед от работата си. Но Кори не пропусна да забележи как четирите момичета се спогледаха набързо.

Тя си пое дълбоко дъх.

— И къде е машината?

Едно от тях посочи надясно и Кори се върна до отрупаното с книжа бюро, откъдето Аналайз я беше представила на останалите, намери писалка и лист и започна да записва поръчките.

През останалата част от предобеда подрежда вестници в папки, после я навикаха, задето е прибрала и ежедневниците, които още са в употреба. Примираше от страх да не я накарат да работи с факса. Аналайз се върна за половин час и успя да ѝ отдели минутка, за да я попита как се справя.

Кори я увери, че всичко е наред, попита я дали може да направи нещо за нея и веднага се озова в монтажната, за да набира някакви кодове, които ѝ диктуваше един от редакторите.

В средата на следобеда, по време на четвъртото ѝ ходене до кафе машината, Алън Фокс отново я намери.

— Помислих си дали да не дойда да ти помогна — каза той.

— Много любезно от ваша страна — усмихна се Кори. — Но наистина мога да се оправя. — После се наведе да вземе поредната чашка от машината и едва не я изпусна, когато Алън най-нахално сложи ръка на задните ѝ части.

Кори стисна зъби, сложи чашката върху подноса и натисна копчето за следващото кафе.

— Значи си нова в Лондон — рече Алън. — Ще видим какво може да се направи, трябва да те въведем, нали?

— Много любезно от ваша страна — повтори Кори, понеже не знаеше какво друго да каже. Следващото кафе вече бе готово и тя отново трябваше да се наведе. Ръката на Алън отново намери задните ѝ части.

„Не мога да повярвам — мислеше си Кори. Не са минали и пет минути, откак съм тук, и вече налетях на щатния обарвач.“

Тя направи крачка встрани, усмихна му се набързо и отново натисна копчето.

— Миналата седмица гледах предаването ви за фронта за спасение на животните — каза тя. — Беше много добро.

— Нима? — попита той и тесните, сиви като косата му очи се плъзнаха по цялото ѝ тяло. — Може някой път да го изгледаме заедно, да ти покажа как е направено. Както ти сама каза, имаш много да учиш.

По погледа му личеше, че съзнателно говори двусмислици. Погледът му шареше настойчиво по лицето ѝ и в един момент дори ѝ се стори, че оставя трайни отпечатьци върху кожата ѝ.

„Господи, ама той няма никакъв срам“, мислеше си Кори, едва сдържайки гримасата на отвращение, докато извъръщаше очи от влажните му устни.

Следващото кафе беше готово. Този път той не я докосна с ръка, но застана зад нея и направо се отърка в задните ѝ части.

Кори се изправи рязко и той почти загуби равновесие.

— Моля ви, не го правете повече — каза кратко тя.

Ноздрите на Алън се разшириха.

— Какво да не правя?

— Не се отърквайте в мен.

В лицето му нахлу кръв и то придоби морав цвят.

— Ласкаеш се, скъпа — процеди той. — Нека ти кажа, с тази външност би трябвало да си благодарна, ако някой поиска да го направи. — И изхвъркна от стаята, преди Кори да е успяла да си поеме дъх.

За момент ѝ се доплака. „Защо всички се държат толкова враждебно?“, запита се тя. След това побърза да се стегне и продължи със сервирането на кафето.

Този ден не видя повече Аналайз. В шест вече се чувстваше изтощена, зашеметена, но и донякъде въодушевена. Започна да си прибира нещата в чантата, отдавайки факта, че цял ден се бяха държали с нея като с прокажена, на всеобщата суматоха.

— Къде отиваш? — попита я някой.

Кори вдигна поглед и видя, че Пъркин я гледа сърдито от другия край на залата.

— Ами, помислих си... — Тя погледна празните бюра на секретарките. — Смятах да си ходя, но ако трябва да остана...

— Искам всичко това да се набере на компютър — каза ѝ Пъркин и ѝ подаде огромна купчина изписани на ръка бележки. — Утре

сутринта на Люк ще му трябва едно копие в студиото в момента, в който пристигне.

— Разбира се — отвърна Кори.

В девет вече седеше съвсем сама в осеяната с боклуци зала, а беше дешифрирала едва половината от ръкописните бележки на Пъркин. Просто не можеше да повярва, че един половинчасов коментар заема толкова страници. Но поне вече бе хванала цаката на компютъра. Тя отиде до кафе машината, направи си кафе и се върна, за да продължи.

В един през нощта, когато вече й се струваше, че очите й аха-аха да капнат от лицето, тя свърши. Стана, за да върне бележките на Пъркин на бюрото му, и в този момент токът спря. Дойде само след няколко секунди, но това бе напълно достатъчно. Беше забравила да съхрани записаното в паметта на компютъра и целият текст на дублажа се беше затрил.

Прииска й се да заплаче, да запищи, да закрещи, да изхвърли компютъра през прозореца, да взриви електрическото табло. Но си пое дълбоко дъх и отново седна. Излезе от офиса малко след четири сутринта. Осуалд, нощният пазач долу, й поръча такси до дома.

Върна се в офиса в девет и половина. Пъркин крещеше, понеже една от секретарките не можеше да намери текста на дублажа в компютъра. Стомахът на Кори се сви на топка. Тя изтича до секретарката и й каза, че го е запазила под името „ДУ“.

— Какво? — изписка пронизително секретарката. — „ДУ“? Кой ти каза да го съхраниш под името „ДУ“?

— Ами, помислих си, че понеже е дублаж...

— Създала си документ под името „ДУ“?

Кори кимна.

Секретарката се обърна към Пъркин.

— Е, имаш си коментара, Пърк, но тя е взела, че е изтрила...

Кори така и не научи какво е изтрила, понеже в същия момент влезе Люк Фицпатрик и Пъркин кресна на секретарката да започва да го разпечатва. Секретарката изгледа мръсно Кори и се върна на бюрото си.

Вторият й работен ден се оказа още по-тежък от първия, може би защото беше твърде изморена. Но в края на работното време, когато видя, че всички отиват в бара да пийнат набързо по едно, без никой да

се сети да я покани, трябваше да си признае, че неприятностите ѝ никак не са малко. Въпреки това се увери сама, че не я е грижа. И без това нямаше да отиде, понеже имаше среща с брокера по недвижими имоти, който щеше да отиде с нея в ателието, за да вземе мерки за транспаранти.

Входната врата на ателието се намираше на върха на желязната стълба, която опасваше едната стена на викторианската сграда.

Когато Кори пристигна, Никълъс, брокерът, вече се качваше по стълбата към вратата на ателието. Кори се зарадва, когато го съзря, понеже при първата им среща се бе държал изключително приятелски, а точно сега толкова ѝ се искаше да зърне нечия дружелюбна физиономия. Ала Никълъс очевидно се ядосваше, че пилее толкова време с нейната ролетка. Кори се опита да поведе разговор, но той ѝ отговаряше едностранно и очевидно умът му бе другаде. Когато излязоха, го покани да пийнат по нещо. Той отказа, като се извини, че трябвало да бърза за някъде, така че Кори остана сама и тръгна към Риджънтс Парк в сякаш безкрайния пиков час. В метрото оглеждаше лицата около себе си и се чудеше къде ли отиват и при кого се прибират. Представяше си уютните им домове, плановите, които може би правеха за вечерта, и усещаше как в сърцето ѝ пропълзвява самота.

Когато се прибра, включи телевизора, за да изгледа предаването на TW, а след това се обади на Пола да ѝ разкаже за първите си два работни дни и се постара да ги представи доста по-успешни и вълнуващи, отколкото бяха в действителност. Не искаше Пола да се притеснява, а и гордостта не ѝ позволяваше да признае, че положението все повече ѝ прилича на провал.

Разговаряха на фона на плача на Бет и Пола бе твърде разсеяна, за да забележи унинието в гласа на Кори. Независимо от това попита приятелката си дали вече е говорила с Люк Фицпатрик, но получи отрицателен отговор. Все пак Кори бе в състояние да потвърди, че Аналайз е имала право. На живо Люк Фицпатрик се бе оказал дори още по-красив от телевизионния си образ. Това като че ли удовлетвори Пола донякъде и понеже писъците на Бет станаха непоносими, тя най-сетне си наложи да затвори.

На следващата сутрин имаше оперативка. Кори седеше в ъгъла, слушаше внимателно всичко, което се говореше, и си водеше бележки.

Когато срещата свърши, Боб, изпълнителният продуцент, я повика в кабинета си.

Докато ставаше от стола си, Кори не видя, че Алън Фокс е точно зад нея. Тя се блъсна в него, бутна чашката му и горещото кафе го заля целия.

— Кучка занесена! — кипна той.

Кори ахна.

Секретарките се изкикотиха.

Кори се обърна рязко, твърдо решена да не му се извинява, и отиде в кабинета на Боб.

— Тук е обичайна практика, Кори — започна Боб, — екипът от проучвателите да остава в офиса, за да гледа предаването. Снощи отсъствието ти беше забелязано.

Бузите на Кори пламнаха.

— Съжалявам — смотолеви тя. — Не знаех. Няма да се повтори.

— Добре.

— Това ли е всичко? — попита Кори, когато той не продължи.

Боб въздъхна.

— Не. Страхувам се, че не.

Сърцето ѝ се сви. Знаеше, че каквото и да има да ѝ казва Боб, то няма да ѝ хареса.

— Съзнавам, че си тук само от два дни — каза той, — но някои хора вече имат забележки относно твоето поведение. Аз лично смятам, че си вършиш великолепно работата, и знам, че не е лесно човек да се адаптира към колектив, в който всеки високо оценява собственото си ego, но се опитай да не забравяш положението си и проявявай малко повече уважение, а?

Кипнала от възмущение, Кори едва успя да каже едно кратко „разбира се“ и излезе от кабинета.

---

[1] Изпити по някои предмети, които се вземат от учениците в средните училища, желаещи да получат сертификат за средно образование или да кандидатстват във висши учебни заведения. Счита се за основно ниво. По-високо е А-нивото, което се минава обикновено две години след взимане на О-ниво. — Б.пр. ↑

[2] И ето (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Шест седмици по-късно нещата не се бяха подобрили съществено. Аналайз беше единственият човек, който се отнасяше любезно с Кори, но за съжаление рядко се задържаше в офиса. Или беше излязла да снима, или се уединяваше в монтажната, или си стоеше у дома, за да се възстанови от поредния махмурлук.

Кори вече беше открила причината за враждебното отношение на секретарките към нея. Очевидно смятаха, че мястото на помощник-проучвател е трябвало да бъде предложено на някоя от тях и че Кори явно ги е прецакала. Понякога се изкушаваше да им каже да вземат проклетото ѝ място, но успяваше да си държи езика зад зъбите и да си гледа работата. Колкото до останалите, вече беше открила, че зад тяхната враждебност стои Алън Фокс. Доста по-възрастен от повечето репортери, той беше в играта от много време, изживяваше се като някакъв Ромео и поради това, че в отсъствието на Люк представяше програмата, с него се държаха като с шеф, а и той се вземаше насериозно. Кори не беше сигурна дали е заради старшинството, постиженията или хапливото му остроумие, но очевидно всички — продуценти, сътрудници и репортери — бяха готови винаги да му играят по свирката. Кори забеляза и че когато в края на деня Алън Фокс поканваше някои хора да пийнат по нещо в бара, никой не смееше да му откаже; както и че тя никога не получи такава покана.

Очакваше с нетърпение дните, когато му се налагаше да излиза извън офиса във връзка с някой материал, защото тогава поне можеше да диша. Беше се превърнала в прицел на подигравките му, още по-болезнени, защото ги поднасяше във форма, която тя невинаги проумяваше. Когато Алън отсъстваше, и другите сякаш я оставяха на мира.

Най-зле се чувстваше, когато офисът беше пълен, но всички мълчаха, а тя нямаше какво да прави. Освен в случаите, когато Аналайз беше там, никога не я включваха в разговора, така че нямаше друг избор, освен да седи в ъгъла и да гледа през прозореца на

високата сграда съседните покриви или Темза. От време на време се опитваше да облекчи остриите пристъпи на стеснителност с четене на вестник, но какъвто и вестник да хванеше, веднага се намираше кой да го поиска. Кори просто се усмихваше и му го подаваше. Нито за момент не си позволи да покаже, че това я обижда и че направо ѝ се гади от мисълта, че на никого от тях не му стиска да се опълчи срещу Алън. Просто приемаше всичко, бе винаги учтива, а след това се връщаше в самотата на апартамента в Риджънтс Парк и плачеше, докато заспи.

Всъщност, когато Аналайз беше в офиса, положението ѝ не се подобряваше кой знае колко, но тогава поне Аналайз, а не Алън Фокс бе център на вниманието. Аналайз бе толкова жизнена, весела и скандална, че очевидно всички я обичаха. И нищо чудно, след като освен палавото чувство за хумор, добротворната честност, съчетани с остър ум, тя притежаваше забележителната способност да се оставя да я дразнят и не по-малко забележителния талант да кара всеки да се чувства специален.

Странното бе, че тя сякаш изобщо не забелязваше нещастieto на Кори. Просто се държеше така, сякаш всичко върви по мед и масло, сякаш за Кори е истински купон да работи в TW и животът е просто прекрасен. Всички знаеха за връзката ѝ с Люк — Аналайз не правеше нищо, за да я крие — но какво мислеха за това, Кори не знаеше, не беше посветена в кулоарните клюки. Не можеше обаче да не забележи тъмните кръгове, които се появяваха понякога около очите на Аналайз. Неизменното оправдание на Аналайз беше махмурлук, но Кори невинаги ѝ вярваше, понеже имаше дни, когато обичайната ѝ веселост звучеше доста фалшиво. Кори бе сигурна, че това има нещо общо с Люк, и се чудеше какво ли означава за него тяхната връзка; предполагаше, че не е същото, както за Аналайз.

Все още не беше говорила с Люк Фицпатрик и се съмняваше, че той знае за съществуването ѝ. Кабинетът му, подобно на този на Боб, беше извън главната работна зала, но за разлика от него, нямаше прозорец, през който да наблюдава движението на екипа. Освен това не беше в офиса всеки ден; но когато идваше, беше истинско удоволствие за Кори да гледа как се шегува с всички или променя идеите им така, че в резултат неизменно ставаха по-добри. Инстинктивно го харесваше, главно заради това, че не се надуваше с

популярността си сред зрителите. Кори се удиви, когато научи, че някои негови почитателки наистина му изпращат свои голи снимки заедно с потресаващо подробни обяснения какво биха искали да направят с него. Когато обикаляха от ръка на ръка в офиса, тези снимки никога не стигаха до Кори, но тя разбираше от кикота и коментарите на колегите си, че не всички са на жени. Джулия, секретарката на Люк, имаше неблагоприятната задача да отговаря на писмата на почитателите му и да пъха снимка с автограф във всеки плик. Пола също искаше една, но Кори нямаше смелостта да поиска.

През повечето време тя мълчеше и наблюдаваше всичко отстрани. Като цяло положението ѝ бе истински ад, но вече бе готова по-скоро да умре, отколкото да се откаже. Смяташе да използва времето си тук, за да се учи. Вече поглъщаше всяка попаднала ѝ информация и внимателно следеше как се правят предаванията, от проучването до излъчването. Водеше си записки по време на оперативките, които се провеждаха в работната зала, и се опитваше да проумее за себе си защо някои неща се получават, а други — не. Започна да си купува вестници, за да попълни познанията си за събитията по света, така че когато настъпеше подходящият момент, щеше да прати TW по дяволите и да си намери работа в друга компания от телевизионния бранш. Място, където най-сетне щяха да ѝ дадат шанс да се изяви. Където тя щеше да се издигне до върха. И където, дай боже, можеше един ден да се окаже, че от нея зависи дали да бъдат назначени или не Алън Фокс и неговите тъпи клакьори. Тогава на свой ред щеше да ги гледа как страдат. Нямаше търпение да дойде този ден.

— Сърцето ти не е чак толкова кораво, че да таи такава злоба — ѝ каза Пола един ден, когато Кори най-сетне ѝ разкри как стоят нещата в TW.

— Недей много да залагаш на това — сопна ѝ се Кори.

— Залагам твърдо. Не забравяй, че те познавам. Колкото и да ти се ще, не си способна на омраза или отмъщение.

— Промених се.

— Не чак толкова. Добре де, може и да си станала малко по-корава, а и кой знае, това може и да е за добро. Но корав не означава

безчувствен и злобен. Означава да отстояваш своето и да им показваш, че струваш повече, че си по-добра от тях. Последното, което би искала, е да станеш като тях, да паднеш до тяхното ниво.

— Ама ти не знаеш какво е тук! — възрази Кори.

— Известно ми е, че не знам. Но слушай, Кори, ако бях на твое място, щях да намеря начин да ги обезоръжа. Направи нещо, за да ги накараш да те харесват. Сигурна съм, че можеш да го постигнеш, а и така победата ти ще бъде много по-удовлетворяваща, да не говорим, че ще е повече от полезна — отколкото да се тровиш с мисли как си щяла да ги сдъвчеш и да ги изплюеш. Знам, че ще постигнеш тази победа, ако си наумиш.

— Откога си станала толкова мъдра?

— Откакто пораснах достатъчно голяма, за да разбера съвета, който Едуина ни даваше. Каквото посееш, такова ще жънеш. И ако се чувстваш самотна и изпълнена с горчивина, ако смяташ, че се отнасят зле с теб, и се самосъжаляваш, така и ще свършиш, колкото и да си успяла в професионално отношение. Не им позволявай да ти сторят това, Кори, те не го заслужават — а ти заслужаваш много повече.

Последва дълга пауза. Накрая Кори прошепна неохотно:

— Предполагам, че си права.

Пола веднага усети сълзите в гласа ѝ. Знаеше, че е заради споменаването на Едуина.

— Всички ние те обичаме, Кори — каза меко тя. — И ти стискаме палци. Можеш да го направиш, можеш да го постигнеш. Просто не го забравяй. Сега всичко, за което си мислиш, е материалният успех, „постигането на целта“. Но то е нищо, ако не е придружено с личен успех. Такъв успех, без който е невъзможно да бъдеш щастлива. Така че недей да си чак толкова горда, та да не можеш да прощаваш, и не се хвърляй слепешката да отмъщаваш. Първо се запитай кого всъщност ще нараниш. Себе си. Ето кого. Така че не го прави, заради самата себе си.

— Ех, да беше толкова лесно! — подсмръкна Кори.

— Зная, че не е. Просто ми обещавай, че няма да се вкисваш заради това, заради тях, и няма да си мислиш колко би искала да им го върнеш, поне докато не си опитала по другия начин.

Пола зачака отговор. Накрая гласът на Кори долетя по жицата.

— Добре, ще опитам — каза тя. — Но отсега ти казвам, ако не се получи, ще...

— Спести си заплахите — прекъсна я Пола. — Не знаеш какво може да те очаква зад ъгъла. А и честно казано, след като положението не би могло да се влоши повече...

— Зная, може само да се подобри. И по-добре да се окажеш права, само това мога да кажа, защото ще ми е страшно неприятно сама да се поставям в неизгодна позиция, за да бъда мила с онези скапанияци.

— Можеш да го направиш — засмя се Пола. — Ти можеш всичко.

— Кой го казва?

— Аз. Че кой друг?

— Майка ми, която, изглежда, продължава да живее в теб — усмихна се Кори. — Ето кой.

Филип Денби наблюдаваше жена си. От мястото пред огледалото, където си оправяше вратовръзката, виждаше само профила ѝ. Тя наклони лице към светлината и го обърна първо на едната, след това на другата страна, преди да захвърли поредния чифт безценни обици, за да го замени със следващия. После вдигна лице и очите му се плъзнаха надолу по дългата, тънка шия до леко загорелите ѝ рамене. Тенът беше безупречен като диамантите на ушите ѝ, а ледено сините ѝ очи — също толкова твърди и прозрачни.

Филип седеше пред своето огледало в своята съблекалня. Вратата зееше отворена, беше я оставил така, след като преди няколко минути тя го бе извикала да си каже мнението за роклята, която бе избрала да облече за коктейла. Както винаги, Октавия имаше безупречен вкус. Роклята от черно кадифе, дълга до коленете, но оставяща раменете открити, бе творение на италиански дизайнер. Октавия бе подбрала за тоалета си подобаващо дълги ръкавици и черни чортови обувки с високи тънки токчета и пришити фалшиви диаманти. По-рано същия ден сребристорусата ѝ коса бе прибрана в кок, придържан от обсипана с полускъпоценни камъни черна дантелена мрежа. На шията ѝ висеше крушовидният диамант, който ѝ бе подарил преди три седмици за годишнината от сватбата им.

Когато го видя, че я наблюдава, Октавия стана и се обърна към него.

— Какво мислиш? — попита го тя и плъзна длани по хълбоците си.

— Много са хубави — отговори Филип, като правилно предположи, че става дума за обиците.

— Нали? — измърка тя, отново се обърна към огледалото и нацупи устни.

Филип продължи да я наблюдава с безизразно лице. Можеше да се каже, че сега, на четиридесет и шест години, Октавия е толкова хубава, колкото и в деня, в който се беше оженил за нея. Така и трябваше, след като пластичните ѝ операции му струваха цяло състояние. „Дали има място по тялото ѝ, което да не е минало под ножа? — запита се той. — Вероятно не.“ Всичко, което можеше да се направи по нея — подпъхване, опъване, заменяне или възстановяване, — се правеше, а което трябваше да се премахне, изчезваше. Косата ѝ биваше боядисвана редовно, ходеше веднъж в седмицата на солариум и два пъти седмично на маникюрстка, а всяка сутрин тренираше с личния си треньор в гимнастическата зала, която Филип бе направил в мазето на дома им в Челси.

Неволно се запита колко ли пъти тази вечер ще им повторят, че са красива двойка. И приятели, и непознати го отбелязваха така често, че вече звучеше банално. Идеалното семейство, така бяха писали за тях в „Харпърс“ преди няколко месеца, и ако се съдеше само по външността и материалното им благосъстояние, не можеше да отрече, че очевидно имат всичко. Дори никога не бяха обсъждали това, което липсваше в живота им — според него, защото предполагаше, че според Октавия такова нещо просто не съществува. Само няколко седмици след сватбата беше открил, че е неспособна да обича, както и да разбере горчивината, която се надигаше у него в случаите, когато го караше да правят любов.

Никога не бе стигала до оргазъм, поне не с него. Филип отдавна вече не правеше опити в тази насока, понеже Октавия му бе казала, че наистина не иска — че за нея това би било нещо унижително.

Когато влезе в съблекалнята ѝ, тя се парфюмираше със скъп парфюм, Филип застана зад нея, сложи ръце на хълбоците ѝ, погледна отражението ѝ в огледалото и промърмори:

— Ммм, мирише хубаво.

— Филип, моля те — каза тя, като се освободи от ръцете му. — Ще ми развалиш прическата.

— Извинявай — смотолеви Филип, без да е сигурен защо изобщо я е докоснал.

— Не трябваше ли вече да си долу, за да провериш дали всичко е наред? — попита тя, остави парфюма на тоалетката и вдигна четчицата за червило.

Филип потисна с мъка желанието си да помете с юмрук всички шишенца от тоалетната масичка и кимна.

— Искаш ли да ти донеса нещо, преди да тръгна? — попита я. — Нещо да направя за теб?

— Не. Нищо — отвърна тя очевидно почти без да го слуша.

„Защо, о, защо се държа така сервилно с нея? — запита се яростно той, докато прекосяваше стаята. — Защо не намирам сили да ѝ се опълча, да ѝ кажа искрено какво мисля за нея и да се пръждосам от този брак-фарс?“

Докато стигне до вратата, стомахът му завря от напрежение. Цели два часа събираше кураж да ѝ каже, че другата седмица ще замине за няколко дни, и досега не беше успял. Често пътуваше по работа и тя нямаше нищо против, но проблемът бе, че пътуването, което бе планирал за следващата седмица, не беше служебно и ужасно се страхуваше, че тя ще поиска да отиде с него.

Почти беше излязъл, когато думите неочаквано се изтърколиха от устата му.

— О, скъпа, за малко да забравя! Следващата седмица заминавам за два дни в Испания.

— Наистина ли? — каза тя, като оправяше контура на устните си. — Какво има в Испания?

— Голф — усмихна се нехайно той, но ръката му стискаше здраво бравата.

Четчицата за устни замръзна във въздуха и Октавия се обърна бавно към него.

— Голф? — повтори тя и едва не си позволи да сбърчи съвършеното си чело. — Отиваш в Испания, за да играеш голф?

Филип се засмя сконфузено.

— Не е нещо нечувано — каза той. — Много хора го правят, и то постоянно.

— Сигурна съм, че е така — рече Октавия, — но не и ти. Поне досега. Как така изведнъж ти се прииска?

Край. Нямаше да има пътуване до Испания. Тя го подозираше и никога нямаше да го пусне, след като доводите му ѝ се струваха съмнителни. Усети, че го пробужда остро чувство на тъга и яд, задето за кой ли път вече му се налага да разочарова Пам.

— Няколко приятели от банката са решили да ходят — рече унило той — и ме поканиха. Идеята ми се стори добра.

Когато вдигна поглед, за свое удивление видя, че тя се усмихва, и за момент надеждите му се възвърнаха.

— Колко хубаво, че си открил малко свободно време — каза провлечено тя. — Толкова се радвам, Филип!

Не можеше да повярва на ушите си и за миг се изкуши да ѝ благодари, но следващите ѝ думи го спряха.

— Семейство Де Уитни ни поканиха на хижата си в Гщад да покараме ски следващата седмица — рече тя. — Разбира се, аз им казах, че и дума не може да става, понеже си страшно зает. Но сега... Е, веднага ще им се обадя, че ще отидем другия вторник. О, скъпи, това е просто великолепно! Всъщност не ти се играеше голф, нали? Не, разбира се, че не. Такава скучна игра. И виж само колко ловко те избавих от всички онези простаци от средната класа, които щяха да настояват...

— Всъщност — прекъсна я Филип — нямах нужда да бъда спасяван. По-скоро исках да отида.

— О, не ставай глупав, Филип! Ти мразиш голфа.

— Харесвам голфа, Октавия.

— Не, не, не! Ти се отвращаваш от него, а в Гщад все пак ще е забавно, макар карането на ски да е малко отегчително. Но нали знаеш колко са гостоприемни семейство Де Уитни. Човек няма как да не си прекара добре, когато скъпата Рамона е негова домакиня. А ти обожаваш да караш ски, нали, скъпи? Уменията ти в тази област са просто несравними.

Вярно, Филип беше добър скиор и от безбройните им приятели вероятно най-много му се нравеха Рамона и Айвън де Уитни. Но точно сега му се ходеше в Испания.

— Вече направих резервация за билетите до Барселона — възрази неубедително той.

— Билети? — каза Октавия и поклати леко глава, с което искаше да покаже, че нещо не разбира.

Филип се изчерви и тъкмо щеше да направи опит да ѝ обясни, когато лицето на Октавия засия.

— Ах, да! — извика тя. — Имал си намерение да ме вземеш с теб? Колко мило от твоя страна, скъпи. Но не ми е в стила да играя ролята на голф-вдовица, а и така ми се иска да отидем в Гщад. Винаги можеш да отмениш резервациите, нали? Да, разбира се, че можеш. Накарай онази твоя удивително предприемчива малка секретарка да се погрижи за това. Полийн или както там ѝ беше името.

— Знаеш много добре, че името ѝ е Пам — отвърна дръзко Филип.

— Така да бъде. Е, накарай я да се заеме с това. Може едновременно с това да ни резервира и билети за Швейцария. О, Филип, ужасно ме зарадва! Още утре сутринта ще тръгна да напазарувам.

Едновременно с това го наблюдаваше внимателно и Филип знаеше, че очаква да протестира, но нямаше никакъв смисъл. Вече се беше досетила за намерението му да отиде там с Пам; издаваше я предложението ѝ Пам да отмени резервациите. Филип нямаше представа дали семейство Де Уитни наистина са ги поканили, но това едва ли имаше значение, след като така или иначе щяха да отидат в Гщад. Все пак щеше да уреди билетите сам, струваше му се жестоко да накара Пам, а вероятно именно такова бе желанието на Октавия.

— Ще се занимая с това още утре — каза той, обърна се и излезе от стаята.

По природа мразеше насилието, но понякога си представяше как ръцете му се сключват около онази отблъскващо изящна шия и образът бе толкова жив, така властен, че се плашеше до смърт. И както винаги, само мисълта за Пам бе в състояние да му върне равновесието. Колко пъти, откакто я познаваше, бе благодарил на бога за Пам? С нея се чувстваше мъж. Пам му позволяваше да я обича, да я цени, да я обсипва с всичката доброта, която се страхуваше да покаже на жена си, защото Октавия считаше нежността и щедростта за най-досадните от всичките му слабости. А и Пам понякога го насърчаваше да се държи

властно с нея, защото знаеше, че му е необходимо да се чувства господар на някоя жена, за да си възвърне мъжествеността, която Октавия почти беше унищожила с безразличието си.

Той не заслужаваше такава преданост, знаеше го, но Пам твърдеше обратното. Тя го познаваше така, както Октавия никога не го бе познавала и никога нямаше да го опознае. Знаеше колко копнее той да обича някоя жена, да усеща, че може да ѝ отдаде цялото си сърце, без да се страхува, че тя ще злоупотреби с него или ще му се подиграе. Само с Пам си позволяваше да се разкрива напълно, да се отдава по начин, който обикновено би го накарал да се срамува.

Той беше до Пам, когато почина съпругът ѝ, подкрепяше я през най-трудните месеци от живота ѝ и най-вече я изслушваше, когато усетеше нуждата ѝ да говори. Тя беше видяла, дори и тогава, в най-мрачните дни на скръбта си, какво удоволствие му доставя да бъде необходим, за пръв път в живота си да почувства, че няма защо да се страхува от някоя жена. С течение на времето бе започнала да го разбира, да милее за него и накрая да го обича — дълбоко и безусловно. А сега, след посещението на Кори, искаше да му помогне.

Филип въздъхна. Нямаше да му е лесно да свикне с мисълта за смъртта на Едуина, не и след като бе носил толкова дълго тежкото бреме на вината — чувство, за което винаги бе вярвал, че един ден ще може да облекчи, като успее да се реваншира по някакъв начин. Едуина бе единствената жена, която бе обичал преди Пам, и Пам неведнъж го беше насърчавала да я намери. Но той така се срамуваше от начина, по който я беше изоставил, че се страхуваше да я погледне в очите. Знаеше, че няма да го понесе, ако Едуина не му прости, но още повече се страхуваше, че тя ще му откаже достъп до тяхното дете. Детето, което през годините бе расло в мечтите му, синът — негов и на Едуина — който, без Октавия да подозира, бе вписан като единствен наследник в завещанието на Филип.

Ала сега всичко се бе променило — синът всъщност не беше никакъв син. Потресът и разочарованието му бяха почти непоносими. Но в дните след обаждането на Тед Брейтуейт, преди Кори да дойде в кабинета му, Филип бе направил всичко възможно, за да потисне своята неприязън и страх, че в живота му се е появила още една жена. Още една жена, която да го преследва и презира. Но не успя: вината му

взе връх и той я използва като оръжие, с което да нарани дъщерята на Едуина, всъщност своята собствена дъщеря.

И след като Кори напусна кабинета му, затръшвайки вратата след себе си, Филип се почувства толкова отчаян, че Пам започна да се безпокои за здравето му; тъкмо затова бяха намислили да отидат в Испания, Филип имаше нужда да поговорят, да реши какво ще направи за Кори — дъщерята, която вече знаеше, че ужасно му се иска да познава. Но как, след като в живота му цареше такава бъркотия? Не можеше да позволи Кори да се забърква в кошмара, който го преследваше на всяка крачка, при всяко негово движение. Трябваше, като неин баща, да я предпази от това, както правеше за Пам, без тя да подозира.

СЕДМА ГЛАВА

— Кори Браун дава купон! — извика Пъркин и размаха поканата си във въздуха.

— О, боже! — ахна една от секретарките и притисна своята до гърдите си. — Да се развихрим с Кори Браун!

Беше ред на мениджъра на продукцията:

— Елате у Кори Браун за най-вълнуващите сензации в града! — изрева Били Джоунс, като сви ръцете си на фуния.

Кори седеше на бюрото си и ги наблюдаваше мълчаливо. Сарказмът им бе безсмислено жесток, но тя упорито продължаваше да се усмихва.

— Лудории и подскачане, кунилингус и бисквитки, всичко това у Кори Страхливката!

Всички се разсмяха гръмогласно и Алън Фокс се поклони.

Когато видя това, Кори се обърна на другата страна и очите ѝ се насълзиха от унижение и гняв. Не смееше да каже нищо, защото, ако заговореше, щеше да се разреве, а по-скоро щеше да пукне, отколкото да им покаже, че са я уязвили.

Седнала зад компютъра си, Пру, една от секретарките, наблюдаваше Кори и единствена не се смееше.

В края на предишната седмица Пола и Дейв бяха дошли в Лондон, за да помогнат на Кори да се премести в новото ателие. Идеята да направи купон за осветяване на дома бе дошла от Кори в резултат от съвета на Пола да се опита да спечели колегите си. Пола ѝ беше помогнала да съчини поканите, които сега стояха на всяко бюро, и на Кори ужасно ѝ се искаше приятелката ѝ да е тук, за да види сама реакцията им — може би тогава щеше да разбере колко безплодно е всяко усилие да се сприятели с тези хора. Където и да било другаде по света философията на Пола вероятно щеше да я доведе до успех, но Кори знаеше, че хората в Лондон са по-различни. Не знаеше защо, просто си бяха такива — и тя ги мразеше, всичките. Въпросът сега бе дали да стане една от тях, за да оцелее, или просто да се откаже и да се

върне в Амбърсайд. Във всеки случай по всичко личеше, че купон няма да има. И колкото и да я болеше от това, още повече я смайваше фактът, че някой може да отговори по този начин на любезността ѝ.

Тя взе ножиците и започна да изрязва от вестника една статия за предстоящата европейска конференция на най-високо равнище. Очите ѝ така се бяха налели, че едва виждаше буквите. Аналайз я беше помолила да събере всичко, което можеше да намери за тази конференция, защото имаше идея за предаване и се надяваше да убеди Люк да го направят по-късно същия месец. Точно сега Аналайз се намираше близо до шотландския бряг, за да снима една нефтена платформа. Кори бе готова на всичко, за да е сега с нея — или, още по-добре, Аналайз да е тук. В нейно присъствие язвителните забележки, подигравките и грубите шеги стихваха.

Един час по-късно, както правеше обикновено в средата на предобеда, Кори си облече палтото и излезе да вземе сандвичи за всички желаещи. Бяха изминали почти четири месеца от преместването ѝ в Лондон, а приятелите ѝ не бяха повече, отколкото първия ден. Самотата я обгръщаше от всички страни и ѝ се струваше, че не издържа повече. Майка ѝ ужасно ѝ липсваше и именно поради това се страхуваше да се върне в Амбърсайд. Провалът в Лондон, съчетан и със спомените за Едуина в Съфолк щяха чисто и просто да я довършат. Понякога ѝ се струваше, че няма къде да отиде — просто никъде вече нямаше дом.

„Но това не е вярно — помисли си тя, докато даваше поръчката си в закувалнята. — Имам своето малко ателие в Челси.“ За момент, когато се сети за уютно боядисаните стени, дружелюбната атмосфера и начина, по който чудноватите мебели пасваха на обстановката в ателието, настроението ѝ се повиши. Нищо, че колегите ѝ я бяха лишили от удоволствието да се изфука с него, то все още бе нейно и Кори си го обичаше.

Когато се върна, залата бе пуста — с изключение на една от секретарките.

— Всички са в студиото — каза ѝ Пру. — Разглеждат новия декор.

Кори се обърна и погледна изненадано Пру. За пръв път някой ѝ говореше вежливо.

Пру се усмихна.

— Виж на бюрото си — каза тя.

Кори се обърна, очаквайки пак някой жесток номер, но видя само купчина изписани на ръка бележки. Страхувайки се от онова, което можеше да е написано на тях, тя остави сандвичите и вдигна първата. Прочете я, примигна невярващо ѝ пак я прочете. Беше от Пъркин, който приемаше поканата ѝ. Погледна следващата и сърцето ѝ се разтуптя. Беше от Синди Томпсън, една от продуцентките, която също приемаше поканата ѝ.

Кори се отпусна на стола си и прегледа с треперещи ръце останалите бележки. Във всяка имаше положителен отговор. „Страшно ще ми е приятно да дойда...“, „Наистина очаквам с нетърпение да дойде петък...“, „... Много мило от твоя страна да ме поканиш...“, „... Да си носим ли пиене?“.

Кори вдигна поглед, но Пру я нямаше. След това чу гласове и се осети, че колегите ѝ се връщат от студиото. Тя грабна бързо чантата си и избяга в тоалетната. Точно сега не искаше да ги вижда. Част от нея негодуваше заради сарказма им преди час, но другата започваше да кипи от радост. Получаваше се! Маслиненото клонче, което им подаваше, бе прието. Нямаше търпение да разкаже на Пола!

В петък излезе по-рано, за да подготви всичко. Тъй като колегите ѝ бяха приели поканата, никой от тях не спомена повече за кутюна, но макар все още да се държаха високомерно с нея, за щастие подигравките и шегите за нейна сметка бяха престанали. Този следобед, преди да излезе, тя съобщи на всички, че няма нужда да си носят пиене, че има достатъчно, и очаква с нетърпение да ги види по-късно.

Първо се отби в „Маркс енд Спенсър“, където купи кийш^[1] и пастет, франзели и сирене, чипс и ядки, всевъзможни сосове и кълцани зеленчуци, коктейлни наденички, маслини и един сладкиш. Продавачът във винарския магазин на Кингс Роуд ѝ помогна да занесе до ателието чашите, леда и напитките, които беше поръчала, и дори ѝ предложи да помогне в окачването на балоните. В знак на благодарност Кори го покани на купона, но той каза, че имал други планове. Може би следващия път.

— Непременно — усмихна се Кори и когато той каза, че си тръгва, едва се сдържа да не го прегърне. Може би лондончани все пак не бяха толкова лоши.

В седем храната вече беше подредена на старинната дъбова маса, която си беше купила от един неделен търг на Лотс Роуд, а питиетата и чашите стояха в кухнята на възстария уелски бюфет, придобит на същия търг. Мебелировката — удобно канапе в селски стил, старо кресло и масичка за кафе със стъклен плот и два дървени слона вместо крака, както и телевизорът и видеото, бяха избутани до стената заедно със саксиите с цветя и вазите, пълни с наперени папрати и пера. Имаше достатъчно място за танцуване, Кори беше вдигнала ориенталските килимчета от дървения под, за да улесни това, и по-рано същата седмица бе похарчила повече от сто лири за компактдискове с музика. Сега избра един, пусна силно уредбата и отиде да си вземе душ.

Един час по-късно вече беше облечена с нова прилепнала черна рокля с кръгло деколте и набрани волани, които стигаха малко над коленете, високи черни обувки и фин черен чорапогащник. Беше си сложила огромни сребърни обици, а косата ѝ беше прибрана в немного стегнат кок. Когато се видя в огледалото, се ухили и започна да се обръща и върти, за да се види от всички страни. Реши, че изобщо не изглежда зле. Дори очите ѝ изобщо не изглеждаха нелепо, както очакваше, очертани с дебела кафява очна линия. А луничките по носа ѝ почти не се виждаха под плътния слой фондъотен на „Ревлон“. Тя нацупи карамелените си устни със същия цвят червило като на Аналайз и се изкикоти. Беше оставила на телефонния секретар на Аналайз съобщение за купона, но още нямаше никаква вест от нея. Все пак Аналайз трябваше да пристигне чак в осем, така че вероятно щеше да дойде малко след това.

Кори метна халата върху леглото, така че да виси артистично от ръба му, вдигна чашата с вино и отиде да се облегне на парапета на балкона, за да огледа стаята долу. Изглеждаше идеално. Завързаните по парапета на стълбите балони се полюшваха, навсякъде бяха поставени купички с чипс и ядки, а двете лампи със странна форма от двете страни на камината хвърляха романтична розова светлина из цялата стая.

Сега от уредбата звучеше песен на Майкъл Джексън и Кори тръгна с танцова стъпка надолу по стълбите, за да си налее още вино, като щракаше с пръсти и пееше с цяло гърло. Почти беше забравила какво е да се чувстваш щастлив.

Тя си погледна часовника. На поканите беше написала осем и половина. Оставаха още десет минути. Тя се обади набързо на Пола, за да запълни времето.

В девет и половина все още седеше сама. Леко ѝ се повдигаше, което отдаваше на изпитите вече четири чаши вино.

— Никой не ходи навреме на купон — се беше опитала да я успокои Пола, когато преди половин час Кори отново ѝ звънна.

Тя излезе навън, застана на площадката на стълбите и огледа улицата в двете посоки. Не се виждаше никой.

В десет спря уредбата и отиде да седне на най-долното стъпало. Докато все още се надяваше, че някой ще пристигне, тя се заслушваше, когато в далечината завиеха полицейски сирени или от време на време някоя кола сякаш забавяше ход пред ателието. В десет и петнадесет си погледна отново часовника и когато угасна и последната ѝ искрица надежда, я обхванаха отчаяние и безнадеждност.

Трябваше да се досети. Трябваше да знае, че ще направят нещо такова. Но защо? Какво печелеха с тази безсмислена жестокост? Защо изпитваха нужда да го правят? Разбира се, знаеше отговора — за да се забавляват. Защото Алън Фокс обичаше да измъчва някой. И този някой бе тя, наивното провинциално момиченце. Не можеше да има друг отговор, понеже никой от колегите ѝ не я познаваше достатъчно добре, за да има други подбуди. Често през изминалите седмици се беше питала как би се почувствал всеки от тях, ако знаеше за болката, която тя се опитваше да прикрива, за болката от загубата на майка си и от това, че баща ѝ я беше отблъснал, а сега и за болката, която те ѝ причиняваха. Но дори и да знаеха, дали щеше да ги е грижа? Разбира се, че не, а и защо трябваше да ги е грижа? За тях тя бе нищо, а и какво щеше да се промени, ако тяхното съжаление се прибавеше към собственото ѝ самосъжаление?

Тя се изправи, прекоси стаята и започна да разчиства масата. „Колко храна отиде на вятъра“, мислеше си, когато една самотна едра сълза капна върху опакоето на ръката ѝ.

— Как може да са толкова подли? — попита гласно Кори и прехапа устни, за да спре сълзите.

Вдигна кийша и го отнесе в хладилника. Когато се върна в стаята, започна да прибира купичките с ядки и чипс и точно тогава

зърна лицето на майка ѝ да ѝ се усмихва от снимката върху масичката за кафе.

— Не! — изхълца тя. — Не, не!

В гърдите ѝ се надигнаха толкова мъка и самота, че ѝ стана трудно да диша. Чувстваше се като заседнала в блато от нещастие. Успя само да вдигне ръце към лицето си. Просто се беше опитвала, толкова много се бе опитвала...

— О, Кори! — извика Аналайз, когато Кори ѝ отвори вратата. — Кори, виж се на какво приличаш. — И я прегърна.

— Щяха да дойдат — рече Аналайз, — кълна се, че щяха. А и беше страхотна идея да проявиш към тях великодушието, което не заслужавах.

Кори се отдръпна от нея и изтри с пръсти кафявите от грима сълзи.

— Защо тогава не дойдоха? — попита тя, все още разтреперана. Страшно се уплаши, когато Аналайз почука на вратата.

— Защото, изглежда, че след като си излязла от офиса днес следобед, Люк се е обадил и е поканил всички на купон в Ройъл Гардън.

— Разбирам.

Кори не си направи труда да изтъкне, че някой е можел да ѝ се обади и да я уведоми — какво значение имаше сега? И едва ли можеше да обвинява Люк, защото той вероятно дори не знаеше за нейния купон, след като не го бе поканила. Беше ѝ се сторило твърде самонадеяно да покани и шефа, особено при положение, че досега не бе говорила с него.

— А ти защо си тук? — попита тя Аналайз.

— Защото преди половин час, когато направо от летището отидох на другия купон, Пру ми каза за твоя и предположих, че седиш тук сама.

Кори се насили да се усмихне.

— Благодаря ти, беше много мило от твоя страна да дойдеш. Но не е необходимо да оставаш. Предполагам, че искаш да бъдеш с Люк.

— Разбира се. Но защо не дойдеш и ти? Храната няма да се развали или поне по-голямата част от нея, така че ще можеш утре да направиш своя купон. Хайде, ще си хванем такси!

— Честно казано, вече не съм в настроение за купон — рече Кори.

Аналайз огледа стаята.

— Ох, колко труд си си направила! — въздъхна тя. — И това наистина е страшно хубаво жилище, Кори. О, моля те, кажи, че ще дойдеш, не мога да понеса мисълта, че седиш тук съвсем самичка!

— Не, наистина не искам — отвърна Кори. Не добави, че преживяното унижение ѝ стига за тази нощ — а може би и за цял живот. И докато изпращаше Аналайз до вратата, вече съчиняваше молбата си за напускане.

В понеделник сутринта Кори отиде рано в офиса. Алън Фокс вече беше там, а също и Били Джоунс, две от секретарките и Пъркин. Всички вдигнаха поглед, когато Кори влезе, но никой не продума.

Лицето на Кори беше бледо, а устните ѝ — свити в тънка линия. Тя прекоси залата, окачи си палтото и се насочи с маршова стъпка право към Алън Фокс. Той вдигна изненадано поглед, но преди да каже и дума, Кори стовари юмрук в лицето му.

— Ти си един шибан задник! — процеди тя, завъртя се на сто и осемдесет градуса, прекоси отново залата и влезе в тоалетната.

Минаха няколко секунди, докато успее да си поеме дъх, но след като си наплиска лицето със студена вода и го избърса, се ухили. Господи, струваше си, поне заради изражението на лицето му. Никога досега не бе постъпвала така, но чувстваше, че би го направила отново, и то само заради удоволствието, което изпитваше сега. Дори му беше разкървала носа.

Разбира се, трябваше да се върне там и отново да се изправи срещу тях, но какво от това, по дяволите, и без това днес щеше да си подаде молбата за напускане.

Когато се върна в офиса, още няколко души бяха пристигнали. При влизането и всички престанаха да шушукат и се обърнаха да я зяпат. Без да им обръща внимание, Кори отиде до бюрото си. Върху него имаше голяма купчина с поща. Тя извади ножа за хартия от чекмеджето си и се засили да седне, за да отвори писмата.

В следващия момент се изтърси на пода! Минаха няколко секунди, докато осъзнае, че е забравила да придърпа стола към себе си.

В другия край на офиса избухна шумен смях и дори нейните устни започнаха да потрепват. От всички моменти в живота ѝ този бе най-неподходящият да се изтърси така!

— Кори! Кори! Кори тук ли е?

Беше секретарката на Люк.

— Да, тук съм — отвърна Кори и подаде глава иззад бюрото. Джуди се намръщи, сви рамене и каза:

— Люк иска да те види. Може ли да дойдеш за малко, ако обичаш?

— Разбира се — смотолеви Кори и се надигна от пода.

Обърна се към чантата си, съзнавайки, че останалите все още я гледат и се смеят. Вече трепереше от уплахата, от едва потискания истеричен смях и от напрежението, което предизвика поканата на Люк Фицпатрик. Очевидно Алън Фокс вече му бе казал какво е направила. Само се надяваше да не подадат срещу нея жалба за нападение.

Тя извади молбата за напускане от чантата си и тръгна към кабинета на Люк. Когато мина покрай Пъркин, той се отдръпна уплашено.

— Не ме удряй! — замоли ѝ се. — Жива да си, не ме удряй!

Другите се засмяха, а Кори продължи нататък.

Люк Фицпатрик затвори вратата след Кори и ѝ направи знак да седне на един стол.

— Мисля, че ти дължа извинение — каза той, докато минаваше от другата страна на бюрото си.

Кори го погледна смаяно, но когато очите им се срещнаха, извърна поглед настрани и се изчерви до корените на косата си. Люк ѝ се усмихваше и внезапният ѝ пристъп на стеснителност се изостряше още повече от усещането за красотата му.

— Аналайз ми каза, че съм ти откраднал всичките гости за купона — каза той. — Не беше нарочно, уверявам те. Освен това — продължи Люк с недвусмислено весели искрици в очите, — ще пренебрегна факта, че не си счела за нужно да ме поканиш. Все пак наистина трябваше да дойдеш с Аналайз в Ройъл Гардън, щеше да си прекараш чудесно.

Кори си наложи да се пренастрои. При вълненията през последните няколко минути напълно беше забравила за случилото се в петък вечерта.

— Ами, тъъ, вече не бях в настроение за купон — отговори тя и усети, че отвръща на усмивката му.

— Да, предполагам, че е било така — рече той. — И освен ако не греша дълбоко, вероятно си прекарала целия уикенд сама в апартамента си и си се чудила как да кажеш на цялата ни пасмина да върви по дяволите. Или по-лошо?

Кори се ухили.

— По-лошо — отговори тя. Очевидно той още не знаеше, че е ударила Алън Фокс.

Люк се засмя, а след това скръсти ръце върху бюрото и я погледна, вече напълно сериозен.

— Доколкото разбирам — каза той, — от деня на постъпването ти в TW, животът ти не е бил много лесен. — И вдигна ръка, когато Кори понечи да го прекъсне. — Не ми е известно точно какво е ставало, но знам достатъчно. Виж, не мога да им казвам как да се държат във всяка минута от деня, а и предполагам, че не би ти харесало, ако им заповядам да бъдат любезни с теб. Но отдавна можех да предотвратя това с едно подходящо отношение към теб. Не го направих и съжалявам. Но сега ще оправя нещата. През почивните дни говорих с Боб и той ми каза, че работата ти е първокласна, така че ако в ръката си стискаш молба за напускане, мога ли да те помоля да я отложиш с няколко седмици?

Кори го погледна. Не можеше да му отговори, защото в гърлото ѝ внезапно бе заседнала едра буца.

Люк се усмихна и невероятните му сини очи се обградиха с фини бръчици.

— Надявам се това потреперване на устните да означава „да“ — каза той.

Кори се засмя и се задави от едно ридание.

— Освен това — продължи той — бих искал да ти се реванширам за петък вечер, като някоя вечер тази седмица те поканя на вечеря. Крайно време е да се опознаем.

Кори бе изумена. Защо, за бога, му трябваше да се опознава с един толкова незначителен човек като нея? И то на вечеря? Помисли

си, че е по-добре да му каже, преди някой да я е изпреварил. Когато разбереше, Люк може би щеше да промени решението си.

— Току-що фраснах Алън Фокс по носа — каза безстрастно тя.

Очите на Люк се разшириха. След това, за нейно най-голямо удоволствие, той избухна в смях.

— Сигурен съм, че напълно си го е заслужил — каза й.

— Да, така е — засия Кори, като се чувстваше някак не на себе си. — Просто си помислих, че трябва да ви кажа, защото това вероятно е постъпка, която се наказва с уволнение.

— При определени обстоятелства, да — призна Люк. — Но смея да кажа, не и при тези. През последните седмици те наблюдавах — продължи той. — Боб също. Той много по-отблизо, разбира се. Боб е на мнение, че имаш амбициите да станеш проучвател — а може би и репортер...

— Всъщност продуцент — изтърси Кори.

— Продуцент да бъде — засмя се Люк. — Е, аз се възхищавам от хората с амбиции, както се възхищавам и от куражлиите. Ти очевидно притежаваш и двете. Малко хора биха се справили с онова, което ти преживя от постъпването си тук. Повечето досега щяха да са хукнали обратно при мама. Това ли смяташе да направиш, след като напуснеш?

Кори поклати глава.

— Не. Щях да си потърся работа другаде. — Не му каза, че майка й е починала, че е починала само преди пет месеца; не беше казвала никому — дори и на Аналайз.

Люк очевидно бе впечатлен от отговора, й.

— И пак нямаше да се предадеш, а? Ето това наричам аз упоритост. Е, какво ще кажеш? Ще ми позволиш ли да те заведа на вечеря?

— Да. Да, би ми било много приятно — отвърна Кори, вече леко зашеметена от възможността да я видят на публично място с Люк Фицпатрик. Само като кажеше на Пола! Господи, колко имаше да й разправя!

Люк я гледаше втренчено и тя усети, че отново започва да се изчервява. Магнетизмът му бе непреодолим.

— Предполагам, че не носиш със себе си бележник, за да провериш ангажиментите си — каза той, докато разгръщаше един

календар на бюрото. — Но да видим, утре вечер ми е удобно. Когато видиш дали те устройва, ми кажи.

— О, устройва ме! — буквално бликнаха думите от устата ѝ. — Аз съм напълно свободна. — „О, боже! — изстена вътрешно. — Колко ли идиотски му прозвуча това!“

Люк се засмя, стана и заобиколи бюрото си.

— Тогава ще направя резервация за осем в „Сан Фредиано“ на Фулъм Роуд. Знаеш ли го?

Кори поклати глава.

— Италиански е — каза той, докато отваряше вратата. Понечи да каже и още нещо, но забеляза приближаващата се Аналайз.

— Мислех, че днес сутринта се връщаш в Шотландия — каза той.

— Така беше. — Аналайз се усмихна на минаващата покрай нея Кори и отметна разкошната си руса грива. — Но снощи Пипа ми се обади и каза, че щели да ме пуснат на платформата чак утре, така че ще хвана самолета довечера.

Кори я погледна с любопитство. Помисли си, че у нея има нещо странно. Увереността ѝ бе твърде показна, твърде нестабилна, а движенията ѝ изглеждаха сковани.

Люк се отдръпна настрана и Аналайз влезе в кабинета му, а Кори се върна на бюрото си.

Преди да затвори вратата, Люк погледна отново към Кори. Тя се готвеше да вдигне телефона, но точно в този момент вдигна поглед и го хвана, че я наблюдава. Усмихна му се, а Люк се засмя на отново плъзналата по бузите ѝ руменина и изчезна в кабинета си.

— Е? — каза Аналайз, когато той заобиколи бюрото си.

— Извиних ѝ се.

Аналайз махна нетърпеливо с ръка.

— Не говорех за Кори и ти го знаеш. Говоря за събота вечер. Спомняш ли си за събота вечер?

Люк въздъхна дълбоко и се отпусна на стола си. Не беше пропуснал да забележи червените кръгове около очите ѝ.

— Май имам много да се извинявам тази сутрин — промърмори той.

— Чаках те у дома! — каза ядно Аналайз. — Цяла нощ те чаках!

— Извинявай.

Аналайз задържа погледа му, но когато ѝ стана ясно, че той няма да ѝ даде обяснение, изскърца със зъби и поиска такова.

— Не се обадох, защото не бях в Лондон — каза той.

— И къде беше?

Люк присви раздражено очи и си погледна часовника.

— Аналайз, едва ли времето и мястото са подходящи за този разговор. Казах ти, че съжалявам, така че ако нямаш нищо против, ще...

— Имам против! — рече раздражено тя.

— Трябва да проведе някои важни телефонни разговори — вразумително каза Люк.

— Но в петък вечерта, когато бях в твоето легло, ти съвсем ясно ми каза — рече гневно тя, макар гласът ѝ да бе натезал от напиралите сълзи, — че ще излизаме в събота вечер. Дори не ми се обади да ми кажеш, че няма да можеш. Дължиш ми обяснение, копеле такова, и не мисля, че ще...

— Аналайз, моля те, напусни веднага този кабинет, преди да сме си казали неща, за които после да съжаляваме. Веднага! — рязко добави той, когато Аналайз понечи отново да възрази.

Аналайз се стресна от острия му тон.

— Защо се държиш така с мен? — извика тя. — В един момент ми казваш, че не ти излизам от ума, а в следващия ме изхвърляш от кабинета си. Просто не знам какво означавам за теб, Люк. Струва ми се, че ще откача.

— Ще поговорим за това, когато се върнеш от Шотландия — отговори той, стана и се отправи към вратата.

— Не! Почакай! — извика Аналайз, преди да е успял да отвори.

Той се обърна към нея и я погледна безизразно.

— О, боже, мразя да ме гледаш така! — каза тя и покри лицето си с ръце. — Люк, моля те, просто ми кажи! Кажи ми какво става между нас. — След това вдигна поглед, пълен с отчаяние. — Знаеш какво изпитвам към теб. Не го пазя в тайна. А може би трябва. Трябва ли? Не зная. Вече нищо не знам! Вчера цял ден се опитвах да се свържа с теб...

Когато по бузите ѝ се затъркаляха сълзи, Люк пусна бравата и я притегли в прегръдките си.

— Не плачи — каза той, като облегна главата ѝ на рамото си. — Моля те, не плачи. — И отново си погледна часовника.

— Тогава ми кажи какво изпитваш към мен! — изхълца тя.

— Знаеш какво. Луд съм по теб, но просто съм убеден, че няма да се получи. Аз...

— Но защо? Кажи ми защо! — Беше вдигнала поглед към лицето му и очите ѝ го умоляваха да изрече думите, за които тя копнееше.

— Знаеш защо. Аз съм с почти двадесет години по-възрастен от теб и съм ти шеф. Освен това баща ти ми е съдружник. Твърде е... Кара ме да се чувствам като в капан.

— Но татко почти никога не идва тук. Той самият ти каза, че ти оставя управлението на компанията. И наистина ти го остави. Колкото до обстоятелството, че си ми шеф, ако това ще промени нещо и ако наистина искаш, ще напусна. Ще си намеря работа другаде. Ако това ще ти помогне...

— Аналайз! — изстена той.

— Ако това ще ти помогне да не се чувстваш като в капан. Ще направя всичко, Люк. Всичко, което поискаш.

— Зная — въздъхна той. — Но това е само половината от проблема.

— Какво искаш да кажеш?

Той поклати глава.

— Нищо. Забрави.

Аналайз дълго търси в очите му отговорите, които той не можеше или не искаше да даде. Накрая каза:

— Люк, нали няма някоя друга, нали? Кажи ми, че няма.

Изрече го толкова съкрушено, че Люк не можа да не се усмихне.

— Винаги ми задаваш този въпрос — каза меко той. — И отговорът си е все същият. Не, няма друга. Само ти си.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Тя направи опит да се усмихне.

— Може ли да поговорим, когато се върна от Шотландия?

— Стига да искаш.

Когато тя си отиде, Люк повика секретарката си по интеркома и ѝ каза никой повече да не го безпокои. След това вдигна телефона и набра един междуградски номер.

— Тук е Люк Фицпатрик — каза той, когато един глас му отговори от другия край на линията.

— А, да. Ще ви свържа веднага, господин Фицпатрик — отвърна гласът.

Разговорът не продължи много, но когато Люк затвори, гънката между веждите му бе станала видимо по-дълбока.

Той стана и отиде до прозореца. Само да имаше на кого да се довери, някой, който да поеме част от непосилния му товар. По устните му пробяга усмивка, когато образът на Кори изникна в съзнанието му. „Все едно че пускам духа от бутилката“, помисли си невесело той. Да, вероятно би могъл да й каже. Не че очакваше тя да му подаде верния отговор, но инстинктивно усещаше, че Кори няма да се отнесе с безразличие, че ще се опита да го разбере и ще направи всичко възможно да му помогне. Такава си беше. Да, вероятно можеше да й каже, но, разбира се, никога нямаше да го направи.

Кори прекара следващите двадесет и четири часа в терзания. Чувстваше се нервна и развълнувана, разговаря с часове по телефона с Пола и постоянно изпадаше в паника какво да облече за вечерята с Люк. Копнееше да благодари на Аналайз, защото беше сигурна, че тя му е дала тази идея, но Аналайз се беше върнала в Шотландия.

Струваше й се, че атмосферата в офиса леко се е подобрила, макар че все още се обръщаха към нея само когато им се налагаше. След получения удар по носа Алън Фокс беше престанал с грубите шеги и обидите. Сега само се разхождаше наоколо и й се зъбеше и мръщеше като злодей от филмите на Уолт Дисни. Но какво значение имаше това? Щом Люк Фицпатрик и Боб Чърчил стояха зад гърба й, не можеше да се провали.

През целия ден преди вечерята Кори прехвърляше в ума си различни варианти на поведение. Какъв блестящ разговор можеше да поведе, какво да каже или да направи, за да остане той с добро впечатление? Ако изобщо се осмелеше на това, кои вицове да му разкаже, за да го разсмее?

През обедната почивка тя се измъкна, отиде до „Уолис“ на Кингс Роуд и си купи костюм в електрик, а след това, в един безразсъден

момент, изтича до „Питър Джоунс“ и си подари едно тъмночервено червило от „Диор“.

Вечерта, когато най-сетне се приготви за излизане, все още не беше съвсем сигурна, че изглежда добре. От онова, което виждаше в огледалото, май не приличаше много на себе си, може би кожата ѝ бе твърде бледа за това ярко червило, но луничките почти не се виждаха. Най-сетне успя да убеди себе си, че изглежда малко по-изискано от обикновено, макар костюмът да я караше да се чувства някак скована.

Люк беше изпратил такси да я вземе и когато тя пристигна, вече я чакаше в ресторанта. Поръча аперитив и за двамата и известно време говориха за TW. Кори полагаше всички усилия да го слуша, но не можеше да не забелязва как ги гледат всички. Дори две жени станаха и дойдоха да поискат от Люк автографи, а тя седеше до него и всеки момент щеше да се пръсне от гордост. След това пристигнаха менютата. Кори реши да си поръча спагети.

— Не е от най-блестящите ми идеи — засмя се нервно тя, докато бършеше ревера на самото от костюма си.

Люк се разсмя и ѝ даде да опита от неговото агнешко. Кори на свой ред нави малко спагети на вилцата си и я протегна към него. Това ужасно го развесели и той се наведе напред, за да ги лапне. Само че преди да стигнат до устата му, спагетите се изхлузиха от вилцата, паднаха върху ръба на чинията и оттам се свлякоха в скута му.

— Е, предполагам, че вече искаш да се прибереш у дома — каза Кори. — Аз определено искам.

Люк се смееше толкова неудържимо, че известно време не можа да ѝ отговори. Накрая вдигна чашата си като за тост.

— Хайде, хайде, трябва някак да се справим и с десерта.

— Не. Нямам намерение да изляза от този ресторант и с шоколадов мус, освен със спагети по дрехите — заяви Кори. — Ти си поръчай десерт, а аз ще пийна още малко вино. А когато приключа тук, ще се прибера и ще удавя позора си в алкохола, който остана от миналия петък — благодарение на това, че ми открадна гостите за купона.

Не можеше да повярва, че говори толкова прямо, но като че ли не можеше да се спре. Разбира се, знаеше, че всеки момент може да изтърси нещо, заради което после ще ѝ иде да си напъха главата във фурната, но той очевидно се забавляваше и това бе по-опияняващо от

виното, така че Кори просто не бе в състояние да овладее настроението си. Дори го предупреди, че е напълно способна да направи някой скандален гаф, и му даде примера с жената, която бе дошла в магазинчето за дрехи на майка ѝ в Амбърсайд и която щяла да ходи на бал у баща ѝ, но Кори тогава не знаела, че той ѝ е баща, пък и това изобщо нямало връзка с темата.

— Но се чух как казвам на тази жена, че е възможно да усети мушване по дупето. Само да ѝ беше видял лицето! А на мен, разбира се, ми идеше да умра на място.

Люк отново се разсмя, но не това бе признанието, заради което на следващата сутрин толкова я беше срам, че ѝ се искаше да се скрие някъде, а следващото.

— Знаеш ли какво, Люк? — каза тя, като допря чашата до брадичката си. — Струва си човек и да пукне заради теб.

— Мисля, че искаше да кажеш „да умре“ — поправи я той — и в момента май говореше на Аналайз. Както и да е, кажи ми нещо повече за мястото, където си израснала. Амбърсайд ли каза? Къде е това?

Унижението все още не я бе достигнало, така че тя продължи да бърбори в щастливо неведение, без нито за момент да си помисли, че може да го отегчава — осъзна това едва по-късно. Много по-късно.

— Както и да е — завърши накрая тя, като най-после се усети, че бръщолеве от часове, — майка ми почина преди малко повече от пет месеца; скоро след това дойдох в Лондон. Ами ти, къде си израснал?

Люк се огледа и едва тогава Кори забеляза, че келнерите вече обръщат столовете върху масите. Тя се обърна към Люк и го погледна ужасено.

— Ела, ще те закарам до вас — изсмя се той, — а ако ме поканиш достатъчно мило, може и да се кача да ти помогна за онова вино, с което така грубо те зарязах миналия петък.

Но докато пътуваха към Кингс Роуд, телефонът в колата му звънна и Люк ѝ каза, че ще трябва да отложат за някой друг път.

Кори преглътна разочарованието си и когато той си отиде, изтича вътре, за да се обади на Пола. Едва когато набра половината номер, се сети колко е часът.

На следващата сутрин, освен махмурлука я измъчваха и угризения почти за всичко, което беше казала или направила предишната вечер.

— Иде ми да се гръмна! — каза тя на Пола. — О, боже, само като се сетя какви му ги наприказвах! Цели часове му разправях за Амбърсайд, а то няма нищо за разправяне. И как само се мъчех да бъда хладнокръвна, като му казах, че е толкова страхотен, че човек може да умре за него, или да пукне, но обърках ги двете понятия и май че му казах да пукне. Ох, Пола, как ще го погледна сега в очите?

— О, сигурна съм, че ще намериш начин! — засмя се Пола.

Но Люк бе този, който намери начина. По-късно, когато Кори отиде в офиса, той помоли Айлийн, една от секретарките, да му резервира кола, която да го закара сутринта до летището, а след това се обърна към Кори и я попита дали е свободна вечерта.

Изчервена като рак, Кори му отговори утвърдително. Срамуваше се не само заради предишната вечер, но и защото ясно съзнаваше, че всички са чули. Едва когато Люк се огледа наоколо, преди да изчезне пак в кабинета си, тя разбра, че точно такава е било намерението му.

Вечерта дойде да я вземе. Кори бе толкова очарована от похвалите му за ателието, че му предложи да останат да пийнат по нещо.

— Имам и страшно много храна — каза нетърпеливо тя. — Но, разбира се, ако искаш, ще излезем.

— Тук ми се струва страхотно — отговори той, настани се на канапето и постави ръката си опъната върху облегалото.

Кори не можеше да прикрие радостта си. Наистина ѝ бе трудно да повярва, че именно Люк Фицпатрик е първият ѝ истински гост.

— Искаш ли ти да избереш музиката? — предложи му тя, като посочи към уредбата. — Аз ще ида набързо да приготвя нещо в кухнята.

— Това там горе спалнята ти ли е? — попита Люк, като посочи с глава балкона.

Кори кимна и се изчерви, когато той повдигна комично вежди.

Пет минути по-късно тя се върна с поднос, на който имаше ядки, маслини, чипс, вино и две чаши. Люк отново седеше на канапето, а от уредбата звучеше песен на Фил Колинс.

Изпиха една бутилка вино и наченаха втора. През това време Кори слушаше с нарастващ ужас и съчувствие разказа за семейството

и детството му. Люк ѝ каза, че е израснал в малка ферма в Южна Ирландия и има двама по-големи братя. Между него и средния брат имало разлика от петнадесет години, бил изтърсакът в семейството, и макар никога да не се съмнявал, че майка му го обича, за баща му изобщо не можело да се твърди същото. Откакто се помнел, старецът бил винаги жесток с него. Люк не се впусна в подробности, но Кори можеше да си представи ужаса на малкото момче, тормозено от бащата, на когото прави всичко възможно да угоди.

— И не само мен — въздъхна той. — Той превръщаше в ад и живота на майка ми. Мисля, че това ме караше да страдам повече, отколкото жестокостите му към мен. — Кори му предложи още вино и той протегна чашата си. — Някои жени наистина имат нужда да бъдат защитавани от мъжете, дори от мъжете, които обичат. А може би именно от мъжете, които обичат. Знаеш ли, странното бе, че тя обичаше баща ми. Никога не можах да проумея това. Точно както ти не можеш да проумееш как майка ти е обичала баща ти през всичките тези години. Странно, нали? Може би жените се нуждаят именно от защита. Кой знае?

— Имаше ли приятели като дете? — попита Кори.

— Няколко. Особено един от тях, беше ми много близък, макар и с две години по-малък от мен. Отдавна не поддържахме връзка.

— А къде са сега майка ти, баща ти и братята ти?

— Майка ми почина, баща ми и най-големият ми брат все още живеят в Ирландия и преди да си попитала, ще ти отговоря, че не им ходя на гости. Другият ми брат е женен и живее в Австралия. Посетих го един или два пъти, но едва ли може да се каже, че сме близки. Жалко наистина, защото бих искал да имам семейство, в което да се чувствам свой и близък. — Той се усмихна. — Изглежда, че ще се наложи да си създам свое собствено.

— Женил ли си се досега?

— Не. Предполагам, че все още не съм срещнал подходящата жена.

На върха на езика ѝ бе да го попита за Аналайз, но се спря навреме. Не ѝ влизаше в работата.

Той си погледна часовника.

— Е, предполагам, че трябва да вървя. Утре трябва да тръгна рано.

— Да не би да отиваш в Шотландия при Аналайз? — попита Кори.

— Боже господи, не. Отлитам за Лос Анджелис да прекарам малко време с един мой приятел. Кристър Бенати. Предполагам, че си чувала за него.

— Да съм чувала! — ахна Кори. — О, чувала съм и още как! Говориш за онзи Кристър Бенати, нали? Филмовият режисьор?

Люк се засмя.

— Да.

— Но откъде го познаваш?

Люк се намръщи и се замисли.

— Да видим как беше — каза той. — Толкова отдавна се познаваме, че... А, спомних си. Един купон в Южна Франция. По онова време и двамата не сме били на повече от двадесет. Не си спомням много от самия купон, но може да съм пийнал повечко, но два месеца по-късно Кристър цъфна в Лондон да учи в Националната филмова школа и ми се обади. Оттогава с известни прекъсвания поддържахме връзка. А ако очите ти се разширят още малко, направо ще падна в тях.

— Нямам думи! — каза Кори.

— Той е просто човек — изкикоти се Люк — като всички нас.

— Зная, но... Кристър Бенати!

— Времето наистина напредва — каза Люк и я погъделичка под брадичката. — Благодаря за страхотната вечер.

Кори се засмя.

— Благодаря ти, че дойде, наистина ми беше приятно.

— На мен също. Пак ще си поговорим, когато се върна.

След като излезе на улицата, Люк пхна в джоба си ключовете на колата и се запъти към Кингс Роуд, за да хване някое такси. Не искаше да рискува да му вземат книжката, на другата сутрин просто щеше да помоли някой от офиса да вземе колата му. „Това ще им даде много материал за клюки“, засмя се вътрешно той, докато махаше на едно такси.

А още повече слухове щеше да предизвика, ако оставеше Аналайз заради Кори. Какви ли неприятности щяха да възникнат? Той се ухили. В момента вероятно бе единственият, който можеше поне да

предположи отговора на този въпрос. А отговорът бе, че това със сигурност щеше да е един малък апокалипсис.

Едва по средата на следващия ден Синди Томпсън събра смелост да изтърси в лицето на Кори онова, което се въртеше в главите на всички. Разбира се, Кори ги усещаше, че клюкарстват цяла сутрин. Сам, който изпълняваше различни поръчки в офиса, не скри от никого, че е трябвало да отиде до дома ѝ, за да вземе колата на Люк. Както можеше да се очаква, всички бяха побързали да си направят извода, че тя и Люк са прекарали нощта заедно. Кори не бе в състояние да поправи грешката им, понеже още никой не бе събрал кураж да я обвини публично. Поне до обедната почивка, когато Синди, уж запътена към закачалката да си вземе палтото, се приближи до Кори.

— Кори! — каза тя.

Кори вдигна поглед от бюрото си.

— Ти може и да си забравила, че именно Аналайз те назначи на работа — започна Синди, — но мога да те уверя, че никой от нас не е. И ако това е начинът, по който ѝ се отплащаш, мога само да кажа, че си една коварна, подла, двулична крава.

Кори я гледа мълчаливо секунда-две, но вече бяха отминали дните, когато понасяше безропотно злобните им и дребнави заяждания. Тя се изправи бавно, погледна Синди право в очите и каза:

— Не че на някого от вас му влиза в работата, но съвсем между другото ви казвам, че Люк Фицпатрик не прекара нощта с мен, а само дойде да пийнем по нещо. Това бе жест на приятелство от негова страна, което е адски много в сравнение с това, което някой от вас, лицемерни подлизурковци, е направил.

— О, котката наистина имала нокти! — измюка една от проучвателките.

— Ще ѝ трябва нещо повече от нокти, когато Аналайз научи — подметна Алън Фокс. — Надявам се старият Люк да се е сетил да си сложи кондом, че не се знае какво може да хване човек...

— Млъкни веднага! — изсъска Кори.

— Внимавай, Алън, май се готви пак да те халоса — изхили се Пъркин.

— О, вървете по дяволите всички! — тросна им се Кори и изхвъркна от офиса.

Върна се след обедната почивка, която прекара в скитане из Батърсий Парк, и намери на бюрото си бележка от един от редакторите да отиде в монтажната да му помогне в пускането на някакви записи. Офисът жужеше с последните новини от Източна Европа, които щяха да внесат промени в тазвечерната програма, така че никой не обърна внимание на Кори, когато тя си взе бележника и химикалката и отново излезе.

Докато вървеше надолу по коридора, чу стъпки зад гърба си, а след това някой я повика по име. Тя се обърна.

— Кори — каза тихо Пру, — просто си помислих, че трябва да ти кажа. Докато беше излязла, се обади Аналайз.

— И? — попита Кори.

— Ами Айлийн ѝ каза, че си прекарала нощта с Люк.

— Какво? — ахна Кори. — Но нали им казах... О, боже! И какво каза Аналайз?

— Не зная. Но и двете знаем какви са чувствата ѝ към Люк. Както и да е, просто си помислих, че трябва да те предупредя. Моля те, не кавай на другите, че съм го направила.

Кори поклати глава.

— Няма. Добре. И благодаря, Пру.

В четвъртък вечерта Кори си седеше у дома и гледаше телевизия, когато някой почука на вратата. За нейно изумление беше Аналайз, която, ако се съдеше по сака на площадката, беше дошла направо от летището.

Аналайз остави чантата си навън и мина покрай Кори, без дори да я поздрави.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо — каза тя с глас, преливащ от сарказъм.

Кори въздъхна.

— Не, не прекъсваш нищо — отговори тя с прекомерно търпение.

— Не, разбира се, че не, той е в Лос Анджелис, нали? Не го ли помоли да отидеш с него?

На върха на езика ѝ бе да каже на Аналайз да порасне най-сетне, но се възпря не само защото Аналайз беше по-млада от нея. Вместо

това рече:

— Разбира се, че не. Защо, за бога, бих го направила?

— Е, само не ми казвай, че не си падаш по него.

— Нищо не казвам. А и няма нищо за казване.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. За бога...

— Спа ли с него?

— Не!

— Лъжеш!

— Аналайз, не съм спала с Люк. Дори не съм се целувала с него.

Но ако предпочиташ да не ми вярваш, не забравяй, че нараняваш единствено себе си, и то напълно безпричинно.

— Но си искала да спиш с него!

— За бога! Вечеряхме заедно, изпихме по едно питие и това е всичко.

— Той опита ли се да те вкара в леглото си?

— Не!

— Ти си една лъжлива малка кучка! Познавам Люк Фицпатрик. Никога не може да устои, когато му падне нещо лесно за чукане.

— Думите ти ме обиждат! — сопна ѝ се Кори.

— Обиждай се колкото си искаш. Ти си една неблагодарна малка курва. Дадох ти работа, понеже си копелето на Тед Брейтуейт...

— Какво?

— И в момента, в който си обръщам гърба, навирваш крака пред моя приятел.

— Аналайз, ако нямаш доверие на Люк, това си е твой проблем. Но не ми идвай тук...

— Повръща ми се от такива като вас! — процеди Аналайз. — Каква посредственост! Курветина от работническата класа, която разхожда тъдява огромния си балкон... Предполагам, вече си успяла да научиш, че Люк също е от работническата класа. Много удобно, а? Хайде всички плебеи да се поддържаеме, хубаво изолирано клубче за прецакване на управляващите класи...

— Не зная в кой век живееш, Аналайз, но определено не е в този. Е, добре, посредствена съм, щом така предпочиташ да го наричаш. И съм от работническата класа, но поведението и обноските ми далеч надвишават твоите и тези на мухльовците, които наричаш свои колеги

и които не биха познали благоприличието, дори то да скочи и да ги ухапе...

— Но знаят какво е лоялност — извика Аналайз, — което изобщо не може да се каже за теб, жалка двулична кучка такава! И стой далеч от Люк Фицпатрик, чуваш ли? Защото иначе ужасно ще съжаляваш, че изобщо си го зърнала.

И с тези думи изхвъркна навън и затръшна вратата зад гърба си.

---

[1] Питка, пълнена с неподсладен яйчен крем и различни други съставки като бекон, сирене или спанак. Сервира се гореща. — Б.пр. [↑](#)

ОСМА ГЛАВА

Люк седеше до басейна в дома на Кристъс Бенати в Бевърли Хилс и пиеше мартини. Всъщност не беше в Бевърли Хилс, напомни си той, а в Холмби Хилс, един от най-първокласните квартали в Лос Анджелис. Все пак вилата в италиански стил на Бенати, построена доста далеч от магистралата, сред три акра палмови дървета, професионално аранжирани градини, плувен басейн и тенис кортове, бе твърде скромна за американските стандарти. Но Бенати никога не се бе проявявал като привърженик на показността. Проста и функционална, ето как би описал къщата Люк, също като пристройката, в която имаше офиси, два щийнбека и прожекционна зала. Към това можеха да се добавят и техническите средства, запазени изключително за него в „Юнивърсъл“, но Бенати предпочиташе да работи у дома, когато това бе възможно. От два дни, още от пристигането си от Пенсилвания, се беше затворил в пристройката с тумба сценаристи, което означаваше, че почти не се вижда с Люк; това не го изненадаваше, нито обиждаше — винаги бе знаел колко сериозно приема Бенати своето изкуство.

Той тръгна към бара, за да си налее още едно мартини. Пътъом погали лениво едната гърда на чувствената млада звездичка, която му бе правила компания през изминалата седмица. Тя се изкиска, а след това измърка и прокара лъскавия си нокът по вътрешната страна на бедрото му. Люк се запита дали ще събере сили за още един сеанс между чаршафите, но реши, че няма да може, и продължи към бара.

Няколко минути по-късно отново седеше в шезлонга си на сянка до басейна. Чу се шум от двигател на кола и Люк вдигна поглед, досещайки се, че сценаристите си тръгват. Веднага след това чу гласа на Кристъс от къщата и се ухили.

— Ти пък коя си? — изрева Кристъс.

Очевидно се беше натъкнал на другата креватна партньорка на Люк, която седеше в дневната.

— Аз съм с Люк — отвърна момичето и по гласа му пролича, че се усмихва предвзето. — Той каза, че...

— Вън! — рече Кристъс. — Взимай си дрехите и да те няма!

— Е, няма нужда да се държиш така с мен.

— Ти също — каза Люк на звездичката. — Време е да си тръгваш. Повикай си такси.

Тя се нацупи кисело, но когато Кристъс излезе при басейна, изправи рамене и му отправи бляскава усмивка. Макар момичето да беше по монокини, Кристъс отиде да си налее нещо за пиене без видим признак, че го е забелязал.

Не след дълго чуха момичетата да си отиват и се спогледаха.

— Извинявай — рече Люк. — Смятах да се отърва от тях, преди да свършиш. Не забелязах колко е часът.

Кристъс само го погледна и отиде с бавна крачка до басейна. За разлика от Люк, той бе напълно облечен, ако джинсите „Ливайс“ и избелялата дънкова риза можеха да се нарекат пълно облекло. Ръкавите бяха навити и разкриваха тъмните косъмчета по ръцете и сребърно-златната верижка на часовника му. Той отмахна с една ръка разрошените гарвановочерни къдрици от челото, като държеше с другата чашата до гърдите си. Загледа се втренчено във водата и красиво изрязаните му черти се изопнаха съсредоточено.

От мястото, където седеше, Люк виждаше гъстите мигли и тъмната сянка на наболата брада по бузите му. При предното му гостуване тук, преди шест месеца, двамата се бяха смели много на едно идиотско списание, което току-що бе обявило Бенати за най-сексапилния мъж на света, физиката му сама по себе си бе в състояние да му спечели това високо отличие, но и двамата знаеха, че репутацията му се е оказала решаващият фактор. Самият Бенати никога не обсъждаше жените, с които ходеше, но те далеч не бяха толкова дискретни. „Изобщо не е без значение, че продължават да говорят екзалтирано за креватните му способности, дори и след като ги е напуснал“, помисли си с възхищение Люк.

Той вдигна чашата си, когато Кристъс се обърна и го погледна.

— Добре, да чуем — рече Кристъс. — Какво правиш тук, Фицпатрик? — Той си погледна часовника. — Имаш тридесет минути до следващия ми ангажимент.

От прозореца на кабинета му Джийни Фелдмън, личната секретарка на Кристъс, ги наблюдаваше с нарастващо любопитство. Обикновено кръглото ѝ, щастливо лице сега бе намръщено, а на мястото, където току-що бе почесала главата си, стърчеше кичур къса остра коса. Изобщо не бе сигурна, че онова, което става навън, ѝ се нрави, и ако я притиснеха, щеше да признае за смътното си впечатление, че през последните два дни симпатията на Кристъс към Люк Фицпатрик е започнала да се топи. Макар че не беше в стила на Кристъс да търпи някого около себе си, ако не го харесва. Все пак двамата мъже се знаеха отдавна и тя помнеше, че Люк е приемал Кристъс много пъти в дома си по време на посещенията му в Лондон; възможно бе Кристъс да се чувства задължен. Но и това не бе характерно за него.

Наблюдаваше как Люк се разсмява на някаква реплика, подхвърлена от Кристъс. Кристъс беше с гръб към нея, така че не се виждаше дали той се смее, но незнайно как, Джийни усещаше, че той не се смее. Телефонът звънна и тя се отдръпна от прозореца, за да отговори. Когато се върна, Кристъс и Люк все още стояха до басейна с питиетата си в ръка.

Джийни си помисли, че би изпаднала в голямо затруднение, ако ѝ се наложи да реши кой от тях е по-хубав, но предполагаше, че в крайна сметка би избрала Люк. Не че тя лично си падаше по него; беше изключително щастливо омъжена за приятеля на Кристъс — Ричард Фелдмън, който бе и ръководител на снимачния екип. Но ако трябваше да избира между двамата, вероятно щеше да избере Люк. Люк ѝ харесваше. Беше ѝ приятно да усеща присъствието му, докато Кристъс гостуваше на родителите си в Пенсилвания. Имаше чудесно чувство за хумор и знаеше как да се забавлява, за разлика от повечето британци, и дори Джийни нямаше нищо против, дето понякога я дразнеше за диалекта ѝ. Но когато погледна отново към Кристъс, внезапно я досрамя, задето е толкова нелоялна, и реши, че макар чертите му да не са правилни като на Люк и понякога да се държи доста рязко, имайки предвид смесената му италианско-френска кръв, меланхоличните очи и съкрушителната усмивка, когато решише да я пусне в ход, тя разбираше защо се вдига толкова шум около него. И беше по-висок от Люк. Тя обичаше високите мъже.

Толкова бе потънала в мислите си, че ѝ дойде като гръм от ясно небе, когато Кристъс метна чашата си на терасата и тя се пръсна на малки парченца. После зърна лицето му; господи, изглеждаше направо бесен. В момента не виждаше лицето на Люк, но той махаше с ръка във въздуха и...

— Ай стига бе! — промърмори Джийни, когато юмрукът на Кристъс се стовари върху челюстта на Люк и Люк падна шумно в басейна.

— Защо, мислиш, става всичко това?

Джийни подскочи уплашено, обърна се и видя съпруга си Ричард да стои зад нея.

— Да пукна, ако знам — отговори тя. — Но определено става нещо. Кристъс беше... Мамка му! Виж! Да не би да се кани пак да го удари?

— Тц — отвърна Ричард. — Виж ги, смеят се.

Джийни направи гримаса.

— Люк се смее...

— Алоо, има ли някой тук?

Двамата се обърнаха и видяха Пейдж Спенсър, актрисата, станала известна с ролята си на Едит Парджитър по телевизията, стоеше на вратата. Срещата на Кристъс в пет часа беше с нея.

Джийни примигна.

— Как влезе?

— Отговорникът по кастинга ме пусна, душичке — отговори Пейдж с тон, сякаш вече бе получила ролята. Ако успееше да я спечели, щеше да бъде голяма късметлийка, защото се целеше в главната роля в следващия филм на Кристъс. Но сега имаха само предварителна среща, преди да започнат пробните снимки, така че още не беше звезда, а Джийни никога не бе имала високо мнение за телевизионните актьори с твърде голямо самочувствие.

Пейдж отиде до прозореца и погледна към мястото, където стояха Кристъс и Люк.

— Божичко, кой би казал, че ще се бият за малката Анджелик Уорн след толкова време?

Джийни погледна изумено Ричард. След това се обърна към — господи, как ли ѝ беше името — и попита разгневено:

— Да не си подслушвала вълн?

— Ау, не, душичке. Кресяха, пък аз бях наблизко. Чух само да споменават името на Анджелик, нищо друго.

Внезапно Ричард сграбчи Джийни за ръката и я дръпна от прозореца. Джийни погледна назад през рамо и видя, че Кристърс върви през градината към тях.

— О, божке, не е ли страхотен? — изгледа го похотливо актрисата.

— На твое място не бих го казала в негово присъствие — сопна ѝ се Джийни.

— Ричард! — извика Кристърс, когато влезе в кабинета. — Радвам се, че си тук, в последните редакции има нещо, което искам да погледнеш. Джийни, донеси му ги, ако обичаш.

„Истинско чудо“, помисли си Джийни. От намръщената му физиономия нямаше и помен и докато поздравяваше Пейдж Спенсър, никой не можеше да каже, че току-що с един удар е хвърлил някого в басейна. Самият чар. Но за разлика от Джийни, Кристърс страшно уважаваше актьорите, независимо от коя медия бяха. При условие, че имаха талант, естествено. А Пейдж, както Джийни се досещаше, очевидно имаше талант.

Тя изрови редакциите за съпруга си, настани го на един стол, за да ги прочете, и отиде до къщата да намери Люк. Той беше седнал в кухнята, държеше една формичка с лед притисната до лицето си и четеше „Ню Йорк Таймс“.

— Добре ли си? — попита тя.

Люк вдигна поглед.

— А, да — отвърна той. — Просто малко недоразумение.

— Заради Анджелик Уорн?

— Ти си ни слушала?

— Долових само името ѝ. Кристърс е много докачлив на тази тема.

— И на мен така ми се стори. Няма да го споменавам повече.

Джийни се усмихна.

— Ще останеш ли за вечеря?

— Не, няма да остане!

Джийни се обърна рязко и видя, че Кристърс стои на вратата.

— Преснимай ми тези неща, Джийни — каза той и ѝ подаде купчина изписани на машина листове, — а след това се свържи с Бъд

Уинтърс и му кажи, че ще ида в студиото утре около четири. Кажи му, че искам пак да погледна профила на Дейвид Ийстън. Ще взема директорите по кастинга с мен и би било добре и той да е там.

— След това се обърна към Люк. — Не е ли време да си тръгваш, Фицпатрик?

— Кристъс — запротестира Люк, — ако знаех, че се чувстваш така...

— Искаш да кажеш, ако си знаел, че главният детектив е бил в онази стая с мен — прекъсна го Кристъс.

— Кой? — попита Джийни. — Какво става тук?

— Не ти трябва да знаеш, Джийни, повярвай ми — отговори Кристъс, все още вперил гневно черните си очи в Люк.

— О, хайде, Кристъс — започна Люк, — няма нужда да се...

— Просто се пръждосвай оттук, Фицпатрик! — изрева Кристъс и отново излезе.

Бяха минали две седмици от скарването на Кори и Аналайз. Все още не си говореха и никоя от тях нямаше намерение да отстъпи. Кори беше очаквала, че когато на другия ден отиде на работа, ще я изгонят. Всъщност все още очакваше Боб да я повика в кабинета си и да я уволни, но той не го направи. Дори беше единственият, който говореше с нея, ако можеше така да се каже, понеже той обикновено не разговаряше с хората, а направо им крещеше.

Макар че не предприемаше нищо, за да се сдобри с Аналайз, пропастта между тях я тревожеше повече, отколкото бе очаквала. Не само беше загубила единствения си приятел в TW, но и усещаше у Аналайз някаква уязвимост, която я безпокоеше. Беше го забелязала на няколко пъти, откак бе започнала в TW, но напоследък — и особено вечерта, когато бе врхлетяла в ателието ѝ — Аналайз изглеждаше почти като параноичка. Нямаше почти никакво съмнение, че това е свързано с Люк, и макар Кори никога да не бе изпитала това на свой гръб, достатъчно добре знаеше как несподелената любов може да извади от релси и най-уравновесените хора. Естествено, само предполагаше, че чувствата на Аналайз са несподелени, но като съпоставеше малкото неща, които тя и Люк ѝ бяха казали, Кори се досещаше, че предположението ѝ е доста точно. Разбира се, това

изобщо не бе нейна работа, а и дори да беше, не можеше да направи почти нищо. Все пак Аналайз ѝ бе твърде скъпа, за да си позволи да допринася за нещастията ѝ. Чувстваше и вина, защото не можеше да отрече, че ужасно харесва Люк. Не че щеше да направи нещо, ако ѝ се бе удаля възможност, това ѝ се струваше абсолютно нелоялно след всичко, което Аналайз бе направила за нея. Не можеше да се отрече, че Аналайз е не по-малко разстроена от скарването си с нея. Правеше всичко възможно, за да го скрие, но точно същата сутрин Кори бе съзряла тъгата в очите ѝ. Понечи да ѝ каже нещо, но Аналайз просто отмина. Освен това насърчаваше всички да бъдат жестоки към нея както преди и дори вече участваше в грубите им шеги, но Кори виждаше, че това наранява Аналайз повече, отколкото нея. Понякога толкова приличаше на дете, че Кори изпитваше желание да протегне ръце и да я прегърне. Но какво щеше да постигне с това? Не можеше да прогони болката и чувството ѝ за несигурност. Само Люк бе в състояние да го направи.

Вече беше вторник сутринта, ден за излъчване на предаването. И както често ставаше, отново пристигаше нова информация, променяща драстично тазвечерната програма, която случайно бе на Аналайз.

Цареше хаос. Трябваше да се направят нови компютърни графики, да се пренапишат сценариите, да се откупят заснети от нещатните кореспонденти материали плюс архивни кадри, а и самият видеоматериал трябваше да бъде монтиран. На всичкото отгоре и двамата видеоредактори бяха болни от грип, а асистентите, които ги заместваха, очевидно не успяваха да се справят.

Денят премина като в мъгла и Кори неведнъж си помисли, че ако всички се поуспокоят, може да свършат работата и без да ги грози опасност от сърдечен удар. Разбира се, пазеше тези мисли за себе си, а междувременно търчеше напред-назад като всички останали и се мъчеше да вкара нещата в релси. Тъй като Люк отсъстваше, Алън Фокс щеше да представя програмата и точно когато всички изчезнаха в студиото, за да запишат началото и края на програмата, Кори прие обаждането от „Бритиш Телеком“. В кулата на „Телеком“ имаше голяма компютърна авария, а това означаваше, че няма да могат да изпратят програмата на предавателния център същата вечер.

Кори знаеше колко сериозно е това, но тъй като не виждаше причина още отсега да изпада в паника, се обади веднага в „Диспач

Райдър“, за да занесат лентата в „Юстън“. Но компанията, която винаги използваша, в момента не разполагаше със свободни куриери.

— Ще се обадя на някои от резервните компании — изкрещя Айлийн, която вече се досещаше какво е станало. — Ти върви в студиото да кажеш на Аналайз лошата новина.

— Какво? — кресна ѝ Аналайз. — Подиграваш ли се с мен? Това означава, че ще трябва до седем да сме свършили. А тук вече губим четиридесет и пет минути монтажно време.

— Казаха, че ще се свържат веднага с нас, ако ситуацията се промени — ѝ каза Кори. — А междувременно Айлийн опитва с някои от другите куриерски компании.

— Нищо не става — каза Айлийн, когато Кори се върна в залата. — Но продължавам да опитвам. Пъркин питаше къде може да те намери, иска изрезките за онзи депутат от Манчестър.

— Успя ли? — попита Аналайз десет минути по-късно, когато се върна в залата.

Кори погледна Айлийн.

— Нищо — отговори Айлийн.

— Добре, в студиото са готови — рече Аналайз. — Кори, ти върви навън да спреш някое такси.

Половин час по-късно, когато шапките бяха записани и монтирани, Кори бе изпратена да отнесе лентата в предавателния център.

— Не ме интересува как ще я занесеш, просто го направи — кресна Аналайз след нея. Кори я видя как се споглежда с една от проучвателките и веднага разбра, че ѝ нямат доверие.

„Но това е нелепо — каза си тя, докато таксито се провираше бавно през задръстването на Батърсий Бридж. — Ако беше така, никога нямаше да ми дадат лентата.“ Само че сега бе възможно най-неподходящият момент за прекосяване на Лондон... Движението на Слоун Скуеър бе толкова натоварено, че тя остави таксито и слезе в спирката на метрото. Минутите минаваха една след друга, спирката бе пълна с народ, а влак така и не идваше.

Накрая дойде. Кори се блъскаше с всички сили, за да се качи, притиснала лентата до гърдите си. Предаването трябваше да се излъчи в осем, а сега бе седем и четиридесет и три и ѝ оставаха още цели четири спирки със смяна по средата. Никога нямаше да успее!

Най-сетне пристигна на Уорън Стрийт, мина по прекия път до Юстън Роуд и влетя в предавателния център, когато вече оставаха само няколко минути. Човекът, който я чакаше в приемната, грабна лентата от ръцете ѝ и хукна надолу по коридора, като ѝ каза да го последва.

Все още задъхана, тя го видя как пъха касетата в машината. На издигнатия монитор пред тях вървяха реклами и едва не ѝ прилоша от облекчение, когато видя да се показва шапката на ТW. Мъжът щракна няколко превключвателя, всички монитори около тях потъмняха, после чу как режисьорът на предаването казва на оператора да пуска. Той се подчини.

Кори продължаваше да наблюдава в паника. Нищо не се случи. След това внезапно като светкавица я връхлетя споменът за ужасната история, която веднъж бе чула за някакъв запис, изтрит от магнитните полета в метрото.

Лицето ѝ побеля от ужас и тя погледна уплашено мъжа. Той натискаше като обезумял разни копчета и крещеше по микрофона, че, да, бил пъхнал шибаната касета, но нищо не ставало.

Мъжът се обърна към Кори.

— Дойдох с метрото — каза отчаяно тя. Едва тогава осъзна истинския ужас на положението. Беше осем часът и нямаше време да се направи програма, с която да се запълни празнината, и сега на Независима телевизия ѝ предстоеше половин час празен екран и всичко това заради нея.

Тя погледна мъжа, чу се как смънка, че съжалява и съзнава, че вече е твърде късно, че ѝ се иска да можеше да направи нещо, но няма какво, и след това изхвъркна от сградата.

На улицата зърна едно такси, махна му и се върна в ателието си. Унижението и мъката ѝ бяха абсолютни. Дори не можеше да събере сили да се обади на Пола, за да ѝ каже какво се е случило.

На другата сутрин си наложи да отиде на работа. Грешката беше нейна и тя трябваше да си понесе последствията. Разбира се, щяха да я уволнят, а и вече нямаше никакъв шанс да си намери работа другаде.

Когато пристигна, я посрещна гробно мълчание. Всички я гледаха. Аналайз стана от бюрото си, приближи се и застана пред нея. Кори си наложи да срещне погледа ѝ. Но преди някоя от двете да каже и дума, положението на Кори стана още по-окаяно, защото Люк излезе от кабинета си. Дори не знаеше, че се е върнал.

Той я погледна. Кори се опита да каже нещо, но откри, че не може. След това, преди да разбере какво става, Аналайз я прегърна, като се смееше и повтаряше, че съжалява.

През следващите няколко минути Кори успя някак да разбере какво става. Бяха ѝ погодили номер. Обаждането от „Телеком“ било фалшиво, лентата, която Аналайз ѝ бе дала, си била поначало празна и дори хората от предавателния център били посветени в шегата. Истинският запис бил изпратен по линията минути след като Кори бе напуснала офиса.

Известно време се чувстваше твърде зашеметена, за да реагира. Всички около нея се смееха, дори Люк, и макар Кори да се опитваше да види смешната страна на ситуацията, не можеше. Искаше ѝ се да удуши Аналайз за преживяния ад. Накрая просто се обърна и тръгна към вратата.

— Хей! Хайде де! — извика след нея Аналайз. — Къде ти е чувството за хумор?

Кори се обърна рязко.

— Не зная, може би то се е изтрило в метрото вчера. Но онова, което знам, е, че ми дойде до гуша. Всички ми се присмивахте, подигравахте, държахте се ледено, клеветихте ме, а някои дори ме опипваха — прибави тя, като погледна подчертано Алън Фокс — и повече не мога да търпя. Дори да не вярвате, аз също имам чувства и честно казано, с никого не бих се отнесла така, както вие се отнасяхте към мен. — И с тези думи затръшна вратата на офиса.

Аналайз я настигна във вратата.

— Кори, моля те, почакай! — извика тя и я хвана за ръката.

— Просто забрави! — тросна ѝ се Кори и си дръпна ръката.

— Кори, не бъди такава, моля те! Съжалявам! Права си, беше много гадно от моя страна. Не биваше да го правя и съжалявам. Наистина съжалявам!

— Твърде късно е — каза Кори.

— Не, не е! Виж, държах се зле... Добре де, отвратително — призна тя, когато Кори я погледна, — но ще ти се реванширам. Все някак ще успея да ти се реванширам. Не си отивай. Моля те. — И когато Кори не отговори нищо, Аналайз я хвана отново за ръката и я принуди да спре на Батърсий Бридж.

Кори въздъхна дълбоко и впери поглед покрай Аналайз към скупчените една в друга къщи отвъд укрепения бряг на Челси.

— Всъщност трябва да те поздравя — рече Аналайз. — Премина бойното кръщение.

— Какво би трябвало да означава това? — попита Кори все още, без да я погледне.

— Мислеше, че сме в извънредна ситуация, но действа хладнокръвно и с отговорност, като се опитваше да оправиш нещата, преди да хвърлиш всички в паника. Не са много хората от колектива, които съумяват да запазят самообладание по време на криза. Предполагам, че си го забелязала. Справи се блестящо.

— Но нали нямаше криза?

— Зная, но не това се опитвам да ти кажа. Наистина се справяш добре в TW.

Кори се запита дали Аналайз има някаква представа колко зле ѝ е било.

— Освен това ти дължа извинение за ужасните неща, които ти наговорих онази вечер у вас — продължи Аналайз. — Не мислех нито едно от тях. Почти бях откачила от ревност. Лошото е, че когато става дума за Люк, просто не мога да се сдържам. Естествено, това не е извинение, но съм си загубила ума по него, знам го. Никога не съм се чувствала така с друг мъж, но и никога не съм полагала толкова усилия да сваля някого.

Кори я погледна и Аналайз се усмихна.

— Върна се от Лос Анджелис по-рано, защото съм му липсвала — продължи тя, — поне така ми каза. Много-много не му вярвам, но ми стана приятно да го чуя. И снощи ми каза всичко за теб и за какво сте си говорили, именно затова снощи не можах да ти се обадя, за да ти кажа, че онази работа със записа беше лъжа. Люк ми звънна от летището и всичко останало ми изхвъркна от ума.

Кори продължаваше да мълчи. Аналайз я погледна в очите и Кори видя нервното напрежение във всеки контур на красивото ѝ лице.

— Кори, не бих понесла, ако си отидеш — каза тихо Аналайз. — Кажи, че ми прощаваш, моля те. Знам, че не го заслужавам, но...

— Добре, прощавам ти — въздъхна Кори. — Поне за номера. Но наистина трябва да направиш нещо по въпроса с ревността, Аналайз.

— Знам. — Неочаквано Аналайз се ухили. — Звучиш толкова майчински, когато казваш такива неща.

— Уф! — рече Кори. — Това е последното нещо, което искам. Мисля да се придържам към нормалното, благодаря.

— О, моля те — изстена Аналайз, — не можем ли да забравим всичко, което казах, и да започнем отначало?

— Да, може би — засмя се Кори.

Аналайз се усмихна, а след това наведе поглед и отиде да се облегне на перилото на моста. Кори я наблюдава секунда-две и отиде при нея. Не можеше да види лицето ѝ, разбърканата маса от руса до бяло коса се спускаше като завеса между тях. Накрая Кори вдигна ръка и я отмахна. Не се изненада, когато видя сълзи по бузите на Аналайз.

— Искаш ли да ми разкажеш за това? — попита меко Кори.

Аналайз поклати глава.

— Не. Не, ще се оправя. — След малко се обърна към Кори. — Радвам се, че си тук — прошепна тя. — Не знам защо, просто се радвам.

Кори се усмихна.

— И аз се радвам, че съм тук.

Когато се върнаха в офиса, всички се държаха така, сякаш избухването сутринта не се е случило. Но в шест часа, когато всички се готвеха да си тръгнат, Алън Фокс подвикна на Кори дали не би искала да дойде с тях да пийнат по нещо в бара.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Филип Денби се наведе напред и каза на шофьора на таксито да спре пред „Дорчестър“. Беше три и половина следобед, а срещата му бе в четири.

За тези срещи обикновено пристигаше по-рано и често убиваше оставащото време, като пиеше кафе в „Дорчестър“. Обичаше този половин час, в който седеше мълчаливо и наблюдаваше движението на охолния свят покрай него, докато размишляваше върху презряната цел на посещението си. И днес не бе изключение. Той си поръча кафе, извади вестник от куфарчето си, настани се на стола и се престори, че чете.

Идваше само когато положението с Октавия особено се влошеше, а снощи бе станало именно това. Беше решила, както от време на време ѝ хрумваше, че желае да правят любов — ако нещата, които искаше от него, можеха да се нарекат правене на любов. Нейната представа за любовна игра бе да го накара да ѝ лакира ноктите на ръцете и краката — упражнение, за което упорито твърдеше, че я настройва подходящо, но той знаеше, че Октавия се възбужда само когато го унижава. След като я лакираше, трябваше да изсуши сам лака и макар че с някои жени това можеше да се превърне в безсмислица, на която да се посмеят заедно, не можеше да си спомни някога между него и Октавия да се е случвало нещо по-добро.

Най-много го отвращаваше онова, което неизменно следваше след лакирането. Ала той изпитваше погнуса не само от факта, че жена му така безсрамно се отдава на садо-мазохистични упражнения и с някакво извратено удоволствие го принуждава да участва в тях, макар да знае, че той мрази тези неща. Още по-отвратен се чувстваше от самия себе си заради яростната си ерекция, която не успяваше да получи по никакъв друг начин.

Най-често имитираше оргазъм, защото знаеше, че трябва да се махне от нея възможно най-бързо. Опасно бе да продължава твърде дълго, едва се сдържаше да не я хване с две ръце за гърлото и да

изцеди живота от това тяло с изкуствена красота. Именно поради тази причина на следващия ден се озоваваше в „Дорчестър“, където пиеше кафе, а след това посещаваше някоя проститутка.

В куфарчето си носеше шишенце от парфюма на Октавия. Имаше и нейна снимка — същата, която щеше да гледа, докато ръгаше безпаметно безименната, безлична жена, представяйки си, че тя е неговата съпруга. Въже нямаше нужда да носи, проститутките винаги държаха при себе си такива неща — а и мълчаха, докато ги завързваше за леглото. Разбира се, телата им никога не бяха красиви като на Октавия, но това едва ли имаше значение. Копнееше само да ги бие и да слуша писъците им; писъци, каквито никога не успяваше да изтръгне от Октавия — и без това ѝ бе трудно да прикрива насладата си от безсмислената болка.

Предполагаше, че ако помоли Пам да прави това, тя ще се съгласи. Пам бе готова на всичко за него. Но онова, което имаше с нея, бе чисто. Не искаше да го мърси с омразата си към Октавия затова предпочиташе да се освобождава от противните чувства с насилие над някоя курва.

Той си погледна часовника и видя, че наближава четири. Извика келнера, плати и стана от масата. Когато излезе на яркото следобедно слънце и се отправи към сърцето на лондонския квартал с червените фенери, вече усещаше ерекцията си. Гледаше право напред, без да вижда или поздравява, когото и да било. Смяташе, че постъпва правилно, защото по един извратен начин гледаше на това като на начин да предпази жена си. От един мъж се очакваше да предпазва съпругата си, дори понякога тя да го изпълва с такава убийствена ярост, че да му е почти невъзможно да се овладее. Така нямаше да пострада никой.

От кафене „Вилидж“, където пиеше кафе с Боб Чърчил и двама от репортерите на TW, Люк Фицпатрик гледаше как банкерът Филип Денби, мъжът, за когото Кори му бе казала, че е неин баща, звъни на вратата отсреща.

Леко развеселен, той видя през витрината как Денби изчезва в къщата. „Човек с неговото положение трябва да бъде по-внимателен — мислеше си Люк. — Няма да помогне нито на кариерата, нито на

репутацията му, ако го видят да влиза в дома на известна проститутка.“ Не смяташе, че Кори ще се впечатли, ако научи. Пък и според онова, което бе чул от нея, Денби нямаше да се загрижи особено. Или може би щеше?

Поради прякото излъчване на един футболен мач от европейското първенство тази седмица нямаше да има предаване, така че във вторник сутринта Боб използва възможността, за да свика извънредна оперативка в работната зала. Рейтингът на програмата беше спаднал и Люк му бе наредил да събере всички и да измислят нещо, за да оправят положението.

Това вероятно бе първото събиране на целия колектив от постъпването на Кори насам и тъй като бяха предупредени още от предишния ден, от самото начало заваляха идеи, част от които биваха обсъждани и отхвърляни или пък записвани, за да се реализират по-късно. Получи се полезен дебат с много шеги и замислено намръщени чела, а Кори се почувства доста доволна от себе си, когато откри, че е не по-малко в крак със световните събития от колегите си.

Без съмнение най-сетне я оставяха да се почувства част от колектива. Бяха ѝ направили място и сега седеше между Синди Томпсън и Пъркин и макар че все още нямаше смелост да се обади, слушаше толкова съсредоточено идеите на Ричард Тейлър — един от репортерите — че едва когато една от секретарките извика, че Лорна, момичето от приемната, е казала някой от проучвателите да слезе долу във фойето, осъзна, че телефонът е звънял. Очевидно Лорна беше долу с Бил, служителя от охраната, и двамата се опитваха да усмирят тумба жени, които настояваха някой да им обърне внимание.

— Казва, че почнали да се разяряват — добави Пру.

Боб веднага погледна към Кори. Кори кимна, обърна бележника си на нова страница и напусна срещата.

Когато слезе долу, не можа да повярва на очите си. За пръв път в живота си виждаше такива жени. Косите им бяха боядисани във всички цветове на дъгата, гримът им бе нанесен плътно, като за сцена, и носеха толкова къси поли, че при някои трябваше да се загледаш, за да ги откриеш. Но още по-лоша бе врявата, която вдигаха.

— Какви са тези? — прошепна Кори на Лорна.

— Проститутки. Не виждаш ли?

Кори ги погледна с разширени от почуда очи.

— Какво искат?

— Да ги заключат на топло, ето какво — рече Бил и тръгна към една от тях, която се беше отправила към асансьора. — Хайде, марш на улицата, където ти е мястото! — изръмжа той и я дръпна за косата.

Жената изпищя и се сби с него. Другите започнаха да я окуражават с мръсни подмятания за известни части от неговата анатомия. Кори се извърна на другата страна, за да не забележи Бил, че я напушва смях.

— Хвани го за ташаците! — извика една от жените.

— Как, като няма?

— Виж му лицето, Шери, прилича на оная ти работа!

Последната реплика бе отправена към една жена, чиято коса бе огненочервена като брадата на Бил.

— Искаме да говорим с някого, задник такъв — озъби му се една амазонка с пурпурна коса — иначе няма да си тръгнем!

— Махайте се! — кресна Бил.

— Ау! Гранясала пишка такава! Извикай веднага някой, иначе така ще ти напъхаме радиостанцията в задника, че после цял месец, като пърдиш, ще се чува сутрешната програма.

Бил се обърна рязко и се хвана за радиостанцията. Една дребничка, мършава харпия се промъкна под ръката му и хукна към асансьора. Бил се втурна след нея като куршум, вдигна я под мишница и я захвърли обратно в тълпата.

Кори наблюдаваше ужасена мелето, но просто не можеше да откъсне очи от тях. Знаеше, че трябва да направи нещо, но не беше съвсем сигурна какво. Хрумна ѝ да се опита да поговори с някоя от тях, но когато пристъпи напред, Бил я избута обратно.

— Всичко е наред, знам как да се оправя с тая пасмина — каза ѝ той. — И преди са идвали тук. — След това тръгна към пожарогасителя, но жените му преградиха пътя.

Жената с пурпурната коса срещна погледа на Кори и ѝ намигна. Кори понечи да отиде при нея, но в този момент през въртящите се врати влезе Фелисити Бъридж.

Фелисити притежаваше огромна известност. Не само защото беше актриса, но и заради скорошния ѝ развод с една рок звезда, срещу

когото бе завела дело за изнасилване. Кори едва успя да се учуди на присъствието ѝ тук, когато Фелисити пое нещата в свои ръце. Както после се разбра, тя бе част от лобито на проститутките.

— Ти проучвателка ли си? — попита я Фелисити и преди Кори да успее да ѝ отговори, я хвана за ръката и я поведе решително към канапетата.

Когато се настаниха, започна да ѝ разправя защо са дошли. Бяха подели кампания за правата на проститутките във връзка с новата серия от садистични убийства в района на Шепърд Маркет.

— По-точно те настояват публичните домове да бъдат узаконени — каза тя. — Аз и много други известни жени решихме да им окажем подкрепа. Знаеш ли, че само преди час откриха още един труп?

— Не — отвърна Кори. — Не знаех.

— Е, откриха. Плувал в Темза, точно както предишните. Няма да описвам как е изглеждал, достатъчно е само да се каже, че навън вилнее някакъв психопат-маниак и тези жени са негови мишени. Трябва да бъде заловен. Нужно е да се упражни и известен натиск върху полицията и обществото, за да признаят, че тези жени не помалко от останалите имат нужда от защита. Психопатите почти винаги нападат проститутки, а повечето хора предпочитат да не се замислят върху факта, че и те като нас усещат страх и болка. Независимо дали това ни харесва, ролята им в обществото е много важна и не бива част от тях да бъдат накълцвани на парченца от ножа на някой маниак. Тези жени трябва да се чувстват в безопасност. Имат нужда от публични домове. Законни, обезпечени с медицинско обслужване публични домове.

Докато говореше, широкото ѝ, негримирано лице потрепваше от страст. По време на монолога ѝ проститутките мълчаха и макар да слушаше внимателно всяка дума на Фелисити, Кори често обхождаше с поглед ексцентричните лица, които я заобикаляха. Подобно на много други жени преди нея, тя откри, че я изпълва страхопочитание. Въображението ѝ започна да рисува картини от тяхното ежедневие, които я отблъскваха, очароваха, възбуждаха и ужасяваха, но най-вече затрогваха — и то дълбоко. Защото колкото и груби и нахакани да изглеждаха, Кори виждаше страха в очите им. Усещаше тяхната уязвимост, безусловното им доверие към Фелисити и отчаяната им нужда от помощ. От време на време някоя от тях срещаше погледа ѝ и

макар повечето да приличаха на деца в желанието си да я спечелят, Кори виждаше, че много от тях я гледат пренебрежително. Не вярваха, че може да им помогне, а и защо трябваше да ѝ вярват, след като никой друг не им бе подал ръка?

Когато Фелисити свърши, Кори си записа телефонния ѝ номер и каза, че съвсем скоро ще ѝ се обади. Не беше съвсем сигурна каква ще е следващата ѝ стъпка, но знаеше, че няма намерение да ги разочарова.

Даде си ден-два да помисли, събра безброй сведения, поговори няколко пъти с Фелисити и Каръл, жената с пурпурната коса, която бе говорителка на проститутките, и отиде при Люк.

— Преди да ги срещна, не се бях замисляла каква важна роля играят в обществото — каза му тя. — Подобно на много други, и аз ги приемах за даденост и никога не съм и опитвала да гледам на тях като на човешки същества. Като на жени, които са същите като мен.

— Не точно като теб, Кори — усмихна се Люк.

— Да, като мен. Различаваме се единствено по професиите си. Но макар и двете да са важни, тяхната е от жизнено значение. Каръл, говорителката им, вчера ми разказа за един от своите клиенти. За неговите фантазии. Виждам, че се усмихваш, Люк, но не, няма да ти разправам разни банални истории, като например за мъжа, който обичал да му изливат одеколон по пресните порязвания върху пениса. Такива като него са ненормални, но безобидни. Това, което ще ти разкажа, ме смрази до мозъка на костите. Една от онези истории, които никой от нас не иска да чува. Въпросният мъж, който я посещавал поне два пъти седмично, идвал, защото можел да стигне до оргазъм само като си представял как души децата си. Носел със себе си и кукли, кукли-бебета в реални размери, и онова, което правел с тях, било толкова ужасяващо, че Каръл вече два пъти го е докладвала в полицията, за да се опита да предпази децата му. Две деца, които дори не познава. Но властите не искат и да чуят и не са направили нищо само заради професията на Каръл.

Люк пребледня и едва тогава Кори си спомни на какво насилие е бил подложен като дете.

— Това не е единствената история, която Каръл ми разказа — продължи тя вече по-меко. — Има и други, не по-малко отблъскващи, също толкова страшни, а някои направо може да ти скъсат сърцето. Като онази за мъжа, който не можел дори да мастурбира, защото нямал

ръце. Какво би правил той без такива като Каръл? Но не това е най-важното. Най-важното е, че някои мъже са готови на всичко, ама наистина на всичко, за да стигнат до оргазъм. И ако ги нямаше Каръл и другите като нея, тогава един господ знае кои щяха да бъдат жертвите на тези ужасни перверзни. За бога, тези жени правят за обществото не по-малко от социалните работници, а често и повече! Ние се нуждаем от тях и затова трябва да ги защитаваме. Трябва да направим всичко възможно, за да могат и те да се чувстват в безопасност. В безопасност от вманиачените психопати, на които са станали мишени. Трябва да получат своите законни публични домове... както и постоянна връзка с властите.

— Много си се запалила по това, нали? — каза Люк.

— Да, така е. И ти щеше да се запалиш, ако ги беше чул.

— Смея да кажа, че ако мъжете се вслушваха повече в думите на жените, то обществото ни щеше да стане много по-добро.

Кори се усмихна.

— Радвам се, че мислиш така — каза тя, — защото това съвсем естествено ни отвежда до следващата ми идея.

Люк си погледна часовника.

— Да отидем на обяд да го обсъдим, а?

Кори предпочиташе да останат в офиса, понеже не желаше до ушите на Аналайз отново да стигат неоснователни подозрения, но това беше важно и искаше да спечели Люк на своя страна.

Отидоха в една винарна на Кингс Роуд и когато той си поръча сандвич с пържола, а Кори — заради поредната си диета, от която така или иначе скоро щеше да се откаже — салата, Люк каза:

— Трябва да ти кажа, че принципно съм за такова предаване в подкрепа на проститутките. Права си, те наистина се нуждаят от помощ, а ние сме в състояние да им я окажем. Но ти ми каза, че има и още.

— Не е пряко свързано с темата — отвърна Кори, като набоде на вилицата си, а след това остави едно увехнало парченце маруля, — свързано е с правата на жените въобще. И с рейтинга на предаването. Мислех си какво ли би било, ако посвещавахме по половин час месечно на жените? Някоя друга агресивна коментарна програма не го прави. Не говоря за нещо като „Часът на жената“. Да, наистина, това е добро предаване, но е по Радио 4 и много жени нямат възможност да

го слушат. А телевизията разполага с много по-голяма власт. Говоря за истински проблеми. За реални дискусии. Неща, които засягат нацията като цяло, за това как жените са я създали, подвластни са ѝ и са потискани от нея, и колко по-добре би било или не би било, ако имаше повече жени в парламента. Повече жени на ръководни постове в бизнеса. Да дадем на жените глас, да им позволим да крещят с пълно гърло за шовинизма, който им се налага да понасят, и да оставим мъжете да им отговорят, разбира се. Както и да е, възможностите са безкрайни... Подготвила съм някои бележки, които мога да ти дам да прегледаш, но какво мислиш по принцип за това? Такова нещо би привлякло много повече зрителки, а проучванията показват, че те най-често имат власт над дистанционното.

Очите на Люк преливаха от смях.

— Я гледай, май здравата си се потрудила, а? — рече той. — Е, ще се радвам да прочета бележките ти. Не обещавам нищо — предупреди я, когато лицето на Кори засия, — но ако си струва, със сигурност ще поговоря за това с Боб и продуцентите. Ако харесат идеята, или Аналайз, или Синди могат да се заемат с нея. — Той направи пауза и погледна Кори с тъглчето на окото си. — Въпросът е обаче, ако идеята ти ни се стори сполучлива, кой ще свърши проучвателската работа? Сега, когато Пипа се готви да напусне, ще ни останат само трима проучватели и всичките са мъже. — Той се намръщи. — От друга страна, може да е добра идея да я дадем на някой мъж, за да установим равновесие.

— Ами всъщност — рече Кори, като заби нокти в дланите си — се надявах да ми възложиш аз да я проуча.

Люк кимна замислено.

— Ммм, възможно е — рече той. — Ще си помисля. И отново ще трябва да го обсъдя с другите.

— Мога да се справя! — рече разпалено Кори. — Сигурна съм. Тоест знам, че нямам никакъв опит, но, е, все отнякъде трябва да започна, а и ти винаги можеш да ме изпробваш. Ако не се справя, всъщност не губиш нищо, нали?

— Предполагам, че не — засмя се Люк. — Остави на мен, ще видя какво може да се направи. И стига сме обсъждали програмата. Да си поговорим за новия ти външен вид.

Кори се усмихна стеснително и се извърна на другата страна, за да не забележи изчервяването ѝ. Никой не бе казал нищо за усилията да подобри външността си и тя смяташе, че са останали незабелязани. Но Люк очевидно бе забелязал и Кори изведнъж се почувства глупаво.

— Не казвай нищо — рече тя. — Знам, че е пълен провал. Не ми хареса как ме подстригаха, но поне не са взели много. А тези дрехи са направо смешни, нали? Искях да изглеждам малко по-изтънчено. Нямахме смисъл да опитвам с дрехи по последна мода, каквито носи Аналайз, те просто нямаше да ми отиват, но...

Люк я хвана с два пръста за брадичката и я накара да вдигне очи към него.

— Това, което си постигнала — каза меко той, — е нещо средно...

— Значи ти приличам на клоун?

— Не — засмя се той, — но ако ми позволиш да ти помогна...

— О, не, не, не бих могла да го направя — прекъсна го Кори и веднага си помисли за Аналайз. — Наистина не бих искала да ти отнемам от времето.

— Няма да отнемеш от моето време — каза той и ѝ се усмихна право в очите. — Мислех си да те свържа с една моя позната стилистка.

— О! — Кори не каза нищо повече, понеже се страхуваше гласът ѝ да не се разтрепери от тревожните чувства, които предизвикваше погледът му.

По-късно следобед, тъкмо довършваше поредния си ползотворен разговор с Каръл, Люк я повика в кабинета си.

— Ето — каза ѝ — това е телефонният номер на Джорджина. Стилистката — обясни ѝ той, когато Кори го погледна объркано. — Очаква те да ѝ се обадиш до половин час.

— Половин час! — ахна Кори.

— Защо не? Щом искаш да изглеждаш другояче, върви и го направи. Вземи си няколко дни отпуск и ще видим дали ще те познаем, когато се върнеш.

Кори отвори уста да каже нещо, но спря. Щеше да прозвучи просташко, ако възразеше на такава любезност, но последното нещо, което искаше точно сега, бе да излиза в отпуск. Нямахме търпение да се захване за работа.

Все пак между фризьорския салон, щандовете с козметика, консултантите по имиджа, консултантите по съчетаване на цветовете и моделиерите успя да направи още сума важни бележки и използва възможността да се вижда по-често с Фелисити, която бе започнала да харесва и уважава. Почти нямаше време да се замисля в каква благородна компания е попаднала с приятели като Фелисити Бъридж и Свенгали, като Люк Фицпатрик, макар че Пола постоянно ѝ го напомняше, и почти се пръскаше от гордост, задето печели нови приятелства направо в движение.

— Е, мисля, че си готова — каза Джорджина, стилистката, четири дни след първата им среща. — Какво мислиш?

Намираха се във фризьорския салон, където дългата до раменете коса на Кори току-що бе подстригана, боядисана на кичури и накъдрена. Сега тя стигаше точно под брадичката и обграждаше лицето ѝ с такъв разкошен водопад от медночервени къдри, че когато Джорджина я завъртя пред огледалото, Кори просто ахна. Винаги бе имала гъста коса, но и през ум не ѝ бе минавало, че може да изглежда така небрежна и все пак толкова шик. А лицето ѝ! Чертите ѝ изглеждаха по-дребни, но доста по-ясно очертани. На клепачите ѝ имаше съвсем мъничко кафяви сенки за очи, миглите ѝ бяха удебелени с два слоя спирала, ружът, който едва се виждаше, правеше скулите ѝ да изглеждат по-високи, а устните ѝ бяха покрити с перлено червило в мек кехлибарен цвят.

Кори се усмихна широко, но все още не можеше да каже и дума. Накрая стана да се огледа изцяло. Беше облечена в кремава кашмирена рокля малко над коляното, светъл чорапогащник и черни обувки, всичко бе купено под ръководството на Джорджина.

— Не мога да повярвам — ахна развълнувано тя, като гледаше с подозрение огледалото. — Искам да кажа, аз съм, но... Боже мой! Май наистина било възможно да се направи копринено портмоне от свинско ухо. — После, смеейки се, се обърна към Джорджина. — Разбира се, никога няма да бъда чудна красавица, но... Какво мога да кажа, Джорджи? Ти направи чудо. Дори изглеждам почти слаба.

— Ти не си дебела — засмя се Джорджи. — Просто имаш едър кокал.

— Уф! Звучи, сякаш съм някакъв Рамбо.

— Тогава гледай на това по следния начин. Имаш ясно изразени черти, страхотни глезени, нелоши крака, невероятни гърди, тънка талия... всъщност, скъпа моя, ти си точно тип „пясъчен часовник“. И независимо дали ти се вярва, си страшно фотогенична.

— Значи да смятам, че си се обадила да запазят за мен корицата на „Вог“?

— Не съвсем. Но не го изключвай.

— Знам докъде ми се простират възможностите — засмя се Кори. — А сега, колко ти дължа за всичко това?

— Дръж се здраво.

Кори трепна.

— Заради костюма на „Сен Лоран“ е, нали?

— И онзи от „Лагерфелд“. И работите от „Никол Фархи“. Без да споменаваме всички аксесоари и...

— Не, спри, не мога повече! Просто ми кажи и бъди готова с амоняка.

— Добре. Пригответи се.

Кори затвори очи.

— Пет кинта.

— Какво?

— Пет кинта. Бакшиш за фризьорката.

— Но...

— Люк плаща останалото.

Кори я погледна със зяпнала уста.

— О, не! — каза накрая тя. — Не, не мога да му позволя да го направи. Имам известни спестявания, Джорджи, и искам да...

— Твърде късно е, той вече плати. Ако имаш нещо против, отнеси се към него. Между другото той чака да му се обадиш. Каза, че можеш да го намериш в офиса.

Кори вече се беше отправила към телефона.

— Може ли? — попита тя момичето в приемната.

То ѝ посочи с ръка телефона. Кори набра номера и зачака, като потропваше с крак и от време на време хвърляше недоверчиви погледи към отражението си в огледалото.

— С Хенри Хигинс ли говоря? — попита тя, когато Люк вдигна.

— На телефона — засмя се той.

— Е, тук е Илайза Дулитъл и наистина съм благодарна, само не мисли, че не съм, но просто не мога да...

— Спести си го, Кори. Просто ела у дома на вечеря. Позволи ми да видя новата Кори. И ако се притесняваш за парите, гледай на тях като на премия за блестящата ти идея.

— Искаш да кажеш, че я приемате? — ахна тя. — Онази за жените?

— Обсъдих я с Боб и продуцентите и всички сме съгласни. Започваме рубриката за проститутките. И те очаквам довечера към осем.

Затвори, преди тя да успее да възрази, но всъщност Кори изпитваше облекчение, че не ѝ се е наложило. Не ѝ се искаше пак да ядоса Аналайз, но Люк бе толкова любезен, че щеше да бъде черна неблагодарност, ако му откажеше.

Когато пристигна в апартамента му на Найтсбрийдж, бе толкова въодушевена, че едва сдържаше усмивката си. Беше се преоблякла със семпла черна рокля с кръгло деколте, къси ръкави и черно-златни копчета, които стигаха до средата на бедрото ѝ. В магазина дължината ѝ се бе сторила малко дръзка, но Джорджи толкова настояваше, че краката ѝ са страхотни и трябва да ги показва, че Кори се поддаде. Сега се радваше, че я е послушала, защото само един поглед в огледалото преди тръгване ѝ бе достатъчен, за да види колко добре изглежда в нея — макар че, откровено казано, не знаеше точно колко добре.

Когато отвори вратата, Люк едва не зяпна.

Кори се ухили.

— Е, преди не изглеждах чак толкова зле, нали? — попита дръзко тя.

— Не — засмя се Люк. — Но трябва да ти призная...

— Не, спести ми го, моля те! Не умея да приемам комплименти.

— Тогава е по-добре да се научиш. Изглеждаш страхотно.

Гледаше я как влиза в апартамента, все още леко стъписан от коренната промяна. Както самата Кори бе отбелязала, никога нямаше да бъде чудна красавица, но определено притежаваше нещо. И за разлика от нея, Люк много добре съзнаваше какво е то. Рядко се бе

сблъсквал с такава силна чувственост, с такъв неподправен еротизъм в нечий женски форми. Дали Кори имаше представа какво изпитва един мъж само като наблюдава движенията ѝ? Беше го забелязал и преди, разбира се, всички го бяха забелязали, но... Почти я виждаше как се гърчи под него, как го моли задъхано да я обладае. И тази коса! Направо си я представяше как се разпилява върху възглавницата, покрива в безпорядък очите ѝ, залепва се по устните ѝ. Все пак странното бе, че тя, изглежда, не съзнаваше какъв ефект предизвиква, и Люк се запита дали това не я прави още по-привлекателна.

Остави я да бърбори, докато ядяха приготвената от него вечеря. Смееше се на многобройните ѝ гримаси и комични изрази, но през цялото време си мислеше колко е лесно да се промени външността на човека и колко е хубаво, че никой не може да промени това, което е вътре у него. А то бе наистина уникално в случая с Кори.

Когато приключиха с вечерята, се преместиха на канапето. Кори веднага зърна на масичката за кафе папката с изрезки на статии за убитите проститутки и се зарадва, че той се е ангажирал лично с първото предаване по тази тема.

— Разбира се, че ще се ангажирам — засмя се Люк. — Интересувам се от всяка програма на TW, макар че, да си призная, тази е някак специална. Все пак не мога да позволя на своята Илайза да дерайлира, преди още да е потеглила, нали?

Объркана от покровителствения му тон, Кори усети как пулсът ѝ се ускорява. Той се усмихваше и погледът му, също както във винарната, отново проникваше дълбоко в очите ѝ. Беше се обърнал с лице към нея и едната му ръка почиваше върху облегалото на канапето. Между тях имаше известно разстояние, но ако преместеше ръката си, щеше да докосне врата ѝ. Кори седеше полуобърната към него, роклята ѝ се беше вдигнала малко и обезпокоителните усещания разливаха топлина по тялото ѝ.

— А ти... Успя ли... Е, има ли някакъв шанс аз да я проуча? — изтърси накрая тя.

— Да — каза Люк. — Мисля, че възможността е напълно реална.

— Искаш да кажеш... Обсъди ли го с другите? — Гласът ѝ звучеше задъхано, а и беше сигурна, че той е забелязал учестеното ѝ дишане.

— Говорихме за това, да.

— И?

Той повдигна иронично едната си вежда.

— Решаващият глас е мой.

Кори се усмихна и впери поглед в ръцете си.

— И ти стигна ли до някакво решение? — попита тихо тя.

— Стигнах.

Кори отново вдигна очи към лицето му.

— Моля те, не ме дръж в неизвестност — каза тя. — Ще бъда ли проучвател или не?

— Това ли е, което искаш? — попита той и в гласа му недвусмислено прозвучаха насмешливи нотки.

— О, Люк, знаеш, че искам!

Той я притегли със смях в прегръдките си и я целуна нежно по устните.

— Не си съвсем откровена с мен — каза ѝ. — Истината е, че искаш да продуцираш предаването.

Макар че сърцето ѝ биеше лудо, Кори се ококори невярващо.

— Да не би да имаш предвид... Да не ми казваш, че...

— Това, което казвам — рече той, — е, че искаш да продуцираш предаването, а то не е извън границите на възможното. Прочетох твоите бележки, всички ги прочетохме и сме на мнение, че те очаква голямо бъдеще. Всъщност ти се оказваш една много ценна инвестиция. — И през цялото време, докато говореше, разкопчаваше роклята ѝ.

Кори се чувстваше зашеметена. Всичко ставаше толкова бързо, че едва успяваше да схване значението на думите или действията му. Гледаше го право в очите и макар един неясен, смътен глас да ѝ нашепваше, че трябва да прекрати това, не каза нищо. Чувстваше се като хипнотизирана и когато Люк бутна нежно главата ѝ върху ръката, с която я прегръщаше, и отново я целуна, клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха.

Ръката му доближи коляното ѝ и започна да се плъзга бавно нагоре. В същото време езикът му проникна в устата ѝ. Това не биваше да се случва, Кори знаеше, че не бива, трябваше да го накара да престане, но, господи, беше толкова приятно!

Той вдигна глава и я погледна в очите.

Кори се усмихна неловко и хвана ръката му, за да я спре.

— Между другото — каза пресипнало тя — как прекара в Лос Анджелис?

— Страхотно.

— Видя ли се с Кристърс Бенати?

— Мхм. Отседнах у тях.

— О! — Ръката му се пъхна под роклята и се насочи към едната ѝ гърда. — Как стана така... че се върна по-рано?

— Спречкахме се.

— За какво? — промърмори тя, когато ръката му пое тежестта на гърдата ѝ.

— Без да искам, отворих една негова стара рана. Опитах се да се извиня, но той, Кристърс, е много избухлив.

— О, разбирам.

Кори си пое рязко дъх, когато пръстите му обхванаха зърното, и сведе поглед към тях. Люк повдигна брадичката ѝ и отново я целуна.

— Наистина искаш да станеш продуцент, нали? — попита той.

— Да — отвърна задъхано Кори. — Да, искам!

Люк я хвана за ръцете и я изправи. Тя го погледна нерешително. Знаеше какво ще се случи, но бе неспособна да го предотврати. Той смъкна роклята ѝ надолу по раменете и я остави да падне на пода. Кори остана по черно боди и черни чорапи. Стоеше като вцепенена. Никога през живота си не се бе чувствала толкова уязвима, смутена или нервна.

— Колко си хубава! — изстена Люк и плъзна леко пръсти по талията ѝ. Бодито беше толкова високо изрязано, че ръцете му бързо намериха закръглените ѝ задни части. Той я притегли към себе си, наведе се и я целуна по шията. Кори за пръв път усещаше, че тялото ѝ е способно на такова ненаситно желание, но се страхуваше да помръдне, за да не сбърка нещо.

Люк я хвана за ръката и я отведе в полутъмната спалня. Известно време стояха на лунната светлина и само се целуваха. Пръстите му се плъзнаха между краката ѝ и притиснаха силно тънката материя на бодито. После той вдигна пръсти към устните си и ги облиза. Кори го гледаше и се чувстваше толкова тровава, толкова безнадеждно невежа, че ѝ идеше да побегне. Но в същото време не искаше нищо друго, освен това да продължи. Люк я притегли към себе си. Тя усети силната му ерекция и краката ѝ се подкосиха.

Той я бутна да падне по гръб на леглото и започна да смъква презрамките на бодито по раменете, хълбоците и краката ѝ, докато накрая то се озова в ръката му.

Кори вдигна поглед към него с отчаяното желание да се покрие, но когато вдигна ръце, той ги хвана и ги постави обратно върху възглавниците.

— Шшт — каза ѝ, — просто си стой така.

Кори го гледаше как си сваля дрехите. Кожата му блестеше със синкавобял оттенък на лунната светлина и се виждаха силните мускули по краката, ръцете, раменете му...

Люк беше хванал члена си и със странна съсредоточеност наблюдаваше ръката си, която се движеше напред-назад.

— Разкрачи се — прошепна ѝ той.

Кори разтвори покорно крака, като се опитваше да не обръща внимание на внезапно залялото я смущение. Тя вдигна поглед към него, очаквайки, че ще легне върху нея, но Люк продължаваше да се наблюдава.

— Какво искаш сега? — попита меко той.

— Теб — каза дрезгаво Кори.

Видя го как се усмихва.

— Коя част от мен?

Без да е сигурна какво точно се очаква от нея, тя протегна ръка и го докосна по пениса.

— Тази — отговори срамежливо.

— Кажи, че ми искаш пениса.

Кори усети как бузите ѝ пламват, но събра кураж и прошепна:

— Искам пениса ти.

— Къде го искаш?

— Тук — отговори тя и се докосна срамежливо.

Той не погледна.

— Кажи ми, че искаш да ти го ръгна там.

Почувства се ужасно жалка и езикът ѝ се сви отвратно от думите, но си наложи да ги повтори, без да я напуска усещането, че е безкрайно наивна и несръчна. Люк продължаваше да говори, но толкова тихо, че не го чуваше. След това отново наведе глава и продължи да гледа как пръстите се движат по пениса му.

— Помоли ме да ти смуча циците — изстена той.

Кори се подчини, като отчаяно се мъчеше да не забравя, че той е човек с много опит. Разбира се, че с него щеше да е по-различно, вкусовете му бяха далеч по-изтънчени от вкусовете на мъжете, които бе познавала досега, но грубият му език никак не ѝ се нравеше — ставаше ѝ противно. Очите им се срещнаха и тя усети как напрежението ѝ нараства. Гледаше я така, сякаш не я виждаше или пък виждаше някоя друга жена. Очите му бяха изцъклени, а настойчивостта му изглеждаше сдържана, някак твърде лична, сякаш тази странна любовна игра бе нещо, което правеше за себе си и само за себе си.

Когато седна на леглото, от устата му се изля поток от невероятни мръсотии. Пръстите му търсеха гърдата ѝ, но той не ги гледаше, беше вперил очи в другата си ръка. Отново караше Кори да повтаря сквернословията му, но ги изричаше толкова бързо и неясно, че не ѝ даваше възможност.

— Кажи ми, кажи ми, кажи ми — рече задъхано той. — Мамка му, кажи ми!

Кори не знаеше какво да каже, но в един ужасен момент ѝ се прииска да се изкикоти.

— Люк — прошепна колебливо тя, — не мислиш ли, че трябва да... Ами да използваме, нали разбираш, нещо?

Двете му ръце спряха едновременно и той вдигна очи към лицето ѝ. Личеше си, че не е особено сигурен дали я е разбрал.

— Кондом — каза едва чуто тя. — Имаш ли?

Устните му се изкривиха в презрителна усмивка.

— Разбира се, щом настояваш — каза той, наведе се напред и отвори някакво чекмедже до леглото.

— А сега — продължи, докато нахлузваше любовно прозрачния кондом върху пениса си — да чуя как ми казваш колко много искаш моя чеп. Как ще го поемеш в устата си, в цепчицата си... в задника си.

Очите на Кори се разшириха ужасено. Не желаше да остава повече тук. Не искаше той да я мисли за изостанала или задръстена, но всичките тези приказки определено я караха да се чувства неудобно — дори я плашеха. Така че когато Люк продължи да ѝ разправя с най-малки подробности какво ще ѝ направи, тя каза:

— Люк. Люк, не мисля... Искам да кажа, ами никога в живота си не съм правила такива неща...

— Спокойно, спокойно — рече ласкаво той и легна до нея. — Всичко ще бъде наред. Ммм, колко ме възбуждаш — промърмори, а след това прокара длан по корема ѝ. — Искам те веднага. Искам да вляза тук. — Пръстите му проникнаха в нея, а устните му докоснаха нейните. — Не се страхувай — прошепна той, — няма да направя нищо, което не искаш. Обещавам.

След това се претърколи върху нея и я целуна толкова нежно, че страховете ѝ започнаха да се уталожват. Усети как ръката му се провира между телата им и пенисът му започва да прониква в нея.

— Колко си нежна — каза той, като влизаше и излизаше бавно от нея. — Толкова нежна.

Започна да се движи по-бързо, не грубо, просто по-бързо. В действията му нямаше нищо от цинизма, проличал в думите му, и тя започна да се поотпуска. След това дишането му се учести и Кори разбра с изненада, че той приближава еякулация.

— Мамка му! — възкликна задавено Люк и се притисна силно в нея, докато спермата се изливаше от тялото му. — Продължавай в същия дух — каза ѝ той, когато се изтърколи от нея — и ще те направя нещо повече от продуцент.

— Какво? — рече Кори. Нещо в думите му определено не ѝ харесваше. — Какво искаш да кажеш?

Той се изкикоти тихо, хвана лицето ѝ между дланите си и каза:

— Почакай и ще видиш.

След няколко минути вече спеше дълбоко. Кори дълго лежа в тъмнината и прехвърля през ума си последния половин час. Отначало не можеше да се освободи от усещането, че той гледа на тялото ѝ като на отплата за продуцентския пост, но не, това бяха глупости, тя и без това щеше да спи с него и Люк го знаеше. Обърна се да го погледне и когато видя красивото му лице, толкова нежно и уязвимо в съня, се усмихна. Ама че идиотка беше, да се стряска, задето се е довел с приказки — по-точно е накарал нея да го доведе с приказки — до оргазъм; защото всъщност не се бе случило нищо друго, само приказки. Не ѝ бе причинил болка, точно както ѝ беше обещал, нито пък я бе карал да прави от нещата, за които говореше в началото. Просто мисълта за тях го възбуждаше. Ала след това си спомни думите на Каръл за понякога неудържимата сила на фантазиите и отново започна да се безпокои.

Но Каръл не бе забравила да ѝ обясни и колко важно е въображението в секса. „Много често — бе казала тя — споделената фантазия е най-еротичното нещо на света.“ Беше ѝ дала като пример жените, които се възбуждат, като си фантазират как ги изнасилват. С подходящ човек в това няма нищо лошо, но с неподходящ, когато фантазията се превръща в реалност, нещата стоят съвсем другояче. Никоя нормална жена не би искала наистина да бъде изнасилена, нито пък, както Кори се досещаше, Люк желаше да прави нещата, за които бе говорил. И сега, докато размишляваше, тя повтори наум всичките думи, които я бе накарал да изрече, и усети, че също се възбужда. Осъзна, че все още има много да учи за собственото си тяло, за фантазиите си и за това какво е нужно, за да стигне до оргазъм.

Минаваше един през нощта, когато телефонът иззвъня. Телефонният секретар се включи, но Люк вече се беше събудил. Двамата чуха от леглото гласа на очевидно пияната Аналайз, която казваше на Люк, че знае, че той е там, и че цяла вечер го е чакала да ѝ се обади.

— Ако до пет минути не ми позвъниш — завърши тя, — предупреждавам, че ще изпия всичките тези хапчета... Да видим как ще живееш после с такова нещо на съвестта, копеле мръсно!

Линията изключи и Кори се обърна към Люк.

— Няма ли да ѝ се обадиш? — попита, когато видя, че той не помръдва.

— Не.

— Но нали я чу какво каза?

— Чух. Това ѝ е за трети път този месец.

Гласът му звучеше рязко, дори сърдито, но Кори усети страданието му и не знаеше кого от двамата да съжалява повече. Сигурно бе ужасно да си подложен на такъв шантаж, но не беше ли още по-лошо да си толкова влюбен в някого, че да ти хрумне да се самоубиеш?

— Ами ако не е фалшива тревога? — попита тя.

— Такава е, повярвай ми. И няма да ѝ разреши да ми управлява живота с подобни истерични заплахи.

— Но, Люк...

— Шшт — каза Люк и я прегърна. — Сигурно вече е заспала, но ако това ще те успокои, утре сутринта ще мина да я видя. А сега

заспивай — промърмори той, притисна я за момент към себе си и Кори направо не може да повярва, когато само след няколко минути захърка тихо в ухото ѝ.

Едва в три през нощта, когато се изтърколи от нея и нямаше никакво съмнение, че е заспал дълбоко, тя се измъкна предпазливо от леглото, вдигна бодито си и отиде на пръсти в дневната.

След като се облече, му надраска една бележка, с която му благодареше за прекрасната вечер и му казваше, че ще се видят в понеделник. Не знаеше дали се надява той да ѝ се обади през почивните дни, чувствата ѝ бяха доста объркани. Без да се смята и това, че предателството спрямо Аналайз вече започваше да ѝ тежи на съвестта.

В крайна сметка нямаше значение дали ѝ се е обадил или не, защото тя за пръв път от пристигането си в Лондон събра кураж да отиде в Амбърсайд. Но в събота сутринта, преди да тръгне, си наложи да се обади на Аналайз. Дълго чака на телефона, докато накрая ѝ отговори един почти неузнаваем глас. Очевидно Аналайз се бореше с дълбок, подобен на кома махмурлук, но Кори не съжаляваше, че се е обадила; имаше нужда да се увери, че не е направила някоя глупост. Сега можеше да замине за Амбърсайд с чиста съвест, поне по отношение на тези си страхове. Но що се отнасяше до чувствата ѝ към Люк... Дори и сега, на трезвата светлина на деня, не можеше да каже какво изпитва и именно затова бе решила да се види с Пола.

— Нямам думи! — извика Пола, когато видя новата външност на Кори. — Абсолютна си!

— О, добре! — засмя се Кори. — Само с такъв вид комплименти мога да се оправям.

— Не е ли хубава като картинка? — ухили се гордо чичо Тед, който я беше взел от гарата.

— Изглеждаш страхотно — заяви Дейв, докато я прегръщаше. — Какво е станало? Влюбила ли си се, или нещо друго?

— Или нещо друго — отвърна Кори и го погледна немирно.

— Тогава вечерята ще бъде у дома — каза чичо Тед, докато се качваше в колата си. — Хати няма търпение да те види. Между другото, как е Аналайз? Двете се разбирате добре, нали?

— О, тъ, да — смънка Кори, неспособна да го погледне в очите.
— Да. Направо страхотно.

— Добре. Значи ще те очакваме в седем и половина. И, за бога, не закъснявай, Хати цял ден се подготвя за това.

— Искаш да кажеш, че е зарязала магазина? — ахна Кори с престорен ужас.

— Днес аз бях на линия — отговори Пола и се обърна към Тед.
— Кажи на Хати, че по-добре да е подготвила истински банкет, защото останах без крака.

— Сериозно? — извика Кори.

Пола се засмя и поклати глава.

— Все същият постоянен поток. А сега ела да видиш, приготвили сме ти своята стая.

— Но нали сега е стая на Бет! — възрази Кори и влезе след Пола в къщата, като се опитваше да не обръща внимание на свития си на топка стомах. Тук все още миришеше на Едуина и когато се огледа, усети как в очите ѝ напират сълзи.

— Предполагам, че може да реагираш така — каза Пола и я прегърна. — Но няма нищо, ако си поплачеш. Все пак не е починала чак толкова отдавна.

— В някои отношения ми се струва цяла вечност — подсмръкна Кори. — За нула време се случиха толкова много неща. — Внезапно се ухили през сълзи и Пола я погледна любопитно. — Господи, колко много имам да ти разправам! — рече Кори.

Едва когато се върнаха от Хати и Тед, а Дейв реши да отскочи до кръчмата да изпие една бира, двете с Пола най-сетне останаха сами.

— Боже мой! — извика Пола, когато Кори ѝ се изповяда. — Разкажи ми с най-малки подробности. Не, не. Почакай! Струва ми се, че ще припадна. Люк Фицпатрик! Не мога да повярвам. И как беше?

— Ами... добре.

— Добре? Добре? Лягаш си със страхотен мъж като Люк Фицпатрик... Очаквах най-малкото фойерверки.

— Честно казано, аз също. Но... Е, просто ще кажа, че не беше точно каквото...

— Не, не ми казвай нищо! Искам да чуя цялата история! Отначало.

Докато ѝ разправяше за нощта, която беше прекарала с Люк, приятелката ѝ слушаше толкова възхитено, че Кори едва сдържаше смеха си. Очевидно Пола бе по-изумена и от самата нея. Макар че наистина се понамръщи, когато ѝ разказа за обаждането на Аналайз.

— Вероятно е постъпил правилно — рече Пола. — Искам да кажа, какво друго би могъл да направи? Нямаше да е много любезно да стане и да те остави сама, за да се срещне с друга жена, нали?

— Нямаше да имам нищо против.

— Лъжеш.

— Сериозно, нямаше да имам. Не забравяй, все пак сама станах и си отидох. Както и да е, какво мислиш за всичките онези мръсни приказки?

Пола завъртя възторжено очи.

— Звучи ми като истинско блаженство! — рече похотливо тя. — Все пак, да си призная, и аз останах малко шокирана, че ти ги е казал още първия път. Имам предвид, че това става само когато хората се познават много добре. Но предполагам, че в онези кръгове всичко може. Сигурно си се побъркала от удоволствие.

— Ами да, предполагам, до известна степен, но все пак не можах... Пола, кажи ми честно, мислиш ли, че нещо не ми е наред?

— Какво имаш предвид, за бога?

— Ами, искам да кажа, ти си чела толкова много за секса и за всичко, което би трябвало да се случи, нали разбираш, земята да трепери под краката ти и така нататък, а аз си лягам с човек като него и... Ами, както вече казах, беше хубаво, но... Мисля, че правя нещо не както трябва.

— Защо?

— Ами, изглежда, не съм в състояние да... нали разбираш?

— Да свършиш?

— Аха... Не смяташ, че всички онези жени, които пишат за еуфорични оргазми, си измислят, нали?

Пола поклати глава.

— Очаквах, че така ще ми отговориш — рече унило Кори. — Кажи ми тогава къде греша.

— Никъде. Просто е нужно малко време. Мина цяла вечност, докато Дейв успее да ме докара до оргазъм, и то аз трябваше да му покажа как.

— Какво? — рече ужасена Кори. — Сериозно ли предлагаш да кажа на Люк Фицпатрик как да ме накара да свърша?

— Защо не?

— Защото бих умряла от срам, ето защо!

— Не, няма. Когато се поопознаете, той вероятно и без това ще се досети, че се преструваш, и ще те попита какво те възбужда. Защото ти се престори, че свършваш, нали?

— Бях достойна за „Оскар“ — излъга я Кори, понеже не искаше да признае, че не бе имало нужда. — Както и да е, можем вече да оставим този разговор, защото няма да има следващ път.

— Сигурно се майтапиш! Защо?

— Аналайз.

— А, да. Е, знаеш какво казват, че всичко е честно...

— Но аз няма да влизам във война заради това. Така че да сменим темата, защото имам още по-изумителни новини.

— По-изумителни от това, че си спала с Люк Фицпатрик? Дори не мога да си представя!

— Само почакай — засия Кори, — защото наистина няма да повярваш. На мен самата още не ми се вярва. Ще ставам продуцент.

— Какво?

Кори кимна.

— Нали се сещаш за онази идея с гледната точка на жените, за която ти разправях — е, приеха я. Ще направят предаването, а Люк повече или по-малко каза, че ще ми възложи да го продуцирам.

— Права си, не мога да повярвам! — рече недоверчиво Пола. — Мислех, че целта ти е да я проучваш.

— Така беше. Но са прочели бележките ми и... е, смятат, че ми предстои голямо бъдеще. Считат ме за ценност, която не могат да си позволят да загубят, и, позволи ми да добавя, кой би могъл да ги обвини за това?

Тази преувеличена нескромност разсмя Пола.

— Та кога започваш?

— Още не зная. Предполагам, че ще ми кажат в понеделник. Но е удивително, нали — само с един скок от момче за всичко до продуцент.

— Дяволски си права, удивително е. Онези бележки трябва да са били голяма работа, че да ти спечелят такова повишение.

Кори присви очи и я погледна скептично. Дали Пола си мислеше същото като нея, или това бе просто една невинна забележка?

Но каквото и да беше, отново изпитваше неприятното чувство, че се е продала.

— Е, ако си се продала — рече Пола, когато Кори ѝ сподели това, — вече е твърде късно да се направи каквото и да било. Просто се надявай той да не каже на никого. Но съм сигурна, че грешиш. Някои мъже се възбуждат, като се отнасят с жените като с проститутки, възможно е той да е един от тях. Само се чудя какво е имал предвид с думите, че ще те направи нещо повече от продуцент.

— Не знам — отвърна Кори. — И точно сега не съм сигурна, че искам да знам.

Нощта беше влажна. През отворения прозорец на Аналайзиния приземен апартамент подухна лек ветреца. Аналайз лежеше сънena в прегръдките на Люк. Той разстилаше косите ѝ върху раменете, галеше ги, а след това ги вдигаше към устните си и ги целуваше, шепнейки любимите си стихове. В гласа му звучеше мекият, напевен ирландски акцент, който пазеше само за нея, и докато го слушаше, Аналайз усещаше как се унася.

Тази нощ не се бяха любили, но и не желяеха. Тази нощ той искаше само да я държи в обятията си, да я усеща близо до себе си и да я обича. За Аналайз тези моменти бяха особено скъпи и понеже никога не се чувстваше така близка с него, както в тях, понякога ѝ се струваше, че не би имала нищо против изобщо да не се любят. Нежността му я оставяше с усещането, че му е най-скъпото нещо на света, както бе и той за нея. И когато я прегръщаше с толкова любов, тя забравяше за побоищата, прощаваше му за яростта, с която толкова я плашеше, и само това, че я обичаше, имаше значение.

Люк я прегърна още по-здраво, после се претърколи върху нея и се подпря на лакти. Последва само един поглед. Аналайз му се усмихна, като се постара всичката любов, която изпитваше, да проличи в очите ѝ. Люк също ѝ се усмихна и я целуна нежно по устните.

— Защо си още с мен? — промърмори той. — Не разбирам. Как може още да си с мен?

Аналайз вдигна ръце и очерта устните му с показалец.

— С теб съм, защото те обичам — прошепна тя.

Люк наведе глава и зарови лице в шията ѝ.

— И аз те обичам. О, господи, колко те обичам!

Аналайз прокара пръсти през косата му и очите ѝ се наляха, когато усети сълзите му да се стичат по рамото ѝ.

— Защо правиш това за мен? — попита Люк. — Защо просто не ме напуснеш?

— Знаеш, че никога няма да го направя — отвърна тя и го прегърна още по-здраво. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. — Моля те, кажи ми, че не искаш да те напускам!

— Не мога да живея без теб — промълви той. — Знаеш това.

После се надигна на лакти и отново я погледна. Когато видя болката в очите му, Аналайз се опита да го притегли обратно в обятията си, но той не ѝ позволи. Знаеше, че гледа разцепената ѝ устна, и ѝ се искаше да я скрие по някакъв начин.

— Съжалявам! — прошепна Люк. — Не исках...

— Шшт, знам, че не си искал. Стана случайно. А сега ми позволи да те прегърна и да прогоня всичко това.

— Искан ми се да можеше — каза той и отново легна върху нея. — Как ми се иска да можеше, Аналайз!

Аналайз го залюля в прегръдките си и започна да го утешава, целува и гали. Не можеше да направи нищо повече, защото знаеше, че каквато и да е така ревниво пазената му тайна, няма да ѝ я каже. Много пъти в миналото се беше опитвала да я измъкне, но вече знаеше, че с тези настоявания си причинява само болка. Той също изпитваше болка, понеже гневът му от любопитството ѝ почти винаги се изразяваше в насилие. И всеки път, когато я нараняваше, сякаш нараняваше повече себе си. Но докато раните на Аналайз бяха физически, неговите оставаха в съзнанието и изглеждаха незаличими. И колкото по-дълбоки ставаха, толкова повече положението се влошаваше.

Това се случваше всеки път, след като Люк изчезнеше за почивните дни. Къде ходеше, Аналайз нямаше представа, макар нито за момент да не се съмняваше, че е бил с друга жена, защото неведнъж я бе наричал с чуждо име. Но ако му кажеше, щеше да го разгневи до такава степен, че да се нахвърли върху нея, както бе правил и преди. Тя неизменно отстъпваше и го уверяваше, че е сбъркала, но знаеше, че не

е. Люк отричаше толкова яростно, че на Аналайз не ѝ оставаше нищо друго, освен да крие болката си от страх да не я удари отново.

Усети, че се надига от леглото, и протегна ръка да го спре. Люк я улови, поднесе я към устните си и я целуна.

— Никъде няма да ходя — усмихна ѝ се. — Просто имам нужда да поседя малко сам.

Аналайз го пусна и остана да лежи, загледана в новата луна, която се виждаше през клоните на дърветата. Копнееше да узнае с какво го държи онази жена, но тъй като той настояваше, че такава жена не съществува, нямаше начин да разбере. И всъщност това така го разстройваше, че Аналайз почти се страхуваше да узнае.

Опита се да се утеши с факта, че когато напусне онази жена, той винаги се връща право при нея, но тази вечер, точно както и всеки друг път, беше усетила, че всъщност не му се иска да е тук. Запита се защо ли изобщо идва при нея, но каквито и да бяха причините, никога нямаше да му каже да си върви. Искаше той да знае, че винаги ще бъде до него, независимо от всичко, че никой друг не би могъл да го обича повече. Пет пари не даваше, че маниакалният ѝ страх, да не би да го загуби вече ѝ се отразява толкова зле, че и другите започват да забелязват. Обичаше го и никога нямаше да се откаже от опитите да го достигне. Искрено си вярваше, че е достатъчно силна, за да му даде нужната подкрепа, макар че хората, които я обичаха — семейството ѝ, нейните приятели, не само дълбоко се съмняваха в това, но и вече показваха сериозна загриженост към начина, по който ѝ се отразяваха отношенията ѝ с Люк.

След малко тръгна да го търси и го намери седнал в полутъмната кухня, подпрял глава на ръцете си. Докато го гледаше, в гърлото ѝ заседна буца. Помисли си, че той може би плаче, и се страхуваше, че ако я види да стои там, яростта му може отново да избухне. Но когато понечи да се обърне и да се отдалечи, Люк каза:

— Не, не си отивай.

После вдигна глава и Аналайз впери поглед в ръцете си.

— Прегърни ме — каза тихо той.

Аналайз се приближи до него, седна в скута му и притегли главата му към рамото си.

— Никога не ме напускай — прошепна Люк.

— Не — каза тя. — Никога няма да те напусна.

В понеделник сутринта, когато отиде на работа, Кори откри, че Люк е дал на Аналайз да продуцира идеята ѝ. Уведоми я за решението си на едно събрание, на което присъстваше и Аналайз.

Въпреки разцепената си устна, за която игриво каза на всеослушание, че е дело на Люк, Аналайз сияеше, но някак твърде пресилено, мислеше си Кори и не бе съвсем сигурна дали не изпитва ревност при мисълта, че настроението ѝ вероятно се дължи на почивните дни, прекарани с Люк.

Но каквито и да бяха чувствата ѝ, държането му я удивляваше; сякаш петък вечерта и неговите полуобещания се бяха изтрили от паметта му.

Изчака събранието да свърши и се промъкна в кабинета му да поговори с него. Знаеше, че няма право на това, че той вероятно ще се вбеси, задето едно обикновено момиче за поръчки смее да го критикува, но се чувстваше използвана и измамена и възнамеряваше да му го каже, независимо от последствията.

Но, както се оказа, Люк изобщо не се ядоса или най-малкото изглеждаше изненадан... и смутен.

— Боже мой, нямах представа, че съм те накарал да се чувстваш така! — каза той, когато Кори свърши. — Какво мога да кажа? Предполагам, че като за първа среща малко съм се престарал. Трябваше да се сетя, че това ще ти дойде много... Но че ще се почувстваш така... По дяволите, Кори, просто не зная как да ти се извиня! А колкото до това, че съм те подвел да мислиш, че веднага ще те направя продуцент... Господи, каква каша съм забъркал! Но, слава богу, че събра смелост да ми кажеш. Какво ли ти се е въртало в главата за мен през почивните дни? Не, може би е по-добре да не ми отговаряш, не съм сигурен, че искам да разбера. Ще помогне ли, ако ти кажа, че имам твърдото намерение да те направя продуцент... скоро?

Кори сви рамене. Вече започваше да се чувства малко нелепо.

— Но сигурно разбираш, че не е възможно това да стане веднага? — продължи Люк. — Страхувам се, че и ти, подобно на останалите, ще трябва да си заслужиш нашивките. И то не в леглото ми. — Той се усмихна. — Не по този начин управлявам тук. А ти, млада госпожице, не би трябвало да имаш такова ниско мнение за себе

си. Не е нужно да спиш с шефа, за да се издигнеш. И без това можеш, ще го направиш, повярвай ми. — После въздъхна и поклати глава. — Надявах се, че ще се зарадваш, като ти кажа, че смятам да те направя проучвател на Аналайз, но имайки предвид астрономическите ти надежди за продуцентско място, вече мисля, че ще ти се види доста посредствено.

Кори се ухили срамежливо.

— Държах се като истинска глупачка, нали? — попита тя.

Люк се смееше.

— Донякъде — отвърна той. — Но нищо лошо не е станало. Е, ще приемеш ли проучвателското място?

— Разбира се. И... съжалявам...

— Забрави за това. — Той стана от бюрото си и тръгна заедно с нея към вратата. — Но преди да си тръгнеш — каза ѝ, — можеш да направиш нещо за мен. Искам да ми обещаеш, че следващия път, когато прекараме нощта заедно, ще ми кажеш, ако те карам да се чувстваш по този начин.

Бузите на Кори пламнаха смутено. Как, за бога, можеше да му обещае подобно нещо, след като щеше да работи рамо до рамо с Аналайз? Но не можеше и да му откаже, защото точно сега най-голямото ѝ желание бе той да я вземе в обятията си и да я целуне.

За щастие не ѝ се наложи да му отговаря, защото някой почука силно на вратата.

Люк отвори.

— Мамка му! — възкликна Алън Фокс, когато зърна Кори. — Само я погледни! Това някаква метаморфоза ли е, що ли? Изглежда фантастично!

— Овладей се, Фокс — засмя се Люк, — и си дръж шавливите ръце по-далече от нея. Не искаме срещу теб да бъде заведено дело за сексуален тормоз, макар че да пукна, ако мога да разбера как ти се е разминало досега. Както и да е, току-що я уведомих, че става проучвател, така че можеш пръв да ѝ поднесеш поздравления.

— И то какви! — ухили се Фокс. — Заслужи си го, маце, защото работи здравата, изтърпя много гадости тук и оцеля.

Кори се усмихваше. След номера с лентата всички се държаха така, сякаш преди това нищо не се е случило, и макар да подозираше, че никога няма да започне истински да харесва Алън Фокс, вече не

виждаше смисъл да таи неприязън към него. Главното бе, че най-сетне я бяха приели. Колегите ѝ говореха, смееха се и се шегуваха с нея, дори я канеха на кино и на купоните, на които ходеха. През последните две седмици животът ѝ така се бе променил, че не виждаше смисъл да мечтае за пировата победа на отмъщението. Сега трябваше да съсредоточи всичките си сили за преодоляването на новите бариери, които се появяваха по пътя ѝ напред — бариери не толкова професионални, колкото емоционални.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кори и Аналайз обикаляха из цялата страна и вземаха интервюта от проститутки, депутати, полицаи, здравни и социални работници и защитници на женските права. Каръл им беше дала доста имена и вече имаха порядъчно количество заснет материал. Дори ходиха в Амстердам и Хамбург, за да видят какъв ефект имат законите за проституцията и публичните домове там. Не че успяха да разгледат тези градове, просто не се задържаха достатъчно дълго. А и докато бяха там, прекарваха по-голямата част от времето си в някой публичен дом, адвокатска кантора или в хотелската стая. Единственият език, който Кори научи — освен цветистия жаргон на проститутките — бе филмовият и се чувстваше доста горда от лекотата, с която бе започнал да се изплъзва от устата ѝ. Макар че нямаше друг избор, освен да се учи бързо, защото Аналайз започваше да се превръща в проблем.

Идеята Фелисити Бъридж да води интервютата принадлежеше на Кори и всички бяха на мнение, че се получава добре. Но Аналайз взе да ревнува заради зародилото се между Кори и Фелисити приятелство, а и фактът, че Фелисити и останалите от екипа все по-често се обръщаха към Кори за нареждания, все повече я дразнеше. Кори не се осмеляваше да ѝ каже, че ако прояви малко собствена инициатива и се отърси от вцепенението, в което очевидно беше изпаднала, просто няма да има никаква причина да търсят друг вместо самата нея. Аналайз беше продуцентът. Но настроенията ѝ напоследък ставаха все по-непредсказуеми, твърде често страдеше от махмурлук и недоволството, че е принудена да прекарва толкова много време далече от Лондон, бе така явно, че Кори се страхуваше да не се скарат непоправимо, ако ѝ каже и една критична дума. Вместо това настояваше пред всички, и най-вече пред Фелисити, че трябва да се съветват с продуцента, а и когато операторът понечеше да обсъди нещо с нея, се старееше да го препрати към Аналайз.

Фелисити разбираше проблема и правеше всичко възможно да облекчи положението на Кори, но въпреки това не оставаше съмнение

към кого е насочено уважението ѝ, а и на останалите от екипа. Кори ценеше това и донейде се чувстваше поласкана, но се измъчваше от липсата на какъвто и да бил опит в техническо отношение. Със съдържанието можеше да се оправи, знаеше какво послание искат да отправят и как да го постигне, но имаше нужда Аналайз да ѝ каже по какъв начин трябва да стане самото заснемане.

На деветия ден от снимките екипът се бе разположил пред една от по-запуснатите сгради на Бирмингам Стрийт и беше готов да започнат. За кой ли път вече не можеха никъде да открият Аналайз. Кори, сложила слънчеви очила и увита с вълнен шал, преглеждаше бележките, а снимачният екип, Фелисити и две проститутки чакаха.

— Е — каза Кори, след като най-сетне вдигна поглед, — може би ще е добре като за начало да видим момичетата как вървят по улицата към нас — могат да тръгнат някъде по-отгоре, например от кръчмата, ще имам грижата да сведа материала до четиридесет и пет секунди, а Фелисити може да го запълни с глас зад кадър. — Тя погледна Фелисити, която ѝ се усмихна окуражително. — После можем да ги снимаме всяка поотделно за интервюто — прибави Кори и погледна с надежда към оператора. Той кимна. — А след това да направим частта на Фелисити.

Дарън, операторът, поклати глава.

— Така ще се прекъсне линията. Но ако е както в стандартните ви интервюта, можеш да го оставиш на мен.

— Ще се прекъсне линията? — попита Кори Фелисити само с устни.

Фелисити сви рамене.

— А, и още нещо — каза Кори и отново се обърна към Дарън, който нагласяше триножника. — Мисля, че е добре на места в интервюто да вмъкнем кадри от местата, където работят момичетата. — Тя направи пауза. — Това дали ще е от значение за линията?

Дарън се засмя.

— Ще я направи почти излишна — каза ѝ той. — Но не съвсем.

— Добре, Поли и Даниел, моля, заемете местата си — каза тя на проститутките — и да започваме. Само че преди това искам да прегледаме заедно твоите въпроси, Фелисити.

— Би трябвало да получаващ продуцентска заплата за това — забеляза Фелисити, когато Кори я отведе настрана.

Кори направи гримаса и продължи да прелиства бележника си.
— Къде е тя? — попита Фелисити.

Кори вече хвърляше коси погледи към тълпата, която бе започнала да се събира от другата страна на улицата. Надяваше се, когато заработи камерата, да не започнат да реват и крещят, както бе станало в Нюкасъл. Или пък да се скупчат около Фелисити за автографи по средата на някоя сцена.

— Не съм сигурна — отвърна разсеяно тя. — Както и да е, хайде да се залавяме за работа, а когато приключим, можеш да се върнеш в хотела. Няма нужда да стоиш за допълнителните снимки. Чудя се дали биха повлияли по някакъв начин на линията. Трябва да накарам Дарън да ми обясни какво е това. А, между другото, звукорежисьорът преди малко ме попита дали искаме да запише гласа ти без грим. Какво, по дяволите, означава това?

— Мисля, че е имал предвид дали да го направим тук, на място, или да го дублират после, по време на монтажа.

— По време на монтажа ми се струва по-сигурно. Все пак ще трябва да му призная, че не знам. Той е един сръдлив стар противяга, но да се надяваме, че ще ме удостои със съвета си. Както и да е, да видим сега какво ще правим, фактът, че когато две проститутки делят къща или апартамент, това според закона вече е публичен дом, ще бъде казан зад кадър, така че недей да го мислиш много-много. Ето списъка с въпросите, които трябва да зададеш по време на интервюто, и накарай едната от тях, по-добре да е Поли, изглежда, че тя говори по-смислено, да обясни защо двете с Даниел нарушават закона, като делят една къща; нали се сещаш, дето е по-безопасно и така нататък. След това помоли Даниел да ти разправи за онзи път, когато е била пребита и е лежала в болница три седмици и дето по тази причина двете с Поли са решили да работят и живеят заедно... Е, можеш да прочетеш какво съм написала. Прегледай го за минутка и виж дали не искаш да прибавиш нещо.

Един час по-късно, за щастие със съвсем малко прекъсвания от страна на тълпата, екипът бе готов да премести оборудването в къщата, а Фелисити се прибра в хотела с наетата кола, която ползваха двете с Кори. В пет и половина най-сетне приключиха и макар главата ѝ да бръмчеше, Кори изпитваше страхотна нужда да пийне нещо.

— Намерих я — каза Фелисити, когато Кори се появи в бара на хотела заедно с останалите от екипа.

— Къде е? — попита Кори, като се строполи на един стол и свали ципа на якето си.

— Горе в стаята си. Говори с Люк по телефона. Ама че изненада, а?

Кори завъртя очи, но понечи отново да стане, Фелисити я хвана за ръката и я дръпна обратно.

— Не може все да я прикриваш — каза тя. — Тя вече е голямо момиче и трябва да поема своите отговорности, също както правят и другите.

— Знам — въздъхна Кори, — но видя в какви състояния изпада.

— О, да, разбира се, че видях. Както и всички останали. Но тя не е дете, Кори. Не може постоянно да се измъква. Да, знам, че звучи сурово, и при нормални обстоятелства вероятно аз ще съм последният човек, който не би проявил съчувствие, но понякога занаятът изисква да постъпваш като професионалист, каквото и да ти струва това. Чудно ми е как изобщо са я назначили на работа с това поведение.

— Връзки — отвърна Кори. — А и тя само напоследък е така.

Фелисити повдигна вежди, сякаш очакваше някакво обяснение, и Кори изведнъж се почувства неспособна да срещне погледа ѝ. Дали не беше усетила, че донякъде се чувства отговорна за това?

— Тя се е побъркала по него, Флис — рече неловко тя, — знаеш, че е така, и не мога да не я съжалявам.

Фелисити въздъхна ядосано.

— Много меко сърце имаш ти, Кори — каза тя. — И ѝ правиш мечешка услуга, като я глезиш, помни ми думата. Тя никога няма да се съвземе, ако не предприемеш нещо.

— Не зависи от мен, Флис. Не мога да ѝ нареждам какво да прави.

— Глупости! Това момиче те следва като сянка и те гледа в устата... когато не мърмори, че се опитваш да ѝ вземеш работата де. Господи, тя просто не може да живее без теб...

— О, може и още как — усмихна се Кори. — Люк е този, без когото не може да живее.

— Тогава ще трябва да се научи. Искам да кажа, този човек не иска и да знае. И го показва повече от ясно.

— Нима? Аз пък не мисля така. Честно казано, според мен той е не по-малко объркан.

— Не мога да разбера защо. Искам да кажа, че би трябвало да знае какво изпитва тя към него...

— Да, знае. Но има някои пречки. Баща ѝ му е съдружник...

— Аз на това не му викам пречка.

— Аз и ти не, но според Аналайз за Люк е. — Тя въздъхна. — Но трябва да ти призная, че сигурно има и други неща, които Аналайз не ми казва.

Фелисити я погледна многозначително.

— Сега пък да не вземеш да си признаеш, че има други неща, за които ти нищо не казваш?

— Не разбирам за какво говориш — засмя се неловко Кори. — Но както и да е, по-добре да се кача при нея. Ще се видим тук след около час.

Докато пътуваше с асансьора, все още я човъркаше мисълта колко лесно Фелисити бе надушила чувството ѝ за вина. Никога не ѝ беше казвала, че е спала с Люк, но Фелисити знаеше, че по време на пътуванията им, докато Аналайз напразно чакаше до телефона, Люк бе намерил време да ѝ се обади няколко пъти. Нито веднъж не говориха за нещо друго, освен за това как вървят снимките, но Кори бе усетила по тона му, че веднага щом се върне в Лондон, той ще поиска да се видят.

Още в момента, в който Аналайз я пусна в стаята си, надуши, че е пила. За щастие не прекалено, но съдейки по зачервените ѝ очи, сигурно бе плакала доста. Кори беше дошла с намерението възможно най-деликатно да ѝ напомни, че е длъжна — не само заради другите, но и заради себе си — да довърши този филм. Ала предварително знаеше, че думите ѝ ще отидат на вятъра, понеже умът на Аналайз, изглежда, въобще не беше в снимките.

— Той е с нея, знам, че е с нея! — възкликна Аналайз, преди още Кори да успее да затвори вратата.

— С кого?

— С нея! Както и да се казва. Виж! — Аналайз бръкна в чантичката си и извади една картичка от ония, които се изпращаха за рожден ден. — Снощи я намерих на бюрото му...

— На бюрото му! — ахна Кори. — Искаш да кажеш, че снощи си била в Лондон?

— Да. Върнах се с влака. Трябваше да го открия, Кори! Просто трябваше. Моля те, опитай се да ме разбереш! Зная, че оставих цялата работа на теб, но не съм в състояние да мисля за нищо друго.

— Всичко е наред — въздъхна Кори. — Намери ли го?

— Не. Но намерих това, оставено съвсем открито на бюрото му. Взех я, за да не може да я изпрати, но той сигурно ще изпрати друга. — Тя отвори картичката и започна да чете: — *На любимата ми...* — Неочаквано я хвърли на пода. — Дори не мога да произнеса проклетото име.

Кори вдигна картичката и прочете името Шивоун.

— Произнася се Шивоун — каза тя. — Ирландско е.

— Господи, не мога да го понасям! — извика Аналайз и покри ушите си с длани. — Той ми викаше Шивоун; това е името, с което ме наричаше. Казва го, дори когато се любим. О, боже, докато е с мен, той мисли за нея! Какво да правя, Кори? Кажете ми, за бога, какво да правя?

— Знаеш ли коя е тя? — попита колебливо Кори.

Аналайз поклати глава.

— Не. Но се вижда с нея. Когато изчезне, е с нея. Сигурна съм.

Кори я погледна недоумяващо, но когато видя, че очите ѝ отново се наливат със сълзи, я прегърна.

— Хайде, стига — каза ѝ, — нищо няма да оправяш, ако мислиш само за това. Какво ще кажеш да вземеш един душ, а после да слезеш долу при нас?

— Как ще ги погледна в очите! — изхълца Аналайз. — Изложих се пред всички, зная, и сега те ме обсъждат. Всички ме мразят. Сигурна съм, че и ти ме мразиш, и не те обвинявам.

— Това са пълни глупости! — каза решително Кори. — Никой не те мрази. Най-малко пък аз.

— О, Кори! — извика Аналайз и неочаквано я прегърна толкова силно, че ѝ причини болка. — Какво да правя? Моля те, кажи ми! Не мога да продължавам така. Трябва да го накарам да разбере, че го обичам. Че ще направя всичко за него.

— Мисля, че той вече го знае — каза Кори възможно най-меко.

— Тогава защо не иска да я остави? Защо продължава да се среща с нея? И защо винаги след това идва при мен? Да знаеш само

как жестоко се държи тогава... О, Кори, ужасно е! Просто нямаш представа. Той ме удря. Понякога ме удря толкова силно... — Гласът ѝ се скъса и тя зариде.

Тъй като беше виждала синините по лицето ѝ, Кори изобщо не се изненада от чутото, но Аналайз го признаваше за първи път.

— Защо те удря? — попита Кори.

— Не зная. Просто казва, че си го търся. Но това не е вярно. Не искам да ми причинява болка, искам само да ме обича. Той казва, че ме обича, дори ме кара да му обещавам, че никога няма да го напусна. И аз няма да го направя. О, боже, коя е тя, Кори? Какво прави с него, че го променя така?

Кори отново нямаше отговор. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да прегръща плачещата на рамото ѝ Аналайз, да я гали по косата и да ѝ шепне, че всичко ще се оправи, че накрая все ще се разберат някак.

— Стой тук, докато си взема душ — изхълца Аналайз. — Не искам да оставам сама.

— Добре — усмихна се Кори и си погледна часовника. Имаше цял списък с хора, на които трябваше да се обади, за да провери дали всичко е уредено за следващия ден, но това очевидно щеше да почака. — Казах на Фелисити, че ще се срещнем с нея в седем, така че имаш половин час.

Когато Аналайз влезе в банята, тя отново вдигна картичката и я отвори.

„На моята любима Шивоун по случай рождения ѝ ден.

С цялата ми любов, Люк.“

Значи имаше друга жена и Кори само можеше да се радва, че не е тя. През последните две седмици чувствата ѝ към Люк се бяха объркали още повече; естествено винаги щеше да му бъде благодарна за повишението, независимо как го бе заслужила — а тя все още не бе сигурна в това — но нямаше как да не се безпокои, като виждаше какво причинява на Аналайз. Страшно противни ѝ бяха мъжете, които биеха жени; в нейните очи това бе нещо непростимо, особено когато жената бе крехка като Аналайз. Люк знаеше колко са дълбоки

чувствата ѝ към него и колко лесно е за него да я нарани, физически или духовно, така че защо го правеше? Преди да я люби онази нощ, Кори също бе усетила скритата му склонност към насилие, но въпреки това си бе тръгнала все още силно увлечена по него. Вярно, не смяташе, че след като е видяла колко страда Аналайз, продължава да изпитва същото, но и не можеше да каже, че все още е сигурна в чувствата си.

На следващата вечер, след дългия, изморителен и на моменти истеричен снимачен ден в една стая за „изтезания“, Кори отново седеше в стаята на Аналайз и този път слушаше как Люк ѝ крещи по телефона да го остави на мира и да си гледа работата. Аналайз го умоляваше да я изслуша, но Кори го чу как ѝ каза да се държи така, както подобава на проклетата ѝ възраст, и ѝ затвори.

— Ако не я иска — каза Кори на Пола по-късно, когато ѝ се обади, — тогава защо, по дяволите, просто не се раздели с нея? Не проумявам. Само ако можеше да я видиш колко е отслабнала и през голямата част от времето е пияна — той наистина ѝ изпива мозъка. Аналайз просто не може да се справи с това и аз не знам какъв съвет да ѝ дам.

— Мисля, че можеш само да я изслушваш — рече Пола. — И се смятай за голяма късметлийка, задето си го разбрала какъв е, преди да си хлътнала по него.

— Да, права си — каза неубедително Кори.

— Не си хлътнала, нали?

— Не, разбира се, че не съм.

— Хм! — изръмжа Пола. — Имаш ли някаква представа коя може да е тази Шивоун?

— Не — отвърна Кори. — Може да е била някоя едnodневка, макар че се съмнявам в това. Аналайз определено не мисли така. Според мен, щом толкова я крие, сигурно е омъжена.

— Възможно е — рече Пола. — О, не! — изстена тя. — Чу ли?

Да, чуваше. Бебето плачеше и разговорът им, както често се случваше напоследък, бе преждевременно прекратен.

На следващия ден екипът замина за Ковънтри, за да заснеме интервю с Джак Уоткинс, депутат от Лейбъристката партия, който се противопоставяше яростно не само на идеята за публични домове, но и на проституцията въобще. Той смяташе, че проститутките нарочно насърчават някои лабилни мъже да се отдават на фантазиите си, като по този начин разстройват още повече душевното им равновесие и ги превръщат в заплаха за обществото. Според него те бяха просто една сган, която трябваше да бъде изметена от улиците, бичувана, хвърлена в затвора или, както процеди Фелисити, изгорена на клада. От предварителния си телефонен разговор с него Кори усещаше, че интервюто в никакъв случай няма да протече гладко, и трябваше да използва всичките си дипломатически умения, за да не допусне той и Фелисити да стигнат до бой. Но когато Уоткинс започна да дава на снимачния екип указания кога да снимат и кога да не снимат и на Кори кои части от думите му да бъдат изрязани, тя му напомни учтиво, но твърдо, че ако иска нещо да не се излъчи, то просто не бива да го казва. TW притежаваше правата върху интервюто, дори той бе подписал стандартния за подобни случаи договор и следователно щяха да предават нещата така, както ги виждаха.

— Тогава не ми оставяте друга възможност, освен да прекратя това интервю — заяви Уоткинс и стана от бюрото.

— Както желаете — отвърна спокойно Кори, понеже знаеше, че вече са получили онова, за което бяха дошли.

Уоткинс също го знаеше и по удълженото му сухо лице с нездрав тен премина нервен тик. Кори побърза да се наведе към бележника си, преди да е видял усмивката ѝ; можеше да е напълно сигурен, че с тази си постъпка не бе направил добра услуга на имиджмейкърите си.

Докато екипът си събираше нещата, го наблюдаваше как се мотае из стаята и нарочно им се пречка. „Има възможно най-странната фигура за мъж — мислеше си тя — с тези тесни, приведени рамене и широк ханш.“ Панталоните му бяха лъснали, сандалите — с ожулени носове, а ръцете му, както бе забелязала още в началото, изглеждаха отблъскващо женствени. След това, за свой ужас, усети, че в главата ѝ се въртят сексуални фантазии, в които участваше и той. Бързо извърна поглед. Цялата тази работа започваше да ѝ се отразява зле. Запита се дали някога отново ще може да погледне мъж, без да си го представи как я малтретира.

Докато пътуваха обратно към „Холидей Ин“, Кори забеляза с изненада, че Фелисити се е умълчала. Но само час след пристигането им в хотела тя блъскаше по вратата ѝ.

— Току-що говорих с Каръл — заяви Фелисити с победоносна усмивка — и излезе точно както очаквах. Тоя шибан лицемер Уоткинс е не само фанатик, но и редовен клиент познай на кого — на самата Каръл.

— Не може да бъде! — ахна Кори. — Майтапиш се.

— Ако искаш, сама говори с Каръл — отвърна Фелисити и махна с ръка към телефона. — Ето защо ни е дала името му — прибави тя, като се смееше. — Знаела, че в крайна сметка той сам ще се прецака. Каза ми да ти предам, че е готова този път да направи изключение и да разкрие публично, че той е неин клиент. Е, на какво мнение си?

— Мисля, че попаднахме на голяма сензация, ето какво — ухили се Кори. — Това ще помогне на каузата им повече от всичко, което сме направили досега. Господи, не мога да повярвам! Само като си помисля, че има наглостта да седи пред нас и да ни засипва с пуританщините си, а в същото време ходи да си играе игрички с Каръл. Ама че мошеник, а на всичкото отгоре и депутат в нашия многоуважаван парламент! Но въпреки това трябва да се консултирам. Искам да кажа, наистина не знам как се постъпва в подобни ситуации и трябва да се уверя, че няма да имаме никакви проблеми от правно естество. Може и да го поканим да отговори на обвинението на Каръл. Да се надяваме, че ще откаже, защото това още повече ще го закопае. Но както и да е, последната дума е на продуцента.

— Смяташ да питаш Аналайз? — попита слисано Фелисити.

— Длъжна съм. Тя е продуцентът.

— Майка му стара, че какво знае тя? Дори я нямаше днес следобед.

— Въпреки това...

— Глупости на търкалета! — извика Фелисити. — Вдигай телефона и се обаждай в Лондон. Боб Чърчил или Люк Фицпатрик трябва да питаш, не тая заплесната кукличка.

— Аналайз е тази, която трябва да ги попита — напомни ѝ твърдо Кори, — и аз нямам намерение да я прескачам. Все пак ми дай малко време да измисля начин да ѝ го поднеса така, че да не ѝ прозвучи като обвинение за отсъствието ѝ.

Фелисити поклати глава.

— Тя не те заслужава, Кори.

— Зная. Такава съм светица! — ухили се Кори.

— Да, но само внимавай някой да не използва ореола ти, за да те обеси на него — отбеляза сериозно Фелисити.

Един час по-късно, след като си взе душ и се преоблече за вечеря, Кори се приготви да отиде при Аналайз. Ала Аналайз най-неочаквано влетя в стаята ѝ.

— Не мога да повярвам, че си ми причинила това! — заяви тя, когато Кори затвори вратата след нея.

— Какво съм ти причинила? — попита удивено Кори.

Аналайз седна на леглото, закърши ръце и обърна към нея огромните си сини очи. Никога досега не бе изглеждала толкова млада и объркана. Русите до бяло къдрици падаха в безпорядък по лицето ѝ, гримът ѝ беше размазан, а устните ѝ — изпохапани и трепереци. Но най-зле ѝ подежда този изтерзан поглед, който Кори все още не можеше да разгадае.

— Люк ми каза — рече Аналайз с треперещ глас, — че си спала с него.

Кори затвори очи и усети как сърцето ѝ се смръзва.

— О, боже! — прошепна тя.

— Как можа? — извика Аналайз. — Как можа да постъпиш така с мен?

Кори успя само да я погледне. Аналайз се разплака.

— Значи е вярно, наистина си спала с него! Мислех, че ме лъже... Аз ти имах доверие, Кори! — изхълца тя. — Наистина ти имах доверие! Ти беше единствената, която ми изглеждаше загрижена, а през цялото време... О, Кори, защо? Защо го направи?

— Не знам — отвърна Кори и прокара пръсти през косата си. — Просто се случи. Но това нищо не означава. Аналайз, моля те, повярвай ми, че...

— Не, и за Люк не означавало нищо — прекъсна я Аналайз. — Той ми каза, че е прекарал нощта с теб, но това не е означавало нищо, нали разбираш. Просто се страхувах да не е означавало нещо за теб.

— Е, не е така — увери я Кори.

— О, колко се радвам! Нали разбираш, Люк поначало си е добър човек. Съжалил те е, задето всички останали са се държали така лошо

с теб. Искал е да те утеши. — После каза през сълзи: — Не е ли шовинист!

Точно сега в главата на Кори се въртяха няколко други определения, но успя да се сдържи.

— Той пристига тук тази вечер — рече Аналайз. — Току-що му се обадох. В колата си е и пътува насам.

— Защо?

— Каза, че съм му липсвала. Но трябваше да се уверя, че не идва да види теб. — Тя протегна ръка и дръпна Кори да седне до нея. — Не искам да мислиш, че те обвинявам, задето си спала с него — каза тя, като я гледаше внимателно. — Тоест много добре знам колко е неустоим, когато пусне в действие чара си. А даже и когато не го е пуснал — прибави Аналайз и се усмихна тъжно. — Все пак... предполагам, че не съм в правото си да ти задавам този въпрос, но не възнамеряваш да го правиш повече, нали?

Кори поклати глава и я увери:

— Не, няма.

Искаше й се да я убеди и тя да приключи връзката си с него, но знаеше, че ако започне да й говори, само ще си загуби времето. Разбира се, не можеше да проумее как така Аналайз й бе простила толкова лесно, но Фелисити й отговори на този въпрос по-късно, когато се срещнаха в бара и Кори й разказа какво се е случило.

— Не може да не ти прости — рече Фелисити, — по същата причина, поради която чувства, че трябва да прости и на Люк. Ако не го направи, ще те загуби. А вече ти казах, че тя не може да живее без теб... добре де, без вас двамата.

Кори погледна втренчено чашата с джин и тоник, която стоеше пред нея, и каза:

— Сигурно се чувства адски самотна и изплашена.

— Да бе, горкото детенце!

Кори вдигна изненадано поглед и Фелисити й се усмихна.

— Зная, че ме смяташ за безсърдечно чудовище — рече Фелисити, — но не съм. И момичето наистина страда. Вярно, не съм възхитена от липсата на професионализъм, но я съжалявам не толкова от теб. Работата обаче е там, че се обляга изцяло на твоето рамо и ти прехвърля всичката отговорност. Аз те харесвам, Кори, много те

харесвам и не ми се иска да видя как затъваш в техните проблеми и накрая се давиш в тях.

Кори знаеше, че Фелисити е права, вече усещаше как затъва в нещо, което дори не можеше да разбере, но самата идея да се откъсне от Аналайз в момент, когато тя имаше такава нужда от приятелско рамо, ѝ се струваше нелоялна, дори егоистична, и знаеше, че не може да постъпи така.

— Та така — каза неочаквано Фелисити. Кори вдигна поглед и я видя, че се смее. — Значи наистина си спала с него. Досещах се.

— Разбрах — отвърна Кори с крива усмивка. — Но, както вече казах, беше само веднъж.

— И копелето трябваше да отиде и да каже на Аналайз. Защо, предполагаш, е направил това?

Кори сви рамене.

— Каж ми да ти кажа.

— Трябва да призная, че и аз не бих имала нищо против да се потъркам с него в сеното — ухили се Фелисити. — Той е адски привлекателен мъж. Чудя се дали Аналайз би ми простила толкова бързо?

— Не знам — отвърна Кори, — но със сигурност би простила на Люк. Както и да е, важното сега е, че е тръгнал насам, и си мислех дали няма да е по-добре ти да го попиташ за Джак Уоткинс. Така поне няма да изглежда, че действам зад гърба на Аналайз.

— Значи ще направим така, че аз да съм злодеят в пиесата?

— Ъхъ.

Фелисити стана от бара, като се смееше.

— Добре, ще поговоря с него. Какво ще правиш сега?

— Ще ходя с екипа в един китайски ресторант, но когато се върна, ще ти се обадя да видя какво си направила.

По-късно същата вечер, когато се върна от ресторанта, Кори се отби на рецепцията да види дали Люк се е регистрирал. Беше. Дадох ѝ номера на стаята му, но тя се качи първо до Фелисити. Там нямаше никой. Никого не намери и в стаята на Аналайз. Кори се върна до асансьора и се качи на етажа на Люк. Вратата на стаята му беше открената и когато влезе, без да подозира нищо, чу отвътре да долитат приглушени гласове.

Но онова, което съзря, я накара да замръзне. Люк, Фелисити и Аналайз — съвсем голи в леглото.

Потресена, Кори бързо излезе и се върна в стаята си. Нямаше и най-малката представа как се е заформила тази необикновена тройка, но това по някакъв начин бе станало и вече започваше да я гложди странно безпокойство.

Беше видяла само, че са голи, и не бе сигурна, но ѝ се струваше, че един от тримата, май Аналайз, бе вързан за леглото. Мисълта, че Аналайз е била поставена в такова уязвимо положение, също не ѝ харесваше особено, защото намирисваше на насилие, и Кори доста се изкушаваше да се върне и да им каже да я освободят. Но не беше сигурна какво точно е видяла, а и дори да бе вързана, Аналайз определено не викаше за помощ. Кори се усмихна, представяйки си каква ли ще е реакцията им, ако връхлети като някакъв ангел-отмъстител, но усмивката ѝ бързо угасна. Започваше да ѝ се струва, че целият свят е полудял по секса. Секс, похот и извратени фантазии. Започваше да го мрази заради това, в което превръщаше хората. Вече беше научила, че мъжете са готови на какво ли не, за да достигнат върховния оргазъм, и дори самата мисъл за това я караше да се чувства изнасилена. Естествено продължаваше да изпитва съчувствие към проститутките, но я безпокоеше собственото ѝ отношение към секса. Сякаш не беше проява на любов, а на насилие и поквара.

— Е, това едва ли е изненадващо — каза Пола по средата на нощта, когато Кори ѝ се обади. — Светът навън е ужасен, а ти в момента си лице в лице с него.

— Да, но какво ще кажеш за Люк, Фелисити и Аналайз? Трябва да знаеш, Пола, адски гадно ми стана.

— Вероятно защото изпитваш нужда да защитаваш Аналайз. Но тя е голямо момиче, Кори. И както сама каза, тя не е имала нищо против.

— Нямаше да има нищо против срещу каквото и да било, стига Люк да я накара.

— Може и тъй да е, но това си е нейният живот. А твоят проблем е, че си непоправима романтичка. Струва си и да правиш секс заради самия секс, от мен да го знаеш. Двамата с Дейв понякога се преструваме, че не се познаваме, или пък играем разни ролички, които

ни възбуждат. Наричаме това „мръсен секс“ и направо умираме да го правим!

Кори се засмя.

— Какво бих правила без теб, Пола Джефрис? От твоята уста всичко звучи толкова просто, толкова нормално.

— Е, само не ми казвай, че никога не си си фантазирала това-онова — отбеляза Пола.

— Разбира се, че съм си фантазирала — призна Кори, — но да не си посмяла да ме попиташ какво, защото няма да ти кажа.

— Няма нищо. Просто се погрижи да го кажеш на подходящия мъж, когато го срещнеш. Това ще го изправи на нокти... а и теб също.

— И да се опитам да бъда малко по-толерантна към онова, което правят другите?

— Аха, предполагам. И си задай въпроса не си ли усетила поне зрънце ревност, че не си в леглото с тях?

— Не — увери я Кори. — Идеята в стаята да има друга жена изобщо не ме възбужда. Виж, ако бяха двама мъже...

Пола се засмя.

— Ето че си била истинска лудетина, пък аз да не знам. Както и да е, трябва да затварям, защото съм в коридора и тук е доста студено. Скоро пак ми се обади да ми кажеш как се развиват събитията. Усещаш ли, че живея живота си чрез теб?

На другата сутрин Люк единствен от тримата слезе долу на закуска. Когато влезе в залата и всички започнаха да се обръщат, Кори в първия момент се изненада, но след това си спомни колко е известен. Гледаше го как си проправя път към нея между масите и сърцето ѝ запърха, когато го видя да ѝ се усмихва. Не можеше да отрече, че е красив, нито пък, че ѝ е приятно, задето тази усмивка е насочена към нея. Но все пак се ядосваше на собствената си реакция.

Люк дойде при нея на масата и след като си размениха обичайните поздравии, Кори го попита с възможно най-нехаен тон дали Фелисити е говорила с него предишната вечер.

Люк веднага се ухили и след като си поръча кафе от навъртащата се наблизо келнерка, се обърна и я погледна право в очите.

— Видях те снощи, когато влезе в стаята.

Кори се изчерви и започна да се извинява за нахлуването си.

— Защо са тези притеснения? — сви рамене той. — Освен, разбира се, ако това не те е разстроило.

— Защо трябва да ме е разстроило? — рече Кори, но малко по-предизвикателно, отколкото трябваше.

Люк я гледа изпитателно известно време и каза:

— Всичко стана заради Аналайз. Изпитва удоволствие да я връзват и да участва в тройка. А Фелисити, както открихме, си пада по бисексуалните изпълнения.

— А ти? Не, не ми отговаряй, сама ще позная, ти си просто една безпомощна жертва, попаднала в паяжината на женската похот. — Но съжали още щом изрече тези думи; от тях недвусмислено лъхаше ревност.

Люк се смееше.

— Трябваше да останеш — рече той, — можехме да изкараме страхотна нощ и междувременно да ти помогнем да се отърсиш от някои свои задръжки.

Без нищо да отговори, Кори се загледа в чашата между дланите си. Според нея по-вероятно бе той да си пада по връзвания и тройки, понеже тези неща някак не се вместили в представата ѝ за Аналайз. Колкото до бисексуалните изпълнения на Фелисити... Е, това определено не ѝ влизаше в работата.

— Но както и да е — рече Люк, — всъщност ти искаше да разбереш дали Фелисити ми е казала за Уоткинс. Отговорът е да, каза ми.

Кори вдигна поглед и се сепна, когато той неочаквано избухна в смях.

— Какво е толкова смешно? — попита неуверено тя.

— Ти. — Люк хвана ръката ѝ и я стисна. — Съжалявам, ако снощи си останала шокирана — продължи меко той. — И се извинявам, ако съм те разстроил, като заговорих за това.

— Не си ме разстроил — възрази Кори.

Той сви рамене.

— Добре, така да бъде. Но ако беше видяла какво облекчение се изписа на лицето ти, когато смених темата...

Кори наведе очи, но Люк я хвана за брадичката и я принуди да го погледне.

— Случилото се снощи няма никакво значение за мен — каза тихо той. — Искам да го знаеш.

Беше ѝ на върха на езика да му напомни, че е казал абсолютно същото и на Аналайз за нощта, която бяха прекарали заедно, но се сдържа. Не искаше да обсъжда това.

— Теб, Кори — каза той и плъзна ръка в косата ѝ, — знаеш това, нали? Само теб желая. И ако се страхуваш, че някога ще поискам от теб да правиш неща, които...

— Моля те, хайде пак да сменим темата — прекъсна го Кори и погледна крадешком към входа, за да види дали не се е появила Аналайз.

— Не, този път не. За мен е важно да разбереш, че никога няма да те накарам да правиш неща, които не искаш. Че ще положи всички усилия да заема в сърцето ти такова място, каквото ти заемаш в моето. Дори, ако поискаш, ще скъсам с Аналайз.

— Не, не! Нищо такова не искам. А и това би ѝ разбило сърцето...

— А моето сърце? Или това няма значение?

Напълно объркана, Кори се опита да извърне поглед, но той не ѝ позволи.

— Ти не ме познаваш — рече неубедително тя, — не знаеш нищо за мен.

— Зная, че никога не съм желал така друга жена. Зная също, че имам нужда от теб.

— Как можеш да говориш така, когато...

— Мога, Кори, защото е истина. — И за нейна изненада я погледна така искрено, че тя едва не му повярва.

— Но Аналайз... Казваш ѝ, че я обичаш; тя вярва, че я обичаш...

Люк извърна за момент очи, но не и преди Кори да види болката, която пробяга по лицето му.

— Кори — започна той почти шепнешком, — Аналайз ми е нещо като пристрастеност. Не зная дали това, което изпитвам към нея, е любов, но понякога означава за мен повече от живота, а друг път ме задушават до полуда. Връзката ни не е нормална и ме плаши... Трябва да се махна от Аналайз, разбери ме. Затова съм толкова жесток с нея. Опитвам се да я отблъсна, но това сякаш още повече разпалва

желанието й. И, бог ми е свидетел, не мога да й устоя. Нуждая се от помощта ти, Кори.

— Но аз не мога да направя такова нещо, Люк. Просто не съм...

— Можеш, Кори, можеш, защото това, което изпитвам към теб, ме кара да се чувствам така добре, така... Не знам, не мога да го обясня по друг начин; просто имам усещането, че е правилно. Или може би благотворно. Докато онова, което изпитвам към Аналайз... Е, и него не мога да обясня... — Той се усмихна тъжно и след това сякаш потъна в мислите си. — Извинявай, сигурно те обърквам. Нямах такова намерение. Ако искаш, ще забравим всичко, което съм казал. Няма причина да желаеш да споделиш чувствата ми и беше много самонадеяно от моя страна да се надявам. Е, да поговорим ли за Уоткинс?

Кори го погледна и изпита съчувствие. Усети желание да разбере какво става в сърцето му, кое го прави да изглежда не по-малко объркан и самотен от Аналайз. Но знаеше, че има опасност да каже или направи нещо, за което по-късно ще съжалява, затова рече възможно най-меко:

— Мисля, че така е най-добре.

Той кимна.

— Добре. Е, реших, че не искам TW да се забърква в съдебни дела, което почти неизбежно ще стане, ако разкрием лицемерието на Уоткинс, затова смятам да дам тази сензация на някой от Флийт Стрийт.

Кори се слиса.

— Не мога да повярвам! Сериозно ли смяташ да изпуснеш това?

Той се усмихна на изненадата й.

— Не точно. Ще помоля вестника да пуснат статията в деня след нашето предаване. Със сигурност ще се съгласят, тъй като статията няма да вдигне кой знае какъв шум, ако преди това Уоткинс не е анатемосвал публичните домове и проституцията.

— Но щом така или инак ще комбинираме с вестника, няма ли да е по-добре, ако ги накараме да пуснат статията в деня на самото предаване? Можем да им предоставим цитати от интервюто и с това естествено ще подскажем, че всичко идва от нас, а по този начин ще привлечем още повече зрители.

Люк я наблюдаваше и клатеше глава.

— Наистина ставаш безценна — усмихна се той. — И не мисли, че съм спял и не виждам как това предаване лежи изцяло на твоите рамене. Аналайз не е във форма, съзнавам го, както и че вината за това е моя. Ужасно ми се иска да ти се отблагодаря, Кори, да ти отдам заслуженото признание за всичко, което си направила. Но от гледна точка на политиката се страхувам, че за момента това е невъзможно. Всичко, което мога да ти предложа, е довечера, след като се върнем в Лондон, да те поканя на вечеря у дома.

— О, не, няма нужда — рече Кори. — Искам да кажа, много любезно от твоя страна, но...

— Ще ми доставиш голямо удоволствие, ако приемеш — прекъсна я той.

— Страхувам се, че не мога — отвърна Кори. — Обещах на Аналайз, че повече няма да се срещам с теб, и ако тя научи...

— Няма да научи. Тя ще прекара почивните дни с родителите си. Но, разбира се, ако е заради мен...

— Не, не е това. Моля те, не го приемай по този начин — рече бързо Кори.

— Е, радвам се да го чуя — усмихна се Люк и на лицето му се изписа голямо облекчение, когато видя, че Кори също се усмихва.

— И така, ще дойдеш ли? — рече той, като я хвана за брадичката и я притегли към себе си.

И макар че отчаяно ѝ се искаше поне за няколко часа да се дистанцира както от него, така и от Аналайз, Кори се чу да казва, че ще ѝ бъде ужасно приятно да вечеря с него.

После цял ден се измъчва от вероломството си спрямо Аналайз, а фактът, че Люк бе настоял да приготви вечерята сам, в своя апартамент, само влошаваше положението. Беше почти неизбежно в уютна домашна обстановка да не се стигне до интимност и Кори само се надяваше Люк да не реши и този път, че е длъжен да каже на Аналайз.

Рано вечерта, когато най-сетне се върна в ателието си след два ужасни часа снимки на Мl в Лондон, единственото ѝ желание бе да се сгуши в уютния си, сигурен дом и да не излиза никъде. Пола, която се

обади почти веднага след влизането ѝ, потвърди доста разгорещено, че точно това трябва да направи.

— Не му дължиш нищо, Кори — рече тя. — Той просто използва твоето съчувствие и ако питаш мен, то определено ти е в повечко.

— Само че не те питам! — ѝ каза троснато Кори.

— Той те манипулира, точно както манипулира и Аналайз — продължи невъзмутимо Пола. — Трябва да се научиш къде да теглиш чертата, Кори. А сега, ако не искаш да отидеш, просто му се обади и му го кажи.

— Не мога! Ако го беше видяла, Пола... О, боже, не зная, не мога да го обясня, но повярвай ми, трябва да отида!

— Тогава ми се струва, че трябва да се запиташ защо, а и се опитай да си отговориш честно.

— И какво би трябвало да означава това?

— Че според мен искаш от тази връзка да излезе нещо, за което не си признаваш. Все още си падаш по него, Кори, и не си прави труда да отричаш, защото говориш с мен, а не с някой друг. Хрумнала ти е откачената идея, че ти си тази, която може да го промени, да реши всичките му проблеми, а той точно това иска. Не може да не виждаш, че те използва...

— Пола...

— Не, няма да те слушам! Не и докато не те чуя да признаваш истината. Искаш пак да спиш с него, нали? Искаш пак да го чуеш как ти казва колко си изключителна. Е, не мога да те обвинявам за това, никой от нас не се уморява да...

— Пола!

— Просто си го признай, Кори! За бога, ако не можеш да бъдеш честна със себе си, ще се забъркаш в още по-голяма каша от сегашната.

— Добре! Добре! Част от мен иска отново да спя с него. Доволна ли си? Той е привлекателен мъж, така че защо не? Но всичко е само на физическа основа. Изобщо не съм обвързана емоционално с него.

— Ти така си мислиш! — рече Пола.

— Сега ще затворя — отвърна Кори, — преди наистина да съм се ядосала, защото, честно казано, ми опъваш нервите, като си мислиш, че знаеш по-добре от мен какво става в собствената ми глава.

В осем Кори пристигна пред сградата, където живееше Люк.

Думите на Пола все още звъняха в ушите ѝ. Ужасно се ядосваше на себе си и не можеше да разбере защо все още изпитва влечение към Люк, след като единствения път, когато бе спала с него, не бе изпитала никакво удоволствие. А и сериозно я безпокояха нещата, които ѝ бе казал за връзката си с Аналайз тази сутрин на закуска. Знаеше, че се забърква в нещо, което изобщо не разбира, но просто не знаеше как да се измъкне.

Тя позвъни за втори път на входната врата и зачака да чуе гласа на Люк по говорителя на домофона. После, учудена от мълчанието, се обърна и огледа площада за колата му. Не я виждаше никъде, но това не бе нещо необичайно за района на Найтсбридж — там човек рядко можеше да намери място за паркиране пред дома си. Тя позвъни още веднъж, но отговор отново не последва и без да е сигурна дали се чувства облекчена или обидена, заслиза по стъпалата.

Точно в този момент колата му се показва иззад ъгъла и спря на жълтата линия точно пред нея. Макар че ѝ се извини няколко пъти, задето не си е бил вкъщи навреме, Кори виждаше, че е развълнуван и дори сам не се чува какво говори. Когато влязоха в апартамента му, той веднага отиде до телефонния секретар да си прослуша съобщенията и Кори с изненада чу гласът на Джон Уоткинс да му казва, че ще се радва да се срещнат на другата сутрин.

Кори не попита нищо, но любопитството ѝ бе толкова очевидно, че Люк каза, като се смееше:

— Помислих си, че ще е честно да го уведомим какво знаем за него, преди да дадем информацията на някой от Флийт Стрийт.

— Но защо? — попита Кори.

Люк сви рамене.

— Защото ми се струва, че е доста гадно името ти да бъде оплескано по този начин във всички вестници.

— Е, не че не го заслужава — отбеляза разгорещено Кори.

— О, хайде, бъди по-милостива към него. Лошото вече е сторено, така че няма значение дали ще разбере сега или по-късно. Просто си помислих, че ще е по-честно да му дадем време да се подготви за канонадата. Всъщност да се уведомява обектът на разобличението е нещо съвсем обичайно. Но както и да е, дай да ти наля нещо за пиене.

Какво искаш? — Той отиде до барчето с напитките, обърна се и я погледна. — Между другото, тази вечер изглеждаш страхотно.

— Благодаря — отвърна Кори, като избягваше погледа му.

— Хей — рече той, — май още ми се сърдиш за снощи, а? Казах ти, че не означавах нищо за мен.

— Както не означавах нищо и последният път, когато бях тук?

— За какво говориш?

— Така си казал на Аналайз, нали? Че не означава нищо за теб. И след като засегнахме тази тема, защо, за бога, изобщо й каза?

Той въздъхна, хвана я за ръката, отведе я до канапето и я накара да седне.

— Мислех, че днес сутринта съм ти го обяснил достатъчно ясно. Искам да ми се махне от главата, да престане да ме поставя на пиедестал...

— Но да й кажеш за мен! Не си ли помисли как може да се отрази това на приятелството ни?

— Толкова ли много означава за теб приятелството ти с Аналайз?

— Да, всъщност да.

— Повече от мен?

— Не извъртай темата.

Люк се усмихна.

— Не мога да кажа, че ми е неприятно, задето си толкова загрижена за нея. Всъщност се радвам. Тя отчаяно има нужда от приятел и не мога да си представя, че някога би я разочаровала.

— Като оставим настрана това, че съм тук — отбеляза Кори.

— Тя никога няма да разбере. Поне от мен.

Все още държеше ръката ѝ и когато палецът му започна да описва кръгове по дланта ѝ, тя усети как магнетизмът му отново започва да я повлича. Опита се да извърне поглед, все още имаше да му казва толкова много неща, да му иска обяснения, но Люк я притегли към себе си и я целуна нежно.

— Съжалявам — прошепна ѝ, — но просто трябваше да те целуна.

По-късно Кори така и не можа да си спомни как се е озовала с него в леглото. И другото, което никога не успя да проумее, бе как изобщо я е убедил да му позволи да я завърже.

Беше ѝ ужасно неприятно. Разчекнатата ѝ поза бе унижителна, а чувството, че е безпомощна, я плашеше. Но нямаше никакво съмнение, че това подлудява Люк.

Опита се да потърпи, като си казваше, че той скоро ще свърши и всичко ще приключи, но накрая не издържа.

— Люк — прошепна му, докато той лежеше върху нея и я блъскаше яростно. — Люк, моля те, развържи ме веднага!

— Само още две минути — каза задъхано той, вперил нетрепващ поглед в завързаните ѝ китки. — Почти съм готов.

Кори затвори очи и се опита да откъсне съзнанието от тялото си, но изведнъж усети, че той е спрял. Тя вдигна очи и когато видя загрижения му поглед, се усмихна нерешително.

— Наистина не ти харесва, нали? — рече Люк.

Кори поклати глава.

— О, боже, съжалявам! — изстена той. — Трябваше да ми кажеш по-рано.

Развърза я за секунди.

— Казах ти — продължи, докато я люлееше в прегръдките си. — Не искам да ти е неприятно. Моля те, никога вече не се съгласявай да правиш нещо само за да ми доставиш удоволствие; не искам между нас да е така.

Кори зарови лице в шията му.

— Съжалявам — промърмори тя, — не исках да те разочаровам. Опитвах се да ти докажа, че нямам предразсъдъци и съм склонна към авантюри като теб, но предполагам, че просто не съм такава.

— О, Кори — каза той, като намери устните ѝ и ги целуна. — Та аз те желая точно такава, каквата си. Моля те, повярвай ми!

Известно време лежаха мълчаливо. След това Кори вдигна глава и го погледна.

Люк се усмихна.

— Добре ли си? — попита я той и махна един залепнал на устните ѝ кичур коса.

— Ти не свърши — прошепна Кори.

— Не свърших. Но това няма значение.

— За мен има — каза тя. След това преглътна мъчително и го помоли да я люби с думите, които знаеше, че той иска да чуе.

Ерекцията му бе почти мигновена.

— О, скъпа! — изстена той, докато се претърколваше отгоре ѝ. После проникна рязко в нея и продължи: — Просто не знаеш как ми действаш, Кори.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано една сутрин през следващата седмица, преди останалите да са дошли на работа, Кори вървеше по коридора към монтажната, за да изгледа видеоматериала за убитите проститутки, който им бяха предоставили от полицията. Знаеше, че голяма част от него вероятно е неизползваема, понеже кадрите показваха в детайли подробности какво се бе случило с тях. Всъщност и на самата Кори никак не ѝ се гледаше.

Стиснала програмната папка под мишница, с чаша кафе и нахапана закуска в ръце, тя влезе заднишком в полутъмната монтажна, обърна се и за момент остана като ударена от гръм. Всички монитори бяха включени и показваха ужасните обезобразявания, които проститутките бяха получили преди и след смъртта си.

— О, боже! — промърмори тя, погледна закуската си и я хвърли в кошчето.

Люк стоеше на пулта и преглеждаше кадрите един по един. Не беше изненадана, че го вижда, тъй като от полицията им бяха дали материала по негова лична молба. Когато се приближи до него, той вдигна глава и Кори веднага забеляза мъртвешки пребледнялото му лице.

— Мили боже — промърмори Люк, — направо да ти се обърнат червата. Освен това в по-голямата си част материалът е практически неизползваем.

Кори седна до него, за да гледа, а той продължи да прожектира кадрите. Само след няколко минути обаче спря.

— Гледай ги, ако искаш — каза ѝ. — Аз не мога. Ще бъда в кабинета си.

Кори забеляза, че трепва болезнено, докато се изправя, а когато се обърна към светлината, тя видя тъмния оток под окото му.

— Какво е станало с теб? — попита го.

Той направи гримаса.

— Ако ти кажа, че беше вратата на гардероба, ще ми повярваш ли?

Кори сви рамене.

— Е, това беше. — После се засмя. — Ако бях жена, щеше да си помислиш, че съпругът ми ме бие, нали?

— Вероятно — усмихна се Кори. — Но порязаното изглежда доста дълбоко, може би трябва да се зашие.

— Ще се оправи — отвърна той. Когато стигна до вратата, се обърна. — Между другото за довчера съм поканил няколко души в апартамента си на коктейл. Искаш ли да дойдеш?

Кори се поколеба. Не бяха се срещали от петък, когато бяха прекарвали нощта заедно, и все още не бе в състояние да проумее обърканите си чувства към него.

— Аналайз също ще дойде — каза той, — така че няма защо да се чувстваш като предателка.

— Тя знае ли, че смяташ да ме поканиш?

— Разбира се.

— Ами добре тогава, с удоволствие ще приема. Между другото знаеш ли къде е тя? Трябваше да се срещнем тук в седем, за да прегледаме този материал.

— Ако може да се съди по обаяването ѝ тази сутрин, със сигурност лежи в леглото с махмурлук.

Кори въздъхна и се обърна към пулта. Аналайз ѝ се беше обадила около полунощ, за да търси Люк, така че чутото не я изненада.

Следващия час прекара в гледане на полицейски архивни кадри. Знаеше, че няма да ги забрави до края на дните си. Ако не ги беше видяла със собствените си очи, никога нямаше да повярва, че е възможно едно човешко същество да стори на друго такива неща. Всяка зейнала порезна рана, покрита със засъхнала кръв и тиня от речния бряг, ѝ се зъбеше от екрана като злоеща усмивка. Три от телата бяха рязани до кокал, четвъртото... Можеха да се видят вътрешностите на това тяло, което някога е било жена. Кори не смееше и да си помисли колко ужас и болка са изпитали в минутите, преди да умрат, но следите бяха застинали в изхвъркналите им очи.

Предидния ден детектив-инспектор Радклиф, който ръководеше разследването, ѝ бе споменал след интервюто, че много добре усеща недоверието на проститутките.

— Но мога да ви уверя, че правим всичко възможно — каза той.
— И че ще намерим начин да заловим това копеле, защото никой на света не заслужава да умре така.

— Разполагате ли с нещо конкретно? — попита го тя. Фелисити беше задавала същия въпрос и пред камера, така че Кори повече или по-малко знаеше какъв ще е отговорът.

— Не е достатъчно — отвърна той. — Единствената обща черта на тези жени, като изключим професията им, е, че са русокоси. Дори още не знаем къде са станали убийствата. Ако го знаехме... Е, да се надяваме, че вашето предаване ще убеди някого да ни окаже помощ.

Това, което най-много безпокоеше Кори, докато си налагаше да гледа минаващите пред очите ѝ кадри, които в един нормален свят можеха да бъдат заснети само в клиника, бе, че по някакъв начин се отъждествява с жертвите. Беше усетила, макар и за кратко, какво е да си вързан, да се чувстваш толкова безпомощен и уплашен. Само че тогава беше с Люк, който, усещайки страха ѝ, я бе отвързал веднага. Но жените, чиито трупове гледаше сега, бяха имали друга съдба. Кори усети как ѝ се доплаква от тази несправедливост. И тя, и те бяха искали просто да помогнат на един мъж да даде воля на потисканите си сексуални желания.

Накрая избра няколко кадъра с вероятно използвания тип нож, два-три с навити на кравай въжета и един със завързана в ембрионална поза проститутка, снимана в гръб. Нямаше да използва нито един кадър с лицата им, освен ако не получише изрично нареждане, въпреки че единствено те не бяха кълцани с ножа. Струваше ѝ се непростима наглост да показват ясно запечатания в очите им ужас, а и се страхуваше, че така може да събудят у някого спящия психопат и той да се опита сам да предизвика такова изражение.

Прекара останалата част от деня с монтажиста в работа върху заснетите през последните две седмици интервюта. По обяд се обади на Аналайз, но още докато чакаше на телефона, Аналайз влезе в офиса. В момента между Алън Фокс и Синди Томпсън, които работеха заедно върху едно предаване за очаквания сблъсък между църквата и правителството, вървеше разгорещен спор. Кори почти не им обръщаше внимание, но Аналайз, която Кори отдавна не бе виждала да изглежда толкова добре, веднага се намеси в препирнята и скоро накара всички да се разсмеят.

— Изглеждаш адски доволна от себе си — отбеляза Кори, когато Аналайз дойде при нея и приседна на ръба на бюрото ѝ. Сега, със започването на лятото, Аналайз носеше още по-къси поли, и то без чорапи, и Кори погледна със завист стройните ѝ загорели бедра.

— И защо да не бъда? — попита Аналайз. — Не, не ми казвай, сигурно ми се сърдиш, задето не дойдох тази сутрин. Е, вече съм тук, на твоє разположение. Какво искаш да направя?

— Можеш да видиш монтажа, който направихме тази сутрин — отвърна Кори, — и кадрите, които избрах от полицейския материал. Грантс ги е подредил всичките. — И се засмя, когато Аналайз я прегърна и целуна звучно по бузата.

— Благодаря ти — прошепна тя в ухото ѝ.

— За какво? — попита Кори.

Аналайз сви рамене.

— За това, че си такава, каквато си — и прекоси бързо офиса по посока на монтажната. Кори я наблюдаваше намръщено. Не беше пропуснала да усети миризмата на алкохол в дъха ѝ.

Кори и Аналайз бяха дошли в апартамента на Люк в седем — точно според уговорката — но оттогава не се бе появил никой друг. Вече минаваше осем и главата на Кори започваше да се замайва от двете изпити на гладен стомах мартинита.

Всъщност допреди пет минути всичко вървеше нормално. Тогава Кори беше станала да разгледа маслената картина, купена преди два дни от Люк. В същото време Аналайз отиде до тоалетната. Преди Кори да разбере какво става, Люк я прегърна и започна да я целува. Скоро тя усети, че му отвърща, но когато чу вратата на банята да се отключва, буквално отскочи от него. Не знаеше дали Аналайз е забелязала гузната червенина, избила по бузите ѝ, но се съмняваше — ако беше така, със сигурност щеше да каже нещо.

Сега Кори бе сама в дневната, но от мястото, където седеше, виждаше Люк и Аналайз, които стояха заедно в кухнята. Той ѝ шепнеше нещо в ухото и тя постоянно се кикотеше, което караше Кори да се чувства доста неудобно. След малко отново ги погледна, но бързо извърна очи, понеже Люк бе срещнал погледа ѝ, докато пяхаще ръка под полата на Аналайз.

Кори пламна от смущение и яд. Осъзна, че поканата за коктейл е била измама. Той я беше използвал, за да примамим и двете в апартамента, а после и в леглото си. Е, ако смяташе, че тя ще участва в извратените му сексуални игрички, дълбоко грешеше, защото Кори смяташе да си тръгне на момента. И наистина щеше да го направи, но на вратата се позвъни, което означаваше, че пристигат още гости.

Люк отиде да им отвори. Аналайз остана в кухнята и когато я видя, че се навежда да вдигне заплелите се около глезените ѝ бикини, Кори затвори дискретно вратата. Вече почти се усмихваше на себе си, главно от облекчение, че е схванала погрешно ситуацията. Ала в момента, в който новодошлите влязоха в стаята, от облекчението ѝ не остана и следа.

Веднага разпозна баща си, а и той нея, ако се съдеше по изписалия се на лицето му ужас. Кори се обърна рязко към Люк, но той вече прегръщаше жената, която беше дошла с Филип. Почти паникьосана, Кори отново погледна баща си и видя, че макар лицето му да е все още бледо, вече се е овладял.

— Кори — рече Люк, като я хвана за ръката, — позволи ми да ти представя Филип и Октавия Денби. Филип и Октавия, това е Кори Браун, най-интелигентният и талантлив проучвател на TW.

В главата на Кори цареше хаос. Люк със сигурност знаеше, че това е баща ѝ. И че изумително красивата жена с него е нейната мащеха. Или пък не знаеше? Със сигурност не издаваше нищо такова, а и Кори просто не можеше да си спомни да му е казвала името на баща си. Люк я гледаше, очевидно слисан от неохотата ѝ да се ръкува с тях, и очите му се усмихваха, сякаш я насърчаваха да не бъде толкова стеснителна.

Кори успя някак да се ръкува с баща си и за малко едва не се погледнаха в очите. По гласа му личеше, че е не по-малко нервен от нея. След това трябваше да стисне ръката на Октавия. Тя се обърна и замръзна при вида на откровената жажда, с която другата гледаше Люк. „Боже мой! — помисли си Кори. — Нима е възможно да чука и нея?“ Неспособна да се сдържи, тя погледна баща си, чудейки се дали и той е забелязал това, но Филип вече се обръщаше към барчето с напитките.

— Много ми е приятно да се запознаем, Кори — казваше в този момент Октавия.

Когато усети тънките, нежни пръсти да обгръщат ръката ѝ и погледът ѝ срещна студените сини очи, които ѝ се сториха някак познати, всичко у Кори потръпна от погнуса. Не беше за вярване, че красотата може да бъде толкова неприятна за гледане, но сега го виждаше — защото безупречното алабастрово лице, абсурдно грамадно върху тънката като бастун шия, бе дотолкова лишено от живот и топлина, че можеше да бъде описано единствено като гротескно. Неочаквано Октавия се усмихна — разбира се, така, че да не набръчка кожата си — и минаха секунда-две, преди Кори да разбере, че усмивката не е отправена към нея. Обърна се и в този миг ѝ се стори, че целият свят е полудял.

— Мамо, тате! — извика Аналайз и прекоси стаята да ги прегърне.

Кори отстъпи крачка назад. Всичко пред очите ѝ се въртеше. Прилоша ѝ, прииска ѝ се да седне или още по-добре — да избяга, но не бе в състояние да се помръдне. Обърна се отново към Люк. Нищо в поведението му не подсказваше, че знае какво става, дори не гледаше към нея. Само да можеше да си спомни дали му е казвала името на Филип! Сигурно го беше направила в някой момент, но ако бе така, защо той никога не ѝ бе казвал, че познава Филип?

„Не, това е просто съвпадение — каза си тя. — Ужасно съвпадение...“ Но, мили боже, ако Филип бе баща на Аналайз, то това можеше да означава само, че тя, Кори, беше... Не, не можеше да мисли за това сега. Щеше да ѝ дойде твърде много. Тя погледна отново към баща си и едва тогава ѝ хрумна, че той на всичкото отгоре е и неин работодател. Беше съдружник на Люк — мъжът, чието име, както сега осъзнаваше, никога не бе споменавано в нейно присъствие и за което съвсем неблагоприятно никога не бе и питала.

Виждаше като в мъгла как Филип подава на жена си питие и се връща да вземе своето. След това отпи, настани се на стола до стереото и сякаш се вгълби в музиката. Зад нея Аналайз, Октавия и Люк бяха застанали пред маслената картина и обсъждаха достойнствата ѝ, така че, не знаейки какво да прави, Кори седна на канапетото.

Успя някак да изтърпи следващия половин час, но това бе може би най-мъчителният половин час в живота ѝ. Едва запазваше самообладание, защото наблюдаваше Филип с ъгълчето на окото си и от резките движения и потта по челото му виждаше, че той е ужасно

обезпокоен от присъствието ѝ. Но вместо да се ядоса или отврати от държанието му, тя се натъжи. Краткото запознанство с Октавия ѝ бе достатъчно, за да усети колко непоносим може да е животът му с такава жена; от пристигането им насам Октавия само веднъж бе показала, че забелязва присъствието му, и то с една презрителна усмивка в отговор на въпроса „как е?“, зададен от Люк.

Филип му разказа за вчерашната си среща с неговия племенник, счетоводителя на TW, но в момента, в който Люк насочи вниманието си към Октавия, той отново се вгълби в себе си. „Дали знае — запита се Кори, — че Люк спи с жена му?“ За нея това бе просто очевидно, но точно сега единствената мисъл на Филип като че ли беше как да избегне всякакво общуване с него. Искаше ѝ се да го увери, че няма да каже на никого коя е, но това, разбира се, бе немислимо. Само да не изглеждаше толкова самотен, така безкрайно изолиран в своя уязвим мъжки свят! „Но той има Аналайз — напомни си Кори — и всеки глупак може да види, че трепери над нея.“ Въпреки това след първоначалния поздрав, Филип бе започнал да се държи предпазливо и с нея, сякаш се страхуваше, че тя ще го нарани по някакъв начин, и макар да бе едър мъж, се беше свил на креслото като бито пале. За момент изпита желание да отиде при него и да го разтърси, да му каже да се държи като мъж, но в същото време се питаше на какво ли се дължи този негов страх.

Тя отново насочи вниманието си към останалите и с всеки изминал момент отвращението ѝ към Октавия растеше. Беше хванала ръката на Люк и я мачкаше, докато разпитваше него и Аналайз за предаването за проститутките, и по блясъка в очите ѝ личеше, че вече е доста възбудена. За момент Кори силно се изкуши да ѝ опише с пълни подробности какво е видяла същия ден в материала от полицейския архив, за да ѝ затвори устата, но прецени, че ще е най-добре засега да си замълчи.

„При такива родители — мислеше си Кори — не е чудно, че психиката на Аналайз е толкова лабилна.“ Без дори да се прикрива, Октавия се мъчеше да привлече цялото внимание на Люк и докато се гледаха и усмихваха един на друг, нарочно изолирайки Аналайз, Аналайз, очевидно не по-малко наранена, отколкото объркана, храбро се бореше да го накара отново да я забележи. Но всеки път, когато успееше, Октавия излизаше с нещо ново.

— Само си представи — каза провлечено тя, — някой да ти плаща за привилегията да те чука.

Но Кори дори не успя да се слиса от мръсотията, излязла от тази тъй благопристойна на вид уста, защото веднага след това Октавия каза нещо, надминаващо всичките ѝ представи.

— Сигурно е страхотно преживяване да усещаш пениса на някой непознат в себе си и в същото време да виждаш парите, които е оставил на масата.

Кори се обърна рязко към Филип. Той седеше на креслото с вид, сякаш не е чул нищо, но Аналайз реагира съвсем по друг начин.

— Мамо! — заяви тя с пламнало лице. — Това е отвратително! Никога досега не съм те чувала да говориш така.

От погледа, който Октавия и Люк си размениха, беше очевидно, че Люк я е чувал.

— Съжалявам, миличка — каза Октавия и потупа Аналайз по бузата. — Но не бива да забравяш, душичката ми, че майките също са хора. Все пак беше абсолютно непростимо да кажа такова нещо пред теб и се извинявам.

— Мисля, че трябва да се извиниш и на татко — отвърна Аналайз. — А също и на Кори. Постави я в ужасно неудобно положение.

Октавия се обърна към Кори и на лицето ѝ се изписа лека изненада.

— О, но аз съм сигурна, че Кори е чувала всичко това и преди! — отбеляза невъзмутимо тя.

Кори се почувства като в някакъв кошмар. Единственото, което ѝ се искаше в момента, бе да се махне оттук. Очевидно Октавия я уведомяваше, че знае за връзката ѝ с Люк, но защо? Октавия бе просто една отмъстителна кучка, това поне беше сигурно, и начинът, по който се отнасяше с дъщеря си, го доказваше. Ами начинът, по който се отнасяше със съпруга си, жалкия, сгушен в креслото рогоносец? И ако Октавия знаеше толкова много за отношенията ѝ с Люк, известно ли ѝ беше каква връзка има тя самата с Кори? Незнайно защо, Кори не мислеше така. Беше сигурна, че Люк е човекът, който дърпа конците тук. Той спеше и с трите — с Октавия, с Аналайз и с нея. Но какво се опитваше да докаже, като ги събираше на едно място? Изведнъж очите на Кори се разшириха и тя се обърна бавно към баща си. Най-сетне

започна да ѝ просветва. Нямаше представа защо Люк иска да го унижи, но несъмнено се опитваше да направи именно това.

Филип стрелна очи към нея, но когато срещна погледа ѝ, побърза да ги извърне. Неочаквано пискливият смях на Октавия се връза в ушите ѝ. Кори се обърна към нея и усети почти непреодолимо желание да повърне. Октавия се беше притиснала толкова плътно към Люк, че Аналайз не можеше да види как тънката ѝ, обсипана с бижута ръка го гали по задните части. Но Кори можеше. Филип също, ако решише да погледне. Тази гротескна пантомима бе така непоносима, че ѝ се искаше единствено да излезе навън, далеч от смазващата миризма на Октавияния парфюм, и да напълни дробовете си с чист въздух.

Вече се беше изправила, когато на вратата отново се позвъни. Кори веднага погледна Люк, не смеейки дори да си представи какви още задкулисни интриги ѝ предстои да види. Той обърна гръб на Октавия и Аналайз, завъртя очи към нея и отиде да отвори. Две-три минути по-късно в стаята влязоха няколко души, безупречно облечени като Филип и Октавия, и Филип най-сетне стана. Кори просто не можа да повярва на очите си. Напълно преобразен, той поздравяваше новодошлите и разговаряше с тях с всичката увереност, която можеше да се очаква от един преуспял бизнесмен, съзнаващ положението си в обществото.

Все пак продължи да я избягва като чума, което я разстройваше повече, отколкото ѝ се искаше да признае, защото все по-ясно усещаше през рядката тълпа, че Люк и Октавия я гледат, шушукат си нещо и се смеят. Това ужасно я изнервяше и ѝ се искаше да се обърне за подкрепа към Филип; все пак той бе неин баща. Ала знаеше, че може да я получи толкова, колкото и Аналайз можеше да откъсне майка си от Люк. Кори наблюдаваше Филип и се чувстваше дори още разочарована, отколкото при първата им среща. Незнайно защо, изведнъж ѝ се доплака. Той лишаваше и нея, и Аналайз от подкрепа и външно не изглеждаше да го интересува на какво е подложена всяка от тях, но Кори усещаше, че колкото и да се преструва, не му е безразлично. Измъчваше се, но въпреки това не правеше нищо, за да утеши която и да било от дъщерите си. После Кори започна да забелязва скритите погледи, които той постоянно хвърляше към Люк, и за пореден път се убеди, че между тях става нещо далеч по-сериозно от обикновена борба за власт, както ѝ се бе сторило в началото.

— Мислиш ли, че майка ми има връзка с Люк?

Кори се обърна и видя Аналайз да я гледа съкрушено. Сърцето ѝ се сви. „Тя е моя сестра — помисли си. — Моя плът и кръв. А и все още е дете.“ Но какво, по дяволите, можеше да направи, за да я успокои? Как можеше да ѝ обясни какво става, след като и тя самата не знаеше? Вероятно Аналайз също бе усетила нещо, нещо извън скандалното поведение на майка си, но едва ли щеше да поиска дори да го изрази с думи. Желаше единствено малко утеха. Само толкова можеше да понесе с крехката си психика. Но най-трагичното бе, че Кори усещаше много добре отчаяната ѝ нужда.

Аналайз искаше да бъде обичана. Да чувства, че някой я смята за най-важна на света, и, бог да ѝ бе на помощ, за целта беше избрала мъж като Люк.

За момент така ѝ се доплака, че не можа да отговори, но след това видя паниката, която мълчанието ѝ предизвикваше у Аналайз, усмихна се, вдигна ръка към бузата ѝ и излъга:

— Не, не мисля. Но ми се струва, че си истинска параноичка по отношение на Люк.

Точно това бяха думите, които Аналайз искаше да чуе, личеше си дори по изражението на лицето ѝ, но сега Кори трябваше да измисли как да махне този мъж от живота им. И по възможност да открие какво става между него и баща им. Имаше голяма вероятност и да не успее, но искаше поне да опита, защото, колкото и невероятно да звучеше това сега, тя вече хранеше надеждата, че един ден, поне в известен смисъл, тримата — тя, Филип и Аналайз, могат да станат семейство.

На другата сутрин Кори се обади в офиса, за да предупреди, че ще закъснее, и се приготви да проведе един дълъг разговор с Пола. Но точно когато протегна ръка към телефона, той иззвъня. За нейно удивление беше баща ѝ.

— Искам да се срещнем утре вечер — каза ѝ той. — Ще бъда в кръчмата „Човек на Луната“ в Уърлдс Енд. Ако можеш, ела там в осем и половина, а ако не, ще те изчакам. — И затвори, преди Кори да е успяла да каже и дума.

Все още малко зашеметена от неочакваното обаждане тя набра номера на Пола. Отне ѝ доста време, докато ѝ разкаже за случилото се

предишната вечер, но неочакваното обаждане на баща си реши засега да запази в тайна.

— Не мога да повярвам — каза тихо Пола, след като я изслуша.
— Просто не мога да повярвам! Мили боже, сигурно си се шашардисала!

— Шашардисах се — отвърна Кори, — но въпросът сега е как да постъпя.

— Не зная. Искам да кажа, мислиш ли, че Люк знае?

— Не съм сигурна. Ако трябва да бъда откровена, при първото ни излизане пих толкова много, че дори не си спомням какво съм му казала.

— Тогава смятам, че трябва да го попиташ направо.

— Отначало и аз така си помислих. Но ако той не знае, че Филип ми е баща, честно казано, не бих искала да разбере.

— Но мислиш, че между него и Филип става нещо, нали така каза? Това ме навежда на мисълта, че той все пак знае за теб. Тоест виж как ви строи всичките пред Филип... Боже мой, това е направо извратено!

— Нали? Но така или иначе реших, че той сам трябва да ми каже какво знае. Искам да го чуя от неговата уста, само така ще мога да разбера какво се крие зад всичко това. Ако му кажа, че Филип ми е баща, то не знам защо, но ми се струва, че ще се възползва от това, за да ме постави в неизгодно положение. А ако не знае, но го научи от мен, хич не ми се иска той да е човекът, който ще го каже на Аналайз.

В гласа на Пола прозвучаха шеговити нотки:

— Да разбирам ли, че страстта ти към него вече е угаснала?

— О, я стига! — извика Кори. — Той е просто един перверзен тип. — После потрепери. — Само да го беше видяла снощи с Октавия. Едно ще ти кажа, Пола, през последните две седмици видях и чух много гнусотии, но тя ми остави най-гаден вкус в устата. До нея и най-пропадналата курва би изглеждала невинна.

За нейна изненада Пола не каза нищо.

— Какво има? — попита Кори. — Какво мислиш?

— Мислех си за Тед Брейтуейт — отговори спокойно Пола. — Не ти ли е идвало наум, че той е знаел коя е Аналайз, когато те е свързал с нея?

— Да — отвърна Кори, — мина ми през ума. Но съм напълно сигурна, че намеренията му са били добри.

— Мислиш ли да поговориш с него за това?

— Не, едва ли. Поне засега.

— Ами Аналайз? Смяташ ли да ѝ кажеш коя си?

— Не. Нека Филип го направи. А това ме подсеща за разговора, който проведех с него точно преди да ти позвъня.

— Мама му стара! Какво изобщо става? — извика Пола, когато Кори ѝ разказа. — Май надушвам ужасна бъркотия, Кори, и трябва да ти кажа, че това малко ме плаши. Поне Люк ме плаши. Убедена съм, че той знае.

— Може и да си права. Но както вече ти казах, нямам намерение да го питам.

— Не ти ли се иска да избягаш от всичко това? — попита с надежда Пола.

— Дяволски си права, иска ми се — отвърна Кори. — И, повярвай ми, щях да го направя, ако не беше Аналайз. Най-много за нея се страхувам. — Тя отново потрепери. — И просто не проумявам как е възможно собствената ѝ майка да се държи така пред нея. Освен това Филип очевидно не възнамерява да направи нищо по въпроса. Тя си няма никого, освен мен и ако сега се махна, никога няма да спра да се тревожа за нея.

— Виж, тук те разбирам. Но и аз се тревожа за теб. Защо Октавия би искала да разбереш, че знае за теб и Люк?

— Честно казано, според мен го направи просто за удоволствие. Искаше да разбере, че има повече власт над него от мен и Аналайз. Е, със здраве да си го ползва, ако е така. Но не мисля, че е. Според мен Люк дърпа всички конци, а тя е толкова погълната от себе си и отвратителните си фантазии, че дори не забелязва какво става със съпруга ѝ.

— Ето, пак тази дума — рече Пола.

— Коя, „фантазии“ ли? — Кори въздъхна. — Вече започва да ми се повдига от нея. Къде отидоха добрите стари романтични мечти? Да срещнеш мъжа на живота си и двамата да поемете заедно към залеза? Напоследък определението ми за фантазия е нещо, което покварява съзнанието, кара те да се държиш... Ами като Октавия. Както и да е,

мисля, че не тя е проблемът, а Люк, и умирам от нетърпение да чуя какво ще ми каже за снощи.

Но когато най-сетне отиде на работа, Люк дори не спомена за това. Кори му партнираше в играта на мълчание, твърдо решена да не казва нищо, докато той не заговори. Надяваше се, че баща ѝ ще може да хвърли малко светлина върху положението. Ала на другата сутрин, когато секретарката на Филип ѝ се обади, за да отмени срещата, всичките ѝ надежди за това угаснаха.

Пъхнал ръце в джобовете на джинсите си и с развявана от топлия калифорнийски ветрец светла памучна риза, Кристъс Бенати крачеше напред-назад по терасата до басейна и слушаше как главните актьори обсъждат ролите си.

Почти не говореше, понеже засега искаше само да ги разбере как виждат образите си в трудноразбираемия сюжет на „Следи от минали животи“. Филмът щеше да е труден за снимане — имаше сцени от различни епохи и много специални ефекти и каскади, без да се споменава размерът на актьорския състав — но за Кристъс най-важното бе всеки от изпълнителите на главните роли да има ясна и човешка представа за своя образ. При Пейдж Спенсър това нямаше да е лесно, понеже никога досега не ѝ се бе падала такава сложна роля. Все пак Кристъс беше сигурен, че с малко подходяща помощ ще се получи. Виж, на Дейвид Ийстън можеше изцяло да разчита — той винаги надушваше къде са големите пари. Имаше зад гърба си цял низ от успешни роли и беше не само най-универсалният актьор, когото Кристъс познаваше, но и един от най-трудолюбивите.

Засенил очите си с ръка, Кристъс го наблюдаваше как оживено жестикулира, докато описва в детайли представата си за героинята на Пейдж в прераждането ѝ през осемнадесети век.

Пейдж и останалите го слушаха съсредоточено и макар да бе на друго мнение, Кристъс не можеше да не признае, че Ийстън е открил оригинален подход към образа, който не бе хрумвал на самия него.

Няколко минути по-късно Кристъс се ухили. Както можеше да се очаква, Ийстън отново бе извадил заек от цилиндъра. Ийстън го гледаше, също ухилан, знаейки, че току-що е успял да впечатли своя режисьор.

— Само гледай да не си подмокриш гащите от вълнение, Бенати — забеляза Ийстън, отпусна се назад в шезлонга и надигна бутилката с минерална вода.

— Като нищо, ако знаех, че веднага след това ще направиш нещо, с което да засенчиш моето изпълнение — засмя се Кристъс. — Откъде, по дяволите, ти хрумна тази идея?

Ийстън сви рамене — жестът, който му бе помогнал да придобие световна известност.

— Ами хрумна ми през нощта, нали знаеш как става. Е, какво ще кажеш, Пейдж, миличка? Искаш ли да опиташ по моя начин?

Пейдж погледна Кристъс, който ѝ кимна насърчително, и седна на стъпалата, за да наблюдава как работят по сценария. В сцената участваха и други актьори и Кристъс им кимаше един по един да се включат.

Когато всичко свърши, той избухна в гръмогласен смях и заръкопляска.

— Пейдж — каза той, — ти изглеждаш по англичанка и от кралица Елизабет. Акцентът ти е страхотен, рожбо, просто страхотен!

Пейдж сияеше. Кристъс и Ийстън се спогледаха и Ийстън кимна едва забележимо с глава. В началото не бе особено въодушевен от избора на актриса за главната роля и едва сега даваше знак, че е започнал да променя мнението си.

Кристъс също бе доволен от избора си. Той харесваше Пейдж. С нея се работеше лесно, беше приятно интелигентна, макар срамежливо да твърдеше обратното, и — не по-малко важно — никога не правеше опити да го прелъсти, макар че и той, и Ийстън знаеха, че умира да го направи. Да си играе на прелъстяване с Ийстън си беше жива загуба на време — общоизвестно бе, че има отвратително щастлив брак, а и без това Пейдж бе заявила съвсем ясно, че не си пада по ниски мъже. При тези ѝ думи Ийстън избухна в смях — за най-голямо облекчение на Кристъс, понеже това в никакъв случай не можеше да се нарече дипломатично от страна на Пейдж, а целият свят знаеше колко е чувствителен Ийстън, когато стане дума за ръста му.

— Добре — рече Кристъс, когато всички го зяпнаха в очакване, и потри ръце. — Приключихме за днес, народе. Дейвид, Пейдж, получихте ли книгите по социология и история на Англия, които

Джийни трябваше да ви прати? Добре, тогава да се срещнем в петък и да поговорим за това.

— Мисля, че гримьорите искат да завлекат малката при перукерите — рече Ийстън, имитирайки провлечения говор на Пейдж, и заситни към Кристъс. — Целувчица, целувчица — продължи той и проточи устни към него.

— Я се пръждосай! — засмя се Кристъс.

Беше забелязал колко нервно се смее Пейдж и понеже усещаше, че се страхува, да не би да ѝ се присмиват, леко ѝ намигна.

— Ами ти, миличко? — попита я. — Свободна ли си в петък?

Тя изобрази разочарована гримаса.

— Съжалявам, проби за костюмите.

— Добре, значи това е. В понеделник да сте готови за двуседмични снимки. Дотогава ще сте си получили графиците, но ако искате да обсъдите нещо предварително, все някой от офиса ще знае как да се свърже с мен.

— Имаш ли идея кога ще започнат снимките в Кралство Британия? — попита Ийстън. — Госпожата иска да вземем и децата.

— Да. Ще бъдем там от средата на ноември до края на декември. За Коледа ще сме си у дома — ако всичко върви по график. Намери ли си вече нова асистентка, или искаш Джийни да ти потърси къща?

— Намерих си — отговори Ийстън. — Вече я назначих.

— Добре. А ти, Пейдж? Твоята асистентка справя ли се?

— Да, чудесно — отговори тя. — Но може би трябва да поговорим за грима.

— Разбира се.

Кристъс изпрати другите, прие поканата на Ийстън да вечеря у тях и остана пред къщата, докато колите не изчезнаха от погледа му. Ийстън беше със своя „Харлей Дейвидсън“ и когато чу рева на мотора да заглъхва надолу по Сънсет, Кристъс се усмихна на себе си. Актьорът заприличваше на едно голямо хлапе, когато възсядаше мощния мотор, макар че на Кристъс му се искаше, също както и на Джейн, съпругата на Ийстън, той да не кара чак толкова бързо. И не само заради филма. Харесваше го; харесваше го заедно с децата и цялата му фамилия, така че никак не би искал да му се случи нещо лошо.

Продължи да мисли за него, докато се разхождаше около басейна. Ийстън не беше най-безспорната кандидатура за ролята, но на малко таланти можеше да се довери така, както на него. Истината беше, че има прекалено избухлив нрав, макар че самият той мислеше за себе си като за перфекционист. По този въпрос Кристърс нямаше какво да възрази, но никак не му допадаше идеята да потушава свади на снимачната площадка, особено при обстоятелството, че за пръв път в неговата кариера му се налагаше стриктно да се придържа към графика. Обикновено успяваше да контролира темперамента на Ийстън, а и, честно казано, той не беше от хората, които правят сцени, без да имат сериозни основания. Но, пази боже, когато избухне — а това почти неизменно се случваше — най-разумно беше всички налични персонажи в радиус от двадесет ярда да се изпокрият дълбоко. Кристърс се ухили. Колко пъти бе чувал да се говори същото и за него? Знаеше, че Пейдж примира от страх някой от двамата да не я превърне в своя мишена, вероятно затова още в началото на седмицата бе устроила сцена на гримьора. Всичко се дължеше единствено на нерви и Кристърс смяташе да я успокои, както постъпи и с пристигналия да му докладва за инцидента Ейдън. Пейдж трябваше да разбере, че за него Ейдън Стар е най-добрият протезист в Холивуд. Разбира се, тя разполагаше със собствен гримьор, но Ейдън беше човекът, който щеше да я преобразява според образа: лицето, ръцете, а в един от епизодите и бюста. Именно от това произлизаше проблемът. Това бе единственият епизод, в който Пейдж се показваше гола до кръста, а тя не искаше зрителите да мислят, че гърдите ѝ са се скапали. Е, поне този проблем можеше да се реши лесно — щяха да я покажат гола до кръста в друга сцена, където играеше млада жена. Не че беше от съществено значение за сюжета, но Кристърс усещаше, че така ще я ощастливи.

Оказа се прав и едва не избухна в смях, когато започна да му благодари възторжено. Беше сигурен, че в гримьорския отдел още дълго ще имат разпавии, но в крайна сметка щяха да се справят. Дълбоко в себе си Пейдж бе едно мило момиче, просто май се бе почувствала длъжна да покаже нокти в началото. Съвсем скоро всички щяха да я обожават. Само трябваше да внимава да не се поддаде и самият той. Не можеше да се отрече, че донякъде поддава на изкушението, особено когато го погледнеше с оня свой зноен поглед и

тръсваше червената си грива. Първия път, когато го направи пред камера, по време на пробните снимки, той едва не получи ерекция. Оттогава гледаше да се владее, въпреки че все още я харесваше. Много добре знаеше обаче, че ако се поддаде, ще види гърба на Ийстън, и това бе най-надеждната спирачка, която изобщо можеше да го удържи.

Когато Пейдж си тръгна, Кристъс прекоси с бавна крачка терасата, мина под високите бели сводове на арката и влезе в кухнята при Джийни.

— Какво става? — попита я той, като пътъм я шляпна отзад.

— Пейдж Спенсър, ето к'во — ухили се Джийни. — Божке, колко си пада тая дама по теб!

— Защо не вземеш да ми кажеш нещо ново? — рече Кристъс. — Като например как върви търсенето на терени във Великобритания.

Джийни се изкикоти тихо, вдигна бележника си от плота и каза:

— Смятат, че докато пристигнеш, ще са готови, но искат да знаят доколко поправките в сценария имат значение за тях. Казах им, че според мен промени са настъпили само в диалозите, нали?

Кристъс кимна.

— Добре, ще им се обадя. — Тя погледна отново в бележника и започна да отмята съобщенията. — От кастинга са колекционирали цял куп таланти и тям подобни. Фрида в момента подбира британския екип, но иска да ѝ изпратиш списък на хората, които ще водиш със себе си.

— Утре, веднага след като вляза в студиото, ще свърша това с Фреди Бърнсайд — отвърна Кристъс. — Нещо друго?

— Аха — рече Джийни, като клатеше глава. — Току-що са открили, че нашият любим мениджър на екип е ХИВ позитивен.

— И това означава, че не може да работи?

— Страхувам се, че да. От застрахователната компания няма да му позволят. Днес следобед се свързах със Стан Роулинсън, започва от утре.

Тъй като не виждаше смисъл да изразява личното си мнение за шушумигите от застрахователната компания, Кристъс си взе ябълка, отхапа едно парче от нея и каза:

— Продължавай.

— И още за застрахователите — искат отново да обсъдите каскадите! Кън Розенбърг пък иска да се срещнете, щото имал някакви

проблеми със специалните ефекти в епизодите с танци. Трябвало и Ричард да е там, за да поговорят за осветлението. Следват превенциите на новото маце, което се занимава с костюмите. Уредих я за петък сутринта, ако нямаш нищо против. А, и не забравяй, че утре имаш среща с Господ в Черната кула.

Кристъс се засмя. Джийни наричаше така Бъд Уинтърс, изпълнителния продуцент, който, подобно на останалите облечени във власт мъже от „Юнивърсъл“, имаше кабинет в гигантската сграда близо до булевард Ланкършим.

— Добре, това ли е всичко? — попита Кристъс, вече на път към пристройката, където двамата сценаристи работеха от сутринта.

— Горе-долу — отвърна Джийни. — Освен че се обади Люк Фицпатрик. Чул, че другата седмица ще летиш за Лондон, и иска да се видите.

— Не си прави труда да му се обаждаш — рече Кристъс. — Ако позвъни пак, кажи му, че съм умрял.

Усети озадачената ѝ неприязнена гримаса, докато се прехвърляше през оградата в градината, но не се обърна. Ако Джийни можеше да разбере причината за последното посещение на Фицпатрик, никога не би го укорила за начина, по който се беше отнесъл с проклетото копеле. А може би трябваше да ѝ каже, толкова малко тайни имаше от нея и от Ричард, съпруга ѝ. Пък и нямаше какво толкова да крие. Просто не му се говореше за Анджелик Уорн. Дори и сега, след толкова време, тази тема все още бе прекалено болезнена за него.

Никога през живота си не бе обичал така друга жена. Анджелик изпитваше към него същото или поне така си мислеше тогава. Вече не беше толкова сигурен. Но в началото бе тъй хубаво... Не, беше хубаво през всичките две години. Нещата се бяха влошили едва към края, и то толкова бързо, че дори и сега не можеше да осъзнае какво точно се бе случило.

Знаеше, че Анджелик взема наркотици; по дяволите, и двамата го правеха от време на време. Нищо силно, само за да се поотпуснат, когато имаха нужда. Мислеше си, че Анджелик ги взема само когато е с него, но вечерта, когато тя загина, разбра, че не е било така. Тогава научи и за другия мъж в живота ѝ.

Можеше само да благодари на бога, че Ханк Робъртс, главен детектив от полицейското управление в Лос Анджелис, бе с него, когато Анджелик му се обади от един хотел в Бевърли Хилс. Ханк, когото беше поканил във вилата си, за да се консултира с него за някои сцени от филма, му предложи да го откара до хотела. Когато стигнаха, го попита срамежливо дали не би могъл да го представи на Анджелик и Кристъс го покани да се качи.

Това, което се случи в стаята ѝ, все още му беше като в мъгла, но никога нямаше да забрави нещата, които Анджелик му наговори, преди да се хвърли през прозореца. Причината бе едно интервю в последния брой на „Лос Анджелис Таймс“, в което Кристъс бе потвърдил, че Анджелик няма да играе в следващия му филм и че не възнамеряват да се женят. Наистина нямаша такива планове, макар Кристъс да знаеше от месеци, че само той от двамата не го желае. Ако зависеше от Анджелик, отдавна щяха да са се оженили. Но Кристъс просто не искаше. Не желаше да се превърне в поредния статистически факт от холивудския летопис на разводите, защото това бе единствената закономерна развръзка за браковете в този град. Постоянно ѝ повтаряше, че са си щастливи и така и че не вижда причина да променят положението. Сега вече знаеше, че наркотиците са били причината за обхваналата я параноя, но че нещата ще стигнат дотам... и ще крои планове да го съсипе...

Започна с обвиненията, че я е унижил публично и използва „Ел Ей Таймс“, за да скъса с нея. Кристъс, слисан от начина, по който изопачаваше думите му, също избухна. Докато се караха, той напълно забрави за Ханк Робъртс, който — както по-късно научи — беше останал само защото още от вратата бе забелязал изцъкления от наркотиците поглед на Анджелик. Като всяко добро ченге той можеше да надуши кога положението ще стане наистина напечено. Така и стана, и то светкавично бързо.

Единствено благодарение на Ханк нищо не се разчу. И обществото никога нямаше да научи, че когато се е хвърлила от прозореца, Анджелик е била бременна. Самият Кристъс пък никога нямаше да разбере от кого е било бебето, тъй като по време на скандала тя му каза за сенатора. За мъжа, с когото започнала интимна връзка, за да го накара да ревнува. А Кристъс дори не бе подозирал, че в живота ѝ има друг мъж. Но това се оказа вярно, самият сенатор го

потвърди по-късно, когато се срещнаха тайно в кабинета на Ханк Робъртс.

Анджелик също не знаеше кой е бащата. И му го каза. „Може да е колкото от единия, толкова и от другия — процеди тогава тя, — пет пари не давам за това. Но целият свят ще мисли, че е било твое, Кристъс. Всички ще разберат какво направи с мене, копеле такова!“ И се метна към прозореца с такъв див устрем, че нито Кристъс, нито Робъртс успяха да я докопат, преди да изхвърчи от четиринадесетия етаж.

Робъртс бе този, който намери предсмъртната бележка до леглото ѝ. В нея Анджелик обявяваше пред света, че е бременна от Кристъс. Че е отказал да се ожени за нея, въпреки че носи неговото дете, и затова е взела решение да се самоубие.

Слуховете и спекулациите след смъртта ѝ бяха непоносими. Пресата просто не искаше да се успокои. Едно пиколо от хотела потвърди, че е видяло Кристъс да влиза в стаята на Анджелик точно преди смъртта ѝ, но фактът, че Ханк Робъртс е бил с него, така и не бе споменат никъде. Всичко това се правеше, за да се потули истината и да се спаси доброто име на сенатора. Но в официалното си изявление за пресата полицията бе подчертала недвусмислено, че Кристъс Бенати е невинен.

Може и да нямаше вина, поне за самоубийството, но се терзаше жестоко и скръбта му стигаше до задушаване. Анджелик страшно му липсваше не само защото я беше обичал, но и заради навика да споделя живота си с нея. Най-много обаче го болеше заради тази ненавист в последните ѝ мигове. Защо, за бога, беше всичко това?

Предполагаше, че никога няма да научи отговора на този въпрос, както и нямаше как да разбере откъде Люк Фицпатрик е извлякъл толкова съществена информация по случая. Но Фицпатрик не знаеше всичко, липсваше му една жизненоважна брънка — че онази вечер Ханк Робъртс също е бил в хотелската стая.

Какво възнамеряваше да прави Фицпатрик със събраната информация, беше загадка, която Кристъс нямаше никакво желание да разреши. Предполагаше, че смята да го изнудва, макар че, като се замислеше, последното гостуване на Фицпатрик му миришеше на нещо много по-сериозно. Отначало подхвърли, че знае за присъствието му в стаята на Анджелик в момента на смъртта ѝ. Това бе всеизвестен

факт, но Кристърс не си направи труда да му го каже. След това обаче Фицпатрик продължи с темата за децата и с помощта на лукави забележки и намеци му подсказа, че знае за бебето. Тогава Кристърс го цапардоса толкова силно, че го събори в басейна. Очакваше, че ще последва откровен шантаж, но се излъга. Фицпатрик се опита да наподоби разкаяние, но Кристърс не се оставяше толкова лесно да го заблудят, Фицпатрик сякаш използваше тази информация, за да му покаже у кого от двамата е властта. Но властта над какво?

Кристърс дори не искаше да знае. Смъртно бе усещал, че у него се таи нещо извратено, и на няколко пъти през годините се бе опитал да сложи край на взаимоотношенията им. Но той не поддаваше и после винаги изскачаше отнякъде като пословичния черен гологан. Е, това вече щеше да му бъде за последно. Можеше да си намери някой друг нещастник, когото да манипулира, изнудва, съсипва или каквато там гадна игра бе захванал напоследък, защото ако дръзнеше отново да го доближи, Кристърс просто щеше да убие този кучи син.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филип Денби беше в кабинета си. Люк седеше срещу него от другата страна на махагоновото бюро и отпиваше от кафето, което Пам току-що му бе сервирала. Поради неочакваната жега в края на лятото и двамата бяха по ризи, макар че тази на Филип бе с дълги ръкави, както се полагаше за човек от неговия ранг. Вертикалният прозорец зад него бе отворен, но вместо свеж ветрец, оттам влизаше ревят на уличното движение.

Все още никой от тях не бе проговорил, но в стаята вече се усещаше високо напрежение. Люк не изглеждаше видимо притеснен. Филип обаче, въпреки усилията да изглежда спокоен, се потеше обилно.

Той изчака, докато Люк остави порцелановата чашка върху чинийката, и каза, без да вдига поглед от нея:

— Джак Уоткинс, депутатът от Лейбъристката партия, идва при мен.

— О! — рече Люк с лека изненада.

Филип прокара пръст по яката си.

— Казва, че си... Че си... Е, иска да свалим от предаването обвиненията на проститутките срещу него.

Люк кимна замислено.

— Разбирам. Е, можеш да го успокоиш. Кажи му да го смята за свършено.

Филип отново впери очи в подноса с кафето. Много добре знаеше, че Люк се съгласява с такава готовност само защото предишния ден е получил двадесет хиляди лири за съдействието си. Двадесет хиляди лири, които Филип бе принуден да възстанови на Уоткинс, защото депутатът не би имал какво повече да губи и го беше заплашил, че ще докладва за изнудването в полицията. Филип Денби не можеше да позволи да се случи такова нещо. Естествено, Люк го знаеше, както знаеше и че в крайна сметка Филип ще даде парите. Но и двамата бяха наясно, че не в това е проблемът.

— Между другото — рече нехайно Люк — утре вечер ще излъчим предаването.

Изведнъж лицето на Филип се изопна и пребледня, сякаш го душеше невидима ръка.

Люк сви рамене.

— Просто си помислих, че ще искаш да знаеш — рече той. — Аналайз и Кори свършиха добра работа. Особено Кори.

Филип очакваше да каже, че знае коя е Кори, но Люк не го направи.

— Разбира се — продължи той, — главната тема е дали публичните домове трябва да бъдат легализирани или не, но има и една доста силна част за убитите проститутки. От полицията се надяват, че след излъчването на предаването някой може да отиде и да им даде информация, която да се окаже важна за разследването. Как мислиш? Дали има такъв човек?

И сякаш изобщо не се изненада, когато Филип се захлупи върху бюрото си и се разрида.

— За бога, Люк — изхълца той, — не съм го направил! Кълна се в бога, нямам нищо общо с това! Казах ти, че съм ги посетил. Правих секс с тях, но не съм ги убивал. Бог ми е свидетел, не съм ги убивал!

Люк поклати глава и си наля още кафе.

— Не си спомням някога да съм казвал такова нещо, Филип — рече той. — А сега се опитай да се вземеш в ръце; браво, добро момче! Все пак съм сигурен, че не искаш Пам да научи за това, нали?

— Няма нищо за научаване! — извика Филип и удари с длани по бюрото.

Люк въздъхна.

— Бих искал да ти вярвам — отговори тъжно той, — наистина бих искал. И се опитвам. Но как, за бога, да си обясним факта, че си бил последният клиент на всяка от тях?

— Не знам. Просто не знам — изпелтечи Филип. — Но не съм ги убивал. Трябва да ми повярваш, Люк, не съм ги убивал!

— Тогава кой го е направил?

— Не знам! Не съм бил там, когато са загинали. Бях с тях преди това, признавам. Платих им, дори... дори ги връзвах, но не съм... О, боже! — Филип стисна с две ръце главата си и започна да се люлее. — Не исках нищо лошо! — извика той. — Исках само... Исках...

— Да? Какво искаше? — подсказа му спокойно Люк.

— За бога, остави ме на мира! — замоли му се Филип.

— Това, което си искал — продължи Люк, сякаш Филип не беше казал нищо, — е да накажеш Октавия, нали? Искал си да я накараш да страда, задето те е лишила от мъжественост, но не ти е стискало да го направиш, нали? — Той се ухили на точния си израз и заключи: — Така че вместо това отиваш при курва.

— Не! Не! — изхълца Филип. — Не беше така.

— Тогава как е било?

— Защо постъпваш така с мен? — извика Филип. — Сто пъти ти казах, бяха живи, когато ги оставих!

— Тогава защо не отидеш в полицията да им го кажеш? И те са хора. Сигурен съм, че ще разберат защо напръскваш всяка курва с любимия парфюм на жена си, преди да я завържеш и изчукаш.

Дъхът на Филип спря и докато гледаше Люк, в очите му започна да пропълзва безумен страх.

Люк просто се усмихна и сви рамене.

— Следователят ми е приятел — обясни той. — Тия дни ми каза, че експертите по съдебна медицина са разпознали парфюма, с който е бил залят всеки от труповете. Разбира се, крият тази подробност от широката общественост, за да могат да отсяват откачените, които продължават да правят признания. Както и да е, изглежда, че става дума за любимия парфюм на Октавия. Кажи ми, това не е ли съвпадение?

Филип трепереше толкова силно, че едва му отговори:

— Не, не! — измънка. — Лъжеш. Измисляш си... — Очите му зашариха трескаво из стаята, сякаш търсеше начин да избяга. Накрая отново погледна Люк и трепна, сякаш той го беше ударил. — Добре — прошепна, — наистина ги пръсках с парфюма. Но не съм ги убивал.

— Добре де, щом казваш, че не си, значи не си. Готов съм да ти повярвам. Но не ти ли е хрумвало, че може, докато си ги кълцал, да си изпадал в някакво състояние, да кажем, временна загуба на съзнание? Това би послужило в твоя защита — подсказа му услужливо Люк. После отново сви рамене. — А може би много добре си знаел какво правиш, но просто не искаш да си признаеш. В състояние съм да те разбера. Искам да кажа, видях какво им се е случило и ако бях на твое място, нямаше да искам хората да разберат какво животно съм.

Филип втренчи ужасен поглед в него.

— Какво смяташ да правиш? — попита накрая той.

— Да правя? — повтори Люк, сякаш изненадан от въпроса. След това наклони глава на една страна, помисли секунда-две и каза, все едно разсъждаваше на глас: — Само си представи каква сензация би било, ако се окаже, че дъщерите на същия онзи мъж, който е бил с проститутките в последния им час, са проучили и продуцирали програмата, която е имала за цел да подпомогне залавянето му. Може дори да се каже, че ще са виновни за прецакването на собствения си баща.

Люк се засмя на тези си думи, очевидно доволен от получените се каламбур. Филип го гледаше, вцепенен от ужас.

— Люк — каза накрая той. — Ще направя всичко! Всичко, което искаш, но, за бога, не казвай на Аналайз и Кори какво знаеш!

— А, значи най-сетне признаваме, че Кори е наша дъщеря, нали? Добре. Между другото тя не заслужаваше да се отнесеш така с нея при първата ви среща. Разказа ми всичко. Разбира се, тогава не знаеше, че те познавам.

— Просто ги остави на мира, Люк, умолявам те, остави ги на мира! Вземи Октавия, ако искаш, но, моля те, за бога, не прави нищо лошо на дъщерите ми!

— Предполагам, че и бащите на онези курви са изпитвали същото към дъщерите си. Тоест — прибави той, — ако някоя от тях е имала баща. Но хайде пак да се върнем към малкия проблем с Октавия, защото оттам произлиза всичко, нали? Имам предвид, че се чука с всичките ти колеги, но не понася ти да я докосваш. Дори ги кара да я връткат на вашето легло, нали? Често съм се питал откъде идва тази нейна нужда да го прави, но и двамата знаем каква е кучка; вероятно това допълнително я възбужда. Но няма значение, главното е, че за развод и дума не може да става; ако някога се опиташ, тя ще уведоми всички онези нещастни, нищо неподозиращи съпруги къде са прекарвали мъжете им свободните си следобеди. А това в никакъв случай не те поставя в изгодна ситуация, нали? Но въпреки всичко ти искаш да се отървеш от нея и, можеш да ми вярваш, Филип, че напълно те разбирам. Проблемът е, че просто не можеш да събереш кураж и да направиш необходимото, за да я махнеш завинаги от живота си. Все пак, ако ѝ се случи нещо, пръстът на подозрението ще

се насочи право към теб, нали? Мислел си, че с една курва — професионална курва де — това ще ти се размине. Така че си изливал неудовлетворението, по-точно казано — омразата си, върху невинни жени.

Филип отново заплака. Сълзите рукоуха по бузите му и той хълцаше така неудържимо, че едва успяваше да си поема въздух.

— Люк, моля те, какво още искаш от мен? Вече спиш с жена ми и с двете ми дъщери, просто ми кажи какво още ти е нужно. Казах ти, ще направя всичко.

Люк помисли за момент и изведнъж лицето му светна, сякаш току-що бе измислил цената.

— Ще ти кажа какво — рече той. — Престани да наемаш разни главорези, които да ме пребиват. Ето това можеш да направиш.

Филип се взря безпомощно в него. Вече знаеше, че това няма да е достатъчно, че цената ще е далеч, далеч по-висока.

— Ще го направя — измънка той.

Люк се изправи.

— Добре. А сега ми остава само да реша дали да изпълня дълга си като един съвестен гражданин и да информирам полицията за всичко, което знам. Може да го направя, но може и да не го направя. Всъщност съм в положение, от което мога да ти сторя голяма услуга, но още не съм решил как да постъпя. — Той отиде до вратата, отвори я, така че Пам да може да чуе всяка негова дума, и се обърна към Филип. — Довиждане, стари приятелю — усмихна се весело Люк, — и ще се опиташ да не кълцаш повече проститутки, нали?

Кори имаше чувството, че ще се пръсне от гняв.

— Какво? — кресна тя на монтажиста. — Какво ти е казал да направиш?

Кийт, монтажистът, не понасяше да му крещят, така че повтори кисело какво му е наредил Люк по телефона предишната вечер:

— Трябва да махна всичко, свързано с депутата Уоткинс.

— Но защо?

— Не ме питай! Аз само изпълнявам каквото ми се каже.

— Не можа ли да кажеш, че това е най-силният ни материал.

— Не е моя работа да го правя — отвърна дръзко Кийт.

— Ами интервюто?

— То също ще трябва да се изреже.

— Не мога да повярвам! — каза вбесено Кори. — Мамка му, просто не мога да повярвам! Съсипва цялото предаване малко преди да го излъчим! С какво, по дяволите, ще запълним дупките? Нямаме нищо, което да пасва! Аналайз знае ли за това?

Кийт сви рамене.

— Вече идва тук и й казах.

— Е, а тя какво ти отговори?

— Да ги отрежа.

— Тогава защо не ми е казала?

— Не знам! — процеди Кийт. — А сега, ако нямаш нищо против, искам да си продължа работата.

— Кори!

Тя се обърна рязко и видя Алън Фокс да стои на вратата.

— Мисля, че е по-добре да дойдеш — рече Фокс, — става нещо, за което трябва да знаеш.

— Дяволски си прав, става! — каза троснато Кори. — Чу ли какво е направил Люк с нашето предаване?

— Каквото и да е направил, вече няма голямо значение — отговори Фокс. — Ела да видиш.

Все още кипейки от яд, Кори тръгна след него към работната зала. Всички се бяха натрупали около телексите, но когато видяха Кори да идва, се отдръпнаха и й направиха път.

— О, боже! — промърмори тя, когато прочете пристигналата новина. След това се наведе да я погледне по-отблизо. — О, боже! — повтори отново. — Това е невероятно! — Изчака съобщението да свърши и откъсна листа от машината. Сърцето й така се беше разтуптяло, че едва дишаше. — Къде е Аналайз? — попита тя, все още, без да откъсва невярващ поглед от страницата.

— Ето ме! — викна Аналайз и влезе с нехайна стъпка в залата.

Кори й подаде съобщението от телекса.

— Хванали са убиеца — рече тя. — Арестували са го!

— Какво? — ахна Аналайз и очите й зашариха бързо по страницата. — По дяволите! Кога пристигна това?

— Току-що — отвърна Кори.

— Е, това променя всичко — а довечера излъчваме!

— Точно. По-добре да запрятаме ръкави.

Двете тръгнаха веднага към телефоните.

— На кого смяташ да се обадиш? — попита Аналайз.

— На полицейското управление в Челси, да видя дали Радклиф ще ни даде интервю.

— Страхотно! Ще се обадя на Фелисити да я повикам.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита друг проучвател.

— Аха — отвърна Кори. — Свържи се с пресцентъра на Скотланд Ярд и виж каква информация ще ти дадат. Опитай се, ако е възможно, да научиш името и адреса на задържания.

— Имаш го — отговори проучвателят.

— Чакам нареждания! — подвижна Пъркин.

— Бъди готов да преправиш целия сценарий! — кресна Аналайз.

— Какво става? — попита Боб Чърчил, който точно в този момент влизаеше в офиса.

Алън Фокс го осведоми набързо.

— Добре, захващай се — каза Боб на продуцент-мениджъра. — Осигури им екип, кола и телефон. Някакъв успех с полицейското управление в Челси, Кори? — попита той, когато Кори остави слушалката.

— Аха, в единайсет Радклиф ще ни даде първото си интервю. Но на обяд ще дават пресконференция, така че когато започнем предаването, събитието все още ще тече по новините.

— Няма значение. Какво знаем за арестувания?

— Още нищо. Работим по въпроса. — Тя се обърна към друга проучвателка.

— Всичките линии са заети — й каза Дженифър. — Продължавам да опитвам.

— Как е с Фелисити? — попита тя Аналайз.

— Не си е вкъщи, оставих й съобщение на телефонния секретар.

— По дяволите! — плесна се Кори по челото. — Днес тя има прослушване. Няма начин да я намерим. Както и да е, да се свържем с Каръл, ще имаме нужда от мнението на проститутките. По дяволите! Какво да правим с Фелисити?

— Алън, ще трябва ти да направиш интервюто — рече Боб.

— Не мога! — отвърна Алън. — Днес вече съм ангажиран с друг екип.

— Случаят е спешен.

— Долу ръцете! — кресна Синди, продуцентката на Алън. — Планини обърнах, за да уредя интервюто с Кентърбърийския епископ! Днес е единствената ни възможност.

— Добре — намръщи се Боб. — Къде са другите репортери?

— Всички са навън — отговори директорът на продукцията.

Боб отново се обърна към Кори.

— Залавяй се с въпросите — кресна ѝ той, докато Кори приемаше поредното обаждање. — И когато си готова, ги донеси веднага.

— Ало? — каза Кори в слушалката.

Но веднага след това я покри с ръка, защото Аналайз каза:

— Ти ще трябва да проведеш интервюто, Кори.

— Не ставай смешна! Нито веднъж не съм участвала пред камера.

— Няма кой. Ще трябва да го направиш — ухили се Аналайз. — Това е твоят шанс да станеш звезда.

— Не искам да ставам звезда! — каза троснато Кори и махна ръката си от слушалката.

— Кори? Кори, тук е Люк. Току-що чух новината. Какво сте подготвили?

— Полицията в Челси. Работим с проститутките и се опитваме да открием кой е арестуваният. Скотланд Ярд...

— Мога да ти кажа кой е — прекъсна я Люк. — Името му е Боби Макайвър. Имаш ли писалка, да ти продиктувам адреса?

— Давай — рече Кори.

Тя записа адреса, като същевременно направи знак на директора на продукцията да дойде и да го прочете през рамото ѝ.

— Почакай за момент, Люк — каза Кори и се обърна към шефа на продукцията: — Можем ли да изпратим екип да направят външни снимки на дома му?

— Остави това на мен.

— Люк, там ли си?

— Аха. Идвам.

Кори погледна часовника си и без дори да се замисли, че не е редно да дава нареждания на Люк, каза:

— Не, недей! Чакай ни при полицейското управление в Челси. Трябва ни някой, който да направи интервюто. Не можем да се свържем с Фелисити.

— Готово — рече Люк и затвори.

Люк беше в колата си, само на няколко минути път от полицейското управление в Челси, и се кикотеше тихо на себе си, докато слушаше как Ел Би Ес разтягат няколко сведения за ареста, с които разполагаха. Той вдигна телефона си, набра един номер и отби встрани от пътя.

— Филип? — каза, когато чу гласа на Филип от другия край на линията. — Чу ли новината?

— Не — отвърна кратко Филип.

Люк се засмя.

— Е, ще я чуеш, и то съвсем скоро — каза той и затвори.

Когато двете с Аналайз пристигнаха в полицейското управление в Челси, Кори веднага започна да инструктира Люк какви въпроси да зададе. Междувременно Аналайз ръководеше разполагането на снимачната техника в кабинета на инспектор Радклиф.

— Така че запомни — каза Кори на Люк, когато Радклиф отиде да се срещне, преди да застане пред камерата, — нямаме нужда от никакви въстъпления, можеш да започнеш направо с въпросите. А сега искам да те питам нещо.

— За Уоткинс ли? — предположи Люк.

— Да. За Уоткинс. Защо трябваше да махнем...

— По-късно — вдигна ръка Люк. — По-късно ще ти обясня всичко. Мисля, че вече можем да започваме.

Наистина бяха готови, така че Кори се отдръпна настрана. Радклиф се върна от мъжката тоалетна и двамата с Люк седнаха от двете страни на бюрото, докато операторът нагласяше осветлението.

— Готов ли си, Стийв? — попита Аналайз.

Операторът кимна.

— Тогава да започваме.

— Давайте — каза операторът няколко минути по-късно.

Аналайз кимна на Люк, а Люк се покашля и се обърна към Радклиф.

Интервюто продължи не повече от десет минути. Радклиф потвърди, че в ранните сутрешни часове е бил арестуван мъж на име Боби Макайвър. На този етап от полицията не били готови да разкрият повече подробности за миналото му. „Вероятно — помисли си Кори — защото не знаят нищо.“ Все пак Радклиф и хората му нямаха никакво съмнение, че той е извършителят.

— Направи пълни признания — рече Радклиф — и ни даде някои подробности за неща, които досега не бяха огласявани пред широката публика. Освен това в дома му, където дори и в момента работи една оперативна група, бяха открити важни доказателства в подкрепа на самопризнанията му.

— Какво изобщо ви накара да заподозрете Макайвър? — попита Люк.

— Сигнал от негов съсед — отговори Радклиф. — Бихме искали този съсед да ни окаже още малко помощ, ако е възможно; естествено анонимността му е гарантирана.

— Какво е отношението ви сега към легализирането на публичните домове, инспектор Радклиф?

— Остава непроменено — каза Радклиф. — Фактът, че заловихме един маниак, не означава, че няма да има и други. Смятам, че в тази страна трябва да има напълно легални публични домове.

Той продължи да разяснява мотивите за становището си. Аналайз погледна Кори. Кори кимна и когато Радклиф довърши мисълта си, Аналайз каза:

— Добре, край.

— Много ви благодаря, инспекторе — каза Кори, като излезе на светлината на прожекторите и подаде на двамата кърпички, за да избършат изпотените си лица.

— Не ни каза много — прошепна Аналайз, когато Люк и Радклиф излязоха в коридора, за да не пречат на екипа да си прибере апаратурата.

— Знам, но мисля, че няма да получим нищо повече — прошепна й в отговор Кори. — Не забравяй, че е арестуван само от няколко часа.

— Ако повече нямате нужда от мен, ще тръгвам към офиса — каза Люк, като изникна зад тях и ги прегърна и двете през раменете.

Анализ погледна Кори за потвърждение.

— Разбира се — отвърна Кори. — Само ще вземем няколко мнения от проститутките на Шепърд Маркет. Благодаря ти за помощта, Люк.

— Удоволствието беше само мое — ухили се той.

Няколко минути по-късно Кори намери Радклиф, който отново излизаше от мъжката тоалетна. Докато го изчакваше да се приближи, тя се усмихна и му протегна ръка.

— Чудех се — попита го — как се чувства един полицаи в ден като този?

Радклиф се засмя.

— Изтощен. И може би въодушевен. Също и облекчен. И още нещо, за което по-добре да не ви казвам.

Кори го погледна любопитно, дори с лек оттенък на кокетство, но усети, че той няма да се поддаде.

— Къде е сега Макайвър? — попита тя.

За нейно учудване, преди да отговори, Радклиф ѝ отправи дълъг, остър поглед.

— На безопасно място — каза накрая той.

— На безопасно място? — повтори Кори с очевидна изненада. — От кого го пазите?

— От пресата, разбира се.

И двамата се усмихнаха, а след това Кори, в малко по-различна форма, повтори въпроса, който Люк му беше задал по време на интервюто:

— Значи все още не знаете нищо за миналото му? Дали има майка, съпруга, изобщо някакво семейство?

Радклиф поклати глава.

— Знам, че е пълна лудост да питам на този етап дали знаете защо го е направил? — осмели се Кори.

Радклиф направи гримаса.

— Разгадаването на мотива може да се окаже много дълъг процес, пък и невинаги успяваме. В случая с Макайвър ще бъде още по-трудно.

— Защо?

Радклиф отново я погледна преценяващо.

— В умствено отношение Макайвър е на нивото на десетгодишно дете — каза внимателно той. — Силен е като бик, разбира се, но умът му е като на дете.

— Защо не казахте тези неща по време на интервюто?

— Защото не искаме да предизвикаме буря от нападки срещу хората с умствени увреждания, които бродят по нашите улици. Повечето от тях са безобидни, но... Правителствени ограничения, госпожице Браун, ако разбирате какво имам предвид.

— Искате да кажете, че имате нареждане отгоре да запазите това в тайна? — попита Кори, която идеално го разбираше, но искаше недвусмислено потвърждение.

Радклиф я погледна.

— Бих предпочел засега това да си остане между нас. В крайна сметка ще излезе на бял свят, но на този етап...

— Добре. Щом така искате. Но кажете ми, готов ли сте вече да кажете какви доказателства премълчавате?

Радклиф поклати глава.

— Все още е твърде рано за това. Но ето какво мога да ви кажа. В този случай има две доста странни обстоятелства, за които може да знае само убиецът. И ние, разбира се. Първото се отнася до един парфюм, за което казах и на господин Фицпатрик преди около седмица-две. Можете да го споменете в предаването си, ако все още не сте го направили.

Кори кимна.

— Но не знаем името на парфюма.

— Да — потвърди Радклиф. — Но Макайвър го знае. Второто, което е правел, ни слиса напълно. Макайвър си го призна, но отказва да посочи причината. — Той вдигна поглед, когато някой го повика по име, а след това се обърна към Кори и каза: — Ще държа връзка с вас, госпожице Браун.

Когато напуснаха полицейското управление, Аналайз и Кори отидоха с екипа на Шепърд Маркет, за да интервюират проститутките, а оттам до апартамента на Макайвър в Камбъруел, където се намираше другият екип. Заснеха каквото можаха отвън, сред блъсканицата от други фотографии и репортери, а след това се върнаха в офиса, за да ремонтират набързо програмата.

Аналайз като никога беше във форма. За Кори това бе голямо облекчение, понеже разговорът с Радклиф не ѝ излизаше от главата. Защо, не преставаше да се пита, ѝ беше разкрил неща, които бе премълчал пред камерата? И защо накрая ѝ бе казал, че ще поддържа връзка с нея? Изглеждаше така, сякаш Радклиф искаше да ѝ внуши нещо друго, но какво? Ами това, дето криеха за умствената недоразвитост на Макайвър? Добре, разбираемо беше, че Радклиф поиска да запази мълчание по този въпрос, но защо го каза пред нея? Все пак не беше ли тя част от медиите, от които той твърдеше, че иска да „опazi“ Макайвър?

Накрая реши да поговори за това с Люк. Не смяташе, че с това ще наруши дадената на Радклиф дума, след като самият той бе казал на Люк за парфюма. Но когато излезе от монтажната, оставяйки Аналайз сама, една от секретарките я повика на телефона.

За нейно удивление беше баща ѝ, който я питаше дали не може да се срещнат тази вечер. Докато му обясняваше, че ще успее да се освободи най-рано в девет, видя Люк да излиза от работната зала.

— Няма нищо, ще те изчакам — рече Филип. — В „Човек на Луната“? Както преди?

— Добре — отвърна разсеяно Кори. — Ще се видим там.

Докато да затвори, Люк вече беше слязъл с асансьора. Е, сигурно скоро щеше да се върне и тогава можеше да поговори с него, а ако не, просто щеше да изчака до утре. Междувременно трябваше да се погрижи за своето първо предаване, така че си наложи да не мисли повече нито за странните забележки на Радклиф, нито за загадъчните срещи, които Филип ѝ определяше. Кори се завърна в монтажната.

Последва един безумен следобед, в който на всеки няколко минути се правеха промени в схемата на предаването, вметваха нов материал и старите интервюта като по чудо се пренагласяха, така че да звучат на място. В четири часа избухнаха оглушителни аплодисменти. Една от секретарките най-сетне бе успяла да се свърже с Фелисити, която хвана първото такси от Сейнт Джонс Ууд, за да дойде и запише нов глас зад кадър. До шест и половина дублажът беше завършен и предстоеше да влязат в студиото, за да може Люк да направи началото и края на програмата. След това оставаше само да изпратят заснетото до предавателния център. В седем и четиридесет и три получи

зелена улица от „Юстън“ и точно когато Кори и Аналайз се готвеха да въздъхнат облекчено, Люк влезе в студиото да ги поздрави.

— Гледах всичко от кабинета си — каза им той, — свършихте чудесна работа. И явно съдбата ни се усмихва, щом успяхме да направим предаване още в деня, в който убиецът е арестуван. Страхотен удар! Какво ще кажете да го отпразнуваме в кабинета ми с малко шампанско?

Аналайз и Кори се спогледаха с бледи и измъчени лица и изведнъж се ухилиха.

— Ами защо не? — рече Аналайз. — Ще пием за Кори, понеже всичко това бе нейна идея. И ако бях един щедър човек, наистина щях да припиша продуцентските си заслуги на нея. Но не го направих. Не защото не съм щедра, нали разбирате, а защото едва сега се сещам за това.

Кори се разсмя и я прегърна.

— Нямаше да се справя без теб — каза тя.

— Точно затова — прибави Люк — смятам, когато предаването свърши, да заведе вас двете — а също и Фелисити — на вечеря.

— А, виж, това ще бъде трудно — рече Кори. — Фелисити вече си замина, трябвало да се срещне с някакво страхотно гадже, а се страхувам, че и аз имам среща.

— Отмени я! — извика Аналайз.

— Не мога.

— Тогава го доведи със себе си — рече Люк.

— Страхувам се, че и това не може да стане. Но вие двамата вървете, и да изпиете няколко чаши заради мен.

— Но нали ще пийнеш с нас, преди да тръгнеш? — настоя Люк. — Всъщност не можеш да си тръгнеш, преди да се излъчи програмата.

— Просто ме заведете дотам — отвърна Кори и им протегна ръце. Внезапно усети, че и без това вече е леко пиана от прилива на адреналин.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас на вечеря? — попита Люк няколко секунди по-късно, докато ѝ наливаше шампанско. Аналайз се беше измъкнала до тоалетната и двамата бяха останали сами в кабинета му.

— Напълно, благодаря — каза тя, вдигна поглед към него и му се усмихна.

Той също се усмихна, но за нейна изненада изглеждаше искрено обиден. Кори понечи да го хване за ръката, но се спря. Ако Аналайз влезеше, жестът щеше да ѝ се стори твърде интимен, а и не искаше той да си помисли, че все още означава нещо за нея.

След дълги размишления бе решила, че на коктейла прекалено много се е стреснала при вида на баща си и затова е реагирала така. Все пак нямаше особено доверие на Люк. Въпреки че сега всичките ѝ подозрения и решението да пази Аналайз от него ѝ се струваха доста пресилени. А и когато една жена полудееше по някой мъж, както Аналайз по Люк, нищо не можеше да се направи. И Кори най-сетне бе стигнала до заключението, че Люк вероятно не знае, че Филип е неин баща, защото, ако знаеше, досега със сигурност щеше да ѝ е споменал нещо. Или поне щеше някак да се издаде. Но единственият му коментар за онази вечер бе колко неприятно му е станало, че Аналайз се е напила пред родителите си.

— Тя подозира, че поддържам връзка с майка ѝ — продължи тогава той, — и едва ли бих могъл да я обвиня за това. Разбира се, ти не познаваш Октавия, но тя се държи така с всеки срещнат мъж. Особено когато той проявява интерес към Аналайз.

Кори имаше желание да каже много неща по този въпрос, но тъй като разговорът се провеждаше в коридора на TW, реши, че ще е по-разумно да си замълчи.

Колкото до тяхната връзка — каквато и да бе тя — Кори можеше само да се надява, че е приключила. От коктейла насам Люк не ѝ се бе обаждал, нито пък я беше канил да излизат, макар от време на време да го улавяше, че я наблюдава със странно изражение.

Сега я гледаше по същия начин и отново ѝ се стори, че той сякаш протяга ръка за помощ. Не се гордееше с това, че извърна лице на другата страна, мразеше да постъпва така с когото и да било, но инстинктът ѝ за самосъхранение взе надмощие. Наистина не желаше да се забърква в която и да било част от живота му.

— Какво е това, което ме кара да чувствам, че мога да ти имам доверие, Кори? — рече тихо Люк.

— За какво да ми имаш доверие? — попита тя.

Люк поклати глава.

— Не зная. Просто имам такова чувство, когато те погледна. Но ти ми нямаш доверие, нали?

— Не — призна си тя. — Всъщност никога не си ми давал основание за това.

— Дадох ти повишението, което ти бях обещал.

— Да.

— Но не за това говорим в момента, нали?

— Не. Или може би да. Понякога, Люк, оставам с впечатлението, че си играеш с всички ни. Сега ще ми обясниш ли за Уоткинс?

Люк се усмихна, остави чашата, заобиколи бюрото си и извади една жълтеникава папка от чекмеджето.

— Всъщност е съвсем просто — рече той. — Казах на Уоткинс, че ако е готов да заплати двадесет хиляди лири, ще се погрижа името му да не се споменава в предаването. И той плати.

Очите на Кори се разшириха.

— Имаш предвид... Да не би да ми казваш, че си го шантажирал?

Люк кимна.

— Да, шантажирах го. Но едва след като той самият ми го предложи.

— Но, Люк, това е незаконно!

Люк се засмя.

— Мила моя, невинна Кори. Разбира се, че е незаконно. А сега няма ли да ме попиташ какво направих с парите?

Кори с подозрение гледаше как се приближава към нея.

— Не — каза тя, когато той извади два листа от папката и ѝ ги подаде. — Не, не мисля, че искам да знам.

— Добре, тогава ще ти ги прочета сам. — Той вдигна поглед, когато Аналайз влезе, протегна ръка към нея и я прегърна. — Тъкмо се канех да кажа на Кори как сме дали на Каръл чек за двадесет хиляди лири, за да подпомогнем каузата на проститутките — каза ѝ той.

Аналайз се обърна към Кори, но тя все още гледаше Люк и клатеше невярващо глава.

— Това — рече Люк и посочи горния лист — е писмо до Уоткинс, в което го уведомявам какво точно сме направили с парите му. А това тук е писмо от Каръл до редактора на вестник „Сън“, в което тя му съобщава за изключително щедрото дарение на Уоткинс.

Аналайз се засмя.

— Не е ли истински гений, Кори? — каза тя и вдигна очи към Люк.

Но Люк все още гледаше Кори.

— Да — промърмори тя, — нали?

После стана и излезе, като се извини, че трябвало да си напудри носа, преди да започне предаването.

Не че напълно отхвърляше постъпката на Люк като неетична, по-скоро не можеше да понася начина, по който я беше погледнал, сякаш търсеше одобрението ѝ. Не искаше да се чувства отговорна за действията му, а още по-малко ѝ харесваше идеята, че той е изиграл този номер на Уоткинс, за да ѝ достави удоволствие. Но Люк точно това ѝ внушаваше.

Тя положи върховно усилие да се отърси от тези мисли — какво вършеше Люк, си бе негова работа; просто не ѝ харесваше, че той я забърква, като ѝ казва тези неща. Може би щеше да обсъди това с баща си, все пак той бе председател на управителния съвет на TW и със сигурност не би одобрил постъпката на Люк. За миг си представи как изгонват Люк от TW и ги назначават двете с Аналайз за директори. Какво чудо щеше да бъде това — тя и нейната полусестра начело на собствена телевизионна компания под ръководството на баща им. Кори едва не се разсмя с глас, припомняйки си блаженото време в Амбърсайд, когато часове наред фантазираше за бъдещето. Никога обаче не ѝ бе хрумвало, че един ден ще се сдобие със сестра и баща. До това все още ѝ предстоеше да измине дълъг път, но тази вечер щеше да направи първата стъпка в тази насока. Вече съзнаваше, че наистина кръвта вода не става, защото независимо от начина, по който Филип се беше отнесъл с нея, повече от всичко на света ѝ се искаше той да я приеме като своя дъщеря и сестра на Аналайз.

Минаваше осем, когато Филип Денби си проправи път от бара на „Човекът на Луната“ до една маса в ъгъла на салона. Той постави чашата си с „Гинъс“ на кръглата маса и извади пакет цигари. Беше подранил най-малко с един час, но изпитваше нужда да излезе от онази къща не само защото нямаше сили да изгледа предаването, но и за да бъде по-далеч от Октавия. Господи, колко я мразеше! Във всяка нейна вена течеше отрова, която на моменти сякаш се процеждаше през

порите на кожата ѝ. Беше толкова покварена, че дори и погледът ѝ го караше да се чувства омърсен. Беше съсипала целия му живот, вече не можеше дори да се нарече мъж. Единственото, което му се искаше в момента, бе поне за малко да потъне в анонимността на заведението, където тълпи от млади хора крещяха, смучеха бира, флиртуваха и гълтаха екстази. Гледаше ги как се изсипват на улицата в Уърлдс Енд и изпита непреодолима тъга, като си помисли колко е пропаднал светът. Децата пиеха, вземаха наркотици и живееха ден за ден под грозящата ги заплаха от СПИН.

Той отпи набързо глътка „Гинъс“ и запали цигара. Паниката отново се надигаше и заплашваше да го погълне, но трябваше да си наложи да остане спокоен. Кори скоро щеше да дойде, Кори щеше да оправи всичко. Не беше съвсем сигурен кога е стигнал до този извод, вероятно по някое време предишната седмица, след като я беше видял у Люк. Но дори и сега не бе сигурен, че е бил прав, че наистина е почувствал... Какво? Не знаеше. Съчувствие ли беше усетил у нея? Може би сила. Но каквото и да беше, дълбоко в сърцето си знаеше, че тя е единствената, на която може да се довери. Не на Пам, макар че, бог му бе свидетел, колко искаше и колко пъти се беше опитвал, но просто умираше от страх да не би и тя да се обърне срещу него. Всички жени в живота му рано или късно бяха започвали да го презират и когато разбереше какво е направил, Пам вече нямаше да бъде изключение, колкото и да твърдеше, че го обича. И можеше ли да я обвини за това? Но Кори беше различна, тя щеше да му помогне, беше сигурен в това, щеше да помогне и на Анализ. Кори щеше да намери начин.

Той отпи още малко „Гинъс“ и смачка наполовина изпушената цигара. Ръцете му трепереха.

Представи си Кори и понечи да се усмихне, но изведнъж лицето му се изкриви от вътрешна болка. Наистина ли можеше да ѝ стори това? Той бе неин баща, трябваше да я защитава, а не да я товари с ужасната трагедия на живота си. И защо ли да му помага, след като се беше отнесъл така с нея? Дори не бе събрал кураж да ѝ каже нещо онази вечер у Люк. Но ако тя знаеше цялата истина, може би щеше да разбере.

Филип преглътна едно ридание и притисна силно очите си с пръсти. „За бога — каза си горчиво, — пет проститутки са мъртви и

един невинен човек е арестуван! Как би могла да разбере това?“ Как щеше да ѝ обясни, без да уличи себе си, че Макайвър е невинен? Наистина ли искаше Кори да научи, че е ходил при курви? Или какво е правел с тях? Искаше ли да види как в очите ѝ се появяват подозрения, след това обвинения и — боже опази — страх? И като ѝ кажеше, после какво? Неочаквано отговорът изникна пред него така брутално ясен, че не можеше да проумее защо продължава да стои там. Но, разбира се — именно затова бе разочаровал Кори. Страхуваше се от онова, което тя можеше да направи, когато ѝ кажеше. Щеше да се почувства длъжна да отиде в полицията. Нямаше да има никакво значение, че той е неин баща; щеше да постъпи така, както смяташе за правилно. А след това щяха да дойдат и да го приберат.

Не се страхуваше заради себе си, по-скоро искаше най-сетне да се свърши с това мъчение, но не можеше да понесе мисълта, че ще лепне такъв срам на Аналайз и Кори. Макар че имаше някаква, макар и съвсем слаба вероятност да спаси Кори. Да, точно това щеше да направи. Щеше да я спаси от срама. За Аналайз бе твърде късно, но не и за Кори. Очите му се напълниха със сълзи. Вероятно това бе единственото нещо, което щеше някога да направи за дъщерята на Едуина, и знаеше, че болката му ще бъде неописуема, но бе твърдо решен да го направи. Трябваше, заради Кори.

Когато Кори най-сетне пристигна, Филип продължаваше да седи на същото място, със същата чаша „Гинъс“ пред себе си. Видя как няколко глави се обръщат, когато тя огледа бара, и дори чу как един мъж я попита дали не иска да се включи в неговия купон. Не чу отговора на Кори, но какъвто и да беше, мъжът се засмя. Филип усети как сърцето му се изпълва с гордост, но когато Кори го зърна, той извърна поглед. Не искаше да я вижда как върви към него, не искаше да ѝ показва, че е забелязал как удивително се е разхубавила само за няколко месеца в Лондон, нито пък да прочете изражението в очите ѝ, каквото и да бе то.

— Здравей — рече Кори.

Филип кимна, но не вдигна поглед.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — предложи тя.

— Не. Няма да остана дълго, благодаря — отсече Филип.

Усети как Кори се наежда.

— Тогава какво мога да направя за теб? — каза тя, като седна.

Все още, без да вдига поглед, Филип стисна зъби и изрече:

— Можеш да ми се закълнеш, че никога няма да кажеш на Аналайз коя си. Не искам тя да знае за теб, не искам никой да знае за теб, разбра ли? И каквото и да направиш, каквото и да твърдиш в бъдеще, искам да знаеш — винаги ще отричам, че си моя дъщеря. Достатъчно ясен ли бях? Нямах никаква връзка с мен, никога не си имала и няма да имаш. И стой настрана от Люк Фицпатрик. Той си има Аналайз, не му трябваш и ти, така че стой настрана от него.

Все още, без да я погледне, той се изправи рязко. Усещаше болката ѝ, но си наложи да се отдалечи. Краката му трепереха толкова силно, че едва успя да излезе от кръчмата и да се довлече до колата. Знаеше, че току-що е унищожил и последната си надежда да може да се довери някому, но това бе за добро. Така Кори никога нямаше да познае унижението да я сочат с пръст, докато върви по улицата, и да си шушукат: „Ето я дъщерята на оня психар. Нали се сещаш, оня, дето накълца курвите“. Но, мили боже, точно това очакваше Аналайз и той само можеше да се моли Кори да е до нея, за да я подкрепя. Трябваше да се погрижи за това, по дяволите, трябваше да се погрижи! А вместо това бе оплескал нещата, както и всичко останало в живота си. Но вече бе твърде късно. Не можеше да се върне назад. Единствената му утеха бе споменът за грижливото отношение на Кори към Аналайз онази вечер у Люк. Кори знаеше, че Аналайз е нейна сестра, и нямаше да я изостави, просто нямаше.

И всичко, което му оставаше да направи сега, бе да събере сили, да отиде в полицията и да се предаде.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Самичка ли си седиш тук?

Кори вдигна поглед от бюрото си и се усмихна, когато видя Люк да влиза в офиса.

— Съвсем сама — потвърди тя.

— Къде са другите?

— Едни обядват, други са на снимки.

Той кимна и докато го гледаше как прекосява офиса, Кори се запита как ли успява да изглежда толкова добре, когато навън е такава непоносима жегата. Русата му коса беше съвсем изсветляла от слънцето, носеше избелели дънки, а ръкавите на ризата му на червени и бели райета бяха запретнати и разкриваха загорели ръце и златния ролекс, който никога не сваляше. Изглеждаше в хармония със себе си — нещо, за което Кори можеше само да мечтае.

Но тя по начало не обичаше лятото — поне по отношение на дрехите. Кожата ѝ бе прекалено бледа и не ѝ се нравеше да излага на показ цели участъци от нея, но при високите температури това ставаше неизбежно. Все пак и дума не можеше да става за тениски, понеже гърдите ѝ бяха твърде едри, а и ужасно се притесняваше, защото знаеше, че зърната ѝ винаги се очертават. Но Джорджи ѝ беше помогнала, избирайки меки, красиво падащи памучни и муселинени блузи, под които да носи копринени корсажи; семпли рокли с къси ръкави и яркоцветни блузи на цветя за над джинсите. Точно сега наскоро оформената ѝ коса, която изглеждаше по-гъста и тежка отвсякога, падаше на весели къдрици около врата и раменете ѝ, макар да имаше чувството, че е залепнала за главата ѝ.

Люк се приближи и приседна на ръба на бюрото ѝ. Кори веднага се опита да скрие вестника, който четеше, но не беше достатъчно бърза.

— Значи вече е в града, а? — ухили се Люк и завъртя вестника към себе си, за да види по-добре снимката на току-що пристигналия на летище „Хийтроу“ Бенати.

Отне му няколко секунди, докато прочете надписа до снимката, и след това върна вестника на Кори. Но усмивката му бързо угасна, когато зърна зачервените ѝ очи. Кори направи опит да извърне лице, но той я хвана за брадичката и отново я обърна към себе си.

— Добре ли си? — попита я.

— Разбира се — отвърна Кори. — Само съм малко настинала.

Той бе последният човек, на когото можеше да каже, че цялата нощ е лежала будна и е плакала заради думите на баща си.

— Е, и как мина срещата ти снощи? — дръзна да попита Люк.

— О, добре, благодаря. А вие с Аналайз? Къде отидохте после?

— Присъединихме се към едни приятели в артклуба в Челси. Трябваше да дойдеш, прекарахме си страхотно.

Кори се усмихна, но не каза нищо.

— И така — рече той, — решихте ли вече какъв ще е следващият ви проект?

— Транссексуалните — отвърна Кори. — Аналайз отиде на обяд с трима от тях.

Тя самата не отиде, защото нямаше настроение след мрачната и тягостна нощ.

Люк не изглеждаше особено въодушевен от идеята.

— Сигурен съм, че имате разумни доводи — каза той. — Изложихте ли ги на оперативката тази сутрин?

— Да. До десетина дни трябва да излезе доклад, според който през последната година броят на операциите за смяна на пола по света е нараснал със седем процента.

— И Боб хареса идеята?

— Аха.

— Добре тогава. Между другото, видя ли в тазсутрешния брой на „Гардиан“ отзивите за снощното ни предаване?

Кори кимна.

— Страхотно, нали?

— Разбира се. Нямам търпение да видя рейтинга.

Люк помълча, наблюдавайки Кори, която гледаше навсякъде другаде, но не и към него.

— Хей — каза накрая той, — нещо те е разстроило. Защо не ми разкажеш?

— Няма нищо. Добре съм — отвърна Кори, като вдигна поглед и се усмихна.

— Така е по-добре — рече той и я погали с пръсти по бузата.

В този момент Кори се почувства толкова уязвима, че за малко пак да се разплаче. Но вместо това преглътна и каза:

— Люк, бих искала да поговоря с теб за Боби Макайвър.

— За Боби ли? — попита любопитно той. — Какво за него?

— Ами вчера детектив-инспектор Радклиф ми подхвърли нещо. Каза, че умът на Боби Макайвър бил като на десетгодишно дете. Беше ли го съобщил и на теб?

Люк поклати глава.

— Не. Но нямах кой знае каква възможност да разговарям с него без камера.

— Не ти ли се струва странно? — отбеляза Кори. — Искам да кажа, един мъж с детски ум да посещава проститутки?

Люк сви рамене.

— Не знам. Предполагам, че има мъжко тяло, а оттам и мъжки апетит.

— Може би, но това не е всичко, нали? Например как, за бога, е успял да измине целия път от Шепърд Маркет до Камбъруел? И как след това е отнасял труповете от Камбъруел до брега на реката в Челси?

Люк сви замислено устни.

— Умът ми не го побира — рече той. — Но няма съмнение, че Радклиф и хората му в крайна сметка ще намерят отговорите — ако не са го направили вече.

— Не мога да проумея защо Радклиф каза на мен за слабоумието на Макайвър. Тази сутрин прегледах всички вестници и никъде не открих да се споменава за това. — Тя помълча малко, после каза: — Люк, може да ти прозвучи откачено, но останах с впечатлението, че Радклиф се опитва да ми каже нещо, имам предвид, нещо друго.

— Като например?

— Не зная. Но преди да си тръгна, ми каза, че ще държим връзка. Какво ли имаше предвид?

Люк поклати объркано глава.

— Знаеш ли къде държат Боби?

— Не. Радклиф ми каза само, че е на сигурно място.

— На сигурно място?

— И аз се учудих. Каза ми, че го пазели от пресата.

— Но нали всеки арестуван е недостъпен за пресата?

— Знам. Мислиш ли, че трябва пак да се свържа с Радклиф?

Люк помисли малко.

— Изчакай няколко дни — каза накрая той. — Да видим дали Радклиф ще ти се обади. Ако не, пак ще си поговорим.

— Добре.

Люк й се усмихна с обич, след това стана, хвана я за ръката и я накара да се изправи. Известно време само я гледаше, шарейки с очи по лицето й, като очевидно доста се забавляваше със стеснителността й. Накрая каза съвсем тихо:

— Бих искал да те целуна, ако може.

— О, не, не, не тук! — каза разтревожено Кори.

Той продължи да я гледа с очакване и накрая, когато срещна очите му, Кори се изненада от дълбокото чувство в тях.

— Добре — каза той. — Но може ли поне да те прегърна за малко?

Тъй като не знаеше как да му откаже, Кори му позволи да я притегли в прегръдките си, като се молеше да не влезе някой. Люк я държа дълго в обятията си, притискайки цялото й тяло към себе си, но за нейно облекчение в това като че ли нямаше нищо сексуално. Започваше отново да усеща онази ужасна тъга у него. Докато беше в обятията му, Кори почувства как и нейното напрежение започва да се стопява; беше толкова хубаво някой да я прегръща така. Люк имаше силни ръце и въпреки всичките й опасения спрямо него, в онези няколко секунди й се искаше единствено да не я пуска.

— Понякога — прошепна Люк — ми се струва, че ти си единственото хубаво нещо, което някога ми се е случвало.

Кори не каза нищо, но когато той я притисна още по-силно към себе си, усети, че му отвърща със същото.

— О, боже — въздъхна той, когато най-сетне я пусна. — Мисля, че започвам да разбирам какво й е на Аналайз.

Кори се намръщи, което го накара да се усмихне.

— Имам предвид да изпитваш към някого нещо, а той да не отговаря на чувствата ти — обясни Люк.

Кори сведе очи и понечи отново да се обърне към бюрото си.

— Няма нищо — рече Люк и прокара пръсти през косата ѝ. — Няма да те карам да говориш за това, ако не искаш.

— Не че не искам да говоря за това — рече Кори, — просто не смятам, че говориш искрено.

— Зная. Но съм искрен. Повярвай ми, така е. Но няма да те принуждавам, Кори. — Той се засмя тихо. — Не мога, дори да искам. Чувствата са си твои и от мен зависи само да се опитам да ги спечеля. Макар че досега май не се справям кой знае колко добре, нали?

— Какво ще кажеш да поговорим за това някой друг път? — попита Кори. — Всеки може да влезе и не мисля, че някой от нас би искал... — И млъкна, понеже не знаеше как да довърши изречението.

— Кога мога да те видя? — попита той.

— Не зная. Времето ми е здраво запълнено до края на седмицата.

— Мен пък няма да ме има през почивните дни.

Преди да успее да се сдържи, Кори се обърна и го погледна. Беше ѝ на върха на езика да го попита за Шивоун; копнееше за това още откакто Аналайз ѝ бе казала за съществуването на тази жена. Но не го беше питала, нито пък смяташе да го направи сега, защото, ако го споменеше, щеше да издаде Аналайз.

— Къде отиваш? — задоволи се да попита тя.

— При един приятел.

— О!

— Не е някой, който може да ти създаде притеснения — засмя се той. — Достатъчно се измъчваш и с Боби Макайвър.

След това се прибра в кабинета си, а Кори, озадачена от последната му забележка, седна и започна да си вее разсеяно с вестника.

Изведнъж, някак необяснимо, ѝ се стори, че Люк знае за Боби Макайвър повече, отколкото признава. Може би защото на два пъти го беше нарекъл просто Боби. Или защото най-неочаквано го бе вмъкнал отново в разговора? Но не, имаше и нещо друго; бе казал нещо, може би не точно днес, може би вчера, но какво? Просто не можеше да се сети. После осъзна, за кой ли път, че изпитва към него недоверие, докато той всъщност не бе проявил нищо друго, освен тъй нужната ѝ привързаност, и отново се зае да рови из книжата.

Ала подозренията продължаваха да не ѝ дават мира. Помисли си дали да не поговори за това с Фелисити на следващата вечер, когато

щяха да се срещнат, за да отпразнуват успеха ѝ — Фелисити скоро щеше да пътува за Холивуд, където я бяха одобрили за главната роля в един филм — но после си спомни, че беше обещала на Радклиф да не разкрива истината за състоянието на Макайвър. А и понеже това засягаше убитите проститутки, Фелисити надали щеше да го задържи в тайна. Но все пак разказа на Фелисити как Люк я е прегърнал в офиса и колко е обезпокоена от собствената си реакция.

— Понякога просто не мога да се разбера — каза тя, когато върнаха менютата на келнера. — Искам да кажа, че му нямам доверие; и как бих могла, след като се държи така? Само че — е, това вече ще ти прозвучи доста самонадеяно — понякога оставам с впечатлението, че наистина не съм му безразлична. И дори не мога да кажа, че той ми е безразличен, защото, въпреки всичко, все още може да събужда... е, нали разбираш, някои чувства у мен.

Фелисити сви рамене.

— Той е хубав мъж. Прибави към това малко загадъчност и оттенък на непредсказуемост и се получава унищожителна комбинация. А и да не забравяме, че е ерген. Може ли да има по-голямо предизвикателство от това да си жената, която най-сетне ще му нахлузи брачния хомот?

— Но аз не гледам на него като на предизвикателство, не и по този начин. Честно да си кажа, но само не ми се смей, Фелисити, понякога действително се страхувам от него. Зная, че това звучи малко драматично, дължна съм да го призная, но след това винаги се чувствам като пълна глупачка, но въпреки това в него има нещо, което определено ме тревожи. И просто не мога да разбера какво е.

— Има ли значение, след като не смяташ да започваш връзка с него? — попита Фелисити, отпи от виното и кимна на келнера да налива.

— Не, предполагам, че не. Имай предвид, че ми е доста трудно да го предотвратя. Но има значение за Аналайз. Спомняш ли си какво ти казах за Шивоун? Благодаря — обърна се тя към келнера.

Фелисити кимна.

— Жената, на която е щял да изпрати картичката?

— Точно така. Макар че всъщност това е името, с което Аналайз твърди, че понякога я нарича. Е, той смята да замине за почивните дни и предполагам, че отива да се срещне с нея.

— И?

— Аналайз казва, че я бие след всяка своя среща с тази Шивоун.

— И имаш някакъв велик план как да предотвратиш това?

— Не, не точно. Знаеш каква е Аналайз, не иска да чуе и дума против него; освен ако не я казва самата тя. Просто си мисля...

— Аз пък си мисля просто да сменим темата — прекъсна я Фелисити. — Когато стане дума за това момиче, започваш да се държиш като квачка. Остави я сама да се грижи за себе си, а ти, мадам, вземи поне веднъж да помислиш и за себе си. Като например какво може да направи за теб Люк Фицпатрик.

— И какво би могъл да направи за мен? — ухили се Кори.

— Кристърс Бенати.

Сърцето на Кори се преобърна.

— Какво за Кристърс Бенати? — попита тя.

— О, стига, той е в града и ти го знаеш!

— Е, и?

— Люк го познава, нали? А той е мечтата на живота ти или поне така ми каза веднъж. Защо не поискаш Люк да ви запознае?

— Не мога да направя такова нещо! — рече Кори, понеже не искаше да си признае, че през последните двадесет и четири часа тази мисъл неведнъж ѝ беше минавала през ума.

— Защо не, за бога? Не са много хората, които имат възможността да бъдат представени на Кристърс Бенати, така че недей да изпускаш случая. Какво толкова можеш да изгубиш? И ако се осмелиш да го направиш, не забравяй, че той е просто един мъж. От плът и кръв, също като останалите, а вероятно и същото копеле като тях. Но би било добре след това да казваш, че се познаваш с него, нали?

Кори се засмя.

— Бих дала живота си за това — призна тя, — но мисля, че с Люк са се спречкали за нещо. Не ме питай за какво, просто си спомням, че Люк веднъж ми спомена.

— И какво от това? Ти попитай. Не се знае, това може да е началото на нещо голямо.

— А ти току-що взе, че го съсипа — нацупи се Кори. — Десет години си по-голяма от мен и да не знаеш, че човек никога не бива да

казва на глас мечтите си. Като го направиш, все едно че си се сбогувал с тях.

— Ти не ги произнесе, аз го направих. Но ако действително се надяваш на нещо с Бенати, нещо значително де, на твоє място щях още сега да си го избия от главата.

— Зная, че никога не би обърнал внимание на такава като мен и че това са само фантазии.

— За това не знам; знам само, че той е от Холивуд. Кое то означава, че просто няма да е достатъчно добър за теб. Ти имаш нужда от истински мъж, Кори, не от фалшив, а това е единственото, което произвежда Холивуд — фалшиви хора. Толкова са самовлюбени, че чак да не повярваш. Накарай Люк да те представи на Бенати и ще разбереш какво имам предвид. През първия половин час ще е страотно, ще можеш да го гледаш и да си фантазираш на воля разни работи, а и същевременно да го слушаш какво приказва. Е, последното просто ще ти се наложи, понеже той няма да спре да говори за себе си. Казвам това, защото всички от Холивуд са едни и същи — аз, аз, аз. Всичко това е толкова фалшиво и тооолкова досадно, че само след пет минути ще си готова на всичко, за да се махнеш оттам.

Кори се смееше.

— Ами ако не стане така? — подразни я тя. — Ами ако се влюбя в него?

— Тогава ще станете двама влюбени в него, нали?

— Какво?

— Ти и Бенати — засмя се Фелисити. — Всъщност, като си помисля, ще станете шест милиона души, влюбени в него. А сега хайде да хапнем, умирам от глад.

Люк стоеше неподвижно пред огромния прозорец и гледаше морето. Слънцето блестеше ослепително и сливаше небето и морето в едно. Люк бе опрял ръка върху облегалката на стола и усещаше топлината на кожата ѝ през тънката блуза. На устните му играеше усмивка, но в очите му имаше тъга, бездънна като страданието в сърцето му. Въпреки това, когато попита дали е получила цветята, които ѝ беше изпратил, гласът му прозвуча спокойно.

След малко се обърна, погледна я и вдигна няколко паднали кичура.

— Днес изглеждаш прекрасно — каза ѝ, а после се наведе и я целуна по главата.

След това придърпа един стол, взе ръцете ѝ и каза:

— Радвам се, че цветята са ти харесали. Ако искаш, другата седмица ще ти изпратя още.

Шивоун гледаше втренчено през прозореца, без да мига, и погледът ѝ потъваше някъде в огромното пространство от искряща светлина. Ръцете ѝ лежаха безжизнено в дланите на Люк.

— Страхувам се, че днес няма да има разходка — засмя се той, — но може пък да излезем с колата. Свалил съм ѝ покрива. Не? Добре, предполагам, че навън е малко горещо. — Той помълча и наклони глава на една страна. — Попита ли ме как са нещата в TW? О, просто прекрасно. Рейтингът ни отново се покачи. Новата проучвателка работи просто чудесно. Казах ти за нея, нали? Името ѝ е Кори. Да, разбира се, че ти казах. — Той се засмя. — Всъщност започнах да хлътвам по нея. Тя е просто изключителна. — И отново млъкна, сякаш я слушаше. — Какво ще стане с Аналайз ли? Е, със сигурност съм хлътнал и по нея. — После въздъхна. — Как ми се иска да можеше да я видиш, Шивоун, страшно би се изненадала. Точно както се изненадах и аз, когато я видях за пръв път. Извинявай, какво каза? А, да, тя е много красива. А Кори? Ами Кори е по-различна. Тя е по... Да видим, как би могла да се опише Кори? Тя е забележителна. Да, забележителна. И е... ами неомърсена от живота. Толкова добре се чувствам, когато съм с нея. — Той отново се изкикоти. — Но когато я гледаш, е лесно да забравиш за невинността ѝ... Има удивително тяло. На пръв поглед изглежда опитна, но сърцето ѝ е почти като на... да, като на дете. — После смръщи чело и изминаха няколко минути, преди да продължи: — Да, права си, скъпа моя, Кори би била подходяща за мен. Но, нали разбираш, нещо у нея ме безпокои. Какво ли? О, много неща. Първо, никога не се поддава на ласкателства, за разлика от повечето жени, а и да можеше да я видиш как работи. С нас е от съвсем скоро, но изглежда така, сякаш винаги е била там. И подозирам, че храни амбиции в съвсем близко бъдеще да поеме управлението на TW. Ако ѝ се даде време, вероятно би успяла, но макар че е амбициозна и е добър професионалист, почти съм сигурен, че колкото

и да се перчи и прави на самоуверена, дълбоко у себе си е една малка глупачка. Защо ли? — Люк сви рамене. — Ами защото е романтичка — отговори той, сякаш това обясняваше всичко. — Каквато и да е ситуацията, сърцето ѝ винаги ще взема надмощие, сигурен съм в това. Всъщност на това разчитам. Но разбира се, имаме и Аналайз. Кори вече знае, че тя ѝ е сестра, и с това нейно сантиментално сърце ще прави всичко, за да я предпазва от нещата, които смята за лоши. Такава си е Кори. Много е сваятна. А това я превръща в такава глупачка: Чувства се объркана, когато се сблъска с грозната страна на живота. Макар че трябва да ѝ се отдаде дължимото — никога не бяга, въпреки че я мрази. Възхищавам се от смелостта ѝ. — Люк помълча малко и лицето му помръкна. — Бих искал да можех да кажа същото и за баща ѝ — изръмжа той. — Мислех, че вече се е предал, но не е. Не му стиска. Все пак не бих искал аз да го предам, защото бих загубил влиянието си над него. А така, докато той е навън, на свобода, ще го карам да страда за всичко, което е сторил... На теб, на Аналайз... — Той въздъхна и погледът му придоби отнесен израз. — Не искам да наранявам Аналайз, знаеш това, нали, Шивоун? Аз я обичам. Но Кори е жената, от която имам нужда. Тя би могла да промени целия ми живот... Да, права си, голяма дилема, но виждам, че всъщност не ти се слуша за това. Защо не ми кажеш какво прави, откакто идвах последния път?

Лекият ветрец повдигна косата на Шивоун и издуха един кичур върху устните ѝ. Люк се наведе напред и го отмахна. Лицето му бе съвсем близо до нейното и той остана така. Гледаше я и търпеливо чакаше да проговори.

Половин час по-късно стана, целуна я нежно по бузата и си отиде.

— Кори! Кори! Аз съм! Пусни ме да вляза. Моля те, пусни ме да вляза!

Аналайз думкаше като обезумяла по вражата на ателието и когато Кори отвори, буквално се строполи в ръцете ѝ.

— Боже мой, какво е станало? — извика Кори, когато видя лицето ѝ. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

— Видях. Поне той прилича на призрак. О, Кори, трябва да дойдеш! Моля те! Трябва да дойдеш!

— Къде да дойда? — попита Кори, като затвори вратата и погледна крадешком часовника на стената. Беше един и половина през нощта.

— У Люк. О, Кори, трябва да го видиш! Ужасно е! Не зная какво да правя! Опитях се да поговоря с него, да разбера какво е станало, но той не иска да говори. Просто си седи и гледа като зомби. Ужасно е — сякаш... сякаш е мъртъв! Диша и очите му са отворени, но просто не иска да говори. О, Кори, кажи, че ще дойдеш! Моля те! Не знаех към кой друг да се обърна.

— Почакай да се облека — рече Кори. — С кола ли си?

— Да, отвън е. Опитях се да ти се обадя — подвикна Аналайз след нея. Кори вече се качваше по стълбите. — Но телефонът ти дълго време даваше заето.

— Да, бях го изключила — извика Кори през балкона, без да споменава, че го е направила, за да поспи, без никой да я безпокои.

Двадесет минути по-късно Аналайз вече отваряше вратата на апартамента му. Когато видя, че оттам я посреща пълна тъмнина, очевидно се стъписа и докато се промъкваша вътре, Кори почувства някакво безпокойство.

— Да не би да е излязъл? — попита тя шепнешком.

— Не зная. Едва ли. Колата му беше долу. Да светна ли?

— Да, да, разбира се — каза Кори далеч по-смело, отколкото се чувстваше. Сепна се, когато антрето се обля в светлина, и като погледна към Аналайз, видя, че тя е не по-малко нервна от нея. — Къде беше Люк, когато ти излезе?

— В дневната.

Кори надникна през вратата.

— Е, вече не е там — каза тя, след като огледа празната, осветена от луната стая.

— Може би си е легнал? — предположи Аналайз.

— Тогава би трябвало да си вървим.

— Но не е ли по-добре първо да проверим? Имам предвид да се уверим, че е добре.

Кори я погледна втренчено, докато обмисляше как да постъпят. Изведнъж вратата на спалнята изскърца и те инстинктивно се хвърлиха

една към друга.

— О, боже! — ахна Кори при вида на зловещата сянка, която се прокрадна през дневната. После вдигна поглед и когато видя силуета на Люк, очертан върху вратата на спалнята, не знаеше чие сърце думка в ушите ѝ — нейното или на Аналайз.

— Люк? — рече нерешително Аналайз. — Люк, ние сме. Добре ли...

Но млъкна, когато Люк светна лампата. Кори усети как сърцето ѝ пада в петите.

— Какви ги вършите, по дяволите? — почти кресна Люк. — Помислих, че се промъкват крадци.

— Люк, добре ли си? — извика Аналайз и се хвърли към него.

Той завърза по-здраво колана на халата си и я прегърна с една ръка.

— Разбира се, че съм добре. Какво да ми има?

Аналайз се обърна безпомощно към Кори, очевидно надявайки се тя да обясни.

Кори я изгледа сърдито, отправи очи към Люк и сви притеснено рамене.

— Е, предполагам, че е най-добре да се прибирам — каза тя. Направо умираше от срам.

— О, не, хич не си го и помисляй — рече Люк. — Очаквам да ми дадете някакво обяснение. Аналайз, иди да сложиш чайника. Или още по-добре, извади брендито. Но не, не за теб, ти трябва да пийнеш чай.

— Но, Люк...

— Чай! Или портокалов сок. Никакъв алкохол повече тази вечер.

Аналайз сведе покорно поглед и отиде в кухнята. Люк се приближи до шкафчето с напитки и извади оттам бутилка от бренди. Когато видя, че е празна, направи гримаса и я върна обратно на рафта.

— В петък, когато заминавах, тази бутилка беше пълна — каза той на Кори, която продължаваше да стои в антрето. — А снощи, като се върнах, Аналайз беше тук и ме чакаше — е, няма нужда да обяснявам в какво състояние беше, празната бутилка говори достатъчно красноречиво. С кола ли дойде до вас?

Кори кимна.

— Господи, някой ден ще се убие. — След това се усмихна. — Можеш да влезеш, знаеш, че не хапя.

— Наистина ли е изпила толкова бренди? — попита Кори, докато сядаше на коравия стол между двата вертикални прозореца.

Люк сви рамене.

— Сигурно. Никой друг не е влизал тук. И какво толкова ти каза, че те накара да хукнеш насам посред нощ?

— Всъщност не много — призна Кори. — Искам да кажа, изглеждаше малко истерична и изобщо не си помислих, че може да е пила. Каза ми, че не искаш да говориш с нея. Че просто си седиш и нищо не казваш.

Люк се засмя.

— Права е, така беше. И тя знае защо, макар че едва ли ти го е казала.

Кори поклати глава.

— Не исках да говоря с нея, защото си е наумила, че имам връзка с друга жена и че през почивните дни, когато ме няма, ходя при нея. Така ме вбесява с тази своя параноя, че едва се сдържам да не я ударя. Всъщност вече съм я удрял. Само така мога да овладее истерията ѝ.

— Люк?

Кори и Люк се обърнаха едновременно и видяха Аналайз на вратата. Люк въздъхна и протегна ръце към нея.

— Ела тук — каза ѝ той.

Аналайз почти изтича към него и когато Люк я прегърна, Кори си помисли колко мъничка изглежда тя в прегръдките му. И нежността му я обгръщаше, сякаш бяха баща и дете.

— Би трябвало да ти се сърдя — каза той, като я галеше нежно по косата. — Сто пъти съм ти казвал да не караш тази кола, когато си пила. Добре че не ти се е случило нищо, в момента само това има значение.

— Направих чай — каза тя и вдигна към него насълзени очи.

— Тогава вземай своята чаша и право в леглото. След малко ще дойда при теб.

Аналайз отново тръгна да изпълнява нареждането и Люк се обърна към Кори.

— Искаш ли чай?

Кори поклати глава.

— Не, по-добре да се прибирам.

— Чувствай се добре дошла тук. Можеш да легнеш при Аналайз. Аз ще спя на канапето.

— Не, няма нужда. А и мисля, че тя би предпочела тази нощ да спиш при нея.

— Как ще се прибереш? — попита Люк, докато я изпращаше до входната врата.

— Ще взема такси.

— По това време на нощта? — Той се наведе и вдигна чантата, която Аналайз беше оставила на пода. — Ето — каза ѝ, като ѝ подаде връзка ключове. — Вземи колата на Аналайз. Аз ще я закарам на работа утре сутринта.

Докато взимаше ключовете, тя потърси погледа му, но Люк наведе глава, сякаш не искаше да среща очите ѝ. Кори го докосна инстинктивно по ръката, но той просто посегна, отвори вратата и каза:

— Благодаря ти, че я докара.

Докато се движеше предпазливо със спортния мерцедес по пустите улици на Найтсбридж, Кори изведнъж откри, че едва потиска желанието си да изкрещи. Повтаряше си, че би било глупаво, но просто едва се сдържаше. Аналайз не бе направила никакъв опит да отрече, че е пила, и това ужасно разстройваше Кори, защото бе сигурна, че е трезва. Поне не беше изпила цяла бутилка бренди. Доста странно изглеждаха както нежеланието ѝ да се защити, така и ужасната тъга, която Кори отново бе усетила у Люк. „Какво ли става между тях? — чудеше се тя. — Какво ли се е случило, та да накара Аналайз да хукне презглава към мен? И защо в първите няколко секунди, когато двете с Аналайз влязохме в апартамента, усетих такъв неудържим страх?“

Три дни по-късно, в една почивка между снимките, Кори и Аналайз се разхождаха из Ричмънд Парк. Аналайз постоянно се кикотеше, ръгаше Кори в ребрата и се опитваше да я гъделичка.

— Защо не се опиташ да се държиш прилично? — засмя се Кори, хвана ръцете на Аналайз зад гърба ѝ и я задържа на разстояние от себе си.

— Не мога! Не мога! Не мога! — извика Аналайз и размаха ръце във въздуха.

— Хората те гледат — каза Кори.

— О, добре! Искам да ме гледат. Един ден, когато връзката ни с Люк бъде официално оповестена, може би ще си спомнят, че са ме видели как се скитам из Ричмънд Парк и се скъсвам да крещя от радост.

— Хайде де, не се увличай — рече Кори, макар че не ѝ допадаше да замества гласа на разума. — Казал е само, че обмисля дали да не ти предложи да се ожените.

— О, не бъди толкова черногледа! Щом си го мисли, значи ще го направи.

Кори поклати скептично глава, но въпреки това се усмихваше. Фактът, че повече не споменаха за неделната нощ, не ѝ се струваше чак толкова странен, изглежда, беше започнала да свиква с тези удобни премълчавания. А и сега наистина не бе моментът да напомня на Аналайз, че двамата с Люк имат цял куп проблеми, които трябва да разрешат, преди изобщо да си помислят за брак. Един от тях бе Шивоун, която и да беше тя. Кори нямаше представа дали наистина Люк прекарва почивните си дни с нея, макар да подозираше, че е така. Но този път поне на Аналайз ѝ се размина без бой. „И защо да не я оставя да се чувства щастлива, поне за кратко — мислеше си Кори, — и без това един господ знае колко страдания изтърпява от Люк.“ Искаше ѝ се да се отърве някак от мрачните си предчувствия — мразеше тя да бъде песимистът, но колкото и да се стараше, недоверието ѝ към Люк растеше, вместо да намалява.

Отново бяха започнали да я глождаят подозренията, свързани с Боби Макайвър. Последните няколко дни, преди да излезе от офиса заедно с екипа, бе забелязала, че Пру, която междувременно бе станала помощник-проучвател, изрязва от вестниците всички статии за Макайвър. В това нямаше нищо необичайно, за всичко се правеха досиета; необичайно бе предчувствието, което я накара да провери дали някой не ги изисква. Точно така се и оказа. Люк се беше разпоредил всички материали, които имат някаква връзка с убийствата на проститутките, да бъдат отделяни и да го чакат сутрин на бюрото му. Освен това Кори си спомни кое я е накарало да заподозре, че Люк знае за Макайвър повече, отколкото твърди — беше ѝ казал името и адреса му от телефона в колата си само няколко минути след излизането на новината. Разбира се, той имаше връзки в полицейските

среди, което лесно би обяснило първоначалната му осведоменост, но Кори щеше да бъде далеч по-доволна от това обяснение, ако Люк не бе започнал да нарича Макайвър Боби.

— Ти не ме слушаш! — възкликна Аналайз.

— Защото говориш глупости, ето защо — отвърна Кори, загледана в няколкото сърни, които се скриха уплашено между дърветата.

— Въобще не чу какво казах!

— Е, и какво каза?

— Казах, че снощи ми се обади Фелисити Бъридж.

— О? — рече изненадано Кори.

— Казах й, че ще го направя.

— Кое?

— Видя ли, нали ти казах, че не ме слушаш! Обещах й, че ще накарам Люк да те представи на Кристъс Бенати!

— О, не, Аналайз! Не го прави, ще умра от срам!

— Страхувам се, че е твърде късно. Вече го помолих и той каза, че ще види какво може да направи.

— О, боже — изстена Кори, — не си му казала, че го правиш заради мен, нали?

— Не. Казах му, че ние двете искаме да се запознаем с него. Но се боя, че Люк се досети, че е повече заради теб.

— Ами ще се досети, разбира се. Изглежда, целият свят знае, че си падам по Кристъс Бенати! А сега и той самият ще разбере. О, боже, не смятам, че ще издържа! Да се надяваме, че Люк няма да успее, защото иначе със сигурност ще се изложи като...

Тъкмо в този момент Кори стъпи в една падинка в земята и беше принудена да се затича на куц крак към първата пейка. Когато се обърна назад, Аналайз се превиваше от смях. Кори също се смееше, но след това, когато се озърна да види дали не я е видял още някой, усмивката замръзна на устните й.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Беше за трети път тази седмица — рече Кори, пое подадената ѝ от Пола чаша с вино и подви крака под себе си на канапето. — Просто се появява непрекъснато. Отначало си мислех, че иска да види Аналайз, но вече не съм толкова сигурна.

— Защо?

— Ами защото говори предимно с мен и се държи така, като че ли аз съм продуцентът, а Аналайз е просто някакъв придатък. Тя пък се държи така, сякаш вече е освободена от всякаква отговорност и сега единствената ѝ задача е да повтаря като папагал след Люк. Каквото ѝ каже, тя безусловно го приема. Убедена съм, че ако ѝ нареди да напусне работа и да си остане вкъщи, за да се грижи за него, ще му се подчини. Честно казано, това не би било лошо, като се има предвид колко ѝ пука напоследък за програмата. Държи се като влюбена тийнейджърка! Е, предполагам, че винаги е била влюбена в него, но откакто ѝ каза, че обмисля дали да не ѝ предложи брак, е толкова омагьосана, че нищо не вижда. И то до такава степен, че не забелязва как, докато се увърта около него по време на снимките, той почти винаги гледа мен. Това ужасно ме дразни.

— А казва ли ти нещо?

— Не, поне докато сме на работа. Но да видиш какво стана снощи. Бях тръгнала на среща с две от секретарките, щяхме да ходим на кино. Отварям вратата, а той стои отвън! Право да си кажа, изкара ми акъла. Нито звъни, нито нищо, може би току-що беше пристигнал, но аз имах чувството, че просто е стоял пред вратата и ме е чакал да изляза. — Тя неволно потрепери. — Беше ужасно.

— Е, и какво каза?

— Че търси Аналайз. Но Аналайз си беше вкъщи; знаех това, понеже току-що бях говорила с нея по телефона. След това ме попита дали са ми се обадили от полицията във връзка с Боби Макайвър — оня, арестувания. Отговорих му, че не, а той ми предложи да ме откара до киното. Отказах, понеже киното се намира в края на улицата, а той

взе, че тръгна с мен. Не преставаше да ме пита какво мисля за това, че щял да се жени за Аналайз, дали имам нещо против или не и дали смятам, че постъпва правилно. Казах му, че според мен това не е моя работа, и това, изглежда, му се стори много смешно. Реакцията му беше толкова странна, само да му беше видяла изражението, докато се смееше... — Тя отново потрепери. — Напоследък наистина ме побиват тръпки, като го видя, Пола. Страшно ми се иска Аналайз да не беше толкова хлътнала по него, тогава може би щях да успея да отърва и нея. Но е хлътнала, така че какво бих могла да направя?

Пола поклати глава, не по-малко съкрушена от самата нея.

— Предполагам, че Фелисити е права — въздъхна накрая тя. — Аналайз е достатъчно голяма, за да се грижи за себе си.

— На години може би, но определено не и по ум. Ами Шивоун? Доколкото схващам, Люк ходи редовно да я вижда през почивните дни, а Аналайз го знае. Това направо я подлудява и макар да е вярно, че никога не съм виждала как се държи Люк след това, едно знам със сигурност — положението изобщо не е нормално.

— Ако може да се вярва на Аналайз.

— Виждала съм й синините. Вярно, може по този начин да се опитва да овладее истерията й, но като се замислиш, какво ли прави, за да я предизвика? Да, зная, че я нарича с името на тази жена. Но защо? Сякаш нарочно я измъчва. Да, зная, сега ще ми напомниш, че Аналайз се е вманиачила, че я преследват разни натрапчиви идеи и може би само си въобразява, но не забравяй, че аз също видях онази картичка. — Кори въздъхна и поклати глава. — Връзката им просто не е нормална, Пола, и както е тръгнало, Аналайз ще свърши в лудницата. И най-много ме притеснява, че Люк знае това.

— Наистина ли?

— Той не е глупав, Пола, щом аз го виждам, не може да не го вижда и той.

— Ами нейният — и твойт — баща? Със сигурност и той го вижда. Искам да кажа, това е очевидно. Защо не направи нещо?

— Той ли? И панталоните не може да си припикае, ако са пламнали — изсумтя Кори. — Но знаеш ли, вече започвам да се питам дали онова, което инстинктът ми подсказа в началото, не е било вярно. Може наистина да става нещо между него и Люк. Люк никога повече не спомена за онази нощ, нали се сещаш, когато всички бяхме в

апартамента му. Ами ако наистина е парадирал с нас трите пред Филип, както ми се стори тогава?

— Не зная защо изобщо се отказа от тази мисъл — рече Пола, — защото аз лично съм убедена, че е така. Не че мога да предложа някаква хипотеза за причините, но ми се струва, че е правил именно това — демонстрации пред Филип, че ви чука и трите. Оттук, разбира се, следва, че той знае, дето Филип е твой баща. И пет пари не давам какво ще кажеш, но съм убедена и в това.

— Защо тогава не каза нищо?

— Да пукна, ако знам, но ако съдя по това, което ми каза за него, не бих му имала и капка доверие. Искам да кажа, погледни само историята в офиса, дето искал да те подържи в прегръдките си, а след това ти казал, че си единственото хубаво нещо, което някога му се е случвало. Какви са тези работи, след като се предполага, че е влюбен в Аналайз?

— О, боже, каква бъркотия! — изстена Кори.

— Дяволски си права, така е, а ти с всяка минута затъваш още по-дълбоко. Което, ако питаш мен, е точно каквото иска Люк Фицпатрик, защото, да не забравяме, че ти също си дъщеря на Филип Денби. По мое мнение имаме твърде голямо съвпадение. Да, Люк не те е подчинил напълно, както е направил с Аналайз, но е очевидно, че усилено работи по въпроса. — Тя направи пауза, като наблюдаваше как Кори се озърта разтревожено из стаята. — Мисля, че е крайно време да си зададеш някои доста сериозни въпроси, Кори — рече тихо тя. — Като например как ще свърши всичко това. Знам, че ти не би напуснала TW заради Аналайз, и въпреки че може би драматизирам прекалено нещата, ми се струва, че този човек е опасен. Дори много опасен. Ти сама каза, че Аналайз е на път да откачи... Искаш да се опиташ да го предотвратиш и аз те разбирам, но, за бога, бъди много внимателна! Наистина е доста странно това, че се навърта непрекъснато покрай теб напоследък.

Кори дълго мълча. В главата ѝ се въртяха толкова много мисли, че просто не знаеше дали иска да товари още Пола. Но трябваше. Не можеше повече да ги държи в себе си.

— Мисля — започна колебливо тя, — че Люк знае нещо за онези убити проститутки.

Очите на Пола се разшириха от учудване.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

Кори поклати глава.

— Не съм сигурна. Моля те, Пола, нека това си остане между нас. Инспектор Радклиф ми каза, че умствените способности на Боби Макайвър са като на десетгодишно дете. Според мен това никак не се връзва със случилото се на онези жени.

— Но Макайвър е направил признания, нали? И какво общо би могло да има това с Люк?

Кори впери поглед в обърканите и вече изпълнени със страх очи на Пола и заби нокти в дланите си.

— А сега седни хубаво — каза тя. — Мисля, че Люк познава Боби Макайвър.

— Господи! — извика Пола. — Кори, трябва да се измъкнеш от всичко това! Искам да кажа, ако той познава този човек, ако е замесен по някакъв начин... Исусе Христе, по-лошо е, отколкото си мислех! Имам предвид, какво ще стане, ако всичко това по някакъв начин е свързано с работите, дето стават между него и баща ти? Кори! — ахна тя, когато Кори изведнъж извърна поглед. — Точно това мислиш, нали? Че баща ти е замесен по някакъв начин?

Кори сведе поглед към ръцете си.

— Не знам какво да мисля — рече тя. — Знам само, че Филип е един много изплашен човек. Онази вечер, когато се видях с него, той ми каза да стоя далече от Люк. Каза ми: „Той си има Аналайз, не му трябваш и ти, така че стой далече от него“. Тогава си мислих, че ми казва... Е, знаеш какво си помислих, но сега...

— Кори, да не се опитваш да ми кажеш, че Люк Фицпатрик може да е убил онези жени?

— Не, разбира се, че не. Просто искам да кажа, че... че според мен той знае много повече, отколкото казва.

— Споделяла ли си това с някой друг?

Кори поклати глава.

— Тогава трябва! Трябва да кажеш на полицията.

— Радклиф е приятел на Люк.

— Бас държа, че не е съвсем така. Чух какво е казал Радклиф за предаването ви и съм сигурна, че е бил искрен. Трябва да отидеш при него, Кори. Обещай ми, още сега ми обещавай, че веднага щом се върнеш в Лондон, ще отидеш при него!

Вече пет минути детектив Радклиф седеше мълчаливо зад бюрото си и слушаше внимателно онова, което му разказваше Кори. Беше му казала само, че според нея Люк Фицпатрик познава Боби Макайвър, но доводите, с които аргументираше твърдението си, не бяха кой знае колко смислени. Всъщност Радклиф бе напълно сигурен, че я тревожи и нещо друго, дори бе готов да се обзаложи какво е. И знаеше, че доста ще го подразни, ако се окаже прав. Прекалено много бяха хората, които идваха да му губят времето, опитвайки се да натопят някого за лично отмъщение.

Когато усети, че Кори започва да се повтаря, Радклиф се наведе рязко и вдигна ръка.

— Какви са отношенията ви с господин Фицпатрик, госпожице Браун? — попита направо той.

— Той е мой шеф — отвърна Кори и усети, че започва да се изчервява.

Радклиф много добре виждаше това, а и двамата знаеха, че не за това я пита. Бузите на Кори почервенияха още повече, когато го видя да се споглежда със седналата до нея полицайка. Ала не видя как детектив Арчър му се усмихва бегло в отговор.

— Мога ли да ви кажа нещо, госпожице Браун? — попита Радклиф, като стана и се облегна на стената.

Кори кимна с разширени очи.

— Ще ви кажа, че сте абсолютно права, като си мислите, че зад тези убийства се крие и някой друг, понеже, разбира се, човек като Боби Макайвър никога не би се справил сам — ако изобщо е способен на такова нещо. Както вече ви казах, сега Макайвър е на безопасно място, където се грижат добре за него. Естествено, надяваме се в някой момент да ни каже името на човека, когото в действителност търсим. Да не се опитвате да ми кажете, че знаете кой е този човек?

— Не! Не — отвърна бързо Кори. — Искях просто да кажа, че според мен Люк Фицпатрик може и да познава Боби Макайвър. — Не прозвуча убедително дори и в собствените ѝ уши и не беше никак чудно, че Радклиф я гледа толкова скептично.

— Защото на два пъти го е нарекъл Боби и ви е дал името и адреса му?

— Да.

Радклиф поклати глава, но когато понечи да каже нещо, Кори го прекъсна:

— Защо не оповестите това? — попита тя. — Искам да кажа, за другия човек?

— Имаме си причини.

— Тогава защо го казахте на мен?

Радклиф отговори, без да сваля поглед от детектив-полицай Арчър:

— И за това си имаме причини. Но сега бих искал да ви благодаря за това, че дойдохте, и ако се наложи отново да поговорим с вас, предполагам, че ще можем да ви потърсим в TW.

— Да, да, разбира се — рече Кори и си взе чантата. — Но ако все пак говорите с Люк Фицпатрик — добави тя, когато двете с детектив-полицай Арчър стигнаха до вратата, — ще ви бъде много задължена, ако изобщо не споменавате нищо за идването ми тук.

— Разбира се — увери я Радклиф и двамата с Арчър отново се спогледаха.

— Да не би да си мислиш същото като мен? — попита Радклиф, след като Арчър накара един полицай да изпрати Кори.

— Че и разяреният дявол е нищо пред отхвърлената жена? — усмихна се Арчър.

Радклиф кимна.

— Странно е, че не ми приличаше на такава първия път, когато я срещнах. Все пак мисля, че може да ѝ се има доверие за информацията, която ѝ дадох. Достатъчно е наивна, за да я запази засега в тайна, и достатъчно добра професионалистка, за да направи каквото трябва, когато му дойде времето.

— Ами Фицпатрик?

Радклиф сви рамене.

— Може и да го извикаме, за да видим какво се крие зад всичко това. Но нека бъде утре, за днес ми стига.

След като изразходи яростта си във фитнес залата на хотела, Кристъс Бенати се качи горе да си вземе душ. Хладната вода му подейства още по-успокояващо, но все още бе по-добре оня задник, мениджърът по терените, днес да не му се мярка пред очите.

Беше в Лондон от четири дни и с всеки следващ ден положението се влошаваше. Не стига, че беше горещо като в ад, но и за капак Ричард, неговият ръководител на снимките, се беше разболял от грип, което означаваше, че Джийни трябваше да разпределя вниманието си между двамата. Е, със снимките можеше да се справи, но да се влачи по разни безнадеждни терени като генерал на разбита армия, това направо му изсмукваше силите. Дизайнерът си скъсваше задника да пригоди всичко, което им бяха показали досега, но въпреки невероятния си талант не бе постигнал нищо. Нито един от шибаните терени не ставаше за снимки, и то благодарение на Джо, помощник-режисьора, и оня нещастник Питър, чиято работа бе точно това. Кристъс така побесня, че преди час ги зарязва насред улицата само за да избегне физическата саморазправа. Само като си помислеше, че той и сценаристите бяха прекарвали последните две години от живота си в работа, за да приведат сценария във форма, а тези шушумиги дори не го бяха прочели! Поне ако се съдеше от онова, което бяха свършили досега.

Но не по-малко се ядосваше и на себе си. Не биваше да отстъпва, след като веднъж каза на Бъд Уинтърс, че не иска Джо Идеалния за помощник. И нямаше да се поддаде, ако постоянният му помощник-режисьор бе на разположение, но той не беше и Бъд Уинтърс бе използвал възможността, за да му пробута скапания си племенник. А племенникът на свой ред бе успял да вреди любовника си за мениджър по терените.

Кристъс беше свикнал да му натрапват разни роднини и педали и нямаше нищо против, стига да си вършеха добре работата, но още преди два филма беше натирил всички паразити. Внезапно реши, че отново ще го направи, и то още сега. Смяташе да се обади в Ел Ей и да им каже, че ако до двадесет и четири часа мениджърът по терените не бъде сменен, той, Кристъс, ще си тръгне оттук със следващия самолет. „Тоя мухльо ни струва пари, а няма нищо по-приятно от това да цапардосаш някой от шефовете там, където най-много ще го заболи“, ухили се жестоко той.

Все още мокър от душа, той прекоси спалнята и си погледна часовника. Уинтърс сигурно още спеше. Е, щеше да се наложи да си вдигне задника от леглото.

— Боже, държиш се така, сякаш имаш люта чушка в задника — забеляза Уинтърс, когато Кристърс спря да му крещи по телефона.

— Опитай се да бъдеш по-толерантен, приятелю...

— Не смятам, че съм се прославил с толерантност — напомни му Кристърс. — Още преди тия скапанияци да хванат самолета за насам, ти казах, че ще имаме нужда от някои англичанин за местните терени. Някой, който ги познава добре. Тия педали в Ъл Ей се справиха прилично, но тук направо се осраха до ушите. Само се мотаят и ми губят шибаното време. Искам да се махнат от филма ми и да се назначи някой, който ще знае какво върши.

— Но какво мога да направя, Кристърс? Ти си там...

— Да кажеш на Джо Идеалния, че веселбата свърши, ето какво — прекъсна го Кристърс, — а аз сам ще си намеря мениджър по терените тук, в Лондон.

— Но ако проблемът е в мениджъра по терените, не виждам защо Джо трябва да си ходи — възрази Уинтърс.

— Щом работят в екип, да си вървят и двамата. А сега ме слушай! — изрева той, когато Уинтърс понечи да го прекъсне. — Не искам да се мотае на снимачната площадка и да ми се цупи, че гаджето му било уволнено. Той е във от играта, Бъд! Дадох му шанс и той се провали. По-късно Джийни ще помоли Роулънд да намери нов помощник-режисьор. Аз ще свърша останалото.

— Добре, добре, да бъде както искаш — въздъхна Уинтърс, — макар че не знам какво да кажа на сестра ми.

— Аха, не е ли по-добре първо да намислиш какво ще кажеш на племенника си...

— Но...

— Ти го назначи, ти ще го уволниш.

Когато затвори телефона, Кристърс се почувства много по-добре. Човек с неговото положение и с неговите милиони лесно можеше да накара всички онези надуты пуяци от Черната кула да играят по свирката му. Дано само това да не му струваше време, защото времето бе единственото, което не можеше да си позволи да пилее. Филмът

трябваше да стане за фестивала в Кан или Бъд Уинтърс щеше да получи нещо значително по-ефикасно от люта чушка в задника.

Той отново вдигна телефона, набра номера на Джийни и ѝ каза:

— Идвай тук, миличка, тази вечер имаме много работа.

Тъкмо се нагани най-сетне да открие някаква хавлия, когато телефонът иззвъня. Силно се надяваше да не е някой от двамата педали, защото за днес им се бе наслушал.

— Бенати! — изрева той и застина, когато чу гласа от другия край на линията. — Фицпатрик! Мислех, че последния път съм се изразил достатъчно ясно...

— Кристъс, просто ме изслушай, ако обичаш.

— Не можеш да кажеш нищо, което да...

— Кристъс, всичко това бе едно недоразумение. Ти просто ме разбра погрешно. Искаш ли да наминеш към нас да пийнем по едно-две и да поговорим?

— Чу ме какво казах, Фицпатрик. А сега просто се пръждосвай...

— Кристъс, не те моля заради мен, а заради едно момиче, което работи при мен. Умира да се запознае с теб, а и когато я видиш...

Кристъс вече си бе поел дъх, за да каже на Люк да върви на майната си, но неочаквано си припомни, че точно сега има въпиеща нужда от мениджър по терените. Ако и да не ставаше за нищо друго, Фицпатрик можеше да го свърже с подходящите хора.

— Мога да отделя един час утре между седем и осем — каза троснато той и затвори.

Ала в момента, в който остави слушалката, трепна неприязнено. Коктейли, мацка с покорен поглед и Люк Фицпатрик! Ама че страхотно си прекарваше в добрия стар Лондон!

На вратата се почука и той се разкрещя на който и да беше да вземе да се разкара. Вратата се отвори. Той се обърна и когато видя повдигнатите вежди на Джийни, по навъсеното му лице се разля широка усмивка.

— Би могъл да проявиш елементарно приличие и поне да се обърнеш с гръб към мен — измърмори Джийни.

— Не е нещо, което да не си виждала досега, така че престани да се правиш на свенлива — отвърна Кристъс и най-сетне съзря хавлията.

— Хайде, влизай. Забрави всичко и да се захващаме за работа — прибави той, когато видя, че Джийни продължава да стои на вратата.

Джийни прекоси плахо стаята, отвори капака на преносимия си компютър и го погледна сериозно.

— Така ли ме искате, господине? — попита тя със силен акцент.

Най-сетне Кристърс се засмя. Слава богу, че имаше Джийни, тя винаги успяваше да го разсмее. И ако не беше Ричард, съпругът ѝ, сигурно щеше да си падне по нея ако не за друго, то поне заради факта, че изглеждаше единствената жена, която не си пада по него.

— А, Кори, ето те и теб — рече Люк, когато забеляза, че най-сетне се е върнала на бюрото си. — Къде беше цял следобед?

— Говорих с майката на един транссексуален — излъга Кори и вдигна оставените на бюрото ѝ съобщения, за да избегне погледа му.

— Добре. Е, сигурно ще се зарадваш, като разбереш, че току-що говорих с Бенати и той ще бъде у дома утре вечер в седем часа. Предполагам, че си свободна?

— Да, свободна съм — отвърна Кори, въпреки че ѝ се искаше да има смелостта да му каже, че не е. Но колкото и да ѝ беше неудобно, задето е говорила с Радклиф, не можеше да пропусне възможността да се запознае с Кристърс Бенати. Само при мисълта за това стомахът ѝ се събираше на топка, но по редица причини просто ѝ се искаше да не е Люк този, който ще ѝ направи тази невероятна услуга.

На следващата сутрин детектив-полицай Арчър успя да се свърже с Люк още преди да е излязъл от дома си и го помоли да дойде в управлението. Първата мисъл на Люк бе, че Денби се е предал. Ако го беше направил... Но не, ако бяха разпитали Денби, полицаите нямаше да го молят да дойде, а щяха да задумкат по вратата му и да го завлекат насила в полицията. А и на Денби не му стискаше да се предаде, Люк бе готов и живота си да заложи за това.

Когато пристигна в управлението, вместо да го въведат в залата на криминалния отдел, една полицайка го отведе право в стаята за разпити. Това го поуплаши, макар че той не го показва.

— Радвам се да те видя, Люк — рече Радклиф, като стана при влизането му. — Как е?

— Както обикновено — отвърна Люк, здрависа се с него и кимна на Арчър.

Тримата седнаха и след още няколко любезности Радклиф мина направо на въпроса.

— Струва ми се — започна той, — че знаеш истината за състоянието на Боби Макайвър.

Люк повдигна вежди, за да изрази изненада.

— Да, така е — отвърна той.

— Мога ли да попитам откъде си разбрал за това?

— О, хайде, Пол! Откъде мислиш, че знам? Казал си на една от моите проучвателки.

Лицето на Радклиф остана непроницаемо.

— А ти лично как мислиш, Люк, би ли могъл човек като Макайвър да извърши тези убийства?

Люк изглеждаше видимо обезпокоен от въпроса.

— Защо питаш мен? — рече той. — Не знам почти нищо за мозъчните увреждания, нито на каква степен е замръзнало развитието на Макайвър. Както и да е, той направи признания, нали?

— Да, естествено, че призна. Проблемът е, че ние не му вярваме.

— Но аз си мислех, че ви е дал всички подробности... Онези, които пазехте в тайна.

— Вярно е. Но мисля, че някой друг му е казал нещата, които искахме да знаем. Някой, който му е въздействал. Имаш ли някаква представа кой може да бъде?

Отначало очите на Люк се разшириха потресено, но след това започнаха бавно да се присвиват и той изгледа последователно Радклиф и Арчър.

— Доста необичаен въпрос, инспекторе — отбеляза той. — Откъде бих могъл да знам кой е въздействал на Макайвър?

— Знаеш ли?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Виж, това някаква шега ли е, или... — Люк млъкна и се намръщи силно. Парченцата от мозайката започваха да се подреждат. — Аха, изясни ми се — рече той и неочаквано се усмихна.

Мълчанието на Радклиф бе ясен знак, че очаква обясненията му.

Усмивката на Люк вече бе станала съвсем широка, понеже започваше да схваща какво е станало. По някаква причина Кори — а можеше да бъде само Кори — беше дошла тук да каже на Радклиф, че шефът ѝ познава Боби Макайвър. Не беше сигурен какво точно е направил, за да се издаде, но очевидно в някой момент я бе подценил, защото очевидно не беше чак толкова глупава, за колкото я мислеше. Е, положението не беше непоправимо, в никакъв случай — поне за него. Но при Кори нещата стояха съвсем другояче.

— Случвало ли ти се е да пренебрегнеш някоя жена? — попита той Радклиф.

— От доста години не — рече Радклиф и очите му се стрелнаха за момент към Арчър. Очевидно подозрението им бе на път да се потвърди.

Това споглеждане можеше само да радва Люк.

— Е, за съжаление в моето положение — рече той — доста често ми се налага да отблъсквам жени. Най-вече защото имам приятелка, която значи твърде много за мен. Тя работи в TW, всъщност дори я познавате, Аналайз Капсакис. Но между нас казано, инспекторе, имал съм връзки и с други жени, особено с една от тях... и се опасявам, че след това не постъпих особено тактично. — Той почака, но когато стана очевидно, че Радклиф няма да каже нищо, прибави: — Мисля, че и двамата знаем за кого става дума.

Радклиф се покашля, изправи се и каза:

— Благодаря ти, че се отзова, Люк. Госпожица Арчър ще се погрижи да те изпрати — и след като се ръкува с Люк, излезе.

Когато излезе на улицата пред полицейското управление в Челси, Люк помахна весело на детектив Арчър и тръгна бодро към колата си. Едва когато се обърна с гръб към сградата, си позволи да изкриви лице от едва сдържана досега ярост. При всяка стъпка тялото му трепереше. Забави крачка, но нямаше полза, понеже вцепенението в краката започваше да обхваща и дробовете му. Едва се движеше. Яростта бе толкова силна, че впиваше нокти във всяка част от тялото му.

Почти се строполи в колата си, като кашляше, пръскаше слюнки и се мъчеше да си поеме въздух. Гневът го смазваше, стягаше гърлото му със задушавашите си хлъзгави пипала. Но всичко щеше да се оправи. Щеше да го овладее, можеше да си го наложи. Защо не

отидеше при някоя курва? Щеше да ѝ го начука с всичката си злобна ярост, която напираше у него, а през това време щеше да си спомня. Щеше да пусне спомените да нахлуят в ума му. А след това, когато изпомпаше гнусната отрова от вените си, щеше да реши какво да прави с Кори.

Офисът вече беше празен, но малко преди това там се бе състояла редовната „аутопсия“ на предаването от предишната вечер. Както обикновено в отсъствието на Люк, събранието водеше Боб, но когато стана време за обяд, а Люк все още не се беше появил, на Кори започна да ѝ прилошава от напрежение.

Предишния следобед бе излязла от кабинета на Радклиф с ясното усещане, че не са я възприели сериозно. Именно тази мисъл не ѝ бе позволила да спи през нощта, тъй като вече се чувстваше толкова виновна, да не кажем смешна, заради стореното, че искаше просто да забрави за него. Но предобедът се точеше мъчително и от Люк все още нямаше ни вест, ни кост. Кори усети, че започва да изпада в паника. Накрая, неспособна да издържи на напрежението, попита Джулия, секретарката на Люк, дали знае къде е той.

— Отиде да се срещне с детектив-инспектор Радклиф — отговори Джулия.

Стомахът на Кори се беше свил на топка. Точно от този отговор се бе страхувала най-много.

— Вече трябваше да се е върнал — рече Джулия и я погледна любопитно. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, не, може да почака — измънка Кори и се върна на бюрото си.

Вероятно Люк вече знаеше, че е ходила вчера в полицията. Вярно, Радклиф ѝ беше обещал да не споменава името ѝ, но какво значение имаше това; Люк щеше да се сети кой му е казал за Макайвър, все пак кой друг можеше да бъде? Опита се да си го представи как ще реагира, когато научи, но нищо от това, което ѝ дойде наум, не ѝ донесе облекчение, само дето в нервното очакване започваше да се прокрадва и страх.

До средата на следобед вече почти не беше на себе си. Двете с Аналайз преглеждаха някакви снимки от хирургически операции,

оставени на бюрото на Аналайз, повечето от които, ако бъдеха излъчени, щяха да накарат цялата нация неволно да кръстоса крака. Все пак Аналайз беше избрала няколко, които можеха да се използват. Но Кори просто не бе в състояние да се съсредоточи. Непрестанно си напомняше, че в отсъствието на Люк няма нищо необичайно, че той не е на фиксирано работно време и понякога с дни не бяха го виждали. Кое то пък означаваше, че това растящо безпокойство е признак за прогресираща параноя или в най-добрия случай — за гузна съвест, но всеки път, когато си представеше Люк с Радклиф, в гърдите ѝ се надигаха толкова лоши предчувствия, че почти ѝ се повдигаше.

— Виж, ако ти е толкова нервно от това, че довечера ще се запознаеш с Кристърс Бенати — засмя се Аналайз, когато Кори за пети път отвърна на въпроса ѝ с празен поглед, — защо просто не си отидеш у дома и да се понаконтисш? Аз ще довърша тук.

— Не, не, всичко е наред, ще остана — отвърна Кори и се обърна, когато чу вратата да се отваря. Беше директорът на продукцията, който сипеше оплаквания във връзка с някаква болница.

Люк беше напуснал полицейското управление в Челси преди часове, Кори знаеше това, защото се беше обадила на Радклиф, за да попита какво се е случило. Говори с детектив-полицай Арчър, която я увери, че казаното от Люк ги е задоволило и името ѝ не е било споменато нито веднъж.

„Тогава защо — не преставаше да се пита Кори — имам такова предчувствие?“ Разбира се, чувстваше се нервна от това, че довечера щеше да се запознае с Бенати, но едва ли затова сърцето ѝ се качваше в гърлото всеки път, когато я извикаха на телефона.

Някъде около пет часа, когато двете с Аналайз излязоха от офиса, Кори най-сетне призна пред самата себе си, че изпитва страх. Ама истински страх. Онзи вид страх, който на пръв поглед изглеждаше абсолютно неоснователен. Това, че Люк не се бе появил в офиса, само по себе си не означаваше нищо особено, но според нея говореше много. По този начин искаше да ѝ покаже, че е бесен, задето е отишла в полицията. Засега просто я оставяше да се пържи в собствен сос, но щеше и да направи нещо, Кори бе сигурна в това. Също толкова сигурна, колкото и че ще го направи още същата вечер — и то точно пред Кристърс Бенати.

Тя веднага отиде до телефона и набра номера на Люк. Още не знаеше какво извинение ще измисли, но каквото и да бе, нямаше намерение да ходи у тях тази вечер. Потропа нетърпеливо с крак, докато чакаше. Ала така и никой не вдигна, не чу дори и телефонния му секретар.

— По дяволите! — викна Кори и тресна слушалката. Добре тогава, щеше да отиде, но по-рано, за да могат да приключат с това още преди пристигането на Бенати.

След това тръгна към душа. Чувстваше се адски нещастна, задето това щеше да развали една от най-вълнуващите вечери в живота ѝ.

Когато пристигна у Люк, Кори вече беше изрепетирала толкова много извинения, обвинения и оправдания, че в главата ѝ не бе останала и една свързана мисъл. Като капак на всичко тормозеше ума си, опитвайки се да измисли някакво блестящо остроумие или дълбокомъдрена мисъл, с която да развесели или очарова Кристъс Бенати. „Но да караме поред“, напомни си тя. Първо Люк щеше да ѝ иска някаква страшно основателна причина за отиването ѝ в полицията, така че трябваше бързо да измисли нещо, за да не се разправят за това пред Кристъс.

Беше толкова паникьосана и потънала в мислите си, че не чу кога Люк е натиснал три пъти бутона за отваряне на входната врата.

— Кори! — извика той, когато беше изкачила едва половината стълби. — Слава богу, че дойде по-рано! Току-що осъзнах колко е часът. У дома е пълна неразбория. Ела, моля ти се, да ми помогнеш да почистим.

Това я свари напълно неподготвена и още преди да се усети, вече бе хукнала нагоре по стълбите да му помага. Едва когато стигна до вратата, си спомни, че е облечена в много скъп костюм — след като се бе отказала от най-сексапилните си рокли от страх да не изглежда като пълна глупачка — и мисълта да се залови с домакинска работа изобщо не я изпълваше с възторг.

Когато каза това на Люк, лицето му придоби комично обидено изражение.

— Не можеш ли само този път да се съжалиш над нещастния ерген? — примоли ѝ се той.

Кори го изгледа, отметна гордо глава и влезе покрай него в апартамента.

— Изглеждаш прекрасно — каза той, като затвори вратата.

— Няма нищо, ще ти помогна — рече Кори. Все още не смееше да повярва, че няма да се стигне до разкриване на картите. — Какво прави цял ден, между другото? Мислех, че ще дойдеш в офиса.

— Да разбирам ли, че съм ти липсвал? — ухили се Люк.

Кори сви устни и се обърна на другата страна. Не можеше да повярва! Щеше да ѝ се размине, той нямаше да каже и дума. О, боже, благословен да бе Радклиф, все пак не я беше издал!

— Пушил си — каза тя, като първо подуши, а после видя пълния пепелник на масичката.

— Понякога го правя — призна той, — когато ми се струпат много неща на главата.

Ето. Сега щеше да повдигне въпроса. Но когато се обърна към него, той пъхаше купчина вестници в шкафа на библиотеката, така че Кори просто вдигна пепелника и го отнесе в кухнята.

По целия под бяха разпръснати непрани дрехи. Кори ги скрита на една страна и започна да си проправя път към кошчето за боклук. Точно тогава се закова на място — така внезапно, че пепелникът в ръката ѝ подскочи и съдържанието му се разсипа върху ризата, в която се беше втренчила. Сърцето ѝ биеше в неестествено бавен ритъм и всичко заплува пред очите ѝ.

Тя отстъпи крачка назад и очите ѝ зашариха из кухнята, сякаш очакваше да види още неща. Но нямаше нищо, само ризата... Тя тръсна глава, за да прогони тази мисъл. Преиграваше, всъщност нямаше от какво да се страхува... Това бе само кръв... Добре де, много кръв, но... Сърцето ѝ едва не се пръсна, когато чу вратата зад нея да се затваря. Тя се обърна рязко и видя Люк, който беше застанал близо до нея; толкова близо, че усещаше топлината на тялото му. Погледна лицето му и в този зашеметяващ момент разбра какво е абсолютен страх.

— Какво има? — каза учудено Люк и я хвана за ръцете. — Кори, какво има?

— Нищо. Не, нищо — измънка Кори. — Просто... просто ме стресна като се появи така.

Той я притегли към себе си и я прегърна силно.

Страхът ѝ започна бързо да се уталожва, но се чувстваше страшно объркана. Потта по тялото ѝ започна лека-полека да изстива от нахлуващия през прозореца вятрец. След това усети нещо странно и мина доста време, преди да осъзнае, че необичайните вибрации на тялото ѝ идват от Люк.

Кори отстъпи назад и го видя как се навежда да вземе ризата, без да спира да се смее.

— Заради това беше, нали? — рече той. — Помисли, че е кръв.

Кори вдигна бавно очи към него и го погледна, като полагаше максимални усилия главата ѝ да не затрепери.

Люк захвърли ризата обратно на пода.

— Мислеше, че аз съм го направил, нали? — ухили се самодоволно той. — Мислиш, че аз съм ги убил.

Сърцето на Кори биеше така бясно, че ѝ бе трудно да диша. Имаше чувството, че кожата на лицето ѝ е изопната до скъсване, толкова трудно ѝ бе да помръдне устните си. Не беше казвала нищо, с което да намекне, че го подозира в убийство — нито на него, нито на Радклиф, нито дори на Пола. Даже и на себе си не го бе казвала...

— О, знай всичко, знай за твоето посещение в полицията — рече Люк и хвана леденостудените ѝ ръце. — И мислиш, че съм ти сърдит, нали? Е, грешиш. Трябва да призная, че отначало бях, но след това, като поразмислих, си спомних, че хората започват да реагират прекалено остро на всичко, когато си имат работа с убийства — и особено когато за пръв път се сблъскат с тях. — Той наклони глава на една страна и я погледна изпитателно в очите. — Това на ризата ми, Кори, е боя.

— Боя? — повтори като ехо тя, неспособна да отмести очите си от неговите.

— Да, боя. Маслена боя. Никога ли не съм ти казвал за малкото си хоби?

Тя поклати глава.

— Ела с мен — усмихна се той.

Няколко минути по-късно се намираха в малко ателие в задната част на апартамента, за чието съществуване Кори не бе и подозирала.

Не искаше да бъде тук, искаше само да се махне, но очите ѝ се плъзнаха бавно по разпръснатите из стаята художнически принадлежности, докато най-сетне се спряха на стола пред един празен триножник. На него имаше палитра, намацана с червена боя.

Знаеше, че Люк я наблюдава и я чака да заговори, но просто не знаеше какво да каже. В главата ѝ плуваше мъгла от образи и от мисли, които отказваха да приемат някаква определена форма.

За нейно облекчение точно в този момент на вратата се позвъни и той я остави сама, за да отвори.

Няколко секунди по-късно, след като затвори тихичко вратата на ателието зад гърба си, Кори застана в тесния каменен коридор, който водеше към апартамента. Мъчеше се да се овладее. Аналайз очевидно беше пристигнала и трябваше да отиде при тях, но не можеше, поне засега. Трябваше да помисли. Трябваше да си зададе въпроса защо, за бога, бе реагирала така на една изцапана със засъхнала боя риза и, още по-важно, защо Люк си бе помислил, че го подозира в убийство? Това не беше вярно, поне досега. Въпреки всичко не го подозираше, нали? Не, разбира се, че не, макар че всъщност, като си помислеше, точно сега, тази вечер, беше убедена, че той знае кой го е направил. Кори стисна силно очи. Някъде в дъното на съзнанието ѝ имаше една мисъл, която разблъскваше неистово останалите, за да си проправи път нагоре. Но сякаш всеки път, когато се добереше до повърхността, другите се сливаха в непроницаема маса и не ѝ позволяваха да се прояви.

Тя чу някакви гласове, вдигна глава и сърцето ѝ подскочи толкова силно, че усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ. В ума ѝ остана една-единствена мисъл — че всъщност не е пристигнала Аналайз, защото гласът, който чуваше, онзи с американския акцент, можеше да бъде само на Кристърс Бенати. Всеки момент щеше да се срещне с мъжа, който присъстваше в почти всяка нейна фантазия. В един момент ѝ се прииска да побегне панически оттук. Толкова много неща ѝ се случваха едновременно, че съзнанието ѝ отказваше да ги възприеме отведнъж.

Тя си пое дълбоко дъх, направи опит да се помръдне и откри, че не може.

— За бога, порасни най-сетне! — сгълча се ядно тя.

Юмруците ѝ се свиваха и разпускаха конвулсивно и дишаше на пресекулки. След това изведнъж осъзна цялата абсурдност на поведението си и започна да се усмихва. Ако можеха да видят сега Пола или Фелисити как е заседнала в някакъв каменен коридор и се опитва да събере кураж да се запознае с Бенати, щяха просто да си умрат от смях. Но в момента нервите ѝ бяха твърде изопнати, за да се смее.

Тя постави пръсти на слепоочията си, опитвайки се да забрави за последните няколко минути и да се съсредоточи върху това, което усещаше, че ще се окаже най-важното събитие в живота ѝ.

Когато най-сетне реши, че е готова, отвори вратата и влезе в дневната. Кристърс и Люк стояха близо един до друг до бюрото и Кристърс записваше нещо в бележника си. При влизането ѝ и двамата се обърнаха и Кори, която беше изобразила на лицето си нещо като щастлива усмивка, усети как тъгълчетата на устните ѝ увиснаха и тялото ѝ заплашва да се вцепени.

Беше доста по-мургав от очакванията ѝ... и висок, по-висок дори от Люк. Дългата му гарвановочерна коса беше разбъркана, носеше износени, прокъсани дънки, а бледосинята му памучна риза изглеждаше ужасно. Не само по дрехите, но и по прясно наболата му брада личеше, че не си е направил труда да вземе душ, нито поне да се преоблече, преди да дойде тук. Но най-невероятното нещо у него, което я задържаше като прикована, бяха изумителните му очи. Те изглеждаха... е, бяха толкова магнетични, че за момент сякаш потъна в тях. Опита се да се съвземе, но можеше само да го гледа със зяпнала уста, докато се питаше как е възможно един мъж да е толкова привлекателен.

— Кори! Ела да се запознаеш с Кристърс Бенати — рече Люк.

Кори прекоси стаята с усещането, че всичко това е просто нереално. Знаеше, че Кристърс все още я наблюдава, но вече се чувстваше неспособна да срещне погледа му.

— Кристърс, това е Кори Браун — същата, за която ти казах — изкикоти се Люк. — Умира да се запознае с теб, така че ще те помоля да бъдеш мил с нея.

При тези думи Кори се върна с трясък в реалността.

— Много те бива да поставяш хората в неудобно положение, Люк — рече тя, като го погледна остро. — Много се радвам да се

запозна с вас, господин Бенати.

— Кристъс. И аз се радвам да се запозна с теб, Кори.

Бенати се ръкува с нея и тя се опита да не си глътне езика от докосването му.

— Гледала съм всичките ти филми — рече Кори, като се опитваше да говори непринудено, но се получаваше доста банално. — Особено ми хареса онзи с Дейвид Ийстън в... Е, ти си направил два филма с него, нали? Става дума за онзи... Да, казваше се „Никога прекалено далеч“. Нали си спомняш, където оперира... Но какво говоря, ти познаваш филмите си. — Защо бог постъпваше така с нея? Защо я лишаваше от способността да владее езика си? — Гледах два пъти последния ти филм — продължи тя. — Беше невероятен. Сигурно е страхотно човек да има талант като твоя. — Леле! Наистина ли бе казала това? И все още не бе свършила. — Ти си най-великият режисьор. Е, разбира се, не само аз мисля така. Имаш толкова много почитатели. Предполагам, че е така, защото си отдаден на професията си. Знам го, тъй като е най-често срещаното изречение в биографията ти.

Кристъс слушаше брътвежите ѝ и ѝ се усмихваше учтиво, но дори и за Кори стана очевидно, че вече е престанал да чува какво му говори, и тя най-сетне успя да сложи юзди на езика си. Кристъс почти веднага насочи вниманието си към Люк.

Кори седна, изчервена като рак. Имаше чувството, че срамът се процежда през порите на кожата ѝ. Мина доста време, докато събере сили отново да го погледне, но все пак смътно го чуваше да разправя на Люк за някакъв нещастен мениджър, който се бил провалил в избора на снимачните терени. Когато срамът ѝ най-сетне започна да се уталожва, я обхвана раздразнение, сякаш Кристъс бе виновен, задето се бе изложила. Но вечерта все още не беше свършила и тя можеше — и щеше — при първа възможност да опита пак. За момента двамата с Люк сякаш бяха забравили за присъствието ѝ.

Тя вдигна глава да го погледне отново, но очите ѝ се спряха на половината път и се вторачиха в издутото място отпред на дънките му. Не можеше да повярва, че го прави. Никога досега не бе гледала мъж така. Ала тялото му ѝ въздействаше така мощно и непосредствено, че просто не бе в състояние да откъсне очи от него. Все пак си наложи да

го направи, стана и тръгна с разтреперани крака към шкафчето с напитките.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — извика им тя.

Двамата се обърнаха учудено и Кори стана моравя от срам. Очевидно не можеше да контролира дори силата на гласа си.

Стоеше с гръб към тях, но когато Люк ѝ каза какво иска, усети смеха в гласа му.

— А аз ще пия уиски — добави Кристърс.

Докато наливаше питиетата, тя отново смърми себе си строго, но само няколко минути по-късно, след като им връчи чашите и отново седна на канапето, откри, че оглежда раменете, ръцете и краката на Кристърс. Внезапно осъзна, че в главата ѝ се върти най-еротичната фантазия, която някога ѝ е хрумвала. Беше до такава степен поразена от себе си, че буквално избухна в смях. Люк и Кристърс, които вече бяха седнали, я погледнаха. Кристърс придоби раздразнен вид, сякаш никак не му харесваше, задето е бил принуден да си спомни за присъствието на една кикотеща се ученичка, и смехът на Кори моментално замря. Как смееше да я гледа така! И за какъв изобщо се мислеше? Тя се обърна към Люк и той се засмя с глас, когато видя обидата в очите ѝ.

— Та с какво се занимаваш? — попита Кристърс, когато на вратата се позвъни и Люк стана да отвори.

Кори го изгледа подчертано враждебно.

— Искаш да кажеш, когато главата ми е свободна от сексуални фантазии с теб? — попита високомерно тя. — Всъщност нещо подобно ме накара да се разсмея преди малко.

Той повдигна ъгълчето на устата в синхрон с едната си вежда. След това, без да бърза, я огледа от глава до пети и попита:

— И добър ли бях?

О, боже, какъв отговор можеше да се измисли на въпрос като този?

— Както вече ти казах — рече невъзмутимо тя, — точно това ме разсмя.

— И нищо повече?

— Всъщност точно това ме спаси, защото иначе сигурно щях да раздера дрехите си и да припадна в краката ти, умолявайки те да правиш любов с мен още тук.

Той се ухили и Кори, която просто не можеше да повярва, че това е излязло от нейната уста, омекна.

— В отговор на въпроса ти — каза тя, благодарна, че все още, поне в тази част от разговора, не се е изчервила, — аз съм телевизионен журналист-проучвател. С други думи, откривам и разработвам идеите...

— Зная какво правят проучвателите — прекъсна я той. След това повторно се усмихна и този път, за свой ужас, Кори усети отново как бузите ѝ пламват.

— Намери ли вече някакви терени? — попита тя, като кръстоса крак върху крак и оправи косата си с пръсти.

— Нито един.

— За какво се разказва във филма?

Кристъс вече се канеше да отговори, когато Аналайз и Люк влязоха в стаята.

— Ужасно съжалявам, че закъснях — избъбри Аналайз, докато прекосяваше стаята, за да прегърне Кори. — Татко се отби и просто не можах да се измъкна.

Тя се обърна към Кристъс и когато Люк ги представи един на друг, Кори веднага забеляза, че докато се ръкуваше с Аналайз, в очите му проблясна възхищение. „Е, да — каза си Кори, като преглътна с мъка ревността си, — как можах изобщо да си помисля, че ще впечатля мъж като Бенати!“

Наблюдаваше го съкрушено, докато сяда, а след това, за своя изненада, усети, че я гледа. Но на устните му играеше многозначителна усмивка, сякаш четеше мислите ѝ, и преди да успее да се спре, Кори стисна очи и се обърна на другата страна.

— Питаше ме за какво се разказва във филма — напомни ѝ той.

Кори усети как ѝ прилошава.

— Хмм — изръмжа тя и тръсна глава. — Така беше.

Да предпочетеше Аналайз пред нея, това си бе негов избор, но тя твърдо възнамеряваше да изтрие тази самодоволна усмивка, която се появяваше на лицето му всеки път, когато се обърнеше към нея. Може би му се щеше да мисли, че всяка жена на света би искала панталоните му да изчезват яко дим, но сега щеше да намери една, която не иска!

— Все още ли искаш да знаеш, или вече се отказва от намерението си? — попита той.

— О, не, не — отвърна Кори, макар да ѝ се искаше Аналайз и Люк да не я гледат толкова развеселено. — Бих искала да чуя.

— Е, сюжетът е малко труден за обясняване, но сценарият е по книгата „Следи от минали животи“ — рече той. — Предполагам, че не си я чела, понеже още не е публикувана във Великобритания. Но ако те интересува, ще накарам секретарката си да ти изпрати един екземпляр по пощата.

— Много любезно от твоя страна — каза Кори и сама се ужаси от надутия си тон. После, сякаш това не беше достатъчно, прибави: — Ще се опитам да я прочета някой ден, макар че напоследък съм страшно заета и нямам почти никакво време за четене.

Аналайз я погледна със зяпнала от изненада уста и Кори ѝ отвърна с горе-долу същото изражение. Просто не можеше да повярва на ушите си. Никога в живота си не се бе държала толкова грубо, но думите просто се изстрелваха от устата ѝ като някакви своенравни снаряди.

Тя отново се обърна към Кристъс.

— Разбира се — каза му с вдигнати до средата на челото вежди, — за тази книга аз ще положа специални усилия — сега, след като вече се запознах с теб!

Тонът ѝ бе толкова снизходителен, че ѝ идеше да се зашлеви сама. Напуши я смях, когато си представи как биха реагирали, но реши, че единственото, което ѝ остава сега, е да си държи устата здраво затворена. Тя впери поглед в чашата си, като с всяка изминала минута се чувстваше все по-нещастна и ядосана. Страшно ѝ се искаше да му направи впечатление, но както вече виждаше, той бе толкова свикнал с влюбени почитателки като нея, че дори и грубостта ѝ му се струваше нещо банално и посредствено. Сигурно още преди да стигне до входната врата, щеше да забрави за съществуването ѝ.

Минаха десетина минути, преди отново да се обади:

— Това проблем ли ти е? — изтърси неочаквано тя. — Имам предвид това, че изглеждаш толкова добре.

Кристъс се обърна към нея, като очевидно полагаше всички усилия да не се засмее. Люк обаче не можа да постигне такъв успех, защото Кори го чу как се киска в шепата. Тя пламна.

— Какво имаш предвид под „проблем“? — попита Кристъс.

Кори сви рамене.

— Ами просто си мислех, че за жените, които изглеждат добре, е трудно да накарат хората да ги приемат сериозно. Чудех се дали и при мъжете е същото.

— Не е, доколкото съм забелязал — отговори Кристъс.

— Ами сигурно... с твоето положение — рече Кори.

Не след дълго Кристъс каза, че смята да си тръгва. Кори веднага си погледна часовника и заяви, че също трябва да си върви. Ала когато Кристъс я погледна с лека изненада, ѝ се прииска да умре. Той очевидно си мислеше, че нарочно е намислила да излязат оттук заедно, и вероятно вече кроеше как да се отърве от нея. Е, вече бе твърде късно и щеше да стане още по-неудобно, ако се опиташе да се отметне.

Докато слизаха по стълбите, Кори вървеше след него и се молеше да не е чул гръмкия смях, който долетя от апартамента на Люк след затварянето на вратата. Но не можеше да не го е чул. Кори се почувства толкова глупаво, че за момент ѝ се доплака. Но докато завиваха по стълбите и тя наблюдаваше с обожание гърба му, настроението ѝ изведнъж се повиши. Може би щяха да повървят малко заедно. Ако не друго, можеше поне да се появи някакъв шанс да поправи грешката си.

— Тъ, Кристъс? — рече тя, когато излязоха навън.

— Какво? — попита той, без дори да се обърне към нея.

— Ами, съжалявам, ако тонът ми е бил... Горе, у Люк...

— Забрави за това — каза ѝ Кристъс.

— Виж, обикновено не съм...

— Такси! — кресна той и за нейно най-голямо разочарование едно такси спря до тях.

— Няма нищо — каза надменно тя, когато Кристъс понечи да влезе в таксито, — ще хвана следващото.

— Съжалявам — рече Кристъс. — Мога ли да те откарам донякъде?

— Не. Всичко е наред. Нямам нищо против да почакам.

Той сви рамене.

— Както искаш. — После затръшна вратата и таксито потегли.

Двадесет минути по-късно Кори вече беше в ателието си и говореше с Пола по телефона.

— Беше провал — проплака тя и отпи глътка вино. — Пълен провал!

— Е, и какво се е случило? — попита настоятелно Пола. — Какво направи?

Когато Кори привърши разказа си за краткото време, прекарано в компанията на Кристъс Бенати, Пола вече се заливаше от смях.

— И смяташ, че не си му направила впечатление? — едва успя да попита тя. — Ох, какво не бих дала, за да можех да бъда там!

— Е, като изключим моя позор, не си пропуснала много — каза ѝ Кори. — Имам предвид, че той изобщо не е това, което очаквах. О, хубав е, разбира се, прекалено хубав даже, ако питат мен, и много добре го знае! Но все пак не ме впечатли, искам да кажа, не толкова, колкото си мислех...

— Кори, не забравяй, че говориш с мен.

— Знам с кого говоря! — отвърна дръзко Кори. — И ти казвам, че въпреки всичко въобще не си паднах по него...

— Кори!

— Не си паднах! Е, добре, паднах си, но ме накара да се почувствам като някаква абсолютна тъпанарка... Добре де, аз сама си го направих... Но вината беше негова. Той ме накара да говоря неща, които не мисля...

— И как ли е успял да го направи?

— Просто ме гледаше, ето как!

Пола мълчеше. Кори си пое дълбоко въздух, после го изпусна във вид на дълга, примирена въздишка.

— Пола — рече скръбно тя, — мисля, че се влюбих. Мразя го, ненавиждам го, не искам никога повече да го виждам... Но той е най-сексапилният мъж на света и едва се удържах да не се нахвърля върху него и да разкъсам дрехите му, а след това да му се замоля да прави любов с мен. Лошото е, че той си падна по Аналайз, поне така я гледаше — а мен гледаше, сякаш искаше да се махна оттам. Място не мога да си намеря, Пола! Някога досега не съм срещала мъж, който да ми въздейства така.

— Е, поне го срещна — напомни ѝ Пола.

— Да, поне го срещнах.

— О, хайде, остави този унил тон! Искам да кажа, какво друго очакваше? Че ще падне в краката ти и ще ти се закълне във вечна

любов?

— Щеше да бъде добре като за начало.

— Не бива да се целиш толкова високо — засмя се Пола. — Той е прочут филмов режисьор, Кори, вероятно жените го преследват на всяка крачка.

— Зная, не съм нищо особено. Но сега заради него няма да мога да погледна друг мъж. Мислиш ли, че трябва да му пиша, за да му се извиня за държанието си?

— Не.

— Да, предполагам, че си права. Той сигурно и без това няма да прочете бележката ми. О, Пола, защо Бог ме е благословил с вкус към мъже, които не съм в състояние да привлека? Ако искаш, можеш да ми поръчаш надгробен камък със същия надпис, като умра. „Тук почива Кори Браун, старата мома на тази енория. Бог я благослови с вкус към мъже, които не бе в състояние да привлече.“

— О, млъквай, Кори! Вероятно Бенати и бездруго си е копеле. А сега ми кажи за Люк. Разбра ли какво се е случило, когато е отишъл при Радклиф?

— Да. Той не познава Боби Макайвър, всичко е било плод на въображението ми.

— Не го вярваш, нали?

— Да, вярвам го. Добре де, не го вярвам! Но точно сега не мога да мисля за нищо друго, освен за Кристър Бенати.

— Стига си се разкисвала! Люк знае ли, че ти си ходила при Радклиф?

— Да. И си поговорихме за това, преди да пристигне Кристър. Каза ми, че отначало е бил бесен, но после ми обясни защо... О, Пола, недей сега да ми досаждаш с това! Нервите ми бяха опънати през целия ден и заради това реагирах така драматично. Сега просто искам да забравя за Люк Фицпатрик.

И тъй като унизителното преживяване с Кристър Бенати заемаше всичките й мисли, на Кори не й бе трудно да го постигне. Защото, казваше си тя, ако инспектор Радклиф е бил доволен от онова, което му е казал Люк, коя беше тя, че да се съмнява в него? Добре де, понякога Люк се държеше странно, но и нейното въображение бе доста развинуто. Привиждаха й се разни неща, които изобщо не съществуваха, като например боята, която обърка с кръв и едва не

пукна от страх. Това, което Люк ѝ бе казал за първото сблъскване с убийствата, звучеше разумно; очевидно то я беше впечатлило до такава степен, че започваше да се вманиачава. „Така че е крайно време — реши тя — всички ние, и особено аз, да оставим това зад гърба си и да престанем да се правим на любители детективи.“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филип Денби стоеше на верандата на една къщичка в Туикънъм. Вече беше позвънил два пъти, но отговор нямаше. Тя обаче със сигурност бе вътре, просто не искаше да го пусне в дома си.

Филип обърна красивото си, но изопнато и бледо лице и огледа в двете посоки тихата улица с красиви дървета пред къщите. Беше рано вечерта и няколко души наоколо косяха моравите или миеха колите си. През две-три къщи от него група момчета риташа топка в градината и псуваха като ирландски черноработници. Филип трепна, когато ги чу.

Той се обърна отново към входната врата. Каза си, че трябва да си отиде, да се махне и да я остави на мира. Това искаше тя и сърцето му се късаше при тази мисъл.

Измина няколко крачки по градинската пътека, отвори портата и бръкна в джобовете си за ключовете на колата. Вече се готвеше да се качи, но хвърли един последен поглед към къщата и сърцето му трепна, като я видя на входната врата. Отначало само стояха и се гледаха. Накрая Пам отстъпи назад и остави вратата широко отворена. Филип изпита такова облекчение, че целият се разтрепери. Тя щеше да го пусне вътре, тя го чакаше... Но не биваше да си вади прибързани заключения, все още не знаеше какво си мисли и какво изпитва.

Докато се връщаше по градинската пътека, я гледаше право в очите. Стори му се, че за последните три дни е остаряла, но когато стигна до нея, тя му се усмихна немощно и Филип осъзна, че умората в очите ѝ всъщност е страдание.

— Чудех се дали ще дойдеш — каза тя.

— Трябваше. Трябваше да разбера... — Той извърна поглед. — Ако предпочиташ, ще си отида...

— Не. Искях да дойдеш. Просто това стана по-рано, отколкото очаквах. Имах нужда от малко време да помисля, разбираш ме, нали?

— Естествено.

— Затова не идвах на работа — прибави тя. — Но сега се радвам, че дойде. — Тя затвори вратата зад гърба му и тръгна към дневната.

Филип я последва, мислейки, че винаги бе обичал тази пълна с вещи и уют къща и жената, която живееше в нея. Тук бяха преживели страшно много хубави моменти, но сега той се чувстваше ужасно неловко. Напрежението и страхът му се засилиха дотам, че му бе трудно да се помръдне — просто стоеше насред стаята и чакаше Пам да му налее питието.

Докато поемаше чашата, Филип се взря в дълбоките ѝ лешникови очи, за да ѝ покаже, че много я обича, но че би могъл да я разбере, ако нещата между тях вече не могат да бъдат същите.

— Всичко е наред — каза тихо тя. — Знам, че не си го направил.

За частица от секундата лицето на Филип замръзна, след това дробовите му започнаха да си поемат въздух. Облекчението му бе толкова силно, че едва дишаше.

— О, боже — измърмори той, — само да знаеше какво изпитах, като те чух да казваш това!

— Ела тук — прошепна тя, протегна ръце и го притегли към себе си.

Дълго стояха прегърнати, а когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, по бузите и на двамата имаше сълзи. Филип отново се взря в очите ѝ и осъзна, че сега тази дребничка жена с огромно сърце му е по-скъпа отвсякога.

— Толкова ме беше страх — каза той. — И още се страхувам, но като знам, че ми вярваш... О, Пам, как бих могъл да ти обясня какво означава това за мен?

Пам се усмихна, хвана го за ръката и го отведе до канапето под отворения прозорец.

— Реши ли вече какво ще правиш? — попита го тя.

Филип поклати глава.

— Зная, че трябва да отида в полицията и да им кажа всичко... Смятах да го направя, но... Заради Аналайз и Кори. Заради срама... Не мога да позволя те да страдат, Пам, моля те, опитай се да ме разбереш!

— Но ти не си го направил, Филип.

Той отпусна глава назад.

— О, постоянно си го повтарям, не спирам да си го повтарям! Само да знаеше какво ми беше, как понякога самият аз се чудех дали наистина не съм го направил. Но не съм и не бих могъл...

— Знам, че не би могъл. И точно затова ти вярвам. Но освен това си знаел, че не е нужно да ходиш при проститутка, за да получиш това, което искаш, нали? Можеше да дойдеш при мен.

Той я погледна и сложи длан на бузата ѝ.

— И да те омърся с това, което изпитвам към Октавия? Никога не бих го направил, Пам. И няма да го направя.

Тя се усмихна и докосна с устни дланта му.

— Просто в случай че продължаваш да се питаш — каза тя, — все още те обичам. Това не е променило нищо; освен, разбира се, че сега те обичам повече, задето ми се довери.

— Не те заслужавам! — прошепна той.

Пам се засмя тихо и го целуна нежно по устните.

— Все още мисля, че трябва да отидеш в полицията — каза му тя. — Всъщност дори си длъжен.

Филип поклати глава.

— Не бива да забравяме, Пам, че всички следи водят към мен. Че мога да бъда осъден за това, макар и да не съм го извършил. Такива неща се случват... Лошото е, че са арестували невинен човек.

— Откъде знаеш, че е невинен?

— Защото Фицпатрик стои зад всичко това. Не знам как е успял, защото, ако питат мен, Макайвър е просто един нещастник, когото Люк манипулира, както манипулира мен.

— Филип — рече Пам след кратка пауза, — задавал ли си си някога въпроса откъде знае Люк толкова много за тези убийства?

— От полицията му казват. Инспекторът, който води следствието, е негов приятел.

— Да, но откъде знае, че ти си бил последният човек, който е виждал тези момичета живи?

— Ако са миришели на парфюма на Октавия, значи трябва да съм бил аз.

Пам поклати глава.

— Не. Убиецът е последният човек, който ги е видял живи. Това означава, че или Люк ги е посещавал веднага след теб, което само по себе си е невероятно съвпадение... Добре де, можеше да се случи при една от тях, но при пет! Това е просто невъзможно. Или пък убиецът е използвал същия парфюм. И това е едно съвпадение, което е почти

толкова необяснимо, колкото предишното. Знае ли Люк Фицпатрик кога ходиш при тези жени?

— Доколкото ми е известно, не.

— Но би могъл да научи.

Известно време седяха, тихи и замислени, и отпиваха от питиетата си, хванати за ръце. Накрая Пам каза:

— Мисля, че Люк е убил тези жени, Филип.

Филип се изправи рязко и отиде до празната камина. Беше се обърнал с гръб към нея, но не ѝ бе нужно да види лицето му, за да разбере какво го е накарало да скочи така.

— И ти мислиш така, нали? — попита тя.

— Не мога да го докажа.

— Не е нужно. Това е работа на полицията. Ето защо трябва да отидеш при тях. Освен ако не знаят, че Люк те изнудва, манипулира или каквато и да е долната игричка, която играе...

— Не мога да го направя, Пам! Един господ знае какво може да се случи на Аналайз и Кори.

— Но може да ги дебне нещо далеч по-страшно, ако не го направиш. О, Филип, не искам да те плаша, но ако Люк Фицпатрик е убиецът на онези жени, трябва да се погрижиш да бъде арестуван възможно най-бързо — преди да го направи отново.

— Няма да го направи, освен ако не иска да ме натопа мен за това. А аз няма да ходя повече при проститутки...

— Може да не е толкова просто. А и не бива да забравяме, че пет жени вече са мъртви.

Филип се хвана с две ръце за главата.

— Не знам какво да направя, Пам! Просто вече не съм в състояние да разсъждавам трезво. Той е обсебил дъщерите ми, обсебил е жена ми... Господи, защо постъпва така с мен? Какво съм направил, за да го накарам да ме мрази така?

Пам не можеше да му отговори на този въпрос, затова отиде при него и започна да разтрива напрегнатите му рамене.

— Скоро да е идвал при теб? — попита тя.

— Не. Но прекарва все повече време с Аналайз. Напоследък винаги когато я потърся, тя е или в апартамента му, или тръгва за там.

— А Кори?

Пам бе започнала да усеща с пръстите си, че раменете му се отпускат, но при споменаването на Кори отново се стегнаха.

— Не зная — отговори той. — Тя работи за него, разбира се, но дали има нещо повече... Господи, идва ми да го убия заради това, което ни причинява! Накара ме да се отчуждя от собствената си дъщеря, от дъщерята на Едуина. А толкова много дължа на Едуина... Само да можех да го махна от живота им... — Той удари силно с юмрук по стената. — Господи, какво изобщо иска от мен?

— Не да те тикне в затвора — отвърна Пам. — Ако искаше това, досега да се е обадил в полицията.

— Какво иска тогава? Хванал ме е, дето се казва, за топките и не мога да мръдна. Ако някога излезе на бял свят не че съм виновен, ами съм бил някак си замесен с онези проститутки, с мен е свършено. — Той въздъхна. — Пет пари не бих дал, ако не бяха Аналайз и Кори. Просто не мога да ги повлека заедно с мен.

— Филип, за бога, докарал те е до такова състояние, че започваш да говориш така, сякаш ти си го извършил! Добре, посещавал си проститутки, но това само по себе си не може да е престъпление. Нищо няма да се случи нито на теб, нито на Кори и Аналайз, ако дадеш показания...

— Люк ме държи и с други неща — прекъсна я Филип. — Знаеш това.

— Октавия?

Филип кимна.

— Мислиш ли, че Аналайз би искала да разбере каква е майка ѝ всъщност? Ако отида в полицията, всичко ще излезе наяве. А и Фицпатрик ще се постарее в това отношение. Нищо не мога да направя.

— Но ако наистина е убил тези жени, Филип, все нещо трябва да се направи.

Усмивката на Люк бе толкова самодоволна, че на Филип му се повдигаше. Беше в това кафене само от няколко минути, а вече знаеше, че идването му тук е грешка. Пряката атака не бе най-правилното решение; след като нямаше никакви доказателства в подкрепа на това, което дълбоко в себе си знаеше, че е истина. Изчака с нарастващо

нетърпение Люк да даде автографи на три жени на средна възраст. Отлично знаеше, че той нарочно му губи времето.

— Просто искам да знам как ще свърши всичко това — повтори Филип, когато жените най-сетне се върнаха на масата си. — Можеш ли да ми отговориш на този въпрос?

— Как ще свърши кое? — рече Люк.

— Знаеш за какво говоря, човече! — сопна му се Филип.

Люк сви рамене.

— Ще свърши веднага щом отидеш да се предадеш.

— За нещо, което не съм извършил?

— Не си ли?

— Много добре знаеш, че не съм!

— Страхувам се, че не знам нищо подобно.

— Тогава защо не кажеш на полицията онова, което знаеш?

— Имам си причини.

Филип го погледна гневно. Толкова силна беше омразата му, че я усещаше като физическа болка в тялото си.

— Съзнаваш, че ако отида в полицията, това незабавно повлича и теб, нали? — рече той. — Именно затова съм решил да отида.

— Ако кажеш такова нещо на полицията — рече Люк, — тогава ще трябва да оглася публично, че съм сводничил на жена ти. О, не го ли знаеше? Е, сводничех ѝ. Вече престана, но известно време ѝ харесваше да се прави на проститутка. Имам и снимки, с Октавия ги правехме от време на време — адски я възбуждат. Ако искаш, ще ти ги дам назаем — може би ще се представиш по-добре в леглото пред нея, ако споделяш фантазиите ѝ.

— Отвращаваш ме! — изръмжа Филип. — Почти толкова, колкото и тя. Но не за Октавия съм дошъл да говорим, а за онези момичета и за това кой ги е убил.

— Доколкото знам, ти — ухили се Люк.

— Тогава кой, по дяволите, е Боби Макайвър?

— Един приятел. Такъв, на когото трябва да бъдеш изключително благодарен, защото, изглежда, той ще понесе наказанието заради теб. А сега трябва да бягам, имам среща с една от дъщерите ти. — Той хвърли шепа монети на масата и се изправи. — А освен това, Филип — каза, докато си вземаше якето, — просто си

помислих, че ще искаш да знаеш: веднага след като изчукам Кори следващия път, възнамерявам да помоля Аналайз да се омъжи за мен.

— Стой настрана от тях! — извика Филип. — Просто си дръж мръсните ръце по-далеч от дъщерите ми!

— Но аз правя с тях само онова, което на теб ти се иска — пече любезно Люк.

Филип зяпна ужасено.

— Ти си болен! — ахна накрая той. — Ти си луд!

— Но не съм убиец — ухили се Люк и излезе наперено от кафенето.

Бяха минали повече от три седмици от запознанството ѝ с Кристъс Бенати, но все още не спираше да мисли за него. Това я караше да се чувства толкова нещастна и раздразнителна, че отказваше всякакви покани за излизания, кино, изложби и други такива от страх да не отегчи всички до смърт. Ядосваше се на себе си, задето се държи като разглезена пикла, която се цупи, понеже не е получила каквото иска, но просто не можеше да не се почувства измамена.

— Може би нямаше да е толкова зле — каза тя безброй пъти на Пола, — ако не беше това чувство, че някой ми се надсмива. Сякаш Бог, съдбата или каквото и да е там ми го размаха нарочно пред носа, за да ми покаже какво всъщност искам, а след това си го издърпа обратно. Ха-ха! Не можеш да го имаш!

— Е, ако не си беше поставяла такива високи цели — каза ѝ Пола.

— Не съм виновна аз! — тросна ѝ се Кори. — Тези неща не зависят от мен.

Пола ѝ отговори с ясно доловими нотки на смях в гласа:

— Ако беше някой друг, Кори, щеше да ми бъде по-лесно да ти съчувствам, но ти живееш в облаците. Кристъс Бенати е филмов режисьор с международно признание, един от най-добрите в света.

— Зная!

— Добре, щом чувствата ти към него са толкова силни, просто излез оттам и направи нещо!

— Като например?

— Не питай мен, ти си тази, която има въображение.

— Добре тогава, ще го направя — отвърна дръзко Кори. Въпросът обаче беше какво.

Първото от предаванията за транссексуалните вече беше излъчено и сега двете с Аналайз проучваха статистиката за растящия брой на хомосексуалните двойки и съответно прогресивно увеличаващата се цифра на неомъжените жени. Тази тема ѝ действаше безкрайно потискащо, понеже ден и нощ я преследваше мисълта, че не може да има Кристъс, а ако можеше да се вярва на тази ужасяваща статистика, нямаше и кой знае каква надежда да срещне някой друг.

— Ще се радвам, когато това предаване ми се махне от главата — измърмори тя на Аналайз един съботен следобед, когато се връщаха от серия интервюта в северната част на страната. — Всички тези срещи със самотни жени започват да ми действат на нервите.

— Е, ако нещата се развият така, както аз искам, скоро ще споделяш колата с омъжена жена — каза жизнерадостно Аналайз. — Както и да е, остава ни само монтажът, така че започвай да ровичкаш в главата си за някоя нова гениална идея.

— Недей да мислиш, че не се опитвам — изпъшка Кори.

Наистина полагаше всички усилия, макар че това само по себе си не можеше да обясни раздразнението ѝ. Работата беше там, че се мъчеше, но не успяваше да измисли някоя история, която да ги отведе в Лос Анджелис. Какво се надяваше, че ще постигне там с Кристъс, бе въпрос, засега оставян без отговор; просто преравяше всеки ден вестниците с надеждата, че от някое място в околностите на Холивуд ще изскочи нещо, което просто да плаче за предаване.

Аналайз знаеше съвсем точно какво се върти в главата ѝ; на следващата сутрин, когато се отби при Кори в ателието ѝ и я завари потънала в неделните вестници, тя избухна в смях.

— Не мога да повярвам, че го правя! — проплака Кори. — Сигурно полудявам. И не би могло да бъде другояче, след като си въобразявам, че имам шанс с такъв мъж; особено след онова, което се случи. Но и какво, по дяволите, би могъл да види в мен, дори и да не се бях държала като пълна идиотка?

— Кори! — извика Аналайз. — Мисля, че е крайно време да си отвориш очите и да видиш колко си хубава. И стига си се

самоунижавала, ами стани да ми налееш кафе.

— Сама си налей — рече Кори. — Знаеш го къде е.

— Ах, каква си домакиня само!

— Депресирана съм. Би трябвало да проявиш някакво съчувствие.

— Депресирана си, защото порочните ти мечти за Кристърс Бенати не се сбъднаха!

— Не, защото и никой друг не ме иска!

— Кори! — почти кресна този път Аналайз. — Сляпа ли си или какво? Почти на всеки мъж от екипа в Лийдс му течаха лигите по теб. Само като минеш по улицата, и мъжете се обръщат след теб...

— Ако мислиш така, значи нещо си се чалнала — уведоми я Кори. — Освен това не говорим за средния мъж, който можеш да срещнеш на улицата, нали? Говорим за Кристърс Бенати. Мъж, който не би си повдигнал и клепачите, камо ли да се обърне след мен. Кое то и доказва...

— Ако наистина толкова си вярваш — прекъсна я Аналайз, — защо си правиш труда да търсиш история, която да те изпрати направо пред вратата му?

— Защото и аз съм се чалнала. О, боже, имам нужда от помощ! Искам да кажа, коя съм аз, та да си мисля, че бих могла... Май ми се е завъртяла главата. Работя в телевизия, имам апартамент в Лондон, обличам се като преуспяла жена, изглеждам като съвсем различен човек и изведнъж се оказва, че това нищо не променя. Е, от тази минута се отказвам да търся история в Ел Ей!

— Добре — ухили се Аналайз.

— Сериозно говоря!

— Не ти вярвам. Да ти налее ли кафе?

— Да. Между другото защо дойде? Смятах, че възнамеряваш да прекараш деня с Люк.

— С него ще го прекарам. Но реших първо да дойда да те видя. Нали нямаш нищо против?

— Нямаше да имам, ако не те бях виждала и вчера. Вече започвам да се отегчавам от теб.

Аналайз я замери с една възглавничка и тръгна към кухнята.

— Не си и наполовина толкова отегчена, колкото аз от Кристърс Бенати — подхвърли тя през рамо.

— Не искам повече да чувам това име! — каза надутото Кори. — Всеки път, когато го споменават, започвам да се държа като глупачка. Така че край! Точка!

Десет дни по-късно Аналайз хвърли един плик на бюрото ѝ.

— Е, хитрушо — рече тя, — ако все още кроиш планове как да стигнеш до Холивуд, това е твоят материал!

Кори искаше повече от всичко на света да ѝ хвърли обратно плика, но вече усещаше как тялото ѝ започва да се наелектризира от възбуждане. Тя направи кисела гримаса към Аналайз, изпразни плика на бюрото си и вдигна разпилените документи. В тях имаше страшно много юридически термини и ѝ отне доста време, докато ги прочете, но дори и след това не ѝ стана по-ясно. Тя погледна Аналайз, която седеше на бюрото си с лице към нея.

— Да направим предаване за изнасилванията — рече Аналайз.

— Разбира се, защо не — отвърна Кори. — Но какво общо има това с Холивуд?

— А не познаваш ли една доста известна личност в Холивуд, която е била изнасилена от съпруга си? — попита Аналайз.

Очите на Кори се разшириха.

— Точно така. Фелисити! Тя със сигурност ще ни даде интервю, а несъмнено и няколко цветисти мнения, най-вече за това, че се правят постъпки по време на процес самоличността и на мъжа, и на жената да бъде пазена в тайна.

После се замисли.

— А докато сме в Щатите — добави тя, — можем да опитаме да вземем интервю и от Уилиам Кенеди Смит. Нали се сещаш, онзи, дето беше оправдан в процеса за изнасилване на онова момиче в имението на семейството му в Палм Спрингс. Да, точно той ни трябва! Може и да е бил оправдан, но калта си остава; не е лошо да видим какво има да каже той по въпроса. Аналайз, ти си гений! Мислиш ли, че ще успеем да убедим Люк?

— Можем поне да опитаме — отговори Аналайз. — Той си е в кабинета, защо не идем да попитаме?

Кори поклати глава.

— Представи го като своя идея, иначе ще си помисли, че просто хитрувам, за да мога да отида в Холивуд.

— А не е ли така?

Кори сви устни.

— Понякога, Аналайз Капсакис...

Когато Аналайз свърши, Люк вече се смееше.

— Ако си мислиш, че цялата тази работа не ми е свършено ясна, тогава трябва да... Кори! — извика той, когато я съзря да минава покрай вратата на кабинета му. — Кори, ела за момент, ако обичаш!

Кори влезе в кабинета му очевидно притеснена.

— Аналайз, ако нямаш нищо против, бих искал да поговоря насаме с нея — каза Люк.

Аналайз сви рамене, намигна на Кори и се върна на бюрото си.

— И така — рече Люк, като стана и мина покрай Кори, за да затвори вратата, — искаш да направиш предаване за изнасилванията и искаш да го направиш в Холивуд. Това случайно да има някаква връзка с Кристърс Бенати?

— Не, разбира се, че не — отрече разпалено Кори. — Просто двете с Аналайз си помислихме, че от предложената поправка в закона може да стане добро предаване. И че Фелисити ще е добър обект за интервю.

Люк кимаше.

— Кенеди Смит — рече той. — Помислила ли си да го включиш?

— Да.

— Успя ли да се свържеш с него?

— Аналайз ми каза това едва преди десет минути.

— Така. Е, това е добра идея и предаването ще стане хубаво със или без Фелисити Бърдж. Така че ако искаш да я включиш с надеждата отново да се видиш с Бенати, ще дам одобрението си... но при едно условие.

Кори чакаше.

— Ако спиш с мен тази нощ.

Външно Кори почти не трепна, но докато го гледаше втренчено, за момент загубила дар слово, изведнъж в гърдите ѝ се надигна неописуем гняв. От вечерта на запознанството ѝ с Кристърс Люк изглеждаше страшно близък с Аналайз, тя едва ли не бе повярвала, че неговото увлечение — или каквото и да бе изпитвал — към нея е

приключило. Облекчението ѝ беше огромно, понеже можеше да си позволи да спи по-спокойно нощем, а и това беше оказало огромен ефект върху Аналайз. И ето че сега той я молеше — не, изнудваше я — да си легне с него.

Знаеше, че отвращението ѝ е очевидно, но не ѝ пукаше.

— Фелисити ще бъде добър обект за интервю — процеди тя и го плесна по ръката, когато се опита да я докосне, — но си прав, можем да минем и без нея.

— Но тогава няма да видиш Бенати — напомни ѝ Люк.

Кори го погледна свирепо.

— О? — отбеляза изненадано Люк. — Мислех, че ще имаш какво да кажеш по този въпрос.

Но Кори нямаше никакво намерение да говори. Всъщност не смееше да отиде по-далеч. Все пак той ѝ бе шеф, независимо че се държеше като абсолютно копеле.

— Е — въздъхна той и се върна на стола си, — всъщност мисля, че приносът на Фелисити ще се отрази добре на предаването. И също така смятам, че ще ти е от полза да се видиш отново с Бенати, след като очевидно имаш нужда от потвърждение, че той пет пари не дава за теб. Така че въпреки всичко ще дам одобрението си за предаването.

— Не ми прави никакви услуги — промърмори под нос Кори.

— Можете да наемете тамошен екип — продължи той. — Преди да тръгнете, ще ви кажа с кого да се свържете и можете да вземете Питър Фредерикс за ваш репортер и интервюиращ.

— Защо точно него?

— А защо не?

Кори сви рамене.

— Добре, Питър Фредерикс да бъде.

— А в случай че Фелисити не ви приюти — продължи той, — ще отседнете в „Четири сезона“ в Южен Доъни. Още на летището вземете кола под наем, ще ви е нужна. Гледайте да оправдаете престоя си в Лос Анджелис, като освен Фелисити откриете и други подходящи обекти за интервю, а след това, ако успеете да се свържете с Кенеди Смит, хванете самолета за Флорида или където се намира напоследък. Погрижете се да изискате достатъчно пари; постоянно ще ви се налага да давате бакшиши, особено ако отседнете в хотел. А сега върви да поговориш с Били и го накарай да ви направи резервации за самолета.

— Ще имам нужда от повече време — изтъкна Кори. — Не съм провела и един телефонен разговор.

— Ще го направиш, когато стигнеш там, тук часовата разлика само ще те объркава. Ще ти дам имената на някои хора, които могат да ти бъдат полезни.

— Благодаря — рече безизразно тя. — Това ли е всичко?

Люк кимна.

— А, Кори — каза той, докато тя отваряше вратата. Кори се обърна. — Колкото до другото. — Изражението му не оставяше никакво съмнение за какво става дума. — Да знаеш, че накрая ще дойдеш при мен.

— Не се надявай много! — изсъска тя.

Люк се ухили.

— О, ще дойдеш — рече той. — И да ти кажа ли защо?

Кори просто го изглежда яростно.

— Помоли Аналайз да дойде пак, ако обичаш.

След като предаде съобщението на Аналайз, Кори отиде в тоалетната, за да остане сама. Няколкото минути, прекарани с Люк, я бяха разтревожили силно. За пръв път ѝ бе показал онази своя страна, която винаги бе подозирала, че съществува, въпреки че все още не можеше да повярва, че го е направил толкова открито. И скритата заплаха в думите му, ако беше разбрала правилно, бе насочена не само към нея, но и към Аналайз.

Люк и Шивоун се разхождаха по плажа. Косата на Шивоун беше покрита с шалче и въпреки че печеше слънце, тя беше загърната в палтото си. Люк държеше ръката ѝ и докато вървяха и си приказваха, я полюляваше леко.

— Така че в понеделник Аналайз и Кори тръгват за Ел Ей — казваше той в момента и се намръщи на прокрадналия се в гласа му привлечен ирландски акцент. — Кори иска пак да се срещне с Кристъс Бенати. В крайна сметка пак ще се изложи, както и предишния път, но защо да ме е грижа? Каквото и друго да прави, ще скърпи добро предаване.

Той вдигна ръката на Шивоун към устните си и я целуна нежно, без да сваля втренчения си поглед от морето.

— Не, още не съм й простил за онова, което направи — каза той.

— Както знаеш, много се ядосах. Впрочем баща й идва при мен. Мисли, че аз съм убил курвите. Е, не го каза точно с тия думи, но това е, което си мисли. — Люк се засмя, но наоколо нямаше кой да види как устните му се обръщат нагоре и оголват зъбите му така, че физиономията му подсказва за нуждата от намордник. Въздухът бе душен и лепкав и по лицето му бяха избили капчици пот. — Ние знаем кой ги е убил, нали, Шивоун? — изкиска се той. — О, със сигурност знаем кой ги е убил. Той е убил курвите! Филип Денби, Филип Фицпатрик Денби е убил курвите!

— Всъщност — продължи той, сякаш това внезапно и кратко избухване изобщо не се бе случвало, все пак говорейки ту с английски, ту с ирландски акцент — мисля в най-скоро бreme да направя Кори продуцент... Да, права си, имаме достатъчно продуценти, но все ще измисля нещо. — Той й се усмихна тъжно и я дръпна да спре.

— Това означава отново да причиня болка на Аналайз, а на теб никак не ти е приятно, когато го правя, нали? О, накрая Аналайз ще ми прости, както винаги. Питаш ме дали се тревожа за увлечението на Кори по Бенати? — Той сви рамене. — Разбира се, че се тревожа. — После отново се засмя и между челюстите му злобно завибрира дълбок, резониращ звук. — Да, права си, ще я направя продуцент именно за да видя дали ще успея да я спечеля. Е, не мисля, че може да бъде купена толкова лесно, но имам план. В средата на седмицата ще хвана самолета за Ел Ей и ще отида при тях. — Люк обви лицето на Шивоун с дланите си и се взря с търсец поглед в безизразните й сини очи. Болката в неговите изглеждаше безкрайна и дълбока като навъсеното сиво море, чиито вълни се разбиваха в брега. — Това означава, че няма да се видим две седмици, любима моя — промърмори той. — Нали нямаш нищо против? Ще мисля за теб през цялото време. Обичам те, Шивоун — прошепна той. — Вярваш ми, нали? Да, сигурен съм, че ми вярваш.

Продължиха да вървят в мълчание. При всяка крачка стъпалата им потъваха в пясъка. Ако не се брояха мъжът и кучето на доста голямо разстояние от тях, плажът бе абсолютно пуст. От време на време Люк прокарваше пръсти през гъстата си руса коса, за да отмахне падналите по лицето си кичури, и сякаш не забелязваше, че прибоят плиска по сандалите на Шивоун, мокри късите й чорапи със солена

вода и увива водорасли около глезените ѝ. Лицето му беше обърнато към вятъра, а умът му бродеше из кошмарното минало.

Накрая отново спря и прегърна Шивоун.

— Само ти имаш значение за мен, Шивоун — каза ѝ нежно той, — но трябва да направя това, разбираш ме, нали? Трябва да намеря любов другаде. Вярно е, накрая все пак ще бъде Кори. Тя може да ми помогне, Шивоун, нали именно ти ми отвори очите за това. Но вас двете с Аналайз винаги ще ви обичам. И най-вече теб, Шивоун.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Облечена в дънки с отрязани крачоли, горнище от бански костюм и с тюрбан от муселинено шалче на главата, Фелисити чакаше Кори и Аналайз, които най-сетне се измъкнаха от колата под наем пред голямата, построена в колониален стил сграда на Алпин Драйв. Струваше шест милиона долара и беше на един неин приятел, който в момента отсъстваше, та Фелисити умираше да се изфука с нея пред някого, особено пред англичани.

— Добре дошли в Слънчевия щат! — извика тя, когато Кори скочи от колата и я прегърна с неудържима и както мрачно забеляза Фелисити, леко отблъскваща след единадесетчасов полет енергичност.

— Струваше ми се, че никога няма да стигнем — промърмори Аналайз, когато слезе от колата и на свой ред прегърна Фелисити.

— Из улиците навън е истинска джунгла.

— О, стига си мърморила! — засмя се Кори и огледа със страхопочитание внушителната фасада от червени тухли. — Мрънка така още откакто слязохме от самолета.

— Е, нали не ти се налагаше да караш — защити се Аналайз. — Толкова е развълнувана — прошепна тя на Фелисити, — че се държи като куче с две опашки.

— Чух! — извика Кори. Беше се изправила в подножието на предните стъпала и оглеждаше, засенчила очи с ръка, йонийските колони, издигащи се от двете страни на портиката чак до покрива. — Ако остана тук достатъчно дълго — рече тя, — ще започна да си въобразявам, че съм Скарлет О'Хара. Удивително! — След това забеляза охранителната камера от едната страна на входната врата, вдигна лице към нея и направи гримаса.

— Не прави така, ще изплашиш прислужницата — й каза Фелисити, докато помагаше на Аналайз да измъкнат багажа от багажника.

— Прислужница! — изквича възторжено Кори. — Имаш прислужница?

— Всички имат, скъпа — каза провлечено Фелисити. — Между другото къде е онова репортерче, за което ми споменахте по телефона?

— Отиде у един свой приятел в Шърман Оукс — отвърна Аналайз с повдигнати вежди. — Мамка му, това тежи. Какво си сложила вътре, Кори? Кори! Ама ела да ми помогнеш с багажа!

Но Кори вече беше влязла в къщата.

— Не мога да повярвам — промърмори тя, когато Фелисити и Аналайз застанаха зад нея. — Това е... Ама това е... — После погледна Аналайз с надеждата тя да намери точните думи, но Аналайз, след като огледа хубаво огромното антре с тапети от копринено кадифе и картини с рамки в стил „рококо“, дъбовия под с инкрустации от мрамор и черното лакирано стълбище, накичено с килим в зебров десен, се обърна към Кори с очевидно затруднение.

— Безподобно, нали? — предложи Фелисити.

Кори я погледна предпазливо, но когато видя смеха в очите ѝ, си позволи да се усмихне. Ала антрето бе нищо в сравнение с това, което следваше.

След като ги прекара няколко пъти на зигзаг през антрето, за да посетят кабинета с размери на заседателна зала, пълен с умопомрачителна техника; дневната с огромни бели канапета, дебел килим, в който краката потъваха чак до глезените, и камина от резбована слонова кост и месинг; стаята за гледане на телевизия с четири видеоапарата, телевизор с размери на малък екран и цяла видеотека, Фелисити ги въведе в трапезарията. Приличаше по-скоро на банкетна зала и в нея имаше объркваща смесица от съвременни и антични мебели. След това дойде ред на стаята за четене и стаята за закуска, а оттам влязоха в най-голямата кухня, която Кори някога бе виждала. Вътре имаше напълно непознати за нея неща, като фризери с двойни врати и отделно килерче за сервизи и прибори.

— Отговаря и на европейските изисквания — похвали се не без ирония Фелисити, отвори двойната врата, за да им покаже двете съдомиялни машини, и махна с ръка към двойната мивка в острова от уреди по средата на кухнята.

— Ела да видиш това! — извика Аналайз и Кори, ориентирайки се по гласа ѝ, мина през един от няколкото френски прозореца и влезе в оранжерията, която вървеше по цялото протежение на къщата. Вътре преброи не по-малко от осем плетели канапета и пет мраморни

масички за кафе, разположени сред гора от растения, плюс бар, голям колкото едноетажен автобус.

— Тук това се нарича солариум, а не оранжерия — им каза Фелисити, като оправи с крак едно от рошовите бели килимчета.

— О! — възкликна Кори и започна да отстъпва от препарираните животински глави, които я гледаха от стената.

Последва снабденият с джакузи бъбрекообразен басейн, разположен на първата тераса на градината. До него имаше съвсем малко павирана площ с маса за дванадесет души и дванадесет тапицирани стола. От едната страна се намираха кабините за преобличане и сауната, а от другата — копие на фонтана Треви в реални размери. В него пък ловяха риба истинска армия от гномове! Цялата градина, с разпръснатите на места свършени цветни лехи и извисяващи се палми, представляваше великолепиe от ярки цветове, което изглеждаше размито по краищата от маранята.

— Усещаш ли миризмата на замърсяването? — попита Аналайз Кори и вдигна лице. — Ъф! Усеща се даже и вкусът му.

На по-долната тераса се намираше тенис кортът. Кори и Аналайз зяпнаха от изумление, когато излязоха на него, понеже от четирите му страни имаше фототапети с публика в реални размери.

— Тая къща е някаква шега, нали? — прошепна Кори на Фелисити. — Не може да е другояче. Искam да кажа, никой, който е с ума си...

— Почакай само да видиш какво става горе — засмя се Фелисити. — Там става още по-зле.

И не се шегуваше. Горе цареше такъв разкош, такъв абсолютен лукс, че направо вдъхваше благоговение. След като прецапаха още килими по пътя към игралната зала с нейните едноръки бандити, бiliarдна маса, архаичен джубокс, маси за карти и скици от Лирой Нюмън на звездите, дойде ред на спалните. Определената за Кори можеше да побере цялото ѝ ателие и Кори, която вече се беше свързала от първоначалния шок и започваше да се забавлява, разбра, че ще ѝ бъде страшно приятно да спи в това огромно легло и да натиска всички копчета наоколо, за да разбере за какво служат. Имаше стаи-гардероби — стаи! — които можеха да поберат повече дрехи, отколкото Кори щеше сигурно да притежава през целия си живот, и отделна стая за обувки! Но това, което я довърши, бе банята. Кори просто не можеше

да повярва на очите си. Всичко в нея, чак до поставката за тоалетна хартия, бе изработено от мрамор с червени жилки или пиринч, или и двете. Навсякъде имаше огледала и Кори не беше сигурна, че ще ѝ хареса да се гледа от толкова много ъгли. Ваната, както ѝ каза Фелисити, бе направена за четирима души, но душът побираше само един. На стената до ваната имаше дори телефон и портативен телевизор с дистанционно управление.

— Това е нищо — каза Фелисити, когато видя, че Кори не знае да се смее ли, или да повърне. — До моята стая има две бани, наричат ги „неговата“ и „нейната“ баня. И двете са големи колкото тази, но смея да кажа, че са малко по-изящни.

— Това за предизвикване на оргазъм ли е? — попита Аналайз и се наведе да пусне бидето. Когато оттам се изстреля нагоре фонтанче от вода, тя изписка от удоволствие и извика: — О, ама наистина е толкова! Кори, направо ще си умреш от кеф!

— Мога да ти го дам назаем, ако искаш — рече щедро Кори.

— Тя си има свое — каза Фелисити и ги заведе да видят стаята на Аналайз.

— Това е отвратително — ахна Аналайз и се метна на леглото — и страшно ще ми хареса. Между другото на кого е това жилище, Фелисити?

— На един мой приятел — отговори Фелисити. — Той е телевизионен продуцент.

— С извратено чувство за хумор? — прибави Кори.

— Не. Всичко това си е абсолютно реално. Може и да не съвпада с вашите вкусове, но трябва да разберете, че тук е задължително богатството да се демонстрира по всички възможни начини. Носят го по себе си. И го карат. И през цялото време говорят за него. На нас, бедните, сковани британци, всичко това може да ни изглежда някак гротескно, но трябва да признаете, че е адски очарователно. Все пак Лос Анджелис не е цяла Америка. Или ще се влюбите в него, или ще го намразите. Аз лично го обичам — но да идвам на гости. По никой начин не бих могла да живея тук постоянно. Както и да е, ще ви оставя да се освежите и когато се пригответе, ще ви чакам долу. Навън е прекалено горещо, така че ще пийнем по нещо в солариума.

Десет минути по-късно, тъй като не разполагаше с още трима души, които да ѝ помогнат да напълни ваната, Кори стоеше под душа и

въртеше плахо копчетата с надеждата да открие как се пуска водата. Когато не успя, натисна бутона над тях и за нейно удивление внезапно оживяха поне пет душа и я запердашиха приятно от всички страни.

„Бих могла да свикна с това“, ухили се вътрешно тя, докато се въртеше бавно, наслаждавайки се на обливащата я вода, и започна да фантазира как достига звездни висини като филмова актриса. Но не успя да стигне прекалено далеч, защото в един момент се улови да мисли дали къщата на Кристърс прилича на тази тук. Самата идея, че може и да е така, изтри усмивката от лицето ѝ — трудно ѝ бе дори да си помисли, че освен талант и слава, той има и толкова много пари. Но Кристърс със сигурност струваше милиони и беше доста изненадващо, че за пръв път си дава сметка за това. Стана ѝ ужасно неприятно, защото този факт, може би повече от всичко друго, ѝ внушаваше безнадеждност. Не само заради парите, а и заради това, че той живееше тук, в този ужасен град, че бе част от това общество! Никога досега не ѝ бе хрумвало колко различни са техните светове, но сега го осъзнаваше и за свой ужас усещаше, че само за няколко часа, прекарани в Лос Анджелис, е започнала да се чувства като същество от друга планета.

И понеже се страхуваше, че започва да робува на предразсъдъци, преди да си е дала възможност да опознае града, Кори направи върховно усилие да прогони Кристърс от мислите си и се постара да се приспособи към атмосферата, като изпробва бидето.

„Да — реши тя малко по-късно, — определено трябва да си помисля дали да не си инсталирам едно у дома.“ Но няколкото кратки секунди на удоволствие бързо отстъпиха пред мрачната истина, че никога в живота си не е стигала до оргазъм с мъж. След това, както можеше да се очаква, Кристърс се върна в ума ѝ и настроението ѝ още повече се влоши.

Малко по-късно откри Фелисити да седи в солариума и да преглежда сцените, които щеше да снима на другия ден. Почти веднага след това към тях се присъедини и Аналайз.

— Така — рече Аналайз, като потриваше ръце. — Хайде да минем направо на въпроса, Фелисити, успя ли да научиш къде снима Кристърс?

Кори вдигна рязко глава.

— Да не би да сте заговорничили зад гърба ми? — попита ядосано тя.

— Определено — ухили се Фелисити. — И в отговор на въпроса ти, Аналайз, точно тази седмица се премести да снима в града.

— Радвам се за него! — отвърна наперено Кори. — Желая му успех — и на него, и на филма му. А сега, ако позволите, ще се преместя до басейна, за да прочета бележките си за предаването, заради което сме дошли тук. Моля да ме извините, дами.

— Просто я е срам — прошепна Аналайз на Фелисити.

— Не мога да кажа, че съм изненадана — забеляза Фелисити. — Адски голяма риба се опитва да улови. — После поклати глава почти учудено и добави: — Разбираш ли, аз само предложих да я срещнете с него просто за да може да казва, че го познава, но и през ум не ми е минавало, че ще го приеме толкова сериозно.

— Е, страхувам се, че е точно така. Предполагам, че в крайна сметка ще остане разочарована, пък и тя вероятно го знае, но...

— Може би не чак толкова разочарована — прекъсна я усмихнато Фелисити. — Един мой приятел следи за връзките с пресата. Вече му подхвърлих идеята някой ден да отидем да позяпаме и той ми каза, че ще ми се обади.

— Браво — забеляза Аналайз. — Мислиш ли, че ще успее да ни помогне?

Фелисити сви рамене.

— Сега, когато не са в студиото, ще е по-лесно, но поначало всички големи продукции са затворени за външни хора, независимо къде снимат. По-добре е да не казваш това на Кори, но окончателното решение дали ще отидем зависи от самия Кристофър, А! — рече тя, когато се позвъни на вратата. — Това трябва да е Рита, моя стара приятелка. Пише за една от най-гледаните американски сапунки, но да пукна, ако мога да си спомня заглавието ѝ. Както и да е, поканих я да прекара вечерта с нас, надявам се, че нямате нищо против.

Както се оказа, нито Кори, нито Аналайз се възпротивиха, понеже Рита просто си бе сбъркала професията — трябвало е да стане комик. Но все пак, колкото и забавни истории да разказваше за писането на сценарии, Кори и Аналайз изпитаха дълбоко облекчение, че работата за документалната телевизия няма почти нищо общо с кошмара, който според Ритините думи представляваха телевизионните

сериали. Всички тези външни намеси и решения, вземани от комитети... а и спонсорството! Беше чудно, че понякога въобще нещо се получаваше.

През следващите няколко дни Кори и Аналайз се заеха да се обаждат на познатите на Люк и да събират екип, а Фелисити през повечето време отсъстваше, за да снима своя филм в „Юнивърсъл“. Кори и Аналайз обаче се вживяха и в ролята на туристки — снимаха се пред надписа „Холивуд“, участваха в организирана разходка из „Юнивърсъл Студио“, направиха обиколка из магазините на Родео Драйв. Именно там, докато се ровеше из скъпите магазини, Кори доби представа какво е искала да каже Фелисити с думите „да носиш богатството на гърба си“. В тези магазини не можеше да се намери нищо семпло, дрехите просто преливаха от пайети. Но едва вечерта, когато отидоха в хотел „Четири сезона“, за да се срещнат с други приятели на Фелисити, очите на Кори наистина се отвориха.

„Няма спасение — осъзна съкрушено тя, докато наблюдаваше приливите и отливите на морето от натруфени с бижута и перуки хора — това наистина е градът на абсолютната безсъдържателност.“ Наистина съжаляваше, че се чувства по този начин, понеже ѝ се искаше да хареса това място, повече от всичко на света желаше да го обикне, но просто не се получаваше. „Все едно че гледаш плувен басейн — помисли си тя. — Всичко изглежда прекрасно и сякаш на света няма нищо по-примамливо от него, но всеки път, когато се опиташ да се потопиш във водите му, откриваш, че това не е вода, а стъкло. Не може да се гмурнеш, защото не притежава дълбочина, не притежава реалност, а е само една илюзия.“ Струваше ѝ се едновременно трогателно и трагично да наблюдава гротескното драпане към отминалата младост; жени, които просто се излагаха, като носеха миниполи и високи токчета на шестдесет и повече годишна възраст, и изсушени от слънцето старци, които в антуража си разполагаха с най-младите, най-русите и най-дългокраки женски екземпляри в града. Но колкото и потискащо да ѝ се струваше това, Аналайз, която вече беше идвала тук, често успяваше да я разсмее с шеги за абсолютната грозота на всичко около тях. А фактът, че Аналайз се опитва да я разсмее, сам по себе си ѝ доставяше удоволствие, защото се притесняваше да не би сега, когато е толкова далеч от Люк, да започне отново да създава проблеми. За разлика от

някога, сега между тях съществуваше особена близост, която безкрайно радваше Кори, а и Аналайз изглеждаше по-щастлива отвсякога.

Скоро обаче разбра на какво се е дължало доброто настроение на Аналайз — в един късен следобед се върнаха от първото си интервю, което бяха снимали в Санта Моника, и завариха Люк да се разполага като у дома си в солариума.

— Реших да намина да ви видя как се справяте — засмя се той, когато Аналайз го прегърна радостно.

Кори стоеше отстрани и го гледаше гневно в очите. Естествено, разбираше, че Аналайз е знаела за предстоящото му пристигане, и безкрайно се подразни, че не ѝ е казала. Раздразнението ѝ нарасна още повече, когато бе принудена цяла вечер да ги гледа как се прегръщат, шушукат си и се кискат като две глупави вълнисти папагалчета.

— Ревнуваш — ѝ каза Фелисити, — не се дразниш, а ревнуваш. Те са влюбени, ти също. Но тяхната любов е споделена, а твоята не е.

— Не е толкова просто — отвърна намусено Кори. — Има някои неща, в чието разискване просто не искам да се впускам, но те правят присъствието му тук... Е, недопустимо.

— Тя е щастлива, мислех, че точно това искаш.

— Разбира се, че го искам. Но...

— Тогава не мислиш ли, че е време да дойде и твоето щастие? Вдругиден имаш свободен ден, нали? Добре. Аз също. Така че какво ще кажеш да отидем на снимачната площадка на „Следи от минали животи“?

Започна да ѝ става ту горещо, ту студено, сякаш бе получила някакъв пристъп.

— Не! Не — рече бързо тя. — Не мога да го направя. Твърде унижително е, няма да дойда.

— О, ще дойдеш и още как! Положих доста усилия, по-точно моят приятел Карл положи доста усилия, така че ще дойдеш, независимо дали ти харесва или не.

— Къде ще ходите? — попита Люк, който точно в този момент влезе в кухнята.

— Никъде — отвърна припряно Кори. — Всъщност се радвам, че дойде, Люк, понеже исках да поговорим за интервюто с Кенеди Смит. Не е съгласен.

— С кого говори? — попита Люк.

— Ще ви оставя да си приказвате — рече Фелисити. — Вечерята е след един час, поръчвам я отвън.

Тя излезе навън и като откри Аналайз да плува в басейна, седна на ръба с чашата в ръка и потопи краката си във водата.

— Уредих го — рече тя, докато Аналайз плуваше към нея.

— За кога?

— За вдругиден. Проблемът е, че Кори не иска да дойде.

— О, ще дойде — рече нехайно Аналайз. — Просто се прави на трудно достъпна.

— Да, добре, но все пак ми се струва, че ще имам нужда от помощта ти, за да я убедя.

— Имаш я — ухили се Аналайз.

Но когато се стигна до това, Аналайз вече я нямаше.

Ако въобще можеше да се каже, че харесва нещо в Лос Анджелис, това бе обслужването. Никога на Кори не ѝ се бе случвало да се сблъска с нещо подобно; да изпратиш някой друг да ти паркира колата вече ѝ се струваше невероятен лукс. Но дори и това бе започнало да ѝ омръзва, когато слязоха двете с Аналайз от колата си пред хотел „Бевърли Хилс“ и тя подаде ключовете на момчето от паркинга.

— Ако още някой ми пожелае приятен ден, ще му кажа да върви на майната си — заяви тя.

— О, хайде, недей да се вкисваш — засмя се Аналайз и я хвана за ръката, докато вървяха по червения килим към входа на хотела. — Не си виновна ти, че днешният ден бе пълен провал. Нямаше достатъчно време, за да го подготвиш, нали?

— Не е там работата — сопна ѝ се Кори. — Екипът и Питър Фредерикс са на половината път към Пасадена, а ние сме тук!

— Да, но се връщат, нали? — напомни ѝ Аналайз. — И погледни нещата по този начин, така ще имаш повече време да подготвиш човека, с когото ще имаме интервю.

— Престани да ми се правиш на разумна! — избухна Кори. — Сякаш не ми стига всичката любезност в този град, ами и ти започваш да се държиш така. Действа ми на нервите.

Аналайз се извърна, преди Кори да я забележи, че се смее. Много добре знаеше какво измъчва Кори, но бе по-добре точно в този момент да не споменава Кристъс. А и сега, когато им се отваряше свободно време...

— Мисля — рече тя и погледна Кори с ъгълчето на окото си — да се върна за малко, за да нагледам Люк какво прави.

— Да, моля ти се, защо да не го направиш — каза Кори — и да ме оставиш да се оправям сама с всичко.

— Ще се справиш великолепно — отговори Аналайз и ѝ лепна една шумна целувка на бузата. — Имаш ли нещо против да взема колата?

— Не, вземи и нея. Все пак няма да ходя никъде, нали?

Кори гледаше навъсено как се връща, подскачайки по закритата алея. Знаеше, че дори и да не беше объркала адресите, Аналайз щеше в един момент да се измъкне, защото сутринта, преди да тръгнат, бе чула как Люк я помоли да го направи. И несъмнено още в момента, в който Аналайз се качеше в колата, щеше да вдигне телефона, за да му се обади, че е успяла.

Аналайз направи именно това. Само десет минути по-късно паркира колата на полукръглата алея пред къщата и извади своя комплект ключове. Доколкото си спомняше, днес Фелисити снимаше, така че двамата можеха дълго, разточително и необезпокоявани от никого да се занимават с каквото на Люк му дойдеше на ума. Вече започваше да усеща тръпки на приятно очакване.

Но докато влизаше в антрето, се намръщи. Страшно ѝ се искаше Кори да го харесва малко повече. Всъщност тя никога не бе казвала, че изпитва неприязън към него, но Аналайз просто го усещаше. Дълго време, след като разбра, че Кори е спала с Люк, ѝ се струваше, че тя ревнува, но вече не мислеше така. Не, Кори съвсем определено не го харесваше и това наистина тревожеше Аналайз. Незнайно защо, мнението на Кори имаше значение за нея. Всъщност голямо значение. Аналайз усети как я бодва вина, задето е оставила приятелката си сама в „Бевърли Хилс“ в момент, в който тя очевидно се чувстваше безкрайно нещастна заради Кристъс. Някак не ѝ се струваше честно да има всичко, което искаше, а Кори да е толкова сама. „Дори няма родители, но пък — напомни си Аналайз — има толкова много приятели, които наистина милеят за нея.“ Все пак ѝ се искаше Кори да

преодолее увлечението си по Кристъс, защото това я съсипваше, а Аналайз мразеше да я вижда нещастна. Но кой знае, Кори можеше и да успее накрая. Добре де, като се имаше предвид кой е Кристъс, шансът бе доста малък наистина, но и по-странни неща... Всъщност, ако малко си напрегнеше въображението, Аналайз успяваше да ги види заедно. Неприязънта на Кори към Лос Анджелис можеше да се окаже проблем, но Аналайз се досещаше, че тя е възприела това отношение само като вид самозащита. Ако нещата с Кристъс се получеха, със сигурност щеше да се влюби в този град.

Вече беше обходила целия долен етаж и градината, но Люк не се виждаше никъде. Досети се, че може би е горе и спи, и реши да се качи и да се вмъкне в леглото му. После щеше да се сгуши до него и да остане така, докато я усети.

„Да — помисли си тя, като се опита да не трепне при вида на килима със зебров десен, докато изкачваше стълбите. — Ако можеше да вярва в чудеса, то възможно беше Кори наистина да намери онова, което търси, с Кристъс, а след това да разбере какво е любов. Тогава ще усети колко е прекрасно да знаеш, че някой е прелетял половината свят, за да бъде с теб, както направи Люк, за да ме види.“ Вече стоеше пред вратата на спалнята си и изведнъж ѝ хрумна, че ако Люк е буден, ще му поднесе чудесна изненада, ако влезе съвсем гола в стаята му. И понеже нямаше кой знае какво да сваля, Аналайз изхлузи набързо дрехите си и ги хвърли на купчинка в краката си.

После хвана и двете брави и бутна предпазливо крилата на вратата. Нарочно го направи тихо, в случай че Люк е заспал. Реша, че вероятно наистина е заспал, понеже завесите бяха спуснати и в стаята цареше полумрак. Погледна към леглото и това, което видя, накара кръвта да се дръпне от лицето ѝ.

— Мамка му, какво става! — извика Люк и погледна през рамо.

— О, боже! — извика Фелисити. Стоеше на четири крака, заровила лице във възглавниците.

— Махай се оттук! — кресна Люк. — Разкарай се!

Но Аналайз не можеше да се помръдне. Очите ѝ бяха приковани към мястото, където телата на Люк и Фелисити се съединяваха. За момент в съзнанието ѝ изникна далечният спомен, когато тримата бяха в леглото заедно. Аналайз не го искаше, но Люк бе настоял, а щом Люк

желаеше нещо, и тя щеше да участва... Но сега беше различно. Сега я изолираше. Казваше ѝ да се маха — тя не бе част от това.

— Мамка ти, какво си застанала там? — избухна Люк. — Чу ли ме? Махай се!

— Люк! — извика Фелисити. — Люк, за бога, недей така!

— Ти знаеше, че идвам — прошепна Аналайз с толкова тих глас, че едва го чуваше от туптенето в ушите си. — Люк, аз ти се обадох, казах ти, че идвам!

Но Люк не я слушаше.

— Люк! — промърмори Аналайз.

— *Разкарай се оттук!* — кресна той, без да престава да клати Фелисити.

Аналайз се обърна като вцепенена и вдигна дрехите си. Запрепъва се като в мъгла надолу по стълбите, нахлузвайки пътьом шортите и тениската си. Когато излезе навън, колата си беше още там, където я беше оставила, и незнайно защо, това я изненада.

Тя се качи, запали и потегли бавно към улицата. Каза си, че всичко е наред, че няма нужда да изпада в паника. Скоро щеше да бъде при Кори и Кори щеше да оправи всичко.

— Здравсти — рече Кори, като стовари бележника, хронометъра и тежката си чанта на един стол в антрето. — Къде са другите?

— Люк излезе — отговори Фелисити.

— А Аналайз? — рече Кори и направи гримаса, докато оглеждаше изгорялото си лице в огледалото.

— Мисля, че ще е по-добре да ти донеса нещо за пиене — отвърна Фелисити.

— Господи, чак толкова зле ли изглеждам? — попита сериозно Кори.

Без да отговори, Фелисити се обърна и отиде в кухнята.

Кори я последва и като взе една ябълка от фруктиерата, приседна на ръба на един висок стол.

— Аналайз е излязла с Люк, нали? — попита тя и захапа ябълката.

— Не. Не, не излезе с Люк.

В тона на Фелисити имаше нещо, което принуди Кори да спре да дъвчи.

— Тогава къде е? — попита тя.

— Надявах се, че ти ще можеш да ми кажеш — рече Фелисити.

Изведнъж Кори присви очи.

— Какво се е случило? — попита тя. — Беше тръгнала за насам. Каза ми, че...

— Дойде — прекъсна я Фелисити. — Беше тук преди около два часа... Мислех си, че може да се е върнала при теб.

Кори вече полагаше неимоверни усилия да овладее паниката си.

— Защо? Защо ѝ е било да се връща при мен?

Фелисити само я погледна.

— За бога, Флис, какво стана?

След това изслуша с ужас разказа на Фелисити за случилото се.

— Съжалявам! — проплака Фелисити. — Не знаех, че ще дойде. Не... Ох, по дяволите! Нямам никакво извинение, изобщо не биваше да съм с него в леглото. Но си помислих...

— Няма значение — прекъсна я Кори. — Важното е къде е тя сега.

Фелисити сви рамене.

— Както ти казах, мислех, че се е върнала при теб.

— Може и така да е направила — отвърна Кори, — но аз не бях там. В последния момент променихме мястото на снимките. О, боже, къде ли може да е отишла? Къде е Люк?

— Не зная. Каза само, че излиза. Тръгна оттук преди около час.

— Трябваше да се сетя, че ще се случи нещо подобно! — изстена Кори и тръгна към телефона.

— Виж, Кори, зная, че вината е моя, че...

— Не, не се обвинявай, Фелисити. Вината не е твоя. Повярвай ми, не е. Аналайз с колата ли замина?

Фелисити кимна.

Кори вече набираше номера на хотел „Бевърли Хилс“.

— Може още да е там — рече тя и зачака някой да отговори.

За един час позвъниха в почти всички хотели и болници в Бевърли Хилс. Никой не беше чувал за Аналайз Капсакис. После започнаха да се обаждат по авиокомпаниите, за да видят дали не се е върнала в Лондон, но очевидно не беше.

— Не зная какво друго да направим! — извика като обезумяла Кори. — Би могла да бъде навсякъде.

— Като например в някой бар, за да се напие — предположи Фелисити.

Кори кимна.

— Боя се, че може да си права. Хайде, налага се да излезем да я потърсим.

Към полунощ се отказаха от търсенето и се върнаха у дома. Бяха ходили в почти всички барове на Сънсет Стрип и дузина други, но Лос Анджелис беше толкова голям град, че можеха вечно да я търсят и пак да не я намерят. Когато влязоха в къщата и Фелисити затвори входната врата, Кори дочу някакъв шум от стаята за гледане на телевизия. Тя прекоси тичешком антрето, влетя през вратата и намери Люк, който прещракваше лениво каналите.

— Къде е Аналайз? — попита Кори. — Къде е?

Люк сви рамене.

— Мислех, че още е с теб.

— Имаш ли някаква информация за нея? — попита Фелисити. — Обаждала ли се е?

— Не — отвърна той.

— Е, не те ли е грижа къде може да бъде? — избухна Кори.

— Предполагам, че е излязла някъде да се напие — отвърна нехайно Люк.

В първия момент Кори загуби дар слово. Тя погледна Фелисити, но когато понечи отново да се обърне към Люк, Фелисити я хвана за ръката и я издърпа в антрето.

— Няма смисъл да се хабиш заради него — рече тя. — Това няма да ни доведе доникъде. На твоє място бих си легнала. Изглеждаш скапана. Аналайз сигурно ще се появи по някое време в малките часове.

Но когато и на сутринта все още нямаше никакви новини от нея, Кори бе на път да полудее от тревога.

— Ти си виновен, копеле такова! — кресна тя, когато Люк слезе за закуска. — Защо го направи? Знаеше, че ще се прибере!

— Не ставай смешна! — сопна ѝ се Люк. — Мислиш ли, че ако знаех, щях да ѝ позволя да ме свари така?

— Да! Да, така мисля! Чух те как вчера ѝ каза да се върне тук. Ти си знаел, че ще дойде! Какво се опитваш да направиш с нея? — Вече беше скочила на крака и настъпваше към него. — Какви игрички играеш, по дяволите? Какво печелиш от това? Каж ми, копеле проклето! Каж ми!

Когато започна истерично да блъска по него с юмруци, Фелисити я хвана за ръцете и я издърпа.

— Шшт, Кори — каза успокоително тя. — Нищо няма да постигнеш, като се доведеш до такова състояние.

— Но ти не разбираш! — изхълца Кори. — Не го знаеш що за човек е, Фелисити. С него става нещо...

— Кори, успокой се — рече Фелисити. — Ти си...

— Той знае къде е! — изпищя Кори. — Казвам ти, знае!

Фелисити погледна Люк, но той само поклати глава.

— Само да ѝ се случи нещо! — му кресна Кори. — Предупреждавам те, ако...

— Кори, просто престани! — изрева Фелисити. — Всичко ще бъде наред. Ще я намерим, обещавам ти...

Точно в този момент телефонът иззвъня и преди Фелисити да успее да я спре, Кори се втурна през кухнята и го вдигна.

— Кори? Ти ли си?

— Аналайз! — ахна Кори. — О, слава богу! Тя е — каза на Фелисити. — Аналайз! Добре ли си? Къде се намираш?

— В Сан Франциско.

— Къде? Какво правиш там?

— При една стара приятелка от училище съм. Тя живее тук.

— Но защо не ме изчака?

— Не можех. Дойдох да те потърся, но ти не беше там. О, Кори, беше толкова гадно...

— Зная. Аналайз...

— Люк там ли е?

— Да — отвърна Кори и му метна един омерзен поглед.

— Той каза ли нещо?

— Не.

— Можеш ли да направиш това предаване сама, Кори? Не мога да се върна, просто не мога. Не и когато тя е там!

— Но ти трябва да се върнеш! — извика Кори. — Ще отидем на хотел, ако предпочиташ, но трябва да...

— Не. Не мога да се върна, Кори, не и след нещата, които той ми каза. Моля те, опитай се да ме разбереш...

— Добре — рече Кори. — Добре. Просто стой там...

— Кажи й, че ако зареже предаването, ще я уволня — кресна Люк.

— Това той ли беше? — попита Аналайз. — Какво каза?

— Няма значение. Просто остани там, където си. А сега ми дай номера си.

В момента, в който затвори телефона, Кори се нахвърли върху Люк:

— Надявам се, че си доволен от себе си, копеле такова! Тя...

— Ти би трябвало да си довольна от себе си — прекъсна я той. — Вече си продуцент. Това искаше, нали? Така че по-добре престани да ми крешиш и се захващай за работа.

Почти беше стигнал до вратата, когато Кори се обади:

— Знаеш къде можеш да си го завреш това продуцентско място, нали? — изсъска тя. — Ако тя е уволнена, и аз напускам. Считано от този момент.

— Тя не е уволнена.

— Но ти каза...

— Помня какво казах, но сега ти казвам, че не е. Как мога да я уволня, като се има предвид кой е баща й? — Той погледна Кори право в очите и се ухили. — Ти си продуцентът. А сега отивам във фитнес залата. Ще се върна за обяд.

Кори се обърна към Фелисити и Фелисити поклати глава, сякаш искаше да й каже „остави го“. Ала веднага щом Люк излезе, Кори започна да рови в ума си дали не е споменала местонахождението на Аналайз. Фелисити й каза, че не е, а листчето с телефона на Аналайз все още бе в ръката й. Така че независимо дали той лъжеше, че отива във фитнес залата, не можеше да тръгне подир Аналайз, а само това бе от значение сега.

Тъй като нито тя, нито Фелисити имаха снимки, прекараха деня в басейна, в джакузито и в сауната. Едва когато започнаха да режат зеленчуци, за да приготвят салатата за обяд, Кори се успокои достатъчно, та Фелисити най-сетне се осмели да повдигне въпроса за

тяхното посещение на снимачната площадка на „Следи от минали животи“.

— О, не, Флис — рече Кори, като се опитваше да не обръща внимание на внезапното ускоряване на пулса си. — Просто не съм в настроение. Не и след всичко, което се случи.

— Тогава просто ще трябва да ти създадем подходящо настроение, нали? — рече Фелисити, промъкна се зад нея и започна да я гъделичка по ребрата.

Кори изписка и успя да се изплъзне, преди Фелисити отново да я е хванала.

— Фелисити, не! — засмя се тя. — Няма да отида, така че нека сменим темата.

— Значи си готова да изпуснеш тази златна възможност? — попита настоятелно Фелисити. — Вероятно е единственият ти шанс да го видиш отново?

— Не е нужно да поставяш така нещата.

— Да, ама са точно така — рече Фелисити, сви рамене и отново се обърна към купчината моркови, като наблюдаваше Кори с крайчеца на очите си. Секунда-две по-късно каза: — Ще ти помогне ли, ако ти кажа, че той е уведомен за посещението ти? Че лично е дал разрешението да посетим снимачната му площадка? Едва ли би искала да го разочароваш, нали? — Фелисити нямаше представа дали Карл е споменал името на Кори, но силно се съмняваше в това. Вероятно Кристъс знаеше само, че по някое време през деня ще се появят две посетителки от Лондон, но какво, ако поизкривеше малко истината, щом по този начин Кори можеше да постигне онова, което искаше? И очевидно думите ѝ си бяха свършили работата, защото, когато отново я погледна, изчервеното като рак лице на Кори сияеше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре, пристигнахме — заяви Фелисити, докато свиваше от булевард „Олимпик“ по Хил Стрийт. — И някъде тук... Да, ето го, Майън Тиътър. И гледай само — камиони за реквизита, камиони за осветлението, генератори и всичко останало.

— Прилошава ми! — промърмори Кори. — Хайде да обърнем, преди някой да ни е видял.

— За нищо на света — ухили се Фелисити. — Люк, покажи си главата и попитай онова ченге къде можем да паркираме.

— Как мислиш, дали е истински, или е само актьор? — попита Люк, докато сваляше прозореца от своята страна.

— Истински е. Тук всички снимачни площадки се охраняват от полицаи.

Кори седеше вдървено на мястото си, благодарна, че никой не може да забележи ужасния хаос, който бушуваше в гърдите, стомаха и червата ѝ. Чувстваше се твърде нервна и засрамена, за да се противопостави на идеята на Люк да ги придружи, но категорично отказваше да разговаря с него.

Няколко минути по-късно паркираха колата и тръгнаха по улицата към театъра. Няколко души, облечени в къси гащета, тениски и шапки с козирки, се мотаеха отвън и за най-голяма изненада на Кори Фелисити се промъкна зад един от тях и го шляпна отзад.

— Ленърд Блум! — извика тя. — Как я караш, стари мошенико?

Мъжът се обърна и в момента, в който съзря Фелисити, старото му, загоряло от слънцето лице засия.

— Какво правиш тук, хлапе? — засмя се той и я прегърна мечешката. — Ей, ама това е страхотна изненада! Радвам се да те видя, миличка.

— Все пак снимам филм тук, нали? — изкикоти се Фелисити. — Не този, разбира се. Тук сме само на посещение. — Тя се обърна към Кори и Люк. — Този стар негодник тук — каза им — беше жичкаджия в последния филм, който правих в Холивуд. Той е голям пич и може да

ни помогне, наистина. — Тя се обърна отново към Лен: — Би ли влязъл вътре, за да повикаш Карл?

— Разбира се — рече той, — само ми кажи кой е тоя и ще ви го докарам.

— Отговаря за връзките с пресата — засмя се Фелисити. — Дребен, с червеникав мустак.

— В театъра има над двеста души — каза Лен и се почеса по главата. — По-добре елате с мен да ми го посочите — ако успеете да го откриете, разбира се.

Когато от мъчителната жегата отвън преминаха в хладното фоайе на западащия театър, Кори чувстваше краката и ръцете си непохватни като ледени трупчета. Но колкото и парализирана да се чувстваше вътрешно, знаеше, че ако сега Фелисити ѝ предложи да се върнат обратно, няма да се съгласи. Вече започваше да усеща вълнението от досега с пулса на живота, който кипеше на снимачната площадка на един голям филм, а и както Фелисити беше изтъкнала, едва ли щеше да има друг шанс да види отново Кристъс.

Застанаха в дъното на някогашната зала. Сега само сцената издаваше, че това в един друг живот е било театър. На нея работеха армия от техници — поставяха осветление, камера, микрофони и всякакви непознати за Кори уреди. Останалата част от екипа се разхождаше там, където някога се бяха намирали седалките за публиката, стъпвайки върху поставените за целта дъски, или стояха на групи, докато им оправяха прическите и грима. Актьорите лесно се забелязваха, понеже носеха колоритни чуждоземски костюми; бяха ужасно много и Кори се досещаше, че повечето от тях са статисти. Цареше страшна врява, защото всички тичаха насам-натам и крещяха, за да могат да се чуват през шума от чукове, триони и бормашини, който идваше от сцената. После един глас надвика всички и гюрултията стихна.

Очите на Кори пресяваха тълпата и тя едва не подскочи, когато разпозна Дейвид Ийстън, който крачеше напред-назад покрай стените на театъра и очевидно разговаряше със себе си.

Тя побутна Фелисити, която все още се озърташе за Карл, и кимна към Ийстън.

— Малко е нисичък за нас — прошепна ѝ Фелисити, — но е сладък, не мислиш ли?

— Говори си сам!

— Репетира — поправи я Фелисити. — Оня тип с него очевидно му партнира да си научи диалога. — Тя отстъпи настрана, за да направи път на двама от работниците по реквизита, които носеха огромна статуя от алабастр. — Сега май правят някаква голяма смяна на декора, но щом всички актьори са тук, това означава, че съвсем скоро ще започнат да снимат.

Кори кимна и отново започна да се озърта в полумрака. Няколко минути по-късно, когато една групичка гъсто наблъскани хора от лявата ѝ страна започна да се разпръсва, сърцето ѝ подскочи толкова силно, та ѝ се стори, че ще изхвъркне.

Седеше с гръб към нея, но Кори знаеше, че е той, дори и името му да не беше написано на гръба на стола. Брезентовият стол беше висок и той балансираше на него с кръстосани в глезените, протегнати напред крака и скръстени ръце. За момент се почувства замаяна и ѝ се стори, че сънува. Странната светлина, плътно гримираните лица и вълнуващото се море от хора ѝ приличаха на нереални, илюзорни препятствия само за да не я допуснат да стигне до него. Почти усещаше как ги разбутва, как търси сред гротескно облечените тела, как се свива от ослепителната светлина на прожекторите и затъва в шума. Вече започваше да се усмихва на себе си, представяйки си как той идва и я открива посред враждебната тълпа, когато неочаквано една радиостанция изпраща от нечий хълбок и от нея ревна глас:

— Зарежи фалша, Браун! Идвам да видя лично.

Във всяка друга ситуация съвпадението щеше да ѝ се стори забавно, дори смешно, но сега бе просто потресена, че чува името си, произнесено по такъв начин и в такъв момент. Това с трясък я върна в реалността.

— Добре, хайде да си вървим — изсъска тя на Фелисити. — Видях го, така че можем вече да си ходим.

Фелисити само се засмя. Не след дълго Кори осъзна, че се държи нелепо, и когато откри, че също се смее, се обърна пак да го погледне. Той носеше същите оръфани дънки, с които го бе видяла в Лондон, и бяла тениска с надпис „Следи от минали животи“ отпред. Косата му бе рошава като преди, но сега изглеждаше по-дълга и по-черна на фона на бялата тениска. Видя го как слага ръце на хълбоците си и силните му

мускули изпъкват, а след това се обръща на една страна и ѝ показва в профил мургавите си, грубовати черти.

— Колко отрезвяващо, нали? — прошепна тя на Фелисити. — Имам предвид, като си помислиш, че той отговаря за всичко това, че заради него...

— Кори! — каза предупредително Фелисити. — Той е режисьор, а не господ, забрави ли?

Но на Кори ѝ се струваше господ. Вече се беше изправил и тя гледаше като омагьосана как той изслушва, наклонил глава на една страна, застаналия срещу него актьор. След малко и той заговори, а после посегна към една от актрисите и я взе в прегръдките си, като продължаваше да наставлява актьора през рамо. След това му демонстрира точно какво иска да каже. Кори усети луда ревност, когато той вдигна актрисата, притисна устни до нейните и двамата се завъртяха бавно. От време на време спираше, за да даде указания и на актрисата — всички го гледаха в устата и напрежението, което се усещаше в групата, очевидно започваше и свършваше с него. Никога досега не беше гледала режисьор от неговата величина по време на работа и сега, като го виждаше как омагьосва всички около себе си, се почувства недодялана и примитивна. Кристъс принадлежеше на един друг свят и това, че тя, Кори Браун от Амбърсайд, бе имала дързостта да си фантазира разни работи за него и дори днес да дойде тук, надявайки се да... Не, не можеше да понесе мисълта за това!

Накрая Кристъс пусна актрисата на земята и Кори веднага забеляза поруменялото ѝ лице. Но неговото внимание бе насочено към актьора, който вече се приготвяше да повтори сцената. След кратко обсъждане се отдръпна и другият застана на неговото място. Кристъс ги наблюдаваше съсредоточено, а Кори не по-малко напрегнато наблюдаваше него. Накрая актьорите се отдръпнаха един от друг. Той се разсмя и започна да ги аплодира. Едва тогава Кори осъзна колко е възбудена.

— Виж се само! — засмя се Фелисити. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще си подмокриш гащите.

— Мисля, че вече съм го направила — призна с усмивка Кори. — Честно, Фелисити, не познавам друга жена, която изпитва същото само като гледа някой мъж. Знаеш ли, той ми въздействаше така и преди, в Лондон; дяволски добре го прави и сега... И то при всичките тези хора

наоколо! Наистина ми се струва, че трябва да си вървя, преди да съм направила нещо безразсъдно.

Но дори и да имаше такова намерение — а тя нямаше — вече беше твърде късно, защото Джийни, сътрудничката на Кристъс, зърна Люк и тръгна към него да го поздрави, а в същия момент се появи и Карл и отмъкна Фелисити някъде в тълпата.

Кори остана сама, без да знае какво да прави. Запита се дали Люк би я представил на жената, с която говореше, и реши, че ако го направи, ще му проговори, защото бе изключително неудобно да стърчи така. Погледна крадешком Кристъс и за свой ужас откри, че гледа към нея, но той толкова скоро извърна поглед, очевидно, без да я забележи, че тя отново успя да си поеме дъх.

— Здравсти.

Обърна се и видя, че жената, която говореше с Люк, протяга ръка към нея.

— Аз съм Джийни, личната сътрудничка на Кристъс — усмихна се тя, когато Кори пое ръката ѝ. — Чух, че си дошла от Лондон?

— Да, точно така — отвърна Кори, като се чудеше точно колко лична асистентка му е Джийни. — Между другото аз съм Кори. Проучвателка в компанията на Люк.

— Продуцент — поправи я Люк. — Беше повишена — обясни той на Джийни.

— Ами поздравления — рече Джийни. — Как ти се струва Ел Ей, Кори?

— Ъм, ъъ, ами да кажем просто, че не е това, което очаквах — отвърна Кори.

— Не се притеснявай и аз самата го мразя — засмя се Джийни. — Накъде тръгна, Люк?

— До момчешката тоалетна — ухили се той.

Джийни отново се обърна към Кори и Кори ѝ се усмихна.

— Щом градът не ти харесва, защо тогава живееш тук? — попита тя.

Джийни сви рамене.

— Сигурно защото съм омъжена за него. Онзи там на сцената, дето тормози специалистите по ефектите, е моят съпруг. Той е РС.

— РС?

— Ръководител на снимките — обясни ѝ Джийни. — Той работи само с Кристъс, ето как получих работата си.

— Разбирам. — Сега, след като бяха разяснили този въпрос, Кори се чувстваше много по-щастлива. — За какво служат тези ефекти? — попита тя.

— Любовна сцена, можеш ли да повярваш? Един от лудите арт-номера на Кристъс, които винаги постигат целта си — всъщност почти винаги.

— И за какво по-точно се разказва във филма? — попита Кори.

— Ох, боже! — засмя се Джийни. — Адски труден въпрос. Съвсем накратко, става дума за една жена, която е преживяла много прераждания. Това е истинска история, описана в книга. Както и да е, предишните ѝ животи изникват и в сегашния, откъдето идва и заглавието. Срещата съм я, Мюриъл Бонд, авторката — о, преди много време, адски ме изкефи. Тя знае неща, за които няма да повярваш. Била е проверявана от историци в Оксфорд, както и от учени от цял свят впоследствие. В крайна сметка им разяснила неща, напълно неизвестни за тях. Изглежда, като видела някого, знаела какъв е бил в предишния си живот. Само ако го е познавала обаче. И сякаш всички неща, които остават нерешени в един живот, започват да се разрешават в следващия и в по-следващия и така нататък... Например в едно свое прераждане, в седемнайсети век, тя била английска контеса и се влюбила в един красив италиански войник, когато вече била омъжена. Познавала е всички, които по онова време са имали някакво значение в Британия, просто трябва да прочетеш какво пише за това! Както и да е, през следващия си живот тя, нейният войник и някои други важни хора, които са познавали, са се преродили в Италия, но онези двамата пак не успели да се съберат. Вторият екип до две седмици заминава за Италия, където ще заснемат това. Както и да е, след този живот се прераждат през трийсетте в добрата стара Англия и се женят, а после отиват да живеят в западната част на страната, където срещат хората, които са познавали преди, и започват да се случват невероятни неща. Главният екип ще замине за Англия, за да снима това. Както и да е, той вече е мъртъв — войникът де, нейният съпруг — и Мюриъл Бонд живее в Ню Хампшир... — Джийни сви рамене. — Така, както ти го разprávям, не звучи много убедително, обаче казвам ти, ако се срещнеш с нея...

— И за какво се разказва в сцената, която сега подготвяте?

— Представява театрален спектакъл от седемнайсети век. Нали виждаш Дейвид Ийстън ей там, той е войникът, това личи по костюма му. Както и да е, Пейдж Спенсър играе ролята на Мюриъл Бонд, Пейдж е там някъде... Май че е изчезнала. Мъжът, за когото Пейдж — по-точно Мюриъл — е била омъжена през седемнайсети век, графът, безумно обича театъра. В тази сцена той е в една от ложите със съпругата си и гледат „Венера и Адонис“ на Джон Блоу — това го заснехме тази сутрин, така че ложата вече е демонтирана — когато изведнъж в него избухва страст и той започва да я целува. И докато тя му отвърща, започва да си мисли за своя любовник и всички хора от сцената започват да я гледат; после изведнъж се озовава на сцената със съпруга си, а след това и с любовника си, а всички около тях танцуват. В края на сцената сякаш лети и всички стени падат... малко е трудно за обясняване, Кристъс го прави по-добре в сценария. Погледни, ако искаш.

Кори се наведе напред, за да прочете пасажите, които Джийни й сочеше. Почувства се толкова завладяна от сюжета, че се канеше да попита дали не може да получи едно копие от сценария, за да го прочете, но точно в този момент зад нея прозвуча глас:

— Наскоро да си имала някакви интересни сексуални фантазии?

Кори се обърна рязко и се озова лице в лице с Кристъс. За част от секундата я връхлетяха толкова много усещания едновременно, че почти се олюля. Успя навреме да се опомни, така че никой да не забележи, но след това я заля такова нелепо въодушевление, задето той си я спомня, че едва се сдържа да не го прегърне.

— По-точно с теб ли? — чу се да отвърща дръзко.

— Защо не? — сви рамене той.

— Всъщност имах — каза му Кори.

— И все още ли те разсмивам?

— И това, освен всичко друго.

Той повдигна едната си вежда шеговито и както й се стори, с елемент на флирт.

— Всъщност веднъж почти свърших — изтърси тя и осъзна какво е казала едва когато очите на Кристъс се разшириха от удивление.

— Съжалявам! — ахна веднага тя. — Нямах това предвид... Искях да кажа, че...

Но Кристърс вече не я слушаше. В момента му говореше съпругът на Джийни, който настояваше да прегледат нещо отново и ангажираше цялото му внимание. Докато ги гледаше как се отдалечават, Кори се почувства толкова зле, че ѝ се прииска земята да се разтвори под краката ѝ и да я погълне.

Тя се обърна съкрушено към Джийни.

Джийни все още се смееше.

— Просто не знам какво ме прихвана — рече Кори. — Обикновено не говоря такива неща.

— На твоето място не бих се чувствала чак толкова зле — рече утешително Джийни и сложи ръка на рамото ѝ. — Чувал е къде по-кофти неща.

След това изведнъж се сепна, защото Кристърс беше извикал името ѝ, извини се и прекоси тичешком залата.

Кори вече не бе в състояние да се съсредоточи върху нищо, макар на сцената да ставаха интересни неща. Виждаше само израза в очите на Кристърс, когато беше изрекла онези конфузни и скандални думи.

Минаха сякаш десетки години, докато открие Фелисити, но най-сетне успя да я намери навън с чаша кафе в ръка.

— Трябва да си вървим — ѝ каза Кори. — Изложих се и сега единственото ми желание е да си вървя. Да оставим Люк да се прибере сам.

Фелисити просто не можа да сдържи смеха си, когато видя измъчената ѝ физиономия, но когато осъзна, че този път Кори наистина говори сериозно, се сбогува с компанията си и я отведе до колата. Докато Кори ѝ разправяше какво се е случило, тя просто виеше от смях. Когато вече бяха спрели пред къщата, тя все още неудържимо се смееше, а дотогава и самата Кори бе започнала да гледа на случилото се от комичната му страна.

— Поне няма да ми се налага да го виждам повече — рече тя, докато вървяха към входната врата. — А сега те моля просто да ме отведеш до бара, защото имам нужда да пийна нещо силно.

Но се случи така, че отново го видя. Всъщност още същата вечер, в „Спагос“. Люк им предложи да ги заведе на късна вечеря и макар че нямаше никакво настроение за това, прие поканата — идеята да остане сама й се струваше просто непоносима.

Зърна Кристъс в мига, в който влезе в ресторанта. Беше седнал сам на една маса недалеч от вратата. Кори понечи да се върне обратно и когато Фелисити й препречи пътя, направи опит да се промъкне покрай него, преди да я е видял. За нейно най-голямо раздразнение обаче Люк не само спря да поговори с него, но дори и седна. И в следващия момент вече им махаше да се върнат.

— Ще го убия! — изсъска Кори на Фелисити. — Направо ще го убия!

Едва когато се настаниха, Люк ги уведоми, че е поканил Кристъс да вечеря заедно с тях и Кристъс е приел.

— Защото — каза тихичко Кристъс на Кори — се смятам за джентълмен поне дотолкова, че не бих могъл да изоставя жена на прага на оргазма.

— Ще ти бъда благодарна — отвърна Кори, — ако не ми напомняш за тези ужасни неща, които успявам да ти надрънкам. Може би няма да повярваш, но не се държа така с никой друг и изстрадах доста, откакто се запознах с теб...

Той й се усмихваше право в очите и слушаше всяка нейна дума. Внезапно Кори зяпна от изненада, когато най-сетне започна да разбира. Джентълмен поне дотолкова, че да не изостави жена на прага на оргазма... Това да не би да означаваше... Тя се обърна бързо на другата страна, за пръв път в живота си толкова благодарна, че вижда келнер.

Когато поръчаха, Кристъс насочи вниманието си към Фелисити и Люк. Кори нямаше абсолютно нищо против, дори изпита облекчение. Ако не говореше с него, вероятността отново да влезе в ролята на глупачка бе доста по-малка.

Едва когато ястията им пристигнаха, Кори осъзна, че разговорът на масата незначително как се е насочил към нея. Фелисити сипеше хвалебствия за таланта й, а Люк се включваше, добавяйки, че от нея ще излезе страхотен продуцент. И най-лошото бе, че Кристъс изглеждаше отегчен. Не можа да я утеши дори и фактът, че не изглеждаше по-заинтригуван и от безбройните жени — полуоблечени

празноглавки — които идваха на тяхната маса, за да говорят с него. Едва когато пристигна второто и разговорът най-сетне се насочи към друга тема, Кори осъзна, че Кристъс изобщо не е отегчен, а просто в главата му се въртят прекалено много неща. Разбира се, мислеше за филма си! Щеше ѝ се да ѝ хрумне нещо много оригинално и интелигентно, за което да го попита, но не беше твърде убедена, че рискът си заслужава. Все пак започна да рови в ума си и вече си поемаше дъх, за да го попита как са минали снимките със специалните ефекти, когато внезапно осъзна, че той я наблюдава. Руменина изби по бузите ѝ и тя понечи да се обърне към Фелисити, но си даде сметка, че това би било проява на грубост, и с неловка усмивка се обърна към него.

— Нищо не казваш — предизвика я той.

— Така е по-безопасно — отвърна Кори.

Усмивката му стана още по-широка, но преди да е казал каквото и да било, Кори тръсна глава така, че косата ѝ кокетно закри лявото рамо, и промени темата.

— Често ли идваш тук? — попита тя.

Веднага щом тъпото клише изскочи от устата ѝ, тя се сгърчи вътрешно, но после очите им се срещнаха и двамата избухнаха в смях.

— Какво е това, което правиш с мен? — попита тя, като поклати глава. — Все едно че езикът ми е малка бърза лодка, която изнася от устата ми най-баналните и възмутителни неща, преди да успея да го спра.

Той отново се засмя, взе вилцата и сложи в устата си една хапка.

— Съжалявам — рече Кори няколко минути по-късно, — че не останах да видя снимките, които подготвяше днес. Получи ли се?

— Разбира се, че се получи — отговори той, остави вилцата си и вдигна чашата си с вино. — Защо не остана?

— Не, този път няма да успееш да ме подмамиш — му каза Кори. — Знаеш защо не останах.

— Нима?

— Да, знаеш. Но тъкмо сега имам възможност отново да ти се извиня. Наистина съжалявам за онова, което казах.

— Какво си казала? — попита Люк.

Кори го погледна през масата. Досега не си бе дала сметка, че слуша разговора им. Без да му отговори, тя отново се обърна към Кристъс. Очите му проблясваха развеселено при вида на изписаното на лицето ѝ неудобство, тъй като вече знаеше, че той само се опитва да я дразни, Кори също започна да се усмихва.

Точно тогава до тяхната маса се спря някакъв друг познат на Кристъс, а когато си отиде, Люк отново привлече вниманието му, като го попита за мениджъра по терените, който му беше препоръчал. Кори се заслуша в отговора на Кристъс и после изведнъж откри, че тя самата е взела думата. Разправяше за предаването им за изнасилванията, което подготвяха, за станалите до момента интервюта. Кристъс я слушаше доста внимателно, очевидно заинтригуван от факта, че тя не обвинява Кенеди Смит за отказа му да даде интервю, което само би го компрометирало в очите на обществото, въпреки че е оневинен. Каза им, че вярва убедено в правото на мъжете да се защитят в подобни ситуации и се радва, че именно те правят нещо, което би подпомогнало приемането на поправката. Вече се бе разгорещила, когато Люк неочаквано я прекъсна.

— На твоє място не бих се подвел от тази публицистична пледоария, Кристъс — засмя се той. — Дошли сме в Ел Ей по една-единствена причина. Само за да може да те види, стари приятелю.

Кори го изглежда вбесено. Вече знаеше, че ако се опита да се защити, само ще влоши положението. И понеже нямаше какво да каже, а и словоохотливостта ѝ се изпари, тя сведе очи към чинията си и смотолеве някаква благодарност, когато Кристъс ѝ наля още вино. Ужасно ѝ се искаше някой да заговори, да наруши проклетото мълчание. Накрая все пак Фелисити поде някакъв разговор само за да ѝ се притече на помощ.

— Хайде да се махаме оттук — ѝ прошепна Кристъс няколко минути по-късно.

Кори се обърна слисано към него и вилицата ѝ издрънча в чинията, но той вече се изправяше.

— Ние с Кори ви напускаме — съобщи Кристъс на останалите.

Кори хвърли един поглед към Фелисити, чиито очи всеки момент можеха да изхвъркнат от орбитите, грабна сакото и чантата си и последва Кристъс.

Не пророниха и дума, докато чакаха да му докарат колата. Кори се чувстваше толкова напрегната, че почти не се изненада, когато видя, че тя не е нито мерцедес, нито порше, нито какъвто и да било друг модел, предназначен да демонстрира богатството му. Беше грамаден сребристочерен джип тойота. Кристъс ѝ помогна да се качи, заобиколи от другата страна и седна зад волана.

Когато излязоха на оживената магистрала, бе потънал в мрачно мълчание, а Кори, която от време на време хвърляше тайни погледи към ръцете му на волана, полагаше всички усилия да се владее.

— Къде отиваме? — попита го малко по-късно, когато той сви от булевард „Сънсет“ към Холмби Хилс, макар тя самата да нямаше представа къде се намират.

След като изминаха още няколко минути и все още не беше получила отговор, Кори реши, че не я е чул, и вече се канеше да повтори въпроса си, когато той намали скоростта пред някакви железни порти — които, забеляза Кори, макар че сърцето ѝ блъскаше до прилошаване, започваха бавно да се отварят.

Пътят до къщата бе сравнително кратък и на светлината на фаровете Кори, която вече не се съмняваше къде се намира, виждаше дълга, ниска бяла сграда със спуснати капаци на прозорците, много арки и покрив от червени керемиди. Беше заобиколена с палмови дървета, а градината или поне това, което се виждаше от нея, се спускаше на полукръгли тераси към граничните зидове. Това очевидно бе неговият дом и на Кори просто не ѝ се вярваше, че я е довел тук.

Когато колата спря пред входната врата, дворът се обля в светлина. Все още, без да каже и дума, Кристъс слезе, затвори вратата и мина от нейната страна, за да ѝ помогне да слезе. Когато сложи ръката си в неговата, Кори почувства силата на пръстите му. Знаеше, че трепери и може би и той го усеща, но просто не можеше да се овладее. Застана пред него, съзнателно избягвайки погледа му, и той я поведе мълчаливо към входната врата.

Едва когато той пусна ръката ѝ, за да извади ключовете, Кори най-сетне осъзна напълно какво ще се случи и в един безумен момент ѝ се прииска да избяга.

— Кристъс — прошепна тя.

Той се обърна и я погледна.

— Не искам да си мислиш — започна нерешително тя, вперила поглед в ръцете си, — че правя тези неща с всеки.

Той повдигна брадичката ѝ с два пръста и я принуди да го погледне. Кори видя развеселения му поглед и се почувства замаяна.

— Нима? — подразни я той.

Дъхът ѝ секна и изведнъж се почувства адски притеснена. Кристър сигурно бе толкова свикнал с опитни жени, че по-скоро би умряла, отколкото да му позволи да открие, че ѝ липсва...

Кристър все още я гледаше; когато усети разтреперването ѝ, прокара опакото на пръстите си по бузата ѝ. Тя отвърна на погледа му и в очите ѝ проблеснаха сълзи. Чувстваше се абсолютно безпомощна.

— Всичко ще бъде наред — прошепна той, притегли я към себе си и я целуна, като всмукна нежно устните ѝ.

Кори постепенно започна да се отпуска и когато го прегърна, той усети бясно разтуптяното ѝ сърце и плъзна език дълбоко в устата ѝ.

Още докато я целуваше, Кристър посегна да отключи вратата; когато влязоха вътре, вдигна очи и я погледна.

— Е, ето го първия праг, който прекрачи тази вечер — усмихна се той, без да отдалечава устните си от нейните.

„О, моля те, не ми позволявай да изпадам в паника! Моля те, моля те!“, проплакваше вътрешно Кори. Усещаше ръцете му около тялото си, чувстваше възбудата му и знаеше, че никога досега не е желала мъж така. Но просто не знаеше какво да прави.

Той отново я целуваше и разкопчаваше копчетата на роклята ѝ. Когато смъкна презрамките по раменете ѝ, разкопча сутиена и отстъпи назад, за да я погледне, Кори усети как зърната ѝ потръпват в очакване да бъдат докоснати. Докато наблюдаваше лицето му, започна отново да усеща паника. Той не харесва големи гърди! Свикнал е на кльощави жени!

Кристър наведе глава и пое едното зърно в устните си, докато разтриваше нежно другото. Кори бе опряла гръб на масата зад себе си и правеше отчаяни опити да се убеди, че всичко с тялото ѝ е наред. Сведе поглед към него, към гарвановочерната коса и мургавата ръка върху бялата ѝ кожа. В ума ѝ се въртеше само една мисъл. Това е Кристър Бенати. Онзи Кристър Бенати!

Отпусна глава назад и застана високо, както беше виждала да правят по филмите. Зарови пръсти в косата му, подръпна я и замаята

глава наляво-надясно. След това започна да охка и ахка, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Вземи ме сега! — изстена неочаквано тя. — Моля те, вземи ме сега.

Кристъс едва сдържаше смеха си. Не за пръв път беше с жена, чието смущение я принуждаваше да прибегва до подобни изпълнения, това бе един от рисковете на известността. Обикновено тези неща го дразнеха, но с нея, незнайно защо, не бе така. „Вероятно — усмихна се той на себе си — защото е толкова слаба актриса. Е, сега ще ѝ дам основание да охка и да ахка наистина.“

Потискайки смеха си, той се изправи и притисна устни до нейните. Кори му помогна да разкопчае докрай роклята ѝ, като продължаваше да стене с всички сили. След това, когато роклята падна на пода и Кристъс плъзна ръка в бикините ѝ, тя изведнъж млъкна. Сега цялото ѝ съзнание бе съсредоточено в движенията на пръстите му и невероятните усещания, които изпращаха по цялото ѝ тяло. Тя затаи дъх, като почти не смееше да вярва, че това може да продължи. После отвори очи и видя, че Кристъс я гледа.

— Хубаво ли е? — усмихна се той.

Кори кимна и затвори очи, когато той се наведе към нея да я целуне. В същото време пръстите му започнаха да натискат по-силно. Стори ѝ се, че ще припадне.

— Хайде — каза дрезгаво той — да се качим горе.

— Не! — рече задъхано Кори, когато той понечи да отдръпне ръката си. Очите му се стрелнаха към лицето ѝ и това, което видя, го накара отново да слее устни с нейните.

Облада я незабавно, до масата, със смъкнати до коленете дънки, увил краката ѝ около хълбоците си. Кори се притискаше в него, останала без дъх. Никога не бе преживявала нещо по-фантастично от това, което сега се случваше с нея. Сякаш познаваше всяко тайно местенце по тялото ѝ, знаеше как да го докосне, да го погали и да подпали в него невероятен екстаз.

Той я бутна назад и повдигна гърдите ѝ с ръце. Беше получил невероятна ерекция, не бе и сънувал, че може да ѝ бъде толкова хубаво. Когато усети страстта ѝ да пламва, тласъците му станаха по-бързи и по-силни. Подлудяваше го, но Кристъс си наложи да се сдържи.

— Боже господи! — процеди той, когато усети първото стягане на мускулите ѝ.

— Кристърс! — изстена Кори. — О, Кристърс! — По бузите ѝ се търкаляха сълзи и тя зарови лице в рамото му. — Не мога — изхълца. — Кристърс, не мога!

— Всичко е наред — прошепна той. — Аз съм с теб. О, скъпа! — извика, когато собственият му оргазъм едва не избухна.

Вече я държеше толкова близо до себе си, че я усещаше как се трие в него. Той се притисна яростно в нея и проникна толкова дълбоко, че когато Кори най-сетне нададе вик, разбра, че е постигнал целта си.

— Отпусни се — прошепна той. — Просто се отпусни. Точно така... О, да...

И когато тя избухна в оргазъм, притегляйки го в отчаян устрем да го задържи, той усети как спермата започва да се излива от него. Кори извика името му и тласъците станаха по-силни, продължавайки изтънченото си изтезание, докато тя не се отпусна безжизнено в прегръдките му и в тялото му не остана и капка сила.

Мина доста време, преди да вдигне глава и да я погледне. Видя, че все още е зашеметена, и като я целуна нежно по устните, отметна кичур от лицето ѝ. Когато започна да се отдръпва от нея, тя изстена тихо, погледна го в очите и му се усмихна срамежливо.

— Добре ли си? — прошепна той.

Кори кимна, но когато стъпи на пода, краката ѝ се подкосиха. Той я прегърна, като я целуваше и се смееше тихичко, докато силите ѝ се възвърнаха.

— Кафе? — попита я след това.

— Мхм.

Помогна ѝ да се облече, а после я хвана за ръка, заведе я в кухнята и я настани на един стол. Тя го наблюдаваше как приготвя кафето, но когато Кристърс се обърна към нея, се изчерви и извърна поглед. Той скръсти ръце на гърдите си, облегна се на плота зад него и я погледна с онова всепоглъщащо внимание, с което го бе видяла да наблюдава актьорите същия ден.

— Лицето ти е като отворена книга — каза ѝ.

— Съжалявам.

— За какво? — засмя се той. — Защото ти се случва за пръв път?

Кори усети как се изчервява до корените на косата.

— Откъде разбра? — прошепна тя.

— Вече ти казах, чета го в очите ти.

Кристъс се обърна да налее кафето със съзнанието, че тя продължава да го гледа със същото благоговение. Хвърли й един поглед през рамо и този път тя му се усмихна неловко.

— Бях ли... Искам да кажа, беше ли ти хубаво и на теб? — попита го тихо.

— Разбира се — отговори той.

Лицето на Кори помръкна. Наистина не знаеше какво е очаквала да чуе, но се бе надявала на нещо повече.

Той донесе кафето, приседна на стола до нея и повдигна лицето й.

— Беше повече от хубаво — каза той. — А сега си изпий кафето.

— Държиш се снизходително с мен — рече Кори.

Кристъс й се усмихна и тя се засмя от внезапно сполетялото я усещане за щастие.

Започна да си пие кафето, а той се обърна, за да изслуша съобщенията на телефонния секретар. За да не изглежда, че подслушва, Кори се опита да се съсредоточи върху обстановката в стаята. Кухнята му, въпреки снежната си белота, бе оборудвана не по-зле от къщата, в която бяха настанени, макар изобщо да не можеше да се сравнява с нея по размери — и не бе устроена съгласно с европейските правила за приготвяне на храната, усмихна се вътрешно тя. От барплота, където седяха, се виждаше дневна и макар тя да бе осветена само от лампата в кухнята, Кори виждаше ниските, покрити с възглавнички канапета, разпръснати около кокетната камина от сив мрамор, и протритите ориенталски килимчета по дървения под. Една от стените се състоеше само от френски прозорци, водещи към тераса, където един фенер осветяваше арките в италиански стил. Предполагаше, че там някъде има и басейн, може би дори тенис кортове, и се досещаше, че те ще са също изискано семпли, както и всичко останало.

Накрая отново погледна към Кристъс и докато наблюдаваше как ръката му се движи надолу по страницата, изписвайки имената на обадиците се, изпита внезапен страх. „Моля те, Господи, дано сред тях да няма женски глас! — замоли се беззвучно тя. — Моля те, не

позволявай да се случи нещо, което да развали тази нощ.“ Ала все пак прозвуча женски глас, в последното съобщение от касетката. Кристърс я погледна и ѝ се усмихна, докато гласът съобщаваше с прекрасно произношение, че се обажда майка му само за да разбере как върви филмът.

— Тя гледа на филма едва ли не като на свой — каза той на Кори, след като изключи апарата. — Намери книгата, даде ми я и ми каза да спечеля „Златната палма“.

— А ще го направиш ли?

— Поне е сигурно, че ще направя всичко възможно — засмя се Кристърс.

Кори също се усмихна.

— Доколкото разбирам, ти се разбираш добре с майка си — рече тя.

— Разбира се. С баща ми също. Изглеждаш ми изненадана.

Кори помисли малко.

— Да — рече тя. — Изненадана съм. В Англия като че ли постоянно слушаме за разбитите семейства в Щатите. Къде живеят родителите ти?

— Във Филадельфия.

— Но нали не са американци?

— Аха. Майка ми е францужойка, а баща ми — италианец.

Стана, за да налее още кафе, и започна да разправя на Кори как родителите му са се срещнали в началото на Втората световна война, когато италианците завладели Южна Франция. Разсмя я, като ѝ разказа за ужаса на майка си, когато разбрала, че се е влюбила във врага, но историята беше също така и трогателна и Кори слушаше унесено. След това неусетно започна да му разправя за своето детство и го накара да се смее, докато описваше хората от Амбърсайд и техните малки особености. После, незнайно как, преминаха на темата за Лос Анджелис и бе очевидно, че мнението ѝ за града му се струва много забавно. Едва когато стана да напълни чашите за трети път, на Кори ѝ хрумна, че той може би просто се държи учтиво, но всъщност иска тя да си тръгне. Веднага започна да се оглежда за телефон, като полагаше всички усилия да преглътне смазващото разочарование. Логично бе да предположи, че след като има телефонен секретар, трябва да има и телефон, но такъв не се забелязваше наоколо.

— Ти май не ме слушаш — каза той, като се върна при нея и седна на стола си.

— Слушам те — заяви тя. — Казваше, че все още не знаеш дали „Следи от минали животи“ ще бъде селектиран за Кан и че някой от фестивала скоро щял да идва да прегледа сценария и заснетото досега.

Той кимна и Кори видя, че очите му се смеят.

Тя отново се озърна и попита:

— Мога ли да извикам такси оттук?

— Защо? Смяташ да ходиш някъде?

— Ами мислех, че сега, след като вече сме... Помислих си...

Кристъс се наведе към нея, сложи пръст под брадичката ѝ, вдигна лицето ѝ и я принуди да го погледне.

— Искаш ли да останеш при мен тази нощ, Кори Браун? — попита той.

Кори едва не се разтопи от топлата интимност в гласа му, а и самият Кристъс бе изненадан, че толкова силно желае да остане. Всъщност точно в този момент не по-малко му се искаше да я прегърне.

— Какво ще кажеш? — попита той.

— Да — прошепна Кори.

Той се усмихна, взе чашата от ръката ѝ, остави я на барплота и я издърпа да стане. Тя се взря в очите му и най-сетне усетила куража, който цяла вечер ѝ бе липсвал, плъзна ръце по възмургавото от наболата брада лице и го притегли към устните си.

— Знаеш ли какво правиш с мен? — измърмори той, когато го пусна.

Тя се усмихна и отговори:

— Мисля, че започвам да добивам някаква представа.

— Този път ще ми позволиш ли да те заведа горе?

Тя кимна.

Когато влязоха в спалнята му и се потопиха в езеро от мека лунна светлина, която струеше през прозорците, Кори се загледа в ниското, покрито с тъкана кувертюра огромно легло. Обзе я такава тъга, че сякаш можеше да се удави в нея. Но си каза, че няма да си позволи да мисли за другите жени, които бяха идвали тук; жени далеч по-красиви и опитни, отколкото тя някога щеше да бъде. Жени, които

бяха имали значение за него, а може би и все още имаха. Не, нямаше да позволи на нищо да развали тази нощ, защото искаше да я запомни до края на живота си.

Кристъс, който беше застанал зад нея, я обърна към себе си и се вгледа в очите ѝ. Не беше съвсем сигурен какво става там, но очевидно реакцията бе по-силна, отколкото бе очаквал. Усещаше, че Кори гледа на себе си като на мимолетно приключение. Не искаше тя да се чувства така, но, дявол да го вземе, не можеше да ѝ каже нищо, с което да я успокои, защото точно така си беше.

— Нещо не е наред ли? — попита Кори и когато видя уплахата ѝ, той внезапно я притегли към себе си и я прегърна силно.

— Това няма да бъде само за една нощ, нали? — чу се да промърморва и веднага след това потърси устните ѝ. Толкова силно желаше да я целуне, че цялото му тяло копнееше за това.

— Искам да ме любиш — каза Кори с разтреперан глас, когато той я пусна.

— Така ли? — усмихна се Кристъс и я погали с пръсти по бузата. Вече започваше да се влюбва в този жест. — Тогава какво ще кажеш да си легнем?

Докато се събличаха, в гърлото на Кори заседна буца. Не можеше да повярва, че той е казал това, нито пък, че то е предизвикало у нея такива чувства. По вените ѝ се разля такава радост и такава топла нежност, та ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се стопи. Обичаше го, знаеше това, усещаше го толкова силно, че в съзнанието ѝ не бе останало нищо друго.

След това Кристъс се обърна към нея и устните ѝ се разтвориха от изненада, когато видя съвършената красота на голото му тяло. Той я желаше — желаше я не по-малко, отколкото тя него. Кори все още стоеше по белъо. Той я обърна със съвършено плавни движения, разкопча сутиена ѝ и го остави да падне на пода. После погали бавно гърдите ѝ и повдигна косата, за да я целуне по шията.

Кори облегна глава назад и остана покорна в ръцете му, които я галеха умело, а топлият дъх докосваше кожата ѝ. Той я обърна в прегръдките си и я целуна по устните толкова нежно, че ѝ се доплака.

После я хвана за ръката, отведе я до леглото и я положи да легне. Когато Кори повдигна хълбоци, за да му позволи да смъкне бикините ѝ, за миг ѝ се стори, че се усмихва.

— Хубаво ли ти е тук? — попита той и плъзна пръсти между бедрата ѝ.

Кори измърка със затворени очи; когато започна да я гали, коленете ѝ се разтвориха. Без да спира, той намери с устни набъбналото зърно на едната гърда, след това и другата. А после пръстите и устните му някак естествено си смениха местата.

Доста време след това той вдигна глава и видя, че оргазмът я е изтощил, но когато понечи да я вземе в прегръдките си, Кори го отблъсна и започна да се смъква надолу по леглото.

Когато усети устните ѝ, от гърлото му се изтръгна стон, после отпусна ръце до тялото си и само успяваше да върти глава от една страна на друга.

Не искаше да свърши по този начин, но тя го принуди. Остана така, докато и последната капка се изля от тялото му. Едва тогава го пусна, отдръпна се, седна на пети сред лунната светлина и го погледна.

— Ела тук — каза той.

Тя легна до него, положи глава на рамото му и се заслуша в биенето на сърцето му. Кристърс искаше да ѝ каже нещо, но просто не знаеше какво. Затова само я държеше в прегръдките си, галеше я и я целуваше.

На другата сутрин, когато се събуди, леглото до нея бе празно. Все пак имаше бележка. Там се обясняваше как да намери нещата, от които има нужда, и нито ред повече. Тя се опита да не се натъжава, да се утеши с думите или жестовете му от предишната нощ, но въпреки това не можа да избегне разочарованието, че не го е заварила до себе си или че не ѝ е написал нещо по-мило и интимно.

След това изведнъж забеляза колко е часът и скочи от леглото. В девет започваха снимките, а вече минаваше осем и половина. Чак след като излезе изпод душа и се уви в неговата хавлия, започна да се пита как, по дяволите, ще се върне у Фелисити, след като дори не знаеше къде се намира. После се надсмя над сладникавите си романтични мечти, докато си представяше колко хубаво би било да си остане тук. Да се поглези няколко дни в онази огромна вана с карамелен цвят — с него, разбира се, или да сапунисва великолепно то му тяло под душа, когато той се върнеше след тежък ден.

Беше трогната, когато видя, че е закачил роклята ѝ в гардероба, но побърза да я облече, понеже времето напредваше.

Докато тичаше надолу по стълбите и оправяше косата си с пръсти, неохотно стигна до заключението, че само Люк може да ѝ помогне, понеже той единствен знаеше къде живее Кристъс. Точно тогава ѝ се стори, че чува гласове в кухнята, и се спря. Да, определено чуваше гласове, но нито един от тях не беше на Кристъс.

— Здравсти — рече Джийни, когато Кори влезе в кухнята, очевидно без изобщо да се изненада, че я вижда тук. — Искаш ли малко кафе?

— Ъм, въъ, да, благодаря — отвърна Кори, като набързо разсъди, че жената с мексиканска външност трябва да е прислужницата.

— Кристъс ме накара да се върна и да те взема — обясни ѝ Джийни, докато наливаше кафето. — Досети се, че вероятно не знаеш къде се намиращ, така че съм дошла да те откарам, където пожелаеш.

— О — рече Кори и изпита такова възторжено нелепо удоволствие, че ѝ се прииска да я прегърне. Но все пак се сдържа и няколко минути по-късно двете вече вървяха към колата на Джийни.

Предобедът премина като в транс. Усети се едва когато операторът я подкачи, че сияе като слънце и се усмихва безпричинно, но когато се опита да престане, не можа. Постоянно си спомняше разни неща, които Кристъс бе казал или направил предишната нощ, и макар те да предизвикваха пълно объркване в стомаха ѝ, това бе най-прекрасното чувство на света. Скоро обаче осъзна, че не е редно да изглежда толкова щастлива, когато трябва да мисли за неща, предизвикали страшни трагедии в живота на хората; така че се постара да си придаде строг вид и да прикрие мислите си. За нещастие не успя да остане дълго така, защото си спомни онези няколко минути през нощта, когато беше отворила сънено очи и го бе заварила да я наблюдава. Той я бе целунал така нежно и с толкова любов, че сърцето ѝ щеше да се разлети на късчета от радост.

В ранния следобед Люк се присъедини към екипа в Главното полицейско управление на Лос Анджелис, за да види как върви първият ден на Кори като пълноправен продуцент. Изглеждаше

развеселен от очевидната ѝ еуфория и при първа възможност отиде да поговори с нея.

— Да разбирам ли, че си прекарала приятно нощта? — засмя се той.

— Да, така беше, благодаря — отвърна Кори, след като откри, че днес ѝ е невъзможно да се сърди на когото и да било.

— Радвам се — рече той. — Заслужаваш го.

Тази забележка ѝ се стори малко странна от неговата уста, но не каза нищо, защото в този момент Питър Фредерикс, репортерът, я повика, за да му повтори въпросите, които той трябваше да зададе на застаналия до него полицай.

Половин час по-късно интервюто беше приключило и докато чакаха лентата да се извърти, Кори видя, че Люк ѝ маха с ръка да отиде при него.

Той даде няколко предложения с какво да гарнират доста скучния монолог на полицая и прибави:

— Знаеш ли, справяш се доста добре.

— Благодаря — отвърна Кори.

Постояха няколко минути, наблюдавайки екипа, и Люк рече:

— Тази сутрин се обади Аналайз.

Кори затвори очи. През последните двадесет и четири часа бе толкова погълната от себе си, че почти бе забравила за Аналайз. Тя се обърна към Люк и го изгледа с подозрение.

— И какво каза?

— Искаше да говори с теб, но когато ѝ разправих какво е станало и ѝ предложих да ѝ дам номера на Бенати, тя отвърна, че не иска да те притеснява.

— Разбирам. Каза ли още нещо? Смята ли да се върне?

Той поклати глава.

— Не, поне не каза такова нещо.

— Люк — рече внимателно Кори, — не си казал нищо, с което отново да я разстроиш, нали?

— Не. Всъщност се опитах да ѝ се извиня, но тя не пожела да ме изслуша. Затвори ми телефона.

Кори понечи, макар и без особен успех, да скрие задоволството си от чутото и попита:

— Значи не ти съобщи къде се намира?

Той поклати глава.

— Защо го направи, Люк? — попита Кори след кратка пауза. — Трябва да си имал някаква причина, понеже си знаел, че ще си дойде по това време.

— Направих го, за да мога да я отстраня. Само така щеше да станеш продуцент — отвърна протичко той.

— Надявам се не мислиш, че бих искала да получа работата на такава цена! — прошепна гневно Кори, надявайки се, че никой не ги е чул.

— Страхувам се, че точно това си помислих. Но, изглежда, съм направил грешка. Много голяма грешка.

— Да, така е — каза Кори. — Не те разбирам, Люк. Мислех, че я обичаш.

— Обичам я — рече той и гласът му потрепери. Извърна се, но Кори бе успяла да забележи тъгата, изпълнила очите му. Сега тя видя и колко приведени изглеждат раменете му, сякаш бе неспособен повече да носи огромната тежест на мъката си. Сърцето ѝ се сви от състрадание.

— Какво има, Люк? — попита тя и сложи длан върху ръката му.

Той поклати глава.

— Нищо — отговори ѝ. — Нищо, освен че може и да съм я загубил. Заслужавам да я загубя, зная това, но...

Кори застана пред него и съзря сълзите в очите му.

— Люк! — ахна тя. Погледна бързешком през рамо, за да види какво прави екипът, после отново се обърна към него и каза: — Позволи ми да те изведа навън. Въздухът не е много свеж — пошегува се неубедително тя, — но... Хайде да се махаме оттук.

— Не, всичко е наред — рече той. — Ще се оправя. Просто за момент се размекнах, това е всичко. — После вдигна очи и я погледна така умолително, че Кори стисна още по-здраво ръката му. — Зная, че оплесках всичко, Кори — рече той, — и знам, че ме мразиш за това... Но би ли... Господи, знам, че нямам право да те моля за такова нещо, но би ли поговорила с нея заради мен?

Дълго време Кори само го гледа, после съвсем бавно започна да клати глава.

— Съжалявам, Люк — рече тя. — Не мога да го направя. Не бих могла, дори и да исках. Нали разбираш, не ти вярвам, че няма да го

направиш отново.

— Но аз няма да го направя! — рече той с такава искреност, че ако беше някой друг, Кори щеше да му повярва.

— Не, Люк — рече тя. — Не. Защото има и нещо друго, освен случката с Фелисити. Всъщност доста неща. Не знам защо го правиш и дори не съм сигурна, че искам да разбера, но...

— Говориш за това, че те направих продуцент, нали? — прекъсна я той.

— Ами да. Това е едно от нещата. Искам да кажа, защо ти се стори толкова важно да го направиш?

— Искях да ти дам нещо, което ти желаете — отговори той. — Добре, вече се съгласих, че подходах погрешно...

— Кори! Готови за рокендрол! — извика операторът.

— Ще продължим този разговор — каза Кори на Люк. — В момента добре ли си?

Той кимна.

— Да. Благодаря.

Двадесет минути по-късно бяха приключили и пътуваха към Мълхолънд в Холивуд Хилс. Люк дойде с тях и докато наблюдаваше словесните му фехтовки с оператора на предната седалка, Кори с голямо облекчение реши, че се е свързал. Когато стигнаха в Мълхолънд, където възнамеряваха да снимат града отвисоко, видяха само жълто-зеленикав смог, който се стелеше толкова ниско, че закриваше почти цялата панорама.

— Е, ще трябва да променим графика — каза Кори на екипа, — така че за днес стига. Ще направим другите снимки в петък. Ще ви драсна един списък, те са главно за покриване на гласовете зад кадър.

— Бих искал да поговоря с теб за текстовете зад кадър — каза Люк, докато пътуваха обратно към Бевърли Хилс. — Написа ли ги вече?

— Нахвърлила съм ги — отвърна Кори, — смятах, след като се приберем, да ги дам на Пъркин да ги редактира.

— Добре. Но защо да не направим нещо стойностно, докато сме тук? Досега не ти се е случвало да напишеш нещо сама, нали? Имам предвид цялостен сценарий?

— Не.

— Тогава ще го прегледаме, когато се върнем — усмихна се той.

— Човек никога не знае, може и да имаш божя искра за това.

Час по-късно седяха до басейна в имението, потънали в разгорещен, остроумен и — както Кори осъзна — много полезен дебат за съдържанието на гласовете зад кадър, Фелисити се беше настанила в солариума, за да чете сцените, които щеше да снима тази вечер, и постоянно им подвикваше да говорят по-тихо.

— Тази вечер е голямата ѝ сцена с убиеца — прошепна Кори на Люк.

Устните на Люк се изкривиха в усмивка, която би вледенила Кори, ако можеше да я види.

— Тогава трябва да я оставим на мира — каза той и стана. — Отивам да си взема душ. А ти няма да е лошо да се обадиш на Аналайз. Не, не за да поговориш с нея от мое име, а защото тя така пожела.

Кори кимна.

— Добре, сега ще ѝ се обадя — каза тя.

Но когато се свърза с приятелката на Аналайз, разбра, че Аналайз е излязла на покупки. Кори ѝ остави съобщение, че се е обаждала, а след това отиде при Фелисити и ѝ предложи да ѝ партнира за сценария. Никога досега не го беше правила и наистина не знаеше дали от нея ще има някаква полза, но трябваше да се занимава с нещо, за да престане да мисли кога ще се обади Кристъс.

В шест вече бе изнервена до такава степен, че Фелисити ѝ благодари за помощта, взе сценария от ръцете ѝ и ѝ каза да отиде да си налее нещо силно за пиене. Кори го направи, но и това очевидно не помогна, най-малкото засили бъркотията в стомаха ѝ. Когато започна да крачи напред-назад, Фелисити захвърли ядно сценария.

— По кое време смяташ, че ще приключи за днес? — попита тя.

— Не знам — отговори Кори.

— Тогава защо, по дяволите, се тормозиш така? Имай предвид, че когато свърши, ще трябва да прегледа заснетото през деня, така че, ако изобщо се обади, то ще е в девет и половина най-... — И млъкна, когато Кори се хвърли към телефона.

— Ало? — рече задъхано Кори.

Беше третата асистентка от филма на Фелисити, която каза на Фелисити, че снимките ѝ са отложени с един час.

— Това е ужасно! — проплака Кори доста по-късно, вече крачейки около басейна. — Каза, че не е само за една нощ, но...

— О, я стига! — изкикоти се Фелисити. — Вече си голямо момиче и не си толкова глупава, че да вярваш на онова, което ти казва един мъж, докато сте в леглото.

Кори я погледна с пребледняло лице.

— Искаш да кажеш, че според теб ме е излъгал?

— Не точно излъгал — отвърна с неудобство Фелисити. Не беше очаквала, че Кори ще се разстрои толкова. — Всъщност вероятно го е мислел, докато го е казвал.

— Искаш да кажеш, че сега не го мисли?

Фелисити въздъхна тежко.

— Кори, време е вече да го осъзнаеш, миличка, той е велик режисьор. Ситуацията от снощи се е повтаряла стотици пъти. На мъжете като него тези неща им се изплъзват съвсем лесно от устата. Знаят всичките реплики. Боже, та как няма да ги знаят, след като са писали повечето от тях! — След това стана от стола и отиде да вдигне телефона, който отново бе почнал да звъни.

Смразена, Кори я чу как повтаря номера.

— О, здрасти — рече Фелисити. — Как си? Аха, аха, добре съм, сега се приготвям за най-важната си сцена довечера.

Усещайки как разочарованието се просмуква във всяка костичка от тялото ѝ, Кори понечи да се отдалечи. Но точно в този момент Фелисити се обърна и я погледна.

— Той е — каза тя само с устни.

Кори бе обхваната от такава слабост, че не можеше да помръдне.

— Аха, тази вечер е — казваше в този момент Фелисити. — О, благодаря, много ти благодаря. Аха, тук е, ще ти я дам. — Докато подаваше слушалката на Кори, закри говорителя с длан и каза: — Добре де, направих грешка и съжалявам.

Кори я целуна по бузата, взе слушалката от ръката ѝ и я доближи до ухото си.

— Ало? — рече тя.

— Здравсти. Как си?

— О, чудесно — отвърна Кори, неволно откликвайки на прокрадващата се в гласа му интимност. — Как си? Как мина днес?

— Доста добре. Свършихме рано, но трябваше да изгледам заснетото вчера.

— И?

— Получава се.

— Разбира се — засмя се тя.

Последва пауза, след което той каза:

— Май ми се иска да те видя.

— И на мен — прошепна тя.

— Тогава какво ще кажеш да намина?

След като му даде адреса, Кори се втурна право към басейна, където Фелисити беше отнесла сценария си в търсене на така нужното й, но, изглежда, недостижимо спокойствие.

— Кога ще дойде? — попита тя, когато зърна лицето на Кори.

— Не зная. Мисля, че веднага. Но не ми каза къде се намира. О, Флис! Флис! Просто не мога да повярвам, че всичко това е истина!

Фелисити се засмя, остави за пореден път сценария си, прегърна Кори и двете затанцуваха около басейна.

— А сега — рече задъхано тя, когато спряха най-сетне — какво ще кажеш да поплуваме, за да се опитаме да те успокоим, преди да е пристигнал?

— Нямах проблеми — засмя се Кори.

Пет минути по-късно тичаше надолу по стълбите, облечена в банския си костюм и хавлията, когато на вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — извика тя на който и да я чуваше.

Когато отвори, Кристъс се беше облегал на едната стена на свода и погледът му накара усмивката да замръзне на устните й.

— Здравей — смотолеви тя, когато я взе в прегръдките си.

— Ами здрасти — рече той, наведе се към нея и всмукна леко устните й.

В следващия момент вече я целуваше, плъзгайки език дълбоко в устата й, и я притискаше толкова силно, че Кори усети желанието му. Той спря за момент, погледна я в очите и продължи да я целува.

— Цял ден мислих за теб — засмя се тя между целувките. — А ти мисли ли за мен?

— От време на време — отговори той и прокара ръце по дупето й. Нямахше намерение да й казва за проблемите, които му бе създадала,

нито за това, че дори и в момента не може да е сигурен дали се радва, че е тук, затова само рече: — Какво носиш под това нещо?

— Бански. С Фелисити се канехме да поплуваме. Можеш ли да останеш тази вечер?

— Хей, вие двамата — извика Люк, — цяла нощ ли смятате да стоите там, или ще дойдете да участвате във веселбата?

— Върви да плуваш — рече Кристърс. — Аз ще гледам.

Кори не беше много сигурна, че това ѝ се нрави. Мисълта Кристърс да я гледа по бански до Фелисити, която беше толкова висока, слаба и толкова... ами холивудска, бе най-малкото обезкуражаваща... Но след това си напомни, че той вече я е виждал гола, така че беше твърде късно за свян. Затова, когато стигнаха до басейна, тя захвърли халата на един стол, приближи се изпъчена до водата... и падна като отсечена в нея.

Когато изплува на повърхността, чу, че Кристърс все още се смее, но реши да не му обръща внимание и продължи да плува.

— Ама че лудетина! — промърмори Кристърс на себе си и се сепна, когато Люк се съгласи с него, понеже не го бе усетил кога се е приближил.

— Значи снощи си си прекарал добре с нея? — рече Люк.

Кристърс стисна зъби.

Люк продължи, като се преструваше, че не е забелязал това:

— Има страхотно тяло, не мислиш ли? Вярно, има си от всичко. Някои биха казали, че е в повечко, но не и аз. Направо не мога да ѝ се наситя. Тези нейни цици ме подлудяват.

Лицето на Кристърс вече беше потъмняло, но Люк каза, като се престори на изненадан:

— Хей, не си си паднал по нея, нали? Мамка му, не съм си и помислил, че ще се вържеш на нещо такова, приятелю. Имам предвид, тя не ти ли каза? Не ти ли спомена и дума за мен? Е, едва ли ще тръгне да разправя наляво и надясно, че я чукам, откакто е в TW, не би искала всички да разберат как си е получила работата, нали? Но знаеш ли, всъщност, като си помисля, днес не беше толкова срамежлива, докато ни разказваше за теб. Тя те оценява доста високо. Чудех се какво ли се е надявала да получи от теб? — Той сви рамене. — Кой знае? В известен смисъл се води моя собственост, но можеш да се чувстваш

свободен да ѝ се насладиш. Тя умира да се чука със звезди и е много добра в това отношение. Ще бъдеш едно от най-големите ѝ завоевания.

Кристъс скочи на крака с убийствена ярост в очите.

— Някой ден, Фицпатрик... — изсъска той и си грабна ключовете.

Но Люк продължи. И не млъкна, докато не чу входната врата да се затръшва зад гърба на Кристъс.

Кори вече беше отишла до стаичката за преобличане, за да си вземе хавлия. Когато се върна, предположи, че Кристъс е влязъл вътре за нещо, и отиде до бара да си напълни чашата. Но пет минути по-късно, когато все още не се бе появил, тя погледна Люк и попита:

— Къде е Кристъс?

— Отиде си.

Кори се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма го. Изникна някакъв друг ангажимент и си тръгна.

Лицето на Кори беше толкова напрегнато, че едва движеше устните си.

— Без да се сбогува? — прошепна тя.

Люк сви рамене, а после, като видя, че очите на Кори започват да се присвиват, вдигна ръце.

— Почакай малко...

— Какво си му казал! — кресна тя. — Какво си му казал, копеле такова!

— Нищо не съм му казвал. Ти беше там, в басейна, щеше да видиш, ако съм говорил с него. — Но тя не бе и погледнала към тях и Люк знаеше това. — Просто си седеше тук и те гледаше как плуваш — продължи той, — а после, когато ти излезе, каза, че бил направил грешка или нещо подобно и че си отива. И си отиде.

— Какво искаш да кажеш с това „грешка“?

— Откъде да знам? Само това каза, че бил направил грешка.

— Какво става? — попита Фелисити, която в този момент влезе в солариума, облечена във възможно най-икономичния бански костюм.

— Къде е Кристъс?

— Отишъл си е — отвърна Кори.

— Какво? Къде е отишъл?

— Не зная — рече Кори, чиито сълзи всеки момент щяха да рукнат, вдигна хавлията и хукна към стаята си.

Половин час по-късно Фелисити я намери седнала на ръба на леглото си, вперила немиждащ поглед през прозореца. Като се изключеа червените кръгове около очите, лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бледо. Щом чу вратата да се отваря, тя се обърна, видя, че е Фелисити, и отново се втренчи в прозореца.

— Как си? — попита Фелисити и отиде да седне до нея.

Кори сведе поглед към ръцете си и само поклати глава.

— Опита ли да му се обадиш?

Кори кимна.

— Телефонният секретар е включен. — След това се обърна и я погледна, Фелисити усети сърцето ѝ да се свива, когато видя болката в очите ѝ. — Не разбирам, Флис — прошепна тя. — Просто не разбирам. Ако не е искал да ме вижда, защо дойде? И какво е имал предвид, като е казал, че е направил грешка?

Фелисити въздъхна тежко и я прегърна.

— Не исках да ти го казвам, Кори — рече тя, — но мисля, че се налага. Тоест не зная дали това има нещо общо с начина, по който си отиде, или с онова, което е казал, но... Ами преди да пристигнеш, тук, в Ел Ей, бяха тръгнали слухове за него и Пейдж Спенсър, изпълнителката на главната роля в неговия филм. Не знам дали са верни, но някои хора мислят, че нещата между него и Пейдж са доста сериозни. Казвам ти това само за да имаш представа с кого си имаш работа.

Сърцето на Кори пареше от болка и всяка дума на Фелисити го изгаряше още повече. Дори мисълта, че Кристъс е с друга жена, ѝ се струваше непоносима. Болеше я твърде много, за да заплаче.

— Трябва да тръгвам — рече Фелисити няколко минути по-късно. — Наминах само да ти кажа довиждане. Ако искаш, до леглото ми има хапчета за сън. Но не вземай повече от едно, чуваш ли? Той не го заслужава, миличка, честно. Никой от тях не го заслужава.

На другата сутрин, когато Фелисити се върна от нощни снимки, Кори вече бе станала и бе направила закуска, Фелисити се чувстваше толкова уморена, че единственото ѝ желание бе да се строполи в леглото, но тъй като не искаше да се покаже неблагодарна, се стовари на стола, който Кори ѝ дръпна, и пусна чантата си на пода.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита тя, като сподави една прозявка.

— О, чудесно, благодаря — отвърна бодро Кори. — Как мина тази нощ?

Фелисити въздъхна.

— Е, накрая успяхме да го направим. Обаче съм направо скапана. Хапвам това и отивам да си лягам.

Кори отиде в кухнята да донесе кафето, но от мястото, където беше седнала, Фелисити успя да види как тя се напрегна, когато чу телефонът да звъни. Все пак не помръдна, затова Фелисити го вдигна сама. Беше нейният режисьор, питаше я дали иска вечерта да види заснетото.

— Благодаря — каза тя на Кори, когато седна и вдигна чашката с кафе, което Кори току-що ѝ бе наляла. — Ти няма ли да хапнеш нещо?

— Не, не съм гладна — рече Кори.

— Никой мъж не заслужава да гладуваш заради него — забеляза Фелисити.

— Не гладувам, просто не съм гладна — отвърна рязко Кори.

Фелисити я наблюдаваше как сяда с кафето си и започва да прелиства бележника си. Мъката ѝ бе толкова неумело прикрита, че всеки можеше да разбере, а Фелисити знаеше съвсем точно какво става в душата ѝ. Снощи болка, днес гняв, утре обида, объркване и обезверяване. В такива ситуации нещата винаги се развиваха по един и същи начин. Но снощи, в безкрайните часове, докато чакаха луната да изгрее, Фелисити си бе мислила много за Кори и Кристърс и макар да не ѝ бе по нрава да дава на мъж втори шанс, понеже по нейно мнение нито едно от тези копелета не го заслужаваше, смяташе, че в този случай Кори трябва да го направи. Не можеше да каже защо точно мисли така, освен дето не можеше да си избие от главата, че по някакъв начин Люк е виновен за внезапното заминаване на Кристърс. Какво точно щеше да спечели Фицпатрик от тяхното скъсване, Фелисити не знаеше, но това, което знаеше, бе, че по-скоро ще се продъни в ада, отколкото да стои и да гледа как някакъв си мъж съсипва живота на приятелката ѝ.

Тя остави ножа, вдигна чашата към устните си и погледна към Кори през масата. Нямаше да бъде лесно, вече го чувстваше, но, по дяволите, все пак щеше да подхване темата.

— Кори — рече тя, — мисля, че трябва да опиташ отново да му се обадиш.

Кори вдигна очи към нея и дори гневът не успя да прикрие обидата в очите ѝ.

— Фелисити, Кристъс си замина оттук, без дори да ми каже довиждане. Не мислиш ли, че е редно той да ми се обади?

— Да, така е. Но ако той го заслужава, Кори, а доколкото виждам, според теб е така, тогава трябва да преглътнеш тази твоя гордост и да го попиташ защо, по дяволите, е постъпил така.

— Направил е грешка — напомни ѝ Кори. — Той го е казал, казал е, че е сбъркал. Така че няма нужда да питам, нали?

— И ще вземеш думите на Люк за чиста монета?

— Нямам голям избор, след като Кристъс предпочете да не ми казва нищо. Но дори и Люк да лъже, остава Пейдж Спенсър, нали? Ти сама ми каза за нея. Предполагам, че поне ти не си ме излъгала.

Фелисити въздъхна.

— Не, не те излъгах, но това е само клюка, Кори. Може и да няма нищо такова. Виж, така и така си заминаваш след няколко дни, защо да не опиташ за последен път, преди да си тръгнеш?

— Честно казано, не виждам смисъл. А сега може ли да сменим темата, моля?

— Не! — Фелисити осъзна, че умората заплашва да направи гласа ѝ по-рязък, отколкото ѝ се искаше, затова положи усилия да говори меко. — Виж — рече тя, — не мога да го обясня и, бог ми е свидетел, каквато съм циничка, най-малко от мен можеш да очакваш, че ще приема някоя ситуация от романтичната ѝ страна. Но видях как те гледаше онази вечер в ресторанта, пък и двете знаем, че беше дошъл само заради теб. И не само това, видях и твоето изражение вчера, когато ти се обади. Между вас има нещо специално — поне така си мисля... О, всъщност не зная какво точно се опитвам да ти кажа, освен че според мен за него си много по-важна, отколкото...

— Не! — викна Кори и скочи на крака. — Не искам да слушам тези неща, Фелисити. Веднъж се подведох, но това няма да се повтори. Ако значех нещо за него, досега щеше да ми се е обадил, но той не го направи, нали? А сега моля да ме извиниш, трябва да се подготвя за срещата с екипа.

Докато гледаше как излиза от стаята, Фелисити реши, че няма да я последва, защото вероятно последното нещо, от което Кори имаше нужда сега, бе съжалението. Фелисити бе изпитвала същото много пъти в миналото и знаеше, че болката ѝ е твърде прясна, за да бъде облекчена с утешения. Може би когато гневът отстъпеше, щеше пак да опита. А дали въобще имаше смисъл, запита се Фелисити, като потисна още една прозявка. Ако слуховете за Пейдж Спенсър бяха истина, то вероятно нямаше.

През следващите четиридесет и осем часа Кори се посвети всеотдайно на работата си. Тя поне ѝ помагаше да запълни дните си, но нощем нещата стояха съвсем другояче. Сънят постоянно ѝ се изплъзваше ѝ докато лежеше и се мятеше в тъмнината, усещаше само отчаяние и пълна безнадеждност. Беше вярвала, наистина беше вярвала, че означава нещо за него, и дори сега, когато всичко това се случи, част от нея все още отказваше да приеме, че е така. Не можеше да забрави погледа му, нито нежността, с която я докосваше, но — както беше изтъкнала Фелисити — той бе мъж, изкусен в прелъстяването на жени, и бе адски наивно от нейна страна да му се върже така.

Не поговори с никого, изобщо не ѝ се приказваше за него. Искаше просто да го забрави, да продължи да живее живота си и да остави тази омаломощаваща болка и разочарованието зад гърба си.

Но една вечер, малко преди да отлетят обратно за Англия, откри, че е вдигнала телефона и набира номера му. Не беше мислила какво ще му каже, знаеше само, че Фелисити е права. Ако той наистина заслужаваше, трябваше да преглътне гордостта си и да му даде още един шанс. А той го заслужаваше, макар че си бе отишъл, без дори да си направи труда да се обади, за да ѝ обясни.

Когато телефонът от другия край на линията започна да звъни, стомахът ѝ се сви така жестоко, че започна да ѝ се повдига. Знаеше, че ако се включи телефонният секретар, няма да му остави съобщение, но това и не стана. Отначало Кори не можа да разбере кой е, понеже от другия край се чуваше само музика, а след това някаква жена се засмя и Кристърс ѝ каза: „Дай ми слушалката!“. След това женският глас се обади:

— Здравсти там, резиденцията на Кристъс Бенати!

Кори затвори телефона със съзнанието, че това е най-тежкият момент в живота ѝ. Но очевидно не бе права, защото на другата сутрин, когато отвори вестника, веднага попадна на грамадна снимка на Кристъс с Пейдж Спенсър. Двамата излизаха заедно от „Спагос“, Пейдж го гледаше в лицето, а той се беше обърнал право към камерата и се смееше.

Люк седеше пред огледалото в банята си и се наблюдаваше втренчено. Лицето му изглеждаше съсипано, но той не забелязваше болката и тъгата в очите си, виждаше само затихващата ярост, която преди секунди беше вилняла в него, подигравайки му се, покварявайки го, засмуквайки го в ада, от който никога нямаше да се измъкне...

Слава богу, че никой не го бе видял. Ако някой станеше свидетел на битката с жестокия демон, който терзаеше душата му, това щеше да бъде краят. Дори и сега усещаше как огромното чудовище мърда в него. То бе като отделно същество, жива сила, която заличаваше неговата с неутолима жажда за мъст. Тя го управляваше, владееше ума, тялото и душата му, докато забравеше кой е.

Тази сутрин я беше помолил да се омъжи за него. Падна на колене и я помоли да стане негова жена. Тя му се изсмя. Не каза нищо, нито дума не се отрони от устните ѝ, само се изсмя. Разбира се, той знаеше, че тази реакция е предизвикана от изненада, затова изчака смехът ѝ да заглъхне и отново я помоли.

Естествено не се учуди, когато тя му отказа, все още бе влюбена в Бенати. Не се учуди и че му отказа толкова злобно. Беше се досетила, че Бенати я е изоставил по негова вина, но той бе искал да ѝ покаже, че се нуждае от нея далеч повече, отколкото Бенати някога щеше да се нуждае от нея. Не можеше да го направи, докато Бенати се навърташе наоколо, и колко глупаво бе от негова страна, че изобщо ѝ позволи да дойде тук. Възнамеряваше само да ѝ покаже, че човек като Бенати никога не би се заинтересувал от нея. Искаше да бъде с нея, за да събере парченцата от разбитото ѝ самочувствие и да я утеши така, че тя да усети неговата нежност, но не бе станало така. От самото начало той се бе грижил за всичко, а сега, след като Бенати вече не

представляваше пречка, трябваше да ѝ покаже, че единственото, което ѝ остава, е да се омъжи за него — за доброто на всички.

Той притисна очите си с пръсти, сякаш за да спре бликналите сълзи. Тя беше заминала при Аналайз, макар да не си го призна. Самата Аналайз му се обади точно след тръгването на Кори. Аналайз, любимата му, скъпоценна Аналайз. Как му се искаше да отиде при нея, да я прегърне и да чуе как му казва, че му прощава. Но се беше овладял и тогава дойде яростта. Тя нямаше нищо общо с Кори, просто отчаяно искаше Кори да разбере. Но как, след като той не можеше да намери в себе си сили да ѝ каже какво е направил или защо го е направил?

Знаеше, че Кори ще се опита да придума Аналайз никога повече да не се вижда с него, и се надяваше тя да успее. Трябваше да остави Аналайз; трябваше да сложи край на връзката им, преди да е направил с нея онова, което копелето бе сторило на Шивоун. Но загубата ѝ щеше да го убие; ако останеше без нея, това щеше да изсмуче жизнените му сили. Той отпусна рамене и тялото му се разтърси от ридания. Но Кори нямаше да успее, нали? Лукавият, отмъстителен звяр в него се беше погрижил за това. Той беше говорил с Аналайз и сега Кори нямаше никакъв шанс.

— Кори — изохка той. — О, господи, Кори! Трябва да ми помогнеш. Моля те, накарай го да спре...

— Люк! Добре ли си?

Той се обърна рязко и видя Фелисити да стои на вратата.

— Стори ми се, че те чух — каза нерешително тя. — Аналайз още е на телефона, иска да говори с теб.

Очите на Люк се присвиха. Виждаше устните ѝ да се движат, но почти не чуваше какво казва. Обхвана го страх, но в последните няколко секунди с ясно съзнание усети, че яростта отново го поглъща. Не можеше да направи нищо, за да я спре, тя вече го заслепяваше така, че не виждаше нищо, освен Фелисити боклука, която го бе накарала да нарани Аналайз; Фелисити боклука, която бе примамила Кори тук, при Бенати; Фелисити боклука, която трябваше да си плати за стореното.

— Добре ли си? — повтори тя, когато Люк продължи да я гледа втренчено.

Той вдигна една кърпа.

— Добре съм — каза, докато избърсваше нашареното си от сълзи лице. — Съвсем добре. Кажи ми, Фелисити, обичаш ли зайци?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кори! Кори!

Кори се усмихна при вида на Аналайз, която подскочаше, за да привлече вниманието ѝ сред тълпата, вдигна ръка и ѝ махна. Радостта на Аналайз бе тъй неподправена, че желанието ѝ да я прегърне, я накара да се затича към нея.

— О, Кори! — извика Аналайз, когато Кори пусна количката с багажа и я дръпна в обятията си. — Кори, добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — засмя се Кори. — А ти?

— Да. Не. Да, стига ти да си добре. Фелисити ми се обади и ми каза какво се е случило... О, Кори, какво бих могла да кажа, за да те утеша?

— Не е нужно да казваш нищо — рече Кори и издърпа количката, за да не пречи на другите пътници. — Добре съм, честно. Случи се и вече е приключило.

— Но Фелисити ми каза, че ти е разбил сърцето този велик гений — възрази Аналайз.

— Не ставай глупава, разбира се, че не. Просто прекарахме една нощ заедно. Не, не, не — рече тя, когато Аналайз понечи отново да възрази. — Нито дума повече по тази тема. Фелисити просто е преувеличила нещата и...

— Но ти си отслабнала, Кори! Личи си.

— Крайно време беше. — Кори направи гримаса. Повече от всичко на света ѝ се искаше да чувства поне мъничко от безгрижието, което се опитваше да демонстрира. — А сега да се махаме оттук. Предполагам, че колата още е при теб.

Докато се движеха по магистрала 101 към Сан Франциско, Кори усещаше, че Аналайз, която постоянно я поглеждаше и се усмихваше оживено, събира кураж да ѝ каже нещо. Но когато я попита нехайно дали има някакви новини, Аналайз побърза да отвърне:

— Не, нищо не се е случило. Просто си седя и си мисля, нищо друго...

— За какво си мислиш? — Сякаш имаше нужда да пита.

— За разни неща. Между другото взех стая за двама в „Сейнт Франсис“. С изглед към Юниън Скуеър. Жилището на Дайан е твърде малко, за да отседнем там, а и ми се иска да съм с теб.

Кори се усмихна.

— Това е хубаво — рече тя, — защото аз също исках да съм с теб.

Поговориха още малко за предаването и за това как са минали снимките.

Неочаквано Кори ахна.

— Мили боже, само погледни! — извика тя, когато се изкачиха на един хълм и пред тях внезапно се разстла поразителната панорамна гледка. Намираха се на върха на Пасифик Хайтс, откъдето пътят се спускаше шеметно към сърцето на Сан Франциско. — Изумително е — промърмори Кори, загледана в лабиринта от високи сгради, които се извисяваха царствено сред маранята.

— Трябва да го видиш нощем — й каза Аналайз, — направо ти спира дъхът.

Кори гледаше удивено как градът се разкрива пред нея. Скоро, съвсем скоро влязоха в самото му сърце, но все още не можеше да се съвземе. Завладяваше я почти непреодолимо облекчение и чувството, че атмосферата тук ѝ се струва позната. Облекчение от откритието, че не всички градове в Съединените щати са като Лос Анджелис, и усещане за нещо познато, защото между бляскавите, внушителни небостъргачи се бе съхранило непокътнатото, макар и пренебрегвано величие на отминалите времена. Този град имаше сърце; нещо повече, имаше душа. И както осъзна с внезапно бликнала радост, имаше и минало. Усмихна се на себе си, за пръв път усетила колко много ѝ е липсвала Англия през последните две седмици. Винаги бе приемала богатата история на страната си като даденост, без дори да забелязва присъствието ѝ в ежедневието. Но в Лос Анджелис бе започнала да усеща липсата ѝ.

— Мислех си — рече Аналайз, докато наближаваха Юниън Скуеър, — след като ще останеш само два дни, да хвърлим багажа ти в хотела и да те разведе да разгледаш града. Как ти звучи?

— Идеално — отвърна Кори. Един час по-късно вече бяха оставили колата пред хотела и слизаха от едно такси на Фишърман

Уорф.

Тук гъмжеше от туристи и мисълта да прекара няколко минути в такава жега и сред толкова много хора постресна Кори. Но след като се разходиха по Джирардели Скуеър покрай дългите опашки от хора, чакащи въжената железница, и уличните певци, които ги забавляваха, и приближиха залива, тълпата престана да я тревожи. Градът бе прекрасен, толкова жив и пулсиращ от вълнение и така здраво стъпил в реалността, че за нея бе истинско щастие да бъде тук. А и Аналайз ѝ каза, че е имала голям късмет, задето не е дошла в някой от онези дни, в които отвратителна мъгла покрива всичко.

Когато стигнаха до пристана Хайд Стрийт, облегнаха ръце на стената и се загледаха към Голдън Гейт Бридж и Алкатрас.

— Можем да се включим в някоя екскурзия дотам — рече Аналайз.

Кори поклати глава. Не искаше да посещава затвор. И без това само като го погледнеше, дори от разстояние, ѝ напомняше в какъв затвор се бе превърнало тялото ѝ. Сега всичките ѝ чувства бяха заключени дълбоко в нея, никога нямаше да ги сподели с него, никога нямаше да им даде воля.

Тя хвана Аналайз под ръка и двете тръгнаха по Ембаркадеро. Минаха покрай Нешънъл Флоутинг Парк с типичните за него групи от улични музиканти и танцьори, и се отправиха към мястото, където някога, преди взелото толкова много жертви земетресение, бе съществувал мост на две нива.

„Ама че мрачни мисли“, укори се Кори, наложи си да се усмихне и задърпа Аналайз към безбройните разноцветни сергии от двете страни на улицата, отрупани с ръчно изработени бижута, портрети-карикатури, шапки, тениски, квасен хляб и живи морски продукти. Купиха си мънички дървени колички, които, щом ги навиеха, свиреха „Оставих сърцето си в Сан Франциско“; погледаха театъра на марионетките и ядоха огромни сладоледи.

Накрая стигнаха до световноизвестния Пристан 39. Докато вървяха ръка за ръка към препичащите се на следобедното слънце тюлени и Кори вдишваше с пълни гърди резливия солен въздух, Аналайз неочаквано каза:

— Говорих с Люк, Кори.

Кори знаеше това. Изненадваше я само, че Аналайз се забави толкова, преди да ѝ каже.

— Кога? — бе всичко, което попита.

— Тази сутрин, след като говорих с Фелисити, докато ти пътуваше насам.

— И?

Аналайз мина напред и започна да си проправя път през тълпата, за да намери място, откъдето да гледат тюлените.

— Кори, моля те, не се сърди — рече тя, когато Кори дойде при нея, — но реших да се върна при него. Той иска така, а и аз го искам.

— След като ти причини всичко това?

— Да. О, Кори, моля те, опитай се да разбереш! Аз го обичам, а нали да обичаш някого значи да му прощаваш?

Кори гледаше как един огромен сив тюлен се претърколи и плъосна във водата. В момента се питаше дали би простила на Кристъс, ако някога ѝ причини нещо подобно. Едва ли, но и не можеше да си представи, че той би постъпил така. Кори стисна здраво очи. За какво впрочем ставаше дума? Той бе позволил да отпечатаат във вестниците снимката му с Пейдж Спенсър, знаейки, че тя със сигурност ще я види. Все пак се съмняваше, че си е давал сметка колко дълбоко ще я нарани с това, най-вероятно изобщо не се бе сетил за нея. А и при тях двамата с Кристъс не можеше да се говори за връзка, защото една нощ заедно все още нищо не означаваше, така че как можеше да сравнява чувствата си с тези на Аналайз?

— Обясни ли ти защо го е направил? — попита Кори.

Вече знаеше, че каквото и да е казал Люк на Аналайз, няма да е истината. Но грешеше и почти не повярва на ушите си, когато чу отговора на Аналайз.

— Каза ми, че искал да те направи продуцент на предаването. Помислил си, че само по този начин може да го постигне, а сега ме моли да му простя.

— А каза ли ти защо е искал да ме направи продуцент?

— Помислил си, че това е твоето желание.

— Но не и на тази цена!

— Зная. Той вече го е разбрал. Каза ми да ти предам, че щом това предаване се излъчи, отново ще бъдеш проучвателка при мен.

Кори се засмя неловко и се загледа във вълните.

— Значи да се върнем на позициите, в които бяхме, преди да заминем за Лос Анджелис, и да се преструваме, че нищо не се е случило? Как ми се иска да беше толкова лесно!

— Имаш предвид... Да не се опитваш да ми кажеш, че вече не искаш да работиш с мен?

— Не — поклати глава Кори. — Мислех си за нещо друго.

Тя се обърна към Аналайз и плъзна очи по лицето ѝ, попивайки всяка черта, всяка пора, всяко потрепване. Лицето ѝ бе толкова хубаво, младо, доверчиво и жадно за живот. Но колко дълго още щеше да остане такова? Дълбокото страдание вече започваше да ѝ се отразява.

— Бих искала да го оставиш, Аналайз — рече тя.

Аналайз поклати глава.

— Зная, че искаш това, но не мога — прошепна тя.

— Защо не можеш да видиш какво прави с теб? Изглеждаш ужасно, Аналайз. Не, по-точно е да се каже изхабена. И само той е виновен за това.

— Зная. Но това е, защото не съм била с него. Ужасно ми липсваше, докато бях тук. Но си наложих да остана. Знаех, че трябва да помисля, да реша какво е най-добре да направя... Кори, не мога да живея без него. Не искам да живея без него. Добре, знам, че той си има своите недостатъци, но има и положителни качества...

— Какви например?

Аналайз сви рамене.

— Не зная. Не мога да ги изразя с думи, но той означава за мен повече от всеки друг на света.

Кори въздъхна дълбоко и отново се обърна към тюлените. Трябваше ли да ѝ съобщи какво ѝ бе казал Люк, преди да тръгне за насам? Как я беше помолил да се омъжи за него; как ѝ бе казал, че се нуждае от нея? Не, не мислеше, че ще има някаква полза от това, защото в отчаянието си Аналайз вероятно щеше да намери сили да му прости и това, впрочем следващите ѝ думи го потвърдиха.

— Казах ти — рече тя, — много мислих и вече съзнавам, че Люк никога няма да ми бъде верен. Това е нещо, с което ще трябва да се примиря.

— О, Аналайз! — изстена Кори. — Защо трябва да се примиряваш, след като на света има толкова мъже, които ще копнеят

да ти бъдат верни? Които ще те обичат толкова, колкото заслужаваш, и ще се държат прекрасно с теб.

— Но никой от тях не е Люк, нали?

Кори се обърна към нея, вдигна ръка да я погали по косата и каза:

— Аналайз, зная, че това ще ти причини болка, че много ще те заболи, но трябва да ти го кажа, за да разбереш що за човек е Люк. Тази сутрин, преди да тръгна от Лос Анджелис, той ме помоли да се омъжа за него.

За нейно изумление Аналайз просто кимна.

— Зная — рече тя. — Той ми каза. Предложил ти е, за да ме накара да ревнувам. Помислил си е, че така ще ме върне при себе си.

Кори се извърна рязко, преди Аналайз да види яростта в очите ѝ. „Копелето му с копеле! — мислеше си тя. — Казва ѝ всичко, никога не я лъже и така никога няма да успея да я убедя. Но, дявол да го вземе, още нямам намерение да се отказвам!“

— Мисля, че Люк нещо не е наред — каза прямо тя. — Искам да кажа, сериозно. Според мен не е наред с ума.

— Не сме ли всички така, по един или друг начин?

— Аналайз! — извика Кори, като едва се сдържа да не я разтърси.

— Задай си въпроса, просто си задай откровено въпроса кой нормален човек би постъпвал като него?

— Не виждам какво чак толкова необичайно прави — отговори Аналайз. — Добре де, понякога изпада в странни настроения, но не е ли така при всеки от нас?

Кори се извърна ядно.

— Хайде — рече Аналайз и я хвана за ръката. — Започваш да се ядосваш, а аз не искам да развалим тези два дни. Не е ли по-добре да се поразходим по кея и да си поговорим за нещо друго?

Съзнавайки, че за момента тя е победената, Кори се остави да бъде повлечена към следващите магазини и забележителности. Едва доста късно вечерта, когато седяха в „Макормик и Кулето“ и пиеха бяло вино с най-сочните миди на света, отново се осмели да подхване темата.

— Какво мислят твоите родители за връзката ти с Люк? — попита тя, докато Аналайз потапяше пръсти във водата с лимонов сок.

Аналайз направи възможно най-кратката пауза, преди да отговори, но за Кори това бе достатъчно, за да разбере, че ще последва лъжа.

— Всъщност не казват много — сви рамене тя. — Поне мама. Татко мисли, че съм твърде млада за него, но това е естествено.

— Което означава?

— Татко не би одобрил никого, независимо за кого става дума. Винаги се е държал твърде покровителствено към мен, но вече започва да разбира, че сама трябва да вземам решенията в живота си.

— Значи баща ти не го одобрява напълно, това ли се опитваш да ми кажеш?

— Кори, ако смяташ да се съюзяваш с него против мен, моля те, не го прави. Последното нещо на света, което ми се иска, е да се скараме. Но това ще стане, ако по какъвто и да било начин се опиташ да се месиш в отношенията ми с Люк.

— Добре тогава — каза ядно Кори, — тогава ще ти кажа съвсем честно защо ме плаши Люк Фицпатрик. Според мен той подготвя нещо, което включва и теб, и баща ти. Не, не искам да ти го обясня, защото не мога. Но имам такова чувство и знам, че съм права. Затова искам да ми обещаеш тържествено, Аналайз, че ако някога той направи нещо, каквото и да било, за да те нарани, изплаши или нещо друго, което да не е в реда на нещата, веднага ще дойдеш при мен.

Аналайз се засмя неловко.

— Така да бъде — рече тя, — щом това ще те успокои, имаш тържественото ми обещание, че ще дойда при теб. Всъщност — прибави тя след известна пауза и продължи едва чуто — и без това няма при кого друг да отида.

В гърлото на Кори заседна буца. Тя посегна и стисна ръката на Аналайз.

— Добре е, че го каза — каза ѝ тя, но още повече се зарадва, когато чу тихото ѝ признание, че един ден може наистина да има основание да се обърне към някого. Знаеше, че засега това е най-доброто, което може да направи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филип Денби беше в кабинета си и гледаше оживената улица долу. От доста време стоеше на прозореца и размишляваше колко много пъти е бил на ръба да скочи в несекващия поток от коли. Сега това му се струваше лудост, но по онова време наистина си беше луд. Ала вече не, слава богу, вече не. Сега се чувстваше свободен; толкова свободен, че ако скочеше, вероятно щеше да полети.

Чу тихо почукване на вратата, обърна се и видя Пам да надниква в кабинета, Филип се усмихна, махна ѝ да влезе и когато тя склони глава на рамото му, я прегърна с една ръка през кръста и каза:

— Знаеш ли, не мога да повярвам. Още не мога да повярвам.

— Позволено ли ми е да изтъкна заслугата, че и аз така ти казвах? — засмя се Пам.

После вдигна глава и го погледна в лицето. Днес изглеждаше толкова хубав, толкова безгрижен и... да, щастлив. Отдавна не го бе виждала щастлив. Ала все още не знаеше всички подробности от посещението му в полицията и понеже го познаваше толкова добре, се притесняваше, че може и този път да не им е казал всичко.

— И така — рече тя, — ще ми кажеш ли какво се случи?

— Сама виждаш — засмя се той. — Пуснаха ме.

— Разбира се, нали не си го направил ти?

— Но те ми повярваха, Пам! Наистина ми повярваха.

Той я пусна, отиде до стола си и се строполи на него. Пам го последва и приседна на ръба на бюрото му.

— Казах им — рече той, като вдигна поглед към нея — как аз съм бил последният човек, посетил тези проститутки, и как съм ги връзвал. Дори им казах колко ме е вбесявала Октавия и че затова съм ги напръсквал с парфюма ѝ. А след това им казах... Казах им: „Не съм ги убил“ и те ми повярваха.

— Толкова лесно? — попита със съмнение Пам.

— Е, не. Естествено, зададоха ми много въпроси, като например кое ме кара да мисля, че аз съм последният човек, който ги е посетил...

— И ти какво им каза? — прекъсна го Пам.

— Дадох им датите и часовете, когато съм бил там.

Пам вече усещаше как сърцето ѝ започва да се свива.

— Продължавай — рече тя.

— Питаха ме най-различни неща — за пози в секса и тям подобни. Наистина беше доста неудобно, особено когато ме накараха да връзвам едно въже на възли... Но ме попитаха и нещо странно. Поискаха да знаят дали мога да им кажа съдържанието на стомаха на всяка от проститутките.

— И ти какво им каза? — попита Пам, като сбърчи нос.

— Че не мога да им кажа, разбира се. Тоест как бих могъл? Когато ходех при тях, храната бе последното нещо, за което съм си мислил, и именно това казах на полицаите.

Пам помисли за момент и рече:

— А сега не ме разбирай погрешно, Филип, но те не биха могли да знаят дали не укриваш някаква информация. Така че кое ги е накарало да ти повярват толкова лесно?

Филип поклати глава.

— Не зная. Просто сякаш приеха думите ми за истина.

— Вероятно ги е убедило учуденото изражение на това прекрасно, невинно лице — пошегува се тя и му разроши косата. — Но теб те нямаше доста време, така че какво друго питаха?

— Всъщност не много. Просто тези неща отнемат повечко време. Нали разбираш, отново и отново се повтаря всичко от деня, всяка изречена дума — чак до парите, които сменят притежателя си. Дали съм плащал в брой и ако да, дали съм използвал двайсетачки, десетачки или нещо друго.

— Не поискаха ли да знаят защо си отишъл при тях чак сега?

Това бе въпросът, който Филип се страхуваше да не му бъде зададен — от Пам, не от полицията — и неспособен да срещне погледа ѝ, той отново стана и отиде до рафтовете с книги.

— Казах им, че съм чул за парфюма, че току-що съм разбрал за него, и понеже съм знаел, че часът на смъртта на всяка една от проститутките съвпада с моите посещения, съм решил да отида да поговоря с тях, за да мога, както те се изразяват, да бъда изключен от разследването.

— А не те ли попитаха откъде знаеш за парфюма?

Все още стоеше с гръб към нея, но сега, понеже знаеше, че трябва, се обърна и я погледна.

— Обясних им за връзката си с TW — отвърна неубедително той.

— О, Филип! — изстена Пам. — С други думи, не си им казал нищо за Фицпатрик. Това ли имаш предвид?

Той кимна.

— Нито дори това, че той е бил човекът, който ти е казал за парфюма?

Филип поклати глава.

— Не. Казах им, че съм разбрал за това от Аналайз. Бяха изненадани, че тя знае марката, но предположиха, че сигурно много хора от TW вече са разбрали това, понеже те самите я били съобщили на Фицпатрик.

— Филип, защо не им каза за Люк?

— Знаеш защо, Пам. Заради Октавия. Доказването на невинността ми пред полицията не променя онова, което той знае за нея.

— Не променя и онова, което ние знаем за него.

— Но какво знаем всъщност? Нищо. Поне нищо, което би могло да бъде подкрепено с доказателства. Всичко това са наши догадки, Пам. Ами ако грешим? Ами ако той не го е направил? Ако кажа на полицията, че според мен Люк е извършил убийствата, а се окаже, че греша, много добре знаеш какво ще направи той. Ще разгласи онези неща за Октавия и макар пет пари да не давам за нея или за това какви ще са последствията за мен, съм загрижен за Аналайз.

— Ами ако го е направил, Филип? Мислил ли си за това? Тогава не би се притеснявал за скандала и разочарованието, нали? И не само за Аналайз. За Кори също. Защото, ако този човек е убиец, Филип, то не е нужно аз да ти напомням, че е в много, много опасна близост до двете момичета. Помисли за това, Филип. Помисли за това, а после, за бога, иди отново в полицията!

Когато Кори и Аналайз пристигнаха на летище Хийтроу, Люк ги чакаше в залата за посрещачи. Той поздрави Аналайз с такова убедително разкажание и преданост, че на Кори ѝ се догади. Забеляза също и как минаващите го гледат, разпознават го и се побутват един

друг, радостни, че са го зърнали „на живо“. „Само да знаеха какъв е всъщност — мислеше си тя. — Дали щяха да бъдат толкова впечатлени, ако имаха някаква представа какво става зад публичната фасада на това, о, тъй красиво лице?“

Когато Люк най-сетне пусна Аналайз, Кори събра сили само да го поздрави, но се опита и дори прие предложението му да я закара до Лондон. Той я остави в ателието ѝ и продължи с Аналайз към апартамента си, несъмнено да наваксат пропуснатото през остатъка от уикенда.

Когато затвори входната врата след тях, Кори се обърна и огледа ателието си. Винаги беше обичала това малко жилище, то бе нейното убежище, нейното тайно местенце, където можеше да се скрие от света всеки път, когато животът ѝ носеше разочарования. По време на отсъствието ѝ една от секретарките бе идвала, за да полива цветята, и не бе забравила дори за букетчето фрезии, което да я приветства за добре дошла. И Кори щеше да се радва, че се е завърнала у дома, ако не беше оставила една част от себе си на другия край на света. Докато се разхождаше из стаята, отчитайки факта, че нищо не се е променило, се почувства още по-потисната. Последните три седмици тук ѝ изглеждаха напълно нереални и изведнъж ужасно ѝ се прииска изобщо да не са се случвали.

Още преди да пусне телефонния секретар, у нея се надигна сляпата надежда той да се е обадил. Можеше да вземе номера ѝ от Фелисити... Но, разбира се, съобщение нямаше и макар че не бе се надявала много, жестоко разочарование стегна сърцето ѝ.

Все пак имаше съобщение от Фелисити.

— Обади ми се в момента, в който се върнеш в Лондон — каза настойчиво тя. — Не можах да те намеря в Сан Франциско, не ми остави никакъв телефон. Но трябва незабавно да говоря с теб!

Кори още веднъж усети надежда. Тонът на Фелисити бе толкова развълнуван, че със сигурност бе нещо, свързано с Кристъс. Но последното съобщение на касетата бе отново от Фелисити.

— Здравсти. Помислих си, че ще е по-добре пак да ти се обадя, за да ти кажа, че онова, което имам да говоря с теб, няма нищо общо с Кристъс. Не исках да събуждам у теб празни надежди. Но ми се обади, Кори. Сериозно! Свържи се с мен възможно най-бързо.

Кори си погледна часовника. Сега в Лос Анджелис трябваше да е пет сутринта. Е, по гласа на Фелисити личеше, че става дума за нещо неотложно, така че едва ли щеше да има нещо против да я събуди. Но когато ѝ звънна, отговори телефонният секретар, затова ѝ остави съобщение, че се е върнала в Лондон, и си направи чаша чай, преди да се обади на Пола. Господи, колко ѝ бяха липсвали разговорите с нея!

Десет минути по-късно седеше сгушена на канапето с телефона и казваше на Пола, че да, смятала, че предаването ще се получи, и не, не харесала особено Лос Анджелис, но Сан Франциско бил прекрасен.

Пола изчака още малко, но когато не чу нищо повече, попита:

— Звучиш ми доста унило, Кори. Да не би там да се е случило нещо, което да те е разстроило или нещо подобно? Или е просто от часовата разлика?

Кори въздъхна.

— По малко и от двете, предполагам — отговори тя. — О, Пола, там се случиха толкова много неща, че дори не знаех откъде да започна!

— Ами какво ще кажеш да започнеш с най-важното? Като например дали успях отново да се видиш с Кристоф Бенати?

— Да, видях го. Но слушай, през почивните дни ще дойда да се видим и тогава ще ти разкажа. Става ли?

— Това е направо жестоко! — извика Пола. — Дотогава ще умра от любопитство. — Ала усещайки, че Кори наистина е нещастна, прибави: — Липсваше ми.

— И ти на мен — отвърна Кори и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, господи, колко ми липсваше! Както и да е, сега смятам да поспя. Ще ти се обадя към средата на седмицата, става ли?

Макар да се мразеше за това. Кори затвори телефона, качи се горе, легна си и плака, докато заспа.

Но за нейно облекчение на сутринта се чувстваше по-добре и понеже — както откри, когато пристигна в офиса — дебатите върху поправката в Парламента щяха да се проведат по-рано от предвиденото, Люк реши да отложи планираното за тази седмица предаване в полза на това за изнасилванията. Следователно през следващите тридесет и шест часа Кори щеше да има с какво да запълни мислите си. Всяка свободна минутка тя прекара в монтажната,

а накрая се наложи да остане и цяла нощ, за да сглобява нещата, заснети в Ел Ей.

Във вторник вечерта предаването беше излъчено и всички настояха, че трябва да я изведат, за да отпразнуват първата ѝ изява като продуцент. Тя прие, повлечена от адреналина и немалка доза еуфория, задето предаването въпреки всичко бе станало хубаво. Заведоха я в артклуб „Челси“, където Аналайз купи първата бутилка шампанско, Люк втората, Алън Фокс третата и после загуби представа кой е купил четвъртата, петата и шестата, знаеше само, че пие, сякаш това е последният ден в живота ѝ. Дори си прекара добре или поне така си мислеше, но на следващата сутрин не можеше да си спомни много. Само в едно бе напълно сигурна — че отново е плакала, докато заспи; разбра го само като зърна подутите си очи.

Аналайз пристигна в девет, за да я закара на работа. Кори ѝ каза, че видът ѝ е отвратително здрав за човек, прекарал половината нощ навън.

— Това е, защото, за разлика от някои, аз не пих — засмя се Аналайз.

— Не си ли?

— Тц. Не чувствам нужда, когато нещата с Люк вървят добре. А те вървят добре, Кори, наистина добре.

— Радвам се за теб — излъга Кори.

— Не, не се радваш. Но това, че се чувстваш така заради Кристъс, не означава...

— Кой е споменал нещо за Кристъс?

— Ти. Снощи. Не, всичко е наред, не го каза пред другите. Просто не преставаше да ми повтаряш, че разбираш защо не можеш да ме убедиш, след като не можеш да убедиш дори себе си.

— Нима съм казала това? За какво, за бога, съм говорела?

— Опитваше се да се самоубедиш, че не си била нищо повече от мимолетна авантюра.

— Господи! Припомни ми го, като ме видиш отново да пия.

— Кори — рече Аналайз, когато Кори отиде да включи телефонния секретар, — ако те боли, искам да кажа, ако искаш да поговориш, знаеш, че с радост ще те изслушам.

— Не ме боли! — каза троснато Кори. — Не желая да говоря и ми се иска проклетата Фелисити да престане да ми оставя загадъчни

съобщения на телефонния секретар и все да я няма, когато ѝ се обади. А сега да вървим, че ще закъснеем за аутопсията.

През по-голямата част от следобеда Кори гледа Бет, докато Пола работеше в магазина. Сама го предложи и понеже Пола повече от всичко на света искаше най-добрата ѝ приятелка да установи някакви отношения с дъщеря ѝ, се съгласи. Когато се прибра, Пола натири Дейв да върви в кръчмата, макар да ѝ бе жал за него, понеже знаеше, че той копнее да чуе нещо за Америка. После сложи бебето да спи и се върна в дневната, където Кори наливаше две чаши с вино.

— Добре, да чуем — рече тя, когато затвори вратата зад гърба си.

Кори стоеше по средата на стаята и когато наведе глава, Пола веднага разбра, че приятелката ѝ плаче. И не просто плаче, а ридаета така, сякаш ѝ се късаше сърцето.

— О, Кори! — извика тя с внезапно бликнали сълзи и изтича да прегърне приятелката си. — Кори, какво има? Какво се е случило?

— О, Пола, толкова ме боли! — изхълца Кори. — Боли ме и просто нищо не мога да направя. Мислех, че досега ще е престанало, но като че ли става още по-зле.

— Кое? — рече нежно Пола.

Кори се засмя през сълзи.

— Направо ще умреш от кеф, като чуеш, Пола. По-добре седни, че може да паднеш.

Никога не ѝ бе идвало наум колко прекрасно би било отново да преживее онова, което бе познала с Кристъс, поне само с думи. Сякаш по някакъв начин се беше пренесла назад, в онази нощ, и можеше да го види, да го помирише, да го почувства — и най-вече да чуе гласа му и всичките неща, които ѝ бе казал. През цялото време Пола стоеше със зяпнала уста, макар че не се разсмя, когато Кори ѝ разправи за нещата, които беше изтърсила на снимачната площадка, или когато се бе опитала да изиграе пред него любовна сцена. Нададе радостен вик, когато научи, че Кори постигнала най-сетне върховната наслада, но когато разказът свърши, лицето ѝ помрачня, а самата Кори се ядоса.

— Каква глупачка бях да се вържа така! — кипеше тя. — И като си помисля, че все още се надявам да ми се обади! Не мога да

повярвам! Но дори и да ми се обади, което очевидно няма да стане, знам къде ще му кажа да иде.

— Защо? Мен ако питаш, той е бил доста заинтересуван от теб.

— Не говори такива неща, Пола, само ме окуражаваш, а аз и така не мога да си го избия от главата. Но няма да ми се обади, защото, каквото и да беше, си е било само за оная нощ, просто ще трябва да го преглътна. А ако ми се обади, да пукна, ако не му покажа, че който и да е, не може да се подиграва така с мен.

— Сигурна ли си, че зад всичко това не стои Люк Фицпатрик? — попита Пола.

— Забравяш, че със собствените си очи видях снимки на Кристъс и Пейдж заедно. Люк не би могъл да нагласи това. Но все пак предполагам може и да е казал нещо на Кристъс онази вечер, напълно в негов стил е. И Фелисити мисли, че е направил такова нещо. Тя се опитва да се свърже с мен от дни, но постоянно се разминаваме. Предложих ѝ да ми се обади в офиса, но тя определено не иска да говори с мен там. Както и да е, не е свързано с Кристъс, поне толкова ми каза.

— Което означава, че щом не иска да говори с теб в офиса, е свързано с Люк?

— Или Аналайз. Но все пак по-вероятно е да е за Люк. Той все още беше с нея, когато заминах за Сан Франциско, така че може да се е случило нещо. Както и да е, Люк Фицпатрик в Лос Анджелис е съвсем друга история.

— Този човек е трябвало да бъде удушен още когато се е родил! — заяви яростно Пола, когато Кори ѝ разправи всичките му подвизи. — А Аналайз има нужда от един хубав шут в задника. Извинявай, знам, че ти е сестра...

— Полусестра.

— Добре де, полусестра... което ме навежда на друг въпрос, Кори Браун, ти каза ли ѝ вече за това?

— Не.

— Тогава мисля, че трябва да го направиш. Ако узнае, че имате кръвна връзка, може да се вслушва по-охотно в това, което ѝ казваш за Люк.

— Повярвай ми, Пола, дори и да разбере, нищо няма да се промени. Тя е напълно луднала по този мъж. А и не забравяй какво

каза баща ми — че ще отрича всичко, ако спомена пред някого. Ох, мамка му! Пак ще се разрева. Напоследък сякаш не мога да спра да плача. — Тя си извади носната кърпичка и си издуха носа, но сълзите просто не секваха. — О, Пола! — въздъхна тя. — Знам, че е глупаво, но ужасно ми се иска мама да беше тук. Наистина много ми липсва.

— Знам.

Кори подсмръкна и отново се опита да спре сълзите.

— Само си представи как щеше да реагира, ако ѝ кажех за Кристъс? — усмихна се тя. — Направо щеше да си умре. О, боже, какъв израз избрах само! Не са минали и седем месеца, откакто е починала, а аз вече се развявам с разни известни личности по света. Понякога се срамувам; все едно че съм нямала търпение тя да умре.

— О, Кори, не бъди толкова сурова със себе си! — рече строго Пола. — Тя искаше именно това, да си изградиш свой собствен живот.

— Зная. А виж в каква каша го превърнах. Освен това понякога ми се струва, че нищо няма значение, щом тя не е с мен, за да го сподели.

— Точно в този момент е разбираемо да се чувстваш така — утеши я Пола, — но съм сигурна, че тя знае какво става, че е там някъде горе и те гледа.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм.

— О, как ми се иска да можех да поговоря с нея! Да я чуя как ми казва нещо. Смъртта е нещо ужасно окончателно, нали?

— Сериозно ли говориш? — попита Пола. — Че искаш да я чуеш как ти казва нещо?

— О, боже, само не ми казвай, че мислиш да ме изпратиш при някоя ясновидка! — извика Кори.

— Не, не е това — отвърна меко Пола. — Просто... Виж, не знам дали сега моментът е подходящ, всъщност вероятно не е, но... е, все пак ще го направя. Намерих едно писмо, преди известно време, когато обръщах дюшека. Адресирано е до теб и е от Едуина. Не съм го чела и не знам какво пише в него, но... Е, ти ще си решиш...

Кори зарови лице в ръцете си.

— Не знам. Не съм сигурна, че ще мога да го понеса точно сега.

— Какво ще кажеш да ти го дам, а ти да си го прочетеш, когато решиш, че си в състояние?

Но когато зърна почерка на майка си, по лицето на Кори се изписа мъка.

— Няма да стане — рече тя. — Ще трябва да го прочета сега, имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не.

Пола й наля още малко вино и отиде да види бебето, за да остави Кори да си прочете писмото.

Беше много дълго. В по-голямата му част Едуина разказваше на Кори истината за баща й и я молеше за прошка, задето не е била откровена с нея приживе. Съзнавала, че изобщо не е трябвало да си измисля тази история, но докато Кори била малка и отчаяно искала да разбере нещо за баща си, желанието й да бъде обичана от него било толкова силно, че тя, Едуина, не могла да събере сили да разбие илюзиите й.

„После, с течение на годините — пишеше тя, — аз самата почти повярвах, че Филип е мъртъв. Така беше по-добре, защото винаги съм се страхувала, че ако разбере за теб, няма да се интересува, че няма да те иска, и не можех да понеса мисълта да бъдеш наскърбена по този начин. Но много пъти едва не ти казвах; в моменти, когато знаех, че трябва да ме напуснеш, че моят живот съсипва твоя. Колко често ви виждах заедно в мечтите си, виждах как намираш щастие с него и имаш кой да те обича и да се грижи за теб след смъртта ми. Дано Бог ми прости, че никога не събрах смелост, Кори, но, моля те, опитай се да разбереш, че направих това, защото много, много те обичам. Ако отидеш да се срещнеш с него, миличка, те моля да бъдеш търпелива с него и да не го съдиш прекалено строго. Той е слаб човек, но е и страшно добър и чувствителен. Беше единственият мъж, когото някога съм обичала, и като негова дъщеря — наша дъщеря — ти ми даде всичката радост, от която една жена би могла да има нужда през живота си.

Вероятно ще ти бъде двойно по-трудно, докато четеш това писмо, защото по времето, когато го получиш, мен вече няма да ме има. Но, моля те, знай, мое мило дете, че макар да не можеш да ме видиш, аз винаги ще те наблюдавам и че много, много те обичам.“

Когато Пола се върна в стаята и видя сълзите, които се търкаляха по лицето на Кори, просто взе писмото, прегърна приятелката си с една ръка и го прочете. Когато свърши, тя също плачеше.

Стойах прегърнати дълго време, после Кори каза:

— Ще опитам отново с Филип, Пола. Зная, че може би ще си загубя времето, но... Може и да успея да го трогна, дори и само заради Аналайз.

— Да, мисля, че трябва да го направиш — рече Пола, — заради двама ви. Но не прибързвай. Точно сега си все още твърде уязвима и последното нещо, което ми се иска, е да те видя отново наранена.

— Добре! — викна Джийни, като пляскаше с ръце, и влезе сред врявата. — Хайде да запазим малко тишина!

Кристъс влезе след нея в работната зала и докато отиваше към забодения на стената график, няколко души от екипа го погледнаха едновременно. В момента планираха пътуването до Англия, понеже снимките в Ню Хампшир бяха приключили и вторият екип беше събрал актьорския състав в Италия.

Джийни изчака да свършат обажданията и когато всички мобилни и обикновени телефони бяха затворени, каза:

— Просто в случай че някой от вас още не знае, човекът, който гледа грубите монтаж заедно с Кристъс миналата седмица, е Пиер Монбастион. Той е човекът, който прави подбор на филмите за следващия фестивал в Кан. И... — Джийни направи пауза и погледна всеки от тях в очите, докато те очакваха резултата. — „Следи от минали животи“ току-що бе одобрен за Кан! — обяви победоносно тя.

Избухнаха радостни викове и докато всички останали аплодираха, двамата оперативни продуценти отидоха да стиснат ръката на Кристъс. Той прие поздравленията им сърдечно, но им напомни, без да сваля очи от графика на монтажа, който държеше, че още не са постигнали напълно целта си.

— Имаме още много работа — добави той, като се огледа наоколо — и нямаме кой знае колко време. Да довършим започнатото, зависи колкото от мен, толкова и от вас и ви казвам, че ако хвана някой да клинчи, лошо му се пише. Ясен ли съм? — И след като всички кимнаха и измърмориха по нещо, погледът му се спря на Джийни. — Ела за малко.

Глъчката изригна почти мигновено. Мениджъри на продукция, мениджъри на екипи, оперативни продуценти, координатори на

продукция, помощници и счетоводители се върнаха към телефоните си, а Джийни си запроправя път през лабиринта от бюра към Кристъс. Един поглед към лицето му ѝ беше достатъчен, за да разбере, че все още е бесен.

— Не съгласуваш ли нещата с хората тук? — тросна ѝ се той. — Писала си ми монтаж по времето, когато ще сме в Англия. Как мога да бъда на две места едновременно?

— Ланс ще замине за Англия — припомни му меко Джийни. — Ти сам го пожела, за да можеш да наваксаш.

Кристъс я изгледа свирепо, а след това се обърна към дъската с графиците и ѝ се сопна:

— Тук няма нищо за Уилтшайър!

— Подробностите ще излязат днес следобед — отвърна Джийни, като посочи към една картичка в долната част на дъската. Ако не ѝ бе толкова жал за него, щеше да се разсмее на разстроеното му изражение.

— В кой хотел предпочиташ да отседнеш в Лондон, Кристъс? — неочаквано викна един от мениджърите на продукция.

— Няма значение — отговори Кристъс и се обърна към Джийни.

— Свържи се с Фицпатрик и разбери дали знае подходяща къща за Дейвид Ийстън и семейството му. Ако някой ме търси, ще бъда при Ланс. — И преди Джийни да успее да каже нещо, излезе от стаята.

— Определено се е вкиснал за нещо — рече един от мениджърите на продукция, когато се увери, че Кристъс се е отдалечил достатъчно.

— Мхм или заради някого — отвърна Джийни все още, без да сваля поглед от вратата.

— О?

Всички веднага наостриха уши. Джийни се разсмя и последва Кристъс. Беше сигурна, че вече умуват върху връзката му с Пейдж Спенсър.

Върна се в своя кабинет, който беше свързан с този на Кристъс, и завари съпруга си седнал на собственото ѝ бюро да говори по телефона. Когато чу крясъците от другия край на линията и видя колко е изнервен, тя се ухили. Накрая Ричард остави слушалката. Джийни го хвана за ръката, за да го издърпа от мястото си, и каза:

— Току-що ти откъснаха главата, а?

— Адски си права — отвърна Ричард и изгледа сърдито телефона. — Какво, по дяволите, го яде? Така е от дни насам.

— Кой — поправи го Джийни. — Искаш да кажеш кой, по дяволите, го яде? Отговорът е жена.

Ричард махна недоверчиво с ръка.

— Жените нямат такова влияние над Кристъс — изсумтя той.

— Е, тази има.

Ричард се ококори, после заклати бавно глава.

— Тц, бъркаш, Джийни. Това не е свързано с Пейдж Спенсър, тя не може да има такова влияние над него.

— Да съм казвала, че е свързано с Пейдж Спенсър?

Ричард я изгледа с подозрение.

— Тогава коя? — попита той.

— Хайде, сети се. Сам казваш, че е вкиснат тази седмица. И не може да не си забелязал, че колкото повече наближава да тръгваме за Англия, толкова по-зле става.

— Майтапиш ли се? Да не искаш да ми кажеш, че е хлътнал по онази английска пеперудка, която беше тук с антуража на Фицпатрик?

— Точно това искам да ти кажа. И между другото името ѝ е Кори Браун.

Ричард се ухили.

— Да пукна, ако знаех. А ти откъде разбра?

— Нека просто кажем, че познавам Кристъс.

— Какво казва той за нея?

— Нищо, това не му е в стила. Но ти казвам, че всичко това е заради нея. Оня ден се опитах да поговоря с него по този въпрос...

— Сериозно? — прекъсна я удивено Ричард. — Не знаех, че си толкова храбра. И той какво ти каза?

— Само това, че е тема, която не желае да обсъжда. Но от начина, по който го каза, разбрах колко е зле. Това просто го подлудява...

Ричард отново я погледна със съмнение.

— Сигурна ли си, че добре си разбрала, Джийни? Искам да кажа, тя не е негов тип, нали?

— Имаш предвид, че няма няколко ярда руса коса, дълги-предълги бедра и нацупени устнички? На Кристъс му е писнало от

такива жени, Ричард, миличък. Само да щракне с пръсти, те тичат презглава към него.

— Добре де, ами защо не направи нещо по въпроса с тази Кори Браун, вместо да си го изкарва на нас тук?

Джийни сви рамене.

— Вика, че била от ония, дето обичат да се чукат със звезди.

При тези думи Ричард се заля от смях.

— Кристърс Бенати да хлътне по една от тях! Вече схванах. Тя знае ли?

— А ти как мислиш? — отвърна Джийни и го целуна по носа. — Освен това не е такава. Добре де, знам какво ще кажеш и тя наистина скочи право в леглото му, но се запознах с нея и ти казвам, че не е такава. А и каквото и да разправя, Кристърс също го знае. Все още не му е минало от оная работа с Анджелик — продължи тържествено тя. — И кой може да го вини? След такова нещо ще му бъде адски трудно отново да се довери на някоя жена. Не иска да се задълбочава и е бесен на себе си, защото знае, че точно това се получава, независимо дали му харесва или не.

— Мамка му! Твоите дедуктивни способности ме шашардисват! — изстена Ричард.

— Знам, миличък — ухили се Джийни и вдигна телефона, за да отговори.

Веднага трябваше да дръпне глава назад, защото гласът на Бъд Уинтърс изрева в слушалката:

— Майка му стара, къде е Бенати? Току-що научих новината. Кажи му да се домъкне тук, шампанското го чака.

— Ще му кажа — засмя се Джийни и затвори. — Бас държа, че Кристърс просто не е в настроение да пие шампанско с Бъд Уинтърс — отбеляза тя на Ричард.

Ричард изглеждаше замислен.

— Знаеш ли, ако си права за това, Джийни, то изглежда, че лошо ни се пише в Англия.

Джийни поклати глава.

— Не и ако мога да направя нещо по въпроса.

— Джийни! — рече предупредително Ричард.

— Да? — попита тя, олицетворение на самата невинност.

— Знаеш за какво говоря — каза той. — И откъде може да си сигурна, че не грешиш за оная Кори? Пет пари не давам какво казваш, на мен ми се струва, че не е така. Та човекът е прекарал само една нощ с нея.

— Понякога това е достатъчно — ухили се Джийни. След това му намигна и прибави: — Спомняш ли си?

Ричард се засмя.

— Добре, убеди ме. Но не се забърквай в тази работа, Джийни. Знаеш какъв е, когато става дума за личния му живот. А и доколкото познавам Кристъс, той ще оправи това, преди да е започнало да му пречи на филма.

— Тогава какво? Доколкото си спомням, ти беше този, който се тревожеше — напомни му Джийни. — Освен това Кристъс те чака, така че по-добре бягай.

Когато Ричард си отиде, Джийни седна на бюрото си с намерението да го подреди, но половин час по-късно все още седеше с опряна брадичка на дланите си и мислеше за Кристъс. Не се притесняваше особено какъв ще е в Англия, защото дотогава Пейдж щеше да се върне и макар романът им да не бе като от приказките, Джийни знаеше, че на Кристъс му харесва да е с Пейдж. Обикновено подобни неща я вбесяваха, мразеше начина, по който мъжете използваха жените, когато нещо ги измъчваше, но в този случай Пейдж също използваше Кристъс. Сега името ѝ се появяваше по вестниците и тя извличаше дивиденди, каквито не бе и сънувала с някой друг мъж. И Кристъс не беше глупак. Той знаеше какво преследва Пейдж, точно както знаеше и че съвсем скоро ще се обади на Кори Браун — просто имаше нужда от малко време, за да стигне до тази идея. Въпросът бе какво ли изпитваше Кори Браун към него, след като я беше зарязал по този начин? Джийни не познаваше много добре Кори, но знаеше какво би направила на нейно място. Щеше да му каже да върви на майната си, ето какво. „И — помисли си мрачно тя — до края на живота си ще съжалява за това. Така че — реши Джийни — е най-добре да се погрижа това да не стане, иначе ще им се наложи да чакат до следващия живот, за да разрешат проблема.“

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Филип Денби бе на едно от редовните месечни съвещания на управителния съвет, когато Пам влезе тихо в облицованата с махагон зала, заобиколи останалите шестима директори на банката и му подаде една бележка. Когато я прочете, Филип побледня леко, кимна на Пам, пхна бележката в папката и отново насочи вниманието си към събранието. Чак в ранния следобед, когато се върна в кабинета си, той позвъни на Пам по интеркома.

— Каза ли какво иска? — попита веднага щом Пам затвори вратата.

Тя поклати глава.

— Само това, че иска да ѝ се обадиш.

Филип се огледа разсеяно, като се опитваше да реши как да постъпи. Може би защото зараждащото се у него чувство му бе почти непознато, едва напоследък бе разбрал, че то граничи с абсолютната радост. Когато се обърна към Пам, видя, че тя също се усмихва.

— Да те свържа ли с нея? — попита тя.

— Да, направи го. Направи го веднага.

Няколко минути по-късно тя му прехвърли разговора и Филип усети остра болка в гърдите, когато чу гласа на Кори:

— Господин Денби?

— Да — отвърна той. — Какво мога да направя за теб, Кори?

Надяваше се тонът му да е прозвучал поне отзивчиво и му се искаше да ѝ каже, че не е нужно да го нарича така.

— Дали не можем да се срещнем? — рече Кори. — Има нещо важно, което искам да обсъдя с вас.

— Свободна ли си тази вечер? — „Дали има някаква представа, запита се той, че говори съвсем като майка си?“

— Да, всъщност... да — отвърна Кори.

Филип се усмихна на изненадата в гласа ѝ и каза:

— Тогава да се срещнем в „Риц“? В коктейлбара в шест и половина? — Дали това бе мястото, което щеше да ѝ хареса?

— Да, там е добре — отвърна Кори и затвори.

Филип отиде при Пам.

— Каза ми, че имала да обсъди с мен нещо важно — съобщи ѝ той. След това, може би защото му бе станали втора природа да реагира по този начин, внезапно усети паника. — Мислиш ли, че смята да каже на Аналайз коя е?

— Има ли значение? — попита Пам.

— Да. Да, има.

— Защо?

— Защото тогава и Октавия ще научи...

— Не виждам и това какво значение има.

— Октавия няма и представа, че съм бил женен преди това, дори не знае, че Едуина е съществувала... Но рано или късно ще трябва да научи, нали? — прибави той и тази идея очевидно му се понрави.

— Но не сега. Трябва първо да го обмисля. Всъщност, ако сметна, че това е правилно, ще го обсъдя с Кори.

— Идеята ми се струва добра — засмя се Пам. — И след като вече стана дума, защо не ѝ кажеш колко се притесняваш за Аналайз?

— О, стига! — каза Филип и вдигна ръце. — Искам да ѝ дам възможност да свикне с мисълта, че е моя дъщеря, преди да започна да я товаря с проблемите на нейната полусестра.

— Не бих се изненадала, ако вече се е натоварила с тях — отбеляза Пам. — Не ми ли каза, че работят в тандем?

— Мда — кимна замислено Филип. — Знаеш ли, надявам се, че тя се опитва да ми даде втори шанс. Съзнавам, че това е повече, отколкото заслужавам, след като се отнесох така с нея, но сега, когато цялата тази работа с Люк приключи, повече от всичко на света искам да я опозная.

„Но тя изобщо не е приключила!“, искаше да изкрещи Пам, защото, колкото и да го обичаше, понякога ѝ се искаше да го удуши, като го гледаше как в някои случаи бърза да скрие главата си в пясъка. Но не каза нищо, понеже бяха спорили твърде много по този въпрос. Можеше само да се надява, че довечера Кори ще каже нещо, което да го убеди. Защото, ако инстинктът не я лъжеше, Кори искаше да говори с баща си за Аналайз, защото кое друго можеше да бъде по-важно за Филип от Аналайз? А Кори навярно знаеше по-добре от всеки друг какво точно става между Аналайз и Люк.

— Мисля — каза Филип, — че като начало мога да ѝ кажа колко много съм обичал майка ѝ. Ти как мислиш?

Пам го погледна отчаяно. „Понякога — помисли си тя, като поклати глава — този човек е направо безнадежден случай.“

Кори пристигна в „Риц“ по-рано, като се надяваше да поотпусне опънатите си нерви с едно питие, преди да дойде баща ѝ. Няколко седмици беше събирала кураж да му се обади, понеже напоследък се чувстваше страшно уязвима и не смяташе, че ще може да понесе още веднъж да я отблъснат, и то толкова скоро след случката с Кристъс. Болката все още не беше заглъхнала, но вече се справяше по-добре с нея, поне привидно. Чувствата си обсъждаше само с Пола, например как нощем лежеше будна и цялото ѝ тяло копнееше той да я докосне и да я погледне с онази съкрушителна нежност. Знаеше, че сигурно подлудява Пола, както подлудяваше и себе си с тези резки промени на настроенията и непрекъснатото повтаряне „защо изобщо трябваше да се случи“, та смяташе да си наложи да престане. Както и да сложи край на безсмисленото равение из вестниците, за да види дали му предстоят още снимки в Англия. Предстояха му, точно днес го беше прочела, но какво значение имаше това? Със сигурност нямаше да му се обади! Ами ако той ѝ позвънеше?... Е, нямаше да го направи, така че не виждаше смисъл да предвижда реакциите си. Но ако ѝ се обадеше... Щеше да му каже да върви на майната си, ето какво. В живота имаше и по-важни неща от Кристъс Бенати, като например неудовлетворението, което бе започнала да изпитва напоследък от програмите на TW.

Посвоему те бяха добри, но в тях нямаше нищо оригинално — по нищо не се различаваха от коментарните програми, които вървяха по останалите канали. Бяха сухи, понякога надути и много често отегчителни. В тях нямаше нищо, което да накара хората наистина да седнат и да слушат, да ги подтикне да направят нещо, за да променят положението. И какво правеха те в качеството си на създатели на тези предавания, за да подобрят дереджето на онези, за които се правеше програмата? Нищо. Просто заснемаха, излъчваха и забравяха. Кори усещаше, че това не е достатъчно, че все трябва да има някакъв начин

да се достигне до проблемите на хората, да се направи нещо смислено и жизненоважно за тях.

Поговори за това с Боб, който, изненадващо, се съгласи с нея, но когато запозна Люк с предложенията си, той подигравателно ѝ напомни, че все още не е поела управлението на компанията! Именно това „все още“ накара Кори да млъкне, защото си спомни как е получила повишението си като продуцент. Не искаше повече да се случват подобни неща. Но нямаше да се откаже толкова лесно, всъщност възнамеряваше да се бори и да спечели! Нещо повече, щеше да спечели всички от TW на своя страна. Може би по-голямата част от тях вече бяха, ако съдеше по това, че продуцентите бяха започнали да я молят да работи с тях, а колегите ѝ проучватели напоследък прекарваха доста време да ѝ проглушават ушите със собствените си идеи.

Така че в живота имаше и по-важни неща от Кристърс Бенати, а и самата идея да прекарва дните си, изтягайки се в неговата баня, докато го чака да се върне, бе толкова смешна и абсурдна, че можеше да я превърне в една от онези холивудски празноглавки само като си мислеше за това. Не че някога бе мислила сериозно каква би била тяхната връзка... Ако някога отношенията ѝ с Кристърс станеха сериозни...

„Престани! — каза си яростно тя. — Просто престани!“ Знаеше какво става и това я ядосваше повече от непрестанната склонност да мисли за Кристърс. Защото целенасочено избягваше дори мисълта за отблъсквания, ужасяващ, дори смразяващ проблем, който бе дошла да обсъди с баща си. Но трябваше! Трябваше да го изрепетира наум, така че да звучи свързано и логично, да се увери, че не драматизира нещата, а се опитва да предаде точно сериозността на положението, защото по нейно мнение то наистина бе станало сериозно.

Откакто се бяха върнали от Щатите, всичко между Аналайз и Люк вървеше, според израза на Аналайз, така „безкрайно прекрасно“, че на Кори ѝ идваше да ѝ кресне да се събуди най-сетне. Само преди два дни Аналайз влезе в кабинета на Люк точно когато той се опитваше да целуне Кори. Разбира се, Люк веднага се извърна и каза, че тя всъщност е инициаторката на тези опити. Аналайз отвърна, че не би могла да я обвинява и ще я разбере, ако все още харесва Люк, и не е ли Кори изненадана от това колко бързо свиква с неверността на Люк?

Кори едва се сдържа да не изкрещи от яд. Но това бе само върхът на айсберга.

Разбира се, Аналайз никога нямаше да си признае, но изпитваше страшна ревност всеки път, когато Люк обръщаше внимание на Кори, и Кори го знаеше. Освен това при всяко споменаване на чувствата ѝ към него той я биеше. Кори бе виждала синините ѝ с очите си и по нейно мнение нещата изглеждаха далеч по-зле отпреди. Но сега Люк обвиняваше нея за това. Дори ѝ бе казал в очите, че понеже отказва да се омъжи за него, затова бие Аналайз, и че ще продължи да го прави, докато не се съгласи да стане негова жена. В продължение на две седмици я бомбардира с телефонни обаждания и писма, в които я молеше да каже „да“, а предната нощ дойде в ателието ѝ.

Когато пристигна, вече наближаваше полунощ и Кори не свали веригата на вратата, отказа да го пусне вътре. Той просто остана отвън, на площадката на стълбището, и говори с нея оттам.

Кори го изслуша, отначало с отвращение, а след това с нарастващ страх. Тонът му бе разумен и нормален, но онова, което говореше, бе истинска лудост.

— Но защо точно аз? — извика тя, когато той ѝ обясни, че е единствената, която можела да спести на Аналайз по-нататъшни болки.

— Защото те обичам — каза умолително той и пхна пръсти през пролуката на вратата. — Не разбираш ли? Обичам те, Кори.

— Не ме обичаш! — извика тя. — И аз не те обичам. Не искам да се омъжа за теб, Люк. Не можеш ли да го разбереш?

— Но ти трябва да го направиш, Кори — рече той. — А сега ще ме пуснеш да вляза като добро момиче.

Появата на ирландския акцент в говора му бе толкова внезапна и зловеща, че Кори се сети за онова, което Фелисити ѝ бе казала, когато двете най-сетне успяха да се свържат.

— Той е луд — заяви тогава Фелисити. — Искам да кажа, наистина луд. Мисли се за някой друг или пък се преструва, не знам кое от двете, но той има нужда от помощ, Кори. Права си, че се опитваш да го държиш на разстояние от Аналайз, но няма да се справиш сама.

След това разказа на Кори как Люк я бе помолил да му каже къде би могъл да намери зайци. Искал тя да ги изяде! И през цялото време, докато я питал, говорел с ирландски акцент. Това я изплашило до

смърт, така че просто скочила в колата си, отишла при едни свои приятели и останала там, докато не се уверила, че той се е качил на самолета за Англия.

Но Кори не можеше да избяга толкова лесно, беше като в капан в ателието си, а Люк стоеше отвън и я умоляваше да го пусне вътре.

— Кори, Кори, Кори — рече напевно той. — Кори, пусни ма вътре. Няма да си ида, докато не го направиш.

— Люк! — извика тя. — Ще повикам полицията! Кълна се, че ще го направя, ако не си отидеш веднага!

— Не ща да ти сторвам нищо лошо, Кори, искам само да поговора с тебе. А сега ме пусни вътре, бъди добро момиче. Инак ще стоя тук, докато ма пуснеш.

— Люк, не ме ли чу? Ще се обадя в полицията. А сега си върви. Моля те, просто си върви!

— И какво ще речеш на полицаите? — засмя се тихо той. — Хайде, не ти са ще Аналайз да я боли още, нали? Тъй че ма пусни вътре.

— Защо правиш това, Люк? — извика тя. — Какво ти става? Защо говориш с този ужасен глас?

Не можеше да го види, той беше застанал в сенките, но макар да не последва отговор, знаеше, че не си е отишъл. Кори се заслушваше и чакаше, а сърцето ѝ блъскаше бясно в гърдите. След това отново го чу. Той нито говореше, нито се смееше, но от него излезе някакъв звук, който Кори в страха си не можа да разпознае.

Няколко минути по-късно, вече със собствения си глас, той каза:

— Трябва да разбереш, Кори. Искам да бъдеш ти, защото само ти можеш да бъдеш. — И чу стъпките му надолу по стъпалата.

А сега ето че седеше в „Риц“ и не знаеше как изобщо ще обясни това на баща си, но вярваше, че той е единственият човек, към когото може да се обърне сега. Моля те, Господи, дано не ме разочарова!

Когато Филип пристигна, Кори вече пиеше втория си „Белини“. Зърна го, преди той да я е видял, и веднага си помисли колко променен изглежда от предишната им среща. Като че ли стоеше по-изправен, движеше се с повече достойнство и в очите му личеше нещо като радостно нетърпение. След това, за нейно удивление, когато я съзря, лицето му грейна.

Кори веднага се подразни. Макар по телефона да се бе държал съвсем дружелюбно, не беше очаквала нищо подобно. Но ако се бе случило нещо, което да го накара да омекне към нея, би могъл поне да покаже някакво разкаяние за отношението си при предишната им среща. Но Кори побърза да отхвърли раздразнението си, щеше да ѝ попречи да го убеди в това, което се канеше да му каже.

— Здравей — каза той и се настани до нея на малкото канапе. — Закъснях ли?

— Не — отвърна Кори. — Аз подраних. Имах нужда да се подкрепя, преди да дойдеш, в случай че отново се нахвърлиш върху мен.

— Няма да го направя — увери я Филип и в очите му проблесна съвсем истинска тъга. — Никога повече няма да го направя, Кори. Всъщност се надявах, искам да кажа, ако си съгласна, да върнем часовника назад и да се престорим, че сега се срещаме за пръв път.

Кори се почувства доста объркана и усети, че се озърта безпомощно в покритата с плюш розова зала, сякаш в нейната натруфеност можеше да намери идея какво да каже. Не искаше да реагира грубо, като му се сопне, че е твърде късно за това, но и не ѝ бе толкова лесно да забрави всичко. „Защо — запита се ядосано тя — имам чувството, че ако Кристъс беше тук, щеше да ми помогне с отговора? Способна съм да се справя и сама!“ Само че не можеше. Затова просто се обърна към баща си и си наложи да се усмихне.

Той също се усмихна и тогава Кори видя несигурността в очите му. Страхуваше се да не го отхвърли, дори очакваше именно това, и тя усети как сърцето ѝ започва да омеква.

— Аз съм слабохарактерен човек — каза прямо Филип, — знам това. А имам и много други недостатъци. Но съм способен да обичам и искам да знаеш, Кори, че обичах майка ти повече от която и да било друга жена.

„Тогава защо си я изоставил?“, прииска ѝ се да изкрещи. Ала дълбоко в себе си се питаше дали трябва да му каже, че Едуина също го е обичала — до последния си ден. И тъй като се страхуваше, че това може да го разстрои, реши да не го прави. И точно това решение ѝ помогна да осъзнае, че тази среща няма да ѝ помогне с нищо. Всъщност той бе този, който се нуждаеше от помощ. Искаше тя да го освободи от вината не само като му прости за това, което е сторил на

майка й, но и като му каже, че го разбира. Всичко това бе изписано в очите му, изпълнени с искрена молба. Но тя не разбираше! Никога нямаше да разбере мъж, който е изоставил детето си и се е преструвал, че не знае за съществуването му. И само като си помислеше за болката, която бе причинил на майка й...

Но след това си спомни за Люк и в паметта й изникна ясно вечерта, когато бе видяла Филип в апартамента му. Колко сигурна бе тогава, че Люк по някаква причина измъчва баща й. Точно както измъчваше и Аналайз. И все пак именно затова беше дошла тук — да поговорят за Аналайз или, както вече съзнаваше, най-вече за Люк. Но, мили боже, как трябваше да започне?

Успя някак си да го направи, макар и с повече фал стартове, отколкото й се искаше, но най-сетне усети, че е приковала вниманието на баща си. Всъщност той я слушаше толкова напрегнато, че това я разсейваше. Неочаквано започна да си променя мнението за него; помисли си, че той може да не е чак толкова безгръбначен. На лицето му бяха изписани толкова гняв и загриженост, та вече й бе невъзможно да повярва, че е неспособен да действа.

Не му спести нищо, дори му разказа как предишната нощ Люк я е заплашил, че ако не се омъжи за него, ще направи нещо лошо на Аналайз. Когато свърши, лицето на Филип бе толкова сковано, че не можеше да разгадае мислите му.

— Само ми кажи какво искаш да направя, Кори — рече сериозно той. — Само ми кажи и ще го направя!

Неспособна да се сдържи, Кори затвори едно очи. Значи решението трябваше да бъде нейно. Неочаквано се почувства страшно уморена, усети огромната тежест на отговорността. Той беше като дете и точно затова тя не се съмняваше в искреността на думите му. Щеше да направи всичко, което го помолеше, само че не искаше, а вероятно и не можеше сам да поеме отговорността.

— Като начало — рече уморено тя — можеш да ми кажеш защо ти има зъб Люк Фицпатрик.

Ако беше очаквала неохота, дори колебание, грешеше, защото Филип не показва нищо подобно.

— О, това е свързано с жена ми — каза той с такава пламенна искреност, че Кори усети как се трогва.

Изслуша, без да се изненадва, онова, което ѝ разказа за Октавия. То бе толкова откровено, толкова отблъскващо и компрометиращо, че не можеше да не е истина. Никой мъж не би съчинил такава история за съпругата си, а най-вече и за себе си, пък и самата Кори се бе срещала с Октавия. Не ѝ бе трудно да повярва, че тази жена няма никакви задръжки.

— Но има и още нещо, нали? — попита тя, когато Филип свърши. — Трябва да има, иначе защо Люк ще се държи така с мен и Аналайз?

— Наистина не знам отговора на този въпрос — каза безпомощно Филип. — Бог ми е свидетел, че ми се иска да го знаех.

Кори го погледна, събра сили да бъде жестока и започна:

— Люк те мрази направо патологично, за да постъпва така с теб. Все пак ние сме твои дъщери. Така че, моля те, кажи ми какво си му сторил? Все трябва да си направил нещо, за да...

— Нищо не съм направил, Кори. Кълна ти се, нищо! Не зная защо постъпва така, дори не зная какво се опитва да постигне. Зная само, че откакто станаме съдружници, търси всички възможни начини да тормози семейството ми. Ето защо не исках да забърквам и теб. Страхувах се, че ако разбере коя си, ще стори и на теб нещо лошо.

— Но сега си тук — рече Кори. — Кое те накара да промениш решението си?

Филип наведе глава и Кори усети, че ще последва още една мъчителна изповед. Натъжаваше се при мисълта, че трябва да се държи така, но как иначе можеше да му помогне — да помогне на всички им — ако той не ѝ кажеше цялата истина?

Мина доста време, докато Филип заговори, и то само за да я попита дали може да я държи за ръка. Ако не я беше помолил за това, нещата може би щяха да се развият другояче, но той го направи и Кори му подаде ръката си. И именно тогава, преди да е успял да каже каквото и да било, Октавия ги откри.

Сцената, която последва, бе толкова нелепа, че Кори не можа да направи нищо друго, освен да я наблюдава с тих ужас. През сътворената от хирурзите свършена маска прозираше истинската грозота на лицето на Октавия. Кори никога досега не се бе сблъсквала с такива хули и толкова злоба. Едва когато Октавия понечи да зашлеви Филип, тя най-сетне дойде на себе си и скочи на крака, за да го защити.

— Махни си ръцете от мен, уличнице! — изръмжа Октавия, когато Кори започна да я дърпа настрани. — Махни си мръсните ръце от мен! Тази е курва! — извика тя на приближаващия се келнер. — Курва в „Риц“! Как сте допуснали такава отрепка тук? Махнете я! Махнете кучката...

— Млъкни! — изсъска Кори. — Просто млъкни, иначе ще те ударя!

— Тя ме заплашва! — писна Октавия на всеослушание. — Тя ме заплашва с насилие, а този, който седи тук, е съпругът ми! Тя има нахалството да ме заплашва, докато се опитва да измъкне пари от съпруга ми...

Филип скочи на крака.

— Октавия! — властно заповяда той. — Вземи се в ръце, веднага! — И за най-голяма изненада на Кори дръпна Октавия от ръцете ѝ и я повлече навън.

Кори стоеше и ги гледаше как си отиват, слисана не по-малко от тази неочаквана проява на мъжество, колкото и от избухването на Октавия. Едва когато келнерът я докосна леко по ръката и я попита дали не иска още нещо, Кори си спомни къде се намира. Огледа се наоколо, видя, че всички очи са насочени към нея, и си спомни как я бе нарекла Октавия. Затова плати набързо сметката и си тръгна.

Но унижението от думите на Октавия, което, изглежда, я бе последвало и на улицата, бе непоносимо, дори и само заради факта, че тази жена бе успяла да разтърси Филип. До каква степен, Кори все още не беше сигурна, но точно в този момент имаше огромното желание да го поздрави, задето е успял да обуздае Октавия. Беше готова да се обзаложи, че никога досега не го е правил, и само се надяваше той да намери в себе си сили да продължи в същия дух. Или още по-добре, да напусне Октавия. Но по-неотложно бе онова, което можеше да направи за Аналайз. Кори вече знаеше, че ще ѝ се наложи да решава вместо него, но беше убедена, че каквото и да беше решението ѝ, той ще се съобрази с него. Въпросът бе какво можеше да се направи, след като и двамата нямаха представа с какво си имат работа?

Филип обаче смяташе, че знае отговора, защото рано на другата сутрин, без Кори да знае, той отиде в полицията и им каза всичко, което бе премълчал за Люк.

Когато напусна управлението, бе извънредно доволен от себе си, но не знаеше, че така е объркал всичко, че е оставил детектив-инспектор Радклиф и детектив-полицай Арчър с впечатлението, че бащата по някакъв начин е бил въвлечен в любовните проблеми на двете си дъщери с Люк Фицпатрик. Все пак, макар и с известно отегчение, се обади на Фицпатрик и отново го повикаха в управлението.

— Не мога да повярвам! — избухна Люк, когато му повториха думите на Филип Денби. — Вече ви казах, не знам нищо за Боби Макайвър или за онези убити жени, освен онова, което съм научил от вас! А не съм дошъл да ви съобщя за Денби единствено поради факта, че е баща на жената, в която съм влюбен...

— Която е? — попита Радклиф.

— Аналайз Капсакис.

— Но ако си имал някакви подозрения, Люк — подхвърли Радклиф, — тогава не е трябвало да ги премълчаваш. Знаеш, че укриването на информация е престъпление.

— Направих всичко възможно да го накарам сам да дойде при вас. Така и стана, нали? Не можете да отречете заслугата ми за това.

Радклиф чакаше.

— Вижте — рече Люк и прокара ръка през косата си. — Не исках да ви казвам това, но, изглежда, ще се наложи. Това семейство е напълно откачено. Имам предвид наистина откачено. Ако не беше Аналайз, щях веднага да прекъсна всякакви връзки с тях. Имам чувството, че покрай тях и аз ще полудея. Ако знаехте и половината от всичко...

— Разполагаме с много време — рече Радклиф.

— Добре. Чуйте тогава.

И Люк разказа на полицията не само каква е Октавия, но и че Филип се опитва да скрие факта, че има друга дъщеря, за която нито съпругата му, нито Аналайз знаят.

— На всичкото отгоре — прибави той — това копеле пребива Аналайз от бой, правил го е през целия й живот, и затова тя прекарва колкото се може по-дълго време с мен. Аз съм единственият, който я защитава, освен това се опитвам да държа Кори настрана от него, преди да е започнал да тормози и нея. Така че ако искате да разпитвате някого, ви предлагам отново да се заемете с него.

— Но ние имаме само твоята дума, Люк — напомни му Радклиф.

— Тогава от вас зависи чия дума ще приемете за истина — каза Люк — и честно казано, до гуша ми дойде. Ако някой не направи нещо, за да спре това копеле, съм готов да приема, че съм сам.

— Искаш от нас да помогнем? — попита Арчър.

— Да помогнете, да се намесите, както искате го наричайте. — Внезапно той се засмя горчиво. — О, знам как го наричате — домашни проблеми. Не искате да се месите, нали?

— Нима? — попита Радклиф. — Ако той бие някое от двете момичета, бихме искали да знаем за това.

— Е, казах ви, така че на вас остава да свършите останалото — заяви Люк, като едва сдържаше задоволството си.

Никога нямаше да намерят доказателства против Денби, а Денби можеше да го сочи с пръст колкото си иска, нищо нямаше да постигне, без Аналайз да го потвърди. А тя никога нямаше да направи такова нещо, понеже Люк я бе помолил да се омъжи за него. Разбира се, нямаше да се ожени за нея, не можеше, той щеше да се ожени за Кори — но засега бе жизненоважно Аналайз да бъде на негова страна.

Докато вървеше по улицата, си мислеше, че няма да му е никак лесно. Напоследък стана почти невъзможно да контролира Кори, но, по дяволите, щеше да се справи някак. Не се ли справяше с всичко в крайна сметка? Всъщност знаеше как точно да се оправи с нея, но трябваше да действа необичайно внимателно, защото тя не беше глупава. Даже, като се замислеше отново, не беше много сигурен дали трябва да рискува. Не, отклоняването на вниманието ѝ към Бенати не беше чак толкова добра идея; изобщо нямаше да е добре Бенати да му я отмъкне под носа. Люк искаше Кори за себе си, имаше нужда от нея и колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че въпреки всичко трябва да направи и невъзможното, за да държи нея и Бенати на разстояние един от друг. Кое то нямаше да бъде никакъв проблем, ако Бенати не бе тук, в Англия, и само като си помислеше за това, демонът на яростта отново започваше да го души. Толкова съжаляваше, че не може да има Кори сега, на момента, но полицията му дишаше във врата, така че бе просто невъзможно. Но в крайна сметка щеше да я притежава, със сигурност щеше да я притежава. Само че първо трябваше да се справи с Аналайз... Аналайз, неговата любима Аналайз, която толкова много приличаше на Шивоун, че му се

късаше сърцето само като я погледнеше. И всичко, което копелето беше направило на Шивоун, той трябваше да стори на Аналайз... Това бе единственият начин, вече го знаеше — само се чудеше как не се бе досещал досега. През цялото това време се бе мъчил да се удържи, но знаеше, че повече не може, а и не бива. Защото можеше да има Кори едва след като прогонеше дявола в себе си. Кори, неговото вечно спасение, съвършената майка за неговите деца, единствената от всичките, на която никога нищо лошо нямаше да стори... Освен ако Бенати не му застанеше на пътя.

Засега обаче трябваше да изчака този непредвиден проблем с полицията да отпадне. А дотогава щеше да бди и да наблюдава Кори, своята Кори... защото накрая тя щеше да стане негова — в това той нямаше никакви съмнения.

А докато Люк се връщаше от полицията, в монтажната, където двете с Аналайз гледаха някакви кадри, бе прехвърлен телефонният разговор, от който Кори най-много се страхуваше.

— Мамо! Мамо! — извика само след няколко секунди Аналайз. — Нищо не мога да разбера. Не, не, слушай! Ще отида в някой празен кабинет и ще ти се обадя оттам. Не затваряй. — След това остави слушалката и веднага се обърна към Кори. — Мама е ужасно разстроена за нещо — рече тя. — Имаш ли нещо против да продължиш за малко без мен?

Тъй като не знаеше какво друго би могла да каже, Кори просто кимна и отново се обърна към екраните. Нямаше смисъл дори да се моли Октавия да не казва на Аналайз за случилото се в „Риц“; бе съвсем очевидно за какво ѝ се обажда. И не се знаеше какво точно може да ѝ каже, макар че единственото, което тревожеше Кори сега, бе как да обясни защо изобщо е била с Филип.

Мина доста време, преди Аналайз да се върне в монтажната. В момента, в който вратата се отвори, Кори се приготви. Когато се обърна и видя лицето на Аналайз, стомахът ѝ се сви на топка. Беше повече от очевидно, че Октавия е надминала най-лошите ѝ очаквания. Не че Кори си бе въобразила, че ще ѝ бъде лесно, но без позволението на баща си да каже на Аналайз коя е, знаеше, че ще ѝ е направо невъзможно.

— Аналайз — започна тя, но Аналайз я прекъсна.

— Колин — рече тя на монтажиста, — би ли имал нещо против да ни оставиш за малко сами?

Колин сви рамене, натисна няколко копчета, стана и напусна стаята. Въздухът вече пукаше от напрежение, така че нямаше никакво желание да остане.

Аналайз изчака вратата да се затвори зад гърба му и се нахвърли на Кори.

— Ти, двулична, лукава, мизерна кучка! — процеди тя. — Знам...

— Аналайз, моля те, просто ме изслушай...

— Не искам да чувам нищо. Нито една шибана дума! Аз ти помогнах да получиш тази работа, Кори Браун, без мен още щеше да бъдеш навън в калта и да ровиш в боклуците като някаква жалка помиярка, каквато всъщност си! И как ми се отплащаш? Какво...

— За бога, Аналайз...

— Млъкни! Мамка му, просто млъкни! Не мога да повярвам, че през цялото време съм била толкова глупава. Мислех, че си ми приятелка, доверявах ти се, кучко такава, а ти през цялото време си интригантствала зад гърба ми. Не само че се опита да ми откраднеш работата, но и направи всичко възможно, за да застанеш между мен и Люк. Сега пък използваш баща ми за целите си! Пред какво не би се спряла още! Докъде изобщо...

— Аналайз, дълбоко се заблуждаваш, ако...

— Не знам как имаш наглостта да идваш тук и всяка сутрин да ме поглеждаш в очите, след като спиш не само с приятеля ми, но и с баща ми. Има ли нещо, пред което би се спряла, за да получиш каквото искаш?

— Не спя с баща ти, не ставай смешна. Нито пък с Люк!

— Едва ли очакваш да повярвам това — викна Аналайз, — при положение че собствената ми майка те е видяла да парадираш с него из „Риц“ като някаква мизерна...

— Не беше така! Бях там, защото...

— Знам защо си била там, курво! Държала си го за ръце, флиртувала си с него...

— За бога! — изкрещя Кори. — Има ли изобщо начин да ме чуеш? Не съм флиртувала с него, просто говорехме за...

— За мен! За това как искаш тази компания! О, зная за всичките ти идеи да направиш документалните ни предавания по-драматични, как се опитваш да спечелиш всички на своя страна, така че да се отървеш от мен и да поемеш властта. Е, това няма да стане, чуваш ли ме? Просто няма да стане! — И преди Кори да успее да каже и дума, се обърна, изхвъркна от стаята и затръшна вратата зад гърба си.

Люк влезе в офиса точно когато тя профуча по коридора. Без да му каже и дума, Аналайз отиде в кабинета му, изчака го да я последва и затръшна вратата след него.

— Ако си се съюзил с Кори Браун, за да се отървете от мен — изсъска тя, — искам да знам още сега!

— Какво? За бога, какво говориш? — засмя се удивено Люк.

— Говоря за връзката й с теб и с баща ми. Говоря за това как тя винаги...

— Почакай! Почакай! — каза Люк и вдигна ръка, за да я спре. — Връзката й с баща ти ли каза?

— Да, с баща ми! И не забелязвам да отричаш своята връзка с нея! Така че просто ми кажи какво, по дяволите, става!

— Нямам връзка с Кори Браун — отвърна Люк. — Кълна ти се. Но баща ти...

— Мама ги е хванала снощи в „Риц“.

— Какво, на местопрестъплението? Направо не е за вярване!

— Тогава попитай мама! Тя ще ти каже. Онази кучка се опитва чрез баща ми да получи компанията. Използва го, за да стигне до върха и да ме изхвърли. Трябва да я спрем, Люк!

Люк все още бе зашеметен. Опитваше се да мисли! Да схване какво би могло да означава всичко това.

— Да — промърмори разсеяно той, — да, трябва да я спрем. Мамка му! Спи с баща ти?

— Казах ти вече! — викна Аналайз. — Мама ги е хванала!

Люк поклати слисано глава. Значи копелето отново го правеше! Но Кори, никога не му бе идвало наум за Кори.

— Искам да я уволниш! — рече настоятелно Аналайз.

Люк само я погледна.

— Казах уволни я! — кресна Аналайз.

Люк сви рамене.

— Добре, Аналайз — отвърна, — щом го искаш. Остави на мен.

— Добре, Джийни, предположението ти е правилно — рече Кристъс, хвърли молива си и стана от чертожната дъска, където оглеждаше дизайнерските проекти за Хайд Парк.

Джийни едва се сдържа да не се ухили да уши. Вече десет минути му вадеше душата и все още не бе успяла да го вбеси. Това бе добър знак.

— Да, права си, тя ми е влязла под кожата! — почти кресна Кристъс, когато я видя как го гледа. — И отново си права, това никак не ми харесва. Но няма да ѝ се обадя... Не! Спести ми го, Джийни, няма да го направя! Дошъл съм да снимам филм и една звезда ми тегне на шията, а и двамата знаем, че не става дума за Дейвид Ийстън. Последното нещо, което искам сега, е да разстроя Пейдж Спенсър.

— Но няма значение, ако разстройваш самия себе си, така ли?

— Изобщо не става дума за това. Добре де, знам, че напоследък съм малко раздразнителен, но...

— Малко! — извика Джийни. — Сякаш имаш трън в задника, ето какво! Но сега сме в Англия, така че защо просто не ѝ се обадиш? Тя вероятно и без това ще ти каже къде да вървиш, но ако има такова голямо значение за теб, а предполагам, че това е така, ще го понесеш.

— А как ще го понесе Пейдж Спенсър? Боже господи, Джийни, знаеш каква е, по-нестабилна е от човек, увиснал на една ръка над пропаст. Тя има нужда от всичко, което мога да ѝ дам сега, и ще го получи.

— Приемаш тези проклети актьори твърде сериозно — каза му искрено Джийни. — Те са възрастни, а не деца, остави ги и те да поемат малко отговорност.

— Отговорността е моя! — тросна ѝ се Кристъс.

— Но не и по двадесет и четири часа на ден!

— Да, точно по двадесет и четири часа!

— Ти какво, смяташ да се жениш за нея?

— Няма да се женя за никого и ти го знаеш. След онази история с Анджелик... Господи, не мога да повярвам, че водим този разговор! Бях с това момиче само една нощ...

— Но ти влезе под кожата, нали?

— Да, казах вече, влезе ми под кожата. Но сега има други, по-важни неща.

— Но ти влезе под кожата, нали?

— Би ли престанала с това, Джийни? Казах ти каквото искаше да чуеш, така че нека го забравим! След половин час имам среща с Пейдж и не се нуждаю от такива разговори.

— Добре — рече Джийни. — Върви, съспи си живота заради твоето изкуство. Няма да те спирам.

Кристъс я изгледа заплашително и Джийни внезапно се отпусна назад и склучи ръце на гърдите си.

— Моля те, не го прави! — каза задъхано тя. — Аз съм омъжена жена.

Макар и против волята си, Кристъс се засмя, но когато излизаше от стаята, попита:

— Ще помогне ли, ако престана да тормозя околните?

— Разбира се, на тях ще помогне — отвърна Джийни. — Но дали ще помогне на теб?

В отговор той затвори вратата след себе си.

Джийни изчака няколко минути, за да се увери, че си е отишъл, след това бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон и листчето с номера на TW и започна да го набира. Когато стигна до половината, вратата внезапно се отвори.

— А, ти ли си! — рече тя, когато Ричард влезе, извади телефона иззад гърба си и продължи да набира.

— Това плановете за парка ли са? — попита Ричард и се облегна на чертожната дъска.

— Мда — отвърна Джийни. — О, здравейте, мога ли да говоря с Кори Браун, моля?

Ричард се обърна рязко към нея. Джийни го изгледа сърдито, но когато се опита да изтръгне телефона от ръцете ѝ, го избута настрана и каза:

— Съжалявам. Бихте ли повторили, моля? — Докато слушаше гласа от другия край на линията, Ричард видя как очите ѝ с всяка изминала секунда се разширяват. — Аха — рече накрая Джийни. — Кога се случи това? — После кимна. — Ясно, разбрах. Добре, благодаря ви за помощта. — И затвори.

— Джийни, би ли оставила човека на мира? — настоя Ричард. — Достатъчно неща са му на главата и без да му се бъркаш в личния живот.

— Мда — отвърна Джийни, потънала в мислите си.

Ричард я погледна, завъртя отегчено очи и каза:

— Добре, какво кроиш сега?

— Нищо — рече Джийни. — Абсолютно нищо. Знаеш ли, мога да се закълна, че човекът, с когото току-що говорих, беше Люк Фицпатрик, но не си призна, че е той. Защо е това според теб?

— Не ме питай. Но сега остави тази работа. Джийни. Ако Кристърс иска да се свърже с нея, сам ще го направи.

Джийни поклати глава.

— Не може. Или поне така мисля, освен ако не знае къде живее.

— За какво говориш?

— Тя вече не работи там. Била е уволнена.

Когато остави слушалката след разговора с Джийни, Люк вдигна телефонния указател на Лондон и започна да търси един номер. След като не го намери, той си погледна часовника, пъхна няколко папки в куфарчето си и влезе в залата. Минаваше седем часът и там бяха останали само трима души — Пъркин, Синди Томпсън и Кори. Той я погледа минута-две с усмивка, пожела на всички лека нощ и излезе от офиса.

„Голям късмет — мислеше си той, докато пътуваше надолу с асансьора, — че вдигнах аз.“ Сега тя нямаше да позвъни отново, не и след това, което ѝ бе казал, а и знаеше със сигурност, че номерът на Кори не е включен в телефонния указател — току-що се бе уверил в това.

Аналайз все още го преследваше да я уволни, но той за нищо на света нямаше да го направи. Искаше Кори Браун да му е пред очите, да може постоянно да я вижда и Аналайз просто трябваше да се примири. Но това се беше оказало полезно като начин да се отърве от Джийни — или по-точно от Бенати — и той се почувства странно задължен на Аналайз за тази идея.

Налагаше се Аналайз да почака, бяха се появили по-неотложни задачи, като например дъртото копеле, което шибаше собствената си

дъщеря! „Старите навици умират трудно“, помисли си той, като се наслаждаваше с горчивина на клишето, а после скочи в поршето си и потегли с рев към Батърсий Бридж.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Махни се оттук, човече! — засмя се Кристърс и отблъсна Дейвид Ийстърн. — Върви да репетираш някъде другаде.

Ийстърн направи покрусена физиономия и всички, които стояха около поставените в Хайд Парк кафе машини, се разсмяха.

— Но аз трябва да знам дали, като си въртя ханша, получавам желанния ефект! — оплака се Ийстърн и тръсна набраните маншети на сценичния си костюм, за да оправи гънките им. И без да вдига очи, знаеше, че всички чакат да видят какво ще направи, и за да не разочарова публиката си, той погледна Кристърс с присвити очи, нацупи страстно устни, отпусна ръцете си в китките и изписука: — Как ми се иска да беше без панталони, Кристърс Бенати!

— Махни тая шушумига оттук — каза Кристърс на камериера на Ийстърн. — Подлудява ме.

Но когато понечи да се отдалечи през докарания тази сутрин сняг, Ийстърн се промъкна зад гърба му и се престори, че се опитва да го сграбчи за задника.

— О, ти ме подлудяваш, мили мой! — пропя екзалтирано и за най-голямо удоволствие на всички започна да гони Кристърс между дърветата.

— Добре! Достатъчно! — каза Кристърс, като най-сетне позволи на Ийстърн да го настигне. — Сигурно вече са готови, така че хайде на работа.

Смеейки се и мъчейки се да си поеме дъх, Ийстърн го прегърна с една ръка през рамото — което не му бе особено удобно, имайки предвид несъответствието в ръста — и тръгна заедно с него към снимачната площадка.

— Ще вечеряш с нас, нали? — попита той. — Ще хапнем нещо у дома. Децата страшно ще се радват да те видят.

— Може ли да го отложим за друг път? — попита Кристърс.

— Имаш среща с Пейдж? Доведи и нея.

Кристърс поклати глава.

— Не мога. Тя иска да говори за епизода, който ще снимаме в петък.

— Тази жена винаги иска да говори за нещо! — промърмори Ийстън. — Не може ли да те остави на мира поне за пет минути?

— О, хайде — сгълча го Кристъс, — и ти я остави на мира. Нали си бил някога на същото дередже.

Ийстън помисли за момент, а после каза:

— Хей, да не би нещата между вас да стават сериозни, човече?

Кристъс вдигна ръце.

— По дяволите! Със сигурност напоследък кипи голям интерес към личния ми живот.

— Кристъс! Готови за начало! — извика първият асистент от средата на снимачната площадка.

— Наред ли е всичко със снега? — викна в отговор Кристъс и ускори крачка, докато се провираше между лампите, които осветителите проверяваха.

— Готови сме! — отвърна човекът на машината за сняг.

— Добре, да видим дали ще можем да го заснемем — рече Кристъс и седна на стола си, като потриваше ръце. Погледна в малкия черно-бял монитор пред себе си, докато чакаше операторът да нагласи камерата за първия кадър. Когато той успя, Кристъс вдигна една радиостанция и каза в нея: — И не забравяй, Кевин, трябва да видим тревата ей там без сняг и онези сгради на Парк Лейн, преди да се насочиш към Сърпентайн^[1].

— Хванах го! — отговори Кевин от крана.

— Актьорите застанаха ли по местата си? — попита Кристъс първия асистент.

— Там са — отвърна първият асистент.

Кристъс кимна и първият асистент изрева в мегафона:

— Добре, дайте снега! — А след това, когато за удоволствие на Кристъс снегът заваля, извика: — Начало!

— Камерата работи — съобщи по радиостанцията.

— Започвайте!

— Начало! — извика в отговор момичето с дъската.

Кристъс отново кимна на първия асистент.

— Добре! И всички — старт! — изрева първият асистент и няколко секунди по-късно кранът започна много бавно да следи

камерата от Сърпентайн, за да мине над дърветата и към мястото, където актьорите чакаха. Ръката на Кристъс бе вдигната, готова да им даде знак.

Тъй като знаеше, че заснемането никога не може да стане от първия път, което означаваше, че още доста време няма да имат нужда от Пейдж, Джийни се измъкна незабележимо и тръгна към караваната ѝ.

Пейдж седеше вътре, похапваше от оскъдната салата, която едно от момчетата за всичко ѝ бе донесло за обяд, и мързеливо прелистваше едно списание.

— О, здрасти, миличка — рече тя, когато Джийни почука и показва главата си през вратата, — влизай!

— Може ли да поговорим? — попита Джийни и седна на канапето срещу нея. — Насаме — добави тя, като хвърли един поглед към камериерката на Пейдж.

— Разбира се — отвърна Пейдж и махна с ръка на камериерката да излезе. — Какво ти тежи, миличка? — попита тя, когато останаха сами.

Десет минути по-късно Джийни напусна караваната на Пейдж, върна се на снимачната площадка и отправи сияеща усмивка на Кристъс. Помисли си, че ако той научи някога, не само ще я уволни, но и ще я убие, но някой трябваше да го направи и, разбира се, тя го направи.

Следващите три дни се оказаха истинско изпитание за целия екип — а най-вече за Кристъс. Наблюдавайки го, Джийни виждаше, че доброто му настроение вече принадлежи на далечното минало, и до известна степен не можеше да не се чувства отговорна за това, понеже машината за сняг бе започнала да изстрелва снежни топки вместо снежинки, някои от кадрите не се получаваха, а като капак Дейвид Ийстън бе на легло с висока температура. Естествено не можеше да твърди със сигурност, защото при такъв лош късмет бе разбираемо, че ще е в мрачно настроение, но тази сутрин, след като изчака, както се надяваше, правилния момент, тя му каза, че Кори е уволнена от работа и че телефонният ѝ номер не е включен в указателя.

— Така че не знам как ще я намериш — завърши унило Джийни, когато видя изражението на лицето му.

— Джийни, на път си да развалиш нашето приятелство — каза ѝ той. — Просто престани да ме тормозиш с Кори Браун или...

— Кристъс, просто ме чуй...

— Не! Ти ме чуй, защото е най-добре да се разберем още сега, Джийни. Ако исках да я намеря, щях сам да го направя, без да търся помощта ти. Така че престани да се месиш в неща, които не те засягат! И ако отново подхванеш тази тема, когато се каня да започна снимки, наистина ще те уволня.

Когато Кристъс изхвъркна към караваните гримьорни, Ричард се приближи до нея.

— Изглежда, успя да промениш настроението му — забеляза добродушно той.

— Не ми се прави на много умен! Знаеш ли, това някак ми напомня за времето, когато ти се влюби в мен. И ти не искаше да бъдеш влюбен, нали?

— И все още не искам, но ти не ми даваш шанс — засмя се той, целуна я силно по устата и отиде да си нагласи осветлението.

Това беше преди няколко часа и Ричард вече не се усмихваше. Всъщност никой не се усмихваше, но Ричард бе на път да загуби хладнокръвието си, докато се караше с проклетите британски осветители. Пейдж бе втората, която можеше да избухне всеки момент, както забеляза Джийни, когато се обърна и я видя да излиза от караваната си и да казва на фризьорката си, че пет пари не дава колко време ѝ е отнело да направи тази перука, просто нямало да я носи!

Джийни видя как Кристъс, оставяйки Ричард да се оправя сам, отива да усмири Пейдж. За негово удивление обаче Пейдж вече не искаше да обсъжда това — поне не с него — и хукна към караваната гримьорна несъмнено, за да предизвика там още по-голяма суматоха.

Кристъс се обърна и вече се канеше да повика Джийни, когато Колин Уокър, един британски актьор, чиито снимачни дни бяха изтеглили напред, за да се съобразят с Ийстън, се приближи до него.

Кристъс изстена вътрешно. Този човек бе дошъл при тях едва днес сутринта, а по всичко личеше, че ще се окаже една от най-неприятните личности, с които някога бе работил. В целия филм имаше само три сцени, а вече за пети път го питаше откъде трябва да

влезе. Кристър силно се изкушаваше да му каже да прочете проклетия сценарий, вместо да гледа само своите сцени, но понеже не му бе в стила да си го изкарва на актьорите, събра всичките останки от своето бързо стопяващо се търпение и прегледа още веднъж с Уокър всичките му сцени.

— Ако бях на мястото на Кристър, щях да кажа на тоя скапаняк да върви на майната си — отбеляза тихо скриптерката на Джийни.

— Аз също — рече Джийни.

— Линда! Иди да прегледаш сцените на Колин заедно с него — извика Кристър на скриптерката. — Той иска да знае в коя ръка му е била кърпичката, когато е излязъл от последния кадър.

— Беше в скапания му джоб, където така и не я видяхме — промърмори Линда, а след това се усмихна невинно и изприпка да изпълни задълженията си.

След сякаш цяла вечност машината за сняг започна да изхвърля снежинки, проблемът с осветителите бе уреден и Пейдж си беше сложила перуката. Бяха готови за снимки.

— Готови! — извика скриптерката на момичето с дъската за дубъл и първият асистент застана с мегафона в ръка, очаквайки знак от Кристър.

Кристър му кимна, камерата започна да снима и първият асистент вече бе отворил уста да кресне „начало“, когато...

— Момент! Момент! Момент! — извика Колин Уокър.

Кристър изскърца със зъби и вдигна поглед от монитора си.

— Какво има? — попита той.

— Помислих си дали да не се хвана за главата, преди да сложа ръка на сърцето си. Ти как смяташ?

— Спрете камерата! — кресна Кристър.

— Съжалявам — изкикоти се Колин, докато Кристър идваше към него. — Не искам да ставам досаден, но трябва да го направим добре, нали?

Пет минути по-късно камерата отново работеше. Всички бяха готови да започнат, дори и Колин, и този път Кристър бе застанал на ръба на площадката, за да гледа играта им.

Джийни стисна палци в джобовете си. Предстоеше експлозия, просто го предчувстваше, но засега снегът падаше, вятърът го духаше насам-натам, а машините за сух лед издишваха мъгла в гюрултията.

Целият екип бе затаил дъх и докато камерата се придвижваше през снега, а осветителите сменяха светлините от зелено на жълто, а след това на синьо, Уокър влезе в кадър в опърпания си някогашен костюм, с насълзени очи и покрити със скреж фалшиви мустаци и брада. Кристъс махна рязко с ръка и действието на фона започна. Уокър се озърна — както му бе наредено. Беше се загубил, намираше се на погрешно място, в погрешно време. В кадъра влязоха жени и деца, облечени в съвременни летни дрехи. Уокър примигна. Беше объркан и изплашен. Едно дете притича покрай него и го изгледа с любопитство — според указанията на режисьора. Тогава Уокър притисна ръце до гърдите си, изстена от мъка и се свлече, ридаейки, на колене.

— Стоп! — изрева Кристъс.

Джийни покри лицето си с ръце и Уокър едва не се скри зад един от осветителите, когато Кристъс се втурна към него.

— Помислих си... Стори ми се правилно... Ами...

— Преговорихме го само преди пет минути! Никакви ръце! Никакви колене! Никакви ридания! Майка му стара, това е филм! Не играеш за последните редове на театъра, играеш тук! — Той постави ръка над лицето на актьора. Продължи да го гледа вбесено, вече сърдит по-скоро на себе си, задето си е изпуснал нервите на снимачната площадка. — Отново! — извика той. След това добави със смразяващо тих глас: — Направи го както ти казах. Просто го направи за мен, става ли? — После протегна ръка и го изправи. — Справяш се чудесно, справяш се страхотно, но просто го давай по-кратко, разбра ли? Не можеш през целия си шибан живот да играеш все същия шибан задник.

Двадесет минути по-късно, след пет дубъла, лентата беше готова и първият асистент обяви така жадуваната почивка. Кристъс отиде право в караваната си, изхвърли всички оттам и затръшна вратата.

Ядът му бе толкова силен, че не можеше да седне. Никога не би търпял такива избухвания у другите и със сигурност нямаше да ги търпи у себе си. Той закрачи из караваната, прокара пръсти през косата си и удари стената с юмрук. Никога в живота си не бе говорил по този начин на актьор и макар Уокър със своята вбесяваща вироглавост и нелепите си преструвки вероятно да си го заслужаваше, не в това беше въпросът. Въпросът бе, че той, Кристъс, не можеше да се владее.

Погледна през прозореца и видя Джийни да се навърта недалеч. Отвори рязко вратата, за да ѝ каже да се разкара, но когато тя вдигна поглед и Кристъс видя, че на лицето ѝ е изписана искрена тревога, затръшна вратата, без да каже нито дума.

Отпусна се на един стол и се хвана с две ръце за главата. Нямаше отървяване, колкото повече се стараеше да не мисли за нея, толкова по-зле ставаше. Кори. Кори Браун. Не можеше да си я избие от главата. „Три пъти, по дяволите — кипна вътрешно той и удари с юмрук по масата. — Виждам съм я само три шибани пъти и обърна целия ми скапан живот като ръкавица.“ Денем не беше толкова зле, но нощем... нощем тя просто го изтезаваше. Не можеше да спи и умората и неудовлетворението му вече започваха да се промъкват през деня. Направо не можеше да повярва, че му се случва толкова нещо. Той беше разумен човек; човек, който се справяше и погаждаше с живота. Знаеше всичко, което можеше да се знае за любовта, и така би трябвало, беше я снимал от всеки възможен ъгъл, защо изобщо бе всичко това? Не спираше да се пита какво толкова особено има у нея. Как единствена от всички жени бе успяла да му причини това? И най-откаченото нещо бе, че вече почти не можеше да си представи лицето ѝ. Но не беше лицето ѝ, нали, нито пък тялото ѝ, макар че, бог му бе свидетел, нуждата да я докосне направо го подлудяваше. Особеното бе у нея! В онази чудновата наивност, в нелепите забележки, които смяташе за толкова интелигентни; в начина, по който объркваше нещата, макар да полагаше всички усилия да се държи хладнокръвно. Кристъс почти се усмихна, спомняйки си първия път, когато бе правил любов с нея и когато го бе разсмяла с упоритите си старания. По дяволите, не знаеше как, но бе успяла да влезе под кожата му, там, където най-много болеше. И сега, като знаеше, че Фицпатрик я е уволнил от работата, която ѝ бе толкова скъпа; като си помислеше, че е някъде сама, Кристъс имаше чувството, че ще му се пръсне сърцето.

Трябваше му известно време, докато се успокои, но още преди да е свършил, вече знаеше какво ще направи. Просто не можеше да го свърши, докато бе ядосан.

Хората навън бяха доста напреднали в нагласянето на следващия декор, когато той стана на крака, отвори вратата на караваната и извика:

— Джийни! Зная, че се криеш там някъде, така че ела веднага.

Джийни веднага си остави кафето, заобиколи тичешком караваната и мина отпред.

— Дай ми номера на TW — рече Кристъс веднага щом тя затвори вратата зад гърба си.

— Ще ѝ се обадиш? — засия Джийни.

— Не. Ще се обадя на Фицпатрик да го попитам къде е.

— О, боже, Кристъс, страшно се радвам да... — Тя млъкна, когато вратата на караваната се отвори.

— Джийни, миличка, видях те да влизаш тук... — казваше в този момент Пейдж.

— А, Пейдж — рече Кристъс и хвърли един поглед на Джийни, докато качваше краката си на масата. Пейдж бе един проблем, който трябваше да уреди, преди да се срещне с Кори. — Искам да поговоря с теб някой път... Например довечера. Имаш ли предвид...

Той млъкна, когато Пейдж най-изненадващо заотстъпва към вратата.

— Когато това свърши — изсъска тя, — ще имам да ти казвам много неща, Бенати! Дотогава ще си върша работата, но не искам да ме докосваш и не искам да оставам насаме с теб в една стая, освен ако няма и някой друг. Ясна ли съм? — И без да дочака отговор, затръшна вратата след себе си.

Кристъс се обърна слисано към Джийни.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той.

— Да пукна, ако знам — сви рамене Джийни, като се надяваше тонът ѝ да не е прозвучал прекалено невинно. — Но, изглежда, че няма защо повече да мислиш за нея, нали? А сега за Кори Браун.

— Просто ми дай номера, Джийни, и си върви. Ясно?

Кори се готвеше да излезе за снимки. Не ѝ беше особено приятно не само защото щяха да стоят в едно убежище за подложени на тормоз жени чак до след полунощ, но и защото с Аналайз бе станало направо непоносимо да се работи. Всичко, което Кори предлагаше, биваше отхвърляно или дори посрещано с подигравки и ако не виждаше колко е силна болката на Аналайз, щеше отново да се опита да поговорят.

Не беше се чувала и с баща си от онази вечер в „Риц“, освен когато позвъни, за да ѝ каже, че според него трябва да оставят нещата

да се поуталожат. Това не я изненада, макар да се вбесяваше от мисълта, че той отново отстъпва. Но скоро трябваше отново да поговори с него, защото, ако отношението на Аналайз от обявяването на годежа ѝ с Люк във вчерашния брой на „Таймс“ насам продължеше в същия дух, то, доколкото се виждаше, тя вървеше към срыв. Ликуването ѝ бе тъй пресилено, че не само Кори виждаше това. Очите ѝ блестяха прекалено ярко, смехът ѝ бе твърде звънък и гледаше Кори, сякаш бе пристъпила към годежа само за да удържи някаква победа над нея. И това само по себе си караше Кори да се пита дали чувствата на Аналайз към Люк най-сетне не са започнали да се накърняват. Проблемът бе, че при сегашното положение на нещата гордостта на Аналайз нямаше да ѝ позволи да го признае; поне не пред Кори, но пред баща си може би щеше да го направи. Може би той щеше да успее полека-лека да я измъкне от тази пародия на годеж. Не беше много вероятно, Кори знаеше това, но все някой трябваше да достигне съзнанието на Аналайз и макар да си бе обещала, че през почивните дни, докато монтираха заедно, ще опита пак, бе силно убедена, че Филип също трябва да опита.

Точно сега в офиса цареше хаос; в Средния изток се бе появила сензация, което означаваше, че на мястото трябва веднага да се изпрати екип, и всички крещяха, телефоните звънях, пък и факсът, ксероксите, телексите и компютърните принтери работеха с пълна пара. Точно когато си взе чантата, умирайки от нетърпение да се махне от тази врява, Кори откри, че механично е вдигнала телефона.

— Здравсти! — каза гласът от другия край на линията. — Люк Фицпатрик да е наоколо?

Сърцето на Кори се преобърна, след това усети как дъхът ѝ спира и тя се смъкна обратно на стола.

— Ало? — каза отново гласът. — Искях да говоря с Люк Фицпатрик. Той там ли е?

— Кристъс — прошепна колебливо Кори, — тук е Кори Браун. Не зная дали ме помниш...

— Кори!

— Да. — Изведнъж сърцето ѝ се изпълни с радост. — О, значи си спомняш!

— Какво, по дяволите, говориш? Разбира се, че си спомням. Какво правиш там?

— Тук работя — засмя се тя, като се опитваше да си спомни какво си е обещала да му каже, ако ѝ се обади. Но той не се обаждаше на нея, нали? Обаждаше се на Люк и при тази мисъл сърцето ѝ се сви.

Той говореше нещо, но Кори не можеше да го чуе, понеже някой ѝ крещеше в ухото.

— Как си? — попита го тя и сложи ръка на устата на Пъркин.

— Добре — отвърна Кристъс и гласът му стана по-дълбок, с онази звучна интимност, която Кори твърде добре си спомняше, и сякаш цялото ѝ тяло започна да се разтапя. — А ти как си? — попита я.

— О, добре. Как е филмът... върви ли?

— Аха, страхотно. Одобрен е за Кан.

— Това е добра новина — рече Кори със съзнанието, че говори глупости, но не бе в състояние да измисли нищо друго. — Къде си? Звучиш така, сякаш си съвсем наблизо.

— В Лондон.

Макар вече да знаеше това, сърцето ѝ запърха, когато чу Кристъс да го потвърждава.

— О, това е чудесно — рече тя.

Анализ ѝ извика нещо.

— Може би трябва да тръгваш нанякъде? — попита той.

— Страхувам се, че да. Да те свържа ли с Люк?

— Не.

Последва пауза, в която никой от тях не знаеше какво да каже. Кристъс я наруши пръв.

— Виж, причината да се обадя на Люк — каза ѝ той — бе, че мислех да взема от него телефонния ти номер. Всъщност исках да говоря с теб.

Кори затвори очи. Радостта ѝ бе толкова силна, че не знаеше дали ще може да я сдържи.

— Но нали знаеш, че работя тук — засмя се несигурно тя.

— Мислех, че вече не си там. Объркване на линиите. Както и да е, потърсих те, защото се питах дали не би искала да дойдеш в Уилтшайър през почивните дни?

— С теб? — едва успя да каже Кори, сигурна, че всеки момент ще се събуди и ще открие, че всичко това е било само сън.

Той се засмя.

— И още двеста и няколко души.

Кори също се засмя.

— Не знам кой може да устои на това предложение. Предполагам, че снимаш там?

— Правилно. Заминаваме утре. Е, ще дойдеш ли през почивните дни?

— Аха. Ами добре. — Май вече нямаше да може да го изпрати по дяволите.

— Добре. Ще те чакам в петък вечерта в хотел „Касъл Коум Мейнър Хаус“. Там сме отседнали.

— О, почакай малко! — извика Кори, понеже внезапно си припомни, че през почивните дни двете с Аналайз ще монтират. — Мисля, че не съм свободна. Ох, по дяволите! Виж, ще се опитам...

— Няма нищо. Щом не си свободна, не си свободна.

— Кристъс! Не съм казвала такова нещо! Опитвам се да ти кажа, че ако успея да...

— Няма нищо, разбирам — рече той. — Имаш други ангажименти.

— Имам монтаж, за бога! — кресна тя, но линията вече даваше свободно.

Макар че знаеше от вестниците в кой хотел е отседнал, Кори успя да се обади на Кристъс чак на следващата вечер. Трябваше да му обясни защо може да не отиде с него през почивните дни, просто не биваше да го оставя с впечатлението, че не иска да го вижда. Но когато най-сетне се свърза с хотела, той не беше в стаята си.

— Искате ли да оставите съобщение? — попита я операторката.

— Не, благодаря — отвърна Кори. След това неочаквано си спомни за Джийни и попита дали тя е в хотела.

— Моля те, би ли предала на Кристъс едно съобщение от мен? — попита Кори, когато чу гласа на Джийни. — Тук е Кори Браун.

— Разбира се, Кори — ухили се Джийни. — Какво искаш да му кажа?

— Просто, че през почивните дни ще монтираме и затова може и да не успея да дойда в Уилтшайър. Но ако се измъкна, ще дойда там — ако все още го иска.

— О, разбира се, че все още иска да дойдеш! — засмя се Джийни. — И това е едно съобщение, което с огромно удоволствие ще

му предам. Между другото аз щях сама да ти се обадя, за да видя дали не би си променила решението.

— Наистина ли? — рече изненадано Кори.

— Аха. Нали разбираш, мислех, че ще му кажеш да върви по дяволите, което и аз бих направила, ако бях на твое място. Но дори и така да е било, май впоследствие си променила решението си.

Кори се разсмя.

— Имах такова намерение — призна тя, — но някак си не се получи.

— Радвам се. Виж, нека ти дам номера на мобилния си телефон, за да ми се обадиш дали си успяла, тъй като Кристърс е доста труден за откриване.

Кори записа бързо номера и вече се канеше да се сбогува, когато Джийни вметна:

— Преди да затвориш, искам да ти кажа нещо, което ми се струва, че трябва да знаеш, Кори... Кристърс наистина е страхотен и аз го обичам до смърт, но няма особено желание да бъде влюбен, това доста го изнервя, нали разбираш? Е, ще свикнеш с това... Просто исках да те предупредя да не го приемаш твърде сериозно.

Толкова поразена, че едва говореше, Кори увери Джийни, че ще се опита да бъде там през почивните дни, и затвори.

Сънуваше, сигурно сънуваше, защото Джийни наистина бе казала, че Кристърс е влюбен. В нея! В Кори Браун! Да не би това да означаваше, че и той е мислил за нея през цялото това време? О, боже, само да бе знаела... И понеже всеки момент можеше да се пръсне от възбуждане, тя вдигна телефона и набра номера на Пола.

— О, Кори — проплака Пола. — Съжалявам, може ли да ти се обадя по-късно? Бебето пици така, сякаш го колят.

— Чувам — отвърна Кори, като преглътна с мъка разочарованието си. — Какво й има?

— Не зная. Но при теб всичко е наред, нали?

— Да, само исках да ти кажа... — Тя млъкна, неспособна да чуе дори себе си, понеже писъците на бебето бяха станали още по-високи.

— Какво каза? — изкрещя Пола.

— Нищо. Обади ми се, когато можеш.

Кори затвори, седна с чаша вино в ръка и започна да мисли как да се отърве от монтажа в почивните дни.

През следващите няколко дни опита всичко без черна магия, за да го отложи, но графикът беше такъв, че ако не направеха монтажа в уикенда, предаването нямаше да бъде готово навреме. Накрая, в отчаянието си, тя се довери на Аналайз и я попита дали би имала нещо против да го завърши сама.

— Разбира се, щом искаш да зарежеш работата по средата — отговори ледено Аналайз.

— Нямам предвид нищо такова — рече Кори. — Просто исках да кажа, че...

— Че не си професионалистка — прекъсна я Аналайз.

Беше ѝ на върха на езика да напомни на Аналайз как се бе държала в миналото, но като знаеше колко е нещастна, прехапа устни — сега караниците нямаше да доведат доникъде.

— Сигурна ли си, че искаш да се срещнеш с Кристърс Бенати, а не с баща ми? — сопна ѝ се подлю Аналайз.

— О, Аналайз — изстена Кори, — само да знаеше какво говориш!

Изкушаваше се да ѝ каже коя е, но Аналайз не беше в подходящо настроение да го чуе. А и според Кори Филип бе човекът, който трябваше да ѝ го каже.

— Не мисля, че ме интересува. Започваме монтажа в събота в девет часа.

Едва по-късно същия ден Кори научи истинската причина за непреклонността на Аналайз — Люк нямаше да бъде в Лондон през почивните дни и тя не искаше да остава сама.

Шивоун седеше на стола си до прозореца в ранната утрин, втренчила поглед в хоризонта. През щорите се промъкваха лъчите на яркото зимно слънце и нашарваха спартанската мебелировка с райета от бяла светлина и сива сянка, а нежното лице на Шивоун се бе зачервило от едната страна. В стаята цареше пълна тишина, чуваше се само далечният монотонен шепот на вълните. Когато вратата се отвори, тя не се помръдна, дори не мигна.

Люк прекоси тихо стаята, като я гледаше и се молеше безмълвно Шивоун поне веднъж да покаже, че е забелязала присъствието му, но тя, разбира се, не го направи.

— Ето виж какво ти донесох, Шивоун — каза той, докато се приближаваше към нея с голяма квадратна кошница в ръце. — Искаш ли да знаеш какво има вътре? Да, разбира се, че искаш. — Като постави кошницата на перваза, той отвори капака и бръкна вътре.

— Виж тук — каза, като сложи двете зайчета на рамото си, — не са ли прекрасни? Сиви искаше, нали? Каквито имаше преди? Добре, радвам се, че съм разбрал правилно. Искаш ли да ги подържиш?

Той сложи зайчетата в скута на Шивоун. Шивоун примигна веднъж, два пъти, но очите ѝ не се отместиха от навъсения хоризонт. Люк вдигна ръката ѝ, сложи я на едно от зайчетата и ѝ показва как да го гали. След това дълго стоя прав и я наблюдава, очаквайки експлозията, но Шивоун просто гледаше в пространството и гладеше механично с ръка козината на зайчето. От празното изражение на лицето ѝ бе повече от очевидно, че няма представа какво е това.

Люк затвори очи, когато ослепителният гняв избухна в главата му. Той се извърна, като се опитваше да се овладее, но разбра, че този път няма да може. Пред очите му танцуваха спомени — отблъскващите кошмарни образи на копелето и на всичко, което се бе случило... Болката, унижението; страхът, писъците... Той притисна ушите си с длани, сякаш за да затвори ужасната ярост вътре, но тя бликаше от всяко отвърстие на тялото му. Собственият му глас го заля като ревящи вълни по време на буря и го запрати в кошмара на миналото.

Вратата зад него се отвори, но той си проправи път и избяга от чудовището, което протягаше хищните си нокти... Тича и тича, докато остана без дъх, докато краката му започнаха да се подгъват от болка, докато пред очите му не остана нищо, освен бляскавите искри на изтощението. Тогава и само тогава позволи на Кори да влезе в съзнанието му и застана безпомощно, усещайки как мисълта за нея започва да го утешава. Но когато падна на пода, прегърнал здраво гърдите си с ръце и пламнал в огън, копелето го очакваше. Копелето я откъсна от него, обърна я и набута насила ухиленото си лице в съзнанието му. Люк се сви като обезумял и задърпа главата си, сякаш за да отскубне оттам противния образ. Но лицето на проклетото изчадие стоеше там, обезформено от смях, злорадо разкривено, а след това в очите му блесна похот.

— Не! Не! — изрева Люк и покри главата си с ръце... Но нямаше къде да избяга. Копелето все още бе там и победоносно изтръгваше

лапа след лапа от зайците, като оставяше кръвта да шурти по ръцете му... А после я облада с безумен смях... Копелето облада неговата Шивоун, точно там, в главата му...

---

[1] Езерото в лондонския Хайд Парк. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вече наближаваше четири следобед в събота, а Кори и Аналайз бяха успели да монтират само седем и половина минути програмно време. Кори знаеше, че с това темпо няма никаква надежда да се измъкне дори в десет часа, а и едва ли би могла да си позволи да хване последния влак за нататък — просто жените вече не можеха да пътуват сами толкова късно.

Причината да изостават толкова с графика бе в Аналайз, понеже тя нарочно затрудняваше работата, за да е сигурна, че уикендът на Кори ще бъде съсипан. И това, че все пак изпитваше някакво чувство за вина, също не помагаше особено, Аналайз говореше тъй троснато, сякаш самата Кори бе виновна за държането ѝ. Цял ден Кори се сдържа с големи усилия, но от около час усещаше, че започва да ѝ отговаря по същия начин; най-сетне тя призна поражението си и се обади на Джийни, за да ѝ съобщи, че няма да успее да отиде в Уилтшайър. И понеже беше бясна на Аналайз, задето се държеше толкова детински и егоистично, Кори посочи истинската причина.

— Нищо не мога да направя — бе добавила след това, — тя е продуцентът. Но ще обясниш на Кристъс, нали, и ще се погрижиш да разбере, че не е, защото не искам да дойда?

Джийни я увери, че ще направи именно това, и когато Кори излезе от пустата работна зала и се върна в полутъмната монтажна, завари Аналайз и монтажиста да си бърбят пред замръзналите на един кадър монитори.

— О — рече саркастично Аналайз, когато Кори влезе в стаята, — много мило от твоя страна да се присъединиш към нас. Съжалявам, ако това пречи на любовния ти живот, но имаме нужда от записа на интервюто с Брадшоу.

Кори бе дала касетата на Аналайз още когато се бяха срещнали сутринта, Аналайз го знаеше. Но сега очевидно я бе скрила, за да забави още работата. Кори най-сетне успя да намери касетата на дъното на чантата си и докато я подаваше на Аналайз, каза:

— Ще ти бъда благодарна, ако не ми бъркаш повече в чантата без разрешение.

— О, колко умно! — присмя ѝ се Аналайз. — Сега вече ще ме обвиняваш за всичко, така ли?

— Да, така — отвърна Кори. — И се надявам да изпитваш някакво удоволствие от това, защото иначе всичките ти усилия ще идат напразно.

След това седна, обърна се към Колин и го попита дали е готов да продължат. Аналайз я гледеше злобно, без да е сигурна, че е разбрала забележката ѝ, но когато Колин започна да превърта касетата с Брадшоу, тя отново се обърна към мониторите.

В пет и половина внезапно съобщи, че може и да направят един час почивка в седем. Кори я изгледа свирепо, защото много добре знаеше защо е тази почивка, особено пък толкова дълга — Аналайз искаше да отиде с колата до апартамента на Люк и да провери дали не се е върнал. Кори реши, че това наистина минава всякакви граници, и вече се канеше наистина да я постави на мястото ѝ, когато телефонът звънна. Тя хвърли на Аналайз унищожителен поглед и грабна слушалката.

— Ало? — кресна в слушалката.

— О, някой здравата се е вкиснал — засмя се Кристъс.

Когато чу този прекрасен кадифен глас, Кори усети как напрежението ѝ започва да спада. Тя обърна гръб на Аналайз и Колин и каза тихо:

— Здравсти, как си?

— Добре. Как се оправяш с своята заядлива продуцентка?

— В момента не много успешно — усмихна се Кори. — Предполагам, че Джийни ти е обяснила?

— Да, обясни ми. И мисля, че ти дължа едно извинение, защото ти затворих телефона оня ден.

— Приема се.

— Значи не можеш да се измъкнеш, а?

— Изглежда, че не. Опитах всичко, което ми дойде наум, но тя просто не поддава.

— Разбирам. Е, тогава май аз ще трябва аз да дойда, нали?

Кори затвори очи. Сърцето ѝ сякаш започна да се разширява, докато запълни гърдите ѝ.

— Но... Сигурен ли си? — прошепна тя. — Искам да кажа, наистина няма да свърша до късно.

— Тогава просто ще се наложи да почакам, нали?

— Ами филмът ти? Тоест няма ли да кажат нещо, ако просто станеш и заминеш за Лондон?

Кристъс се засмя и едва тогава Кори усети колко глупав е бил въпросът ѝ.

— Ще дойда да те взема от TW — рече той. — Точно след Батърсий Бридж, нали?

— Точно така — отвърна Кори, чувствайки, че всеки момент ще се разтопи от облекчение и радост.

— Кори! — кресна Аналайз. — Можем ли да получим вниманието ти тук, моля?

— По-добре да вървя — каза тихо Кори на Кристъс.

— Добре. Ще се видим след час-два.

Почивката в седем се оказа само десет минути. Колин изяде сандвичите, които жена му му бе приготвила сутринта, а Аналайз и Кори старателно се криеха една от друга зад неделните вестници. Очевидно Люк не се беше върнал, където и да бе отишъл, и затова Аналайз все още стоеше тук. И въпреки че Кристъс вече бе на път за насам, на Кори ѝ бе трудно да омекне към нея. Аналайз бе направила всичко възможно да развали почивните ѝ дни и понеже беше една разглезена пикла, тази вечер нямаше да получи нито капка съчувствие от Кори. Кори дори не ѝ каза, че Кристъс пътува за насам, скоро сама щеше да разбере това.

Малко преди осем на вратата се почука и Бил, човекът от охраната, влезе със светнало лице.

— Кори, имаш посетител — съобщи той. После отстъпи настрана, отвори широко вратата за Кристъс, махна церемониално и едва не се поклони, сякаш Кристъс бе някаква кралска особа.

Кори се изправи и в момента, в който зърна изписания на лицето му мрачен хумор, сърцето ѝ така се изпълни, че успя само да му се усмихне. Осъзна, че каквото и да си бе въобразявала, че изпитва към него през дългите месеци от връщането си от Лос Анджелис насам, то е просто нищо в сравнение с чувството, което я завладя. И още повече че присъствието му тук изглеждаше като нещо напълно естествено, както ѝ се стори естествено да отиде и да го целуне нежно по устните.

— Здравсти — засмя се той и я погледна в очите, сякаш в стаята нямаше никой друг.

— Здравсти — отвърна Кори с глуповата усмивка.

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че той ѝ намигна, а след това проследи погледа му и се обърна към Аналайз, която го зяпаше, сякаш бе някакво привидение. Кристърс отиде до нея, протегна ръка и каза:

— Как я караш, Аналайз? Радвам се да те видя отново.

— Ами добре съм — измънка Аналайз и се здрависа с него. — И аз се радвам да те видя.

След това той се обърна към Колин, който го гледаше с любопитство, очевидно опитвайки се да си припомни къде го е виждал преди. Кристърс се ръкува с него и се представи, а Кори едва успя да сподави смеха си, когато видя ококорените почти благоговейно очи на монтажиста.

— Моля ви, не искам да ви прекъсвам — рече Кристърс и заотстъпва заднишком към празния стол до Кори. — Имаш ли нещо против да седна? — попита той Аналайз.

За да сдържи смеха си, Кори пхна език в бузата си, впери поглед в бележките и предложи да прегледат заснетото около дома. Когато тя съобщи хронологичните координати на Колин, Кристърс скръсти ръце и изпружи крака напред, за да му е по-удобно, докато гледа.

След петнадесет минути вече ѝ бе толкова трудно да сдържа смеха си, че се наложи да излезе в коридора, за да си поеме дъх. Знаеше какво точно цели Кристърс, нещо повече, бе сигурна, че ще успее, защото на Аналайз вече ѝ личеше колко е притеснена от присъствието му. Изглеждаше толкова вгълбен, че Кори почти изпита съжаление към Аналайз; все пак кой, по дяволите, би искал режисьор от такъв ранг да му наднича през рамото, докато се опитва да взема важни решения? Разбира се, Кристърс не бе казал и дума, но имаше толкова заинтригуван вид, че ако не ѝ беше намигнал, Кори щеше да му повярва.

Когато се върна в монтажната, Кристърс седеше опрял лакти на коленете си, сериозен и съсредоточен, докато Колин му обясняваше как въвежда монтажните кодове в компютърната памет, за да се приготви за дублиране. Аналайз, с молив зад ухото и друг между зъбите, ровеше из бележките си, което вероятно бе поредната причина за спирането на работата. Като видя, че Кристърс е искрено

заинтригуван от това, което му разправя Колин, Кори се промъкна до стола пред него и седна тихичко. Не му пречеше да вижда, но той се премести малко по-напред и опря ръка на облегалата на стола ѝ, за да гледа над рамото ѝ. Кори отвори копието от текста пред себе си и понечи да попита Аналайз какво търси, но усети пръстите на Кристъс да я докосват леко по хълбока и думите замръзнаха на устните ѝ. Реакцията ѝ бе толкова мигновена и силна, че едва не ахна. Знаеше, че той все още е вперил очи в мониторите, и като хвърли бърз поглед към Аналайз и Колин, видя, че те правят същото. Затова прибра ръка под масата и докосна неговата. Той улови пръстите ѝ и ги стисна лекичко.

Не мина много време — Кристъс все още държеше ръката на Кори — и Аналайз каза с глас, малко по-писклив от обикновено, понеже се мъчеше да прозвучи нехайно:

— Кори, можеш да си вървиш вече, ако искаш. Смятам, че ще се справя сама със следващото интервю.

— Сигурна ли си? — рече Кори, която бе очаквала това, но не толкова скоро.

Аналайз сви рамене.

— Предполагам, че Кристъс е гладен, след като е снимал цял ден. Защо не го заведеш някъде на вечеря, тъй и тъй е бил толкова път дотук?

— О, тук ми е съвсем добре — увери я Кристъс, пусна пръстите на Кори, облегна се назад и скръсти ръце зад главата си.

Кори го изглежда яростно, но преди да успее да каже нещо, той се обади:

— Струва ми се много интересно да наблюдавам тази невероятна техника в действие. Мога да седя тук цяла нощ.

Кори зърна смеха в очите му, присви своите и промърмори през зъби:

— Не си насилвай късмета!

Той се ухили широко. Кори завъртя очи и започна да си прибира нещата.

— Тогава ще се видим утре в девет — каза тя на Аналайз, докато си тръгваше.

— Точно така — отговори Аналайз, без да се обръща.

Кори застана на вратата, потрепвайки нетърпеливо с крак, за да изчака Кристъс, който се беше изправил с ръце в джобовете зад Колин

и Колин му обясняваше още нещо.

— Ти си непоправим! — каза му тя, когато най-сетне тръгнаха по коридора към тъмния офис.

— Аз? — попита невинно той.

— Да, ти! Много добре знаеше, че ако дойдеш, Аналайз ще се почувства принудена да ме пусне.

— Ама аз не съм казал нито дума! — възрази той.

— Не беше нужно. А всички тези преструвки, че не знаеш как става монтажът в телевизията...

— Но аз наистина не знам — прекъсна я Кристъс, докато ѝ вземаше палтото и ѝ помагаше да се облече — и наистина ми беше интересно.

Кори пхна ръце в ръкавите и когато Кристъс дръпна палтото до раменете ѝ, понечи да каже още нещо, но той я хвана за яката и я обърна.

— Страшно се радвам да те видя — промърмори и я придърпа за яката към себе си.

— И аз страхотно се радвам да те видя — прошепна Кори, когато я пусна, — но ако направиш отново това, не знам дали ще съм в състояние да изляза оттук.

Той се ухили.

— Толкова ли беше хубаво?

Кори се засмя, клатейки глава, метна чантата си през рамо и го издърпа от залата.

— Гладна ли си? — попита той, докато слизаха с асансьора.

— Не съм сигурна — отговори тя и си наложи да се усмихне.

Очите на Кристъс се смееха, когато се наведе да я целуне.

— Какво ще кажеш да си вземем нещо от някой китайски ресторант и да го отнесем у вас?

— Звучи ми добре — отвърна тя, като се чудеше колко още от тази еуфория ще може да понесе.

Наетата кола стоеше точно пред входа върху двойните жълти линии, където, както Кори откри, Бил я пазеше като очите си. Кристъс му благодари и поиска да му даде бакшиш, но Бил не пожела и да чуе.

— Направи този ден велик за него, знаеш го, нали? — забеляза Кори, докато излизаха на пътя.

— Имам навика да правя такива неща за хората — ухили се той.

Кори зяпна.

— О! Ти, самомнителен...

— Самомнителен какво? — попита Кристъс, когато тя спря.

— Не знам, но ще измисля нещо — засмя се Кори.

— Няма ли да ми кажеш вече накъде да карам? — рече той, когато стигнаха до първите светофари.

— Право напред до следващите светофари — отвърна тя. — Кристъс...

— Казах ли ти, че изглеждаш страхотно? — прекъсна я той.

Очите на Кори проблеснаха немирно.

— Не, но не е нужно, защото вече го знам.

Кристъс избухна в смях, превключи скоростите и потегли.

— Кристъс — започна отново Кори, — не знам дали сега е подходящият момент да говоря по този въпрос, но ще го направя. Имам предвид, че ми е доста трудно да те разбера, след като последния път, когато бяхме заедно, си замина, без да ми кажеш и дума. И повече не се обади... Въпреки всичко сега си тук и... — Тя поклати глава. — Просто не разбирам. Какво се случи?

Макар да се усмихваше, Кристъс я погледна и когато заговори, Кори усети сериозните нотки в гласа му.

— Не знам дали сега е подходящият момент да говоря по този въпрос, но ще го направя — рече той, повтаряйки думите ѝ с известна ирония. — Случи се това, че не мога да те избия от главата си. Когато ти казах, че това не е история само за една нощ, изглежда, съм бил искрен. Между нас става нещо изключително, двамата го знаем. Но онази вечер, когато дойдох при теб и те наблюдавах, докато плуваше в басейна, Фицпатрик ми каза нещо, което ужасно ме вкисна. Не че му повярвах, не му вярвах дори и в момента, в който го казваше, но тогава търсех начин да се измъкна и го използвах. Трябва да ме разбереш, не исках да се забърквам в сериозна връзка... но ти ме привличаше неудържимо и усещах, че се поддавам. И тогава, когато Фицпатрик започна да приказва как си била негова собственост, че спял с теб...

— Значи това ти е казал! — прекъсна го Кори. — Знаех си, че ти е подхвърлил нещо.

— Налага се да вземем решение, Кори.

Потънала в разговора, Кори го погледна с широко отворени очи.

— Наляво или надясно да карам? — ухили се той.

— Надясно — изкикоти се Кори. — И така — рече тя, когато поемаха по Кингс Роуд, — тръгнал си си заради това, което ти е казал? Което все пак значи, че си му повярвал?

— Тръгнах си, защото нещата взеха прекалено да се усложняват — поправи я той.

Кори помълча известно време, разкъсвана между гнева си към Люк и прекрасните чувства, които признанията на Кристърс предизвикваха у нея.

— Е — каза той, — спала ли си някога с него?

Кори се поколеба.

— Два пъти — призна тя. — Спах с него два пъти и оттогава ми се иска това никога да не се е случвало. Спри там.

Следвайки указанията ѝ, Кристърс спря колата и изгаси двигателя.

— Няма ли нещо да кажеш? — промълви Кори, за да наруши тишината, която настъпи след признанието ѝ.

Кристърс въздъхна тежко.

— По дяволите, знаех, че не си девствена — рече той, — но ми е неприятно да узная, че е бил Фицпатрик. Първият ли беше?

— Не. Преди него съм спала с още двама. Но — продължи тя — ти си единственият, с когото съм спала, без да използваме кондом, ако това означава нещо.

— Това притеснява ли те?

— Не знам. А трябва ли?

— Не. Преди филма си направих пълни изследвания. Все пак мисля, че сме действали доста безотговорно. — Той се обърна и я погледна. — Но аз съм чист и ти си чиста, така че какво ще кажеш да продължим да бъдем безотговорни?

— Това изисква вяност — отвърна Кори, без да се замисля.

Той кимна.

— Готов съм за това. А ти?

Кори само го погледна, толкова слисана, че едва успя да отговори.

— Да — прошепна тя. — Готова съм за това.

Кристърс плъзна пръсти под косата ѝ и започна да гали с палец челюстта ѝ.

— Какво правиш с мен, Кори Браун? — прошепна той.

В отговор Кори обърна лицето си и целуна дланта му, без да сваля очи от него.

— Хайде да отидем да вземем нещо за ядене и да се прибираме у вас — промърмори той.

Двадесет минути по-късно вече влизаха в ателието ѝ и Кори светваше лампите.

— Сложи яденето на масата, ако обичаш, аз ще донеса чинии — рече тя, пусна чантата си на пода и започна да си разкопчава палтото.

Кристъс отиде до масата за хранене, сложи картонените кутии с китайска храна на нея и когато Кори се опита да мине покрай него, я придърпа в прегръдките си.

— Значи това е твоят дом? — каза тихо той и се огледа наоколо.

Кори се усмихна несигурно.

— Е, знай, че не е като вила на Холмби Хилс, но...

Той я прекъсна с целувка, толкова нежна, че устните му едва докоснаха нейните. После се отдръпна назад, погледна я в очите и отново докосна устните ѝ. Кори вдигна поглед към него и когато видя чувството, замъглило очите му, спусна клепки и устните ѝ се разтвориха. След това той отново я целуваше, като нагаждаше бавно и нежно устните си към нейните, притискаше цялото ѝ тяло към себе си и я придържаше, когато тя се вкопчи в него с подкосени колене.

— Кори, толкова много те желая! — прошепна Кристъс, без да отделя съвсем устни от нейните. — Искам те веднага, тук... О, боже — изстена той, когато Кори се притисна още по-силно в него, и я целуна, като този път пъхна език дълбоко в устата ѝ.

Успяха някак да се качат по стълбите, като през цялото време се целуваха, ръцете му шареха под роклята ѝ, а пръстите ѝ търсеха да усетят възбудата му. Кристъс стигна пръв горе, обърна се и застана повисоко от нея, опрял едната си ръка на стената, а другата на парапета, докато тя сваляше ципа на дънките му. Гледаше я как освобождава втвърдения му член, а след това нададе дълъг стон, когато тя се наведе, за да го поеме, смъквайки дънките му.

— Ела тук — промърмори той и я придърпа в прегръдките си.

Кори все още стоеше на по-долното стъпало, когато се наведе да я целуне. Той вдигна светлата кашмирена рокля към раменете ѝ, изхлузи я през главата ѝ и продължи да я целува. През това време Кори

разкопча ризата му, сложи длани с разперени пръсти на гърдите му, плъзна ги надолу към корема и погали нежно тестисите му с пръсти.

Леглото бе толкова близо, че Кристъс просто се отпусна назад, издърпвайки я върху себе си, и без да престава да я целува, изрита първо обувките, а после дънките си. Кори се претърколи по гръб, като го повлече със себе си, и плъзна пръсти надолу по гърба му.

— Седни — прошепна той и се отмести, — искам да те гледам как се събличаш.

Кори се надигна и докато търсеше закопчалката на сутиена на гърба си, той смъкна внимателно бикините и чорапогащника надолу по бедрата ѝ. На бляскавата лунна светлина, която струеше от оберлихтата над тях, Кори виждаше, че очите му са отправени към лицето ѝ, но когато смъкна дантелените чашки на сутиена и освободи тежките си, млечнобели гърди със сочни розови зърна, погледът му слезе надолу.

— Мили боже! — изстена той, пусна бикините и чорапогащника ѝ на пода, изтърколи се по гръб и едва не я повдигна върху себе си.

Кори бе коленичила и ръцете му се намираха на талията ѝ. Той се надигна към зърното, което бе по-близо до устните му, и докато устата изглеждаше заета с гърдите ѝ, ръцете му неспирно изследваха задните части и бедрата ѝ, довеждайки я до такава възбуда, че Кори започна да го моли да я обладае.

Той вдигна поглед към нея и се усмихна, като клатеше глава, и Кори, макар да бе останала без дъх, също се усмихна. Но когато седна на краката му и сведе глава над него, той я спря и отново я застави да коленичи.

— Добре, печелиш — промърмори, — искам да съм в теб. Дълбоко в теб.

Думите му предизвикаха у нея такъв взрив от удоволствие, че тя плъзна език в устата му и изстена, когато се устреми отново към гърдите ѝ и избегна търсещите ѝ устни. Накрая пхна ръка между телата им, насочи пениса си към нея и я издърпа върху себе си нежно, много бавно, така че да могат да се наслаждат на всеки момент от проникването.

— Седни — прошепна Кристъс и повдигна коленете си. — Седни, за да мога да те гледам. — И когато Кори се облегна на краката му, той сложи ръка на венериния ѝ хълм и плъзна пръстите си надолу. Отначало Кори бе в състояние само да го гледа, като едва дишаше от

удоволствие, а след това, когато започна да движи таза си, тя отметна глава назад, усещайки, че не може да се владее повече.

— О, не! — извика тя. — Кристъс, не мога повече!

Тогава той също седна, продължавайки да целува гърдите ѝ, докато Кори се притискаше силно в него. Кристъс знаеше, че тя вече е много близо до кулминацията, но ненадейно прекъсна акта и след като потуши протестите ѝ с устни, я бутна по гръб. После легна отгоре ѝ, повдигна се на лакти и отново проникна в нея. Кори уви крака около кръста му и впери поглед в него. Той проникваше с дълги, внимателни тласъци, позволявайки ѝ да почувства всеки сантиметър от него.

— Да, о, да! — мълвеше тя и мятеше глава, притворила очи. След това ахна и широко отвори очи, когато усети резкия тласък. Повтори отново и отново, пръстите му намериха нежното място между бедрата ѝ.

Кристъс наблюдаваше лицето ѝ и усещаше как тялото ѝ започва да потръпва, докато разбра, че ще ѝ е невъзможно да понесе повече, повдигна коленете ѝ и събра всичките си останали сили, за да стигнат едновременно там.

— О, Кристъс, Кристъс! — изхълца тя, обхваната от такова мъчително, омаломощаващо усещане, че ръцете ѝ паднаха от раменете му и можеше само да стене задъхано. Накрая оргазмът ѝ го заля и той продължи да навлиза с тласъци в самото му сърце.

Беше я притиснал здраво към себе си и започна да я целува брутално, усещайки как мускулите ѝ го притискат неудържимо, притегляйки го към себе си. После спермата му се изля в нея и тя се притисна в него, проплаквайки и шепнейки:

— Чувствам те! О, Кристъс, чувствам те толкова дълбоко в мен!

Когато всичко свърши, Кори легна мълчаливо до него, стисна ръката му и се загледа нагоре към оберлихта. Докато преживяваше отново всеки момент, който бяха прекарвали заедно, всяка дума и всеки жест от пристигането му в TW вечерта, усети как сърцето ѝ се изпълва като пълноводна река, че едва ли бе възможно да бъде по-щастлива или по-удовлетворена.

Вече чуваше равномерното му дишане, но знаеше, че не е заспал, макар очите му да бяха затворени. Тя се обърна към него и огледа съвършеното му тяло на лунната светлина — изглеждаше толкова мургав и мъжествен в контраст с млечнобялата ѝ плът.

— Какво си мислиш? — попита тя, когато очите ѝ се върнаха на лицето му и откри, че Кристъс я гледа.

Той се усмихна, затвори отново очи, поднесе ръката ѝ към устните си и каза:

— Джийни смята, че съм влюбен в теб.

Сърцето на Кори сякаш спря и тя зачака, като едва смееше да диша. Най-сетне той отвори очи и усмивката му изчезна.

— Мисля, че може би е права — каза дрезгаво той, притегли я към себе си и я целуна силно.

Когато я пусна, Кори просто продължи да го гледа. Изведнъж в очите му се появи смях.

— Нямах ли какво да кажеш? — усмихна се той.

Кори сведе очи, облегна чело на рамото му и промърмори:

— Не зная какво да кажа. Тоест всичко е толкова... ами изглежда съвсем нереално. Ти и аз и...

Той се засмя.

— За момент ми се стори, че ще кажеш „неочаквано“...

— Неочаквано е...

— Но какво изпитваш? — попита той и я целуна по темето.

— Ами... май съм прекалено объркана.

Говореше искрено. Не че не беше сигурна в чувствата си, просто не знаеше колко често му се е случвало да употребява тези думи и дали те наистина означават за него толкова, колкото за нея. До този момент не го беше съзнавала, но сега разбра, че ако му признае любовта си, това би означавало всичко. За нея изричането на тези думи предхождаше абсолютното обвързване. Беше готова за това, но ако то не означаваше същото за него...

Той я прегърна.

— Хей, всичко е наред, бръмбарче, няма да те карам да бързаш.

Неочаквано очите на Кори се напълниха със сълзи и тя се засмя.

— О, Кристъс, така ме наричаше майка ми!

— Така ли? — усмихна се той и обърна лицето ѝ към себе си. — Тогава, предполагам, че затова плачеш. Все още ли ти липсва?

Кори кимна.

— Постоянно.

— Защо не ми разкажеш за нея?

— Не мога, защото точно сега съм толкова развълнувана, че сигурно няма да спра да плача. А когато плача, изглеждам ужасно.

— Благодаря за предупреждението — засмя се той. — А сега какво ще кажеш да похапнем? Умирам от глад.

— Искаш ли да хапнем тук? — попита тя, като се повдигна на лакът. — В леглото.

Той кимна, но когато Кори стана и понечи да си наметне халата я хвана за ръката и го дръпна.

— Аха! — каза, като клатеше глава. — Никакви дрехи! Имаш невероятно тяло и аз искам да го гледам.

Кори завъртя очи и изненадана, че не изпитва никакво стеснение, слезе надолу по стълбите да стопли китайската храна в микровълновата фурна. Пет минути по-късно вдигна поглед и видя, че той се е облегнал на балкона и я наблюдава.

— Започвам да си мисля, че в теб има нещо извратено, Бенати — каза му тя.

Той се засмя.

— Просто си донеси задника горе, жено, и престани да се мотаеш там долу.

— Да се мотая! — възкликна тя.

— Недей да си мислиш, че не знам какво целиш с тия навеждания уж гледаш в хладилника. Още нищичко не си извадила оттам.

Кори се засмя, насочи към него една пръчица за хранене и се обърна да сложи картонените кутии върху поднос.

Когато ги занесе горе, видя, че е натрупал възглавниците до пиринчената табла на леглото. Той разтвори крака и я притегли между тях, така че да седне и да се облегне на гърдите му. Хващаха храната с пръчиците, подаваха си я един на друг в устата, смееха се, целуваха се, бореха се за най-вкусните парченца и отново се целуваха. След това Кристъс потопи пръст в кисело-сладкия сос, описа кръг около едното й зърно и отново я притегли, за да го оближе.

Когато направи същото и с другото зърно, Кори остави подноса върху нощната масичка, обърна се, бутна го назад върху възглавниците и седна на краката му. След това започна преднамерено да го дразни, протягайки се да вземе от храната, и го хранеше, като слагаше парченцата право в устата му, а соса размазваше върху гърдите си и се

навеждаше, за да ги оближе. Накрая той я спря, взе пръчиците от ръцете ѝ и каза:

— Желая те веднага.

Този път, докато се любеха, ѝ каза, че я обича, и то точно с тези думи, „обичам те“, но Кори все още не можеше да събере сили да му отговори по същия начин. Кристъс дори не каза нищо за мълчанието ѝ, от което тя усети, че е права да се въздържа. Сега просто бе твърде рано, а и колкото и сигурна да бе сега в чувствата му, не можеше да знае какво ще им донесе утрешният ден.

По-късно подремнаха прегърнати. Когато се събуди и видя, че той спи, Кори стана и слезе долу да си направи кафе. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да проспие и секунда от тази нощ — бе ѝ невъзможно в това състояние.

— Мирише хубаво — чу го да казва няколко минути по-късно. — Колко е часът?

Тя вдигна поглед към мястото, където се беше облегнал на парапета.

— Малко след полунощ — отвърна, като се питаше дали сърцето ѝ ще се свива така всеки път, когато го погледне.

Кристъс уви една хавлия около кръста си, слезе и дойде при нея на канапето.

— Само не ми е ясно как ще изкарам утрешния ден — каза той, докато отпиваше от кафето си.

— В колко трябва да станеш?

— Около пет.

Тя кимна. След това приседна на единия си крак и се обърна с лице към него.

— Ще те видя ли пак? — попита го.

— По дяволите, Кори! — възкликна той, като едва не разля кафето си. — И питаш още?

Тя се ухили.

— Не. Просто исках да го чуя от теб.

— Искаш пак да ти кажа, че те обичам?

Тя побърза да поклати глава.

— Не. Не бива да хабим тези думи.

— Е, не виждам как би могло да стане — отбеляза той.

Кори сведе поглед към кафето си и остави мълчанието да се проточи. Накрая каза:

— Не мога да го изрека, Кристъс, не че не го изпитвам, но просто... О, не знам... Просто... Ами за теб е по-различно. Вероятно си казвал поне на сто жени, че ги обичаш, и повече от сто са ти отговаряли по същия начин. Но аз не съм го казвала на никого...

— Преди теб съм казвал само на една жена, че я обичам — поправи я той. — Казвам ти го само за да знаеш, а не да те насилвам да изричаш неща, които не искаш.

— Имаш ли нещо против? — попита тя.

— Не — ухили се Кристъс. — Защото знам, че ме обичаш.

— Ама ти си адски самонадеян! — засмя се тя и го бутна леко по ръката.

— По-кратко! Последното го каза почти като американка.

— А иска ли ти се да бях?

— Не. Но предполагам, че така щеше да бъде по-лесно. — Той протегна ръка и вдигна фотографията на масичката до тях.

— Това майка ти ли е?

— Да.

— Красива е.

След малко остави снимката, обърна се и погледна Кори.

— Ще те видя ли следващите почивни дни? — попита тя.

— Ако искаш — сви рамене той.

Кори почувства внезапен леден полъх в сърцето си.

— А ти не искаш ли?

— Разбира се, че искам. Но ще трябва да дойдеш в Уилтшайър.

— Ще дойда — рече тя, наведе се и уви ръце около врата му. Кристъс не подсказа с нищо, че иска да я целуне, и Кори усети неочаквана, съвсем неочаквана паника. Какво се бе случило, за да го накара да се отдръпне така? — Да не би Пейдж Спенсър да има нещо против да съм там? — чу се да пита тя.

— Приключих с нея.

— Сигурен ли си? Искам да кажа, не желая да ти създавам никакви проблеми. Все пак тя е звездата на филма.

— Казах ти, това е история.

— Но все пак между вас имаше нещо, нали?

— Да.

Интуицията вече ѝ подсказваше, че трябва да спре дотук, но сякаш не бе в състояние да го направи.

— Коя е другата жена, на която си казвал, че я обичаш? — попита тя.

— Това няма значение.

Вече виждаше как лицето му потъмнява, но така и не бе в състояние да млъкне.

— Сигурно е била изпълнителка на друга главна роля? — попита неловко тя. — С всичките ли правиш любов?

— Не.

— Но сигурно с повечето.

— Не.

— Тогава с колко? Или вече не можеш да ги преброиш?

— Виж, Кори — рече той, — и двамата знаем, че не ми е за пръв път — господи, та аз съм на четиридесет години, но и ти си имаш своето минало, и аз не те питам за него...

— Зная. Но все пак ми кажи, всичките ли бяха хубави като Пейдж?

— Хайде да отидем и да поспим.

— Просто ми кажи.

— Кори, стига вече!

— Криеш ли нещо от мен? — попита тя и сърцето ѝ се сви от внезапна, неудържима ревност. — Може би все още си влюбен в някоя от тях?

— Кори, казах ти да престанеш. А сега да си лягаме. — И като остави чашата си, стана и тръгна нагоре по стълбите.

Гневна от собственото си поведение, Кори отнесе чашите в кухнята. Не знаеше откъде е дошъл този внезапен прилив на несигурност, но го предусети още преди да се е надигнал, защото се подхранваше от ревността ѝ.

— Съжалявам — рече тя, когато седна на леглото и вдигна будилника да го навие.

— Забрави за това.

Кори изгаси лампата, придърпа завивката и легна до него в тъмнината. След няколко минути той се обърна към нея и я взе в прегръдките си.

— Какво ще кажеш да сключим договор? — каза той. — Ти няма да ме питаш за миналото ми и аз няма да те питам за твоето.

— Добре — отвърна Кори, като се надяваше гласът ѝ да не е прозвучал толкова окаяно, колкото се чувстваше. Само че се питаше каква ли е вероятността да останат заедно, след като отсега започваха да крият един от друг разни неща?

Чак в малките часове на нощта, когато Кристъс спеше дълбоко, а тя все още лежеше в прегръдките му, Кори внезапно си спомни за връзката му с Анджелик Уорн. Обърна се неспокойно на другата страна. Значи това бе болното му място! Нямаше кое друго да е. Изведнъж ѝ се прииска да си откъсне езика заради нещата, които бе казала за изпълнителките на главни роли. Беше убедена, че Анджелик Уорн е другата жена, на която Кристъс е казал, че я обича, а сега Анджелик бе мъртва. Кори не можеше да знае какво е изпитвал Кристъс към нея, дори нямаше представа що за връзка е била тяхната. Знаеше само, че той сигурно продължава да чувства нещо към Анджелик, след като се беше отдръпнал по този начин, а тя, в невежеството и жалката си ревност, бе успяла отново да разочвърка раната му. Но не бе имала такова намерение, просто бе сгрещила и той се беше отдръпнал от нея. „Дотук бе с любовта му към мен — помисли си ядно тя и притисна очите си с пръсти, за да спре напирещите сълзи. — Ако го бе казал искрено, щеше да бъде честен с мен и да ми каже какво всъщност се е случило между него и Анджелик.“ Той все още бе влюбен в нея, Кори знаеше това и съзнанието, че е била права да не му каже какво изпитва към него, изобщо не я утеши; дори напротив, това я накара да се почувства още по-зле.

Нямаше представа кога точно е заспала, но на сутринта, когато се събуди, видя, че Кристъс вече си е отишъл. Тя погледна часовника и видя, че все още е пет без петнадесет. Почувства се ужасно и като се претърколи на неговото място, зарови лице във възглавницата. Всичко бе вървяло толкова добре, преди да започне да го настройва срещу себе си, и сега той си беше отишъл, без дори да остави бележка. Опита да се самоуспокои, като си припомняше нещата, които бе казал и направил — ако чувствата му бяха толкова силни, тя едва ли бе в състояние да ги унищожи толкова лесно. „Той ще се обади по-късно днес — каза си енергично тя — и всичко ще се оправи.“

В девет Кори и Аналайз отново седяха в монтажната, а Колин беше готов да продължи изморителната работа до края на програмата. Веднага щом мониторите се включиха, Кори видя, че не са отхвърлили почти нищо, след като тя си е отишла. Това почти никак не я изненада, в такъв случай само щеше да ѝ е още по-трудно да се настрои на това, което правеха. Единственото, което сега ѝ се искаше, бе телефонът да звънне, да чуе как Кристъс ѝ казва, че нищо не се е променило. Разбира се, той нямаше да се обади, в момента снимаше и едва ли щеше да има време, но тя продължаваше да се надява.

Сигурно защото бе така погълната от собствената си дилема, отначало не забеляза натегнатата атмосфера в стаята. Когато това най-сетне стана, се почувства немалко изненадана, понеже напрежението този път идваше не само от Аналайз, но и от Колин. Не че не си вършеше работата или не ѝ отговаряше учтиво, когато го попиташе нещо, просто сякаш не бе в състояние да я погледне в очите. Едва ли можеше да се сърди, задето си беше отишла така предишната вечер, това не бе в негов стил. Може би Аналайз му бе казала нещо, но пък, когато Кори започна да я наблюдава малко по-внимателно, забеляза нещо наистина странно в поведението ѝ. Движенията ѝ бяха резки, почти отчаяни, очите ѝ блестяха обезпокоително ярко, а когато се засмееше, смехът ѝ бе толкова пронизителен, че караше Кори да потръпва. Освен това се смееше много, прекалено много, и то на неща, които не бяха смешни. Не че Кори биваше включвана в шегите; освен ако бяха за нейна сметка, разбира се.

Отначало Кори си помисли, че Аналайз ѝ прави представление, за да ѝ покаже, че пет пари не дава, задето ѝ е потръгнало с Кристъс, докато нещата ѝ с Люк очевидно вървяха зле. Но с течение на времето държанието на Аналайз видимо се влоши и Кори започна да осъзнава, че в това странно поведение има нещо повече от фалшиво перчене. Аналайз сякаш се клатушкаташе на ръба на една пропаст, а истерията се промъкваше все по-близо, за да я избути съвсем.

— Аналайз, добре ли си? — попита Кори накрая, като се стараяше да бъде внимателна.

— Разбира се, че съм добре! — сопна ѝ се Аналайз. — Защо, по дяволите, да не съм?

Кори сви рамене.

— Изглеждаш малко напрегната, това е всичко.

— Разбира се, че ще съм напрегната, опитвам се да докарам това проклето предаване докрай, нали? Но не се безпокой за мен, сигурна съм, че имаш да мислиш за далеч по-важни неща.

— Не, нямам — рече Кори. — Ако нещо те разстройва...

— Млъкни! Просто млъкни! Нищо не ме разстройва. Поне нищо, за което има нужда да се притесняваш. И защо трябва да се безпокоиш за мен? Е, не го прави, чу ли ме? Не искам да се притесняваш за мен! А сега да продължаваме!

Кори никога в живота си не бе чувала такъв силен вик за помощ, но когато Аналайз отново се обърна към екраните, тя разбра, че преодоляването на бариерата от вина, зад която тя се криеше, ще е всичко друго, но не и лесно. Очевидно се бе случило нещо, за да стигнат нещата до това положение, и каквото и да бе то, със сигурност се бе случило тази нощ — въпросът беше само как да открие какво точно е станало.

Накрая Кори успя да улови погледа на Колин, но когато прочете въпроса в нейния, той просто повдигна вежди, поклати глава и се обърна към контролното табло. Очевидно и да знаеше какво се е случило, не искаше да го каже.

Няколко минути по-късно Аналайз за пети път стовари длан по бюрото и заяви, че Кори е проклета идиотка, която не се чува какво казва. Кори се наведе към нея, за да ѝ посочи един детайл от кадъра, когато Аналайз неочаквано я удари с юмрук в лицето.

— Махай се кучко такава! — кресна тя. — Просто се махни!

— За бога! — ахна Кори, като се държеше за бузата. — Какво става?

— Просто се махни оттук! Не те искам близо до мен! Всичко е заради теб! Всичко е заради теб, по дяволите!

— Кое? Аналайз, почакай!

Но Аналайз вече беше изхвъркнала навън от стаята и когато Кори понечи да тръгне след нея, Колин стана и я спря.

— Остави я — рече той. — Просто ѝ дай време да се поуспокои.

— Но какво става? — попита настоятелно Кори. — Каква вина имам?

— Вероятно можеш и сама да си отговориш на този въпрос — каза Колин, докато я настаняваше обратно на стола ѝ. — Аз знам само

какво стана снощи, след като си тръгна.

— Е? — подкани го Кори, когато той седна. — Какво е станало?

След като спря записа, който беше оставил да тече, Колин обърна стола си и застана с лице към нея.

— Честно казано, Кори — рече той, — това не е моя работа и не искам да се забърквам, но едно ще ти кажа: по-добре да приключиш каквото имаш с Люк Фицпатрик, и то скоро, преди това момиче да е откачило.

— За какво говориш? — извика Кори. — Какво ти е казала?

— Нищо. Не беше и нужно, сам видях и чух всичко. Той връхлетя тук като побъркан...

— Кой?

— Фицпатрик! Кой мислиш? Дойде тук снощи пет минути след като ти си тръгна. Търсеше те и когато разбра, че те няма, ми се стори, че ще направи всичко тук на пух и прах. Никога през живота си не съм виждал и не искам повече да виждам подобно нещо. След това, когато Аналайз му каза, че си излязла с Бенати... Мамка му, Кори, помислих си, че ще я убие! Ако не го бях издърпал, сигурно щеше да го направи.

Кори клатеше слисано глава.

— И защо ме е търсил?

— Защо те е търсил? Ти ми кажи.

— Не мога — отвърна Кори. — Не знам. Не каза ли нещо, с което да подсказе причината?

— Нищичко.

— Е, защо ли се е разгневил толкова, че ме няма тук? — попита тя този път повече себе си, отколкото Колин.

— Както вече ти казах, не ми влиза в работата — повтори Колин.

— Не съм питал и не искам да знам. Но момичето е много зле и това е заради теб и онова, което имаш с Фицпатрик, каквото и да е то.

Кори стисна зъби.

— Нямам нищо с Фицпатрик! — каза му тя. — Трябваше сам да го разбереш, когато Кристъс дойде снощи. Както и да е, какво стана накрая? Тя с Люк ли се прибра...

— О, да, с него си отиде. Поне излезе оттук след него, като ридаеше така, че да ти се скъса сърцето, и му се молеше да я почака. А той продължаваше да й крещи, че не я иска, че иска теб... И защо, по дяволите, ти е позволила да си тръгнеш с Бенати, когато е трябвало да

стоиш тук и да монтираш? Тя беше в истерия, а той... Е, както вече казах, приличаше направо на откачен! Един господ знае какво се е случило, когато са се прибрали у дома, но... Е, видя в какво състояние е тази сутрин.

— Отивам да я намеря — рече Кори и без да обръща внимание на възраженията му, стана и отиде в работната зала.

Най-сетне я намери — беше се свила в ъгъла на килерчето за канцеларски материали, седна на пода до нея, притегли я и я прегърна. За нейно облекчение Аналайз не се възпротиви и докато ридаше и трепереше в прегръдките ѝ, Кори забеляза белезите от въжета на китките ѝ и същите рани на глезените.

Само след няколко минути Аналайз се обърна, зарови лице в рамото ѝ и я прегърна през врата, сякаш беше дете.

— Точно така — каза утешително Кори, — изплачи всичко. Тук съм, няма да ти дам да си отидеш.

— О, Кори! — изхълца Аналайз. — Кори, беше толкова страшно! Би трябвало да те мразя за това и все се опитвам да си наложа, но не мога!

— Радвам се — усмихна се Кори. — Просто ми се искаше да знам защо го е направил.

— Той каза... Той каза...

Думите на Аналайз не можеха да се промъкнат през риданията, затова Кори я прегърна и рече:

— Всичко е наред, миличко, можеш да ми кажеш по-късно...

Сълзите на Аналайз рукнаха още по-силно.

— Съжалявам, че те ударих! — изхълца тя. — Кори, не исках да кажа такива неща. Не си виновна ти, зная, че не си. Просто той иска теб, не мен... Но зная, че ти не го искаш. Казах му го и той така се ядоса... Добре че Колин го издърпа от мен — струваше ми се, че ще ме убие, Кори! Стисна ме за врата и започна да ме души. Той ме мразеше, Кори! И после... Снощи, когато се прибрахме...

Аналайз млъкна и очите ѝ се разшириха от ужас. Кори бутна отново главата ѝ на рамото си. Аналайз трепереше толкова силно, че тя се уплаши да не ѝ стане нещо.

— Какво се случи снощи, когато се прибрахте? — попита я няколко минути по-късно.

Аналайз вдигна глава и Кори отмахна нежно залепналите по бузите ѝ кичури коса. Красивите, лъчезарни очи на Аналайз, сега зачервени и подути, търсеха нейните. Кори ѝ се усмихна насърчително. Сведе очи, сякаш се срамуваше, и прошепна:

— Той ме изнасили, Кори.

— О, не! — изстена Кори и затвори очи, сякаш за да прогони от себе си ужасяващата гледка, която думите на Аналайз бяха извикали във въображението ѝ.

— Казах му, че ще му позволя да прави любов с мен — продължи Аналайз, — но той не искаше. Каза ми, че ще чука Шивоун и че аз съм Шивоун, и говореше с онзи ужасен ирландски акцент. Понякога дори ми е било приятно да го чувам, но този път беше ужасно и така се страхувах... — Тя покри лицето си с ръце. — О, Кори, направо не мога да ти кажа какви неща направи с мен! Бяха толкова унижителни, толкова... Не, не искам да си спомням! Той каза, че ако си била тук, това никога нямало да се случи, но като видял, че те няма, щял да ме изнасили и да ме накара да изстрадам онова, което Шивоун е изстрадала... Говореше абсолютни безсмислици... Първо за теб, а после за Шивоун... И крещеше така силно, че щях да откача. Умолявах го да ми каже коя е Шивоун, но той...

Вече едва дишаше и макар да виждаше колко е объркана, Кори можеше само да предполага какви страдания е трябвало да изтърпи тялото ѝ, за да ги преживява толкова силно в съзнанието си.

— Само да знаех коя е! — плачеше Аналайз. — Всичко е заради нея, сигурна съм. Но той обвинява теб... Защо обвинява теб, Кори? Знаеш ли коя е тя? Ако знаеш, моля те, кажи ми!

— Искан ми се да знаех — въздъхна Кори. — Но си права, че всичко е заради нея, няма друг начин. Къде е той сега?

— Не зная. Тази сутрин излезе заедно с мен. Не спираше да повтаря, че съжалява, че това никога повече няма да се случи... Каза ми да определя датата на сватбата, но аз не искам, Кори. Не мога да се омъжа за него сега, след всичко, което ми причини.

Кори облегна глава назад върху рафта. Ужасяваше се от мисълта колко е трябвало да изтърпи Аналайз, докато тя и Кристърс... Но нямаше полза да се разсъждава по този начин! Случилото се не бе по нейна вина. Не би могла да знае, че Люк ще се появи и ще направи такива неща. Все пак, ако беше останала... Ако беше останала, щеше

да остане и Кристъс и сега Аналайз нямаше да стои тук като безпомощно, прекършено дете. Ала това се бе случило и Кори можеше само да благодари на бога, че по някаква причина Аналайз е решила отново да ѝ се довери.

— Кори? — прошепна колебливо Аналайз.

— Ммм?

— Това за теб и баща ми не е вярно, нали?

Беше повече установяване на факт, отколкото въпрос. Кори я прегърна здраво и почти се усмихна, защото Аналайз сякаш четеше мислите ѝ.

— Не, не е вярно — рече тя и се запита дали да не ѝ каже направо защо не би могло да бъде вярно. Но веднага отхвърли тази идея — Аналайз едва ли можеше да понесе и това.

— Аз така и не го повярвах истински — рече Аналайз. — Но мама ме беше подпалила... Понякога е такава и я мразя за това... Казва неща, които не са истина... Но... Трябва да ти задам този въпрос, Кори, защо си била онази вечер с него в „Риц“?

— Говорех му за теб — отвърна Кори. — Тревожех се от отношението на Люк... Нали разбираш, при всичките неща, които ми каза за теб и които е казал на теб за мен... Е, дори не мога да се престоря, че ги разбирам, но определено нещо в главата му не е наред... Помислих си, че може би баща ти ще успее да помогне, че може би той ще ми обясни защо Люк е такъв.

— И успя ли?

Кори поклати глава.

— Всъщност не. Страхувам се, че майка ти дойде в неподходящ момент, така че не успяхме нищо да изясним. Но баща ти е много разтревожен за теб, Аналайз. И двамата сме разтревожени. — Тя направи пауза, без да знае дали е разумно да зададе следващия въпрос, но накрая все пак реши да попита: — Ще дойдеш ли с мен в полицията, за да им кажеш какво е направил Люк с теб?

Аналайз поклати глава незабавно.

— Не мога. Не искам да разказвам на никого, дори и на теб.

Кори реши, че засега по-разумно е да не настоява, и преглътна разочарованието.

— Поне ще престанеш ли да се срещаш с него? — попита тя.

— Не зная.

Отново се наложи Кори да преглътне неуспеха. Предаването, върху което работеха сега, показваше почти във всеки свой кадър колко е трудно, почти невъзможно да накараш една жена да се откъсне от мъжа, който има навика да я тормози. За жена като Кори това бе трудноразбираемо, но същото бе и за всяка, която не бе попадала в подобна ситуация. Знаеше само, че трябва да се погрижи Аналайз да не свърши като някоя от онези трагични жертви, които загубваха не само последната надежда, но и живота си.

— Ще направиш ли нещо за мен? — попита Кори Аналайз. — Вземи си почивка за останалата част от деня и отиди вкъщи при родителите си. Аз ще позвъня на баща ти и ще му кажа, че си тръгнала... Не, не се притеснявай, няма да му разправам какво се е случило... Просто иди при него и му позволи да се грижи за теб, докато довърша предаването.

От очите на Аналайз бликнаха нови сълзи.

— Не те заслужавам, Кори!

Кори се усмихна.

— Знаеш ли, понякога и на мен ми се струва, че не се заслужавам. Но няма как да се отърва от себе си, ти също.

След като изпрати Аналайз до колата ѝ, Кори се върна тичешком в офиса, затвори вратата на Боб Чърчил зад гърба си и се обади на Филип. За щастие вдигна той, защото Кори изобщо не бе помислила какво ще каже, ако попадне на Октавия.

— Филип, тук е Кори — рече тя. — Аналайз е на път към вас. Страхувам се, че не е много добре...

— Какво се е случило? — попита Филип със скован от загриженост глас.

— Люк — какво друго! Но мисля, че ще се оправи. Поне временно.

— Какво ѝ е направил? — попита настоятелно Филип.

— Не съм сигурна, но ми се струва, че този път е отишъл достатъчно далеч, за да разруши всичко, което тя изпитва към него, каквото и да е то. Не съм убедена в това, но надеждата умира последна. Както и да е, мислех си... Не зная дали е осъществимо, но ако можеш да я отведеш оттук за известно време... На почивка или нещо подобно...

— Ще го направя!

Кори едва не се усмихна на готовността му.

— И още нещо, Филип. Моля те, не й казвай, че идеята е била моя, защото, ако Октавия надуши какво става, може да убеди Аналайз, че просто се опитвам да я махна от пътя си, за да добия своето.

— Добре — съгласи се Филип. — Ами ти, Кори? И двамата знаем, че той се опитва да оплете и теб, или вече е престанал?

— Не, не е. Но сега главното е да откъснеш Аналайз от него — ако тя се съгласи да тръгне.

— Не, не! — заяви Филип. — Няма да те оставя. Трябва и ти да дойдеш.

— Не мога. Но ще се оправя, обещавам ти. Той няма да ми стори нищо лошо, не и докато... — Готвеше се да каже „докато Кристъс е тук“, но тъй като Филип не знаеше нищо за Кристъс, а и тя не бе сигурна дали той ще дойде пак, се спря и завърши решително: — Няма да ми стори нищо лошо.

— Къде е той сега?

— Не зная. Просто направи всичко възможно за Аналайз. — И затвори, преди баща ѝ да успее да каже още нещо.

С маратонско усилие, като се имаше предвид колко бяха изостанали от графика, Кори и Колин успяха да довършат монтажа до осем вечерта. Програмата трябваше да бъде дублирана в четвъртък, което означаваше, че ще бъде готова точно навреме, за почивните дни, и че Кори ще може да отиде в Уилтшайър. Ако я поканеха, разбира се.

Изминаха още два дни, а Кристъс все още не се обаждаше. Люк също не се мяркаше никакъв, но поддържаше контакт с Боб, понеже Боб постоянно се оплакваше, че трябва да препредава указанията. Ала когато Кори го попита нехайно къде е Люк, отговорът на Боб бе:

— Мамка му, не ме питай!

Аналайз все още беше в дома на родителите си и Кори говореше с нея по три пъти на ден. До този момент Филип не беше успял да я убеди да замине на почивка, но все пак през почивните дни щяха да отпътуват за Шотландия при една негова стара леля. „Кое — мислеше си Кори — ми дава още по-голяма свобода за това време, но изобщо не променя факта, че Кристъс не ми се е обадил.“

— Тогава му се обади ти, по дяволите! — ѝ каза сърдито Пола. — Имаш му номера, нали? Знаеш в кой хотел е отседнал...

— Ако ме иска — отговори й хапливо Кори, — тогава какво му пречи да се обади? Все пак той беше, нали, който си замина, без дори да остави бележка. И май взе да му става навик.

— О, боже! Чуйте я само колко е горда! Просто вдигни проклетия телефон!

— Не!

— Не те разбирам, Кори! Казва ти, че те обича, че между вас става нещо специално, а после само защото си заминава рано сутринта, за да започне снимките, ти не искаш да му се обадиш!

— Има и друго и ти го знаеш!

— Какво, онази история с Анджелик Уорн, дето ти самата си си я измислила? Ами иди и го попитай какво става, за бога!

— Няма да отида, освен ако не ми се обади. А и вече е сряда и по нищо не личи, че ще го направи, нали?

— Значи ще прекараш почивните дни, като се самоизяждаш от мисълта какво е можело да бъде и стоиш заклещена в онова ателие, съвсем удобна мишена за Люк Фицпатрик...

— Никой не знае къде е Люк — прекъсна я Кори.

— О, ще се появи! — каза язвително Пола. — Мога да се обзаложа за това.

И беше права, още на следващата сутрин той се появи в офиса.

Когато намери на бюрото си бележката, в която се казваше да отиде при него в кабинета, тя се изкуши да я хвърли в кошчето, но понеже знаеше, че няма да се измъкне толкова лесно, тръгна натам и пътьом прошепна на Алън Фокс:

— Знаеш ли къде е бил през последните няколко дни?

— Нямам представа. И защо трябва да знам?

Кори поклати глава.

— Просто питам.

— Виждала ли си го тази сутрин?

Кори поклати глава.

— Тогава те очаква голяма изненада — рече Алън Фокс и вдигна звънящия телефон с особена усмивка.

— Влез — рече Люк, когато Кори почука.

Кори бутна вратата и в момента, в който го видя, замръзна на мястото си.

— Какво има? — попита той.

Какво има ли? Божичко, приличаше на възкръснал мъртвец! Дори и тенът, който вероятно бе получил в солариум, не можеше да скрие жълтеникавия цвят на кожата или безжизнения му поглед... А косата му! Изглеждаше почти като скалпиран.

— Добре ли си? — попита тя, преди да успее да се удържи.

— Да, много съм добре, благодаря — каза троснато той. — Влизай, затвори вратата.

— Видя ли предаването? — попита тя, като се опитваше да говори нехайно. — Завършихме го в неделя. То е...

— Аналайз ми каза, че в събота си напуснала монтажа поне с два часа по-рано — рече той.

— Точно така — отвърна Кори.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Кори го погледна право в пожълтелите очи.

— Какво друго има за казване? — попита тя. Получи се двусмислица, която той не пропусна да забележи.

— Според мен трябва да знаеш, че Аналайз ме притиска да те уволня. Даваш й достатъчно основания, Кори. Ако пак си тръгнеш по-рано от монтаж, ще го направя. С Бенати ли беше?

— Да.

— Да — повтори той. — Тогава, мисля, трябва да знаеш, че си губиш времето. Той ни най-малко не е преодолял загубата на Анджелик Уорн. Просто те използва.

Кори изскърца със зъби. Откъде ли можеше Люк да знае, че името на Анджелик Уорн е последното нещо, което ѝ се иска да чуе точно сега?

— Мисля — рече тя, — че решението зависи от мен.

— О, не! — кресна той. — Решението зависи от Бенати. Както зависеше от него и когато тя умря.

— Какво! — изсъска Кори. — За какво, по дяволите, говориш?

— Попитай Бенати.

— Не, теб питам! Откъде знаеш толкова много неща за него, когато той не иска дори да те вижда? Когато, също като мен, ти няма доверие за нищо! И след като говорим за това, защо е бил онзи фарс в монтажната в събота вечерта?

— Дойдох тук да те намеря! И ти не беше тук!

— Не бих нарекла това обяснение. Изплашил си Аналайз до смърт, а Колин те мисли за луд. И честно казано, смятам, че е прав!

— Няма да мине много време и ще ме наричаш свой съпруг — заяви той.

Кори така се слиса от тези думи, че не можа да реагира.

Точно в този момент телефонът иззвъня. Той го грабна и отговори троснато в слушалката. След това гласът му неочаквано омекна.

— Да, аз съм. — Послуша известно време и след това рече: — Не се тревожи, ще дойда. В момента го уреждам. Не, няма да те разочаровам... Да, разбирам... — И затвори слушалката. — Заминавам за известно време — каза на Кори. — Само за две седмици, но искам да знаеш, че когато Бенати те зареже, можеш да се свържеш с мен на...

— Не искам да знам къде мога да се свържа с теб! — процеди Кори. — Ако се случи нещо лошо между нас с Кристърс, ще знам със сигурност, че това е твое дело.

— Както онова, което става с връзката ми с Аналайз, със сигурност е твое дело? — попита остро той.

— Каква връзка с Аналайз? След всичко, което си й сторил в събота вечерта, съм искрено удивена и отвратена, че имаш наглостта да ми говориш по този начин.

Лицето на Люк най-сетне показва някакви признаци на притеснение.

— Тя ти е казала какво се е случило? — попита той.

— Не в пълни подробности, но знам, че си я изнасилил! Че си използвал тялото й, наричайки я Шивоун, и си й казвал, че това е нямало да се случи, ако съм била там. И защо е всичко това, Люк? Коя, по дяволите, е Шивоун?

Мимолетното му притеснение премина и той каза, отново възвърнал самообладанието си:

— Значи не знаеш всички подробности? — И кимна с очевидно задоволство.

— Коя е тя? — кипна Кори.

Люк продължи да я гледа, а след това каза с толкова любезна, че чак зловеща усмивка:

— Накрая ще дойдеш при мен, Кори.

Кори усети как започва да й се вие свят.

— Слушаш ли ме изобщо? — извика тя. — Ако искаш, чети по устните ми: не искам да имам нищо общо с теб, Аналайз също и що се отнася до нас...

— Можеш вече да си вървиш — прекъсна я Люк. — И бъди благодарна, че не обръщам внимание на начина, по който ми говориш. Никога не бих позволил това на свой подчинен, но от бъдещата си съпруга ще го понеса.

— Няма ли начин да разбереш? — кресна Кори.

— Заминавам тази вечер — рече той — и преди да тръгна, искам да чуя какви идеи имаш за следващото си предаване.

Кори вече си беше поела дъх да каже още нещо, но осъзнавайки, че само си губи времето, се обърна и излезе от кабинета.

Вечерта отново се обади на Пола.

— Той е луд! — заяви Пола. — Определено е луд, след като мисли, че ще се омъжиш за него. Каза ли на баща си за това?

— Не. Той само ще се притесни, а, честно казано, в момента мога да мина и без това.

— Е, предполагам, че онези проститутки също са могли да минат и без това... — отвърна яростно Пола.

— За бога, да не би целият свят да е полудял? — извика Кори. — Това пък откъде се взе?

— От теб! Откъде мислиш? Неотдавна ти сериозно вярваше, че той може да е убил онези жени... Помисли малко, спомни си как беше вързал Аналайз и Фелисити — а и теб, щом говорим за това! Всичките проститутки са били вързани, когато са били убити. Спомни си и как смяташе, че той познава Боби Макайвър... Как бие Аналайз... Как е изпаднал в ярост заради теб. Сглоби всичко, Кори, и какво се получава?

— Пола — рече Кори, — що се отнася до Боби Макайвър, полицията разпита Люк и сне подозренията си от него. Всъщност, като се замислиш, много мъже си падат по това да връзват и бият жени. Това не означава, че са...

— Убийци? — довърши вместо нея Пола.

Кори нададе яростен вик.

— Добре де, той е ненормален, той е извратен, аз ще съм първата, която ще го признае...

— Тогава си признай какъв е всъщност, фактите ще ти избодат очите, Кори, защо продължаваш да извърщаш лице от тях? На каква опасност се излагаш, за бога?

— Пола, нека спрем с това, и то веднага! Люк заминава, той лично ми го съобщи. Не, знаей какво ще кажеш, че това няма никакво значение. Но има. Нуждая се от малко време да помисля, защото разумът ми казва, че мъж като него, директор на публицистична програма в националната телевизия, не може да избива хора просто ей тъй. Още повече, не би взел интервю от самия следовател. Добре де, помня какво съм казала преди и вярно, че инстинктът ми...

— Поговори за това с Кристърс! Той познава този човек...

— Не!

— Изслушай ме! Ти сама каза, че според Люк Кристърс е виновен за смъртта на Анджелик Уорн. Това не ти ли подсказва, че между тях се е случило нещо, за което си струва да знаеш? Вероятно Кристърс би могъл да разкрие нещо, което да ти помогне да решиш проблема веднъж и завинаги. А дори и да не успее, поне ще бъдеш с него през почивните дни...

— Пола! Престани! Казах ти, че не искам да мисля за това.

— Добре, прави каквото искаш. Обмисли го сама, но гледай да не държиш главата си заровена в пясъка прекалено дълго, защото, доколкото виждам, заминаването на Люк само отлага кризата, но не я избягва. А и знаеш не по-зле от мен, че предстои страшна криза! Така че направи нещо, Кори, говори с някого, преди положението да се е превърнало в истинска катастрофа!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В петък вечерта Аналайз отлетя за Шотландия с Филип. Кори ги изпрати с уверенията, че ще бъде наред, а в противен случай ще им се обади. Вече се беше успокоила достатъчно, за да се усмихва на начина, по който се бе оставила да бъде повлечена от паниката на Пола. Не че думите на приятелката ѝ не звучаха смислено — ако изобщо нещо звучеше смислено в момента — но просто на Кори ѝ се струваше, че няма смисъл да се притеснява за поведението на Люк, след като е решил да изчезне. Не знаеше къде е и трябваше да признае, че е доста заинтригувана от това, но той бе казал на Боб, че ще отсъства поне две седмици, а засега само това имаше значение. Поне що се отнасяше до Люк Фицпатрик. Защото, когато се върна в ателието си от летището, най-много я безпокоеше фактът, че все още не са се чули с Кристъс.

Не бяха минали и петнадесет минути, когато тя захвърли книгата, която четеше, и посегна към телефона. Ама че глупост! Това не можеше да продължава повече. Щом се налагаше да преглътне гордостта си, щеше да го направи. Но телефонът иззвъня, преди ръката ѝ да докосне слушалката.

Тя изруга под нос, задето моментната ѝ смелост бе осуетена, и се изкуши да го остави да си звъни. Но накрая все пак вдигна.

— Ало? — рече троснато тя.

— Какво, по дяволите, правиш там? — кресна Кристъс.

— Какво мислиш, че бих могла да правя — отвърна Кори с абсолютно същия тон, макар да чувстваше, че по лицето ѝ се разлива усмивка. — Тук си живея.

— Не се инати, Кори. Трябваше да бъдеш тук с мен.

— Кой го казва?

— Аз. А сега си качи проклетия задник на някой влак и ела тук веднага.

— Май започваш да ме приемаш като някаква даденост — рече тя, радостна, че Кристъс не може да види лицето ѝ. Усмивката ѝ бе станала толкова широка, че ѝ причиняваше болка. — Искам да кажа,

тази седмица дори не си направи труда да ми се обадиш, но понеже сега така ти изнася, очакваш да хукна презглава.

— Не съм забелязал и ти да прибягваш до телефона! — злъчно отбеляза Кристъс.

— Аз ли се измъкнах, без да кажа довиждане?

— Не исках да те будя.

— Можеше да оставиш бележка.

— Е, извинете, мадам. А сега ще се качиш ли на влака, или да дойда да те взема?

— Ще се кача на влака, но гледай да не ми правиш подобни забележки, защото просто ще направя кръгом и ще си замина!

— Как пък не! Върви да си приготвяш багажа.

— Кристъс — рече Кори точно когато той се канеше да затвори.

— Да?

— Не се ли обезпокои поне мъничко, че не се обадох?

— Цяла седмица не бях на себе си.

— О! Лъжеш като дърт циганин, Бенати!

— Попитай своята приятелка Пола — каза той и затвори.

— Добре, добре, признавам, че му се обадох — отвърна Пола — и наистина му казах, че имаш някакъв пристъп на детинска гордост. Все някой трябваше да го направи, след като ти си такава идиотка.

— Ще ти простя, ако ми кажеш защо не ми позвъни без твоята помощ!

— Не ти се е обадил, защото, ако не броим това кой е — което го прави много зает човек, миналата седмица е изминал целия път до Лондон, за да те измъкне от проклетата монтажна и да прекара цялата нощ с теб в утоляване на ненаситния ти сексуален глад, за да ти повтаря колко много те обича, докато ти нито веднъж не си му отговорила със същото. Свършил е цялата работа, докато ти и пръста си не си помръднала. Не ти ли хрумна, че той също има гордост! И ако питах мен...

— Не толкова бързо — прекъсна я Кори. — Нима ти е казал всичко това?

— Е, не с толкова много думи. Но това е същината. Както и да е, вече ти се обади, така че не губи повече време, ами заминавай за

Уилтшайър.

След малко повече от два часа Кори слезе от влака на спирка Чипънхам и се озова в толкова гъста мъгла, че на два метра от себе си не виждаше нищо. Тя дръпна шалчето върху устата и нахлупи поздраво филцовата си шапка, за да се предпази от щипеция студ. Тук бе поне с пет градуса по-студено, отколкото в Лондон, освен това там нямаше такава мъгла. Сякаш пристигам в друга страна — мислеше си тя, докато се придвижваше бавно към неясната светлина, която, изглежда, водеше към изхода. Беше се обадила на Кристъс или точно на Джийни, за да каже в колко часа пристига влакът, но не можеше да види никого от тях.

След това някой я повика по име от сивата маса и тя се усмихна. Не беше гласът на Кристъс, но имаше американски акцент.

— Кори! Кори Браун, там ли си?

— Насам! — извика тя и движейки се по посока на гласа, се добра до мистериозния мъж.

— Здравсти — рече Кори. Когато го погледна, ѝ се наложи да придържа шапката си, за да не падне; толкова висок беше.

— Здравсти — отвърна той, докато вземаше чантата ѝ. — Аз съм Ричард, съпругът на Джийни. Кристъс не може да дойде, трябваше да се срещне с Бъд Уинтърс, изпълнителния продуцент, който от цяла седмица ни трие сол на главите. Най-добре да си седят в Черната кула, ако питат мен. На терена няма полза от тях. Както и да е, да видим сега как ще се приберем в хотела.

— Или поне как ще се измъкнем оттук — засмя се Кори.

Няколко минути по-късно се качваха в минито, което Джийни беше наела за себе си и неохотно бе отстъпила на Ричард само защото бе сигурна, че няма да го повреди по някакъв начин.

— Направо ме подлудява — каза Ричард на Кори, докато се движеха бавно към едва различимите светофари. — Човек ще си помисли, че става дума за бебе, а не за някаква шибана кола — извинете лошия ми френски, както бихте казали вие, англичаните.

Кори се смееше най-вече защото Ричард изглеждаше толкова комично с волана между коленете си.

— Времето отдавна ли е такава? — попита тя.

— Цяла седмица. Кристъс направо получава оргазъм...

— Искаш да кажеш, че е доволен! — прекъсна го Кори. — А на мен ми се струваше, че мъглата ще направи снимките почти невъзможни.

— На него му харесва! Казва, че точно това искал. Но ако питат мен, това си е небивал кошмар. Опитай се само да нагласяш осветлението в мъгла, по-точно казано, опитай се да намериш някого от шибаните осветители в мъглата! — Той се ухили. — Но се справяме. А Бъд Уинтърс се чуди как да си докара язва, нали затова му се плаща. Направо си умря от кеф, като видя какво сме заснели.

— Искаш ли да ми разкажеш епизода, който сте заснели тази седмица? — рече Кори.

Докато Ричард ѝ разправяше, украсявайки диалога с множество цветисти описания, Кори се сгуши по-удобно в палтото си, за да слуша. Чак след половин час Ричард каза:

— ... Та горе-долу това се опитваме да направим. И в случай че това те интересува, искам да ти съобщя, че се изгубихме.

Смеейки се, Кори отвори картата, която намери на задната седалка, и откри, че не са много далече от Бат. Най-сетне успяха да тръгнат в правилна посока. Повече от час след пристигането на влака най-сетне спряха пред хотел „Касъл Коум Мейнър Хаус“.

Кори вече беше слезла от колата и се опитваше да не се разсмее, докато гледаше как Ричард се опитва да се измъкне от минито, когато Кристъс внезапно изникна от мъглата.

— Къде, по дяволите, бяхте? — попита той, като изглежда гневно Ричард. — Вече смятах да тръгвам да ви търся.

— О, я стига! — изрева Ричард, полуседнал, полулегнал на земята. — Докарах ти я, нали? И в случай че не си забелязал, има мъгла.

— Добър вечер, Кристъс — рече любезно Кори. Едва различаваше лицето му, но усещаше, че все още е намръщен. Кристъс дръпна рязко Ричард да стане, заобиколи колата, грабна багажа ѝ и буквално я повлече към хотела.

Няколкото души от екипа, които все още стояха пред запалената камина във фоайето, вдигнаха погледи при влизането им. Без да им обръща внимание, Кристъс я поведе покрай тях нагоре по стълбите по един старовремски коридор с дъбови греди и я вкара в стаята си.

— Натам — кресна той и ѝ посочи тясното коридорче.

Кори тръгна начело, като пътьом хвърли поглед към широкия свод вдясно, който водеше към луксозна мраморна баня. Точно зад нея имаше тежка махагонова врата и когато я отвори, Кори откри, че води към прекрасна спалня с огромно пиринчено легло, рязко скосен таван от дъбови греди, старинни мебели и огромен каменен свод пред камина, в която проблясваше слаб огън.

— Така — рече Кристъс, след като затвори вратата с ритник и я обърна към себе си. — Никога повече не ми прави такива номера, чуваш ли? Недей да си мислиш, че си играя с теб, Кори. Вече ти казах, че те обичам, и сега ти го повтарям. Но в никакъв случай няма да търпя тази твоя нелепа гордост да застава между нас.

— Ами твоята гордост? — отвърна ядно Кори. — Можеше да ми се обадиш.

— Имах нужда да чуя телефонен звън, да чуя гласа ти отсреща и да зная, че си си направила труда да намериш номера ми и да ми се обадиш. Нима искам твърде много, след като дори не пожела да ми кажеш, че ме обичаш?

— Не. Но престани да ми крещиш, иначе ще си отида.

— Почакай само да видиш какво ще стане, ако направиш и една крачка към тази врата. И престани да говориш като американка. Ти си англичанка. Обичам те, защото си англичанка. Обичам те, защото ме подлудяваш с това, че си англичанка. И на какво се смееш?

Кори му кимна да погледне зад себе си.

Кристъс се обърна и видя, че Джийни стои от другата страна на леглото.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — ревна той.

— Ричард взе ключа за нашата стая и понеже не исках да притеснявам никого, седнах тук до камината да си чета книгата — сви рамене тя очевидно без ни най-малко да се смути.

— Разкарай се оттук!

Тя отдаде покорно чест.

— Тръгва, господарю.

Докато минаваше покрай Кори, ѝ намигна, а точно преди да затвори вратата, прошепна на Кристъс:

— Имаш страшна техника на съблазняване, шефе. — После разшири ужасено очи и побърза да дръпне вратата.

— Не се смей, това само я окуражава — рече Кристърс, обърна гръб на Кори и се ухили против волята си.

— Искаш ли да ме целунеш?

— Не.

— Е, жалко, защото аз искам.

Кори уви ръка около врата му и го притегли към устните си. Той не се възпротиви, само я притисна по-здраво и не след дълго я положи върху леглото, което бе толкова високо, че според нея това бе единственият достъпен начин да се озове там.

На другата сутрин Кори се събуди от странен звън, който идваше някъде от вътрешността на стаята. Кристърс, както забеляза, докато се измъкваше от завивките, вече беше излязъл и докато се озърташе из стаята, опитвайки се да открие откъде идва тихият звън, смътно си спомни как сутринта по никое време се бе навел да я целуне. Тя се усмихна на себе си, слезе от леглото, като пътъм забеляза дървените стъпала до него, уви се в халата на Кристърс и изприпка по коридорчето да отвори вратата, откъдето най-сетне бе открила, че идва звънът.

Беше келнер с табличка със закуска — и бележка!

Кори му посочи масичката за кафе пред канапето, отвори бележката и откри, че това е карта с указания как да стигне до Парсънидж Уудс и надраскано на ръка съобщение от Джийни, че може да дойде при тях, когато поиска.

Малко след десет, стиснала картата в ръка и изключително доволна, че се е сетила да си донесе своята, Кори излезе от двора на хотела и тръгна по павираната уличка към запазеното в древен стил селце Касъл Коум. Мъглата все още не се беше разсеяла, така че не виждаше много добре, но Маркет Крос бе означен ясно на картата и тя се досети, че това трябва да е покритият монумент в средата на пътя между хотел „Касъл“ и гостилницата „Уайт Харт“, пред който стоеше в момента. От дясната си страна смътно различаваше шосето, което лъкатушеше между старинни къщички. Никой не се мяркаше наоколо и всичко бе тъй застинало в тайнствената зимна тишина, че Кори почти усети как се пренася във времето преди стотици години, когато е било създадено селцето.

Следвайки указанията на картата си, тя се обърна кръгом и тръгна нагоре по хълма в търсене на Дауър Хаус. Тъкмо започваше да се ядосва, че е дошла на такова красиво място във време, когато не може да види почти нищо, и Дауър Хаус изникна пред нея. Кори пресече улицата и започна да се изкачва по тясната кална пътека в гората.

Беше изминала около петнадесетина метра, когато някакъв глас извика:

— Хей, ти там! Снимачната площадка ли търсиш?

Кори се взря през мъглата и едва различавайки човешка фигура на известно разстояние пред себе си, отговори утвърдително.

— Продължавай право нагоре — каза ѝ гласът, — но внимавай къде стъпваш, че кажи-речи половината сутрин съм прекарал на задник по тази пътека.

Кори чу приглушените гласове още преди да стигне до малката полянка в гората, където я чакаше Роджър, някакъв трети асистент. В падината между крехките, голи дървета зад него отговорниците по храненето бяха приготвили горещо кафе и супа и, изглежда, половината екип се бяха сгушили тук, за да се възползват.

Роджър тъкмо се готвеше да предложи нещо на Кори, когато радиостанцията му изпраща и от нея прозвуча глас:

— Тишина там на кафето, готвим се да снимаме!

— Тихо всички! — изкрещя Роджър.

Реакцията им бе мигновена и Кори чака сякаш цяла вечност в мъглата и щипещия краката ѝ студ, преди същият глас да каже по радиостанцията:

— Свършихме!

— Всъщност къде снимат? — попита тя Роджър.

— Ей там, горе — отвърна той и посочи към мъглата. — Те са в една падина близо до гората. Между другото ти ли си Кори Браун?

— Да.

— Джийни ми каза да те очаквам. Веднага ли искаш да се качиш при тях, или ще пиеш едно кафе?

— Ще се кача, ако нямаш нищо против — рече тя.

Когато излязоха горе на поляната, подминавайки нехайно табелите „Влизането забранено“, Кори видя около двеста или повече мъже, които обикаляха наоколо и потропваха с крака по заскрежената

трева. Всички бяха облечени във военни униформи от деветнадесети век. Гледката на облечените в алено войници, които изникваха от белите облаци на мъглата, бе толкова впечатляваща, че Кори се закова на място. Но скоро се върна рязко в реалността, защото върволица асистенти започнаха да разнасят кафе и супа. След това, водени през тълпата от един глас по радиостанцията на Роджър, двамата най-сетне стигнаха до мястото, където монтираха камерата. Кристър стоеше наблизо с Ричард и още няколко души и по лицето на Кори веднага се разля усмивка, когато видя, че освен тежките ботуши, обичайните дънки и анорака за ски, си е сложил и ловджийска ушанка, чиито уши висяха спуснати. В този момент той се кикотеше и изглеждаше толкова хубав и смешен, че Кори усети непреодолимо желание да го прегърне. Роджър понечи да му се обади, но тя го докосна по ръката и каза:

— Не, не го прекъсвай. Ще почакам тук.

Известно време го наблюдава, усещайки такава гордост, че едва се сдържа да не се ококори в сладниково обожание. Приближи се още малко и го чу да казва, че иска камерата да се движи срещу потока от панически бягащи крака.

— Това ще е допълнителен ефект — прибави той — и сигурно ще го използвам неведнъж.

Докато говореше, той се придвижваше заднишком към Кори, а след това се обърна и за нейно удивление я прегърна с една ръка и я целуна пред всички.

— Как си? — промърмори той и дъхът му обгърна лицето ѝ с бяла мъглица.

— Чудесно. А ти?

— Страхотно.

— Влюбих се в шапката ти.

— Аз пък се влюбих в теб.

След това, почти на момента, Кори беше забравена и той тръгна обратно към камерата, слушайки с половин ухо асистент-режисьора, докато крещеше на звукооператора да отиде при него.

Кори си намери едно удобно местенце, където се надяваше, че няма да се пречка, но само след няколко минути беше обкръжена от хора, които нямаха търпение да ѝ се представят.

— Ето какво става, когато си момичето на режисьора — каза един глас зад нея, след като един младши гримьор хукна обратно към

снимачната площадка.

Кори се обърна и едва не се стъписа, когато се озова лице с лице с Пейдж Спенсър. А дали беше Пейдж Спенсър?

Жената се усмихна на очевидно озадаченото ѝ изражение.

— Аз съм дубльорката на Пейдж — обясни тя. — Пейдж ме помоли да те покана на кафе в нейната каравана. Тя е ей там — прибави жената, сочейки към някакво място, което дори не се виждаше.

На Кори ужасно ѝ се искаше да откаже, но понеже не виждаше как може да го направи, грабна чантата си и последва дубльорката.

— Здравсти — рече Пейдж и ѝ протегна ръка. Беше застанала на стъпалата на караваната си и успяваше да изглежда, както си помисли Кори, обезсърчаващо царствена.

— Аз съм Пейдж Спенсър — рече тя, — а ти, предполагам, си онази Кори Браун, за която всички говорят.

Кори се усмихна, докато се ръкуваше с нея, без изобщо да е сигурна, че ѝ е приятно да се сблъска с едно от миналите гаджета на Кристъс, особено при положение, че беше поразително красива.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя.

— Хайде, влизай — каза Пейдж и се отдръпна навътре.

Когато Кори бе настанена и учтиво прие предложението за кафе, Пейдж премина направо на въпроса.

— Имам нещо за теб — каза тя и бръкна в джоба си. — Това е адресът на един доктор, при когото ходих. Кабинетът му се намира на Харли Стрийт. Иди на преглед веднага щом се върнеш в Лондон. Аз се оказах чиста, слава богу. И искрено се надявам ти също да си, скъпа.

— Моля? — попита Кори, след като едва не се задави с кафето си.

Пейдж завъртя очи.

— Така си и мислех. И на теб ли не е казал кучият му син?

— Какво да ми каже?

Пейдж поклати глава, остави чашата си, облегна се назад и скръсти ръце върху орфаната рокля, с която беше облечена.

— Дръж се здраво, мила — рече тя, — защото тока здравата ще те раздруса. — Поколеба се за момент, като гледаше Кори с присвити очи, сякаш я преценяваше, а след това сви рамене и каза: — Е, няма как другояче да го кажа, освен направо. Бенати има гонорея.

Чашата на Кори издрънча в чинийката.

— Той какво? — ахна тя.

— Шшт! Теб може и да не те е грижа кой ще разбере, но мен дяволски ме интересува. Защо иначе мислиш скъсах с него?

Кори вече едва сдържаше усмивката си.

— Трябва да има някаква грешка — рече тя и се наведе напред, за да остави кафето на масата. — Имам предвид...

— Виж, малката — прекъсна я Пейдж, — разбирам, че не ти се иска да го повярваш; по дяволите, да не мислиш, че на мен ми се искаше? И искрено съжалявам, че аз трябва да ти го кажа, но ние, момичетата, трябва да се поддържахме. Казвам ти, че копелето има гонорея и я разпространява из целия шибан екип.

За Кори това бе толкова немислимо, че колкото и искрена да изглеждаше Пейдж, просто не можеше да ѝ повярва. Но после Пейдж изрече думите, които я убедиха окончателно.

— Чакала си го да ти се обади цяла седмица, права ли съм?

Кори се напрегна.

— Аха, така си и помислих. Секретарката на Бъд Уинтърс беше тук до вчера — отлетя обратно снощи. Кога точно ти се обади Бенати?

— Снощи — каза сковано Кори.

— Схващаш ли за какво става дума? Опитах се да кажа на Шийла, преди да е отлетяла за Щатите, но я изпуснах. Трябва да го приемеш, мила, този човек носи зараза и я разпространява наляво и надясно. Точно така я е и пипнал.

Вторият асистент задумка по вратата и извика:

— Първи екип на площадката!

— Викат ме — каза Пейдж и се изправи. — Ти остани да си допиеш кафето; има и телефон, ако искаш да се обадиш на доктора да си запишеш час. Аз лично смятам да съдя това копеле веднага щом завършим филма. — И излезе.

През останалата част от предобеда Кори наблюдава в някакво вцепенение трескавата дейност, която кипеше около нея. Дърводелци, отговорници по реквизита, дизайнери на костюми, осветители — толкова много хора дойдоха да побъбрят с нея, всички заинтригувани да се запознаят с жената, която Кристърс Бенати беше поканил на снимачната площадка, но макар че Кори успя да проведе някакъв

учтив разговор с всеки, не запомни почти нищо от това, което ѝ казваха. През цялото време в ушите ѝ ехтяха само думите на Пейдж.

Когато стана време за обяд, Кристърс дойде да я намери и като метна ръка през рамото ѝ, каза, че ще обядват в неговата каравана.

— Би ми се искало да сме само двамата — рече той докато я водеше нататък, — но двама от актьорите искат да поговорим за следобедните сцени. И се стегни, човекът за връзки с пресата също ще бъде там.

— Защо да се стегна? — измънка Кори.

— Защото никога не можеш да разчитаеш, че такъв човек ще си държи устата затворена, дори и ако го предупредиш, че собствената му работа зависи от това. Още утре ще сме се появили във всички неделни вестници.

— Разбирам — отвърна Кори.

По време на обяда Кори не каза почти нищо и яде още по-малко. Все още не беше сигурна дали вярва на Пейдж, но ако това бе истина, ако наистина беше прекарал седмицата със секретарката на Уинтърс... Ако наистина имаше гонорея и се беше любил с нея, знаейки това... Не, това бе немислимо!

Внезапно чу, че Кристърс обявява край на обяда и отправя всички.

— Добре — каза той, когато затвори вратата и се обърна към Кори. — Да чуем.

— Кое?

— Това, което те яде, каквото и да е то.

След като не виждаше друга алтернатива, Кори му подаде бележката, която Пейдж ѝ беше дала.

— Това е телефонът на един доктор на Харли Стрийт — обясни тя. — Пейдж ми го даде и ми каза да отида да се прегледам.

— За какво да се прегледаш? — попита Кристърс, който според Кори придоби убедително слисан вид.

— За гонорея.

Той вдигна бавно поглед към нея и Кори се уплаши, когато видя как недоумението му се превръща в гняв.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че според думите на Пейдж имам гонорея? — попита той някак твърде тихо.

Кори кимна.

— Тя самата се била прегледала и няма, но...

— Ами разбира се, че няма да има! — кресна той. — Или поне не от мен. Не виждаш ли какво прави? Просто се опитва... — Той млъкна внезапно и Кори го видя да се намръщва замислено, вперил поглед в бележката.

„Връзката ми с Пейдж се разпадна подозрително бързо, точно когато се борех с желанието си да се обадя на Кори — мислеше си той, — и единственият човек, който знаеше, че Пейдж представлява пречка...”

Кристъс шляпна бележката на масата, обърна се и тръгна бесен към вратата.

— Джийни! — изрева той, когато подаде глава навън.

Джийни беше приседнала недалеч на пътеката и водеше безцелен разговор с един от асистент-гримьорите, но в мига, щом чу Кристъс да вика, скочи на крака и промърмори:

— Мама му стара, разбрал е!

После се обърна кръгом и затича в срещуположната посока. Никога в живота си не се бе радвала толкова, че има мъгла.

Едва доста по-късно следобед, когато Кристъс се рееше на безопасна височина върху крана сред мъглата, Джийни се осмели отново да доближи снимачната площадка. Откри Кори седнала на стъпалата на караваната с реквизита, но понеже не искаше да се навърта дълго време тук, я попита дали не би искала да се поразходят.

— Всичко е наред — засмя се Кори, когато снимачната площадка остана зад гърба им и тръгнаха през зимните отпадъци от дърветата, — не е нужно да ми обясняваш, вече зная истината, но се страхувам, че не мога да те успокоя що се отнася до Кристъс. Беше направо бесен, всъщност и на мен още не ми е простил напълно, задето повярвах.

— Ох, мамка му! — изстена Джийни. — Май ще е по-добре да започна да си съчинявам надгробния надпис, знам си, че няма да ми се размине току-тъй. Но трябва да разбере защо съм го направила.

— Мисля, че го разбира, но му се щеше да го беше направила по друг начин — изкикоти се Кори, хвана Джийни под ръка и докато се плъзгаха по пътеката, покрита с мокри листа и кал, прибави: — Всъщност май би трябвало да ти благодаря.

— Много ми се иска и той да разсъждаваше по този начин — изстена Джийни.

Повървяха в мълчание под свода от голи трошливи клони, които едва се виждаха сред кълбестите дихания на мъглата. От дърветата, подобно на дъжд, падаше полустопен скреж и само шляпането на стъпките им нарушаваше тишината.

Бяха стигнали до един прелез в края на гората, когато Кори спря внезапно и каза:

— Джийни, знаеш ли нещо за — поради липса на по-подходяща дума каза — приятелството на Кристърс с Люк Фицпатрик? Съжалявам, че питам, не искам от теб да бъдеш недискретна, но просто не знам как да повдигна въпроса пред него.

— Защо? — попита Джийни.

Кори сви рамене.

— Предполагам, защото сега всичко между нас с Кристърс е така прекрасно, че не искам да го развалям по какъвто и да било начин. А имам усещането, че ще го разваля, ако попитам за Люк Фицпатрик. Или по-точно, ако го попитам за Люк и за това какво знае Люк за връзката му с Анджелик Уорн... Нали разбираш, зная, че Кристърс не иска да говори за това, а и повече или по-малко сключихме споразумение да не се питаме за миналото си, но просто чувствам, че това е нещо, за което трябва да знам.

Джийни въздъхна, поклати глава, обърна се, за да се облекне на прелеза, и се загледа в оловносивия зимен пейзаж, който плуваше в морето от мъгла пред тях.

— Не зная какво знае Люк — рече тя, — но предполагам, че какво то и да е, не е истина. Знаеш ли, преди го харесвах, но все повече ми се струва, че у него има нещо странно. Не може да няма, след като двама души като теб и Кристърс толкова се дразнят от него. Както и да е, все пак не съм аз тази, която трябва да ти каже за Анджелик. Ще ти кажа едно нещо, няма от какво да се страхуваш, защото през всичките години, откакто го познавам, никога не съм го виждала така хлътнал. Снощи го чух да ти казва, че те обича, и е искрен, Кори, но това ваше споразумение е чиста лудост. Не бива да се опитваш да криеш от него разни неща, не позволявай и той да крие нещо от теб, защото така няма да стигнете доникъде. А това би било жалко, защото сте просто родени един за друг.

— Но ще има много проблеми — рече прозаично Кори. — Като разстоянието, възрастта...

— За какво говориш? — засмя се Джийни. — Разбира се, той е по-възрастен от теб с колко, дванадесет, четиринадесет години? Е, и? Това е нищо. Добре де, разстоянието би могло и да бъде проблем, но когато двама души се обичат, намират начин. Разправял ли ти е за техните и за това как са се събрали?

Кори кимна.

— Познаваш ли ги?

— Разбира се. Те са направо страхотни. Баща му има магазин за деликатеси, а майка му направо подлудява стария. Така се обичат, че ще е страхотно все още да си толкова влюбена, като стигнеш тяхната възраст. Кристърс направо умира за тях. Знаеш ли, че майка му иска от него да спечели „Златната палма“? „Оскар“-ите не са достатъчно добри за госпожа Бенати. Тя иска френската филмова награда. И Кристърс ще направи всичко, за да ѝ угоди. Всъщност навремето тя го е насърчила да влезе във филмовата индустрия. Татко Бенати искал той да поеме магазина. Разбира се, старият се гордее с него повече, отколкото би признал. Казва му, че ако не донесе въпреки „Златната палма“ на майка си, ще завещае всичко на дъщеря си.

— Не знаех, че Кристърс има сестра — рече Кори.

— Франсин. Тя е с няколко години по-малка от него, предполагам на около тридесет и седем. Намери си страхотна работа в една нюйоркска банка. Омъжена е, но нямат деца. Май Кристърс веднъж ми каза, че причината била в мъжа ѝ. Много сплотено семейство са Бенати. А татко Бенати иска внуци.

— Чакай, чакай, много се разбърза! — извика Кори, като вдигна ръце. — Каж ми някои от лошите му страни.

— Искаш да кажеш, че още не си видяла достатъчно от тях? Като например колко е избухлив? И той е направен от кал като всички, но Бог му е дал малко повече талант... — Джийни се смееше, но когато се обърна към Кори, очите ѝ се бяха разширили от ужас. — Мамка му! Ето го и него, което означава, че екипът е разпуснат. Не му казвай, че сме говорили за него, и не ни оставяй сами след тази работа с Пейдж Спенсър, защото иначе още следващата седмица ще трябва да идваш за погребението ми.

Кори прехвърли крака обратно през прелеза, за да наблюдава приближаването на Кристърс. Улови погледа му и видя как на устните му се появява същата онази топла усмивка.

— Вие двечките опознавате ли се? — рече той, когато стигна при тях. — Не вярвай на нищо от това, което ти каже. — Като смъкна Кори в прегръдките си, я целуна. — Добре ли се чувстваш? — прошепна. — Не се ли отегчаваш?

— Не се отегчавам — усмихна се тя, като задържа лицето си близо до неговото и го прегръщаше през кръста.

— Мхм!

— Ти още ли си тук, Джийни? — рече той, без да отмества очи от лицето на Кори.

Джийни сви рамене.

— Ами аз май ще се поразходя — рече тя, но когато тръгна нагоре по хълма, Кристърс я повика и тя отново се обърна.

— Не си мисли, че съм забравил — каза ѝ той.

— Не, господарю — отвърна тя, с което разсмя Кори.

— Как върви там горе? — попита Кори, когато той отново се обърна към нея.

Кристърс направи гримаса и вдигна поглед към сивото небе.

— Мъглата започва да се разнася, но губим светлина, така че днес няма да има повече снимки. По-късно трябва да видя заснетото, но преди това имаме два часа само за нас двамата. Имаш ли предвид нещо определено?

Кори се ухили.

— Е, след като питаш... — рече тя и се усмихна неловко.

Той повдигна вежди.

— Тук?

Кори се засмя.

— Малко е студено. — След това се повдигна на пръсти, за да достигне устните му, и прошепна: — Този път ми се иска да опитаме нещо по-различно.

— О, така ли? Като какво например? — усмихна се той.

— Като да ме заведеш обратно в стаята си и да разбереш.

След по-малко от половин час вратата на стаята му беше здраво заключена, телефонът изключен и Кори стоеше гола до ръба на масивното легло. Кристърс я беше прегърнал и тя му казваше какво точно иска.

Той затвори очи и отпусна глава назад.

— По дяволите, Кори! — изстена. — Не зная дали е заради английския ти акцент, когато го казваш, или защото съм сигурен, че никога досега не си го правила, но ми взе акъла, знаеш това, нали?

— Надявах се и ти да направиш същото с мен — усмихна се Кори, а след това се качи на леглото и се отпусна назад, опряна на лакти, за да го гледа как се съблича.

Изчака, докато Кристърс легна до нея, прегърна го и каза:

— Вече съм готова. Не ме карай да чакам.

Той кимна, преобърна я внимателно, коленичи между краката ѝ и като я повдигна на колене, проникна в нея отзад.

Така той придобиваше достъп до всяка част от тялото ѝ; знаеше го, както го знаеше и той, и двамата го желаеха. Само дето не бяха очаквали да свършат толкова бързо.

— Господи, колко те обичам! — промърмори той накрая и я притегли в прегръдките си.

Кори повдигна лице, за да докосне с устни бузата му, а след това легна на рамото му и се заслуша във все още учестеното биене на сърцето му, докато събираше кураж да му зададе въпроса, който вече пареше на устните ѝ. Едва когато той праметна единия си крак върху нея и я придърпа още по-близо, Кори каза, съвсем колебливо:

— Достатъчно ли ме обичаш, за да ми разкажеш за Анджелик Уорн?

Вместо да се отдръпне веднага от нея, както беше очаквала, Кристърс я прегърна още по-здраво.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

Насърчена от реакцията му, Кори вдигна лице, погледна го и каза:

— Бих искала да узная какво всъщност се е случило между вас двамата... Дали някое от нещата, които се изписаха след смъртта ѝ по вестниците са верни...

Той намести главата си още по-удобно на възглавницата, пое си дълбоко дъх и като ѝ хвърли един бърз поглед, впери очи в тавана и попита:

— Какво ти е казал Фицпатрик?

Полуусмихнатата, задето се е досетил за това, Кори отвърна:

— Каза ми, че още не си я забравил. Че просто ме използваш. Намекна и че по някакъв начин си свързан със смъртта ѝ...

По устните на Кристърс пробяга мрачна усмивка.

— Така си и помислих. Не ти ли каза направо, че съм я убил?

— Не.

Кристърс изглеждаше изненадан.

— Е, мен пък точно в това се опита да ме обвини. Аз наистина имам нещо общо със смъртта ѝ, но не е това, което Фицпатрик се опитва да ти внуши.

Кори изслуша мълчаливо неговия разказ за любовта му към Анджелик, след това за болката и шока от смъртта ѝ. Тя го улови за ръката, когато ѝ каза за бебето, което така и никога нямаше да разбере дали е било негово — личеше си, че тази мисъл ще го преследва най-дълго.

— Ето защо — завърши той — не исках отново да се обвързвам. Видях как любовта може да разруши една връзка, защото Анджелик искаше от мен повече, отколкото можех да ѝ предложа, и това я съсипа. Не можех да се доверя отново на някоя жена от страх да не ми причини същото. Звучи малко егоистично, нали, след като тя е мъртва, а аз жив, но такова е положението. Всъщност беше — поправи се той, като я погледна. — Но трябва отсега да се разберем за нещо, Кори, когато казвам, че те обичам, аз съм искрен, но не давам никакви обещания. Просто не знам как ще се развият нещата между нас...

Кори сложи пръст на устните му.

— Нека да не говорим за това сега — каза тя. — Ще се тревожим за тези неща, когато му дойде времето.

С цялото си сърце желаше да е изрекла искрено тези думи, но не беше. Искаше ѝ се, страшно ѝ се искаше да чуе, че те двамата имат някакво общо бъдеще, защото едва тогава можеше да рискува да му признае колко много го обича.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато медиите научиха за връзката ѝ с Кристъс, Кори започна да разбира какво е да си известен. Не само че виждаше лицето си всеки път, когато отваряше вестник, но и при всяко излизане от офиса отвън я чакаха поне трима фотографи и журналисти с бележници в ръка, които ѝ задаваха толкова много въпроси наведнъж, че тя просто не можеше да ги отдели един от друг. Телефонът ѝ се скъсваше да звъни. Канеха я на интервюта за списания, вестници и дори по телевизията от двете страни на Атлантика, а сумите, които ѝ предлагаха, бяха направо зашеметяващи. Но Кори неизменно отказваше не само защото Кристъс пазеше толкова ревниво личния си живот, но и защото наистина смяташе, че връзката им си е само тяхна работа.

Папараците обаче бяха твърдо убедени, че е работа на всички, и Кори не знаеше да се смее ли, или да се ядосва, когато една сутрин Пола ѝ звънна в офиса да ѝ каже, че са узнали по някакъв начин кое е родното ѝ място и са ходили в Амбърсайд да правят снимки на къщичката.

— Дадох им кратко интервю — призна Пола. — Надявам се да нямаш нищо против, но бяха толкова настоятелни, че започнах да им отговарям, преди да осъзная какво правя.

— Като например? — извика Кори.

— Като например какъв фантастичен човек си и какъв късмет има Бенати, че те е срещнал.

— Уф! — засмя се Кори. — А няма ли случайно да им хрумне колко си пристрастна? Както и да е, благодаря ти, че ми каза, но сега трябва да затворя, защото ме чака още един разговор — и като натисна съответните бутони, тя се свърза с шеста линия: — Кори Браун на телефона.

— А, госпожице Браун, обаждам се от списание „Пийпъл“ в Ню Йорк. Надявах се, понеже ще идвам в Обединеното кралство следващата седмица, да направим...

— Страхувам се, че не — прекъсна я Кори. — Но благодаря, че ме попитахте.

И преди журналистката да успее да възрази или залюлее пред носа ѝ моркова на нечуваните хонорари, затвори.

Алън Фокс я гледаше от другата страна на бюрото. Кори му се усмихна, отметна косата от лицето си и каза:

— Не са ли се обаждали още от „Вог“ с предложение да ме снимат за корицата?

Фокс отвърна, като се смееше:

— Знаеш ли, справяш се доста добре.

Кори се ухили.

— Ами знаеш ли, човек свиква с течение на времето — рече безгрижно тя.

— Сериозно — попита Фокс, — дразни ли те цялото това внимание?

Кори сви рамене.

— Имаш предвид снимките, на които се вижда как се качвам в такси, как слизам по стълби, как затварям прозорци, как излизам от „Уейтроуз“? А видя ли снимката от тази сутрин, на която се возя в автобус? Кой, по дяволите, би се заинтересувал от всичко това? — засмя се тя. — Но в отговор на въпроса ти — не, засега не ме дразни, пък и новината скоро ще остарее.

— Ами Кристърс? Той как се справя? Между другото преди малко се обади и ти остави съобщение. Каза да не забравиш да вземеш касетата със себе си.

— О, разбира се — отвърна Кори, като хвърли поглед към уокмена на бюрото. В него беше касетата с музиката от „Следи от минали животи“. — Кристърс е свикнал хората да си врат носовете в личния му живот — продължи тя — и това му е адски неприятно. Току-що нае цяла армия от охранители, за да държат пресата настрана, докато снима. И кой може да го вини за това, след като непрекъснато някой журналист попада в кадър?

— Значи това между вас е сериозно, така ли? — попита Алън някак прекалено нехайно, както ѝ се стори. — Смяташ ли да се откажеш от всичко това и да заминеш за Щатите?

— Да не би да се опитваш да се добереш до някоя сензационна новина, Алън Фокс? — подразни го тя. — Да, точно това се опитваш,

така че да сменим темата, защото искам да разбера дали си прегледал разработките, които ти дадох миналата седмица.

— Прегледах ги — отвърна той. — И ако решиш да останеш в добрата стара Англия, ще те подкрепя с двете си ръце. Все пак не искаш ли да осветлиш за тях ръководството?

— Не.

— Е, сигурно ти е трудно да повярваш, но можеш да ми имаш доверие. Искам да бъда с теб, когато ги осъществяваш — а мисля, че това ще стане.

— Благодаря ти — каза искрено Кори.

Този разговор с Алън Фокс се проведе в един от редките случаи, когато Кори беше в офиса, тъй като прекарваше колкото е възможно по-дълго време в Уилтшайър. И понеже Аналайз все още си беше у дома, за да се възстанови от преживяното изпитание, останалите продуценти едва не стигаха до бой за освободеното програмно време. Виждайки в това временно затишие в програмата си добра възможност да прави по три-четири специални документални предавания на година под шапката на TW, Кори използваше времето си, за да наблюдава работата на Кристъс и да обсъжда с него в подробности как се прилагат драматургични подходи към една реална житейска история. И понеже се страхуваше, че двамата нямат бъдеще заедно, амбициите ѝ отново бяха застанали на първо място — не че някога бяха загубвали значението си, но сега се нуждаеше отчаяно от тях, за да запълни ужасната празнина, която щеше да се отвори в живота ѝ, след като Кристъс се върнеше в Лос Анджелис. Беше твърде примамливо да си фантазира какво би направила, ако той я помоли да замине с него, но дълбоко в сърцето си знаеше, че той няма да го направи, а и тя самата би му отказала. Мразеше се, задето си мислеше, че нещата биха могли да добият друг развой, ако я помоли да се омъжи за него; това ѝ изглеждаше наивно и по детински идеалистично. Но просто ей така да отиде и да заживее с него в град като Лос Анджелис, който ѝ бе толкова противен и където нямаше да бъде нищо, освен негова приятелка — и при това холивудска приятелка — никак не ѝ се искаше. Но той не я молеше за нищо такова, така че вместо да размишлява за неща, които вероятно никога нямаше да се случат, Кори си наложи да се съсредоточи върху мисълта какво наистина ще прави по-нататък.

Сега крайната ѝ цел бе не само да поеме управлението на TW — макар да приемаше, че поради липсата ѝ на опит е твърде рано да се мисли за това — но и да отстрани Люк, за да може най-сетне да превърне безличната коментарна програма в силна документална поредица.

Знанията, които получаваше от Кристъс, бяха безценни и макар той да не си даваше сметка за амбициите ѝ, напълно я подкрепяше в намерението ѝ да направи нещо стойностно в определеното ѝ програмно време. Дори започна да се интересува от мнението ѝ за собствения си филм, но не защото не се чувстваше сигурен в себе си, а защото му бе любопитно какво може да предложи и после да ѝ обясни защо идеята ѝ е удачна или пък не е. Научи я на страшно много неща, като например колко е важно озвучаването и кога да използва ефекти или музика; показва ѝ всевъзможни трикове при грубия монтаж, като например какъв ефект имаше задържането на кадъра за няколко секунди или въздействието на внезапното прекъсване, а след това ѝ даде една малка преносима видеокамера, за да пробва сама. Що се отнася до финансирането, той я остави в ръцете на своите оперативни продуценти и счетоводители, които си бяха направили офис в Шекспировата зала в предната част на „Мейнър Хаус“. Често я намираще там в края на деня, зашеметена от невероятните суми, с които се разпореждаха.

Когато беше в Лондон, където неизменно ходеше за предавания или оперативки, Кори прекарваше вечерите си с Филип и Аналайз. Като я канеше в дома си в Челси във вечерите, когато Октавия отсъстваше, или водеше нея и Аналайз на ресторант или кино, Филип се опитваше да привлече Кори в семейството и същевременно да накара Аналайз да свикне с мисълта за нейната принадлежност към това семейство. И посвоему се получаваше, размишляваше Кори с нежност, която граничеше с тъга. Макар все повече да се привързваше към баща си и своята полусестра, не си правеше никакви илюзии относно ролята, която очакват да играе в живота им. Вече започваха да стават зависими от нея, така че я затрогваха с искреното си желание да спечелят одобрението ѝ, но товарът на отговорността, който го съпътстваше, понякога страшно ѝ дотежаваше.

Самият Филип явно толкова искаше да се сприятели с нея, че дори ѝ довери, че е влюбен в секретарката си, като си мислеше, че една

споделена тайна може да ги сближи още повече. Докато ѝ се изповядваше, молещият му поглед не слизаше от лицето ѝ. Кори имаше чувството, че ако го помоли, той ще се откаже от Пам. Разбира се, не го помоли такова нещо и за своя радост откри, че е сбъркала в преценката си, понеже облекчението на Филип, когато откри, че тя се радва за него, предизвика още едно признание — че е доволен, задето връзката му не е довела до първото им скарване, защото по отношение на Пам щял, като баща, да пренебрегне мнението ѝ. Това накара Кори да се усмихне и за пореден път да се почуди как в едно и също тяло могат да живеят двама толкова различни мъже. Само да можеше да пренесе малко от енергичността и увереността, които излъчваше в заседателната зала — и очевидно по отношение на чувствата си към Пам — в семейния си живот! Но докато беше с Октавия, възможността това да се случи бе твърде малка, а той нямаше да напусне жена си, докато не се увереше, че Аналайз е достатъчно добре, за да понесе и развода.

Неизбежно щом повдигнеха темата за душевното състояние на Аналайз, заговаряха и за Люк. Но всеки път, когато Кори попиташе Филип какво е щял да сподели онази вечер в „Риц“, Филип просто махваше с ръка и казваше, че всичко е вече в миналото и няма значение. Това ужасно я разочароваше, понеже знаеше, че Люк далеч не смята така.

Макар Аналайз да изглеждала малко по-стабилна, отколкото преди пътуването до Шотландия, за Кори нямаше съмнение, че тя започва да чезне по Люк. Разбира се, не си го признаваше, но ѝ личеше по очите при всяко споменаване на името му. А и фактът, че след двете седмици, в които бе казал, че ще отсъства, Люк бе спрял да се обаждат в офиса — което означаваше, че не поддържа връзка с никого — твърде често я докарваше до истерия. Избухваше винаги по незначителни поводи и нито веднъж не произнесе името му, но това не можеше да заблуди Кори.

Не само властта, която Люк все още имаше над Аналайз, подсказваше на Кори, че далеч не са се отървали от него, но и ефектът, който предизвика изчезването му върху самата нея. Правеше всичко възможно да не мисли за това, но неговото отсъствие, съпроводено с мълчание, започваше да ѝ се струва заплашително като тактиката на смъртоносна змия, която се свива, готова да нападне. И усещането, че

мишената е тя самата, се усили, когато през третата седмица от отсъствието му започнаха телефонните обаждания. Най-често се случваше късно нощем и въпреки че нямаше как да разбере кой стои зад това, дори когато прослушваше съобщенията на телефонния секретар, Кори знаеше, че обажданията са от него. Винаги само мълчеше, не се чуваше дори дишане, но няколкото секунди мълчание на касетата бяха ужасно изнервящи, сякаш й казваше, че идва за нея. Опитва се да отдаде безпокойството си на параноя, понеже знаеше колко много откачени се разхождат на свобода, но с течение на времето, когато обажданията продължиха, започна да я преследва ехото на последните думи, които Люк й бе казал. Почти го виждаше как стои до нея и й шепне в ухото, че накрая ще се завърне и ще се омъжи за него. И точно както лудостта бе оставила своя отпечатък върху неговото съзнание, така страхът започна да обхваща съзнанието на Кори. Той беше някъде навън и я наблюдаваше. Тя го усещаше понякога толкова силно, че се улавяше как се върти наред улицата, опитвайки се да го зърне. Разбира се, никога никого не видя, като изключим хората от пресата, на чието присъствие бе започнала да се радва.

Не каза на никого за това, дори и на Кристъс. Вече неведнъж се бяха карали заради Люк, понеже Кристъс беше на мнение, че тя трябва да напусне TW, да основе своя компания и направо да се отърве от този човек. Тогава Кори му обясни за Аналайз и Филип. Каза му какви са й всъщност и защо не може да ги изостави. Не му разкри какво й е казал Люк, нито пък предишните си подозрения, че той е замесен в убийствата на проститутките. Кристъс имаше достатъчно неща на главата, опитваше се да завърши филма и Кори бе твърдо решена да намери начин да се справи и без негова помощ; нали бездруго, когато си замине, щеше да остане съвсем сама.

Но точно в деня преди заминаването на Кристъс за Лос Анджелис, когато Кори и Джийни вървяха заедно през Касъл Коум към селската поща, нещата като че достигнаха критичната си точка. Мъглата отдавна бе отвята от силните ветрове и това бе създало на Кристъс допълнителни проблеми с окончателния вид на сценария, но все някак трябваше да се вместят в графика и в момента екипът довършваше последната каскадьорска сцена на бента зад хотела.

Следобедът беше толкова мрачен, че когато облаците се сгъстиха над главите им, им се струваше едва ли не, че нощта е настъпила. Въпреки това Кори виждаше доста ясно гърбавия мост от мястото си — толкова ясно, колкото и самотната фигура, която бе застанала на него. Така се беше замислила как ще събере кураж да понесе заминаването на Кристъс, че едва когато Джийни взе една пощенска картичка, за да ѝ посочи нещо, и Кори я погледна, най-сетне осъзна кой стои на моста.

Тя вдигна рязко глава и отново се взря напред.

— Нещо не е наред ли? — попита Джийни, когато вдигна поглед към нея.

Очите на Кори все още бяха приковани в моста.

— Да не те боли нещо? — рече Джийни и я хвана за ръката. — Здравата си пребледняла.

— Не, не, добре съм — отвърна Кори все още неспособна да свали очи от моста.

Джийни погледна в същата посока и каза:

— Какво има? Да не си видяла нещо? — После се изкикоти. — Като например призрак?

Кори стрелна очи към Джийни, а след това си наложи да се усмихне и рече:

— Хайде да се връщаме вече, Джийни.

Джийни сви рамене.

— Нямам нищо против. Просто искам да се обадя и да изпратя картичките у дома. Разбира се, ще пристигна преди тях, но какво от това... Ще влезеш ли?

— Не. Не, ще почакам тук — рече Кори и отново насочи поглед към моста.

Докато Джийни беше в пощата, Кори откри, че продължава да се придвижва нататък по улицата, сякаш мостът бе някакъв магнит, на който не можеше да устои. Той бе там, знаеше го, беше го видяла със собствените си очи, но сега го нямаше, беше се стопил като привидение в разрежения въздух. Само че това просто не бе възможно и следователно той трябваше да е тук някъде, криеше се в сенките или се бе снишил навътре в храстите, или... Тя се обърна рязко, сигурна, че е чула стъпки зад себе си, но улицата беше празна.

Вече почти беше стигнала моста и въздухът бе станал толкова неподвижен и тежък, че дори приближаващата буря сякаш се бе парализирала от зловещо предчувствие. Неочаквано един гарван се издигна от речния бряг, запляска с криле и нададе продран крясък. Кори усети как сърцето ѝ се качва в гърлото и се отдръпна уплашено, но след малко откри, че отново доближава парапета.

Когато надникна през него, в бързото течение видя само разкривеното си отражение, но той беше тук, някъде тук, усещаше го така остро, сякаш я докосваше.

— Кори!

Кори се обърна рязко и сложи ръка на сърцето си.

— О, Джийни! — извика тя. — Изкара ми акъла!

— Извинявай — сви рамене Джийни, но после я погледна любопитно и каза: — Днес си доста нервна...

— Зная. Може би защото утрешният ден приближава толкова бързо. — После хвана Джийни за ръката и я поведе обратно към Маркет Крос.

Едва когато стигнаха до Олд Ректърри, където пътят свиваше наляво, Кори събра достатъчно кураж да хвърли поглед назад. Мостът беше все така пуст. Но не ѝ се бе привиждало, тя бе сигурна в това. Люк Фицпатрик беше стоял там, на онзи мост.

Двадесет минути по-късно се върна в стаята на Кристъс и тъкмо мислеше какво да облече за тържеството по случай приключването на снимките, когато телефонът иззвъня. И въпреки че почти го очакваше, тя подскочи.

Вдигна слушалката и зачака мълчаливо някой да каже нещо. От другата страна ѝ отговориха със същото.

— Люк — рече тя в тишината. — Люк, знам, че си ти. — Изчака малко, но мълчанието продължи. — Кажи нещо, за бога! Знам, че си ти. Видях те, не разбра ли? Защо не ми кажеш какво искаш?

Отново не последва нищо... след това Кори неочаквано чу дишането му и се напрегна. Вече се готвеше отново да заговори, когато един глас от другия край на линията каза:

— Стой далеч от баща си, Кори.

Кори отдалечи слушалката от ухото си и я погледна учудено, сякаш тя ѝ играеше някакъв номер. След това каза в нея:

— Какво?

— Казвам ти, ша стоиш далече от баща ти.

— Люк! За какво говориш?

— Питай него, Кори. Питай кой е бил последният човек, който е видял онези курви живи.

— За бога, Люк! За какво говориш?

— Не му са пъхай в леглото, чу ли? Просто стой далече от него.

— Люк! — изкрещя тя, като сложи ръка на челото си. — Той ми е баща! Как, по дяволите, можа да си помислиш...

— Да де, баща ти е. И не искаме да прави с теб... каквото прави с Аналайз нали?

За момент ѝ се стори, че откача.

— Люк, нищо не разбирам! — извика тя. — Какво имаш предвид, какво е...

— Аз съм тук, за да те пазя, Кори. Ша чакам. Ти ша дойдеш скоро при мене... Много скоро. — И линията прекъсна.

Когато затвори телефона, Кори бе толкова разтревожена, че не можеше да разсъждава трезво. Но трябваше да си го наложи! Трябваше да овладее тази паника! Но, за бога, какво искаше да каже той за Филип? И защо, по дяволите, си мислеше, че тя ще легне със собствения си баща? Кори потръпна от отвращение. Ами проститутките? Ами Аналайз? Какво ли искаше да каже...

Почти без да се усети, слушалката се озова в ръцете ѝ.

— Филип! — рече задъхано тя, когато той вдигна. — Аз съм, Кори!

— Какво има? — извика той, веднага усетил тревогата в гласа ѝ.

— Какво се е случило?

— Чух се с Люк. Къде е Аналайз?

— Октавия току-що я заведе вкъщи, за да си вземе още дрехи. Какво искаше той?

— Искаше... — Дали трябваше да му казва? Какво бе най-добре да направи? Но думите се изсипаха почти неусетно от устата ѝ. — Искаше да стоя далеч от теб — изтърси тя.

— Какво?

— Каза ми... О, боже, Филип... Каза ми да те попитам кой е бил последният човек, който е видял проститутките живи. Защо ми каза това? Какво знаеш, Филип? Какво става?

— Боже господи! — изстена Филип. — Мислех си, че с това се е приключило. Смятах, че вече ще ме остави на мира. Отидох в полицията, разказах им всичко, което знам, но... О, Кори. Много е трудно да се обясни по телефона...

— Тогава идвам в Лондон. Веднага!

— Не, недей. Това е последната ти нощ с Кристъс, а нещата, които имам да ти казвам, могат да почакат. Кълна се, че могат.

— Тогава ми обясни защо Люк ми намекна, че правиш разни неща с Аналайз...

— О, Кори, не знам какво става, но не само ти си говорила с него. Оня ден беше тук. Нямах намерение да ти казвам, не можех, беше твърде... твърде грозно. Но той дойде, когато Аналайз беше излязла с майка си, и ме обвини... О, Кори, искаше ми се никога да не ти кажа за това... Той ме обвини, че... че спя с Аналайз. Направо не можах да повярвам на ушите си... Не го разбирам! Всичко това са лъжи, Кори...

— Тогава защо го прави? Не може да не знаеш, Филип.

— Но аз наистина не знам! Бог ми е свидетел, че ми се иска да знаех.

Кори сложи ръка на челото си и се опита да разсъждава трезво. След това, незнайно откъде, изведнъж си спомни за Шивоун.

— Да, чувал съм името ѝ — рече Филип, — но само от Люк. Оня ден, когато беше тук, постоянно си мърмореше нещо за някаква Шивоун.

— Но не знаеш коя е?

— Не. Никога преди не съм я чувал.

— Онзи ден, когато дойде при теб, каза ли ти къде е бил през цялото това време?

— Не. Но и аз не го попитах. Трябваше ли? Да, да, разбира се, че трябваше. Пусто да остане!

— А знаеш ли къде е сега?

— Не. Но ще се опитам да разбера. Ще се обадя у тях, ще пообиколя...

Кори поклати глава.

— Не, той не е там. Тук е. Видях го.

— Видяла си го? Не ми ли каза, че ти се е обадил по телефона?

— Да, обади ми се. След това. И каза...

Гласът ѝ замря, защото почувства как думите му все повече я омагьосват...

— Той каза, че ще се върна при него, и то съвсем скоро.

Твърде разстроен, за да усети озадачените нотки в гласа ѝ, Филип изкрещя:

— Да не си посмяла да отиваш, Кори! Стой далече от него, чу ли? Сега говоря като твой баща и ще правиш каквото ти кажа! Стой при Кристъс и недей да мърдаш никъде! Ако Фицпатрик е там, в Касъл Коум, той не може и с пръст да те пипне, докато си с Кристъс. Слушаш ли ме?

— Да, слушам те — отвърна Кори. — Но защо е дошъл тук? Защо е изминал целия този път...

— Не зная и не ме интересува! Искам просто да чуя, че в момента, в който затвориш телефона, ще отидеш направо при Кристъс и ще останеш с него, докато си замине — а аз лично ще дойда на летището, за да те върна в Лондон.

— Добре, ще го направя — каза Кори и се усмихна на почти паническата му загриженост, Филип наистина милееше за нея и ѝ даваше нареждания съвсем като баща. „Това е нещо, с което бих могла да свикна“, мислеше си тя, докато се сбогуваше топло с него. Но въпреки това не можеше да бъде отклонена толкова лесно, със сигурност в думите на Люк за Филип се криеше нещо и тя искаше да научи от него какво точно е то. А ако той бе тук, в Касъл Коум...

Но Люк не беше в Касъл Коум, по-точно вече не беше, а след по-малко от четири часа, когато научи точно къде е, Кори хвана следващия влак за Лондон, отказвайки се от последната си нощ с Кристъс, за да я прекара с Люк.

Обадиха ѝ се малко след осем. Кристъс седеше с актьорите и обсъждаше допълнителните снимки, които искаше да направи на следващата сутрин, преди да си съберат багажа и да тръгнат за летището. Кори беше в бара заедно с Джийни и още няколко души и поглеждаше нервно през рамо всеки път, когато някой влезеше. Не вярваше, че Люк би дошъл в хотела, но и не бе напълно сигурна. Все пак нямаше от какво да се тревожи, след като Кристъс бе наблизил.

— Започва да ми се вие свят от теб! — оплака се Джийни, когато Кори отново обърна глава към вратата. — Той всеки момент ще свърши с Уинтърс... — И млъкна, когато чу името на Кори.

— Търсят ви по телефона — й каза управителят на хотела. — Искате ли да се обадите от рецепцията? Сега там няма никой.

— Благодаря — отвърна Кори, стана и го последва. Може би Филип или Аналайз се опитваха да се свържат с нея. Или пък беше Люк... Е, тогава щеше да види какво има да й казва този път.

Оказа се, че не е никой от тримата. Кори не можа да повярва на ушите си, когато женският глас от другия край на линията, след като се увери, че говори с Кори Браун, й каза, че се обажда от болницата „Чаринг Крос“ в Лондон, където Люк Фицпатрик току-що е бил приет.

— Пита за вас — й каза жената с тон, който не би могъл да бъде описан другояче, освен като траурен. — Мисля, че трябва да дойдете. И макар че не искам да ви тревожа, според мен трябва да сте тук възможно най-скоро.

— Какво се е случило? — извика Кори.

— Мисля, че ще е най-добре да ви обясня, когато пристигнете — отвърна жената. — Но трябва да знаете, че нараняванията му са сериозни... И е в критично състояние...

— Какво искате да кажете? Какви наранявания?

Чу как жената въздъхва леко, докато тя нервничеше от другия край на линията.

— Страхувам се, че са самонанесени — отговори най-сетне тя.

— Имате предвид... Да не би да ми казвате...

— Да, мисля, че ме разбирате — прекъсна я жената. — Загубил е много кръв... Сега лекарят е при него... Много се страхуваме, че няма да дочака сутринта, госпожице Браун.

Кори усети, че се разтреперва. Това бе последното нещо, което беше очаквала...

Тя затвори телефона и се озърна разсеяно, докато се опитваше да реши какво да направи. Вече се готвеше да изтича горе и да си събере багажа, но изведнъж я връхлетя зашеметяващата мисъл, че това може да е номер.

Кори се обърна към администраторката, която след завършването на разговора й отново се беше показала от офиса, даде й цял списък с нареждания и хукна нагоре към стаята на Кристъс. Стигна там точно навреме, за да може момичето да я свърже с поискания от нея номер. Почувства се ужасно, задето прави това, особено когато от другия край на линията се чу глас:

— Добър вечер, болница „Чаринг Крос“.

И още по-зле се почувства, когато няколко минути по-късно оттам потвърдиха, че същата вечер са приели Люк Фицпатрик. „Все пак трябваше да проверя — каза си твърдо тя, — напълно в стила му е да извърти такъв номер.“

Написа набързо бележка на Кристъс, нахвърли си багажа в една чанта и слезе тичешком до бара, като пътьом пое разписанието на влаковете от протегнатата ръка на администраторката.

Джийни я откара до гарата с бясна скорост. Стигнаха точно на минутата.

Кори знаеше, че пътуването ще отнеме цяла вечност и че поначало дилемата дали да позвъни на Филип и в двете си решения не предвещава нищо добро за състоянието, в което ще пристигне. Накрая, просто за да се отърве от проблема, тя реши все пак да му се обади.

Връзката от влака беше ужасна, но Кори успя да го уведоми какво се е случило и почувства облекчение, когато го чу да казва, че засега не бива да уведомяват Аналайз.

— Искаш ли да дойда в болницата? — рече Филип.

Искаше ли?

— Да — отвърна тя, без да се замисля много. — Но няма да пристигна много скоро, влакът току-що потегли от Суиндън.

— А казаха ли ти защо...

Линията ужасно се влоши. Кори му изкрещя, че ще се видят там, и затвори.

След това се облегна назад и започна да си мисли за Люк. Не преставаше да се пита защо ли е пожелал да отнеме собствения си живот. Не знаеше отговора, защото, както изведнъж осъзна, всъщност не знаеше нищо за него — освен че нещо в главата му ужасно се бе объркало. „Но какво ли трябва да се е случило — питаше се тя, — та да го лиши от разум дотам, че да поиска да се самоубие, вместо да продължи...“ Взе да си припомня всичко от началото на запознанството им, като се чудеше какво ли се крие зад перверзната му сексуалност? Защо се отнасяше така с Аналайз? Защо говореше с онзи смразяващ ирландски акцент? Коя беше Шивоун? Къде беше изчезнал през последните няколко седмици? Защо искаше точно нея? Кое го караше да вярва, че тя ще се омъжи за него? И какво общо имаше Филип с това, за бога?

Въпросите я връхлитаха толкова бързо един след друг, че ѝ се зави свят. Него ли беше видяла на моста същия ден? Дали тогава е знаел, че ще посегне на живота си? Може би бе дошъл, за да я види за последен път, преди... Не! Спри! — извика в себе си тя. — Това са глупости. Усещаше, че има нещо много повече от чувствата му към нея... И изобщо доколко искрени бяха те? Нарочно бе превърнал всяка нейна възможна симпатия в презрение и всяка загриженост — в страх. Но защо? Той сякаш не разбираше нищо от човешки взаимоотношения, подходът му към любовта бе да мачка, да оскърбява и дори осквернява. И бог ѝ бе свидетел, Аналайз твърде добре бе усетила това... Но какво, по дяволите, се бе случило, та да го направи такъв? И какво се криеше зад тези ужасни обвинения за кръвосмешение? Тя затвори очи. Изглежда, всичко в крайна сметка водеше към баща ѝ... Но защо? Какво общо имаше той с това? Дали беше просто безпомощна жертва на един умопомрачен ум, или бе извършил нещо толкова ужасно, че да предизвика тази лудост?

След това си помисли за Кристъс и сърцето ѝ се сви. Как ѝ се искаше да бъде с него сега! Но какъв смисъл имаше да го тревожи с проблемите си, когато всичко между тях щеше да свърши след по-малко от двадесет и четири часа? Дали щяха поне да се сбогуват? Вече започваше да я боли от предстоящата загуба. Не можеше да си представи, че някога отново ще е способна на такава обич, но сега, дори и да му го кажеше, това нямаше да промени нищо. Утре той щеше да се върне в Лос Анджелис, а тя — да се опита да продължи без него, да работи за постигане на амбициите си и полека-лека да сглоби парченцата от своя живот и парченцата от живота на другите, който Люк бе успял да разбие. Мили боже, вече мислеше за него в минало време! Разбира се, точно това желаше, да го отстрани от живота си и живота на другите... Но не така и не преди да разбере какво го е докарало до такава лудост...

Когато най-сетне пристигна в болницата, жената от приемната ѝ показа пътя. След като измина безкрайни коридори и бута безброй летящи врати, тя най-сетне стигна до малкото дискретно отделение, което ѝ бе посочено.

Отвън имаше дежурна сестра и веднага щом Кори ѝ каза името си, тя се усмихна. „Твърде радостно — помисли си Кори, — като се имат предвид обстоятелствата.“ Мускулите на лицето ѝ бяха толкова

сковани, че дори не се опита да ѝ се усмихне в отговор. „Но поне — каза си тя, докато вървеше след сестрата — усмивката ѝ показва, че Люк е още жив.“

— Той е вътре, госпожице Браун — каза сестрата и ѝ отвори вратата.

Кори ѝ поблагодари, пристъпи вътре и погледна към леглото. Внезапно спря, сякаш някой я беше зашлевил, и докато осъзнаваше видяното, сърцето ѝ се пълнеше с ярост. Те още не бяха забелязали присъствието ѝ. Октавия седеше с гръб към нея, но Кори не се съмняваше, че това е тя. Видя я как вдига ръка, за да погали Люк по лицето. Когато Люк се опита да я спре, Кори чу гърления ѝ смях. Самите звуци изглеждаха напоени със злоба, която проникна до най-затънтените кътчета на съзнанието ѝ. Очите ѝ се върнаха на Люк. Лицето му бе в ужасно състояние, а устните — толкова бледи и напукани, че почти се сливаха с восъчножълтата, подпухнала кожа. След това той обърна глава и зърна Кори на вратата.

— Ти дойде — каза с глас, сух и неравен като устните му, и докато я оглеждаше жадно, в празните му очи се появи някакво неопределимо чувство. — О, Кори, ти дойде!

Кори продължи да мълчи, просто не знаеше какво да каже. Беше хукнала насам, за да бъде с него, защото той бе поискал това, защото умираше...

Октавия вече я гледаше и макар да не отвърщаше на погледа ѝ, Кори усети как противните сини очи шарят по нея. Никога в живота си не бе изпитвала нещо подобно — сякаш около нея се съгъстваше облак от чисто зло. Когато започна да усеща силно стягане в главата, тя извика:

— Какво изобщо става тук?

— Ти дойде! — повтори Люк и протегна ръка към нея.

За пръв път Кори забеляза превръзките около китките му. Значи наистина бе направил опит за самоубийство... Но нали ѝ бяха казали, че умира... И Октавия! Какво, по дяволите, правеше Октавия тук?

— Съжалявам — рече Люк, сякаш прочел мислите ѝ. — Накарах ги да попреувеличат нещата, за да дойдеш. Не съм и предполагал, че ще постъпиш другояче.

Октавия вдигна мълчаливо от стола захвърленото си кожено палто и без да сваля очи от Кори, поднесе ръката на Люк към устните

си. Мълниеносно плъзна език по пръстите му и ги облиза, а после изведнъж го пусна и тръгна към Кори. Все още, без да я поглежда, Кори се отдръпна достатъчно, за да ѝ направи път.

— Днес ме видя, нали? — рече Люк, когато Октавия затвори вратата зад гърба си. — На моста. Знаеш ли, че ти внушавах да дойдеш? Внушавах ти да минеш по същото време оттам, но ти не дойде сама. Защо го направи?

Кори бе толкова слисана, че само го гледаше. Имаше чувството, че пропада в някаква бездна от лудост. Усещаше думкане в ушите си и сякаш нещо започна да я изтръгва от корените на реалността. Вратата отново се отвори, сестрата влезе и каза, че другата дама си е забравила нещо. После вдигна чантичката на Октавия, изкиска се и като подметна, че се надява Кори и Люк да изгледят недоразуменията помежду си, излезе от стаята.

— Наистина ли искаше да се самоубиеш? — каза Кори, когато отново останаха сами.

Гледаше с болезнен интерес как очите на Люк се изцъклят от невидимо усилие. След това подпухналите му клепачи се спуснаха, за да ги скрият, и той прошепна:

— Не зная.

— Какво правеше Октавия тук?

— Беше с мен, когато го направих. Тя повика линейката, а после дойде с мен.

— Защо го направи?

Когато Люк извърна глава, за да скрие лице във възглавницата, за пръв път от много месеци Кори отново усети онази негова ужасна тъга. Беше почти осезаема, сякаш можеше да протегне ръка и да я докосне. Инстинктивно се опита да се изолира от нея, но тъгата я притегляше и Кори усети, че започва да се приближава към леглото.

— Люк? — прошепна тя.

— По-хубаво да бях умрял — рече той и сърцето на Кори се сви от безмерната мъка в гласа му.

— Защо говориш така, Люк? Какво му е хубавото?

В отговор той само поклати глава и тогава Кори видя сълзите, които бликаха свободно от ъгълчетата на очите и попиваха в косата му.

— Искам да ме обичаш, Кори — каза сподавено той, — но не знам как да го постигна.

Кори приседна на ръба на леглото и взе ръката му в своята.

— Кажи ми какво се случи, Люк — каза меко тя. — Кажи ми какво те е направило такъв.

Очите му бяха затворени, но той каза, без да се поколебае:

— Всичко стана заради теб, Кори. Ти тръгна с Бенати...

— Не. Отпреди това е — рече тя. — Нещо се е случило преди това. Свързано ли е по някакъв начин с Октавия? С баща ми?

При тези думи лицето му се разкриви, сякаш болката бе станала толкова силна, че го разкъсваше.

— Кой от тях двамата? — настоя Кори.

Главата му започна да се мятат и от треперещите му устни потече слюнка.

— Какво са направили? — прошепна Кори. — Люк, кажи ми...

— О, Кори! — извика той и я сграбчи. — Кори, накарай го да се махне! Моля ти, накарай го да спре!

— Кое да накарам да спре? Какво е то, Люк?

— О, Кори, помогни ми, моля те! Обичай ме, Кори! Ако ме обичаш, то ще спре! Сигурен съм, че ще спре!

— Но кое? Люк, трябва да ми кажеш какво е.

Ръцете му се стегнаха около нея, сякаш се мъчеха да изцедят живота от тялото ѝ.

— Трябва да ме държиш настрана от Аналайз, Кори — изхълца той. — Ще направиш ли това за мен? Не ми позволявай да я приближавам повече. Това е заради нея...

— Люк, моля те! Нищо не разбирам.

Тялото му се тресеше силно и Кори знаеше, че трябва да повика сестрата. Но когато се освободи от прегръдката му, Люк падна назад върху възглавниците и тя видя, че се смее.

— Люк, за бога! — извика Кори и се отдръпна ужасено. След това хвърли поглед към вратата и започна да отстъпва полекичка към нея. — Виж, имаш нужда от помощ. Трябва да позволиш на някого...

— Имам нужда от теб — рече Люк и зъбите му неочаквано се оголиха в отвратителна усмивка. — Казах ти — захихика той. — Само ти можеш да го спреш.

— Кое да спра? — Нервите ѝ бяха толкова изопнати, че гласът ѝ прозвуча пискливо.

Люк надигна лице към нея.

— Кръвосмешението! — изсъска той.

Кори се отдръпна рязко, сякаш я беше ударил. Усети как устата ѝ се изкривява от отвращение и когато видя безумния блясък в хлътналите му очи, кръвта ѝ изстина.

— Какво кръвосмешение? — промълви тя.

— Моето! И твоето! И неговото!

— За какво говориш? — извика тя. — Няма никакво кръвосмешение!

— О, ама разбира се, че има, Кори! Октавия ми каза! Тя ми каза всичко.

— Но тя те е излъгала! Онова, което е видяла в „Риц“, няма нищо общо с...

Главата му неочаквано се обърна и Кори едва не се олюля, когато видя по лицето му да се разлива блажена усмивка. Тя проследи погледа му, обърна се и видя баща си да стои на вратата.

— Здравей, Филип — каза весело Люк. — Не съм предполагал, че ще дойдеш и ти. Заповядай, седни.

Докато Филип влизаеше в стаята, за момент отново ѝ се стори, че полудява. Тя си пое дъх да каже нещо, но Люк я изпревари.

— Някой от вас да иска кафе? Сигурен съм, че сестрата ще може да уреди нещо.

— Не. Не, благодаря — измънка Кори, като полагаше всички усилия да се задържи в реалността. Изчака баща си да седне до нея и се обърна към Люк.

— Сега Филип е тук — рече тя, — така че защо не се опитаме да изясним онова, за което говореше, преди той да влезе?

— И какво е то? — попита Люк.

— Знаеш какво каза! — процеди Кори. — Същото, в което го обвини, когато днес следобед говорихме по телефона. А сега какво...

— Моля? — рече Люк и сбърчи нос, за да покаже колко е объркан. — Днес следобед не съм говорил с теб по телефона.

— Говори.

— Не. Нещо бъркаш, Кори. Сега говоря с теб за пръв път, откакто за последно те видях в офиса.

— Люк! Чух гласа ти! Ти каза...

— Не — отвърна той, като клатеше глава и я гледаше с искрена загриженост, — това не е бил моят глас. Днес не съм ти се обаждал.

Кори се обърна безпомощно към Филип.

— Добре тогава — каза тя, като отново погледна Люк. — Точно преди да влезе Филип, ти говореше нещо за кръвосмешение... Каза: „Моето! И твоето! И неговото!“. Казах ти, че Октавия те е излъгала за онова, което е видяла в „Риц“, но имаше и още нещо, нали?

Люк я погледна в пълно изумление.

— Кори, явно кръвосмешението ти е станало нещо като идея фикс. Знаеш ли, това не е нормално. Нито пък е законно, така че на твое място бих го забравил.

Кори така се стъписа, че от устните ѝ се изтръгна недоверчив смях.

— Не мога да повярвам! — промърмори тя на Филип. След това се обърна към Люк. — Ами Аналайз? Искаше да те държа на разстояние от Аналайз...

Люк отново придоби напълно объркан вид.

— Защо бих поискал такова нещо от теб? — рече той. — Та аз ще се женя за нея, за бога!

Кори се хвана с две ръце за главата.

— Отказвам се! — изстена тя. — Или той е луд, или аз.

— Люк — рече Филип, опитвайки се да вземе разговора в свои ръце. — Къде беше през последните няколко седмици?

Люк цъкна с език и въздъхна като дете, което бяха уличили в бягство от училище.

— Взех си малко отпуска — рече той. — Чувствах, че имам нужда от почивка. Все пак не бях далеч и беше адски студено, казвам ви. Липсвах ли ѝ на Аналайз? Къде е тя между другото? Не знае ли, че съм тук?

— А защо изобщо си тук? — попита неочаквано Кори.

Люк вдигна ръце, за да покаже китките си.

— Стига, Кори! — сгълча я той.

— Добре. Защо го направи?

— Не го направих аз, а някой друг.

— Отивам да подишам малко чист въздух — промърмори Кори, — защото ми се струва, че не мога да поема повече глупости.

— Ще дойда с теб — каза Филип и се изправи.

Когато излязоха и се заоглеждаха за кафе машина, Кори му предаде набързо какво е казал Люк, преди той да пристигне.

— А сега — завърши тя — се прави, че нищо такова не се е случило.

— Октавия каза ли нещо, когато я видя? — попита Филип.

— Нито дума. Но искам да зная къде, по дяволите, се вписва тя в цялата тази работа.

— Има връзка с Люк почти от толкова време, колкото и Аналайз — рече Филип, — така че не съм изненадан, задето тази вечер е била тук. Но това всъщност не дава отговор на въпроса, нали?

— Люк каза, че е била с него, когато се е опитал да се самоубие. Мислиш ли, че тя знае къде е бил през всичкото това време? Можеш ли да я попиташ?

— Мога да опитам, но не очаквам да ми каже истината.

Докато той пъхаше монети в процепа на машината, на която най-сетне се бяха натъкнали, Кори се обърна и го погледна.

— Какво ще кажеш да ми отговориш честно на един въпрос, Филип? — рече тя. — Какво криеш от мен през последните няколко седмици? Защо Люк те обвинява в кръвосмешение... Не, спомням си думите му за Октавия, но по телефона ми каза, че същото ставало и с Аналайз. Така че какви му ги говори Октавия? И защо той ми каза да те попитам за онези проститутки?

Филип кимна и като ѝ подаде кафето, каза:

— Хайде да седнем ей там. Не съм сигурен, че ще мога да отговоря на всичките ти въпроси, но каквото знам, ще ти кажа. Но по-добре се стегни, Кори, защото просто не знам какво ще си помислиш за мен, когато разбереш. Моля те, опитай се да разбереш, че аз съм просто човек, а както казват, плътта е слаба, и животът ми с Октавия никога не е бил лесен...

Кори потръпна, когато си спомни за няколкото секунди, които беше прекарала с Октавия преди малко. После буквално се строполи на пластмасовия стол и се приготви да чуе поредната изповед на баща си. Чувстваше се толкова уморена, че единственото нещо, което ѝ се искаше, бе да обърне гръб на цялата тази работа и да се върне при Кристъс. Но вместо това хвана ръката на Филип и му се усмихна насърчително, като вътрешно се молеше този път да не скрие нищо от нея.

— О, боже, каква каша! — изстена тя, когато Филип най-сетне завърши разказа за проститутките. Вече изобщо не се съмняваше, че ѝ

е казал цялата истина. — Както и да е, важното е, че си ходил в полицията и са те освободили от подозрение. Така че сега трябва да разберем откъде знае Люк къде ходиш и че си бил с онези жени малко преди смъртта им. Което, разбира се, не означава задължително, че той ги е убил.

— Не. Но не го и изключва.

— Да, нали? — рече вяло тя.

— И се страхувам, че от полицията вече са го разпитали и са го освободили от подозрение — прибави Филип.

— Но ние знаем, че е луд.

— Адски трудно е да се докаже, Кори, но дори и да успеем, това няма да ни помогне по отношение на убийствата. Освен ако той не направи признания.

— Ако ги е извършил. О, боже, тук просто се въртим в омагьосан кръг! Искам да си вървя. — Кори си погледна часовника и когато видя колко е часът, сърцето ѝ се сви. — Вече е твърде късно да хвана влак за Уилтшайър... — И като отпусна глава назад към стената, стисна здраво очи, за да спре напиралците си сълзи. — Не мога да повярвам, че това се случва... — простена тя.

— Мисля, че трябва да отидем пак да поговорим с него — рече Филип. — Да го попитаме за...

Когато млъкна, Кори отвори очи и го погледна.

— Не мисля, че ще се наложи да ходиш до Уилтшайър — усмихна се той и ѝ посочи с глава да погледне зад себе си.

Кори се обърна и когато видя Кристъс да върви по коридора към нея, ѝ се стори, че сънува. Но нямаше значение, дори и да бе сън, защото точно сега той бе единственият човек на света, когото искаше да види, и като бутна празната чашка в ръцете на баща си, тя изтича да го посрещне.

— Какво правиш тук? — промърмори тя, когато Кристъс я прегърна.

— А ти какво мислиш? Получих бележката ти, а Джийни ми каза какво се е случило и в коя болница се намираш. А сестрата току-що ме насочи къде мога да те намеря. Здравейте, господине — прибави той и протегна ръка на Филип.

— Филип, това е Кристъс — рече Кори и отстъпи настрана, за да могат двамата да се ръкуват — и, Кристъс, това е... Филип. Баща ми.

— Радвам се най-после да се запознаем — рече Филип. — Слушал съм много за вас. — И трепна, когато Кори го настъпи по крака. — Тоест, простете ми, никога не съм чувал за вас — поправи се той, с което накара и Кори, и Кристъс да се разсмеят.

— И така — рече Кристъс, — какво изобщо става?

— Не питай — отвърна Кори. — Беше фалшива тревога — изненада, изненада! Вярно, порязал си е китките, но защо и доколко е било сериозно намерението му, никой не може да каже.

— Тъкмо се канехме да се върнем и отново да поговорим с него — каза Филип. — Бог знае какво може да постигнем...

— Мисля, че просто ще си загубим времето — рече Кори, облегна глава на рамото на Кристъс и хвана баща си под ръка, докато вървяха по коридора.

— Ако нямате нищо против, господине — каза Кристъс, когато стигнаха до закътаното отделение, — бих искал сега да отведа Кори у дома. Изглежда ми малко уморена и тъй като очевидно случаят не е спешен...

— О, не, нямам нищо против — увери го Филип. — Прав сте, наистина изглежда уморена, а и последната ви нощ достатъчно се съсипа. Вие вървете, а аз ще видя дали Люк е още буден.

— Съжалявам — прекъсна ги сестрата. — Имам строго нареждане повече да не пускам никого. Все пак — прибави тя, като погледна особено Кари — попита дали младата дама не би искала да влезе и да му пожелае лека нощ, преди да си тръгне. — Само това мога да позволя — две минути.

Кори вдигна поглед към Кристъс.

— Имаш ли нещо против?

— Да. Но върви, щом се налага.

Когато влезе в полутъмната стая на лунната светлина, която нахлуваше през прозореца, Кори го видя да извъръща глава към нея.

— Дойдох да ти кажа лека нощ — рече безизразно тя.

— О, много мило от твоя страна. Лека нощ. Ще дойдеш ли пак?

— Не.

— Както искаш. Между другото Бенати помоли ли те да заминеш с него за Лос Анджелис?

— Не е твоя работа.

— Ммм, и аз така си помислих. Казах ти, той те използва. Както и да е, спестих ти болката от последната ви нощ заедно, можеш да ми благодариш за това.

— Благодаря ти — рече Кори, оставяйки го да си мисли каквото иска. После се обърна и излезе от стаята.

— Това, което не мога да проумея — рече Кристъс, докато караше през тъмните улици към студиото ѝ, — е защо извика теб до смъртното си легло.

— Не зная — отвърна Кори и гласът ѝ прозвуча толкова уморено, колкото се чувстваше. — И не ме е грижа особено. В състояние съм да мисля само за теб и за това как ще събера сили да се сбогувам с теб.

Той посегна към ръката ѝ и каза:

— Какво ще кажеш да се занимаваме с това утре?

— Добре — рече тихо тя, чудейки се как ще подкрепя Аналайз и баща си между кризите с Люк, след като вече знаеше, че ще са ѝ нужни всичките сили, за да се справи с болката от загубата на Кристъс.

След по-малко от четири часа сън Кори и Кристъс пътуваха в първите проблясъци на зората по шосе М 4 към Уилтшайър. Кори шофираше, а Кристъс спеше до нея и всеки път, когато го погледнеше, сърцето ѝ натежаваше от любов. През нощта и двамата се почувстваха твърде уморени, за да правят любов, и сега се чудеше дали това ще им се случи някога пак. Докато тази мисъл пускаше корени, започна да я обхваща силна паника. Не можеше да го понесе! Просто не можеше да преживее мисълта, че никога повече няма да го види. През последните няколко седмици бяха станали толкова близки, бяха споделяли толкова много неща от живота си, че вече нямаше защо да се залъгва. Без него амбициите ѝ не означаваха нищо. Имаше чувството, че е готова да ги пожертва всичките, да се опита да свикне с Лос Анджелис, само да я помоли за това! Но трябваше най-сетне да разбере, че това няма да се случи — ако е имал подобно намерение, досега трябваше да го е направил. Все пак едно не можеше да проумее — щом означава за него толкова, колкото той твърдеше, как може да се откаже толкова лесно от нея?

В съзнанието ѝ започнаха да проблясват живи, лудешки идеи. Не трябваше ли все пак да си събере багажа и да отиде в Лос Анджелис? Той със сигурност нямаше да я изгони. Може би трябваше да му се

помоли да я вземе със себе си. Или просто да блъсне колата, за да загинат заедно.

Осъзна, че умората тласка съзнанието ѝ към ръба на безумието, и като положи усилие да се успокои, опита да се съсредоточи върху случилото се в болницата предишната нощ. Още веднъж усети как по тялото ѝ пробягват ледени тръпки, когато образът на Октавия изплува пред очите ѝ. Помъчи се да проумее онези няколко секунди ѝ дълбокото влияние, което ѝ бяха оказали, но в мислите ѝ имаше толкова разум, колкото и в думите на Люк тогава. Знаеше само, че става нещо, което не можеше да проумее, и страхът вече започваше да пропълзява в самата сърцевина на разума ѝ. Как само копнееше да разкаже за това на Кристъс, да го помоли за помощ — ако разбереше какво става, той едва ли щеше да я остави да се оправя сама. Но Кори знаеше, че няма да му каже, защото това ѝ се струваше равносилно на изнудване.

Когато сви по пътя за Касъл Коум, Кристъс най-сетне се събуди.

— Стигнахме ли вече? — попита той и си погледна часовника. — Май си карала като бясна.

— Не исках да закъсняваш — рече тя.

Кристъс се протегна и прозина, а след това взе едно ментово бонбонче от таблото. Посмука го минута-две, после го извади и го пъхна в устата на Кори. Тя извърна бързо очи, за да скрие сълзите си. Това бе просто един от дребните интимни навици, които бързо бяха придобили почти без да се замислят. Господи, защо ставаше така? Защо не можеха да бъдат заедно?

— Смятам, че веднага щом пристигнем в хотела, трябва да си легнеш — ѝ каза Кристъс, като се облегна назад и скръсти ръце зад главата си.

— Но това е последният ни ден заедно, искам да прекарам колкото е възможно по-дълго време с теб! — възрази Кори. — Дори и това да означава да стоя на крайчеца на снимачната площадка.

— В леглото! — рече той. — Скапваш се и ставаш плачлива. Не искам да стоиш там в такова състояние. Искам само да поспиш малко, за да може по-късно, докато разговаряме, умът ти да е бистър.

Стомахът на Кори сякаш се преобърна.

— Да разговаряме ли? — попита тя. — За какво?

— Знаеш за какво. За теб и мен. Трябваше да го направим снощи, но явно ще се наложи да е днес. Не разполагаме с много време, но ще трябва да намерим — и то преди да тръгнем за летището, защото днес Джийни връща минито си и двамата с Ричард ще пътуват с нас до Хийтроу.

— Изобщо няма да мога да заспя! — промърмори Кори.

Но все пак заспа, макар и неспокойно, и се събуди едва от шума, който вдигаха хората от екипа на долния етаж. Това означаваше, че са направили последните снимки и вече си събират багажа.

Откри Кристъс в импровизираната работна зала, загледан замислено във фриза от Шекспирови герои, докато другите изнасяха оборудването и го подреждаха в чакащите навън камиони.

— Да не би да съчиняваш сонет в моя чест? — усмихна се тя, щом го доближи.

— Не — отвърна Кристъс, — но си мислех за теб. Хайде да отидем до бента, за да се измъкнем от този хаос.

Докато крачеха под ситния дъждец, Кори го държеше под ръка, облегла глава на рамото му, а Кристъс, както неведнъж през последните няколко седмици, размишляваше колко много бе започнала да означава за него. Знаеше, че я обича, както никоя друга досега, и именно затова трябваше да бъде честен с нея, да ѝ обясни защо трябва да стане така... защо няма да ѝ предложи да дойде с него в Лос Анджелис. Причините бяха много, но не искаше да ѝ ги казва всичките наведнъж, сега проблемът му бе откъде да започне.

— Изнервяш ме — каза Кори, когато стигнаха до бента, а той продължаваше да мълчи.

— Опитвам се да намеря точните думи — въздъхна той и се загледа в буйното течение. — Но предполагам, че няма друг начин да ти го кажа, освен направо. — След това се обърна към нея и когато зърна неимоверното страдание в очите ѝ, сърцето му се сви. — Знам, че те боли, защото така и не проговорих за бъдещето — каза той и прокара пръсти по бузата ѝ, — и знам, че на теб ти се иска да ти предложи да дойдеш с мен...

— Това не е вярно! — излъга Кори. — Знаеш, че работя упорито върху...

— Кори, зная какво правиш и те обичам заради тази твоя смелост. Но това те съсипва и аз го виждам. Бог ми е свидетел, и на

мен ми действа по същия начин. Но не мога да те помоля да дойдеш с мен не защото не те искам, а защото... — Той млъкна и прокара бързо ръка по вече разрошената си коса. — Ами като начало просто не знам дали искам да се обвързвам...

— Какво обвързване? Никога не съм споменавала за...

— Кори, слушай ме. Знаеш какво изпитвам към теб...

— Нима?

— Да! И зная какво изпитваш ти към мен. Вярно, не бих имал нищо против да го чуя, но зная, че няма да ми го кажеш. Защото би искала да се отдадеш изцяло, когато заявиш това, а за теб пълното отдаване означава брак.

Известно време Кори не каза нищо, защото гърлото ѝ бе свито от мъка.

— Значи, накратко казано — прошепна накрая тя, — не искаш да се ожениш за мен?

— Не — каза той. — Не искам да се ожения за теб.

Болката бе впила така дълбоко ноктите си в сърцето ѝ, че усещаше непреодолима тежест. Тя погледна над рамото му към полето и изведнъж усети порив да се затича. Искаше да се махне от него, да бяга толкова бързо и да избяга толкова далече, че той никога да не я стигне.

— О, Кори — въздъхна той, като гледаше лицето ѝ, — та ние едва се познаваме... Просто е твърде рано да се мисли за нещо подобно. Твърде рано е дори да заживеем заедно. Да, не знам как ще се справя без теб, но в момента говорим за дяволски сериозно обвързване.

Кори сви рамене.

— Е, значи това е, така ли? — рече безизразно тя.

— Не е задължително.

— Аз мисля, че е.

— Не го казваш искрено и го знаеш.

— Искрено го казвам, Кристъс. Как бих могла да продължа живота си, ако все очаквам да се решиш?

— Не те моля да правиш такова нещо — рече меко той. — Просто казвам, че малко избързваш. А и се попитай честно, наистина ли искаш да дойдеш в Ел Ей точно сега? Все още имаш да разрешаваш някои проблеми с баща си. Зная, че това е важно за теб...

— Да, важно е, но не в това е работата, нали? Работата е там, че ти не искаш да дойда с теб. Тревожиш се, че ако го направя и в някой момент промениш решението си, ще ти бъде адски трудно да се отървеш от мен, след като съм дошла толкова отдалеч и съм се отказала от толкова много неща.

— Ами да — отвърна искрено той, — това е вярно. Но престани да прехвърляш цялата тежест върху мен. Опитай се да бъдеш честна и към себе си и собствените си чувства, Кори. Ти не харесваш Лос Анджелис и не искаш да живееш там. Ето защо имаме нужда известно време да сме далеч един от друг, за да решим какво точно искаме.

— И ако решим, че се искаме един друг? На мен проблемът ми се струва неразрешим. Аз искам брак и Лондон, а ти искаш... е, ти искаш филми и Лос Анджелис.

— Ако се стигне до това, и двамата ще трябва да направим някои компромиси.

— Знам каква е мъжката представа за компромис — рече тя и през горчивината ѝ се прокрадна оттенък на ирония. — Това означава да стане както ти искаш.

Кристъс се засмя тихо, притегли я в прегръдките си и я целуна.

— Обичам те, Кори Браун — рече той, — и повече няма да ти го кажа, докато не те чуя да изричаш тези думи.

— Е, явно си открил кое може да ме принуди да го кажа — отвърна дръзко тя.

— Да не би да ме изнудваш?

Тя поклати глава.

— Не зная. Може би. Но няма да мине, нали?

Когато се вгледа в красивите ѝ светлокафяви очи, а след това се засмя на луничките по носа ѝ, които изглеждаха толкова живи и детински на болезнено бледата кожа, той разбра, че няма сили да убие всичките ѝ надежди.

— Не, поне не днес — прошепна той.

Кори сви рамене.

— Значи искаш да кажеш, че не всичко между нас е приключило? Че все още ще поддържаме връзка?

Кристъс завъртя ядно очи.

— Кога пък съм казал, че няма да поддържаме връзка? Просто искам за известно време да забавим темпото. Нека първо монтирам

филма и го изпратя на онзи проклет фестивал, а след това ще уредим отношенията си. Това устройва ли те?

— Да не би да предусещам, че филмите винаги ще бъдат на първо място?

За момент в очите му проблесна гняв.

— Кори, знаеш кой съм и каква ми е работата. И ако в момента не се чувстваше толкова зле, може би и ти щеше да погледнеш с по-добро око на кариерата си.

— Моята кариера ще ме задържи тук, в Англия — каза тя, като ѝ се искаше гласът ѝ да не е прозвучал толкова кисело.

— Да, знам това. И усещам, че наистина ще постигнеш нещо в живота — мислиш ли, че искам да попреча на това? Най-лесно е да те помоля да се откажеш от всичко заради мен и зная, че веднага би го направила. Но как би се чувствала шест месеца или година след това? Аз не мога да бъда всичко в живота ти, Кори, както и ти не би могла да бъдеш всичко в моя. Така че да бъдем реалисти. През последните четири седмици краката ни не стъпиха на земята и може би е крайно време това да стане.

Но когато видя насълзените ѝ очи, сърцето му се изпълни с болка и въпреки току-що изреченото, едва не каза, че ако действително е готова да изостави всичко заради него, ще ѝ го позволи. Щеше да рискува и да приеме онова, което можеше да им донесе бъдещето, само за да продължат заедно. Но не го направи, само хвана лицето ѝ между дланите си и прошепна:

— Сбогуването ми с теб днес ще бъде едно от най-трудните неща в живота ми, така че не го затруднявай допълнително.

— Съжалявам — рече тя, неспособна да спре сълзите си. — Просто толкова ще ми липсваш, че ми се иска да умра още сега.

— Зная — промърмори той и я прегърна здраво. — Но ще измислим нещо. Имай ми доверие, ще измислим нещо.

Откъде можеше да знае, че само след няколко седмици горчиво ще съжалява, задето не се е поддал на тази моментна слабост? Ако знаеше за Люк и за онова, което щеше да стори на Кори и семейството ѝ, тогава нещата може би щяха да вземат друг обрат. Но Кори не му бе казала и тепърва всички, по един или друг начин, щяха да понесат последствията от тази криворазбрана гордост, която я беше накарала

да си държи езика зад зъбите. Но как можеше да знае какво ги очаква и заплашва да съсипе живота им?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Докато откарваше Кори от Хийтроу, Филип още си мислеше за изражението на Кристъс в момента, в който я пусна от ръцете си. Всеки глупак можеше да види какво му струва това и не можеше да се начуди защо, след като очевидно я обичаше, не ѝ бе предложил да замине с него за Лос Анджелис. Част от Филип искаше да му се пригоди да я отведе, та поне една от дъщерите му да бъде в безопасност. Трепна, когато се сети за Аналайз, но това щеше да почака, на този етап Кори просто не бе готова да го чуе. Именно заради това другата част от него, егоистичната, се радваше, че Кристъс не я е отвел, защото просто не знаеше как щеше да се справи сам с онова, което ставаше в живота им. Ако го разбираше, може би нямаше да се нуждае толкова от нея, но в сегашното му състояние тя му се струваше единственото нормално нещо в един свят, който бавно, но сигурно се разпадаше и вървеше към гибел.

Той хвърли поглед към нея и видя, че очите ѝ са затворени. Понеже беше неин баща, усещаше мъката ѝ толкова остро, сякаш собственото му сърце бе отлетяло към другия край на света. Отчаяно му се искаше да ѝ каже нещо, с което да я утеши, но знаеше, че в момента това е невъзможно. Все пак бе сигурен, че самото му присъствие, рамото, което можеше да ѝ предложи, е все някаква утеха, и беше искрено радостен за това.

— Всичко е наред, не спя — каза Кори, усетила погледа му.

— Как се чувстваш сега?

— Ужасно, но предполагам, че ще оживея.

Филип се усмихна.

— Силно се надявам.

— Къде е Аналайз между другото? Мислех, че ще дойде с теб.

Филип се напрегна; изобщо не му се отговаряше на този въпрос. Но тъй като знаеше, че няма смисъл да крие повече от нея и че така или иначе ще му се наложи да ѝ каже, рече:

— Аналайз е у Люк.

— О, не! — изстена Кори и усети как всичко в нея се изопна.

Точно сега ѝ се искаше да мисли само за Кристъс, но, изглежда, нямаше да ѝ се предостави такава възможност и за миг Кори ужасно се ядоса. Но животът трябваше да продължи, а и нали винаги бе знаела, че това ще се случи?

— Защо я пусна? — попита тя малко по-остро, отколкото бе възнамерявала.

— Не бях там, за да я спра. Снощи, когато се върнах, вече беше заминала. Люк ѝ се обадил от болницата и я помолил да отиде да го вземе. Изглежда, са го изписали някакви минути след като ние сме си заминали.

— Ти говори ли с нея?

— Да. Видяхме се. Днес ходих там. Но нямаше полза, не иска и да чуе. Люк ѝ е казал, че се е опитал да се самоубие, защото много го измъчвала мисълта, че ѝ причинява болка... Както и да е, няма начин да я измъкнем оттам. Люк имаше отговор за всяка моя дума... Обвини ме, че винаги съм се опитвал да заставам между него и Аналайз, което е вярно и Аналайз го знае... Каза, че бих изфабрикувал какво ли не, за да я настроя срещу него...

— Каза ли ѝ, че Октавия е била с него, когато си е прерязал вените?

Филип поклати глава.

— Може би трябваше, не зная. Но Октавия ѝ е майка, Кори... Все пак се опитах да ѝ кажа, че ти си била тази, на която се е обадил, когато са го приели в болницата... Тогава той побесня, започна да крещи, че ти си чула за това по новините и си хукнала да се увериш, че е мъртъв и завинаги премахнат от живота на Аналайз... О, боже, не си спомням какво точно каза, но така извърташе всичко, че да изглежда така, сякаш ти и аз заговорничим срещу него зад гърба му. И се страхувам, че Аналайз му вярва... Стоях там, докато не стана време да идвам на летището, но не успях да постигна нищо. Изглежда, че му повярва...

— Господи, как е могла, след като се отнесе така с нея? — извика ядосано Кори. — Просто не я разбирам.

— Аз също. Но както знаеш, никога не съм бил експерт по женските чувства.

Изглеждаше толкова потиснат и отвратен от себе си, че Кори посегна и стисна ръката му.

— Но ти ми помогна много днес — каза тя.

— Нямах представа колко ми се иска да беше вярно — рече Филип. — През последните няколко месеца бе такава опора за нас двамата с Аналайз, че просто не знаех какво щях да правя без теб. Но това не е честно спрямо теб, Кори, не би трябвало да сме толкова зависими. Ти имаш свой собствен живот и колкото и да ми се иска двамата с Аналайз да бъдем част от него...

— Разбира се, че сте част от него. Винаги ще бъдете.

— Но сме ти твърде голям товар. О, знаех, че ни обичаш, но и двамата сякаш правим всичко възможно, за да ти е трудно да ни уважаваш. Не, моля те, не се опитвай да го отричаш, Кори, защото знаех, че е истина. Но бих искал да го променя, да направя нещо, за да бъдем достойни за уважение. Все още не знам какво ще е то — засмя се той, — знаеш ли, твоите смелост и нравственост вдигнаха летвата доста високо. Но ще успея. Ще направя всичко възможно. Ти внесе в живота ми нещо, което не мога да изразя с думи, и макар да не желая да те загубя, бих искал да знаеш, че дълбоко в сърцето си се надявам нещата между теб и Кристърс да потръгнат, както на теб ти се иска. Е, как ти се струва това обещание от некадърния ти баща?

— О, Филип! — засмя се Кори и избърса очи. — Обещанието е страхотно.

Наистина нямаше представа как би могъл да го изпълни. Ала сега от значение бе само скритото в думите му чувство и трогателната решимост да увеличи стойността си в нейните очи.

Когато пристигнаха в ателието, имаха на разположение само няколко секунди да се чувстват като баща и дъщеря, преди Филип да забележи, че по навик търси Кристърс с поглед из жилището си. Той я притегли в прегръдките си и я държа, докато се наплаче, и я утешаваше, доколкото можеше.

Накрая я пусна и отиде да направи кафе. Беше изненадан, когато я чу да вдига телефона.

— На кого се обаждаш? — попита той.

— А ти на кого мислиш?

Филип вече се канеше да й каже, че според него не е разумно да го прави, когато е толкова разстроена, но точно в този момент я чу да

казва:

— Аналайз, аз съм.

— Не, Кори, не говоря с теб — отвърна Аналайз.

— Тогава ми дай Люк.

— Няма.

— Дай ми го или идвам там.

— Ще си загубиш времето, защото той не е тук.

— Тогава къде е?

Аналайз не отговори и мълчанието се проточи чак докато Кори се сети защо.

— Той е с нея, нали? — почти извика тя. — Отишъл е да види Шивоун.

— Да, ако изобщо е нужно да знаеш. Но...

— Не мога да повярвам, че си толкова глупава, Аналайз! Знаеш какво става всеки път, когато се срещне с нея, и сега просто си седиш там и...

— Този път няма да се случи — рече предизвикателно Аналайз. — Той се е променил. Заминал е, за да обмисли всичко на спокойствие, и сега знае какво иска. Казва, че е разрешил всичките си проблеми и желае именно мен. Така че отиде да приключи с Шивоун.

— Какво да приключи с Шивоун? — А после, когато не получи отговор, Кори продължи: — Видя ли, не знаеш!

— Кори, престани да ми крещиш! Не съм дете и не съм длъжна да слушам всичко това.

— О, ще слушаш и още как! — викна Кори. — Той ти е казал защо е направил опит за самоубийство, нали?

— Заради мен. Помислил си е...

— Не, Аналайз! Не е заради теб. Направил го е, защото е болен. Защото нещо с главата му изобщо не е наред...

— Той ме предупреди, че вероятно ще кажеш нещо такова. А сега ме чуй, Кори. Аз не разправям наляво и надясно грозни неща за Кристъс, така че най-добре престани да ги разправяш за Люк!

— Защо мислиш, че ги казвам, Аналайз? Нима смяташ, че бих си измислила такова нещо?

— Да, честно казано, да. И Люк смята същото.

— Но защо бих го направила? Дай ми поне една основателна причина...

— Защото завиждаш. Между нас с Люк нещата потръгнаха, а ти току-що загуби Кристъс.

— О, бог да ми е на помощ! — избухна Кори. — Какво, по дяволите, ти става, Аналайз? Докъде изобщо би трябвало да стигне този човек, за да... Знаеш ли, че той обвинява баща ти в кръвосмешение?

— Кори, няма повече да слушам тези лъжи! Зная, че Люк си има своите недостатъци, но сега ти отиде твърде далеч. Ще се видим в офиса утре сутринта, а дотогава се надявам да си си починала или да си направила каквото там е нужно, за да си оправиш настроението.

— Аналайз, да не си посмяла да ми затвориш!

Но Аналайз вече го беше направила и докато оставяше слушалката, Кори въздъхна.

— Видях какво имаш предвид — каза тя на Филип. — Безполезно е.

На следващата сутрин Люк и Аналайз се втурнаха в офиса с вида на хора, които току-що се връщат от едномесечна ваканция на Карибите. Това, че по Аналайз не се виждаха синини, не утешаваше особено Кори и тя, подобно на всички останали, избягваше да поглежда превръзките на китките на Люк. Никой не спомена нищо за тях, макар Кори да имаше твърдото намерение да го направи веднага щом остане насаме с него. Най-сетне успя, точно преди обедната почивка. След като почти изхвърли неговата секретарка от кабинета му, тя затръшна вратата зад гърба си и заяви:

— Не знам каква играчка играеш, Люк Фицпатрик, но искам обяснение за събота вечерта и го искам веднага!

Люк изключи телевизора с дистанционното и се завъртя на стола си с лице към нея. Дълго време просто я гледа, а след това премести поглед към прозореца и се вторачи като хипнотизиран в бързо движещите се облаци по небето. Накрая каза:

— През следващите две седмици нямаш кой знае каква работа тук, нали?

Кори примигна.

— Какво имаш предвид?

— Е, Аналайз смята да си вземе малко отпуск, за да се възстанови. Бих могъл да те прикрепя към друг продуцент за това време.

— Не, напълно съм доволна да работя и върху собствените си проекти, благодаря. А сега бих искала...

— Да, предполагам, че си доволна — усмихна се той.

Именно усмивката, а не думите му внезапно объркаха Кори. Явно се опитваше да ѝ каже нещо и когато пожълтелите му очи се втренчиха в нея, тя усети заплахата. За момент се почувства странно замаяна, сякаш нещо бе изсмукало кислорода от дробовете ѝ. Опита се да откъсне поглед от очите му, но беше като прикована от силата, която се излъчваше от тях. Люк се усмихна още по-широко, сякаш знаеше какво влияние ѝ оказва и то му доставяше наслада. Кори отстъпи крачка назад, когато нейде в подножието на застиналия хаос в главата ѝ се зароди мисълта, че това е същото абсолютно зло, което беше усетила у Октавия. След това то изчезна и Кори, сякаш бе пленник, на когото бяха срязали въжетата, протегна ръка, за да се подпре.

— Какво става? — промърмори тя. — Люк... — И млъкна, защото той стана от стола си и заобиколи бюрото.

— Ако нямаш нищо против — каза Люк и отвори вратата, — трябва да се обадя по телефона.

— Не, няма да изляза, докато не...

— Ще излезеш веднага, Кори. На секундата!

И като я хвана за лакътя, я изтласка обратно в работната зала.

Същата вечер Кори разказа на Филип за тези няколко минути в кабинета на Люк и го попита дали вече е разговарял с Октавия. Беше, но със същия успех, който тя има с Люк.

През следващите няколко дни Кори още няколко пъти събра кураж да говори с Люк и макар онова, което се бе случило първия път, повече да не се повтори, тя знаеше, че опитите ѝ да проникне през непоклатимата му броня са безполезни като опитите на дъжда да проникне през стъклата. Той изглеждаше толкова спокоен, така плашещо невъзмутим, че почти не приличаше на човешко същество. Едва тогава Кори разбра, че вече не беше този Люк, с който си имаше работа. Въпреки че мисълта за това я караше да се страхува за разсъдъка си, на нея ѝ се струваше, че в кожата на Люк има някой друг. И фактът, че Аналайз постоянно я уверяваше, че между нея и Люк всичко е наред, още повече тревожеше Кори. Усещаше, че вече е

въпрос на време, макар че дори не можеше да си представи какво точно ще се случи.

Изминаха три непоносими седмици. Макар да говореше всеки ден с Кристъс по телефона и да нямаше никакво съмнение, че му липсва толкова, колкото и той на нея, разстоянието между тях ѝ се струваше не по-малко мъчително от играта на нерви, която очевидно играеха с Люк. Понякога живееше само за да чуе как гласът на Кристъс се връзва в нейния откачен свят, за да я попита как върви монтажът и да разбере какво става с нейните проекти. Тя работеше упорито, но това, че усилията ѝ в крайна сметка щяха да ги отчуждят още повече, започваше все повече да я обърква и потиска. Струваше ѝ се, че няма за какво да се хване; сякаш неумолимо се отдалечаваше от него и се носеше към мощния водовъртеж на бедата. Дълбоко в сърцето си знаеше, че само да протегне ръка, той ще я издърпа обратно, но някак не можеше да събере смелост. Безброй пъти вече се бе разплаквала на телефона. Веднага след това се засмиваше, но копнееше той да ѝ каже, че я обича.

— Казах ти, че няма, докато ти не го направиш — рече той. — Това са само две думи, Кори, така че защо се измъчваш, след като и без това знам, че ме обичаш.

— Много ми е неприятно, когато ставаш такъв самонадеян тип — каза му тя.

— Знам. Но ще трябва да се примириш с този самонадеян тип.

— Вместо да се омъжа за него?

Той се засмя.

— Нещо такова.

— Мразя те!

— О, сигурен съм.

Колкото и кратки да бяха понякога тези разговори, именно те я поддържаха, а Кристъс с всеки изминал ден ѝ липсваше все повече. Често се виждаше с Филип, който на няколко пъти отново се бе опитал да поговори с Аналайз и дори бе потвърдил думите на Кори, че Люк го е обвинил в кръвосмешение с нея. Но Аналайз просто се изсмиваше и му казваше, че е схванал погрешно нещата — както всички останали възприемали с Люк.

— Само аз го разбирам — отбелязваше тя на сбогуване.

След това една вечер, точно когато Кори се готвеше да си тръгне, Октавия влезе в офиса. Наоколо нямаше никой. Сякаш без да забелязва присъствието ѝ, тя отиде право в кабинета на Люк и затвори вратата след себе си.

Кори не чуваше нищо от мястото си, затова се приближи, като се преструваше, че търси нещо по бюрото на неговата секретарка. Но гласовете все още звучаха приглушено, затова тя рискува и долепи ухо до вратата. Само след няколко минути се отдръпна отвратено.

— И какви неща говореха? — попита Пола по-късно, когато Кори ѝ позвъни.

— Не искам да ги повтарям — рече Кори. — Ще ти кажа само, че той я нарече „развратна зла кучка“, а тя само се изсмя и му каза: „Продължавай така, сине!“.

— Сине! — извика Пола.

— Така го нарече.

— Не искаш да кажеш... Нали не мислиш сериозно, че...

— Че тя му е майка? — довърши вместо нея Кори. — Как би могла, след като е само с пет години по-голяма от него?

— Значи е използвала тази дума просто така?

— Изглежда. Но след всички тези обвинения в кръвосмешение...

— Кори — рече внимателно Пола, — ти не ми ли каза, че си е правила много пластични операции?

— Да, казах ти. И е вярно, като се има предвид колко добре са ѝ подействали. Но е на четиридесет и седем, току-що попитах Филип. Той е виждал акта ѝ за раждане. Ако не се брой това, че е израснал с нея.

— Искаш да кажеш, че си съобщила на Филип какво си чула?

— Да. Казах му, защото... Ох, чакай... Забравих да ти кажа, че точно когато се прибрах, Аналайз ми се обади да ми съобщи, че тя, Люк и Октавия утре заминавали за Испания на двуседмична ваканция!

— Боже господи! — промълви Пола. — А Филип какво каза?

— Беше не по-малко ужасен от мен. Но кой би могъл да ги спре? А и както той каза, ако това е единственият начин Аналайз да разбере какво представлява майка ѝ, тъй да бъде. Ние с него просто ще гледаме да бъдем до Аналайз, за да ѝ помогнем да се възстанови.

След кратка пауза Пола каза:

— Хрумвало ли ти е понякога, че някои от тези неща се връзват с убийствата на проститутките?

— Това е въпрос, върху който с Филип си блъскаме главите почти всеки път, когато се видим. Но не можем да дадем отговор.

— Но отговор все някъде трябва да има — рече Пола.

— Зная, въпросът е само да бъде открит.

Малко повече от седмица след като Люк, Октавия и Аналайз бяха отлетели за Испания, Кори проведе разговора, който най-сетне раздвижи нещата. Беше си вкъщи, зяпаше лениво телевизия и чакаше телефонът да звънне, което трябваше да стане всеки момент. Всъщност телефонът бе звънял само преди няколко минута — Аналайз ѝ се обади от Испания, за да ѝ каже, че там си прекарват страхотно, но... Точно тогава връзката прекъсна и сега Кори почти се страхуваше да не би Аналайз да се обади отново и да заеме линията точно преди Кристъс да се свърже с нея. Но когато телефонът най-сетне звънна, беше Кристъс. Макар в Щатите по това време да бе рано сутринта, гласът му звучеше изтощено.

— Да, разбира се, че съм аз — въздъхна той, — цяла нощ се мъчих с този микс. Не върви добре и с това темпо не съм много сигурен, че ще успеем да свършим навреме. Едно нещо ще ти кажа, Кори, това, че си там, изобщо не ми помага. Толкова ми липсваш, че концентрацията ми отива по дяволите.

Кори се усмихна.

— Не ти вярвам.

— По-добре да повярваш. Толкова те желая, че това ме подлудява. Какво правиш с мен, жено?

— Очевидно те вбесявам.

— Дяволски си права. Майка му стара, Кори, не можеш ли поне да кажеш, че ме желаеш?

— Желая те, Кристъс — каза тихо тя, — желая те не по-малко, отколкото ти мен.

— Тогава ела.

— Като ваканция?

— Наричай го както искаш, просто ела.

— Добре — каза тя. — Ще видя какво мога да направя.

На другата сутрин, когато попита Боб, реакцията му беше мигновена.

— Защо не, по дяволите? — изръмжа той. — Всички тука хукнаха по ваканции, защо ти да се цепиш от колектива!

— Ще си направя резервация за следващия понеделник, така че в края на седмицата ще бъда тук, за да помогна — му каза Кори, като се опита думите ѝ да прозвучат великодушно. Макар че всъщност не можеше да замине до понеделник, понеже в неделя щяха да кръщават бебето на Пола и тя щеше да му става кръстница.

Но за нейна изненада в петък следобед, докато помагаше в телефонните обаждания на една от проучвателките, Люк и Аналайз влязоха в офиса.

— Нали трябваше да се върнете чак във вторник? — рече Кори, като прегърна Аналайз. — Какво стана?

— Люк имал уговорена среща, за която забравил — отвърна разсеяно Аналайз.

— Но иначе всичко е наред, нали? — настоя Кори.

— Да — отвърна Аналайз и отиде да си вземе пощата.

Но очевидно не беше и изведнъж Кори усети такъв гняв, че ѝ се прииска да изкрещи. Защо Аналайз трябваше да се връща в този вид точно сега? Как можеше просто да замине за Лос Анджелис и да я остави, когато нещата очевидно пак бяха започнали да се объркват? „Но въпреки това ще го направя — каза си яростно тя, — да пукна, ако не го направя!“

Когато Люк изпрати да я повикат, се запита дали няма да се опита да отмени пътуването ѝ, но за нейна изненада той просто каза:

— Боб ми каза, че си си взела отпуск и заминаваш за Лос Анджелис?

— Да — отвърна Кори и го погледна предизвикателно.

— Добре. Е, предполагам, че доста съм те тормозил за Кристъс, така че какво ще кажеш за компенсация да те закарам до летището?

— Не е необходимо, благодаря — рече тя. — Ще си хвана такси.

— Тогава поне кажи на някоя от секретарките да ти повика такси за сметка на TW — това е най-малкото, което мога да направя, след

като така се намесвах в живота ти.

Кори сви рамене в знак на съгласие и отиде до една от секретарките, а след това си събра нещата и замина при Пола за почивните дни.

Докато я гледаше как си отива, сърцето на Аналайз се късаше. Никога в живота си не бе имала по-голяма нужда от нея, но знаеше, че ако ѝ каже за ужасните неща, които беше научила в Испания, тя никога нямаше да отиде при Кристъс, а Аналайз не искаше да ѝ причини такова нещо. А и дори да останеше, Кори нямаше да промени нищо — вече беше твърде късно, нищо на света не можеше да промени станалото. Тя се върна мислено към онази вечер преди месеци, когато за пръв път бе заподозряла, че майка ѝ има връзка с Люк. Е, сега вече го знаеше със сигурност и като опря глава на ръцете си, Аналайз усети парещи сълзи в очите си. Де да беше толкова просто, но не беше, сега единствената ѝ мисъл бе, че ако загуби Кори заради Кристъс, повече няма да има желание да живее.

Тя си взе чантата, излезе от офиса и тръгна безцелно по улицата. Нямаше къде да отиде, нямаше към кого да се обърне — дори не можеше да каже на баща си какво се е случило, защото знаеше, че ако повтори онези гнусни, противни думи, които беше чула от устата на майка си, светът на Филип също ще се сгромоляса.

В неделя вечерта, когато се прибра, Кори завари две телефонни съобщения. Първото беше от Кристъс, който ѝ казваше, че Джийни ще я вземе от летището и ще я отведе право на мястото, където правеха дублажа. Второто беше от Филип. Уведомяваше я, че на сутринта има среща близо до Хийтроу и ще дойде да изпият по едно кафе, преди да я качи на самолета.

След като се обади на Пола, за да ѝ каже, че е пристигнала благополучно, Кори си пусна музика и започна да си приготвя багажа.

Усмиваше се широко, докато се чудеше дали ще може да се сдържи през следващите десет дни да не каже на Кристъс, че го обича. Може би дори нямаше да се опита — все пак играта, която играеше, беше безполезна; не можеше да заблуди никого, особено пък него. „О, какво пък толкова“, засмя се тя, щеше да му го каже не само защото отчаяно копнееше да го чуе от него, но и защото си бе чист инат, задето отказваше да приеме факта, че вече и без това му се бе отдала докрай. Изричането или неизричането на тези думи нямаше да промени нищо,

а и сега, след като знаеше по себе си какво е, не смяташе да го лишава повече от тях.

След като взе това решение, ужасно се изкуши от мисълта да вдигне телефона и да му го каже веднага. Но не, щеше да изчака, искаше да види изражението му.

Преди да си легне, опита да се обади на Аналайз, но и у Аналайз, и у Люк отговаряха само телефонните секретари. След като реши да опита пак на сутринта, тя затвори, без да остави съобщение на нито един от двамата.

Малко след десет на другата сутрин, след като на няколко пъти през нощта се събужда от мисълта за Аналайз, Кори се обади в офиса. Аналайз не беше там, затова позвъни у тях. Отново чу отговора на телефонния секретар, но когато започна да оставя съобщение, гласът на Аналайз я прекъсна.

— Да, разбира се, че ще ходя на работа днес — увери я тя. — Всъщност тъкмо тръгвах.

— Добре ли прекара почивните дни? — попита я Кори.

— Мда, не беше зле. Как мина кръщенето?

— Бет беше чудесна. А ти защо не прекара нощта с Люк?

— О, малко се посдърпахме, нищо сериозно. Както и да е, аз ще тръгвам, че вече закъснявам. Не забравяй да ми се обадиш при първа възможност.

— Ще го направя — рече Кори и двете затвориха едновременно.

Аналайз, която беше седнала с прегърбени рамене на креслото, придърпа колене към гърдите си, сякаш се опитваше да събере парченцата от своя разпадащ се живот. Все още беше по нощница и едва ли щеше да се облече до края на деня. Ако го направеше, със сигурност щеше да отиде в офиса. За момент се изкуши да се обади на Кори и да я помоли да я вземе със себе си в Лос Анджелис. Но Кори не я искаше, така че Аналайз остана на мястото си — където и беше прекарала почивните дни, замръзнала сред кошмара на живота си.

В единадесет на вратата на Кори се позвъни и един глас съблещи за пристигането на таксито.

— Идвам! — извика Кори и щракна закопчалките на куфара си.

След това се огледа, за да се увери, че нищо не е забравила, включи телефонния секретар и вдигна багажа си. „Ще кажа на Филип по-късно да провери какво става с Аналайз“, мислеше си тя, докато

отваряше вратата, и като сложи куфара върху най-горното стъпало, се обърна да заключи вратата. Точно в този момент телефонът звънна и Кори влетя обратно, да не би да е Аналайз, но който и да беше, затвори, преди да е успяла да вдигне слушалката.

Филип натисна здраво газта и едва не прелетя над рампата на краткосрочния паркинг при четвърти терминал. Когато сви зад ъгъла, завъртя рязко волана, за да не се блъсне в семейството възрастни хора с колички за багаж, които внезапно му се изпречиха на пътя. Филип натисна клаксона и спря на най-близкото място за паркиране. Без да обръща внимание на протестите на пенсионерите, той заключи колата със закаченото на ключодържателя му устройство за дистанционно управление и се затича към стълбите. Проклетата среща беше продължила много по-дълго от очакваното и сега можеше да изпусне Кори, ако вече не го бе направил.

Той се втурна в сградата на терминала, изкачи се по ескалатора, като вземаше по три стъпала наведнъж, и стигна до гишетата. Поспря се, за да прочете какво пише на светлинните табла над тях, и сърцето му се сви, когато видя, че е направено последното повикване за полет ВА 283 за Лос Анджелис. Щеше да лети в първа класа, така че можеше и да не е влязла още. Но тъй като бе почти сигурен, че го е направила, настоятелността, с която Филип си проправяше път през тълпата, намаля.

Дванадесет часа по-късно Джийни стоеше на летището в Лос Анджелис и гледаше как пристигащите излизат един по един от помещението за митническа проверка. Взираше се в лицата им и се усмихваше на себе си, като чуваше британския акцент на хората, които минаваха покрай нея. Чувстваше се едва ли не като воайор, наблюдавайки сълзите и радостните викове на посрещачите, и така се трогна от емоциите, които се появяваха на приливи и отливи покрай нея, та бе сигурна, че ще се разплаче, когато види Кори.

Чака още час, като първо простенваше от мисълта, че Кори е била избрана измежду другите пътници за митническа проверка. В крайна сметка загрижеността я отведе до гише „Информация“. Пет

минути по-късно вече знаеше, че Кори Браун е отменила полета си до Лос Анджелис в последната минута.

Сега на Джийни ѝ оставаше да се надява само, че докато е била на летището, Кори се е обадила на Кристъс да му обясни. Иначе не смееше да си помисли каква ще е реакцията му. Като изключим самия Кристъс, Джийни бе единственият човек в света, който знаеше, че той има намерение да помоли Кори да остане да живее с него в Лос Анджелис, защото само на нея бе доверил колко зле се чувства, откакто се е върнал от Англия. Но сега щеше да му стане много по-зле, защото дълбоко в сърцето си Джийни усещаше, че Кори не му се е обадила. Бе имала повече от дванадесет часа на разположение, а ако го беше направила. Джийни отдавна щеше да знае — нямаше какво, по дяволите, да търси на летището.

Когато се върна в студиото, Джийни отиде право в личния кабинет на Кристъс и му се обади по телефона. Мина доста време, преди той да успее да се откъсне от работата си, но когато влезе по изражението му личеше, че е готов да се извини на Кори, задето я е накарал да чака. Той се озърна из стаята и когато очите му най-сетне се спряха на Джийни, мургавото му лице пребледня.

— Не е дошла — каза той.

Джийни поклати глава.

— Отменила е полета си.

И понеже знаеше, че той ще иска да остане сам, излезе, но само след няколко минути го чу да оставя съобщение на телефонния секретар на Кори.

— Не знам защо си променила решението си — каза той, — но просто ми се обади.

Два дни по-късно Пола и Дейв седяха на масата в малката си кухничка в Амбърсайд. Дейв се смееше, докато се опитваше да нахрани Бет, която бе твърдо решена да се справи сама. Когато обаче усети, че Пола не им обръща никакво внимание, той остави лъжицата и се обърна към нея.

— Дойдох си от работа преди час, а ти още не си ми казала и дума.

Пола се сепна, но когато понечи да се извини, Дейв каза:

— Да разбирам ли, че и днес не ти се е обадила?

Пола поклати глава.

— Да. Зная, ще ми кажеш, че твърде много се вживявам в онова, което става там, но... Ами тя каза, че ще ми се обади веднага щом пристигне... Не че съм очаквала точно това, тогава тук е било посред нощ, но смятах, че досега вече трябваше да е позвънила. — Тя млъкна и сведе поглед към свитите си юмруци. — Дейв, знам, сега ще кажеш, че съм се побъркала или нещо такова, но просто имам предчувствието, че... Е, всъщност не мога да го обясня...

Дейв въздъхна и каза:

— Тя ти даде номера си там, нали?

Пола кимна.

— Тогава го използвай.

Две минути по-късно Пола слушаше сигнала „свободно“ в дома на Кристъс в Холмби Хилс. Когато се включи секретарят, Пола, която се стесняваше да оставя съобщения, вече се готвеше да затвори, но тъкмо тогава чу гласът на Кристъс да дава номера, на който могат да го търсят. Тя бързо го набра и този път го намери на мястото, където в момента дублираше.

— Съжалявам, че те притеснявам — каза тя, когато чу гласа му, — но се надявах да поговоря с Кори. Тя случайно да е при теб? Тук е Пола, нейната приятелка от Англия.

— Пола! — прозвуча удивено гласът на Кристъс.

— Да. Просто Кори каза, че ще ми се обади веднага щом...

— Почакай малко — рече Кристъс, — обаждаш се тук да търсиш Кори? Тя трябва да ти е казала, че е променила решението си.

— Не — отвърна Пола и усети странно стягане в гърдите. — Кога е направила това?

— Не знам. Научих само, че е отменила полета си. Оттогава се опитвам да се свържа с нея, но мислех, че ме избягва.

— Но защо би направила такова нещо? Тя наистина нямаше търпение да дойде при теб.

— Кога говори за последен път с нея?

— През почивните дни. Беше тук. Е, това го знаеш, нали й се обади у нас в събота. — Внезапно Пола усети как я обхваща паника. — О, боже! — извика тя. — Нещо й се е случило! Знаех си! Усещах го! Точно затова ти се обадох.

Тя се обърна и видя Дейв да стои до нея. Той взе слушалката от ръцете ѝ и каза:

— Господин Бенати, тук е Дейв, съпругът на Пола. Доколкото разбирам, Кори не е при вас.

— Не — отговори Кристъс и въпреки хилядите мили разстояние, Дейв усети напрежението в гласа му. — Колко е часът при вас? — попита той.

— Малко преди шест — отвърна Дейв.

— Добре, сега ще затворя — рече Кристъс. — Ще ви се обадя пак.

След като викна на всички да продължават с работата, Кристъс набра номера на TW. Чака дълго, но накрая се обади един мъжки глас.

— С кого разговарям? — попита настоятелно Кристъс.

— А ти кой си? — отвърна раздражено Пъркин.

— Няма значение, искам да говоря с Кори Браун.

— Тогава май ще трябва да ѝ се обадиш в Лос Анджелис — отвърна Пъркин.

Кристъс бе обхванат от такъв внезапен страх, че му прилоша. В главата му заседна споменът за вечерта, когато Фицпатрик беше извикал Кори при така нареченото си смъртно легло. По дяволите, още тогава трябваше да се сети, че Фицпатрик е намислил нещо!

— Свържи ме с Люк Фицпатрик! — кресна той.

— Съжалявам, но вече си отиде. Ако искаш да му оставиш съобщение...

— Не искам — отвърна Кристъс и затвори.

Вече мислеше толкова бързо, че започваше да му се вие свят, но вдигна телефона и набра номера на Фицпатрик. Сякаш не знаеше, че ще му отговори телефонният секретар! Той остави на Люк съобщение да му се обади, а после, след като не успя да се свърже с него и в кабинета му, нареди на една от звукорежисьорките да намери Джийни.

Едва в полунощ лосанджелиско време най-сетне се свърза с Фицпатрик в офиса на TW, а дотогава вече бе говорил с Пола и Дейв и бе разбрал за всичко, което Фицпатрик бе причинил на Кори и семейството ѝ. Страхът вече пълзеше в стомаха му като живо същество.

— Къде е тя? — каза Кристъс в момента, в който чу гласа на Люк.

— Кой? — попита Люк.

— Кой мислиш, по дяволите? Какво си й направил, кучи сине!

— Почакай, почакай малко — рече Люк, — ако говориш за Кори, мислех, че е в Лос Анджелис с теб.

Изненадата му звучеше толкова искрено, че за момент Кристъс се обърка.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че не е там? — попита Люк.

— А какво, по дяволите, си мислиш, че се опитвам да ти кажа! На въпроса — къде е тя?

— Съжалявам — каза Люк, — но не мога да ти отговоря. Знам само, че възнамеряваше да дойде в Лос Анджелис. Мамка му, дори й предложих да я закарам лично до летището! Тя ми отказа, но мога да се свържа с таксиметровата компания, от която си поръча такси, ако това ще помогне.

— Направи го! — рече троснато Кристъс. — Или още по-добре, дай ми номера, аз ще им се обадя!

— Почакай малко — рече Люк, — трябва да го поискам от секретарката, която поръча таксито.

Кристъс почака, а после, когато Люк се върна на телефона, си записа номера. Люк каза:

— Ако я видиш пръв... — После се поколеба за момент и се изкикоти, — да, сигурен съм в това, предай й поздрав от мен. И от Аналайз.

Когато остави слушалката, Люк погледна Аналайз, която стоеше на вратата на кабинета му. Очите й отразяваха всичката стаена в сърцето й болка, но Люк знаеше, точно както и тя, че вече е твърде късно за връщане назад. Разбира се, Люк го знаеше доста по-отдавна, но просто никога не беше очаквал Октавия да каже на Аналайз. Нито пък — докато не научи, че Кори смята да замине за Ел Ей — бе подозирал, че Бенати все още има място в живота й. Но Филип, копелето, се беше погрижил за това, нали?

Аналайз се отдръпна апатично от вратата и Люк отиде да я затвори, преди да се обади отново на Кристъс.

— Мисля, че трябва да знаеш — каза той, когато чу гласа на Кристъс, — че бащата на Кори щеше да пие кафе с нея на летището точно преди заминаването й.

Кристъс остави слушалката и се обърна към Джийни и Ричард, които седяха в кухнята му заедно с него. Джийни говореше по мобилния телефон с таксиметровата компания в Лондон. Кристъс чакаше. Накрая Джийни благодари на човека от другия край на линията и потвърди онова, което всички бяха подозирали — че Кори е отменила и поръчката за такси до летището. Тогава Кристъс им каза какво е чул от Люк, но още преди да свърши, вече знаеше какво трябва да направи. Едно бързо обаждане до Пола му осигури всички имена и телефонни номера, от които се нуждаеше.

Филип Денби разговаряше с един клиент, когато инспектор Радклиф и полицаи Арчър връхлетяха в кабинета му. Филип бе толкова слисан, че му трябваша няколко секунди, за да разбере какво говорят.

Никой от тях не си направи труда да се впуска в подробности, но когато го извлякоха от кабинета, вече знаеше, че е арестуван. Знаеше и че това е свързано с Кори, а не с проститутките. Чу как Пам му казва:

— Ще се обадя на адвоката ти.

Когато Джийни влезе в дубльорната, Кристъс вдигна поглед.

— Осигурих всичко, което поиска — каза тя. — Имена, адреси, препоръки. Временни хотелски резервации, коли под наем...

— Говори ли с майка ми?

— Да. Баща ти ще остане да се грижи за магазина, а тя ще хване самолета, когато кажеш.

Кристъс кимна и отново се обърна към човека, който седеше до него.

— Продължавай с тази сцена — каза той — и пробвай да удължиш ехото. Опитай с петдесет кадъра. Ще се върна след час.

После излезе навън с Джийни.

— Никакви новини ли няма? — попита той.

Джийни поклати глава.

— Звънях на всеки половин час. Никакъв отговор от дома й. И Пола още няма вест от нея.

— Ченгетата казват ли нещо?

— Само това, че са задържали баща й.

Кристъс затвори очи. Когато предишната вечер се беше обадил на детектив-инспектор Радклиф, най-малко бе очаквал да отидат и да арестуват баща ѝ.

— Мамка му, какво става тук, Джийни? — изстена той.

Вече няколко часа инспектор Радклиф слушаше как един от неговите служители от криминалния отдел разпитва Филип Денби в съседната стая. Детектив Арчър бе с него от самото начало, но току-що бе излязла да донесе кафе.

Радклиф килна стола си назад и облегна глава на стената. „Проклетата каша“, мислеше си той и стомахът му се обърна при перспективата да намерят още един труп във водите на Темза. Полицаяте цял ден оглеждаха бреговете ѝ, а водолазите все още претърсваха дъното. Засега не бяха открили нищо, така че все още имаше надежда — само че къде, по дяволите, беше Кори Браун? В момента екипът по съдебна медицина претърсваше ателието ѝ, но той самият беше ходил там преди тях и бе очевидно, че няма следи нито от насилствено влизане, нито от борба.

Той вдигна поглед, когато детектив-полицай Арчър влезе в стаята.

— Толкова месеци вече вървим по следите на копелето — каза ѝ, когато тя му подаде кафето — и го загубваме в деня, в който Кори Браун изчезва.

Арчър поклати глава и седна на дървената пейка до него.

— Трябва да го пуснем, шефе. Искам да кажа, онези хора, с които е бил на среща, потвърдиха, че е бил там до единадесет и четиридесет и пет. Това означава, че е бил в Уиндзор по времето, когато Кори е изчезнала.

— Но къде е отишъл след това? Никой не го е видял на летището, освен двойка възрастни пенсионери, както той твърди. И как, по дяволите, ще открием това, без да го разгласяваме в пресата?

— Защо да не можем да го разгласим, шефе?

— Ще го направим веднага след като говорим с Фицпатрик. Успя ли да се свържеш с него?

— Да. Вече е тръгнал насам.

Радклиф въздъхна и почеса с пръсти наболата си брадичка.

— Знаем, че човекът, отменил и таксито, и полета, е бил мъж... Също така знаем, че ако може да се вярва на Денби, то повечето от следите водят към Фицпатрик. Но това, което искам да знам, е кой кого се опитва да натопи тук? И защо?

— Според мен не бива да забравяме подозренията на Кори Браун, че Фицпатрик познава Боби Макайвър.

— Нито пък, че Филип Денби е неин баща.

— Тоест?

— Тоест може двамата да са се съюзили, за да натопят Фицпатрик.

— О, стига, шефе, не вярвам! Ако тя знаеше, че баща ѝ е убил всички онези жени... Е, просто не ми прилича на някоя, дето би го прикрила, дори и да ѝ е баща. Особено за нещо такова.

— Но ние знаем, че е имала връзка с Фицпатрик, и знаем, че той е скъсал с нея...

— Чули сме за това само от него, шефе. Никога не сме питали Кори Браун за нейната версия по въпроса.

— Не, не сме, нали? — въздъхна Радклиф, прегърби се над масата и зарови пръсти в косата си. — И сега въпросът е дали някога ще успеем да я попитаме.

Кристъс се намираше в Черната кула с Бъд Уинтърс. В офиса имаше и други ръководни кадри от „Юнивърсъл“, но Кристъс беше единственият, който стоеше прав. В момента, крачейки напред-назад пред тях, ги уведомяваше, че иска да довърши последните щрихи от филма във Франция.

— В този договор има клауза за крайния срок на приключване — започна един от костюмите без лица.

— В моя договор няма нищо, което да казва, че не може да бъде завършен във Франция! — кресна Кристъс. — И точно там ще бъде завършен! Схващате ли? Ако се опитате да ми попречите, просто ще закарам там Ланс Бъртис, асистента му и целия дубльорски екип на мои разноски.

— Но дори и журито още не е пристигнало там — изтъкна Бъд Уинтърс. — Защо е това бързане? Ще успеем.

— Днес следобед отлитам за Лондон — заяви Кристърс. — Другите отлитат за Ница веднага щом приключат тук. Точка по въпроса.

Накрая, след много мърморене и клатене на глави, бе постигнато съгласие, че Кристърс ще постъпи така, както е решил. И че ще платят сметките — Бенати бе твърде ценен за тях и не смееха да го ядосват.

Кристърс отиде право в офиса си, уведоми Ланс, че трябва да тръгва, каза му да задвижи всичко и два часа по-късно вече пътуваше към Лондон.

— Мамка му, просто не мога да повярвам на нито една дума! — извика Радклиф и затръшна вратата на кабинета зад себе си и Арчър. — Едно от тези копелета знае къде е момичето, а аз не мога да задържа никого от тях!

— Какви са последните новини, шефе? — попита един от служителите на криминалния отдел, като надникна през вратата.

Радклиф му метна унищожителен поглед, така че трябваше Арчър да обясни.

— Току-що получихме потвърждение от един съсед на Аналайз Капсакис, че сутринта, когато Кори е изчезнала, Фицпатрик наистина е бил пред жилището ѝ и се е опитвал да влезе.

— Съвпада ли с времето, когато е изчезнала? — попита той.

— Горедолу. Съседът не можа да си спомни точно, но човекът, с когото наистина трябва да поговорим, е Аналайз Кап...

Тя млъкна, понеже телефонът на Радклиф иззвъня, и когато той вдигна, видя как лицето му се изопва с всяка изминала секунда.

— Какво има, шефе? — попита го, когато той затвори.

— Току-що са разбили вратата на апартамента на Капсакис — каза той, като клатеше невярващо глава. — Поела е свръхдоза.

— О, боже! — промълви Арчър. — Знае ли се в какво състояние е?

— Още не, в момента са на път към болницата. Хайде — каза той, докато си вземаше палтото — да отидем до апартамента ѝ. И да се молим на светеца покровител на полицаите да е оставила предсмъртно писмо, защото, ако не прескочи трапа, това ще е единственият начин да разберем какво, по дяволите, става в това семейство.

Шивоун седеше в стаята с изглед към морето. В краката ѝ играеха зайците, вече пет на брой — при последното си посещение Люк беше донесъл още три. В скута ѝ имаше стиска глухарчета, но само ръката на Люк взимаше от тях, за да храни зайците. Очите на Шивоун бяха приковани в мокрите от дъжда прозорци.

Люк седеше на пода и я гледаше. От време на време вдигаше по някой заек, погалваше го и го пускаше. Накрая стана, пхна ръце в джобовете си и закрачи из стаята.

— Тя щеше да се срещне с Бенати — каза той, а после се обърна рязко и впери свиреп поглед във вратата. — Подслушва ли някой там? — попита троснато той, сигурен, че е чул стъпки отвън.

После прокара ръка по небръснатото си лице и отиде до прозореца.

— Октавия е разказала на Аналайз за теб — продължи тихо той и с тъжна, разсеяна усмивка прокара пръст по изпотеното стъкло. — Разправила ѝ е всичко. Аз казах на Аналайз, че между теб и мен всичко е приключило. Но няма значение. Все пак това, което ни свързва, никога няма да приключи, нали, Шивоун?

Той опря глава на стъклото и се загледа в мрачното сиво небе. Отдалеч долиташе шумът на прибоя. Дишането на Шивоун бе толкова леко, че почти не се чуваше. На крака му скочи един заек. Той погледна надолу, наведе се да го вземе и го занесе до Шивоун.

— Този ли ти е любимият? — попита, като го държеше пред лицето ѝ. — Този ли харесваш най-много?

Погледът на Шивоун си остана вперен неவிждащо в прозореца и когато чудовищната ярост размърда сатанинската си сила в стомаха му, Люк стисна безпомощното животно.

— Тогава защо да не го изядем за вечеря? — изръмжа той.

Когато пристигна в Лондон, Кристърс отиде направо в ателието на Кори. Дватамата полицаи, които пазеха там, влязоха с него, за да си остави багажа, но той не остана много. Беше позвънил в полицейското управление още от летището, така че вече знаеше за Аналайз, и като скочи във взетата под наем кола, потегли право към болницата.

Откри Филип Денби в коридора пред отделението. Можеше да се поспори кой от двамата мъже изглеждаше по-напрегнат.

— Какви са новините за Аналайз? — попита Кристъс.

— Ще оживее — отвърна Филип и очите му се напълниха със сълзи. — Бях с нея преди малко, но не иска да ми каже защо го е направила. Само пита за Кори.

— О, боже! — изстена Кристъс. — Каза ли й?

Филип поклати глава.

— Не, още не — отвърна той и се разрида.

— Дръж се — каза му Кристъс и го стисна за рамото. — Всичко ще бъде наред. — Но точно в този момент и той самият едва се държеше. — Мислех, че са те задържали — рече Кристъс, когато Филип си издуха носа.

— Задържаха ме. Но накрая ме пуснаха поради липса на доказателства.

— Но защо изобщо те арестуваха?

— Дълга история. Очевидно са ме следили от известно време, но точно сутринта, когато Кори е изчезнала, са ме изпуснали. И когато ти си им казал, че е трябвало да се срещна с нея на летището...

— Фицпатрик! — промърмори Кристъс. — Фицпатрик беше този, който ми каза, че си щял да се срещаш с нея. Знаеш ли къде е той сега?

— Знам само, че полицаите го разпитаха и го пуснаха. Това беше преди няколко часа. Или може би вчера... Вече загубих представа за времето.

Когато погледна съкрушеното лице на Филип, Кристъс усети как и у него започва да се надига паника. Толкова я обичаше, че изтръпваше само като си помислеше какво може да й се е случило. Не смееше да изрази на глас подозренията си, но те не го оставяха, забиваха се в мозъка му като свредели. Мисълта, че тя може да познае какво е ужас дори за миг, го влудяваше. Трябваше да я намери, мили боже, просто трябваше! Сега тя бе целият му свят, дори и повече.

— Не мислиш... — прошепна Филип. — Кристъс, нали не мислиш, че тя е...

— За бога, само не го казвай — отвърна задавено Кристъс. — Дори не си го помисляй!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Вече дни наред Кори се събуждаше и отново изпадаше в безсъзнание. Понякога, когато проблясъците пронижеха мрака, в който тънеше, подобно на първите колебливи лъчи на зората, тя смътно съзнаваше, че някой стои до нея и я гледа. На няколко пъти се опита да говори и знаеше какво иска да каже, но като че ли не можеше да накара езика си да се раздвижи. В тези моменти се опитваше да каже на Кристъс, че го обича. Но точно тогава сякаш някаква ръка я стисваше, лъчите светлина изчезваха и тя отново потъваше в тъмната бездна.

Сега, когато омаломощаващото вцепенение започваше да се отделя подобно на каска от мозъка ѝ, тя вдигна клепачи и внезапното пробуждане в главата я накара да простене тихо. След малко, когато болката започна да утихва, направи опит да се размърда, но скованото тяло започна да изпраща неистови протести до мозъка ѝ. Болката бе стиснала стомаха ѝ с остриите си нокти — от глад, както после разбра — и тя се запита като в мъгла кога ли е яла за последен път.

Бяха ли ѝ дали храна в самолета? Когато премина през съзнанието ѝ, въпросът сякаш отнесе със себе си още един слой от омаломощаващата, твърда като камък обвивка, която покриваше мозъка ѝ. След това се запита дали самолетът не е катастрофирал и паниката сложи пророческия си пръст върху болното място. Може би лежеше тук, жива погребана под тонове метал? Може би частите на тялото ѝ бяха разпръснати из останките? Не усещаше никоя от тях. Но не, усещаше ги! Не можеше да ги движи, но когато се опита, болката я увери, че крайниците ѝ все още са си на мястото. Осъзна, че ръцете са зад гърба ѝ, а краката... Тя си наложи да размърда краката си и усети как това, което държеше китките ѝ, се затяга.

Даде си малко време да помисли, но едва когато се опита да раздвижи подутия си език и го усети как се притиска в нещо сухо, което, изглежда, запушваше устата ѝ, случилото се изведнъж блесна пред нея с цялата си ужасяваща и ослепителна яснота.

Люк!

Люк бе там, стоеше зад нея, когато тя пусна телефонната слушалка и се извърна. Не го беше чула да влиза, дори не го беше чула да затваря вратата. Но той беше там, изпречен на пътя ѝ, а очите му светеха като на луд.

Какво се беше случило после? Трябваше да се помъчи да мисли. Трябваше да овладее паниката и да успокои това гадене. Говориха, това си спомняше, но какво каза той? Какво точно ѝ каза?

Зъбните колела на паметта ѝ сякаш се помръднаха и пропуснаха думите. Каза ѝ, че не му оставя друга алтернатива. Каза ѝ, че не може да я остави да отиде при Бенати, когато той самият се нуждае от нея. След това... О, боже... След това извади от джоба си лист хартия и ѝ каза, че това е разрешителното им за брак.

Единственото, което си спомняше Кори след това, бе внезапната болка, избухнала в главата ѝ. „Може би — помисли си тя сега, когато сълзите пареха завързаните ѝ очи и монотонното туптене на болката сякаш се усили — той ми е пукнал черепа.“

Но как бе успял да я изкара от ателието и да я качи в колата си? Ако я беше носил или дори влачил, не можеше да не го видят. И все пак, изглежда, че никой не го беше видял, защото иначе нямаше да е тук сега. Но къде се намираше? Усещаше единствено остър мирис на... Какво беше това? Бензин?

Внезапно някъде съвсем наблизо се чу шум от нещо метално, което се движеше и стържеше, после внезапно спря. Рязко блискалата светлина се врязва болезнено в очите ѝ през превръзката и тя разбра, че е чула отварянето на нещо като гаражна врата. След това отново последва металният звук и слънчевата светлина изчезна — сега чуваше само тихите стъпки, които се приближаваха към нея.

Докато я заливаха вълни от парализиращ страх, пред вързаните ѝ очи започнаха да се явяват образите на закланите проститутки. Беше ги убил точно тук, на това място — и всяка от тях бе вързана по същия начин като нея! И ето, той беше тук, навеждаше се над нея, докосваше лицето ѝ с топлия си дъх и прокарваше пръсти през косата ѝ.

— Не се страхувай — каза тихо той. — Донесох ти нещо за ядене.

Когато освободи устата ѝ, Кори се задави от ридания.

— Люк — замоли му се тя. — Люк, моля те, пусни ме!

— Шшт — каза той. — Всичко ще бъде наред. — И свали превръзката от очите ѝ.

Погледът ѝ беше замъглен и лицето му се мержелееше в сянката, но на неясната светлина успя да види блясъка на усмивката му и сърцето ѝ се вледени.

— Не — извика тя, когато пръстите му бавно обхванаха гърлото ѝ. — Не! Люк, моля те!

Внезапно пръстите му се стегнаха и въздухът напусна тялото ѝ. Той я издърпа за шията и я постави на колене пред него.

— Казах ти — рече ѝ, — че накрая ще дойдеш при мен.

Кори бе твърде ужасена, за да отговори, но когато устните му започнаха да се приближават към нейните, от гърлото ѝ се изтръгна ужасен стон.

— Не искам да те убивам — прошепна той.

— Люк, пусни ме! — замоли се тя. Пръстите му стискаха гърлото ѝ и гласът ѝ излизаше хрипливо. — Моля те, пусни ме!

— Не мога — рече той. — Ще хукнеш към Бенати.

— Не, ще направя всичко, каквото кажеш... Люк, кълна се...

Неочаквано Люк пусна шията ѝ и тя се строполи върху него.

Той я прегърна с една ръка и плъзна другата към джоба си.

— Ето — каза. — Да видим какво има тук.

Кори погледна надолу, но в тъмнината не можа да различи какво има в ръката му. Едва когато чу щракване на метал, осъзна, че това е нож.

Беше девет и половина сутринта, когато Кристъс, по-уморен от когато и да било през живота си, се строполи върху възглавничките на канапето в ателието на Кори и натисна бутона на телефонния секретар. Макар да знаеше, че е безполезно, беше прекарал цялата нощ, бродейки из улиците на Лондон, за да я търси. Трябваше нещо да върши, иначе щеше да полудее.

Всичките съобщения на телефонния секретар бяха за него, повечето от Джийни. Когато ги изслуша, той се отпусна назад върху възглавничките и затвори очи. За момент милостивите ръце на съня сякаш щяха да го отнесат в така нужната му забрава, но някак си не успяха да го достигнат.

Никога през живота си не се бе чувствал така. Усещането за безпомощност бе почти толкова пагубно, колкото и страхът. Знаеше, че има опасност да изгуби и малкото си останало самообладание и, по дяволите, ако в най-скоро време не заспеше поне за малко, това със сигурност щеше да стане!

Вече не знаеше кое е по-лошо — самообвиненията, че не е могъл да усети навреме какво става, или ядът към Кори, задето не му е казала. Но докато седеше, заобиколен от нейните вещи, и усещаше присъствието ѝ така силно, че почти подушваше чистия лимонов мирис на тялото ѝ, чувстваше допира на сънливата ѝ нежност и чуваше звъна на смеха ѝ, той разбра, че нищо, ама нищо не може да бъде по-лошо от това.

Внезапно телефонът проряза тишината със звъна си и Кристъс скочи. В гърдите му затупа напразна — както почти веднага разбра — надежда. Беше Филип.

— Не. Никакви новини — отговори Кристъс на въпроса му. — Ами ти? Къде си?

— В болницата. Днес изписват Аналайз.

— Това е добре — рече Кристъс, толкова вцепенен, че дори не знаеше дали го казва искрено. — Каза ли ѝ вече за Кори?

— Преди около половин час. Сега полицаите са при нея. Знам какво ще им каже и именно затова ти се обаждам.

— Продължавай.

— Тя потвърди, че Люк е бил пред апартамента ѝ около обяд в понеделник, тъкмо по времето, когато Кори е изчезнала. Така че, като изключим вероятността да бъде едновременно на две места...

За момент Кристъс изпита страшна ярост и му бе нужно нечовешко усилие, за да не запрати телефона на пода. Не знаеше как го е направил Фицпатрик, но копелето държеше Кори и нищо на света не можеше да убеди Кристъс в обратното. Все още не си позволяваше да мисли какво може да ѝ е сторил, но знаеше, щяха да го съдят за убийство, ако детективите не следяха всяка стъпка на Фицпатрик.

— Сигурен ли си, че Аналайз не го прикрива? — попита Кристъс.

— Не, не съм сигурен. Но не мисля. Все още не казва никому защо е поела свръхдоза, но, между нас казано, съм почти сигурен, че го е направила, защото е научила за връзката на Люк с майка ѝ.

Отказва да види и двамата. Дори след изписването няма да отидем в Челси — ще я закарам в апартамента ѝ.

— Мога ли да поговоря с нея? — попита Кристърс. — Например днес. Довечера летя за Ница...

— Ако пожелае. Ще я помоля да ти се обади по-късно.

В осем вечерта, след като не успя да изкопчи от Аналайз нищо повече от това, което вече знаеше, Кристърс замина за Ница. Беше оставил номера си в Кан на Радклиф, Пола, Аналайз и Филип и накара всеки от тях да се закълне, че в момента, в който чуе нещо, ще му се обади. Тръгна си, обзет от гадното чувство, че е предаден. Превъзхождаше го само паниката, която заплашваше да се превърне в ужас.

Изтощението се бе врязало във всяка черта от лицето на Кори. Тялото ѝ, подпряно сега на стената, представляваше тежка и безволева маса, от която извираше страдание, и съзнанието ѝ се протягаше с копнеж към вечно изплъзващото се убежище на съня. Ала острият студ стигаше до мозъка на костите ѝ и не ѝ позволяваше да заспи. Ръцете, сега развързани, лежаха безполезни в скута ѝ, а пръстите ѝ бяха твърде премръзнали, дори за да се преплетат и така да се постопят.

В секундите, след като Люк срязва въжетата около ръцете ѝ, тя едва не загуби съзнание и трябваше да мине малко време, докато осъзнае, че няма намерение да я убива. След това, когато той запали една свещ до нея и очите ѝ бавно свикнаха с прашните сенки, видяното я изпълни с неописуем ужас и съзнанието ѝ отново потъна в тъмнина. Но Люк я върна обратно в реалността, наливайки вода с лъжица между напуканите ѝ устни.

Сега той седеше по турски направо на пода, опрял лакти на коленете си и вперил немиждащ поглед в пространството между тях. Свещта до него все още потрепваше плахо в мрачината, но светлината ѝ бе достатъчна, за да може Кори да види стената зад него, да зърне със собствените си очи онова, което досега бе само един нереален кошмар. Той беше убил проститутките и го беше направил тук, в този гараж — доказателствата стояха във вид на петна от съсирена кръв по стените и вратата. Не си позволяваше да мисли какво би могъл да е

извършил, за да изпръска всичко наоколо на такава височина, защото, ако го допуснеше дори за миг, с разсъдъка ѝ щеше да е свършено.

Преди минути се беше опитала да изкрещи, но също като в кошмарен сън от устата ѝ не излезе и звук. След това Люк ѝ каза, че няма смисъл, че никой няма да я чуе.

— Люк — каза тя сега. Гласът ѝ бе толкова немощен, че едва достигна и до собствените ѝ уши. — Люк, трябва да знаеш, че има кой да ме търси...

— Вече те търсят — каза мрачно той.

В очите на Кори се появиха сълзи на облекчение — със сигурност някой щеше да поговори с Пола, а Пола щеше да му каже за Люк. Значи бе само въпрос на време, докато... Люк отново започна да говори нещо, но блъскащите се в главата ѝ мисли ѝ попречиха да го чуе. Тя направи усилие да прочисти съзнанието си, като разтвори устни и вдиша противната воня през устата и през носа.

— ... Следователно те смятат, че през цялото време съм си в апартамента — казваше в този момент той. — Затова никога не оставам дълго при теб, да не би някой да почука на вратата. Нали разбираш, докато ме няма там, оставям душа пуснат. Или телевизора. Но не се притеснявай, Кори, ще продължавам да идвам, няма да те оставям сама по-дълго от необходимото. — Той се изсмя сухо и потърка с пръсти очите си. — Никога не съм си и помислял, че ще бъде толкова лесно, но те ме улесняват. Просто минавам през ателието в задната част на апартамента, тръгвам по уличката и влизам в същата стара кола, която използвах, за да избирам проститутките.

Тези думи подействаха като удар на и без това вече съсипаните сетива на Кори. Но ѝ предстоеше да чуе и по-лоши неща.

— Разбира се, те ме подозират — рече той. — Че съм те отвлякъл де. Но Аналайз им каза, че не е възможно да съм аз. — Люк въздъхна тежко, сякаш се опитваше да отмести някакъв тежък товар. — Нали разбираш, бях пред дома ѝ, когато ти си изчезнала. Тя не пожела да ме пусне, знаех, че няма да иска... Но аз трябваше да бъда там по това време. И работата е в това, че никой не знае кога точно си изчезнала. Известно им е само, че не си хванала таксито и не си се качила на самолета. Така че след като те... — Очите му неочаквано срещнаха нейните. — Не исках да те удрям, Кори, просто нямах друг избор. Не можех да те взема в колата и да отида у Аналайз, някой можеше да те

види, така че се наложи да те оставя в ателието ти. Но се върнах да те взема, когато се стъмни. Знаех, че разполагам с много време — полетът до Лос Анджелис е от дългите.

— Но нали баща ми трябваше да се срещне с мен... — прошепна Кори.

— Да, ти ми каза това, когато дойдох. Но той закъсня. Ако не беше... Е, все пак закъсня, така че всичко се нареди чудесно...

След това дълго седяха в мълчание. Кори знаеше, че вече е нощ, понеже през цепнатините до вратата не проникваше слънчева светлина. Дали това означаваше, че той ще остане по-дълго? Колкото и откачено да изглеждаше, Кори не искаше да остава тук сама с призраците на жените, загинали по такъв ужасен начин.

— Защо Аналайз не пожела да те пусне? — попита тя с все още толкова дрезгав глас, че дращеше в гърлото ѝ.

— Сърдита ми е.

Кори го изчака да обясни по-подробно, но когато това не стана, попита:

— Заради Октавия? Научила е за Октавия?

Той вдигна сепната глава и неочаквано се изсмя. Смахът му беше остър, писклив, почти като кикот.

— Да, може и така да се каже — отвърна той. След това внезапно се изправи. — Трябва да вървя — каза ѝ и Кори го видя да изважда от джоба си превръзката за очи, парцала, с който запушваше устата ѝ, и ново въже.

— Не! — извика тя, когато видя, че Люк се приближава до нея. — Моля те, Люк, не!

— Съжалявам — рече той с утешителен тон, — но се налага.

— Не! Умолявам те, Люк, моля те, не ме оставяй тук. Моля те, Люк, ще направя каквото кажеш... Не! — изпищя тя, когато той я бутна с лице към пода. Закопчалката на дамската ѝ чанта, която беше останала праметната през гърдите ѝ, се заби болезнено в хълбока. В нарастваща истерия Кори си помисли, че това е ножът, че се започва, че сега е моментът, в който той щеше да направи с нея същото, каквото бе направил с проститутките.

— Люк, спри! Моля те, моля те, недей! — Гласът ѝ все още излизаше като немошно грачене. — Люк, не го прави, моля те! — замоли му се тя, докато Люк извиваше ръцете ѝ зад гърба.

Тогава осъзна, че той използва и двете си ръце, така че каквото и да се забиваше в нея, не беше нож.

— Чантата ми — изхълца тя. — О, боже, чантата ми!

— Какво, тази ли? — попита Люк, обърна я да легне настрана и вдигна чантата. — Това ли ти причинява болка?

— Да! — изхълца Кори, неспособна да види нищо с насълзените си очи.

— Ето — каза той и постави чантата на пода пред нея. — Така по-добре ли е?

Кори кимна безмълвно, но отново започна да риде, когато той завърза очите ѝ.

— Не искам да остана тук, Люк — изхълца тя, — моля те, не ме оставяй тук!

— Няма да бъде за дълго — каза меко той. — Обещавам ти, сега няма да се бавя много.

— О, Люк, моля те, моля те!...

— Шшшт! Шшшт! — каза той и ѝ повдигна главата, за да завърже парцала, който държеше устата ѝ разчекната. — Първо трябва да се оправя с Аналайз. Да я накарам да разбере. Нали разбираш, ако те бях загубил, щеше да се наложи да я убия. Но сега... Ти ще ни помогнеш, Кори. Ще ми помогнеш и ще бъдеш с мен, защото имам нужда от помощ, Кори. Знам това.

Когато той си отиде. Кори остана да лежи на земята. Демоните на ужаса я връхлитаха и тялото ѝ се тресеше неистово в непрогледната тъмнина. От очите ѝ бликнаха сълзи, от устата ѝ потече слюнка, а щипецият студ проникна през всяка пора от кожата ѝ.

Бръмченето на колата му отдавна бе заглъхнало в далечината и тя беше изрекла много молитви, преди да усети, че някак си е успяла да протегне краката си. Трябваше ѝ известно време, за да може да го схване напълно — и тогава я обхвана такава еуфория, че едва успя да се изправи до седнало положение, толкова силно се тресеше, смеейки се и плачейки едновременно. Люк не беше завързал китките за глезените ѝ.

Тя трепна, дори изстена от болка, когато прокара ръце под ханша си и въжето се впи в китките ѝ. Издърпа се предпазливо назад през образувалия се клуп. Но ханшът ѝ премина, а скоро след това и краката. Ръцете ѝ вече бяха пред нея!

Отне ѝ доста време, докато издърпа превръзката върху челото си. След това пъкна вкочанените си пръсти под запушалката на устата и с помощта на езика и устните си успя да се освободи. Но когато пъкна възлите на китките между зъбите си и усети колко са стегнати, отново се разплака.

Цяла нощ разхлабва възлите и когато най-сетне успя, ръцете и лицето ѝ бяха изпоцапани с кръв. Но все пак освободи китките и се зае да развързва глезените си. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност. Пръстите ѝ бяха така вцепенени от студа, че трябваше постоянно да ги топли под мишниците си, но най-сетне успя. Полека се изправи на омекналите си крака и тръгна, залитайки, към вратата.

От известно време съзнаваше, че през цепнатините около вратата прониква дневна светлина, и знаеше, че трябва да се измъкне по някакъв начин, преди Люк да се е върнал. Но когато се озова пред металната бариера, която стоеше между нея и свободата, безнадеждността на положението изсмука адреналина на възбудата от кръвта ѝ и тя се опря, ридаейки, на вратата. Коленете ѝ се подгънаха и докато се свличаше бавно надолу, от устата ѝ се изля нечленоразделен порой от думи.

Едва когато усети ледено течение в краката си, забеляза изгнилата дървена плоскост в долната част на вратата. Тя избърса очи с опакото на ръката си, взе чантата си и я стовари в изгнилото дърво. То поддаде почти веднага. Но процепът не беше достатъчен, за да може да пропълзи през него, а и съседната плоскост не показваше никакви признаци на загниване. „Ще се измъкна — каза си яростно тя, — трябва да се измъкна!“ Във вените ѝ отново плисна адреналин, който ѝ даде сила да рита, удря, бутва и дърпа, докато най-сетне дъската остана в ръцете ѝ.

Тръпнейки от ужас, че Люк може всеки момент да се завърне, тя провря треперещото си, измръзнало тяло през зейналата дупка и излезе на подгизналата от дъжда уличка.

Хукна в ситния дъждец, препъвайки се в паважа и хлъзвайки се в изливащата се от улуците мръсотия, без да има и представа, че поради преживяния шок съзнанието ѝ се е върнало във времето преди това. Знаеше само, че е тръгнала към Кристъс. Да му каже, че го обича. Ето защо, когато най-сетне се добра до оживена улица и застана на пътя на едно такси, за да го спре, тя каза на шофьора да я закара на летище

Хийтроу. Смяташе, че след като е тръгнала натам, преди да започне всичко, тя трябва да възстанови порядъка, все едно че нищо не се е случило.

Но когато сведе поглед към ожулените си пръсти, очите ѝ изведнъж се отвориха широко. Аналайз! Какво точно бе казал за Аналайз? Не можеше да си спомни, но съзнаваше със странна, изпълнена с паника яснота, че не може да тръгне без Аналайз.

— Шофьор! — извика тя, но тъкмо се канеше да му даде адреса на Аналайз, изведнъж ѝ дойде наум, че Люк може да е там. Тя преглътна с усилие новия пристъп на паника и най-сетне осъзна, че не може да отиде при Кристъс, поне засега; че трябва първо да отиде в полицията.

Петнадесет минути по-късно тя влезе тичешком, с разтреперени крака, в полицейското управление на Челси. Дежурният полицаи попълваше припряно някакви формуляри и макар да чу припряното ѝ дишане, не вдигна поглед веднага.

— Какво мога да направя за вас? — попита разсеяно той.

— Детектив-инспектор Радклиф! — отвърна Кори, като едва си поемаше дъх. — Моля ви, трябва да говоря с детектив-инспектор Радклиф!

Младият полицаи вдигна глава и когато разпозна призрачното лице, което го гледаше насреща, се ококори потресено.

— Инспекторе! — викна той и натисна бутона за отваряне на междинната врата. — Инспекторе, елате веднага! Добре ли сте? — попита я той и я прегърна, за да я подкрепи. — Мили боже, какво е станало с вас? Къде бяхте? Господи, ама че ще се зарадва инспектор Радклиф!

Кори се опита да му отговори, но я заля такава вълна от облекчение, че едва не припадна в ръцете му. Беше в безопасност! Беше тук, в полицейското управление, в безопасност!

След няколко минути Радклиф слезе по стълбите, следван от детектив-полицаи Арчър.

— Света Богородице! — ахна той, когато я видя. — Заведи я в лекарския кабинет! — кресна той на младия полицаи.

— Не! Не, добре съм — настоя Кори. — Трябва да говоря с вас. Моля ви! — прибави тя, когато видя, че Радклиф се готви да възрази.

— Добре — каза той, пое я от ръцете на полица и я поведе внимателно към вътрешната част на управлението, като същевременно заповяда на Арчър през рамо. — Искам лекарят да бъде на разположение.

Разказът на Кори не отне много време, но още преди да успее да го завърши, колона от полицейски коли с виещи сирени и включени светлини полетя по лондонските улици към офиса на TW и апартамента на Люк. На два пъти по време на разпита Кори излиза, подкрепяна от детектив-полицай Арчър, за да повръща, но сега вече лежеше на кушетката в лекарския кабинет. Паниката ѝ беше утихнала, а сълзите се търкаляха неудържимо по бузите ѝ, докато си мислеше за Кристъс и за това колко иска да го види.

— Моля ви! — казваше тя на Радклиф. — Моля ви, нека да му телефонирам! Нали разбирате, той ме очаква в Лос Анджелис и не знае защо не съм пристигнала... Трябва да поговоря...

— Той знае защо не сте пристигнали — утеши я Радклиф. — Дори беше тук, за да ви търси.

— Бил е тук? — попита Кори със задавен от надигналите се чувства глас. — О, моля ви, позволете ми да отида при него! Казах ви всичко, което можах...

— Страхувам се, че не мога да ви пусна — усмихна се Радклиф. — Сега той е в Кан и подготвя филма си за фестивала. Имам номера му. Почакайте тук, ще ви го донеса. Между другото баща ви е на път за насам.

Кори най-сетне остана сама в стаята. Косата ѝ още бе влажна от душа, а порязванията и охлузванията ѝ бяха стегнати в здрави превръзки. Това затрудняваше набирането, но след третия опит най-сетне успя да се свърже с хотел „Мажестик“ в Кан.

— Кристъс? — прошепна тя, когато чу гласа му.

— Кори? — каза колебливо той. — Ти ли си?

— Кристъс! О, Кристъс! — И изведнъж така се разтресе от ридания, че ѝ стана невъзможно да говори.

— Кори! — извика той. — О, боже! Добре, ли си? Къде си?

— Аз... Аз... О, Кристъс...

— Хайде, хайде! — каза настойчиво той. — Само ми кажи къде си и идвам да те взема.

— В полицейското управление. Казах им всичко и вече издирват Люк. О, Кристърс, толкова искам да те видя!

— Идвам веднага — каза той. — Ще хвана следващия самолет.

— Не, не можеш да направиш такова нещо! Фестивалът е...

— Майната му на фестивала, Кори! Идвам при теб.

— Не, Кристърс, моля те! Нека аз дойда при теб. Искам да се махна отук. Не искам да бъда близо до него. Нека дойда, Кристърс, моля те...

— Но полицията ще има нужда от теб, бръмбарче.

— Вече не. Не мога да им кажа нищо повече. Ще поговоря с тях, Кристърс, ще ги накарам да ме пуснат при теб. Дори и само за един ден. Трябва да те видя!

— И аз трябва да те видя. О, Кори! Направо щях да се побъркам. Добре ли си? Направи ли ти нещо?

— Добре съм — отвърна Кори. — Не беше чак толкова страшно. Само дето... Само...

— Кори...

— Ужасно се страхувах, че никога повече няма да те видя.

— Идвам веднага! — заяви той.

— Но филмът...

— Той е готов.

— Лъжеш! — извика тя. — Усещам го. Няма да позволя това да те провали, Кристърс. Идвам при теб.

— Ама че си инат! — изръмжа той. — А сега, ако обичаш, просто ме чуй...

— Не, ти ме чуй! Веднага щом ги убедя да ме пуснат, идвам при теб, чуваш ли?

— Няма да те пуснат, Кори — възрази той.

— Ще ме пуснат! Искам да съм там, когато печелиш наградата, Кристърс. Искам да съм с теб, когато получаващ „Златната палма“.

— О, Кори! — промълви той. — Обичам те, знаеш го, нали?

— Да, знам. Кристърс, аз...

Тъкмо се канеше най-сетне да му го каже, когато на вратата се почука. Кори изпищя.

— За бога! Какво става? — извика Кристърс.

— Нищо — засмя се разтреперано Кори, когато вратата се отвори и Арчър въведе Филип и Аналайз. — Нервите ми още са

изопнати, това е всичко.

Аналайз седна и я прегърна.

— Ще дойда при теб веднага щом мога, Кристърс — каза Кори в слушалката. — Имам да ти казвам нещо... Мисля, че знаеш какво.

— Ще чакам — рече той. — Просто ела възможно най-бързо.

Когато полицаите разбиха вратата на апартамента на Люк, завариха само телевизора да гърми включен. Тъй като беше събота, Радклиф не очакваше да намери когото и да било от ръководството на TW и се оказа прав. Но човекът от охраната му даде адресите и телефоните на служителите и сега полицаите от криминалния отдел се бяха пръснали из цял Лондон, за да ги разпитват. В управлението един полицай говореше с пътния отдел в Суонси, за да научи моделите и номерата на всички превозни средства, регистрирани на името на Люк Фицпатрик или Боби Макайвър. Това можеше да се окаже търсене на игла в купа сено, но в момента нямаше за какво друго да се хванат.

Самият Радклиф говореше по телефона с доктора, който се грижеше за Боби Макайвър.

— Просто кажи на Макайвър, че знаем за Фицпатрик — каза той. Оскъдната му коса бе щръкнала в различни посоки, понеже не преставаше да я роши. — Кажи му, че вече няма от какво да се страхува. Пробвай дали ще каже нещо и ако проговори, веднага ми се обади.

Тъкмо беше тръгнал слушалката, когато детектив полицай Арчър влезе в кабинета му.

— Уведоми ли пресата? — попита я Радклиф.

Арчър кимна.

— Филип Денби пристигна да отведе Кори у дома. По-точно, ще я отведе у Аналайз, където ще остане през следващите няколко дни.

— С денонощна полицейска охрана?

— Естествено — потвърди Арчър.

Издирването на Люк продължи през целия ден, също и на следващия, но следите, които откриваха, не водеха доникъде. Оперативната група рови няколко часа в апартамента му в търсене на нещо, което да им подсказва къде може да е отишъл, но не откриха нищо. Снимката му беше на първа страница във всички вестници и във

всеки новинарски бюлетин, но досега нямаше нито един сигнал за появата му.

Филип също беше останал у Аналайз и макар двамата с Кори да бяха решили, че сега е подходящият момент да разкрият истината за родствената връзка помежду им, всеки път, когато се опитваха да подхванат темата, им се струваше, че Аналайз знае какво искат да ѝ съобщят, но не желае да го чуе.

— Мислиш ли, че Люк вече ѝ е казал? — рече Кори.

Филип поклати глава.

— Не зная, може би. Но тя страшно те обича, Кори; когато беше в болницата, само теб искаше, така че не мога да проумея защо реагира така. Изглежда, че не разбира докрай какво се опитваме да ѝ кажем... Може би просто трябва да ѝ го кажем направо. А по-късно да ѝ обясним за Едуина.

Съгласиха се да постъпят по този начин веднага щом Аналайз се събуди, но малко след това извикаха Филип в офиса да подпише някакви важни документи, а на Кори наистина не ѝ се искаше да го направи без него.

Тъкмо довършваше разговора си с Кристъс, когато Аналайз влезе в стаята.

— Не, ще трябва да почакаш — казваше в този момент тя. — Искам да видя лицето ти, когато ти го кажа. Зная, но няма да отнеме много време. Ще бъда при теб преди церемонията, обещавам. Ще поговоря пак с Радклиф, ще видя какво ще каже.

— Защо просто не отидеш? — попита Аналайз, когато Кори затвори.

Кори вдигна поглед към бледото ѝ лице и въздъхна.

— Искане ми се да можех. О, боже, нямаш представа колко ми се иска! Но няма начин да избегна полицията, те пазят пред къщата — а и не ми се вярва Радклиф да ме пусне сега. Не и преди да са намерили...

Когато Кори млъкна, Аналайз извърна поглед. През последните двадесет и четири часа никой не бе споменавал името му в нейно присъствие и макар че част от Кори искаше да я убеди да говори, другата усещаше, че болката, събрана у нея, е толкова голяма, че ако я принудят да я обсъжда, само ще я увеличат.

Но колкото и премеждия да бе преживяла Кори, дори не можеше да си представи какво изпитва Аналайз. Откритието, че мъжът, когото

е обичала, е убил брутално пет жени и по някакъв начин е направил така, че да арестуват невинен човек, и през цялото това време е тормозил баща ѝ, спейки със собствената ѝ майка, просто бе нещо невъзможно за проумяване. „И все пак да не би още да го обича? — запита се Кори. — Дори след всичко това?“ Може би наистина го обичаше и затова не можеше да събере сили да говори за него. Може би заедно с болката изпитваше и такъв дълбок, мъчителен срам, че не можеше да го признае дори пред себе си. Но Кори си мислеше, че само ако успее да проникне в душата ѝ...

Внезапно очите ѝ се върнаха на Аналайз. Може би имаше начин. Може би ако успееше да отведе Аналайз възможно най-далеч от този кошмар, някъде, където да не чувства потискащото присъствие на полицията, нито пък постоянната опасност... Ако я вземеше със себе си във Франция, където двамата с Кристърс щяха да се грижат за нея, може би Аналайз щеше да се отпусне.

— Ако замина при Кристърс — каза тихо Кори, докато гледаше Аналайз, която беше повдигнала завесата, за да съзре полицаите отвън, — ти би ли дошла с мен?

Очите на Аналайз се разшириха и тя се обърна към Кори.

— Да — отвърна. — Да, ще дойда с теб.

По лицето на Кори се разля усмивка.

— Тогава веднага да се обаждам на Радклиф, нали?

— Той никога няма да ни пусне.

— Ще го накарам. Не зная как, но все ще измисля нещо...

— Не, почакай — каза Аналайз, когато Кори започна да набира номера. — Не му се обаждай. Не оттук. Обади му се от летището, след като купим билетите. Просто го уведоми, че тръгваме... Той няма да се опита да ни спре.

— Мисля, че така или иначе ще го направи — рече Кори и се намръщи. — Но може и да си права, ще му се обадим от летището. Поне ще го поставим пред свършен факт. Разбира се, той ще разбере какво сме намислили още преди да стигнем до Хийтроу. В момента, в който излезем навън, полицаите ще ни попитат къде отиваме. Но си струва да опитаме...

— Да започвам ли да приготвям багажа? — попита Аналайз и някъде дълбоко в очите ѝ проблясна искрица живот.

Кори кимна.

— Да, хайде — рече тя. — Но изчакай поне да направя резервациите.

Когато пристигнаха на Хийтроу с полицейската си охрана, Кори и Аналайз отидоха веднага да си вземат билетите, а след това се отправиха към телефонните кабинки. Аналайз щеше да се обади на Филип, а Кори се опита да се свърже с Кристъс. Него го нямаше, но Джийни беше там.

— Леле, Кори! — възкликна Джийни. — Нямах представа колко ще се зарадва, като чуе, че си тръгнала за насам. Веднага ще го намеря!

— Той ще ни вземе ли от летището? — попита Кори.

— Разбира се. А ако не може, ще се погрижи някой да ви посрещне. По дяволите, дори сама ще дойда!

След това, с детектив-полицай Фултън до лакътя си, Кори се обади на Радклиф.

Когато затвори телефона, Радклиф погледна към седналата от другата страна на бюрото му детектив-полицай Арчър, която бе подслушвала разговора.

— Нашите момчета са там, на летището, сър — каза му Арчър. — Да ги накарам ли да я върнат обратно?

Радклиф си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Мисля, че би било разумно, сър.

— Права си — каза Радклиф. — Но какво да направя, да ги арестувам ли? Кори иска да отиде на фестивала.

— Да, зная, сър.

— Тогава, по дяволите, нека върви! Каза ни всичко, което можа, и двете ни го казаха, а и при Бенати ще бъдат в безопасност; освен всичко останало, проклетата преса постоянно го следва по петите — а и няма начин Фицпатрик да се измъкне от страната. Ще ги върнем обратно веднага след церемонията по връчването на наградите. А сега искам да ми кажеш, че някой умник в тая полиция е успял да измисли къде може да се крие Фицпатрик.

— Искан ми се да беше така, шефе — каза печално Арчър.

— Е, все някой трябва да го знае къде е — заяви Радклиф. — Вече ще станат двайсет и четири часа, откакто Кори Браун нахълта тук...

— Успяхме да намерим таксиметровия шофьор, който я е качил, след като е избягала — каза Арчър. — Вече е на път за насам.

— Добре. Някаква идея къде може да се намира тази Шивоун?

— Все още работим върху това, сър.

Радклиф сви замислено устни, поклати глава и се обърна към прозореца.

— Защо имам усещането, че това копеле се крие някъде наоколо и просто изчаква? — промърмори сърдито той. — Не бяга, а чака. И чака Кори Браун. Така че какво, по дяволите, иска от нея? И какво изобщо е имал предвид, когато ѝ е казал, че отива да се справи с Аналайз? — Той вдигна присвити очи към Арчър. — Трябва да го намеря, Рут, знаеш, нали? Трябва да намеря това копеле.

Арчър погледна безпомощно изопнатото му лице. Знаеше не ползе от него, че сега го мъчи не само загриженост за Кори и Аналайз. От изчезването на Кори постът му висеше под въпрос. Горещо още не знаеха всички подробности по случая — като например как Кори Браун преди толкова месеци се е опитала да ги предупреди за Фицпатрик — но когато го откриеха, а това бе неизбежно, работата щеше здравата да се размърди. А и фактът, че Фицпатрик му е бил личен приятел, щеше още повече да утежни положението. И той, и Арчър знаеха, че само арест до няколко часа можеше да му спаси кожата, а вероятността за това бе почти нищожна, защото никой, освен самият Фицпатрик, не можеше да знае къде е той и какво смята да прави.

Докато вдигаше пакета, ръцете му трепереха. Гневът вече се уталожваше, слягаше се обратно в стомаха му като изтощена змия, макар че останките от отровата ѝ все още тровеха мозъка му. Започна да си поема големи глътки въздух, мъчейки се да пречисти всяка своя клетка. Сълзите продължаваха да бликат от очите му — изпитваше безкрайна мъка и сърцето му бе така препълнено с нея, че тежестта превиваше раменете му.

Всичко вървеше към своя край. Щеше да изгуби себе си завинаги и нищо не можеше да го възпре. Дълго се бе опитвал да се бори, но моментите, в които беше себе си, намаляваха прогресивно — моментите, в които копнееше за Кори, както сега.

Не успя да ѝ го обясни, тя не му даде шанс, и сега не можеше да направи нищо повече. Яростта се бе вкоренила в него, владееше всяка част от тялото му, затъмняваше съзнанието му и управляваше всичките

му действия. Беше го осакатила, осквернила, а сега щеше да го заличи напълно. Тя можеше да спре това самоунищожение, можеше да достигне душата му, да се справи с хаоса в нея и да го излекува, а вместо това го беше отхвърлила.

Неочаквано се изкиска и звукът изригна от устата му като грозния крясък на уловено в капан животно. Щеше да умре скоро, много скоро, и да вземе Кори със себе си. Тогава никой нямаше да може да ги раздели, а в смъртта тя щеше да излекува раните му и да събере парченцата на разбитото му сърце, както бе искал от нея приживе. Тя щеше да бъде неговото спасение, неговата утеха за вечността.

Но как можеше да си отиде, преди да е освободил Шивоун? Скъпоценната му, любима Шивоун. Неговото страдание бе нейно и нейното — негово. Само двамата споделяха болката — болката, която никой никога нямаше да разбере. Шивоун трябваше да умре. Той трябваше да направи това за нея, преди да напусне този свят. Но сега не можеше да отиде при нея, не можеше да направи нищо, за да я освободи от живия ад. Толкова много пъти се беше опитвал, но никоя от тях не беше Шивоун. Да убива онези, които приличаха на нея, не беше достатъчно.

Пакетът вече беше отворен и като вдигна съдържанието му, той се обърна към отражението си в огледалото. Мъртвешката му бледност бе нашарена с райета от слънчева светлина, очите му бяха зачервени и подпухнали, а от тъглчетата на устата му излизаше пенеста слюнка. Не трябваше да става така — само ако го беше изслушала, ако го обичаше, Кори можеше да го спаси. Той смяташе да ѝ каже, щеше да ѝ каже още същия ден, но когато се върна, нея вече я нямаше. Още тогава, в мига, в който видя зеещата дупка във вратата, разбра, че за него всичко е свършено.

Отначало отчаянието бе задушило дори яростта. Защо си беше отишла? Нима не бе разбрала колко много се нуждае от нея? Нима не беше чула безмълвните му викове за помощ? Тя бе единствената, която можеше да го спаси. А може би ако го обичаше, щеше да ги спаси всичките. Но вече беше твърде късно, нея я нямаше и когато коленичи на мократа от дъжда улица и прегърби рамене над треските от плоскостите, във вените му отново се надигна чудовищната ярост.

Нямаше време да отиде до Аналайз, нямаше време за нищо друго, освен да дойде тук и да чака Кори. Именно тук щеше да дойде тя, защото тук беше и Бенати.

А тя беше тръгнала. Скоро щеше да бъде тук заедно с Аналайз. Когато в съзнанието му изплува образът на Аналайз, сърцето му се сви. Как я беше наранил, как я беше съсипал — тя бе опитала да се самоубие заради онова, което ѝ бе сторил, но бяха успели да я спасят. Но нищо, той сам щеше да сложи край на мъките ѝ. Нямаше да ѝ се наложи да изживее живота си като Шивоун — о, не, той нямаше да причини такова нещо на Аналайз. Щеше да сложи край на това, както трябваше да направи за Шивоун.

Той отпусна глава и риданията го разтърсиха целия. Щеше ли да намери кураж за това? Можеше ли да сложи край на нещастieto ѝ, когато я обичаше толкова много, също като Шивоун? Аналайз, Шивоун... вече му бе толкова трудно да ги различи една от друга. Знаеше само, че Кори стои над всички тях, недосегаема за нещастieto, толкова чиста и грижовна, че дали в живота или в смъртта, тя щеше да бъде неговото спасение.

Самолетът скоро щеше да се приземи, трябваше да тръгва. Нямаше да е лесно, толкова много хора можеха да го разпознаят. Но маскировката му беше тук, лежеше на масата пред него.

Той хвърли последен поглед към отражението си в огледалото със съзнанието, че може би никога повече няма да го види. Преди много време беше смятал, че истинското копеле е мъртво. Бяха му казали, че е мъртво, но грешаха, той все още бе жив — Октавия му го показа. Октавия му показа, че той самият е копелето. Същата кръв течеше във вените му; същите перверзни покваряваха съзнанието му. Каквото беше направило копелето, това и той, че и по-лошо. Копелето го управляваше, затова той самият бе копелето. А сега щеше да му се подчини изцяло, да се превърне в човека, от когото се страхуваше и когото презираше, само така можеше да намери в себе си кураж да извърши онова, което трябваше.

Когато съзнанието му започна да потъва в тъмнина, последното нещо, за което се молеше, бе, преди да ги освободи всичките, Бог да го опази да не стори на Аналайз или Кори това, което бе сторил на Шивоун.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Радклиф прекара последния час в Детфорд, откъдето таксиметровият шофьор бе качил Кори. Малко преди пристигането му бяха открили гаража, в който я бе държал Фицпатрик. В момента Радклиф отново изкачваше стълбите към кабинета си. Стомахът му още се бунтуваше от видяното в гаража. Когато се строполи на стола си, Арчър, която седеше на бюрото си в криминалния отдел, остави телефона и дойде при него.

— Навсякъде бяха разхвърляни женски кичури, зъби, кожа — каза Радклиф, когато тя затвори вратата зад гърба си. — И заешка леш. — Той вдигна поглед. — Какво означава това, Рут? Какво, по дяволите, означават тези зайци?

Арчър поклати глава.

— Сър... — започна тя.

— Аналайз и Кори пристигнаха ли вече във Франция? — прекъсна я той.

— Тъкмо се канех...

— Не трябваше да ги пускам — продължи Радклиф. — Искам да се върнат тук. Още довечера. Трябва да устроим на Фицпатрик капан и за целта ще ни е нужна Кори Браун...

— Съжалявам, шефе — рече Арчър, — но мисля, че е твърде късно.

Стомахът на Радклиф моментално се сви на топка и той отново погледна Арчър.

— Току-що говорих с Кристъс Бенати по телефона — обясни Арчър. — Кори и Аналайз не са... Ами не знаем къде са, сър.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаете къде са? — изсъска Радклиф. — Самолетът излетя преди повече от три часа и те бяха в него! Боб Паркър се обади, за да го потвърди!

— Да, сър, проверих и в „Еър Франс“, определено са били в самолета. Но досега не сме открили никой, който да потвърди, че са слезли от него.

— Е, сигурно не са им поникнали крила! — изкрещя Радклиф. — Така че как, по дяволите, биха могли да не слязат там?

— Не зная, сър. Бенати каза, че ги е чакал. И той е проверил в „Еър Франс“, отговорили са му същото, каквото и на мен. Били са в самолета. Бенати предположил, че са се разминали с него в тълпата на летището в Ница и са хванали такси до хотела му. Но и там не са се появявали, сър.

— Това не е възможно — промърмори Радклиф. — Мамка му, просто не е възможно! Не може да е напуснал страната.

— Мислих по този въпрос, сър — отвърна Арчър.

Радклиф й хвърли свиреп поглед.

— Продължавай — каза сковано той.

— Ами може да е заминал, преди да сме поставили охрана на летищата и фериботите — рече Арчър. — Искам да кажа, може да е тръгнал веднага щом е открил, че Кори Браун е изчезнала. Имал е на разположение само час, час и нещо, но... — Тя сви рамене. — Това е само предположение, сър.

— Но защо би отишъл във Франция? — попита я троснато той. После сам си отговори... — Защото Бенати е там.

— Да, сър. Знаел е, че Кори при първа възможност ще отиде при Бенати. Предполагам, че Фицпатрик през цялото време е бил там, проверявал е полетите и ги е чакал да пристигнат.

— Ами щом си толкова умна — кресна Радклиф, — тогава ми кажи как, по дяволите, е успял да ги измъкне от онова летище, след като самият Бенати ги е чакал там?

— Бенати и половината световна преса, сър — поправи го Арчър. — Бенати ми каза, че когато самолетът е кацнал, там е царял голям хаос. Каза също и че са го извикали на телефона, но когато се обадил, никой не му отговорил.

— И какъв точно извод си вади от това Бенати? — попита настойчиво Радклиф.

— Почти същия като вашия, сър. Че Фицпатрик е уредил това телефонно повикване, за да го махне от пътя си.

— И после какво? — кипна Радклиф. — Сериозно ли искаш да повярвам, че Люк Фицпатрик се е приближил до Кори Браун и Аналайз Капсакис наред летището в Ница и им е предложил да ги

закара до Кан, а те след всичко, което се случи, са казали: „Да, Люк, моля те, много ти благодарим, Люк!“.

— Не, сър.

— Тогава какво, сър?

— Страхувам се, че не знам отговора, сър.

— Да, мамка му стара, и никой не го знае, нали? — извика Радклиф и покри лицето си с ръце. — Просто не мога да повярвам. Предполагам, че си уведомила френската полиция?

— Колин го прави в момента, сър.

Арчър подскочи, когато той рязко се изправи, блъскайки стола си в стената, и хукна през офиса на криминалния отдел, крещейки да му направят резервация за следващия полет до Ница.

— Кой от вас, шибани слабоумници такива, говори френски? — изрева той.

Всички го погледнаха озадачено.

— Милостиви боже! — кипна той. — Тогава, мамка му стара, веднага ми намерете някой, който да може!...

— Не мислите ли, че може и да прибързваме, сър? — прекъсна го Арчър. — Искам да кажа, все още може да се появят. Възможно е просто да са се отбили на покупки...

— При него са, Арчър! Знаеш толкова добре, колкото и аз, и всеки момент целият шибан свят може също да го разбере. Така че ни остава само да се молим тези две момичета да не изплуват на брега на Средиземно море в същото състояние като проститутките в Темза, защото, ако това стане...

Радклиф не завърши изречението. Но всички присъстващи знаеха, че каквото и да се случи на Кори и Аналайз оттук нататък, Радклиф щеше да е не по-малко виновен от Люк Фицпатрик. Той беше объркал този случай и го беше объркал толкова здраво, че заради него две млади жени може би щяха да загубят живота си.

Когато Аналайз и Кори се качиха в таксито на летището в Ница, отначало Кори бе страшно развълнувана и имаше чувството, че сърцето ѝ всеки момент ще се пръсне. Почти не можеше да повярва, че след по-малко от час ще бъде с Кристъс. Че след кошмара на последните пет дни най-сетне ще може да му признае, че го обича.

Обхвана я копнеж при мисълта как ще я целуне, когато му го каже, как ще я прегърне и как, когато се притисне към него, ще усети пак онова издайническо втвърдяване. Запита се дали веднага ще правят любов. Мили боже, със сигурност, защото знаеше, че като го види, едва ли ще може дълго да се сдържа.

А сега, час и половина, след като бяха потеглили от летището, продължаваха да се движат през окъпаната в слънце френска провинция с красивите гледки на провансалските селца и примамливо разкриващото се Средиземно море. Кори гледаше с безпокойство пътните знаци, за да открие дали някъде не се споменава Кан, но досега не бе видяла нищо такова.

Не познаваше много добре географията на Ривиерата, но знаеше със сигурност, че Кан се намира западно от Ница. Тогава защо морето се виждаше от дясната им страна? Вече беше попитала шофьора за това, но той не разбра нищо от думите ѝ.

Припомни си нервно пристигането им на летището в Ница. Когато влязоха в залата за посрещачи, там гъмжеше от журналисти — почти всеки самолет днес докарваше звезди, които пристигаха за фестивала.

Тя огледа непроницаемата маса от лица и изстена от ужас, когато чу нечий вик:

— Хей! Това е Кори Браун! Гаджето на Бенати!

Последва неочаквано раздвижване и всички очи и обективи се насочиха към Кори и Аналайз. След това един британски журналист се хвърли през блъсканицата и застана на преградата, която разделяше пристигащите от неудържимата тълпа.

— Кори! Кори! — викна той. — При Бенати ли идвате?

— О, не! — промърмори Кори, когато засвяткаха светкавиците на фотоапаратите. — Как, за бога, ще го намерим в тая тарапана?

Гласът ѝ бе заглушен от някакво съобщение по високоговорителите. Понеже беше на френски, нито Кори, нито Аналайз го разбраха.

— Тя Бенати ли каза? — попита Кори и залитна към Аналайз, когато някой мина покрай тях и ги блъсна. — Кълна се, че каза Бенати!

— Не знам — отвърна Аналайз. — Не можах да чуя.

Кори се взря отново в морето от лица. Пред очите ѝ плуваха големи бели петна от многобройните светкавици, които все още

избухваха от всичките ѝ страни.

— Къде е той? — промърмори нетърпеливо тя.

— Виж, ей там! — извика Аналайз и сграбчи Кори за ръката. — Там има табела с твоето име.

Проправиха си път през тълпата към мъжа с табелата и се оказа, че той не знае нито дума английски. Както и да е, посочи им да тръгнат надолу по стълбите от лявата им страна и като се блъскаше с лакти, успяваше да върви до тях, докато не слязоха в долната част на терминала. Там с помощта на сложна система от знаци им обясни, че таксито е отвън, а в отговор на въпроса дали го е изпратил господин Бенати, каза: „Oui, oui, Monsieur Bennati“^[1]. След това изръмжа яростно на журналистите, които се опитваха да застанат между него и двете момичета, и като ги хвана за ръцете, ги изведе навън.

— Oui, d'accord — усмихна се радостно той, когато Кори му каза името на хотела, в който беше отседнал Кристъс. — Monsieur m'a dit. Le Majestique, a Cannes.^[2]

„Отдавна трябваше да сме стигнали — мислеше си Кори, — така че какви, по дяволите, ги върши този шофьор?“

А Бернар Льобрек просто следваше указанията на човека, който го бе доближил на летището с пет хиляди франка и табела с името на Кори. Мъжът, с дълга до раменете черна коса, посивяващи мустаци и тъмни очила се беше представил като мосю Бенати и нарежданията му бяха точни — Бернар трябваше да внуши на двете момичета мисълта, че отиват в Кан, а в същото време да заобиколи през селата и да ги закара на посочения му адрес. Трябваше да се позабави достатъчно, за да може мъжът да отиде пръв на въпросното място. След това мосю Бенати му беше обяснил, че е купил вила на жена си и иска да я изненада.

След като реши, че мосю Бенати вече е имал достатъчно време да стигне от Ница до Кап Фера, Бернар Льобрек също насочи колата натам, докато стигна указания адрес. Когато таксито спря пред някакви огромни черни железни порти, Кори веднага се наведе към него и каза:

— Non, non. Искаме „L'Hotel Majestique“ в Кан.

Отговорът на Бернар беше на френски. Единствените думи, които Кори успя да разбере, бяха „мосю“ и „сюрприз“.

— Какво каза той? — попита тя, като се обърна нервно към Аналайз.

Аналайз поклати глава, очевидно не по-малко обезпокоена от Кори.

Видяха в огледалцето как по лицето на шофьора се разля удоволствие, когато портите започнаха плавно да се отварят и колата потегли по един стръмен склон с надвиснали над алеята маслинови дървета. Тя вдигна поглед напред и успя да различи затворените с капаци прозорци на великолепната бяла вила, която стоеше на фона на сапфиреносиньото небе, заобиколена от величествено извисяващи се палми. От изпъстрената със слънчеви зайчета сянка излязоха до една широка овална морава с мраморни статуи и фонтани и надвиснали над тях плачещи върби. Алеята минаваше покрай моравата и когато свиха надясно и спряха пред предните стъпала на вилата, Кори се скова.

— Това не ми харесва — промърмори тя на Аналайз.

— Шофьорът не каза ли нещо за изненада? — отвърна Аналайз, но Кори я усети, че е не по-малко напрегната от нея.

— Voila. On est arrive! — заяви шофьорът, като спря колата пред входа на вилата. — Mesdames, Monsieur vous att...^[3]

Гласът му секна, когато осъзна, че мъжът, застанал на най-горното стъпало, не е същият, с когото бе говорил на летището.

Кори вдигна поглед и когато видя кой стои там, сърцето ѝ сякаш падна в петите.

— Карай! — изпищя тя на шофьора. — Не спирай!

Макар и дълбоко слисан, Бернар настъпи механично съединителя и колата зави с рев по моравата. Аналайз се беше вкопчила в Кори. Кори, с обезумели от ужас очи, беше седнала на ръба на седалката и гледаше право напред, като не преставаше да се пита как е възможно да се случи това.

— О, не! — извика внезапно тя. — Не! Не! Не!

Портите бяха здраво затворени — нямаше начин да се измъкнат.

— О, боже! — възкликна задъхано тя и когато колата спря, се обърна рязко да погледне през задното стъкло. — Моля те! Направи нещо! Трябва да ни измъкнеш от него!

Неочаквано Аналайз нададе писък и зарови лице в скута ѝ. Кори се обърна и видя как Люк отваря предната врата откъм шофьора. След това сякаш целият свят се превърна в някакъв кошмар от ужасяващи, кристално ясни забавени движения. Струи кръв оплискаха предното стъкло, а косата на Аналайз и ръцете на Кори се покриха с някакво

влакнесто сиво вещество. Когато екотът на експлозията заглъхна в следобедната тишина, погледът на Кори бе прикован от пистолета в ръката на Люк. Току-що бе пръснал мозъка на шофьора.

Кристъс и хората от тайната полиция чакаха на летището следващия самолет от Лондон, с който пристигаха инспектор Радклиф, детектив Арчър и Филип Денби. Когато двамата инспектори се изправиха един срещу друг, имаше опасност първите няколко минути да се превърнат в истинска какофония, защото започнаха да си крещят, без никой от тях да разбира другия. Накрая Кристъс им извика да млъкнат и започна да превежда.

— Направо не мога да повярвам! — каза троснато Радклиф, когато Кристъс свърши. — Тоя човек да не е магьосник, бе, как ще накара две големи жени просто да се изпарят във въздуха? Предполагам, че сте проверили още веднъж в хотела...

— Разбира се! — сопна му се Кристъс.

— И как, по дяволите, ги е измъкнал тогава от летището?

— Какво значение има как, след като вече ги е измъкнал? — намеси се Филип. — Така че дайте да видим какво ще правим, за да ги намерим.

Радклиф му хвърли унищожителен поглед.

— Има голямо значение как ги е измъкнал — каза той. След това отново се обърна към Кристъс. — Попитайте тоя жабар какви действия са предприели.

— Мога да ви отговоря вместо него — рече Кристъс. — Привикват на разпит таксиметрови шофьори и чиновници от фирмите, които дават коли под наем. Екипажът от самолета на „Еър Франс“, който ги е докарал, е задържан тук, на летището. От тайната полиция в момента уведомяват всички телевизионни и радиостанции, вече говориха с журналистите, които са тук, и телеграфираха в Лондон да им изпратят снимки.

— Хората от екипажа говорят ли английски?

— Да, доколкото знам.

— Добре. Тогава ще ги разпитам лично. А сега предлагам вие да се приберете в хотела, в случай че се появят. Вземете и господин

Денби, а аз тук ще се захващам за работа. Само дето един господ знае как ще се разберем с тоя жабар.

Радклив понечи да се обърне, но Кристърс го хвана за лакътя и го дръпна настрана.

— Защо, по дяволите, й позволихте да дойде? — попита той с едва сдържан яд.

— Какво? — изсъска невярващо Радклиф. — Точно вие да ми зададете този въпрос?

— Дяволски сте прав, задавам ви го. Обадох се в кабинета ви и помолих някой от вас да я спре. Утре щях сам да дойда... Не исках да остава без полицейска охрана.

— Тогава защо, по дяволите, не я спряхте сам? Знаехте, че идва...

— Не е говорила с мен, а с асистентката ми. В момента, в който разбрах, се обадох, за да ви кажа да я спрете.

Радклиф вече се канеше да избухне, но Филип застана между тях.

— Не виждам смисъл да се занимаваме с това сега — рече той. — По-добре да се съсредоточим върху истински важните неща.

И Кристърс, и Радклиф го изгледаха свирепо, Филип се усмихна неловко и каза на Кристърс:

— Бих искал да знам какви са шансовете ни да ги намерим. Имаш ли нещо против да преведеш въпроса ми на френския инспектор?

— Не е необходимо — прекъсна го Радклиф с явна враждебност.

— И аз мога да ви отговоря. Шансовете ни в момента са направо мизерни, Франция е голяма, а Италия е съвсем наблизо. Могат да бъдат къде ли не. Това, което ни трябва, е някаква следа, например да открием как е успял да ги измъкне от това шибано летище. Иначе сме загубени.

Верандата на втория етаж, обхващаща в широк полукръг задната стена на вилата, представляваше гора от тропически храсти, кактуси и здравец. Лобелиите пълзяха безредно по бялата дървена решетка, прикрепена за външните стени на къщата, а симетрично подредените миниатюрни палми стояха като стражи покрай високия до кръста

каменен парапет. Гледката на сапфиреносиньото море отвъд, където далечни яхти проблясваха на слънцето, бе смайваща и безкрайна.

Кори седеше на бялата дървена пейка точно пред плъзгащите се стъклени врати, които отделяха верандата от безвкусно украсената всекидневна вътре. До нея имаше внушителна маса от ковано желязо, за която бяха вързани краката ѝ, но ръцете, устата и очите ѝ бяха свободни. Аналайз лежеше на шезлонга и красивите ѝ руси коси се спускаха от ръба му, а измършавелите ѝ ръце и крака бяха изложени на безмилостно жарещото слънце. Беше вързана за стола с въже, омотано около врата ѝ.

Почти не бяха виждали Люк от предишния следобед, когато ги отведе от таксито до къщата. През онези няколко минути той вървя мълчаливо зад тях и само веднъж изсумтя, когато Аналайз залитна към Кори и тя я прихвана. След това им направи знак с ръка да се качат горе, където ги остави в една спалня и заключи вратата отвън.

Аналайз бе толкова потресена от убийството на таксиметровия шофьор, че едва си стоеше на краката. Кори я отведе до душа и изми с гъба кръвта и съсиреците от тялото ѝ, макар нейното все още да се тресеше от преживявания шок.

На няколко пъти през нощта Люк се връща до вратата — Кори чуваше как ключът стърже в ключалката — но не влезе вътре. Веднъж или два пъти изкрещя, че всичко е заради нея, че е можела да му помогне, но е избягала.

— Сега вече няма да ми избягаш — викна той. — Сега наистина ще ме избавиш, Кори. Ще бъдеш с мен завинаги!

След това, точно преди пукването на зората, го чу да крещи долу. Нито тя, нито Аналайз успяха да различат какво казва, но терзанието в гласа му бе не по-малко ужасяващо от подигравателния ирландски акцент.

Накрая, преди около час, той дойде в стаята и ги накара да се съблекат по бельо. Именно тогава сложи примката около врата на Аналайз. След това погледна Кори и някъде дълбоко сред объркването в очите му тя усети познатото отчаяние, което, въпреки страха, накара сърцето ѝ да се свие.

— Люк! — рече тя и направи крачка към него, но почти веднага вдигна ръце, когато той насочи пистолета към нея.

— Стой настрана! — озъби ѝ се Люк и като се обърна към Аналайз, я блъсна на пода, държейки въжето, сякаш бе кучешка каишка. — Ти също идваш — изръмжа той на Кори.

Ужасена, Кори го наблюдаваше, неспособна да направи каквото и да било, за да го спре. Като принуждаваше Аналайз да пълзи по пода след него, той отиде на верандата, набута лицето ѝ в една паница и я накара да пие вода като куче.

— Това — изсъска той през рамо на Кори — е, което копелето стори на Шивоун!

Сега, когато палмовите листа прошумоляха от нежен ветреца, Кори погледна към Аналайз. Точно в този момент плъзгащите се врати се отвориха и Люк излезе на верандата.

Кори вдигна поглед към него. Очите му отразяваха цялото вътрешно страдание, което изпитваше, но когато ги насочи към нея, тя разбра, че няма да успее да проникне до съзнанието му. Изглеждаше така, сякаш е загубил всякаква представа къде се намира и дори кой е. Той сведе очи към пистолета и започна да го върти в ръката си.

— Откъде го намери? — попита тихо Кори.

Люк вдигна изненадано поглед, но после се усмихна.

— Богатите американци страдат от параноя. Всичките имат пистолети — каза презрително той.

Минутите се точеха една по една и въздухът бе абсолютно неподвижен, сякаш светът извън тази тераса не съществуваше.

— Възнамеряваш ли да го използваш за нас? — попита накрая Кори.

Аналайз изскимтя и зарови лице в облегалката на шезлонга. От Люк не дойде никакъв отговор.

Мълчанието се проточи сякаш цяла вечност. Слънцето стана нетърпимо и напрежението бе толкова силно, че Кори усети как я поглъща. Изведнъж самообладанието ѝ се изчерпа.

— Какво чакаш? — извика тя. — Защо просто не ни отървеш от това положение?

— Кори, недей! — изхълца Аналайз.

Без да се смути от избухването ѝ, Люк въздъхна и поклати глава.

— Не искам да ви убивам — промълви той. — Не искам да го правя. — Изведнъж вдигна глава и на лицето му се появи противна усмивка. — Дали не сте гладни вече?

Аналайз обърна изплашени очи към Кори.

— В полицията знаят, че ти си убил проститутките — рече Кори, като се направи, че не е чула въпроса му.

Люк примигна и впери поглед в хоризонта.

Кори затвори очи и се замисли за горчивата ирония в цялата тази история. За това, че проститутките бяха избрали именно TW да поддържа каузата им. За това как Люк беше направил интервю с Радклиф в деня, в който бе арестуван Боби Макайвър. Изведнъж тя вдигна глава и попита:

— Кой е Боби Макайвър?

Люк протегна ръка към близката палма и прокара пръсти по заострените листа. После отговори:

— Единственият ми приятел.

От жегата, напрежението и постоянните промени в гласа му започваше да ѝ се вие свят.

— Той би направил всичко за мен — продължи Люк. — Всички други деца го тормозеха и му се подиграваха. Аз бях добър с него. Той ми беше предан.

— Толкова предан, че е съгласен да поеме вината за онова, което ти си извършил?

— Ще умре, но няма да им каже нищо. Сигурен съм.

— Но как можеш да позволиш...

— Какво значение има? Нещо изобщо има ли значение? — Люк си пое дълбоко дъх. — От известно време уреждах нещата — каза той. — Нали разбираш, трябваше да бъда сигурен, че някой ще се грижи за Шивоун, когато мен вече няма да ме има.

— О, Бог да ни е на помощ! — изстена Аналайз и покри лицето си с ръце.

— Коя е Шивоун? — попита Кори.

Люк примигна, погледна към Аналайз и за момент сякаш замръзна объркано.

— Е, едно е сигурно, че лежи ей там — отвърна той.

— Но това не е Шивоун. Това е Аналайз...

— Няма да ма излъжиш! — изръмжа той. — Тая там е Шивоун.

— Не! — извика Кори. — Люк, моля те, изслушай ме! Това там е Аналайз. Така че, моля те, кажи ми коя е Шивоун!

— Неговата сестра! — изхълца Аналайз. — Шивоун е неговата сестра.

Люк дръпна рязко глава назад, сякаш някой го беше ударил. След това изведнъж се отправи към Аналайз.

— Не ме докосвай! — изпищя тя и се сви в шезлонга. — Стой настрана от мен!

На лицето на Люк се изписа дива ярост и той я сграбчи за гърлото.

— Люк! Спри! — викна Кори, като се мъчеше да се освободи от възето.

Люк се обърна рязко към нея.

— Ти коя си, ма, че да ми нареждаш? — озъби се той, блъсна Аналайз обратно на стола и тръгна към Кори. — За каква са мислиш, че да ми казваш какво да права?

Кори се притисна силно в облегалката на пейката и отдръпна глава назад, възможно най-далече от него.

— Не я наранявай! — замоли му се тя.

— Защо? — рече хрипливо Люк. — Защо да не я наранявам? Тя си е моя и мога да правя с нея каквото си искам. Моя е, чуваш ли? Моя! Тя не ти е никаква...

— Люк, престани, моля те! — изхълца Кори.

— Престани! Престани! — изписка той, като я имитираше. — Вече е твърде късно за това, Кори. Твърде е късно за...

Изведнъж млъкна и наклони глава замислено. След това по устните му пробяга странна, многозначителна усмивка и той отново се обърна към Аналайз.

— Не си й казала, нали? — попита той. — Тя не знае коя...

— Млъкни! — избухна Аналайз. — Просто млъкни!

Люк се изкиска, отиде и седна на шезлонга при Аналайз. Секунда-две стоя неподвижен, а след това сведе поглед към краката ѝ, вдигна ръка и я постави върху бедрото ѝ. Аналайз се отдръпна толкова диво, че шезлонгът едва не се прекатури.

— Не ме докосвай! — изпищя пронизително тя. — Никога повече не ме докосвай, иначе, кълна се, ще те убия!

Очите ѝ блестяха безумно и пръстите ѝ бяха свити като нокти на граблива птица, сякаш се готвеше да го нападне.

— Довечерка ще ти направя заешка яхния — рече присмехулно той и вдигна паницата от пода. — Ще ти я донеса ей туканка, в твойта купичка, и ти ще я изядеш всичката, нали?

Аналайз погледна към Кори и Люк използва момента, за да се хвърли към нея. Когато се строполи върху ѝ с цялата си тежест, Аналайз изскимтя от болка. Беше притиснал ръцете ѝ под себе си и придържаше краката ѝ с колене, така че ѝ отнемаше всякаква възможност да се движи. След това плъзна ръце към гърлото ѝ и започна да изстиска живота от тялото ѝ.

Кори му крещеше да престане и същевременно се мъчеше да развърже възлите около глезените си.

— Кажи ми, че ще ме чукаш, и ще те пусна! — изсъска Люк в лицето на Аналайз. — Кажи ми, че го искаш, кажи, че винаги само това си искала...

— Кажи му! За бога, кажи му! — извика Кори, но Аналайз лежеше апатично под него, сякаш всякаква съпротива бе напуснала тялото ѝ. — Аналайз! — изпищя Кори. — Аналайз, за бога! Той ще те убие! Просто му го кажи!

Аналайз все още не отговаряше, а след това Кори видя втренчения поглед, който бе вперила в Люк. Изглеждаше толкова спокойна, тъй плашещо неподвижна, че ако не беше изражението в очите ѝ, човек можеше да я помисли за мъртва — ала именно това изражение смрази Кори до дъното на душата ѝ. Аналайз го гледаше така, сякаш искаше той да я убие, сякаш очакваше, почти копнееше за момента, в който животът ѝ щеше да се изплъзне в небитието. Но очевидно смяташе, докато този момент настъпи, да гледа втренчено в очите мъжа, когото беше обичала, да проникне чак до покварената измъчена празнота в съзнанието му и да го накара да усети бездънната ѝ омраза.

— Не! — изкрещя Кори, като забиваше безпомощно нокти във възлите. — Аналайз, не прави това! Аналайз! Чуй ме...

Но Аналайз явно бе твърдо решена да подклажда лудостта му с цялата ненавист в сърцето си.

Кори я викаше отново и отново, но можеше само безпомощно да гледа как започва да се задушавя и лицето ѝ посинява. Но дори и в паниката си усещаше, че по някакъв ужасяващ, необясним начин това е битка на волите — само дето Аналайз щеше да загуби.

Но грешеше. Скоро видя с изумление как Люк се откъсва от Аналайз с нечовешко ръмжене; толкова рязко, че столът се залюля силно на веригите си.

— Даде ми по-добра идея — рече той и тръгна към Кори. После извади от джоба си нож и срязва въжетата ѝ. Кори се сви инстинктивно и извика, когато той впи болезнено пръсти над лакътя ѝ и я повлече към другия край на верандата. Там я хвана за косата и като я дръпна зверски, я принуди да погледне към Аналайз, която все още се мъчеше да си поеме въздух.

— А сега да ми кажеш, хубавелка ли е, или не е?

— Да, хубава е — изохка Кори и трепна от болка, когато изви тялото си, за да се отдръпне от него.

Люк се засмя.

— Аха, радвам са, че го казваш, 'щот нямаш против да легнеш при нея и да я изчукаш, нали?

Очите на Кори се разшириха ужасено.

— К'во ти става, ма? — рече той и я обърна към себе си, така че лицето му почти докосна нейното.

— Люк, престани! — замоли му се Кори. — Едва ли искаш ние двете да...

— Ааа, искам, искам! Само ти не щеш, Кори. Или са преструваш? Не ти са ще тя да разбере как толкоз време си падаш по нея, а? Как си мечтаеш да я обараш? Или да си туриш езика в...

— Люк, за бога...

Кори ахна, когато Люк я зашлеви толкова силно, че тя се строполи върху Аналайз.

— А така, лягай при нея — изкикоти се той. — Тури си ръката между краката ѝ.

— Люк...

— Хайде! — Той отново я зашлеви и от носа ѝ шурна кръв.

Аналайз изохка, сякаш Люк беше ударил нея.

— Кори, моля те! Просто го направи! — замоли ѝ се тя.

— Не мога! — извика Кори.

— Можеш, моля те!

Люк ги гледаше и се хилеше.

— Не щеш ли да ѝ кажеш коя си? — попита той Кори.

— Престани! — извика Аналайз. — Престани да я измъчваш така!

— Или го направи, или й кажи — озъби се Люк на Кори. — Кажи й що не можеш да я пипнеш и тя ш'ти каже що можеш.

— Ти си побъркан! — изсъска Кори. — Ти си извратен, ти си...

— Няма да ми приказваш така, кучко мръсна! — кресна той. Юмрукът му се стовари в лицето й и разцепи устните.

— Кори, за бога, направи каквото ти казва! — извика Аналайз и като сграбчи ръката на Кори, я пхна между краката си.

— А така! — ухили се Люк и очите му блеснаха похотливо. — Накарай я да те гали.

Докато Кори кашляше и плюеше кръв, Аналайз задвижи ръката й нагоре-надолу по чатала си. Люк се наведе и смъкна рязко бикините й.

— Пхни си сега пръстите тук — изръмжа той.

— Не! — изпелтечи Кори и дръпна ръката си. — Няма да го напая!

Над тях Люк се заливаше от смях.

— Кръвосмешението ли е това, което те притеснява, Кори?

Кори отпусна изнемощяло глава на стола и погледна Аналайз.

— Но Аналайз знае всичко за кръвосмешението, нали, Аналайз? Именно затова направи опит да се самоубие, нали, скъпа?

— Млъквай! — извика Аналайз. — Просто млъкни!

— Какво има, Аналайз? Кажи ми...

Аналайз дълго и яростно гледа Люк, а след това, като се обърна към Кори, й каза:

— Ти не си моя сестра, Кори. Знам, че така си мислиш, но не си.

Кори бе толкова объркана, че успя само да поклати глава.

— Но Филип... Филип е мой баща — рече тя.

— Знам — отвърна Аналайз и когато невероятната травма, която бе преживяла, започна да я поглъща, тя притисна устата си с юмрук, сякаш за да задържи нелепия ужас, който напираше отвътре, и прошепна: — Зная, че ти е баща. Но на мен не ми е баща.

— Какво? — ахна Кори, а след това, когато я видя как гледа Люк, се обърна и също го погледна. Парализата на шока започна да обхваща тялото й и й се стори, че пропада в някаква бездна от безкраен ужас. — Не! — промълви тя и започна да се отдръпва и от двамата. — Не, не вярвам!

— Вярно е — рече Аналайз. — Собствената ми майка ми го каза.

---

[1] Да, да, господин Бенати (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Да, точно така. Господинът ми каза. „Льо Мажестик“ в Кан (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Ето. Пристигнахме! Дами, господинът ви очак... (фр.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Бенати? — каза Радклиф в слушалката. — Мисля, че трябва да дойдете тук. Доведете и Денби със себе си.

— Какво се е случило?

Радклиф помълча малко. Това не беше за телефон, но имаше едно нещо, което можеше да му каже.

— Жабарите току-що ми казаха, че един таксиметров шофьор липсва от вчера следобед — рече той. — За последен път е видян да извежда от летището две жени, които отговарят на описанието на Кори и Аналайз.

— Ами Фицпатрик?

— Нищо, но работят върху това. Както и да е, от Лондон току-що пристигна един човек и аз искам двамата с Денби да се срещнете с него.

— Кой е той?

— Един лекар. Сега говори с жабарите, но докато пристигнете, ще е приключил. Ще бъдем в моя хотел. — И затвори.

Няколко минути по-късно Кристъс качи Филип във взетото си под наем пежо. Колата потегли с рев от хотел „Мажестик“. Лицата и на двамата бяха изопнати и съсредоточени в невъзможно натовареното движение. Кристъс държеше заплашително ръка върху клаксона и на кръстовищата минаваше на червено. Следваше ги конвоят от журналисти, които бяха скочили в колите си в момента, в който бяха видели Кристъс и Филип да се качват в тяхната, и сега предизвикваха още по-голяма бъркотия с усилията си да не изостават.

— Мамка му! — измърмори неочаквано Кристъс.

— Какво има? — попита Филип.

Кристъс поклати глава и като натисна здраво педала, сви рязко по булевард „Карно“. Това, което току-що си бе спомнил, нямаше нищо общо с мястото, към което се бяха отправили. Беше забравил да закара майка си на прожекцията на „Следи от минали животи“. Но тя щеше да

разбере. Знаеше какво означава за него всичко това и ако трябваше да я цитира, то бе дяволски по-важно, отколкото „Златната палма“.

Един час по-късно, когато излизаха от асансьора, Радклиф, вече уведомен от рецепцията, ги чакаше на вратата на стаята си.

— Какво става? — поиска да знае Кристъс. — Намериха ли вече шофьора?

— Още не — отвърна Радклиф и им направи знак да влязат в стаята. — Но ме държат в течение.

Когато Кристъс влезе в безличната стая, следван от Филип, един мъж малко над петдесетте с лъскава сребърна коса и слабовата фигура се обърна от терасата, където гледаше разсеяно оживената улица долу.

— Доктор Хоровиц, Кристъс Бенати, Филип Денби — каза Радклиф, когато Хоровиц влезе в стаята.

Когато тримата мъже се ръкуваха и всички, с изключение на Кристъс, се настаняха, Радклиф каза:

— Докторът прочел във вестниците, че търсим Фицпатрик. Отишъл в полицията в Лондон, а сега е тук, за да ни помогне. Има да ви каже нещо, ами...

Кристъс се намръщи, когато видя, че Радклиф очевидно изпитва неудобство, сякаш му се искаше докторът да не си е направил този труд.

— По-добре разкажете на господин Денби и господин Бенати това, което казахте на мен, докторе — рече неубедително инспекторът.

— Да — отвърна Хоровиц и като махна мъничките си очила, вдигна сериозните си сиви очи към Филип. — Най-дълбоко ви съчувствам за напрежението, на което несъмнено сте подложени, господине — каза той с едва забележим акцент. — Искане ми се да разполагам с власт да облекча страданието ви. За нещастие обаче ми се струва, че по-скоро ще го засиля, така че ще ви помоля да се подготвите за шок.

В очите на Филип проблесна паника и той запоглежда ту към Хоровиц, ту към Кристъс. Щом докторът изказваше съчувствие единствено към него, то тогава...

— Аналайз! — извика той и понечи да се надигне. — Какво има? Какво се е случило с нея?

— Все още не знаем — рече Радклиф и сложи ръка на рамото му, за да го задържи на място. След това се обърна към лекаря и

промърмори: — Продължавайте.

Докторът кимна с мрачна усмивка.

— Страхувам се, господин Денби, че Аналайз, вашата най-малка дъщеря... Ами страхувам се, че тя не е ваша дъщеря.

— Какво? — изсъска Кристъс.

— Какво говорите? — извика Филип. След това се обърна рязко към Радклиф. — Какво става? — попита вбесено той. — Кой е този човек? Как смеете...

— Моля ви — прекъсна го Радклиф, — изслушайте го.

— Не! Проклет да съм, ако стоя тук и слушам тези брътвежи...

— Денби! — рече сурово Радклиф. — Вие не сте неин баща. Знам, че така си мислите, но не сте. Съжалявам, че трябваше да го научите по този начин, но това рано или късно щеше да стане...

Пребледнял и разтреперан, Филип се обърна към Кристъс.

— Дано да можете да го докажете — каза Кристъс на Хоровиц със заплашително тих глас.

Хоровиц хвърли поглед към Радклиф, който извърна глава, с което даваше да се разбере, че в момента му се иска да е навсякъде другаде, но не и тук.

— Довършете — промърмори Радклиф в шепата си.

Хоровиц отново се обърна към Филип.

— Люк Фицпатрик е биологичният баща на Аналайз — рече безизразно той.

Кристъс погледна изумено Филип.

— Вие сте луд! — извика Филип и скочи на крака. — Този човек е луд! — изрева той на Кристъс. — Махнете го оттук! Просто го махнете от мен, преди да съм...

— Денби! — изрева Радклиф и когато Филип се хвърли към Хоровиц, се изстреля като куршум между двамата мъже и бутна Филип обратно на стола му.

— Какво се опитвате да направите с него? — кресна Кристъс на Хоровиц. — Момичето има връзка с Фицпатрик от повече от две години...

— Зная — отвърна сериозно Хоровиц. — Тоест вече зная.

Известно време двамата мъже само се гледаха. В очите на Кристъс гореше враждебност, а тези на лекаря печално настояваха, че

това е истината. Накрая Кристъс сведе поглед надолу, хвана се с две ръце за главата и се извърна.

— Не мога да повярвам! — промърмори той. — Мамка му, просто не мога да повярвам!

— Искате ли малко бренди, господин Денби? — попита Радклиф и разтърси Филип за ръката. — Да ви донеса ли нещо от минибара?

Филип седеше прегърбено на стола и пепелявото му лице изразяваше дълбоко, мъчително недоумение. Изглеждаше така, сякаш някой му бе нанесъл смъртоносен удар и той не можеше да проумее защо е още жив.

— Просто донесете! — каза му троснато Кристъс.

Докато Радклиф прекосяваше стаята, за да отиде до минибара, Хоровиц се приближи до Филип, сложи ръка върху неговата и каза:

— Съжалявам, господин Денби. Наистина ужасно съжалявам.

Филип примигна, но нямаше начин да се разбере дали е чул думите му. Сякаш се беше изгубил, оплел в отчаянието, чиито размери Кристъс дори не можеше да си представи. Все пак се посъвзе, когато Кристъс пое чашата от ръката на Радклиф и я вдигна към устните му.

— Благодаря — прошепна Филип и взе чашата от ръката му. Опита се да се усмихне, но устните му само се изкривиха в гримаса, която изразяваше болка и объркване.

— Не е нужно да продължаваме — рече Кристъс и го стисна леко за рамото. — Ако имаш нужда от малко време...

Филип поклати глава.

— Не, мисля, че е по-добре да чуем всичко. Все пак това би могло да е някаква грешка. Искам да кажа, присъствах, когато Аналайз се роди. Видях как се появява на бял свят...

Едва тогава Филип и Кристъс се спогледаха и сякаш едновременно започнаха да осъзнават, че Октавия...

— Не е възможно! — рече Филип с ужас в очите. После се обърна към Хоровиц. — Виждате ли, наистина има някаква грешка. Жена ми винаги е знаела за връзката на Аналайз и Люк, не би позволила това да продължи... Исусе Христе! Дори не би позволила връзката им да започне, ако е знаела, че Люк е бащата на Аналайз!

— Страхувам се, господин Денби — каза сериозно Хоровиц, — че именно това е направила.

Кристъс го погледна втренчено.

— Да не би да се опитвате да кажете, че собствената майка на Аналайз ѝ е позволила да има любовна връзка с Фицпатрик, макар да е знаела, че тя е дъщеря на Фицпатрик?

— Да, господин Бенати, точно това се опитвам да кажа.

Кристъс отново се обърна към Филип, който се бе хванал с две ръце за главата.

— Каква е тази жена, за която си се оженил? — промърмори невярващо той. — Що за майка е тя, по дяволите?

Филип не отговори, но и никой не очакваше от него подобно нещо. Стореното от Октавия бе такова, че едва ли можеше да намери думи; всъщност едва ли някой от тях би могъл.

— Аналайз знае ли? — попита Кристъс Хоровиц.

— Не ми е известно — отвърна той. — Едва ли...

— Мисля, че знае — прекъсна го Филип и когато всички се обърнаха към него, видяха как през пръстите му се процеждат сълзи. — Това обяснява защо направи опит за самоубийство — продължи сподадено той. — Обяснява и защо оттогава се държи така с майка си и с Люк.

— Боже господи! — промълви Кристъс.

— Мисля — каза Филип, като вдигна глава и погледна Хоровиц с разширени, измъчени очи, — че е по-добре да започнете от самото начало.

— Да, разбира се — рече Хоровиц. После се върна на стола си и погледна Радклиф и Кристъс, сякаш ги подканваше да направят същото. Радклиф се подчини, но Кристъс отиде до прозореца и го затвори, за да изолира стаята от шума на уличното движение.

— Познавам Люк Фицпатрик от доста години — започна Хоровиц, след като Кристъс се обърна и облегна рамене на прозореца. — Сестра му Шивоун е в моята клиника.

— Шивоун? — прекъсна го Филип.

— Чували сте за нея? — заяви Хоровиц с очевидна изненада.

Филип кимна.

— Много пъти е споменавал това име, но ние не знаехме коя е. Не знаехме, че е имал сестра.

— Не са много хората, които го знаят. Тя е при мен от 1985 година, когато Фицпатрик я доведе в Англия; преди това е била в

някаква частна клиника в Ирландия, Фицпатрик никога не говори за нея, поне така мислех; не искаше никой да разбере.

— Какво да разбере? — попита Кристърс, когато Хоровиц млъкна. Хоровиц погледна Радклиф.

— Фактически — каза той, като отново се обърна към Филип и Кристърс — Шивоун Фицпатрик е мъртва от двадесет години.

Кристърс и Филип го погледнаха изумено.

— Мъртва душевно — обясни Хоровиц, — защото вече не е била в състояние да приеме живота си такъв, какъвто е. Виждате ли, тя и Люк... — Той си пое дълбоко дъх. — Шивоун и Люк са жертви на един от най-ужасяващите случаи на насилие над деца, с които съм имал нещастieto да се сблъскам.

И Кристърс, и Филип изглеждаха слисани — това бе последното, което всеки от тях бе очаквал да чуе.

— Само Люк бе в състояние да ми каже какво им се е случило — продължи Хоровиц. — Шивоун вече не говори. Баща им, главният извършител на насилията, е излежал присъдата си за тези престъпления. Бил е освободен през 1985 година, когато Люк доведе Шивоун при мен. Старецът вече е мъртъв, почина същата година.

— Ами братята на Люк? — попита Филип.

Хоровиц поклати глава.

— Той няма братя. Само двамата с Шивоун са. Израснали са в затътената ферма на родителите си в Южна Ирландия. Люк е с осем години по-голям от сестра си и доколкото може да си спомни, преди раждането на Шивоун в семейството им не е имало насилие. Според него всичко е започнало, когато Шивоун станала на пет години. Не е много сигурен за възрастта ѝ, но си спомня, че била много малка, когато един ден заварил баща си да я опипва по начин, за който Люк е знаел, че не е редно. Когато се опитал да я издърпа от баща си, старецът го пребил така, че момчето едва не изпаднало в несвяст. След това побоищата ставали все по-редовни — те били нещо, на което баща им очевидно се наслаждавал, Люк го е усещал още тогава, но споменът, останал най-ясно в съзнанието му, е как майка им стои отстрани и гледа.

Много скоро Шивоун също станала жертва на бащината им ярост. Незаслужените си наказания децата изтърпявали като пленници — били връзвани, без каквато и да е възможност да се защитават.

Стояли на двора с дни, вързани за шиите като кучета. През цялото време ги държал гладни; давал им само паници с вода, от които трябвало да пият като животни. Накрая ги подлагал на неопишуемо извратен сексуален тормоз, за да им даде да ядат. Мисля, че майката се е чувствала безпомощна пред съпруга си, за да се намеси или да се опита го спре, когато той заставял Люк да извършва полови сношения с нея и Шивоун. Били както вагинални, така и анални. По време на тези сношения Филип Фицпатрик... — Той направи пауза, когато Филип се сепна при споменаването на името му. — Да, това има връзка — каза му Хоровиц, — но ще стигнем до него по-късно. А сега да продължа... По време на тези сношения Филип Фицпатрик карал жена си или дъщеря си да се молят на Люк да продължи, и то с думи, които не бих искал да повтарям. Достатъчно е да се каже, че всяко известно на Филип Фицпатрик сквернословие е било предавано на децата му — и тези думи събудили у Люк някакъв първобитен инстинкт, който, въпреки ужаса и отвращението, предизвиквал у него почти примитивна възбуда. Тя му давала възможност да извършва унижителните сношения, които баща му изисквал от него. По време на сеансите ми с Люк той ми каза, че дори и сега изпитва необходимост да чува как жената изрича тези думи, за да може да се люби с нея.

Люк издържал на този отвратителен живот до шестнадесетгодишната си възраст, когато избягал. Отишъл в Англия, в Лондон. В град с такива размери можел да бъде сигурен, че баща му никога няма да го намери. Намерил си работа като портиер в „Савой“ — бил хубаво момче и въпреки преживяното, притежавал характерен ирландски чар, който вероятно му е помогнал да бъде назначен на тази работа. Несъмнено му е помогнал и да привлече вниманието на една дама, която по това време живеела в хотела, докато ремонтирали къщата ѝ в Лондон. Името ѝ не е от значение, Люк и без това твърди, че не си го спомня, но определено си спомня живота, в който го е въвела тази жена, поне с тридесет години по-възрастна от него. Това бил животът на лондонското висше общество — театрални премиери, кралски чайове, благотворителни балове и така нататък. Ходели със самолет до най-екзотичните кътчета на света, а когато най-сетне се прибрала в дома си в Белгрейв, тя взела Люк при себе си. Наела учител, за да работи над произношението му и за да изличи следите от ирландски акцент, и го пратила на курс по журналистика, който да

изостри ума му. Похарчила цяло състояние, за да го облече и възпита... и да се перчи с него пред приятелите си на елитните им партита. На едно от тези партита той срещнал двадесет и три годишната Октавия Фарингтън Денби.

Когато Хоровиц млъкна, Кристърс и Радклиф се обърнаха и погледнаха Филип, но лицето му бе непроницаемо.

— Продължавайте — каза тихо той.

— Ами според Люк — продължи Хоровиц — той и Октавия веднага усетили привличане. По онова време не знаел, че е омъжена, но признава, че и да го е знаел, това едва ли е щяло да го спре. Дали вие, господин Денби, сте присъствали на въпросното парти или не, ми се струва маловажно, ако това, което Люк ми е разправял за вашата съпруга, е вярно.

— Като например?

Хоровиц прокара пръст по яката си и на лицето му за пръв път се появи смущение.

— Мисля — каза той, — че моралът на съпругата ви може би не е...

— Мисля, вече установихме, че жена ми няма никакъв морал — прекъсна го сковано Филип. — И ми позволете да ви уверя, докторе, че нищо, което бихте могли да ми кажете за нейната разпуснатост, няма да ме изненада.

— Разбирам — отвърна безстрастно Хоровиц. — Ами според онова, което ми е разказвал Люк, той и жена ви са имали полов контакт още същата вечер, в банята на тяхната домакия. По онова време Люк е бил на осемнадесет, но единствената му — да я наречем нормална — връзка с жена била с неговата менторка. За пръв път му се случвало да спи с жена на възраст, близка до неговата, и съпругата ви още в самото начало му завъртяла главата. През следващите три седмици се срещали всеки ден, но после положението се променило драматично.

През двете години, откакто напуснал дома си, Люк нито за момент не престанал да мисли за Шивоун. Фактът, че бил оставил сестра си на милостта на баща им, е нещо, за което никога не успял и може би никога няма да си прости. И когато само няколко седмици след началото на връзката им госпожа Денби започнала да проявява малко необичайните си сексуални предпочитания, целият кошмар от живота му в Ирландия го връхлетял отново. Госпожа Денби го карала

да прави с нея неща, които баща му го бил заставлял да върши с майка си и с Шивоун, и в резултат на това Люк започнал да се обърква и да губи ориентация. На този етап все още смятал, че е влюбен в госпожа Денби, и за пръв път в живота си споделил с някого какво е преживял като дете. Госпожа Денби така се възбудила от разказа му, че го накарала да демонстрира каквото може върху нея. С други думи, започнала да го принуждава отново да преживява случилото се. И той все повече се обърквал. Накрая, макар в сексуално отношение все още да бил подвластен на страстта си към госпожа Денби, започнал да я намразва и да копнее за Шивоун. По време на полов акт с госпожа Денби често си представял, че е с Шивоун или дори с майка си, а госпожа Денби правела всичко възможно да насърчава тези негови фантазии. Ако опитвал да се върне в реалността и осъзнавал, че не е нито с Мери, нито с Шивоун Фицпатрик, госпожа Денби започвала да му се присмива и да го подиграва за неговите перверзни фантазии, което неизменно принуждавало Люк да я бие — а тя искала именно това. И докато Люк я налагал, го наричала „тате“ и го молела да престане. Това до такава степен му напомняло за неговите преживелици, че според мен именно тогава — преди всичките тези години — самоличността на Люк за пръв път е започнала да се слива с тази на неговия баща.

Независимо от всичко, както вече казах, вината, която изпитвал към Шивоун, го измъчвала много — до такава степен, че накрая си наложил да се върне в Ирландия. Отишъл...

— Извинете ме — прекъсна го Филип. — Но кога точно се е случило това? Знаете ли?

Докторът сбърчи чело, докато ровеше из паметта си.

— Според мен — отвърна бавно той — това е станало в ранното лято на шестдесет и седма.

Филип кимна и му направи знак да продължи.

— Люк се върнал в Ирландия — рече Хоровиц — с намерението да отърве Шивоун от баща им. И за мен вече няма никакво съмнение, че именно случилото се при завръщането му в родния дом е причина за онова, което по-късно е направил с проститутките.

Намерил Шивоун на двора, заключена в малка клетка заедно с любимите си зайци. По онова време все още говорела, макар и рядко,

но когато Люк я попитал от колко време стои там, не могла да си спомни.

— На колко години е била тогава? — попита Кристъс.

— На тринадесет — във физическо, но не и в умствено отношение, защото, сигурен съм, по онова време психиката ѝ вече е била доста увредена. Единствените същества, към които се привързала след заминаването на Люк, били нейните зайци. И доколкото въобще говорела, говорела само на тях...

— Не ходела ли на училище? — попита Филип.

Хоровиц поклати глава.

— Никога не е стъпвала в училище. Филип Фицпатрик се отървал от властите, като им казал, че сам обучава децата си. Кое то, в известен смисъл, и правел. Но както вече казах, за Шивоун най-скъпите същества на света били нейните зайци и когато Люк я вдигнал на ръце, за да я внесе в къщата, тя му се примолила да вземе и тях. Според Люк тя не знаела кой е, дори не изглеждало да я е грижа; за нея било важно само зайците да са с нея. Докато Люк я внасял заедно с животинките в къщата, баща им ги наблюдавал от един прозорец на втория етаж. Майка им била в кухнята и когато Люк влязъл с Шивоун, тя започнала да се държи така, сякаш двамата току-що са се върнали от игра. Люк така се разярил, че загубил самообладание и започнал да я бие. Не бил в състояние да разбере как е могла през всичките тези години да стои и да гледа как насилват децата ѝ като животни. Мери Фицпатрик не направила нищо, за да се защити, отървал я съпругът ѝ и преди Люк да разбере какво става, баща му надвил до такава степен, че няма спомен как се е озовал вързан за стола със запушена уста — знае само, че по време на последвалите събития, станали причина за сегашното състояние на Шивоун, бил вързан за стола, без каквато и да било възможност да спре баща си.

Радклиф, който вече беше чувал тази история, прокара длан по умореното си лице. Изобщо не беше сигурен, че му се иска пак да я слуша. Кристъс и Филип седяха, без да помръдват.

— Филип Фицпатрик — продължи Хоровиц — заповядал на жена си да държи Шивоун, а той вземал зайците един по един и трошал вратовете им пред очите ѝ. След това държал трупчетата над нея, за да може кръвта да се стича върху нея.

— Мили боже! — промърмори Кристъс.

— Боя се, че това не е всичко — каза Хоровиц. — След това накарал жена си да сготви зайците и принудил Шивоун да ги изяде. Оттогава Шивоун не е проронвала и дума.

Последното изречение замря в тежка, трагична тишина. Четиримата мъже се мъчеха да се преборят със сърцераздирателните картини, които Хоровиц бе извикал в съзнанията им. И четиримата преживяваха един и същи безсилен гняв, примесен с влудяваща жал към момиченцето, чиято душа е била умъртвена от собствения му баща. Едва когато алармата на една кола навън запиука пронизително, сякаш ги викаше обратно в реалността, Радклиф се покашля и се обърна към Кристъс и Филип.

— При убийствата на проститутките имаше една подробност, която държахме в тайна — рече той. — А именно, че по трупове, освен собствената им кръв, откривахме и заешка. А съдържанието на всеки от стомасите... Заешко.

Филип попита Хоровиц:

— Какво е станало с Шивоун след това?

— Случило се това — отвърна Хоровиц, — че Люк уведомил полицията. Баща му бил арестуван, Шивоун отведена в болница, а Мери Фицпатрик се самоубила. Люк не отишъл на погребението ѝ — мразел я, защото е позволила да се случи всичко това, и все още я мрази. А той си намерил работа в един ирландски вестник, за да може да посещава редовно Шивоун, а когато станала на шестнадесет, я преместил от държавната клиника в частна. През годините Люк правил всичко възможно, за да предизвика проблясък в съзнанието на сестра си. Дори, с мое лично позволение, наскоро донесе в клиниката зайци с надеждата шокът да предизвика у нея някаква реакция. Неуспехът ужасно го разстрои. След това остана при мен известно време, за което ще ви разкажа след малко. Но знаейки всичко това, смятам, че гневът и отчаянието, които изпитва, защото не може да върне съзнанието на сестра си, са се отприщили върху проститутките. Разбирате ли, иска му се баща му да е убил Шивоун, често ми го е казвал. Дори е изразявал желание лично да освободи Шивоун от този ад. Но истината е, че нищо на света не би могло да го накара отново да ѝ стори нещо лошо. Така че е съвсем вероятно, връзвайки, биейки и накрая убивайки проститутките, да си е представял в болното си съзнание, че е своят баща и извършва онова, което той така и не е извършил.

Радклиф извади пакет цигари и предложи една на Кристъс. Кристъс поклати глава, обърна се и впери немиждащ поглед през прозореца към триъгълното парче море в края на улицата.

— Струва ми се — рече Филип, — че пропуснахме голям период от време. Искам да кажа, проститутките бяха убити едва миналата година.

Хоровиц се обърна от минибара, откъдето си взе минерална вода, и седна.

— Едва през 1985 година, когато доведе Шивоун в Англия, Люк започна да гради кариера на телевизионен журналист. Както всички знаете, той постигна голям успех в тази област — и тъй като съм единственият тук, който го е познавал по онова време, мога да кажа, че като се имат предвид преживените в детството му травми, той изглеждаше сравнително уравновесен. Не че смутът в душата му не се е проявявал. През годините, по негови собствени признания, се е опитвал да изнудва много хора. Никога не го е правил за лична изгода, а от злоба — нещо, което понякога му е трудно да контролира. Сякаш се опитва да отмъсти на света, че е бил лишен от нормален живот. Също така в миналото е имало случаи, когато яростта му е придобивала патологична форма, но всеки път ми се обаждаше по телефона или дори идваше да ме види лично. Всъщност това се случваше рядко, най-вече след посещенията му при Шивоун, когато бездруго беше в клиниката. А престоите му в делнични дни бяха резултат от размишленията му върху случилото се — така че единственото решение бе повече да не мисли за тези неща. Но това, разбира се, е просто невъзможно, а и продължителното потискане на такива силни чувства е нездравословно. Все пак за един дълъг период от време това вършеше работа и кой знае, можеше и да е завинаги, ако точно тогава, по един жесток каприз на съдбата, не бе срещнал Аналайз.

Филип се размърда неспокойно. Лицето му отново бе пребледняло.

— Именно необикновената прилика на Аналайз с Шивоун — продължи Хоровиц — е привлякла Люк в началото. Срещнали са се, както съм сигурен, че знаете, господин Денби, в един лондонски нощен клуб. Люк вече бил доста пиян, Аналайз също, но не дотолкова, че в края на вечерта да забравят да си разменят телефонните номера.

Аналайз му се обадила на следващия ден. Той отишъл в апартамента ѝ. След няколко минути се озовали в леглото, а след няколко дни Люк за пръв път в живота си бил влюбен.

Срещаше се с Аналайз от месец, когато за пръв път ми каза за нея. Беше дълбоко загрижен за приликата ѝ с Шивоун — страхуваше се, че се влюбва в Шивоун, а не в нея. През следващите няколко седмици прекарахме много часове в разговори и накрая стигнах до извода, че онова, което Люк изпитва към Аналайз, е напълно нормално. Всъщност беше, имайки предвид, че по онова време никой от нас не знаеше истината. Както и да е, с ваша помощ, господин Денби, Аналайз и Люк основаха „TW Пръдакшънс“ и може би си спомняте, господине, че именно на тържеството по случай новината, че TW за пръв път си е осигурила програмно време, Аналайз за пръв път е представила Люк на майка си. Люк веднага познал госпожа Денби, а с разпознаването дошло и ужасяващото откритие защо Аналайз му напомня за Шивоун.

Сигурен съм, че си спомняте, господин Денби, как в онази вечер Люк внезапно е напуснал тържеството. Всъщност той дойде право при мен. Мъката му, както можете да си представите, беше безмерна. Остана три дни и през това време успях да го убедя да отиде и да поговори с госпожа Денби — макар роднинската му връзка с Аналайз да бе несъмнена, смятах, че това трябва да се установи със сигурност. Госпожа Денби, разбира се, го потвърди.

Едва ли е нужно да ви обяснявам, господа, че целият свят на Люк се обърна с главата надолу. Всичко, което се бе стремил да забрави, се връщаше отново в живота му по зловещата прищявка на съдбата. И първата любов, за която бе смятал, че е изцяло чиста, бе всичко друго, но не и такава. Естествено, това, което най-много го измъчваше, бе, че прави със собствената си дъщеря същото, каквото е правил и баща му с Шивоун. Не със същата бруталност, разбира се, но все пак имаше сексуална връзка с нея. И на всичкото отгоре майката на Аналайз позволяваше всичко това, както го бе позволявала и неговата майка. Само дето госпожа Денби е насърчавала това активно. И като капак на всичко вашето име, господин Денби, е същото като на баща му. Съвпаденията, шокът, трагичното ехо от собственото му детство застрашиха сериозно неговия разсъдък. Той не можеше — а и кой ли от нас би могъл — да приеме факта, че животът му е изиграл такъв

чудовищен номер. Беше влюбен в Аналайз, не искаше да се отказва от нея, но знаеше, че трябва. Опитва се и до тази седмица си мислех, че е успял. Знаех, че е продължил връзката си с госпожа Денби, но едва напоследък, когато дойде да прекара четири седмици в клиниката, ми каза на какво го е подлагала през всичкото това време. Знаейки колко отчаяно страда, тя е стимулирала неговото объркване относно самоличността му и е успяла до такава степен, че той искрено вярваше, че е баща си. Наричала го е „копелето Филип Фицпатрик Денби“, използвайки вашето име, господин Денби, за да го обърка още повече. Внушила му е да ви измъчва или изнудва по всевъзможни начини. Отначало се съпротивлявал, но когато госпожа Денби го заплашила да каже на Аналайз какъв ѝ е всъщност, Люк се подчинил. Не минало много време и душевното му състояние се влошило до такава степен, че вече не знаел кой е или кои са всички останали. Разбира се, имало дни, дори седмици на прояснение, по време на които многократно се опитвал да скъса с Аналайз, но никога успешно. Тя го обичала също колкото и той нея и независимо от жестокото му държане, не искала да го изостави. А той просто нямал сили да я изпъди.

Тук трябва да подчертая, господа, че от две години насам не знаех какво става в съзнанието или живота на Люк. Той престана да ми се доверява от момента, в който съобщи, че скъсал с Аналайз. Едва напоследък, когато прекара повече време в клиниката, научих поне отчасти случилото се. Той ми каза, господин Денби, че се е опитвал да ви накаже за всичко, което е било сторено на Шивоун. Разбира се, не уточни как ви наказва, но сега вече знаем, че го е правел чрез проститутките. Призна ми за ужасната криза на самоличността, която преживява, и за убедеността си, че ако успее да си осигури разбирането на Кори, тя ще му помогне.

Кристъс вдигна рязко глава.

— Какво би трябвало да означава това? — попита той.

Хоровиц въздъхна.

— Мисля, че поне според Люк Кори е единственият член от семейството на господин Денби, който е останал недосегаем за покварата. Предполагам, че отначало е искал да прелъсти Кори, за да може да измъчва господин Денби, но когато душевното му състояние се е влошило, той започнал да гледа на нея в различна светлина.

Трябва да разберете, той не може да си представи себе си извън това семейство или може би ще е по-точно да кажа, извън собствения си кошмар. Следователно смята, че неговото спасение трябва да дойде от същото това семейство. Или както се оказва, от Кори. Но така и не е успял да я привлече, макар да е опитвал какво ли не. А тя, както знаем, е влюбена във вас, господин Бенати. Дълбоко съм убеден, че именно затова последните искрици надежда — а всъщност и разсъдък — на Люк са угаснали.

През следващите няколко минути се възцари потискаща тишина. Филип седеше, заровил глава в ръцете си, Кристъс все още стоеше до прозореца, вперил немиждащ поглед в притъмняващото небе, а Радклиф пушеше мълчаливо поредната цигара, Филип се обади пръв:

— След 1967-а, когато се е върнал в Ирландия, ходил ли е до Лондон?

Хоровиц се намръщи.

— Сигурен съм, че е ходил, но до 1985-а не е живял там.

— Разбирам — каза Филип и още когато го изричаше, си личеше, че е потънал дълбоко в собствените си мисли. После, когато вдигна очи, видя, че останалите го чакат да продължи. — Просто се опитвах да свържа момента, в който жиголото на Джералдин Ласитър изчезна, с... някои други неща, които се случиха по онова време — обясни той.

Кристъс вдигна рязко глава.

— Коя?

— Джералдин Ласитър, жената, която... го е образовала.

— Значи си го спомняте? — попита Хоровиц.

— Не си спомням да съм се запознавал с него — отвърна Филип, — но знаех за съществуването му. Всички знаеха.

— Бихте ли ни казали какви са тези други неща, които съвпадат по време с неговото изчезване? — попита Радклиф.

Филип поклати глава.

— Не, все още не — отговори той. — Бих искал първо да поговоря с жена си.

Всички понечиха да възразят, но нещо в очите на Филип ги спря.

— Спомняте ли си връзката на вашата съпруга с Люк? — попита Хоровиц.

— Да, спомням си я — отвърна Филип.

Минутите се точеха една след друга, докато го чакаха отново да заговори. Накрая Кристъс пръв наруши мълчанието.

— И докъде ни довежда всичко това? — каза той, обръщайки се към Хоровиц. — Все още не знаем къде са...

— Страхувам се, че трябва да зададете този въпрос на господин Радклиф — отвърна Хоровиц.

— Тогава може би трябва да ни кажете — рече Кристъс, понеже знаеше, че на този етап Радклиф не би могъл да му отговори на въпроса — каква опасност смятате, че ги заплашва?

Изражението на Хоровиц, когато погледна Радклиф, бе еднакво обезпокоително и за Кристъс, и за Филип, който слушаше напрегнато. То очевидно показваше, че докторът иска разрешение от него да разкрие най-лошите си опасения. Радклиф му кимна едва забележимо и Хоровиц отново се обърна към останалите.

— Мисля, че в най-голяма опасност засега е Аналайз — каза той. — Приликата ѝ с Шивоун ще го обърка и разгневи, а ако вече е разбрала, че Люк е неин баща, то е твърде вероятно държането ѝ към него да наподобява държането на Шивоун към неговия баща. И Люк като нищо може да откликне така, както баща му се е отнасял с Шивоун.

— Бог да ни е на помощ! — промълви Филип, отпусна глава назад и затвори очи.

Но Радклиф пръв зададе въпроса, който му бе на върха на езика:

— Филип Фицпатрик никога не е стигнал дотам, че да убие Шивоун — каза той. — Следователно можете ли да потвърдите, че Люк ще се придържа към това поведение?

Бледото лице на Хоровиц се изопна от притеснение.

— Не, не бих могъл да твърдя това.

— А Кори? — попита Кристъс, неспособен да погледне към Филип.

Когато Хоровиц срещна погледа на Кристъс, в сивите му очи личеше явно съчувствие.

— Както преди малко казах — отвърна той, — от известно време Люк е убеден, че единствено любовта и състраданието на Кори могат да направят живота му смислен. Такова фаталистично убеждение е, разбира се, безразсъдно, но и в неговото душевно състояние напоследък разсъдъкът изобщо е под въпрос. Той вижда Кори като

човека, който може да излекува нанесените му рани... Смята, че се нуждае, че не може без нея — в живота или в смъртта.

В стомаха на Кристърс заклокочи водовъртеж от страх.

— Какво имате предвид, като казвате „в смъртта“? — попита той.

Хоровиц го погледна и примигна тъжно.

— Смятам, че Люк е решил да се самоубие — каза той. — Ако го направи, страхувам се, че ще поиска да вземе и Кори със себе си.

Лицето на Кристърс бе пребледняло като на мъртвец и всеки мускул от тялото му се беше изопнал.

— Моля ви да разберете, господин Бенати — продължи Хоровиц в неубедителен опит да го успокои, — че това са само предположения. Не мога да бъда напълно сигурен какво ще направи Люк.

И беше ясно, че не може. Но изобщо не се съмняваше, че Люк е загубил всякакъв контрол над себе си. Вече не можеше да му се повлияе по никакъв начин, разсъдъкът му бе загубен завинаги. Ала нищо нямаше да постигне, ако кажеше това на Кристърс. Нито един от присъстващите не биваше да усети истинските страхове на Хоровиц — какъв дял от униженията, насилието и ужаса в детството на Люк ще бъде отсъден на Кори и Аналайз, преди да намерят смъртта си.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кори и Аналайз лежаха гръб до гръб на едно широко дървено легло във вилата. Ръцете и краката им бяха свързани заедно, тънък памучен чаршаф покриваше почти пълната им голота. Преди малко Кори бе чула далечен звън на камбана, който отброи полунощ, а немного след това по коридора бяха прозвучали стъпки, последвани от затваряща се врата наблизко. Запита се дали и Люк си е легнал, дали оставя пистолета, когато спи, и дали това би могло да бъде възможност за бягство.

Тя прехапа силно устни, когато от мисълта за безплодността на тези въпроси и абсолютната им безпомощност очите ѝ се напълниха със сълзи. Дори двете с Аналайз да успееха да разхлабят въжетата, което Кори вече знаеше, че не ще могат да направят, вратата на стаята им беше заключена, а прозорците бяха твърде високо от земята, за да скочат.

От часове Кори усещаше как вътрешната ѝ сила започва да се изчерпва. Усилието да се държи, дори и само заради Аналайз, ѝ бе толкова трудно, че се оказваше почти невъзможно. Сега, когато чувстваше духа си отслабнал, отчаяният копнеж по Кристъс и жаждата да усети как я вдига на ръце толкова се бяха засилили, че бе на ръба на паниката. Но не биваше да мисли за Кристъс, трябваше да го пропъди от ума си. И той като нея нямаше представа къде се намират двете с Аналайз, а да си фантазира как идва да я спаси бе опасно, защото замъгляваше жестоката, смразяваща реалност на положението им.

Люк ги беше държал отвън на прежуриящото слънце цял следобед, а той самият изчезна вътре или пък бе напуснал вилата за малко, Кори нямаше никаква представа. Знаеше само, че сега, след толкова часове, все още ѝ бе трудно да се съвземе, след като разбра какво е научила Аналайз от майка си по време на престоя им в Испания. Ала Кори не можеше да приеме не само факта, че Люк е баща на Аналайз, тя се ужасяваше не по-малко от ролята, която самата Октавия бе изиграла в цялата тази нечувана измама.

— Люк казва, че тя е покварена, че цялата ѝ душа е прогнила... — каза ѝ след това Аналайз с треперещ от мъка глас. — И как бих могла да се съмнявам след всичко, което направи? Само като си представя лицето ѝ, знам, че под повърхността на иначе съвършената ѝ кожа се крие полуразложена зловонна плът. Но каквато и да е тя, каквото и зло да се крие у нея, това не променя факта, че Люк е знаел какво прави. Знаел е каква съм му аз, но никога не ми каза. Поиска да се оправдае, като ми напомни колко пъти се е опитвал да скъса с мен — сякаш ме обвиняваше, задето не съм го пуснала.

После я погледна така изтерзано, че Кори, която беше приседнала на ръба на стола, я погали нежно по лицето.

— Но нали не си знаела — утеши я тя. — Откъде си можела да знаеш?

След това дълго мълчаха. Очите на Кори се зареяха в морето, следвайки прилива до далечния бряг. Беше толкова горещо, че жегата сякаш се просмукваше през всяка пора на кожата ѝ. Беше ѝ трудно да се движи, дори да мисли. Просто умът ѝ не го побираше на какъв шок, на какъв невероятен тормоз е била подложена Аналайз през последните две години. Искаше ѝ се да намери някакви думи, за да я утеши, но каква утеха можеше да се даде в подобен случай? И какво, за бога, щеше да стане сега с нея... а всъщност и с двете?

Аналайз потрепери. Кори сведе поглед към нея и посегна да я погали, докато се опитваше да си поеме дъх между сухите ридания.

— Не мога да го понеса! — изхълца Аналайз. — Само като си помисля, че до смъртта си ще трябва да живея със съзнанието за онова, което съм направила, което собствената ми майка... О, Кори, тя се смееше, докато ми го казваше, разбираш ли? Наистина се смееше.

Лицето на Кори се сви от съжаление, когато си представи сцената, която е трябвало да понесе Аналайз.

— А след това... О, боже... — Гърдите на Аналайз се надигнаха от болка и отвращение. Тя се извърна и покри лицето си с длани. — Знаеш ли какво направи тя, Кори? О, боже, още ми е трудно да го повярвам! Тя застана зад мен и му каза, че може да ме изнасили. Каза му, че ще ме държи и ще ме накара да му викам „тате“.

Кори затвори очи. Чувстваше как гърбът ѝ изгаря от слънцето, виждаше как по раменете на Аналайз вече се образуват мехури, подушваше силната сладка миризма на цветята, усещаше соления вкус

на въздуха. Но всичко това, точно както и думите на Аналайз, се струваше така далечно на сетивата ѝ, сякаш реалността бе забулена от призрачна мараня.

— И знаеш ли какво направи той, Кори? — попита Аналайз. — Знаеш ли какво направи Люк?

Кори поклати глава.

— Изнасили ме.

— Боже господи! — промълви Кори, като се мъчеше да прогони образите, които думите на Аналайз извикваха във въображението ѝ.

— Аз не го наричах „тате“ — процеди Аналайз, — но тя го правеше! Казваше го заради мен! Крещеше с тъничък като на малко момиченце глас: „Спри! Тате, моля те, спри!“. И след това започна да ме нарича Шивоун. А него Филип... Каза: „Ела, Филип, ела да чукаш дъщеря си Шивоун. Тя иска твоя...“. — Аналайз сгърчи лице при спомена за изречените мръсотии. — И продължи в същия дух, без да спира. Докара го до такова безумие, че той сякаш загуби представа кой е, коя съм аз или дори коя е тя... И през цялото време, докато ме изнасилваше, тя ме държеше.

— О, Аналайз! — промълви Кори.

— Когато всичко свърши — продължи Аналайз, — когато го издърпа от мен, за да може да свърши в нея, тя ми каза, че Шивоун е неговата сестра. Че според думите му сме си приличали като две капки вода. Че през цялото време, докато е бил с мен, в съзнанието си е чукал едновременно сестра си и дъщеря си. Но не само това, името на баща му било Филип, същото като... — Тя затвори очи и Кори видя как устните ѝ потреперват.

— Като на баща ти — довърши вместо нея Кори.

Аналайз се опита да се усмихне и я погледна с нерешителна благодарност.

— Това ѝ харесваше, Кори — продължи тя. — Всяка секунда ѝ носеше страшна наслада. Колко ли трябва да ме мрази, за да ми причини всичко това... Но тя мрази всички, по очите ѝ личи. И я виждах какво прави. Тя нарочно измъчваше Люк. Караше го да ме прегръща, сякаш съм бебе, и да ме милва. И той се опита да го направи. Опита се да спре сълзите ми, като ме целуваше, опипваше ме навсякъде... — Тя потръпна. — Махнах се от тях, тръгнах да бягам, но той ме хвана. Когато ме довлече обратно вътре, тя седеше, подвила

крака под себе си на един стол, и изглеждаше толкова властна, така доволна от себе си. „Знаеш защо стана всичко това, нали? — попита ме. — Защото ти ми каза, че Кори Браун заминава за Лос Анджелис, и сега той заплашва, че ще се върне в Лондон, за да я спре. Той желае Кори Браун — каза ми. После се обърна към Люк. — Но ти не можеш да имаш Кори Браун, нали, синко? Тя вече няма да те иска, никой вече не те иска, само аз.“ Тогава Люк започна да ми се моли да го измъкна от нея. Започна да протяга ръце към мен, да ме моли да не го изоставям... Но аз просто не можех да го търпя. Искях никога повече да не ме докосва... Все още чувах смеха ѝ, когато избягах и се заключих в спалнята си. И ги чувах през цялата нощ... Не знаей какво правеше той с нея или тя с него, но я чух как моли за още... И не можех да мисля за нищо друго, освен че искам да я убия... Сигурна съм, че ако ми се бе удаля такава възможност, щях да го направя. Мразя я, презирам я... Собствената ми майка... И баща... Но аз не мога да мисля за него като за свой баща, никога няма да мога!

„Нито пък аз“ — мислеше си Кори сега, докато лежеше в тъмнината и слушаше несвързаното ѝ бълнуване.

Въпреки топлината, която се излъчваше от тялото на Аналайз, Кори усети как потреперва. Люк ги бе оставил на слънце толкова дълго, че нежната ѝ кожа се бе покрила с мехури, а мозъкът ѝ едва се справяше с последиците от топлинния удар. Когато си даде сметка колко са безпомощни, Кори отново се почувства отчаяна, но докато сълзите бликаха от очите ѝ, изтощението покри като одеяло страха, с който съзнанието ѝ не беше в състояние да се справи.

Кристъс стоеше до големия сводест прозорец в апартамента си в „Мажестик“ и наблюдаваше как на хоризонта се появяват първите алени лъчи на зората. Беше спал един-два часа с прекъсвания, но сега бе напълно буден и се опитваше да улови някаква убягваща му мисъл, която смътно го тревожеше още откак се бяха разделили с Хоровиц предния ден. Нещо, което бе казал този човек или може би Филип, го хвърляше в смут и безпокойство, но колкото и да прехвърляше през ума си разговора, не можеше да се сети какво е то. Нещо пропускаше, беше адски сигурен в това, нещо от огромно значение, но, боже господи, какво беше то?

Той се обърна, когато вратата на втората спалня се отвори и майка му влезе, завързвайки вървешком колана на халата си.

— Ах, cheri — въздъхна тя, когато го видя. — Пак ли не си спал?

— Почти не — призна той и когато майка му дойде при него на прозореца, я прегърна с една ръка.

— Да позвъня ли долу да донесат закуска? — попита тя, докато двамата гледаха по аленялото море.

Кристъс поклати глава.

— Но ти трябва да се храниш — каза му нежно тя. — Всичките тези тревоги и безсъние...

— Не мога да мисля за ядене...

— В състояние си да мислиш само за Кори, знам, cheri.

— По дяволите! — извика Кристъс и стовари юмрук в стената. — В състояние съм да мисля само какво може да й стори оня безумец.

Мариет се отдръпна от него и отиде да седне на едно от пепеляворозовите канапета.

— Ела тук — каза тя и потупа възглавничката до себе си.

Кристъс я погледна през рамо, но не се помръдна от мястото си.

И понеже бе неин син и го обичаше толкова много, Мариет усещаше болката му като своя.

— Всичко ще се оправи — каза тихо тя в напразен опит да го успокои. — Ще си я върнеш, cheri.

— Мамо, не се отнасяй снизходително с мен! — сопна й се Кристъс. — Знаеш каква опасност я грози. Разправих ти какво каза докторът.

— Но той не знае със сигурност — напомни му Мариет. — Само предполага.

— Ами ако е прав? Ами ако Фицпатрик с болното си съзнание...

— Ами ако, ами ако... — прекъсна го Мариет. — Трябва да престанеш да се самоизмъчваш така, Кристъс. Ако не успееш, няма да си й от голяма полза. А сега ела, седни тук и да прехвърлим всичко отново, да видим дали ще успеем да открием какво в думите на доктора е успяло така да те разтревожи.

— Вече сто пъти го предъвквахме, майко — рече Кристъс, като едва сдържаше яда си. — Свързано е с онази жена, с Джералдин Ласитър, но един господ знае какво е.

— Не ми ли каза, че Филип се опитва да открие къде е тя сега?

Кристъс кимна.

— Тогава защо не се опиташ да си я изхвърлиш от ума, докато...

— Мамо! — кипна Кристъс.

— А каква полза да се докараш до лудост... Имаш и други задължения тук, Кристъс. Бъд Уинтърс иска да се появиш довечера в „Пале“...

— Ако си мисли...

— Единственото, което си мисли, е, че много хора работиха упорито, за да завършат този филм. И той смята, че им дължиш присъствието си на церемонията по награждаването.

— Сериозно ли смяташ, че ми пука какво мисли Бъд Уинтърс или който и да било друг, когато Кори е някъде...

— Може би ако отидеш на церемонията — прекъсна го спокойно Мариет — и се поотпуснеш, ще успееш да си спомниш онова, което не ти дава мира.

— Стига, мамо! — излезе извън себе си той. — Просто престани! — И преди тя да успее да каже още нещо, Кристъс излезе от стаята, за да охлади яда и безсилието си под душа.

— По дяволите! — кипеше той, докато силните струи отмиваха сълзите му.

Отговорът беше наблизко, гледаше го право в очите, просто го усещаше, но колкото и да се мъчеше, не можеше да го улови.

Тънки снопчета светлина се процеждаха през затворените капаци на прозорците и нашарваха стаята, в която лежах Кори и Аналайз. От ударите на далечната камбана Кори разбра, че неотдавна беше минало пладне. Нямаше представа къде е Люк или какво прави. Беше дошъл за няколко секунди в ранните часове на сутринта и оттогава Кори не бе чувала нищо, освен бълнуването на Аналайз и собствените си ридания, докато се молеше Бог да ги спаси от тази ужасяваща лудост.

Сега Аналайз спеше тихо. Кори усещаше цялото си тяло изтръпнало до вцепеняване. Устните ѝ бяха толкова разранени и подпухнали, че ѝ причиняваха болка и при най-малкото движение. По бузите ѝ имаше засъхнали сълзи, а косата ѝ беше сплъстена от кръв и пот.

Вече по никакъв начин не можеше да прогони мислите за Кристъс. Преживяваше отново всички онези моменти на нежност, слушаше как напевният му глас ѝ казва, че я обича. Сърцето ѝ се сви, когато си припомни страстта и силата му, но с всяка от тези мисли я завладяваше все повече съкрушителен страх, че няма повече да го види.

Когато очите ѝ се напълниха с нови сълзи, усети как нещо подръпва китките ѝ.

— Кори? Будна ли си? — прошепна Аналайз.

— Да — отвърна Кори и усети как в гърлото ѝ засяда буца от облекчение, че не е сама. — Как се чувстваш?

— Не зная. Боли ме... всичко — изграка Аналайз. — Откъде дойдоха тези зайци? — попита тя.

— Люк ги донесе през нощта.

— Защо?

— Не знам.

И двете замръзнаха, когато в къщата отекна внезапен трясък.

— Какво е това? — промълви Аналайз.

Кори не отговори.

Шумът започна да се повтаря отново и отново, ехтейки из просторните коридори на вилата. Чу се шум от влачене на нещо тежко, след това звън на строшено стъкло. Внезапно писъкът му закънтя из цялата къща. В него нямаше думи, само бе измъченият нечленоразделен вопъл на човек, обладан от необратима лудост.

— Боже мой, какво прави? — прошепна Кори, когато Аналайз пхна ръце в нейните.

— Не мога да го понеса! — изхълца Аналайз. — Той ще ни убие, Кори! Знам, че ще ни убие!

— Аналайз, престани! — рече Кори, макар че и в нейните гърди се надигаше паника. — Трябва да намерим начин да се измъкнем оттук...

— Но това е невъзможно, виж как сме вързани!

— Значи трябва да измислим нещо, за да го накараме да ни развърже.

— Но какво?

— Трябва да отидем до тоалетната.

— Но тя е във вилата. Той ще стои тук и ще ни чака.

— О, Аналайз, опитай се да помислиш малко! — проплака Кори.
— Ще му кажа, че трябва да отида дотам, а ти се опитай да избягаш веднага щом му видиш гърба.
— Не мога да те оставя тук!
— Ще се наложи.
— Не! Нека аз отида до тоалетната...
— Аналайз! Прави каквото ти казах. Той иска мен, така че ти трябва да се опиташ да избягаш.
— Ами ако...

Аналайз млъкна, защото вратата се отвори с трясък и Люк влезе, залитайки, в стаята. Косата му стърчеше във всички посоки, дрехите висяха разпокъсани. Мъчеше се да си поеме дъх и от устните му капеше слюнка. Но това, което накара кръвта във вените на Кори да замръзне, бе лудостта в очите му.

— Ще да си гладна — изръмжа той, грабна един заек от пода и го постави на подноса, който носеше.

— Тоз ли ти са ще? — попита той, докато се приближаваше към Аналайз. — На тоз ли си хвърлила оченце?

— Престани! — изхълца Аналайз, като се дърпаше.

— Люк! — извика Кори, вече на прага на истерията. Не можеше да види какво става, но и нямаше нужда; заплахата в гласа му бе недвусмислена.

— Какво? Не щеш любимата си животинка, а, Шивоун? — Злобата в гласа му правеше думите неразбрани.

— Люк! Трябва да отида до тоалетната! — изкрещя Кори. — Моля те, Люк!

— Не! — изпищя неочаквано Аналайз.

Кори се изви и замря от ужас, когато видя окървавената ръка на Люк да откъсва главата на заека.

— Не! Не! Не мога повече! Не мога! — каза задавено Аналайз. — Моля те, Господи, помогни ми!

Кръвта вече капеше по лицето ѝ и се стичаше в очите, носа и устата ѝ.

— А сега да видим к'во ша направиш, преди да та нахрана — ухили се той и като пусна заека, започна да се съблича.

— Нищо ли? — попита Кристъс, когато Филип влезе в стаята.

Филип поклати глава. През последните два дни бе започнал да се прегърбва и красивото му лице изглеждаше остаряло с десет години.

— Обадох се на всички, които мислех, че познават Джералдин. На онези, които не си бяха вкъщи, оставих съобщения, а на другите... Изглежда, никой вече не поддържа контакт с нея. — Той вдигна поглед. — Октавия пристига днес следобед със самолета.

Лицето на Кристъс се изопна и той сви юмруци. Мариет сложи ръка на рамото му.

— Предполагам, че вече си я попитал дали знае къде е сега тази Ласитър — каза троснато той.

— Да, попитах я — въздъхна Филип. — Отвърна ми „мъртва, доколкото знам“. И дай да си говорим честно, Кристъс, може наистина да е починала.

Кристъс се извърна, изтощен от гнева, но и неспособен да се освободи от него.

Джийни и Мариет се спогледаха, докато Ричард подаваше на Филип чаша кафе.

— Кристъс — започна колебливо Джийни, — вече трябва да дадеш отговор на хората от отдела за връзки с медиите.

— И дума да не става, Джийни — отвърна Кристъс. — И престани вече да ми досаждаш.

— За какво става въпрос? — попита Филип повече, за да каже нещо, отколкото от любопитство.

— Искат да знаят дали той ще отиде на церемонията довечера — отговори му Мариет. — И го молят днес следобед да даде пресконференция.

— О, разбирам. — Той погледна Кристъс. — Може би трябва да го направиш. Искам да кажа, животът трябва да продължи, а и този филм е...

— Кристъс, трябва да го направиш! — каза Джийни, внезапно развълнувана. — Имам предвид, ако говориш пред камера, това ще бъде предавано по целия свят. И ако кажеш, че търсиш тази Джералдин Ласитър, може би тя ще те чуе. Или пък ще чуе някой, който я познава.

Очите на Кристъс се стрелнаха към нея, но преди да успее да ѝ отговори, телефонът звънна. Той грабна слушалката.

— Мосю Бенати — каза операторката. — Мосю Денби при вас ли е? Има обаждане за него.

Кристъс се обърна към Филип и му подаде слушалката.

Всички в стаята стояха напълно неподвижни, докато Филип чакаше да му прехвърлят разговора.

— Да, да, тук е Филип Денби. О, Доли, как си? Да, точно така, оставих ти съобщение... Не, още нямам новини... — Последва дълга пауза, докато слушаше какво му казва Доли, а след това рече: — Разбирам. Е, много ти благодаря, задето ми се обади, Доли. Не, всичко е наред, оказа ми голяма помощ.

Когато затвори, той се обърна към Кристъс.

— Доли Патерсън. Познава Джералдин. Знае само, че преди години Джералдин се е омъжила за някой си на име Дъфел и е отишла да живее в Щатите. В Ню Йорк, доколкото си спомня. Двете с Джералдин са загубили връзка някъде по средата на седемдесетте.

Докато в стаята се възцаряваше униние, Кристъс се намръщи още повече.

— Та какво ще кажеш за тази пресконференция? — попита Джийни в пореден опит да им вдъхне малко надежда. — Интервюто със сигурност ще бъде излъчено във всичките щати и ако тя все още живее там...

Но Кристъс вече клатеше глава.

— Нямам нужда от пресконференция, за да я намеря — каза той и очите му изведнъж блеснаха нетърпеливо. — Всъщност изобщо нямам нужда да я намирам. — Като грабна ключовете на колата си, изхвъркна от стаята.

Люк се беше навел над тях и размахваше ножа, с който бе разрязал въжетата. Когато кръвта нахлу в схванатите им мускули, усетиха непоносима болка и никой от тях не можеше да се помръдне. Тогава Люк внезапно сграбчи ръката на Аналайз и като избухна в безумен смях, се опита да я свали на пода.

— Кори! Кори! — извика Аналайз, докато Кори се мъчеше да я хване. Но когато ръцете ѝ се увиха около тялото на Кори, ножът се заби в предмишницата ѝ. Писъкът на Аналайз бе последван от още

един и още един, докато ножът кълцаше напосоки беззащитното ѝ тяло.

— Нееее! — изкрещя Кори, но когато понечи да скочи от леглото, Люк стовари юмрук в лицето ѝ и тя падна назад, зашеметена и заслепена от болка.

От устата на Люк започна да се излива несвързан порой от безумие и като се кискаше, ръмжеше и пръскаше слюнка, той захвърли ножа и вдигна Аналайз за косите.

— Не, не, не — захълца тя, докато Люк я изправяше на крака. След това получи неочакван удар, толкова силен, че цялото ѝ тяло се отдели от пода и се блъсна в стената отзад.

Строполи се като строшена кукла и Кори, зашеметена и почти обезумяла, се опита да се изправи, когато той отново се наведе над Аналайз.

— Люк! Недей! — дрезгаво извика тя, докато се издърпваше към ръба на леглото, но той вече беше разкъсал бикините на Аналайз.

Изведнъж ѝ се зави свят. Сякаш от безкрайно разстояние видя как ръцете на Люк шарят безцеремонно по безжизненото тяло на Аналайз. Кори събра всичките си останали сили, хвърли се към него, сграбчи го за косата и дръпна главата му назад. Той изкрещя от болка и Кори го дръпна още веднъж, толкова силно, че той бе принуден да извие гръбнак. От устата му започнаха да се изливат мръсотии и ръцете му хванаха китките ѝ като клещи. Но Кори не пускаше. Той отново нададе писък, а след това се закикоти и заръмжа с демонична ярост.

След това се наведе рязко и се оказаха лице в лице. Кори изнесе коляното си назад, но преди да е направила каквото и да било, той заби глава в гърдите ѝ. Ударът я обърна и стовари с трясък върху тоалетката. След това Люк я срита в краката и Кори се строполи на пода. Задъхана и почти в несвяст, тя се помъчи да си поеме въздух, но точно тогава по главата, ребрата и гърба ѝ се посипаха мощни ритници. Накрая болката все пак надви, тя се предаде и се отпусна.

Люк отново се обърна към Аналайз, като се задъхваше и ръмжеше. По лицето му се стичаха вади от пот, от устата се процеждаше слюнка, примесена с кръв, а еректиралият му член гротескно стърчеше от слабините. Аналайз бе толкова замаяна от болка, че едва го виждаше, и само измърмори нещо неясно, когато Люк

я хвана за раменете, дръпна я рязко към себе си и пъхна език дълбоко в устата ѝ.

Обвита в пашкул от болка, Кори се мъчеше с всички сили да фокусира ножа. Беше само на няколко крачки от нея. Тя се опита да се размърда, изохка, когато я прониза разкъсваща болка, но когато Люк хвърли Аналайз върху леглото, си наложи отново да опита.

Беше хванал Аналайз за косата и се мъчеше да вкара пениса си в устата ѝ. Аналайз се давеше, пръскаше слюнки и отчаяно въртеше глава, за да му попречи. В същото време се мъчеше да докопа тестисите му.

Кори вече бе взела ножа. Тя се изправи, залитайки, но трябваше да се опре на ръба на тоалетката. Всичко плувна в мъгла, само ослепителна болка разсичаше мрака в главата ѝ. Тя направи крачка напред, спъна се и падна на колене.

Неочаквано Люк нададе вой, отметна глава назад и оголи зъби от болка. Ръцете му стискаха китките на Аналайз като огромни менгемета и се мъчеха да ги отскубнат от тялото му.

— Кучка! Мръсна, вмирисана кучка! — изкрещя той и стовари юмрука си върху нея с безогледна ярост.

Когато отново вдигна ръка, Кори се хвърли напред. Ножът потъна в рамото му, но се отплесна от някаква кост. Той се извърна. Хлътналите му очи горяха, а ноздрите му се издуваха от ярост.

Кори понечи отново да замахне. Той я сграбчи за ръката, изви я, за да поднесе китката ѝ към устата си и заби зъби в нея. Кори изпищя от болка и ножът падна на земята.

— Кучка! — процеди той. От устните му капеше нейната кръв. — Шибана кучка!

И като я стисна за гърлото, я повлече през стаята и удари главата ѝ в стената. После я отдръпна и отново я блъсна — и пак, и пак. Когато започна да губи съзнание, той я хвана под мишниците и я довлече до леглото.

Кори се стовари върху Аналайз и я събори на пода. След това като в мъгла усети как Люк я преобръща по корем и разкъсва бельото ѝ.

— Не, не! — изстена тя, като се опитваше да се отскубне.

Но вече бе твърде слаба, за да се съпротивлява. Сграбчи я през ханша и я повдигна на колене. Видя ножа да проблясва в ръката му,

когато го размаха пред лицето ѝ. Чу как се кикоти и мучи, подуши вонящия му дъх, когато коленичи зад нея... а след това почувства болката.

Никога в живота си не бе усещала нещо подобно. Болката се врязваше ожесточено в нея, сякаш разкъсваше тялото ѝ на две. Тя се строполи по очи и цялата му тежест се стовари върху нея, после пак и пак. Беше ножът, той пъхаше ножа в нея! Но не! Ножът бе там, в ръката му. Беше толкова зашеметена, така изтерзана от болка, че мозъкът ѝ започваше да се вцепенява. Едва когато Люк изви ръцете ѝ на гърба и започна да прониква диво в нея, тя осъзна, че я изнасилва отзад.

До нея на пода Аналайз се мъчеше да се изправи. Кори я следеше през мъглата на своята агония. Усещаше как по бедрата ѝ се стича кръв и лицето му се притиска силно във врата ѝ. Опитваше се да я повдигне със свободната си ръка, за да проникне още по-дълбоко в нея.

— Не! — промълви тя, когато видя, че очите на Аналайз са приковани в ножа в протегнатата му напред ръка. — Повикай помощ! — Думите излязоха от устата ѝ, сякаш изблъскани навън от дивите удари на тялото му. — Повикай помощ! — изстена повторно, когато видя, че Аналайз се колебае.

Секунда-две по-късно чу как вратата се отваря и затваря. След това Люк внезапно се отдръпна, но само за да я обърне по гръб, и повдигна коленете до раменете ѝ.

Струваше ѝ се, че това никога няма да свърши. За пръв път в живота си изпитваше такава болка и срам.

Кристъс се носеше с бясна скорост по магистралата, стиснал здраво волана, с лице, изопнато и побеляло като кокалчетата на пръстите му. До него Филип, който го беше настигнал до асансьора, изглеждаше не по-малко напрегнат.

— Страшно се надявам да си прав — рече Филип и си пое рязко дъх, когато Кристъс профуча през трите платна, за да свие по изхода „Nice“.

— Аз също — промърмори Кристъс.

Сега вече знаеше защо го е тревожело името Джералдин Ласитър. Ако я беше познавал под това име, щеше да се досети

веднага. Но Джералдин Дъфел и съпруга ѝ Патрик той познаваше със сигурност. Както и Люк впрочем, защото именно на едно от техните събирания и точно там, в Южна Франция, той и Кристъс се бяха запознали.

Това, че Фицпатрик можеше да е там, бе доста произволно предположение; толкова произволно, че Кристъс вече започваше да губи надежда. Но ако Фицпатрик не бе прекъснал напълно връзката си с Джералдин, съществуваше някаква вероятност да му е преотстъпила правото да използва вилата на Кап Фера.

— Спомняш ли си къде се намира? — попита Филип петнадесетина минути по-късно, когато Кристъс сви рязко по един второстепенен път.

— Горедолу — отвърна той. — Мога да я разпозная, ако я видя.

От дясната им страна беше морето, а отляво акри от осеяни с дървета градини покриваха склона на хълма. Повечето от вилите не се виждаха от шосето, но макар да забавяше скорост пред всяка от портите, Кристъс бе почти сигурен, че тази, която търсят, се намира съвсем близо до върха.

Накрая стигнаха до нея и Кристъс благослови късмета си заради табелката с името на пощенската кутия, защото знаеше, че иначе никога нямаше да я разпознае. Двамата с Филип слязоха от колата и застанаха пред огромните железни порти. Това, което се виждаше от вилата през гората от дървета, бе покривът и спуснатите капаци на прозорците, изглеждаше така, сякаш години наред е била необитаема.

Докато го заливаха вълни на отчаяние и яд, Аналайз, незабелязано от него или Филип, отваряше входната врата.

— Струваше си да опитаме — рече Филип и сложи ръка на рамото на Кристъс.

— Аха, и аз така мисля — отвърна Кристъс и извърна лице, за да не може Филип да види сълзите в очите му. — Но трябва да влезем вътре. Трябва да се уверим.

— Разбира се — каза Филип. — Да отидем да се обадим на Радклиф.

Докато те се връщаха обратно, Аналайз се влачеше по моравата толкова бързо, колкото ѝ позволяваха раните. Беше чула шум от мотора на кола. В сърцето ѝ запърха надежда и тя положи всички усилия да върви по-бързо. Чаршафът, с който се беше увила, се закачи на един

клон. Тя го пусна и се запрепъва през храсталаците. Нямаше представа кой е в колата, но вече я виждаше и започна да вика.

За неин ужас колата потегли.

— Не! Почакайте! — изпищя тя, спъна се в един корен и падна на колене. — Почакайте! Моля ви! Почакайте! — изхълца, като се хвана за дървото до нея, за да се изправи.

Стигна точно навреме, за да види как колата на Кристърс изчезва зад завоя.

— Не, не, не! — изхълца тя и се свлече на земята, сломена от отчаяние. — Моля те, Господи, не!

Кори бе тази, която малко преди залез-слънце дойде да вдигне грохналото ѝ, съсипано тяло. Докато изправяше Аналайз на крака, собственото ѝ тяло все още трепереше от преживяната травма. Люк стоеше над тях, гледаше и примижаваше, целейки невидими мишени с пистолет в ръка. Натикано в храсталаците близо до портата, от таксито се виждаха само предните фарове. Кори извърна бързо поглед, понеже ѝ се повдигна при вида на рояка гладни мухи, който кръжеше наоколо.

Когато ги заведе обратно във вилата, Люк ги заключи в отделни стаи. Известно време Кори лежа безмълвно на леглото, вцепенена от срам при спомена за случилото се. Чувахе как в другата стая Аналайз мърмори нещо несвързано на заключените с нея зайци. След това чу как Люк влиза там и Аналайз започва да пищи.

Кори се напрегна, когато го чу да я зашлевява. Но сега с нищо не можеше да помогне на Аналайз. Абсолютно с нищо.

— Не, Люк! Недей! Моля те не ги убивай! — прозвуча отчаяният глас на Аналайз. После вратата отново се отвори и затвори и Кори чу тежките стъпки на Люк да се спускат бавно по стълбите. Накрая се възцари тишина.

Когато Кори чу колата, навън беше тъмно. За частица от секундата в нея проблесна надежда, но не се чуха гласове, само нечии стъпки по чакъла. Няколко минути по-късно чу как Люк отново се качва по стълбите.

— Ставай — каза той, когато отвори вратата. — Имам нужда от помощта ти.

— За какво? — попита тя и изстена, когато се опита да се размърда и страшна болка преряза вътрешностите ѝ.

— Да се отърва от трупа в таксито — отвърна той.

Кори усети как стомахът ѝ се обръща. Знаеше, че както и да се насилва, няма да е в състояние да се докосне до трупа на таксиметровия шофьор. Но прекалено много се страхуваше от Люк, за да му възрази, и като потрепери отчаяно, се изправи, подпирайки се на леглото.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита вцепенено тя, докато слизаше пред него по стълбите.

— Ще го хвърля от верандата в морето — отвърна той и от прозаичния му тон ѝ се зави свят.

Нощта бе черна като катран. Единственият звук, който се чуваше, бе далечният шепот на вълните и настойчивият протяжен зов на цикадите. Кори стоеше в подножието на стълбите и гледаше на неясната светлина как Люк заобикаля таксито.

— Ела тук — каза той, като отвори багажника. — Имам нужда от помощ, за да го извадя.

Докато вървеше към него, съзнанието ѝ сякаш застина в безкрайния вакуум на парализата. Знаеше само, че краката ѝ се движат и очите ѝ са вперени немиждащо в безформената маса на нощта.

— Хвани краката — нареди ѝ Люк.

Стомахът ѝ се сви от отвращение, но тя извърна глава и протегна ръце напред. Усети как Люк повдига горната част на трупа, но в момента, в който се докосна до краката му, се сгърчи от пристъп на гадене. Тя се дръпна назад и вторачи очи в ръцете си. После вдигна глава и лицето ѝ се вцепени от ужас. От гърдите ѝ се изтръгна смразяващ писък. Люк държеше трупа не на таксиметровия шофьор, а на Аналайз.

— Разбирам какво казваш — прекъсна го Радклиф, — но това тук не е моя територия. — Ако жабарите кажат, че първо трябва да получим разрешение от собствениците, точно това и трябва да направим.

— Ами ако те са вътре? — избухна Кристъс. — Ако шибаната бюрокрация... — И млъкна, защото вратата се отвори и в стаята влезе един плещест, пафкащ „Житан“ френски инспектор.

— *Monsieurs* — започна Тибо. — *On a un probleme. Il n'y a pas de reponse...*^[1]

Тъй като бе единственият, който разбираше френски, Кристъс изчака с нарастваща ярост инспекторът да свърши и след това преведе.

— Казва, че нямало отговор от дома на семейство Дъфел в Ню Йорк — каза троснато той. — Така че сега се опитват да намерят някой, който да отвори местното Maine^[2], за да проверят дали Дъфел още са собственици на къщата.

— А ако са, но въпреки всичко не успеем да се свържем с тях? — попита раздразнено Филип.

Кристъс преведе това на Тибо.

— Тогава трябва да проверим дали наоколо няма някой, който да разполага с ключове от вилата — преведе горчиво той, когато Тибо свърши.

— А дотогава? — извика Филип. — Какво ще правим? Да седим тук...

— Почакай, почакай! — прекъсна го Радклиф. — Та ние дори не знаем дали са вътре. Сам каза, че къщата изглеждала така, сякаш от месеци никой не е влизал в нея.

— А ти да не мислиш, че ще сложи знаме отгоре? — кресна Кристъс.

— Je reviens — усмихна се учтиво Тибо и напусна стаята.

— Какво каза? — попита троснато Филип.

— Че ще се върне — отговори Кристъс.

Изминаха още няколко безкрайни минути, в които тримата наблюдаваха през стъклената преграда суетнята в полицейското управление.

— Ти не трябваше ли да бъдеш на церемонията по награждаването? — каза Радклиф на Кристъс в усилие да поразсее напрежението.

— Писна ми! — избухна Кристъс и скочи на крака. — Мамка му, писна ми! Или довечера ще отворят проклетата вила, или ще пръсна ключалките със собствените им пистолети.

И изхвъркна от стаята след Тибо.

Лампите на верандата светеха. Отвъд се простираше мастиленочерното море, обсипано с подскачащите светлинки на яхтите. Кори седеше на пода, сгушена до парапета, и се тресеше от

безумен страх. Безжизненото тяло на Аналайз, овързано, пребито и обляно в кръв, лежеше на няколко крачки от нея. Люк беше приседнал на ръба на стената. От доста време не говореше, но преди малко бе попитал Кори дали не иска нещо за ядене. Кори не успя да му отговори. А сега само я гледаше.

Накрая се размърда и ѝ направи знак с пистолета да стане.

Кори се сви, но когато Люк тръгна към нея, тя опря длани на стената и като се притискаше в нея, се изправи на разтрепераните си крака.

— Качвай са на стената — рече той.

Очите на Кори се разшириха от ужас.

— Качвай се на стената!

Тя успя някак да се покатери и застана на колене на тясната издатина. Не се надигна повече от това, защото, ако се изправеше, щеше да падне.

Люк се извърна и покри лицето си с ръце. След малко Кори осъзна, че той плаче. На стената пред нея се беше събрала локвичка от собствените ѝ сълзи, които капеха неудържимо от очите, носа и устата ѝ. Когато Люк най-сетне вдигна поглед, лицето му бе като на мъртвец. Той посегна към ръката на Кори и я задържа, когато тя залитна. След това съвсем тихо каза:

— Дойде време и за нас, Кори. Двамката заедно. Изправи са на крака.

— Не! — изхълца Кори, когато той се опита да ѝ помогне. — Моля те, моля те, Люк, не ме карай да го правя!

— Съжалявам — рече меко той. — Няма друг начин... А сега са изправяй.

Кори се опря в колоната до нея и се изправи на крака.

— Люк, моля те! — каза тя. — Можеш да получиш помощ...

— Ти ще ми помогнеш, Кори. Когато стигнем от другата страна...

— О, Люк! — изхълца тя. — Люк, моля те, чуй ме...

— Вече няма какво да ми кажеш, Кори. Трябва да умра. Трябва, след всичко, което сторих на собствената си дъщеря.

— Но, Люк...

— Не знаех — продължи мрачно той. — Поне не в началото. А когато разбрах, вече бе твърде късно. Спях със собствената си дъщеря.

— Но можеше да престанеш.

Той поклати глава.

— Опитях се, моля те, повярвай ми, Кори. Опитях се. Но бях влюбен в нея. Винаги ще бъда влюбен в нея. Точно затова трябва да дойдеш от другата страна с нас. Трябва да ме държиш на разстояние от нея, Кори. Трябва да ми помогнеш.

Кори изскимтя, когато раздиращата молба докосна сърцето ѝ.

— Какво става, Люк? — ахна тя. — Защо го направи? Сега си толкова спокоен, защо беше всичко това?...

— Прогоних го, Кори. Отървах се от него. Направих всичко, което той искаше от мен, всичко, което той самият би направил...

— Кой, Люк? За кого говориш?

— За баща ми, за кой друг. Сторих на собствената си дъщеря онова, което той стори на своята. Но приключих. Няма да ѝ се наложи да живее като Шивоун. Освободих я. — Той вдигна очи към нея. — Знам, че ти причиних болка, Кори, но не съм го искал. Не можех да се сдържа, моля те, опитай се да разбереш. Трябваше да бъде Анализ, а не ти... А може би трябваше да бъде Шивоун... Вече не знам. Знам само, че имам нужда от твоята помощ.

— Но за това не е нужно да умираме — рече Кори. — Ще ти помогна...

— Не — поклати глава той. — Ще отидеш при Кристърс и ще забравиш за мен.

— Това не е вярно! Искам да ти помогна, Люк.

— Тогава умри с мен.

За момент отчаяните ридания, които я разтърсваха, ѝ попречиха да говори.

— Не искам да умра, Люк! — замоли му се тя. — Моля те, не ме убивай!

— Съжалявам — каза той и като вдигна пистолета, допря дулото му до слепоочието ѝ.

— Не! Не, не, моля те! — изхълца тя и стисна здраво очи.

— Всичко е наред, ще бъда до теб — промълви той и когато пръстът му натисна спусъка, последното нещо, което отекна в съзнанието ѝ, бе внезапното пропадане на тялото, насила изтръгнато от парапета, и ехото от експлозията, което я последва в тъмната бездна.

- [1] Господа. Има един проблем. Няма отговор... (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Кметство (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Кристъс вдигна очи и погледна към Пола, която седеше от другата страна на леглото. По хубавото ѝ, детинско личице бе изписано цялото напрежение, на което бе подложена, и за момент му се прииска да протегне ръце към нея. Но потисна желанието си и вече се канеше да се обърне на другата страна, когато тя вдигна поглед. Усмихна му се, сякаш за да го поуспокои, но страданието ѝ бе твърде голямо, за да го прикрие.

Всички се мъчеха да свикнат с мисълта за случилото се. „И най-вече Пола“, помисли си Кристъс. Дори и на него му бе почти невъзможно да се справи със събитията от последните няколко дни, но колко ли хаотичен и побъркан изглеждаше в нейните очи светът, след като никога не беше излизала от Амбърсайд?

Сам ѝ се беше обадил да дойде. Колкото и да го заболя, се беше съгласил с майка си, когато каза, че винаги има вероятност Кори да не го иска, когато дойде в съзнание; че е възможно Люк толкова да я е травмирал, че никога повече да не пожелае да види мъж. Кристъс страшно се изплаши, когато доктор Хоровиц го потвърди, но все пак се обади на Пола, понеже и Хоровиц, и лекарят от болницата бяха на мнение, че когато Кори дойде в съзнание, до нея трябва да има някой, когото обича и на когото има доверие.

Сега вече знаеше, че само по някакво чудо са успели да спасят живота ѝ. Пистолетът вече бе опрян до главата ѝ, а пръстът на Люк натискаше спусъка, когато инспектор Тибо стреля. В същия момент един от неговите хора, който се промъкваше безшумно по верандата, грабна Кори от парапета.

Когато чуха изстрела, Кристъс и Филип, които бяха принудени да чакат отвън, се втурнаха в къщата, преди някой от полицаите да успее да ги спре. Докато стигнат до верандата, полицаят, който беше грабнал Кори, вече я внасяше вътре. Когато я зърна, Кристъс изпита такъв бездънен ужас, че независимо от раните ѝ, се опита да я изтръгне от ръцете на полицаия.

— Всичко е наред — каза мъжът и му подаде Кори. — Жива е. Стигнахме... — И млъкна, когато един изтерзан вик се понесе злокобно над морската повърхност.

— Аналайз! Аналайз! — плачеше Филип и я притискаше към себе си. — О, боже! Аналайз, миличка!

Кристъс зарови лице в шията на Кори, а инспектор Тибо помогна внимателно на Филип да се изправи, докато един друг полицай вдигаше Аналайз, за да я отнесе долу в някоя от вече пристигащите линейки. По време на изпълненото с паника пътуване до Ница Кристъс седя до Кори и благодареше на бога за гнева, който го бе накарал да настигне Тибо и да му каже, че той лично ще заплати всички щети във вилата, ако просто престанат да губят време и нахлуят вътре. Тибо се съгласи с неохота, но всякакво колебание в него изчезна, когато минаха през портите — опръсканото с кръв такси бе точно до тях.

Сега, докато седяха от двете страни на леглото и гледаха бледото, изранено лице на Кори, Кристъс и Пола си мислеха за едно и също нещо. Почти веднага след пристигането на Кори в болницата се бе разбрало, че тя ще оживее, но никой не бе в състояние да им каже какво въздействие щеше да има преживяната травма или колко дълго ще продължи. И двамата бяха научили какво е преживяла, но Пола знаеше, че Кристъс много повече се страхува от бъдещето.

В момента Кори все още се намираше под влияние на упойката, макар че преди около час се бе събудила и отново бе изпаднала в безсъзнание. Досега не беше познала никой от тях, но докторът не изглеждаше изненадан от това. Каза им, че се надява по-късно Кори пак да се върне в съзнание, и ги остави да продължат бдението си.

И двамата се напрегнаха, когато Кори пак се размърда. Секунда-две примигва, а след това на лицето ѝ се изписа объркване, докато се мъчеше да фокусира погледа си.

— Кори? — каза дрезгаво Кристъс.

Тя обърна глава към него и когато челото ѝ започна да се сбърчва, той разбра, че го е видяла.

Усмихна ѝ се неловко, после вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си. Гърлото му се свиваше от страх, че може да я отдръпне. Когато усети пръстите ѝ да стискат неговите, от очите му бликнаха сълзи.

— Обичам те, Кори Браун! — каза той.

Тя се усмихна, но когато разтвори изсъхналите си устни, за да отговори, чу нечий глас да казва:

— Аз също те обичам.

Кори се обърна и за момент изглеждаше объркана при вида на Пола, но след това неочаквано затвори очи и лицето ѝ се разкриви като от нетърпима болка.

— Аналайз! — прошепна тя. — Къде е Аналайз?

— Ще доведе доктора — каза Пола.

— Къде е Аналайз? — изхълца Кори. — Къде е?

— Шшт, всичко е наред — успокои я Кристъс. — И тя е тук, в болницата.

— Кристъс, кажи ми, тя беше ли...

— Ще се оправи. Доста е зле и в момента е в шок, също като теб, но...

— Но кръвта, имаше толкова много кръв...

— По-късно ще ти обясня — каза той. — Но повечето от кръвта не е била нейна. А сега лежи спокойно.

В този момент се появи докторът и Кристъс излезе при Пола в коридора. Наблюдаваха мълчаливо как две сестри влизат в стаята, след това Кристъс закрачи напред-назад. Не след дълго докторът излезе и двамата въздъхнаха облекчено, когато видяха усмивката му.

Той се обърна към Кристъс, тъй като знаеше, че Пола не говори френски.

— Настоя да се изкъпе, така че сестрите я приготвят.

Чакането продължи сякаш цяла вечност и на Кристъс вече му се струваше, че няма да издържи, когато двете сестри изникнаха от стаята и им казаха, че вече могат да влязат.

— Но докторът каза само за няколко минути — прибави едната от тях.

Кристъс погледна Пола.

— Ти върви — каза тя. — Аз ще почакам тук.

За негова изненада, когато влезе в стаята, Кори беше седнала на ръба на леглото и си обличаше халата.

— Какво правиш? — извика разтревожено той.

— Искам да видя Аналайз. Би ли ме завел там? Моля те — прибави тя, когато го видя, че се кани да възрази. — Моля те, Кристъс, искам да я видя.

— Кори, докторът не ти е разрешил да ставаш от леглото.

— Аз трябва да я видя! — каза Кори и потрепери от вълнение.

— Добре, добре — отвърна Кристъс, като сложи ръце на раменете ѝ, за да я накара да се успокои, а след това сам закопча копчетата на халата, прегърна я с една ръка и понечи да я изведе от стаята.

— Всичко е наред, ще се оправя — каза тя и внимателно се освободи от ръката му.

Болката от тези думи му подеждва като удар, но Кристъс свали ръката си и я последва в коридора.

Аналайз беше в съседната стая. Преди да влязат, Кори се поколеба за момент и изглеждаше така, сякаш се кани да попита нещо, но след това явно размисли, бутна вратата и понечи да влезе. Неочаквано се закова на мястото си и когато погледна над рамото ѝ, Кристъс видя върху възглавницата мъртвешки бледото лице на Аналайз, превързано и покрито с белези, и Октавия, която седеше неподвижно до нея.

Кори отвори уста да каже нещо, но съзнанието ѝ се бе вцепенило. Кристъс поклати глава, а след това отстъпи встрани, за да ѝ направи път. Вече се канеше да затвори, когато Кори неочаквано се извърна и блъсна вратата.

— Махни я оттук! — извика тя. — Махни тази жена от Аналайз!

— Шшт, шшт! — рече Кристъс и се опита да я прегърне с една ръка, но Кори се отскубна.

— Махни я! — изпищя тя. — Махни тази кучка от нея!

След това неочаквано прекоси стаята и се нахвърли с юмруци върху Октавия. Октавия не направи нищо, за да се защити. Кристъс бе този, който издърпа Кори.

— Пусни ме! — изхълца Кори. — Не знаеш какво е направила!

— Хей, хей! — рече Кристъс, като вече я държеше здраво. — Нека излезем оттук. Хайде. — И като я държеше за раменете, я върна в нейната стая.

Когато влязоха вътре, Кори седна на леглото, прибра колене към гърдите си и зарови глава в тях. След малко, тъй като не знаеше какво друго да направи, Кристъс отиде до прозореца.

— Знаеш ли? — каза накрая Кори. — Имам предвид за Люк и Аналайз?

Кристъс се обърна, погледна я и сърцето му се сви, когато видя, че тя съзнателно избягва очите му.

— Да — отвърна той.

— А за ролята, която е изиграла Октавия във всичко това?

— Да.

— Тогава защо ме спря?

— Защото в момента това няма да докаже нищо, бръмбарче.

— Моля те, не ме наричай така — каза тя и пак наведе глава.

Отново потънаха в мълчание.

Накрая Филип почука на вратата.

— Кори? — каза нерешително той, докато влизаше.

Тя вдигна глава.

— Пола дойде да ме намери — каза той. — Аз бях... Трупът на Люк... Нямахме кой друг да извърши разпознаването.

— О, Филип! — изстена Кори и протегна ръце към него.

— Съжалявам — каза той и отиде при нея. — Трябваше да знам... Трябваше да усетя...

— Не! Не говори така! Не беше твоя вината!

Кристъс ги гледаше и в тъмните му очи светеше болка. Накрая, докато Кори и баща ѝ продължаваха да се утешават един друг, той излезе тихо от стаята.

— Трябва да поговориш с нея — каза Пола по-късно, когато двамата с Кристъс се върнаха в „Мажестик“. — Искаш ли да го направя вместо теб?

Кристъс поклати глава.

— Не, сега като че ли е безсмислено. Твърде рано е...

— Но тя те обича, Кристъс, сигурна съм в това. Добре де, все още е рано и ѝ предстои да превъзмогне толкова много неща, но повярвай ми, иска да си тук.

— Каза ли ти го?

— Е, не чак така... Но аз познавам Кори. Знам какво изпитва към теб.

— Разбира се. И аз знаех, преди да се случи всичко това. Но трябва да го приемеш, Пола, и аз също трябва да го приема. Случилото се е оставило върху нея такъв отпечатък, че...

— Кристърс, ти си един предател. Добре де, не казвам, че ще е лесно, но тя има нужда от теб. Тоест наистина има нужда от теб. Моля те, не я разочаровай.

В очите на Кристърс за момент проблясна гняв.

— Сериозно ли мислиш, че бих го направил? Че означава за мен толкова малко, та да се откажа? Казвам просто, че сега не мога да говоря с нея. По дяволите, как бих могъл, след като тя изобщо не ме допуска до себе си?

Седяха в бара на хотела и на масата между тях стояха недокоснатите им питиета. Пола съзнаваше, че хората ги гледат, а някои дори ги сочат с пръст. По всяко друго време щеше да се чувства горда, задето я виждат с Кристърс Бенати, но при тези обстоятелства просто ѝ се искаше всички да си гледат проклетата работа. Кристърс, от своя страна, сякаш изобщо не забелязваше на какво внимание е обект. Всичките му мисли бяха насочени към Кори и към това как, по дяволите, да се справи с положението.

Пола отново се канеше да каже нещо, когато Джийни влезе в бара и дойде при тях.

— Как я караш? — попита тя Кристърс.

— Направо страхотно — отвърна безизразно Кристърс.

Джийни хвърли поглед към Пола и като си пое дълбоко дъх, каза:

— Искаш ли да отменя утрешния ти полет за дома?

Кристърс вдигна поглед. В очите му светеше яд.

— Мисля, че така трябва — отвърна Пола вместо него. — Кори няма да я изпишат до понеделник.

Джийни кимна.

— Ще се заема с това. Как е тя сега? Мислите ли, че ще ме пуснат при нея, ако отида там?

— Не съм сигурна — отвърна Пола и погледна неловко Кристърс.

— Но можеш да опиташ.

При тези думи, за нейна изненада, Кристърс внезапно стана и излезе от бара.

— Какво толкова казах? — попита Джийни, докато го наблюдаваше как си отива.

— Кори отказва да го види.

— О, боже! Ама и аз с моята голяма уста!

Точно тогава се появи келнерът и Джийни си поръча чисто уиски.

— Това бе една ужасна седмица за него наистина — забеляза тъжно тя. — Не колкото за Аналайз и Кори, знам, нищо не би могло да бъде толкова лошо. Но казал ли ти е вече някой, че той не получи „Златната палма“? Макар че според мен едва ли го е грижа за това.

— Но все пак получи наградата за режисура, нали? — попита Пола.

— Да. Но не мисля, че и за това го е грижа.

Пола се намръщи замислено.

— Къде е сега тази награда? — попита тя след малко.

— При майка му.

— Мислиш ли, че ще ми я заеме? Само за два часа.

— Предполагам, но какво си намислила?

— Че ако я покажа на Кори, тя може би ще пожелае да се види с Кристъс — дори и само за да го поздрави.

Джийни сви рамене.

— Ако мислиш, че ще се получи, веднага ще отида да поговоря с Мариет.

Но цялата идея се стовари на гърба на Пола, защото, когато показа статуетката на Кори, Кори прие това като обвинение, задето Кристъс не е получил „Златната палма“.

— И наистина стана заради мен! — извика тя. — Знам го, така че нямам нужда нито ти, нито някой друг да ми го натяква. Ако не бях дошла тук, опитвайки се да се добера до него, всичко това нямаше да се случи...

— Кори! Никой не казва такова нещо. За бога, откъде можеше да знаеш...

— Не можех! И не знаех! Но какво значение има това сега? Той не получи „Златната палма“ и...

— Но случилото се няма нищо общо с решението на журито... Това е филм, Кори, някои печелят, други губят. Но той получи тази награда и бях сигурна, че толкова ще се гордееш с него, че ще поискаш сама да му го кажеш.

Кори се строполи назад върху възглавниците и покри лицето си с ръце.

— Гордея се, Пола — прошепна тя. — О, страшно се гордея. Но не мога.

— Защо?

— Защото ужасно ме е срам. Ужасно ме е срам, Пола.

— О, Кори! — извика Пола и я хвана за ръцете. — Няма от какво да се срамуваш. Той те обича и нищо на света не може да промени това.

— Може! — изхълца Кори. — И ще се промени, защото не мога да понасям да ме докосва. Обичам го, но не мога... Моля те, опитай се да ме разбереш... Не мога да правя онези неща; нещата, които той ще иска от мен... никога повече.

— Шшт, шшт! — каза успокоително Пола. — Той няма да те кара. Само иска да те види...

Но Кори вече клатеше глава.

— Не, не мога да търпя да гледам болката в очите му. И мен ме боли, но не мога да направя нищо. Всичко между нас свърши, Пола. И двамата трябва да го приемем. Връщам се у дома с теб. Искam да дойда у вас, там ще съм на сигурно място.

Кристъс чакаше отвън, когато Пола най-сетне излезе от стаята. Тревогата в очите ѝ му каза всичко, което искаше да знае.

— Предполагам, че в такъв случай е най-добре да се връщам в Щатите — рече той, когато Пола му предаде разговора си с Кори. — Ще замина в понеделник веднага след като тя отлети за Англия. — После се усмихна горчиво. — Май няма голям смисъл от престоя ми тук, нали?

— Но ще останеш?

— Разбира се, че ще остана.

Двамата се обърнаха едновременно, когато чуха стъпки, и видяха Филип, който идваше по коридора към тях.

— Как е Аналайз? — попита Пола.

— Дойде в съзнание преди около час — отвърна Филип, но отчаянието в очите му бе повече от красноречиво.

— Ще се оправи, нали? — попита Кристъс. — Докторът каза...

— Не проговори — рече Филип. — Не каза и думичка. Сякаш дори не съзнава, че съм там.

— Господи! — изстена Кристъс, като подобно на останалите си мислеше за Шивоун.

— Докторът каза, че може би е само временно — продължи Филип, — но при тези неща никой не може да бъде сигурен. — Той потри очи уморено. — Всеки момент очаквам един телефонен разговор, който може да ѝ помогне. Но ако съм прав и ако е станало онова, което си мисля, то...

— Тогава какво? — подсказа му Кристъс.

Филип бе някъде далеч, потънал дълбоко в мислите си.

— Ще разберете — промърмори той. — И Октавия също ще разбере.

За пръв път от пристигането на Октавия в Ница двамата с Филип оставаха насаме, Филип знаеше, че нарочно го избягва и се стареа да се виждат само в болницата, където Октавия правилно предполагаше, че не би ѝ направил сцена. Но неговата неохота не бе породена от страхливост, а поради това, че имаше да ѝ казва много повече, отколкото тя можеше да си представи. А за тази цел трябваше да бъдат някъде, където никой няма да ги безпокои.

Така че в момента се намираха в нелепата стая, която си беше наела в „Негреско“, с кожени покривки на леглата и облицовка на стените, с позлатена вана и кадифени шезлонги. Самата Октавия, облечена в костюм на „Кристиан Диор“, накичена с безценни бижута и обгърната в облак от противния си парфюм, седеше скромно на ръба на леглото. Пепеляворусата ѝ коса беше жестоко опъната назад и прибрана в конска опашка, а изопнатото ѝ от пластичните операции лице бе, както винаги, безупречно гримирано. Филип стоеше в средата на стаята с абсолютно непроницаемо лице.

— Е — каза тя, след като видя, че той не прави нищо друго, освен да я гледа. — Сигурна съм, че не си ме заклецил тук само за да се наслаждаваш на гледката. Така че какво искаш?

— Искаш да кажеш, освен това, че искам да те убия?

Тя изсумтя, обърна се към огледалото и нехайно си пооправи прическата.

— Не ти стиска.

— На твое място не бих разчитал на това, Октавия — отвърна безстрастно той. — Всъщност изобщо не бих разчитал.

— Ами давай! — рече невинно тя.

— Повярвай ми, ако не знаех, че Аналайз ще има нужда от мен, нищо на света не би могло да ме спре.

— Ха! — изхили се Октавия. — Винаги ще си намериш извинение! — След това вирна брадичка, разкривайки дългата си тънка шия. — Хайде, Филип! Направи го! — предизвика го тя. — Хвани ме за шията и стискай, докато ме видиш да посинявам, докато започна да те моля за милост...

— Спести си болните фантазии, Октавия. Защото, повярвай ми, ще са ти нужни там, където отиваш.

— И къде точно е това, Филип, миличък?

— В ада.

— Пффф! Това ли е най-доброто, което можа да измислиш?

— Отиваш направо в ада — отвърна невъзмутимо той. — И аз лично ще се погрижа за това.

— И как точно ще го направиш? — ухили се тя, кръстоса крак върху крак и се облегна назад на длани. — Между другото сигурно си бил страшно доволен да разбереш, че можеш да правиш деца. Ако оная Браун е от теб де.

— От мен е. Аналайз също.

— Ооо, колко благородно!

— Поне не е от Люк, нали? — попита Филип.

Воднистите очи на Октавия се присвиха.

— Нали? — повтори Филип.

В продължение на секунда-две тя го гледа толкова втренчено, че Филип почти усещаше отровата, която изтичаше от нея. След това на бледорозовите ѝ устни се появи зловна усмивчица.

— Значи така си казваш, а? — рече тя. — Че не е от него. Както винаги, заравяш жалката си главица в пясъка и се преструваш, че...

— Единствените преструвки тук, Октавия, са твоите. А сега нека го чуем. Аналайз не е дъщеря на Люк.

— Разбира се, че е негова дъщеря. Защо мислиш, че беше всичко това?

— Наистина не зная, Октавия. Ти ще ми кажеш.

— Защо? Онзи шарлатанин Хоровиц ти е казал всичко...

— Не! Той ми каза каквото знаеше. Каза ми какво ти си казала на Люк, но онова, което не ми каза, защото не го знае и Люк не е могъл да си спомни, е същото, което ти ще ми кажеш сега.

— И какво би трябвало да е то?

— Че Люк Фицпатрик е скъсал с Джералдин Ласитър на 19 май 1967 година.

Октавия избухна в презрителен смях, но лицето ѝ бе започнало да придобива грозен сивкав оттенък. Очевидно Филип започваше да я притеснява.

— Да ти кажа ли аз какво си мисля? — рече той, неспособен да прикрие горчивината в гласа си. — Да ти кажа ли какво си спомням съвсем ясно? Това беше нощта на моя рожден ден, нали, Октавия? Вечерта, когато отказа да отидеш на приема, който беше убедила Джералдин да даде, защото младото любовниче беше избягало и от двете ви. И ако не ми изневерява паметта, Аналайз се роди десет месеца по-късно, на 27 март. Така че ако Люк не се е върнал в Англия по някое време през юни 1967-а, то просто е невъзможно да е неин баща, нали?

Внимателно направените операции по лицето на Октавия се бяха превърнали в пародия.

— Върна се! — каза дрезгаво тя.

— Добър опит — рече Филип. — Но лъжеш. Направих справка с властите в Дъблин. След арестуването на баща си Люк Фицпатрик не е напускал страната нито веднъж. Поне до 1970-а, когато е ходил в Съединените щати; предполагам, за да се види с Джералдин. Така че да не би да искаш да ми кажеш, че през юни 1967-а си ходила в Ирландия?

— Тъпак такъв! — процеди тя. — Жалък, мизерен тъпак! Да не би да си въобразяваш, че само защото Аналайз не е от Фицпатрик, е от теб? Ти си дори още по-...

— Значи признаваш, че той не е неин баща? — прекъсна я Филип.

— Нищо не признавам!

— Мисля, че току-що го направи — отбеляза той. — Но нека го чуя още веднъж. Нека чуя от твоите уста, че Люк Фицпатрик не е баща на Аналайз.

— Добре — рече подигравателно тя. — Това задоволява ли те?

Ръцете на Филип трепереха толкова силно, че му се наложи да ги стисне една в друга. Гледаше я с такава омраза, че дори и Октавия се обезпокои.

— Значи си оставила този човек да умре, мислейки си, че е неин баща?

Октавия сви рамене.

Филип знаеше, че ако отвън не стояха полицаите, за които беше помолил, щеше да я убие.

— Знаела си какво е преживял като дете! Той ти е казал, а ти си го използвала, за да го измъчваш и да се задоволяваш. Боже мой, съзнаваш ли колко си извратена? В продължение на две години си държала този човек в неописуем ад, като си му позволявала — не, окуражавала си го — да мисли, че извършва кръвосмешение, докато накрая не полудял. А ти през цялото време си знаела... — Филип спря, толкова отвратен, че му се повдигаше. — Как можа да направиш такова нещо, Октавия? — процеди той. — Как можа, след като е изстрадал толкова много? И Аналайз, та това е собствената ти дъщеря! Те се обичаха...

— Точно затова! — изсъска Октавия. — Обичаха се, а той беше мой. Избяга от мен! Никой не може да си позволи да постъпва така с Октавия. Аз само си го върнах. Никога нямаше да бъде неин!

— О, боже! — промълви Филип.

— Но недей да си мислиш, че като не е негова дъщеря, е твоя! — озъби се Октавия. — Би могла да бъде дъщеря на всеки. *На всеки!*

— Моя е! — процеди Филип. — Чуваш ли ме? Аналайз е моя дъщеря. Но не и твоя, Октавия, защото, що се отнася до Аналайз и мен, ти вече не съществуващ. Не съществуващ и за всяко цивилизовано общество. И да ти кажа ли защо?

Неспособен да се сдържи, той вдигна юмрук и Октавия трепна.

— Защо? — подразни го тя. — Защо, защо, защо? Какво ще направи храбрият Филипчо?

— Вече го направих — отвърна Филип. — И от този момент ти вече нямаш нищо. Чуваш ли ме, абсолютно нищо. Което означава, че и ти самата си нищо. Дори не можеш да си платиш сметката за този хотел. Поне не с пари. Но можеш да платиш с тялото си. Отсега нататък можеш да плащаш за всичко с тялото си, защото вече не си моя

жена... А! А! А! — каза той и вдигна ръка, когато Октавия понечи да възрази. — В цяла Англия не ще се намери съд, който да те подкрепи, след като разберат какво си направила. А аз ще им кажа, Октавия, можеш да бъдеш сигурна.

— Ще го направиш, как ли не! И ще повлечеш скъпоценната си Аналайз с теб?

— Бих го направил, тя също.

— Тя дори още не може да говори, така че откъде би могъл да знаеш?

— Между другото може, но ти не би могла да го знаеш, нали? Твърде заета беше в козметичния салон, за да се обезпокоиш от факта, че собствената ти дъщеря има опасност да остане няма до края на живота си. Но това няма да стане, вече не. Защото тя знае истината.

— Значи да върви по дяволите нейната репутация?

— Как би могла, след като Люк Фицпатрик не е бил неин баща? Когато я оставих, говореше за това с Кори и повярвай ми, Октавия, имаш да чуеш много повече неща от Кори, отколкото от мен или Аналайз.

— Онази тъпа, мизерна кучка! Че какво би могла да ми направи тя?

— Скоро ще разбереш. А междувременно по-добре осъзнай, Октавия, че оттук нататък си една обикновена проститутка. Истинска проститутка! Само по този начин можеш да си изкарваш прехраната, защото със сигурност не умееш да правиш нищо друго — и повярвай ми, ще се погрижа никога да не можеш. Ще пусна таблоидите по петите ти, Октавия, и никога няма да можеш да се отървеш от тях. И ще страдаш до края на живота си, защото кой има нужда от проститутка към петдесетте, която вече не може да си позволи пластични операции? Като начало ще ти кажа, че управителят на този хотел не изпитва подобна необходимост, така че по-добре започвай да мислиш как ще си платиш сметката. Моят съвет към теб е да започнеш веднага да търсиш мъже по улиците, но докато го правиш, не забравяй, че вече няма кой да те спасява. Няма го Люк, който да спира садистите да не отиват твърде далеч, защото ти го уби, Октавия. Уби този човек и все едно че ти си натиснала спусъка, като при това едва не унищожи собствената си дъщеря. — Той тръгна да излиза от стаята, но когато стигна до вратата, спря и се обърна. — И едно последно нещо, преди

да си отида. Ако по някакъв начин успееш да си набавиш самолетен билет, дори не си и помисляй да идваш в Челси, за да си вземеш вещите, и никога, никога повече не се опитвай да се доближиш до Аналайз. С теб е свършено, Октавия, дори нещо повече — ти си мъртва.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Следи от минали животи“ носеше добри приходи. При представянето си в Щатите преди месец бе получил страхотни рецензии и все още билетите за прожекциите се изкупуваха като топъл хляб. Пресата беше във възторг; филмът бе пълен с противоречия и по тази причина Кристъс бе очаквал да привлече голямо внимание, но твърде често бе споменаван само като допълнение към случилото се в Южна Франция. Мистерията, която обвиваше онази съдбовна нощ, вече бе прехвърлена към средните страници и очерците, но личният му живот все още се намираше под обсада — сякаш целият свят искаше да знае в какво състояние е връзката му с Кори Браун. Той нямаше какво да им каже по този въпрос, но и да имаше, едва ли щеше да го направи. Упоритото му мълчание настрои пресата срещу него и поради това, както самият предполагаше, тръгнаха слухове за подновяване на връзката му с Пейдж Спенсър. Обстоятелството, че от завръщането си от Кан не се бе виждал с нея, сякаш нямаше никакво значение. И понеже се страхуваше, че тази неоснователна клюка ще стигне по някакъв начин и до британската преса, той най-сетне даде изявление, в което отричаше слуховете и казваше, че в момента работи върху сценарий за нов филм, който на този етап ще бъде пазен в тайна. Тогава настана истински ад — медиите бяха гладни и той определено лишаваше хищните им пера от плячката, за която копнееха.

Кристъс знаеше от редовните си телефонни разговори с Пола, че Кори също е подложена на непрестанните им атаки, но при нея бе доста по-зле. За щастие Пола правеше всичко възможно да държи пресата далеч от нея, така че до този момент Кори не подозираше, че около името ѝ кръжат догадки и клюки, които можеха да ужасят и закоравял циник. Връзката ѝ с Люк се разглеждаше под микроскоп и една особено отмъстителна драскачка почти бе обвинила Кори, че е нападнала Аналайз в пристъп на ревност. Филип веднага заплаши, че ще ги съди, и вестникът отстъпи, като още на следващия ден публикува извинение от два реда на осемнадесета страница. След това

насочиха вниманието си към Радклиф, който беше отстранен от работа, докато траеше разследването на работата му по този случай.

Но това, което най-вече подлудяваше пресата, бе, че имаше загинал човек — и то не кой да е, защото в качеството си на журналист и телевизионна звезда Люк Фицпатрик бе един от тях. Смятаха, че имат правото да знаят какво се е случило във вилата на Кап Фера и нямаше да мирясат, докато не постигнеха своето.

Накрая полицията излезе с изявление за освобождаването на Боби Макайвър. Последвалият фурор отекна по целия свят, понеже вече се знаеше, че Люк Фицпатрик е убил проститутките. Пресата и съчувствието на обществото отново се насочиха към Кори, но по нейно нареждане не им се каза нищо повече.

— Не иска фактите да бъдат изопачавани — каза Пола на Кристъс, когато ѝ се обади по-късно същия ден, — а и смята, че Аналайз е тази, която трябва да реши какво може да се разкрие пред обществото.

— Как е Аналайз? — попита Кристъс.

— Оправя се, поне така мисля. Все още е в клиниката. Кори и Филип ѝ ходят на свиждане всеки ден, но мисля, че скоро ще я изпишат.

— А Кори? Тя как е?

— Все по-добре. Снощи мина без хапчета за сън и каза, че нямала кошмари. Е, то и аз щях да чуя, ако имаше, така че...

— Още ли ходи на психотерапевт?

— О, да. Три пъти седмично.

— И добре ли ѝ се отразява?

— Всъщност не говори за това. Поне с мен. Но смятам, че разговаря с Филип. Защо не му се обадиш? Сигурна съм, че той няма да има нищо против.

— Всичко е наред, той ми се обади. Терапията на Кори вървяла чудесно, просто се надявах, че може да ти е казала нещо повече.

Последва пауза и Пола усети напрежението му. Фактът, че Кори отказваше да говори с него, че го беше изолирала, когато той изпитваше отчаяна нужда да ѝ помогне, го измъчваше непоносимо, Пола знаеше това.

— Знам какво се опитваш да ме попиташ — каза съчувствено тя. — Съжалявам, все още не те е споменавала. Тази сутрин се опитах да

изкопча нещо от нея, но... — Веднага млъкна, защото чу, че се отваря входната врата. — Трябва да затворям — прошепна. — Тя току-що влезе. Утре ще ти се обадя пак.

— С кого говореше? — попита Кори, когато влезе в стаята.

— О, с майка ми — отвърна Пола.

Кори се обърна и я погледна, но преди да успее да отбележи, че майка ѝ живее от другата страна на улицата, Пола попита:

— Как е Аналайз днес?

Кори въздъхна и се строполи в любимото кресло на майка си.

— Възстановява се, поне физически. Иска да се върне у дома, но Филип се страхува, че е твърде рано. А на мен ми се струва, че понеже той плаща, докторите правят това, което той пожелае. Както и да е, утре ще ѝ махат конците от крака и тя се надява тогава Филип да си промени решението.

— Нейният психотерапевт постига ли вече някакъв напредък?

Кори поклати глава.

— Все още не говори за това с никой друг, освен с мен. И когато го прави, изглежда така, сякаш продължава да е обсебена от него. Прехвърля го отново и отново в ума си, сякаш — ами не знам — предполагам, че сякаш се мъчи да намери някаква свръхестествена причина за случилото се. — Тя въздъхна уморено. — Само да можеше да я видиш, Пола, господи, направо ще ти се скъса сърцето! Изглежда толкова вманиачена на тази тема и в същото време е така объркана, така неуверена в себе си. Е, това едва ли е изненадващо, но понякога, като я слушам как преживява всеки момент от случилото се, се чудя дали някога изобщо ще го преодолее.

— Ами ти? — попита меко Пола. — Ти мислиш ли, че ще го преодолееш?

Кори се засмя сухо, безрадостно и очите ѝ се заряха някъде из стаята.

— Чичо Тед и леличка Хати ще дойдат ли на вечеря днес? — попита тя, демонстративно сменяйки темата.

— Мисля, че да — отвърна Пола, неспособна да прикрие разочарованието си. — Кори — каза тя след кратко мълчание. — Кори, защо не...

— Не, Пола — прекъсна я Кори. — Знам какво се готвиш да кажеш, така че, моля те, недей.

— Но аз съм най-добрата ти приятелка, Кори! Искам да ти помогна, ако мога.

— Вече ми помогна, като ме приюти. Но не мога да го обсъждам с теб. Пола, моля те, опитай се да ме разбереш. Говоря за това всеки ден с Аналайз, три пъти седмично с психотерапевтите, а и с Филип. Ако започна да го предъвквам и с теб, вече няма да мога да говоря за нищо друго, нали? А това не ми се струва най-добрият начин да върна живота си в нормалното му русло.

— А връщането в нормалното русло включва ли... — Пола млъкна. За свой яд, чу бебето горе да надава вик, така че моментът отново бе неподходящ, за да повдига въпроса за Кристъс. — Ще се върнеш ли в Лондон? — попита тя.

— Вероятно. Говорих за това с Филип, но все още нищо не сме решили. Разбира се, не можем, преди да сме разбрали как ще потръгнат нещата с Аналайз и какво смята да предприеме. Изглежда, обаче е успял да си продаде къщата. Пам му е намерила друга, някъде в Кенсингтън, Филип отиде да я огледа. На приземния етаж има отделен апартамент и той се надява, че Аналайз ще пожелае да живее там.

— Ами ти?

— Аз в крайна сметка ще се върна в моето ателие.

— А TW?

— Ами това все още го обсъждаме. Тъй като Филип е спрял предаванията, не знам дали ще е възможно да си върнем програмното време. Все пак всичко е въпрос на бъдеще. Сега е важно само това, че моята кръщелница крещи така, сякаш се мъчи да събори къщата.

Няколко минути по-късно Пола стоеше на мивката и приготвяше зеленчуците, когато Кори, подпряла удобно бебето на хълбока си, застана на вратата.

— Пола — каза предпазливо тя.

— Ммм?

— Погледни ме, ако обичаш. Искам да ти виждам очите, когато ти задам този въпрос.

Пола се обърна.

— Това ми звучи сериозно — каза с любопитство тя.

Кори дълго я гледа, преди да каже:

— Преди малко говореше с Кристъс, нали? — Тя се усмихна, когато бузите на Пола почервяха. — Да, и аз така си помислих.

— Той се тревожи за теб, Кори! — отвърна предизвикателно Пола. — Едва ли би могла да го обвиняваш за това, нали?

— Така е.

После, когато тя се обърна към Бет и започна да ѝ прави муцунки, Пола си помисли, че са изоставили тази тема, но след минута-две, все още приковала цялото си внимание върху бебето, Кори попита:

— Как е той?

Облекчението и радостта в очите на Пола не можеха да се сбъркат с нищо друго.

— Казва, че медиите не му давали мира, но главната му грижа си ти.

— А ти какво му каза за мен?

Пола сви рамене.

— Всъщност най-различни неща. — Тя изчака малко и после каза нерешително: — Защо не му се обадиш?

— Не! — Кори беше непреклонна. — Не, не мога. Просто исках да разбера как е, това е всичко. По-добре да отида да сменя пелените на бебето.

— Кори, това не може повече да продължава! — рече Пола, като я последва в дневната. — Ще го загубиш, ако продължаваш така.

— Знам — каза тихо Кори. Беше се надвесила над Бет, която се смееше и гукаше в лицето ѝ.

— Той толкова те обича, Кори! — настоя Пола. — А знам, че и ти го обичаш. Така че, моля те, заради двама ви, обади му се.

Кори впери очи в бебето и щастливото пълничко личице започна да се замъглява пред очите ѝ.

— Искам — прошепна едва чуто тя, задавена от сълзите. — Господи, Пола, само да знаеше колко ми се иска да поговоря с него!

— Тогава защо не го направиш? — каза умолително Пола, като се настани на пода до нея.

— Защото се страхувам. Ужасно ме е страх, че повече никога няма да бъда същата. Че няма да мога да... да го обичам така, както той иска. О, Пола! — зариде тя и Пола я притегли в прегръдките си. — Всичко е такава каша, че просто не знам какво да правя!

— Е, поне няма никаква полза да бягаш от нея — каза й нежно Пола. — Има само един човек, който може да ти помогне да го преодолееш, и това е Кристърс.

— Да, но само като си представя как идва към мен, виждам лицето на Люк. Нещата, които ми стори, Пола, едва ли някога ще престанат да ме измъчват. Беше толкова... О, боже, беше толкова ужасно... Не преставам да си мисля, че той е някъде отвън, че ме наблюдава и ако отида при Кристърс, отново ще ме изнасили. Зная, че е глупаво, че той е мъртъв, че това никога повече не може да се случи, но той не престава да ме преследва. Няма да ме остави на мира.

— Няма, ако и ти не го оставиш — рече Пола и я погали по косата. — А единственият начин да го направиш е, да продължиш да живееш живота си. И да позволиш на хората, които те обичат, да ти помогнат да оставиш всичко това зад гърба си.

— Само дето не е толкова лесно, нали? — подсмъркна Кори. — Искам да кажа, не бива да забравяме и Аналайз. Тя преживя много повече от мен. Какво ще прави, ако отида при Кристърс?

— А какво ще прави Кристърс, ако не отидеш при него?

— Ще се оправи. Но не съм толкова сигурна за Аналайз.

— Но ти не можеш да поемаш такава отговорност, Кори. Зная, че ти е сестра, знам и колко се обвиняваш, задето си я завела във Франция, но трябва да живееш своя живот.

Кори вече клатеше глава.

— Не мога да й обърна гръб, Пола. Просто не мога.

— Добре, но мисля, че трябва да поговориш с Кристърс и да му обясниш това. Кажи му всичко, което каза на мен, и знам, със сърцето си го чувствам, че той ще намери начин двамата да бъдете заедно.

— Ще си помисля — каза Кори и избърса очи в чистата пелена на Бет. — Просто ми дай още малко време.

Следващите няколко дни прекара с Филип и Пам в селската къща на семейство Денби, за да им помогне с приготовленията за завръщането на Аналайз, което щеше да стане в края на другата седмица. Първата вечер Пам си легна рано и ги остави двамата с Филип да си приказват до ранните часове на сутринта. На Кори й бе толкова приятно да говори за нещо друго, различно от събитията напоследък, че по едно време се разсмя от сърце, кога Филип й разказваше разни истории за баба й Корнелия, която, ако можеше да се

вярва на скандалните истории на Филип, очевидно бе абсолютен чешит. И докато го слушаше, а после заговориха за Едуина и за нейното собствено детство, започна да изпитва към него топлота, каквато не бе чувствала преди. Нямаше представа, че може да бъде толкова остроумен, така непринуден, но той се бе променил през последния месец, изглеждаше много по-самоуверен, някак по-овладян, което — както Кори се досещаше — до голяма степен се дължеше на факта, че се бе отървал от Октавия.

Октавия бе тема, която в последните седмици разискваха в детайли, а през почивните дни, когато Аналайз си дойде, отново бе предмет на разговор. Тримата прекараха много часове в кабинета на Филип, макар че каква съдба готвеха за Октавия, която наскоро бе продала историята си на един жълт вестник, Пам нямаше представа.

— Днес пак са се заключили там — каза тя на Пола в понеделник сутринта, когато Пола намина с Бет.

— Предполагам, това означава, че Аналайз е прочела статията — рече Пола.

— О, да, прочете я, и още как. До последната мръсна лъжа. Как тази жена има наглостта да разправя на журналистите, че Люк с години я е карал да страда, никога няма да разбере. И моля ти се, казала им е, че Филип я е изгонил заради изневярата ѝ, а тя била просто нещастна жертва на мъжа, принудил я да върши разни неща против волята ѝ! И за момент не съм си помислила, че някой може да ѝ повярва, но май най-важното е, че нито веднъж не споменава за факта, че Аналайз не е дъщеря на Филип. Все пак той получи писмо от нея, в което го заплашва, че ще разкрие още неща, ако той не ѝ даде пари веднага. Предполагам, че именно това обсъждат сега.

— Разбирам — каза замислено Пола. — Май ще трябва да направят нещо, иначе Октавия ще ги изнудва до безкрайност. Между другото мислиш ли, че Аналайз е дъщеря на Филип?

Пам въздъхна.

— Съмнявам се дали и самата Октавия знае отговора на този въпрос, но важното сега е, че не е дъщеря на Люк. Ако беше, не съм сигурна дали изобщо щеше да се съвземе.

Пола я наблюдаваше как прекосява кухнята, за да налее още кафе.

— Как е Аналайз сега? — попита тя. — Видях я в събота, когато се върна у дома, и тогава ми се стори малко уморена...

— Аналайз — каза Пам, като се обърна — изживява нещо като метаморфоза, ако питаш мен. Както ти сама каза, преди два дни, когато се върна у дома, изглеждаше отпусната и крехка, но оттогава сякаш някой е запалил огън в нея. Един господ знае какво замислят тримата, но каквото и да е то, ще се отрази добре на момичето.

Пола знаеше какво кроят, понеже Кори ѝ бе доверила предишната вечер, но щом още никой не бе казал на Пам, не смяташе, че е нейна работа да го прави.

— Мислиш ли — попита Пола, — че Аналайз изглежда толкова привързана към Кори, колкото беше в болницата?

— Несъмнено — отвърна без колебание Пам. — Може и да загуби майка, но спечели сестра, така гледа на нещата и според нея това компенсира всичко. Тя е напълно предана на Кори.

— Разбирам — отвърна мрачно Пола. — Страхувах се, че ще кажеш нещо такова.

Пам я погледна изненадано, но не каза нищо, докато не седна отново на масата.

— Какво те мъчи, миличка? — попита тя, като я гледаше загрижено. — Ако си мислиш, че това ще промени приятелството ти с Кори...

— Не, не, не мога да си представя, че нещо някога може да го промени — отвърна Пола. — Просто... Ами разбираш ли, дълбоко в сърцето си Кори иска да бъде с Кристъс, знам това. Все още преживява тези ужасни събития, естествено не би могла да ги преодолее толкова лесно, но той ще се справи с това, стига тя да му даде шанс. И съм убедена, че щеше да му даде шанс, ако не беше Аналайз. Виждаш ли, страхува се как ще реагира Аналайз, ако тя отиде при Кристъс. Постоянно ѝ повтарям, че трябва да живее своя живот, че не бива да се отказва от него заради чувството си за семеен дълг, но... Защо се усмихваш?

— Не мисля, че е необходимо да се притесняваш за тази работа със семейния дълг — засмя се Пам. — Филип владее положението. Не знам дали имаш представа за разговорите, които двамата с Кристъс проведоха по телефона през последните две седмици... Е, разговаряха.

Страхувам се, че не мога да ти кажа повече, но съвсем скоро ще видиш за какво става дума.

Три дни по-късно Филип посрещна Кристъс на летище Хийтроу.

— Каза ли й вече, че пристигам? — попита Кристъс, докато се движеха с бясна скорост по шосе М 4.

— Не, още не. Смятах да го направя довечера.

Кристъс кимна.

— По дяволите! — промърмори той след минута-две. — Нервен съм като някакъв ученик. Сигурен ли си, че според нейния психотерапевт това е добра идея?

Филип се изсмя.

— Точно така се изрази и вече е късно да ми казваш, че си се уплашил.

— Как ли не! Просто тази твоя дъщеря на моменти може да е адски непредвидима.

Филип повдигна вежди.

— Ти си този, който предсказваше как ще реагира Кори — отбеляза той.

— Да, ама сега не се чувствам чак толкова сигурен. Ами ако откаже да ме види?

— Няма. Не и когато разбере, че вече си тук. Именно затова се въздържах да й кажа. Все пак мисля, че е добре да се подготвиш за чакане, може да й трябват ден-два да привикне с мисълта, че трябва да се изправи лице в лице с теб.

Но не се наложи, тъй като на следващата сутрин, точно когато Кристъс се канеше да отиде на среща с психотерапевтката на Кори, му се обади самата Кори.

— Съжалявам — каза простичко тя.

— Съжаляваш? За какво?

— За всичко, на което те подложих.

— О, Кори! — изстена той. — За мен е важно само, че си добре.

— Затова ли си в Лондон?

— Да.

— Но аз съм тук, в Съфолк.

За момент той остана безмълвен, почти не смеейки да се надява...

— Имаш предвид... Да не би да се опитваш да ми кажеш...

— Кристърс, моля те, ела! — прошепна тя.

През цялото време, докато пътуваше с влака, той се опитваше да се подготви, казваше си, че трябва да се отнася внимателно с нея, че не бива да я докосва, освен ако тя не го поиска. „Малко по малко всичко ще се нареди“, повтаряше си той.

Дейв го чакаше на гарата с наперено килната сламена шапка, като се изтягаше на капака на колата и се препичаше на лятното слънце. После го откара през неподвижните, сънливи селски местности до къщичката. Пола ги чакаше на прага.

— Тя е в градинката отзад, играе си с Бет — прошепна тя на Кристърс. — Върви.

Сърцето му биеше толкова учестено, че започна да диша дълбоко, за да се успокои. Юмруците му се свиваха и отпускаха, а дългата му коса, макар да не знаеше това, се беше разбъркала, понеже постоянно прокарваше пръсти през нея. Той прекоси дневната и влезе в езеро от слънчева светлина, която струеше през отворената врата на кухнята. Очите му се стрелнаха към прозореца, но тя не се виждаше никъде. Той излезе през задната врата и спря...

Кори седеше в ъгъла на градината и се смееше, докато бебето разкъсваше едно венче от маргаритки с пухкавите си юмручета. Беше облечена в бяла памучна рокля и лъскавата кестенява коса покриваше лицето ѝ. Ранните слънчеви лъчи падаха под такъв ъгъл върху девойката на моравата, че тя изглеждаше почти нереална, а когато Кори отново се засмя и смехът ѝ се смеси с радостните песни на птиците, му се стори, че някой изтръгва сърцето му. Известно време само я наблюдава, неспособен да повярва, че е възможно да обича толкова някого. След това, когато усети погледа му, тя вдигна очи, видя го и му се усмихна. Това едва не провали плановете му. Чувствата му бяха изплували толкова близо до повърхността, че искаше само да я прегърне и задуши с всичката любов, която гореше в гърдите му. Но не биваше да го прави, трябваше да действа много предпазливо, да е сигурен, че тя е подготвена за това... И дано да беше.

— Здравей — каза тя и стана.

— Как си? — попита меко Кристърс.

Усмивката ѝ стана още по-широка, после и двамата се разсмяха, когато Пола се промъкна покрай тях, за да вземе дъщеря си.

Когато Кристърс отново се обърна, откри, че Кори е прекосила половината градина.

— Поотслабнала си — каза той.

Кори се завъртя.

— Мислиш ли, че ми отива?

— Май по ми харесваше както си беше преди. — Той трепна. — Извинявай — каза след малко. — Баща ти ми каза, че ще ви води двете с Аналайз на Карибите за един месец.

Кори кимна.

— Заминаваме в началото на идната седмица. Нещо като ваканция за възстановяване.

— Разбирам.

Изглеждаше толкова умърлушен, че сърцето на Кори се сви от болка. Наистина ли беше забравила колко ужасно хубав е той, или страхът да не го загуби не ѝ бе позволявал да си спомни?

— Няма ли да ме целунеш? — попита срамежливо тя.

Кристърс я погледна толкова слисано, че Кори се засмя.

— Няма да се счупя — каза му тя.

— О, Кори! — изстена той, притегли я в прегръдките си и когато намери меките ѝ устни, чувствата му преляха с непозната досега сила.

— По дяволите — каза Кори, когато най-сетне я пусна. — Смятах да ти кажа, че не е необходимо да се отнасяш с мен по-различно отпреди, но очевидно няма нужда.

Той се усмихна с половин уста и когато вдигна поглед към засмените му очи, Кори усети как отново се разтапя.

— Какво те накара да си промениш решението и да се срещнеш с мен? — попита той.

— Трябваше да бъда абсолютно сигурна, че няма да избягам, като те видя. Че няма да те нараня, като не мога да бъда същата като преди.

— А сега сигурна ли си?

— Така мисля. Но предполагам, че има още няколко неща, които трябва да разрешим, преди всичко това да приключи.

Стомахът на Кристърс се сви на топка.

— Какво имаш предвид, като казваш „преди всичко това да приключи“? — попита той с внезапно прегракнал глас.

Кори поклати глава и свали ръце от раменете му. Кристъс я видя как започва да гледа навсякъде другаде, но не и към него. Непоносимо предчувствие започна бавно да стяга гърдите му.

— Кори...

— Кристъс...

Бяха проговорили едновременно и като се усмихна нерешително, тя взе ръцете му.

— Не знам дали някой ти е казал — започна тя, — но доктор Хоровиц идва да ме види, всъщност няколко пъти. Разправи ми за живота на Люк като дете и... ами искам да отида да видя Шивоун. Би ли ме закарал? Можем да вземем колата на Дейв.

— Сигурна ли си, че това е разумно? Пита ли Хоровиц?

— Да. Тази сутрин, след като говорих с теб, му се обадох. Той ни очаква. Разбираш ли, исках да дойдеш с мен.

— Защо?

— По-късно ще ти обясня, но ще дойдеш ли?

Когато пристигнаха в клиниката — усамотена розова къщичка с изглед към морето, кацнала върху скалите — една сестра отиде да доведе доктор Хоровиц. След като им предложи чай, който и двамата отказаха, той ги заведе в стаята на Шивоун.

— Знае ли, че Люк е мъртъв? — попита Кристъс, преди да влязат.

— Съобщих ѝ, да. Но не бих казал, че имаше някаква реакция.

Кори вдигна поглед към Кристъс, след това го стисна здраво за ръката и двамата влязоха в оскъдно мебелираната стая.

Шивоун седеше в обичайната си поза до прозореца, с гръб към вратата, загледана немиждащо във великолепната морска панорама. Доктор Хоровиц отиде зад инвалидната количка, като им обясни, че тя може да ходи, но рядко го прави.

— Имаш посетители, Шивоун — каза ѝ той, хвана дръжките на количката и я обърна към тях.

Кори ахна и още по-здраво стисна ръката на Кристъс.

— Господи! — промълви тя.

Хлътналите очи гледаха безжизнено, кожата беше бледа, а дългата до раменете руса коса — отпусната и лишена от живот като

съсухреното ѝ тяло; и въпреки това, ако не я бяха предупредили, Кори наистина щеше да повярва, че вижда Аналайз.

— Приликата е забележителна, нали? — рече Хоровиц.

Кристъс клатеше удивено глава.

— И тя не е, наистина ли не е възможно да е...

— Леля на Аналайз? — довърши вместо него Хоровиц. — Мисля, че не. Страхувам се, че това е просто едно от трагичните съвпадения на живота.

Кристъс погледна Кори. Тя пусна ръката му, прекоси стаята и когато стигна до Шивоун, коленичи пред нея.

— Здравей — каза тихо.

Втренчените очи на Шивоун не трепнаха.

— Аз съм Кори — каза тя, като хвана отпуснатите ѝ ръце. После погледна Хоровиц и той се усмихна. Кори впери отново очи в безизразното лице и потърси в ума си думите. — Обичаш ли книгите, Шивоун? — попита тя. — Бих могла да ти донеса някои книги. Дори ще ти чета, ако искаш. Искаш ли? — Когато усети как Шивоун стисна леко пръстите ѝ, тя сведе очи към тях, а после погледна развълнувано Хоровиц и каза: — Тя ми стисна ръката!

Хоровиц поклати глава.

— Рефлекс, страхувам се. Не означава нищо.

Кори се изправи.

— Сега вече няма кой да я посещава, нали? — рече тя.

Хоровиц поклати глава.

— Но ще бъде гледана добре, Люк се погрижи за това.

— Бих искала да я посещавам — рече Кори. — От време на време.

— Винаги ще бъдете добре дошли — усмихна се Хоровиц, — нали, Шивоун?

Кори се обърна, погледна измършавялото, безжизнено лице и сърцето ѝ се сви от жалост. Кристъс дойде до нея и я прегърна през рамо. Тя вдигна очи. Лицето му беше изопнато, а очите му изразяваха потрес от трагедията, разрушила така жестоко един невинен живот.

— Не може ли да се направи нещо? — попита той Хоровиц.

Хоровиц поклати глава.

— Страхувам се, че не.

Кори и Кристърс мълчаха през целия път обратно към Амбърсайд. Срещата с Шивоун се бе отразила и на двамата, вероятно повече върху Кристърс, защото сега вече се досещаше защо Кори е настоявала да дойде. Но нямаше намерение да я притиска, тя щеше да му го каже, когато пожелаеше.

Същата вечер вечеряха с Пола и Дейв и не говориха много за посещението си в клиниката, макар постоянно да се въртеше в мислите им, докато се смееха и шегуваха с Пола, задето през последните шест седмици бе направила какво ли не, за да ги събере отново.

— И точно когато си мислех, че започвам да постигам напредък, проклетият Филип идва и ми открадва славата! — измърмори тя. — Както и да е, поне мога да кажа, че се е случило в моята градина... Вие може да се смеете, но бас държа, че ще направя състояние от продажбата на снимки на малкия ми парцел, когато всички разберат. А по-нататък сигурно ще мога да го давам под наем за сватби... Защо ми правиш тези гримаси? — каза тя на Дейв. — Изглеждаш така, сякаш ти е влязла пчела в задника.

— Проницателността никога не е била силната ти страна, нали, скъпа? — рече Дейв и хвърли един ироничен поглед към Кристърс.

— Защо не вземеш да пийнеш малко вино и да дадеш възможност на някой друг да каже нещо?

Кристърс си погледна часовника и каза:

— Аз май е по-добре да си вървя. Филип сигурно ще ме чака, а и вече стана късно.

— Ще дойдеш ли утре пак? — попита Пола, когато Кори стана и тръгна с него към вратата.

— Разбира се — усмихна се Кристърс.

— Благодаря ти, че дойде с мен днес — каза Кори, когато затвори вратата зад гърба си. — Зная, че още не сме говорили много за това, но утре ще го направим.

Кристърс я притегли в обятията си.

— Нямах представа колко ми е приятно дори само да те гледам — каза той, като се взря в очите ѝ.

— Мисля, че знам — отвърна Кори и повдигна устни към него.

Той я целуна много нежно и понечи да се отдръпне.

— Не е нужно да си ходиш — каза тя. — Можеш да останеш тук, ако искаш. С мен — прибави, когато той просто продължи да я гледа.

— Сигурна ли си? — промърмори Кристърс, като махна няколкото кичура коса, паднали върху лицето ѝ.

— Искам да ме прегърнеш — каза тя.

— Тогава предполагам, че трябва да се обадя на баща ти.

— Ще накараме Пола да го направи.

Съблякоха се в тъмното, но въпреки това Кристърс държеше главата си извърната на другата страна. Лунната светлина струеше през прозореца и той се страхуваше, че ако я види, няма да успее да сдържи желанието си. Когато я чу да ляга в леглото, беше на път да каже, че няма да успее да се справи, понеже знаеше, че тялото му ще го предаде, но някак си се спря. Кори се нуждаеше от него и той нямаше да я разочарова. Секунда-две по-късно вече лежеше до нея и когато ръката ѝ потърси неговата, почти веднага усети как се напруга.

— Мога ли да си сложа главата на рамото ти? — прошепна тя след малко.

— Разбира се.

Когато Кори се надигна, за да може той да вдигне ръката си, Кристърс зърна за момент гърдите ѝ. Веднага затвори очи. Беше се надявал, че тя ще е облякла нещо, че няма да се допира до кожата ѝ... След това, без да разбере напълно какво става, тя беше в обятията му. Той се претърколи към нея, за да я притегли към себе си, и почувства непоносимо нежната ѝ голота. Устните им се срещнаха и Кори се притисна в него.

— О, боже, съжалявам! — изохка той и неочаквано се отдръпна. Гащетата изобщо не можеха да прикрият издайническото втвърдяване.

— Всичко е наред — прошепна Кори. — Кристърс, моля те, всичко е наред! Аз също те желая. Много те желая.

— Сигурна ли си? О, боже, Кори, не искам да те насилвам...

— Шшт! — каза тя и допря пръсти до устните му. — Мислиш ли, че щях да си легна така, ако не бях сигурна? Така че защо не се съблечеш и ти?

Любиха се с пареща нежност, прегръщаха се силно и нито за момент не се пуснаха. Когато всичко свърши, по бузите и на двамата имаше сълзи.

— Господи, колко ми липсваше! — промърмори Кристърс почти без да отделя устни от нейните.

— И ти на мен.

— Добре ли се чувстваш?

— А ти?

Кристърс се засмя тихо.

— Страхотно. — И като се изгърколи по гръб, я повлече със себе си.

Когато Кори най-сетне заспа, положила глава на гърдите му и преплела крака в неговите, Кристърс дълго стоя буден, очаквайки да дойдат кошмарите. Но това не стана и накрая той също заспа.

На сутринта, когато се събуди, Кори седеше до прозореца, загледана в градината навън. Той я гледа известно време, усещайки болката ѝ от мислите, които знаеше, че ѝ минават през главата. Повече от всичко на света му се искаше да ги забрави, да се престори, че всичко може да продължи така, както си е било, но това бе невъзможно. Тази нощ бяха разбрали, че все още отчаяно се желаят един друг, че любовта им е дълбока и че много искат да са заедно. Но след като видяха Шивоун, разбраха — по-точно той бе разбрал, защото Кори вече знаеше — защо това е невъзможно.

Накрая тя се обърна към него и му се усмихна с толкова тъга, че Кристърс извърна глава. Но нямаше смисъл да избягват проблема, трябваше да застанат лице в лице с него, така че Кристърс стана от леглото, навлече си дънките и ризата и застана зад нея.

— Готова ли си да говорим? — попита я, когато тя се облегна на него, и прокара ръце по раменете ѝ.

— Не зная дали някога ще бъда готова за това — отвърна Кори и обърна глава, за да целуне ръката му. — Знаеш ли какво ще кажа?

— Досещам се.

— Баща ми ти е казал, че предава управлението на TW на Аналайз и мен?

Кристърс кимна.

— Разбира се, никоя от нас не е достатъчно опитна, за да може наистина да я управлява, така че Боб, изпълнителният продуцент, ще ръководи нещата, докато сме в състояние да поемем властта.

— Звучи разумно — отбеляза Кристърс. После прибави: — Изглежда, че пред теб се очертава голямо бъдеще. Ще оглавяваш

собствената си телевизионна компания.

— Да — въздъхна Кори. — Надминава и най-безумните ми мечти. Или може би това беше най-безумната ми мечта.

Кристъс се обърна, отиде да седне на леглото и я гледа, докато тя не се обърна към него.

— Смяташ да направиш нещо за Шивоун, нали? — рече той.

Тя сведе очи към пода.

— Кристъс, ти я видя — рече тя. — Видя какво са й причинили. Знам, че по никакъв начин не бих могла да променя това, но мога да направя нещо, за да помогна на хиляди деца, които дори сега, в момента, в който разговаряме, преживяват някакъв тормоз от ръката на възрастен. Трябва да накарам хората да разберат, да им покажа, че всяко дете на света има нужда от тяхната защита, независимо дали самите ние сме родители или не. Не можем просто да седим отстрани и да се преструваме, че няма такива неща. Това, с всеки нов отзвук, продължава през целия им живот и се отразява върху живота на идните поколения. С Филип го обсъждаме от седмици, още от Франция. Вече говорихме за това и с Аналайз и тя желае цялата история да бъде разказана. Въпреки ролята на собствената ѝ майка в нея. Разбира се, това ще прекрати шантажите на Октавия... — Кори се засмя сухо.

— Последния път, когато Филип се е видял с Октавия, ѝ е казал, че трябва много повече да се страхува от мен, отколкото от него или Аналайз. Тогава не е знаела какво означава това, но скоро ще разбере. Не че целта на някой от нас е да ѝ отмъсти, но разобличаването ще я съсипе напълно. Аналайз не иска да бъде включвана в проектите ни за TW, засега твърди, че не иска да има нищо общо с телевизията. Може би един ден ще си промени решението, но дотогава всичко зависи от мен. И това е нещо, което трябва да направя, моля те да ме разбереш, Кристъс. Ако не го направя, тогава смъртта на Люк и цялата ужасна трагедия на неговия живот и живота на Шивоун ще е била напразна.

Кристъс стана и се приближи до нея. Кори вдигна поглед към него и той прокара пръсти по бузата ѝ.

— Значи какво се опитваш да ми кажеш, че в живота ти няма място за нашата връзка?

— О, не, моля те, не го представяй така. Просто не мога да дойда в Лос Анджелис. Трябва да остана тук, при Аналайз, и да опитам да направя нещо добро от цялата проклета бъркотия.

— Значи това е сбогуване?

Кори затвори очи.

— Моля те, опитай се да разбереш! — каза умолително тя.

— Разбирам — отвърна Кристъс. След това я целуна нежно по челото, обърна се и започна да си събира нещата.

Когато си отиде, Кори бе безутешна. Пола се опита да я успокои, но и двете не знаеха дали Кори е взела правилното решение. А Кори знаеше само, че никога, никога няма да забрави погледа в очите му, преди да ѝ обърне гръб.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вече малко повече от две седмици Филип, Кори и Аналайз бяха в хотел „Сикрет Харбър“ в Гренада. Това бе един от най-люксоznите хотели на острова, разположен по склона на хълма от едната страна на приличащия на подкова залив, с изглед към яхтите с всевъзможни размери, които пристигаха и отплаваха ежедневно. Плувният басейн, където си почиваха сега, се намираше пред огромна вила в италиански стил, където се помещаваха ресторантът на хотела и барът. Под тях се разполагаха хотелските апартаменти, всеки от които представляваше нещо като самостоятелна вила с тераса във форма на полумесец, издадена над морето.

Кори и Аналайз, по бански костюми от две части, правеха слънчеви бани, а Филип седеше под един чадър до тях и четеше вестник. Аналайз се беше изтегнала и се печеше, но Кори бе прегърнала коленете си и гледаше поредната луксозна яхта, която влизаше в пристанището.

След малко Филип остави вестника и я погледна. Аналайз вдигна очи към него и след това също погледна Кори.

— Кори — рече Филип, усетил болката, която сякаш я обгръщаше като ореол, — няма смисъл да се заблуждаваш повече, миличка. Не си...

— Моля те, не започвай отново! — изстена Кори и зарови лице в ръцете си. — Вече свърши, така че да го оставим.

— Не, няма да го оставим — каза решително той. — От известно време мисля по този въпрос и може би има начин и да си заедно с него, и да правиш каквото искаш.

— Как? Повече от всичко на света искам да правя тази програма.

— Повече, отколкото искаш Кристърс?

Кори поклати глава.

Аналайз вдигна поглед към баща си и прочел изражението й, той каза:

— Аз ще отида да взема един душ, а вие двете си поприказвайте.

— Кори — рече Аналайз, когато Филип се отдалечи, — двамата с татко много говорихме за това и мислим, че се чувстваш задължена да правиш тази програма заради нас. Но не е необходимо, наистина не е.

Кори поклати глава.

— Необходимо е. Не мога да избягам от това и да се преструвам, че никога не се е случило, Аналайз. Люк искаше да му помогна...

— Но Люк е мъртъв, Кори. Не можеш да направиш нищо, за да промениш това.

— Но Шивоун не е, нали? И колко още деца в момента понасят същите страдания като нея?

— Много, зная. Но и ти страдаш. Кристър също...

— О, Аналайз, така и не му казах, че го обичам! А трябваше. Трябваше...

— Кори, престани да се самоизмъчваш, по-добре намери начин да бъдете заедно.

— Откакто той си отиде, все това правя и може би... — Тя погледна Аналайз, после се извърна.

— И може би? — подкани я Аналайз.

— Нищо. — Не искаше да казва на Аналайз, че е измислила начин. Че може да отиде при него и едновременно с това да върши каквото иска, но че това означава да напусне нея и Филип. — Филип току-що каза, че е измислил начин. Каза ли ти какъв?

Аналайз се усмихна.

— Ще го оставя той да ти каже.

Доста по-късно същия ден седяха на терасата на Филип и пиеха коктейли, Филип и Аналайз току-що се бяха върнали от разходка, а Кори цял следобед бе писала на Кристър писмо, което знаеше, че няма да изпрати. Но когато му пишеше какво изпитва, се чувстваше по-близо до него, сякаш разговаряха. Знаеше, че се самоизмъчва, като си представяше отговорите му, но не можеше да се спре.

— И така — каза Филип, като я гледаше как върти чадърчето от коктейла между пръстите си, — кажи ми за какво мислиш, какво наистина искаш да правиш.

— Не мога — отвърна Кори. — Но смятах, че ти имаш какво да ми кажеш.

— Да, имам — каза той.

Кори го погледна с ъгълчето на окото си и продължи да върти чадърчето.

— Подозирам — рече Филип, — че си намислила начин едновременно да бъдеш с Кристъс и да правиш програмата, но това означава да отидеш в Америка, а ти не искаш да се разделиш с Аналайз и мен, след като току-що сме се събрали. Прав ли съм?

Кори го погледна и той се усмихна.

— Е, Холивуд не е чак толкова далеч — каза Филип. — А и ние двамата предпочитаме да си щастлива там, отколкото нещастна с нас, прав ли съм, Аналайз? И може да ти е неприятно да го чуеш, но TW ще оцелее и без теб.

Кори ги погледна и по лицето ѝ бавно започна да се разлива усмивка.

— Значи вие двамата наистина сте разговаряли, нали? — попита тя.

Аналайз и Филип си размениха от онези погледи, които за проникателното око на Кори говореха много.

— Само да знаеше! — засмя се Аналайз.

— И така, това улеснява ли нещата за теб? — попита Филип.

— Предполагам, че да — отвърна Кори. — Но трябва да поговорим още за това. Имам предвид...

— Няма за какво да говориш, скъпа. Поне не с нас. С Кристъс трябва да поговориш.

Кори го гледа дълго, след това внезапно скочи на крака и го прегърна.

— О, тате! — извика тя. — Страшно го обичам, наистина го обичам!

— Знам, скъпа.

Когато се отдръпна от него, по бузите ѝ имаше сълзи.

— Струва си да го оставя да те отнеме от мен само за да те чуя как ми викаш татко — каза той.

— Татко! Татко, татко, татко! — извика Кори. — Ти си най-чудесният татко на света. А сега сигурен ли си, че нямаш нищо против да замина?

— Напълно.

— Тогава, след като нямаш нищо против, отивам да му се обадя.

— Аз наистина нямам нищо против, но ако бях на твое място...
— започна Филип, но Кори вече беше заобиколила тичешком вилата и се отправяше към стаята си.

Джийни и Ричард бяха в спалнята на дома си в Шърман Оукс, събираха си багажа и... се караха. Щом Джийни започнеше да слага разни неща в куфара, Ричард ги изхвърляше и й казваше, че не са й нужни.

— Знам, че не обичаш да летиш — казваше Джийни, — но успя да стигнеш до Франция, така че сега просто ще ти се наложи... Хей! Искам тази шапка — извика тя и я хвана, когато Ричард я метна към другия край на стаята. — Това ми е шапката късметлийка!

— Като късметлийската рокля, късметлийските обувки и късметлийските ти бикини. Защо са ти късметлийски бикини? Кого смяташ да... Извади това, Джийни! Няма да остане никакво място за моите неща. И вдигни телефона.

— Гледам те — предупреди го Джийни, докато се навеждаше от другата страна на леглото, за да вдигне слушалката. — И сложи това обратно. Ало! — кресна тя в слушалката.

— Джийни! Тук е Кори! Опитах се да се свържа с Кристъс на всичките му телефони, но не можах. Знаеш ли къде е?

Джийни се обърна и погледна Ричард.

— Амм, тъъ, почакай малко. — После сложи ръка на слушалката и изсъска: — Кори е! Търси Кристъс. Какво да й кажа?

— Това, което ти каза да й предадеш, ако се обади — отвърна простиичко Ричард. След това, като видя смутеното лице на жена си и осъзна, че се е отнесъл твърде нехайно с нещо толкова важно, стана от пода и взе слушалката от ръката ѝ. — Аз ще се оправя — каза ѝ. — И не се доближавай до куфара. Кори? Здравсти, тук е Ричард. Джийни ми каза, че търсиш Кристъс.

— Да, точно така. Знаеш ли къде мога да го намеря?

— Ами да, знам, но се страхувам, че не мога да ти кажа.

— Какво имаш предвид?

— Ами няма го. Тоест все още е в Ел Ей, но не си е вкъщи. И остави указания, че не иска да говори с никого. — Той помълча и трепна болезнено. — Най-вече с теб.

— О, не! — извика Кори. — О, боже, какво ще правя сега? Имаш ли връзка с него?

— Нещо такова.

— Тогава му предай едно съобщение от мен, моля те! Кажу ми, че съм си променила решението. Че искам да бъда с него. Че ще напусна Англия... Кажу ми, че го обичам! Моля те, Ричард, ще направиш ли това за мен?

— Да, разбира се, ще му кажа, но не... — После погледна слушалката. — Затвори.

Кори крачеше нервно из стаята си. Искаше ѝ се да заплаче, но не си позволяваше. Трябваше да мисли, но можеше да мисли само за това колко ли го е наранила, за да се изолира по такъв начин. Така отчаяно ѝ се искаше да оправи нещата, но какво можеше да направи? Може би трябваше просто да се качи на някой самолет за Ел Ей. Но не, едва ли щеше да го намери, щом той не го искаше. Може би когато Ричард му предадеше съобщението ѝ, щеше да ѝ се обади.

На другата сутрин Кори беше под душа, когато телефонът иззвъня. В бързината да стигне до телефона тя се блъсна в тоалетката, закачи с палеца на крака си куфара и накрая се спъна в хавлията.

— С Кори Браун ли говоря? — каза гласът от другия край на линията.

— Кристърс! — извика тя. — О, Кристърс! Говори ли с Ричард?

— Да, говорих с Ричард.

— Значи знаеш. Знаеш, че...

— Аха, знам.

— Искаш ли да се видим?

— Разбира се, че искам.

— Тогава идвам направо при теб! Ще хвана следващия самолет и ще дойда възможно най-бързо. И, Кристърс, Кристърс, аз... Не, ще ти кажа, когато дойда!

После затвори и започна да хвърчи из стаята и да тъпче разни неща в куфара си. Грабна саронга си и се уви с него. Нямахше време да се облича. След това си спомни, че трябва да резервира полет. Обади се по телефона на рецепцията, помоли ги да се заемат с това, вдигна куфара си от леглото и го затътри към терасата.

— Портиер — каза си тя. — Татко! Аналайз! О, боже, не им казах, че заминавам!

Изтича обратно към телефона. Не получи отговор нито от Аналайз, нито от Филип, а и вече беше забравила за портиера.

— По дяволите! — промърмори Кори и тръгна към вратата. Е, повече нищо не можеше да се направи, щеше да замъкне сама куфара до рецепцията. Тя излезе навън и вдигна куфара.

— Заминаваш ли някъде?

Кори се обърна рязко, ахна и изпусна куфара. Кристъс стоеше на входа на терасата, облегнат на рамката на вратата.

— О, боже! — извика тя и се хвърли в обятията му. — О, Кристъс! Защо не ми каза... Откъде се обаждаше... Как дойде тук? Ричард ми каза...

— Какво ще кажеш за това да ми задаваш въпросите един по един? — засмя се той.

Тя тръсна глава, опитвайки се да проумее всичко това.

— Само преди пет минути ти беше в Ел Ей — каза тя.

— Тц! Преди пет минути бях във фойето.

— Но кога пристигна?

— Преди десет минути. А какво ще кажеш да ме целунеш, преди да е започнал същинският разпит?

Прегръдката беше дълга и когато свърши, Кори вече не беше толкова сигурна, че иска да знае подробностите, поне още доста време.

— Здравейте! Хей, вие двамата! — подвикна Филип от съседния балкон.

Кори се обърна и погледна баща си. После впери очи в Кристъс и отново се обърна към баща си.

— Знаел си, че е тук, нали? — попита тя Филип. — През цялото време си знаел...

— Ще те оставя ти да обясняваш — ухили се Филип на Кристъс. — Ние двамата с Аналайз ще бъдем в ресторанта, в случай че поискате да се присъедините към нас за късна закуска. — И изчезна.

— И така — каза Кристъс, като вдигна куфара и го внесе обратно в стаята. — Ричард ми каза, че си променила решението си. Значи идваш в Холивуд?

— Да. Е, ако все още ме искаш — отвърна тя, като го следваше по петите, и посегна да го докосне, докато той поставяше куфара върху

поставката. — Ами всъщност, да, предполагам, че ме искаш, иначе нямаше да си тук. Ама наистина ли си тук? Още не мога да повярвам напълно.

— Искаш ли още една от онези целувки просто за да се увериш?

— Мхм — кимна нетърпеливо тя.

— Е, ще трябва да почакаш. Искам да чуя какви решения си взела.

— Добре. Ами доста мислих... Ела да седнем и ще ти кажа. Но първо искам да знам какви сте ги вършили двамата с баща ми.

— Само два телефонни разговора. Нищо повече — ухили се Кристърс и й позволи да го отведе до канапето. — А сега продължавай.

— Е, мисля, че пак ще мога да направя документалния филм за Шивоун, но в някоя американска телевизионна компания. Разбира се, ще имам нужда от помощта ти, за да ме допуснат, както и да ме насочиш към някои добри писатели и актьори, разбира се. Не, всъщност те трябва да са британци. Но няма значение, насилие над деца има по целия свят, не само в Англия. Така че си помислих... Кристърс, ти ми се смееш!

— Не, не — каза той и вдигна ръце. — Дотук всичко звучи страхотно. И после какво? След като го направиш? При условие, че те уредя де.

— Не съм мислила толкова надалеч — призна тя. — А и трябва да призная, че това наистина ме притеснява. Имам предвид какво ще правя в Холивуд, докато ти пътуваш, за да правиш невероятните си филми?

— Мен ли питаш?

— Да.

Той сви рамене.

— Мисля, че ще бъдеш твърде заета с отглеждането на нашите деца, за да мислиш за такива неща.

Тя го ритна.

— Сериозно!

— Сериозно говорех. Но предполагам, че няма да се почувстваш щастлива, докато не направиш собствена кариера. Може би ще откриеш такава възможност в някоя американска телевизия.

Тя сбърчи нос и Кристърс се разсмя.

— Британка до мозъка на костите! — отбеляза той. — Мислиш, че вашата телевизия е по-добра от нашата, а?

— Да — отвърна искрено тя.

— Но би направила филма си за Шивоун в Щатите?

— Стига да съм с теб и да не е спонсориран от някоя ужасна компания, която ще иска безвкусните им продукти да присъстват във всеки кадър.

— Разбирам. Ами баща ти и Аналайз?

— Говорихме за това и Филип каза, че няма нищо против да замина, но...

— Но на теб не ти се иска да ги напускаш?

— Не ми се иска. Но заради теб ще го направя.

Кристъс се разсмя и я притегли в прегръдките си.

— Предполагам, че ще е по-добре да ти кажа истината — каза той. — Не е необходимо да идваш в Холивуд, за да живееш с мен, Кори. Дори не е нужно да правиш документалния си филм в американска телевизия. Можеш да го направиш в TW в Лондон.

— Не разбирам — каза Кори, внезапно уплашена, че той ѝ казва, че не я иска.

— Ще живеем в Лондон — каза Кристъс.

Кори остана с отворена уста.

— Лондон? — повтори тя.

— Точно това казах, Кори Браун, отказвам се от Холивуд, за да дойда при теб.

— Не! Но ти не можеш да направиш такова нещо. Ами филмите ти?

— И в Европа правят филми, нали? А и не забравяй, че говоря също френски и италиански. И съм завършил колеж в Лондон. Винаги съм искал да направя един напълно европейски филм.

— Никога досега не си ми го казвал.

Той просто повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че се отказваш от всичко това заради мен? — попита тя, останала без дъх.

— Разбира се. Нали и ти щеше да го направиш заради мен.

— Но, Кристъс, при теб е различно! Искам да кажа, че ти, ами ти си си ти. Всички в Холивуд те искат.

— Имаха ме — засмя се Кристърс. — И съм ти приготвил още една изненада. Какво ще кажеш да режисирам твоя филм?

— Ти?

— Аха, защо не?

— Но ти не режисираш документални предавания! Бас държа, че дори не знаеш как се режисират видеофилми.

— Права си, не знам. Но мога да режисирам филми.

— Но ти снимаш само на 35-милиметров. TW никога няма да успее да събере толкова средства.

Той я погледна и не след дълго Кори започна да се смее.

— Разбира се, с твоето име ще съберем всичките пари, които са ни нужни.

Кристърс кимна.

— Та какво ще кажеш? Ще ме вземеш ли на работа?

Кори поклати удивено глава.

— Господи! Какво ще кажат всички? Кристърс Бенати се отказва от Холивуд, за да работи в британска телевизия.

— За да направи едно телевизионно предаване — поправи я той, — и то, което ще се излъчи първо по кината. А след това ще се върна към филмите.

Тя го погледна.

— Не! — каза, като клатеше глава. — Не мога да ти позволя да направиш такова нещо. Не мога да ти позволя да се откажеш от Холивуд. Това е целият ти живот.

— Господи, мили боже, какво трябва да направи човек? Казах, че ще дойда в Англия...

— Не, това е важно, Кристърс, това е...

— Кори, ти си най-твърдоглавата, най-опаката жена, която някога съм срещал. А сега, по дяволите, ще се омъжиш ли за мен?

— Не!

— Ще се омъжиш и още как!

— Добре де, ще се омъжа за теб. Но не мога да ти позволя...

— Кори, млъкни!

— Няма.

— Поне веднъж в целия си проклет живот направи каквото ти се казва!

Кори се ухили.

— А сега ме чуй. Идвам в Лондон, ще си намерим къща, в която да живеем, и в случай че още не си осъзнала, току-що, преди тридесет секунди, се съгласи да се омъжиш за мен. Знаеш какво означава това, нали?

Кори дълго го гледа учудено, а след това започна да се усмихва.

— Значи да. Добре. Тогава да го чуем.

— Просто така? Както си седим?

— Просто така. Както си седим.

— Добре. Обичам те, Бенати.

— Струва ми се, че е вярно — каза Кристъс, но погледът му вече бе станал сериозен и като я притегли в обятията си, я целуна. — Та кога ще направиш от мен порядъчен мъж? — попита той малко по-късно.

— Веднага щом поискаш.

Кристъс кимна.

— Това е добре, защото си мислех, че можем да го направим в събота.

— В събота?

— Да. Къде отиваш? — попита Кристъс, когато Кори стана и тръгна към телефона.

— Да се обадя на Пола. Трябва да й кажа. В събота!

Кристъс си погледна часовника, после стана, отиде при нея и прекъсна връзката, когато тя вече бе набрала половината номер.

— Какво правиш? — попита Кори, когато той седна на леглото и я притегли към себе си.

— Пола вече знае — каза Кристъс.

— Какво? Откъде?

— Вчера Аналайз й каза. И мисля, че тя и Дейв ще се приземят в Барбадос след около два часа.

— В Барбадос?

— Аха. Тази вечер имат връзка за Гренада. Може дори да се засекат с Джийни и Ричард.

— Джийни и Ричард! Кристъс, какво става?

— Всички идват за сватбата. Родителите ми пристигат утре.

Кори поклати глава. Всичко това й бе дошло твърде много.

— Толкова ли беше сигурен, че ще кажа „да“?

Той кимна.

— Мразя те.

— Разбира се, че ме мразиш.

— Има ли още нещо, което да не си ми казал? — попита тя.

— Аха. Ще се оженим на яхтата ми.

— На яхтата ти? Но ти нямаш яхта!

— Разбира се, че имам. Наех екипаж да я докарат от Тортола, вече трябва да е пристигнала. А след сватбата двамата с теб ще отплаваме сами на меден месец.

— Аз имам ли изобщо думата?

— Не.

— Но какво ще облека?

— На мен ми изглеждаш страхотно така, както си — ухили се той и плъзна ръка по заоблените форми под талията ѝ. — А какво носиш под това нещо между другото?

— Нищо. А ти какво ще облечеш?

— Ще намеря нещо.

— Не мога да повярвам! — каза Кори, като седна до него. — Тук се е провеждала истинска конспирация, нали? Но защо не ми казахте какво планирате?

— Искях да бъде изненада — отвърна той.

— И казваш, че Пола и Дейв пристигат? Но те не могат да си позволят... — Тя го погледна. — Ти си им платил разходите, нали?

— Струваше ми се, че ще искаш да бъдат тук за сватбата ти — отговори Кристъс. — Но предполагам, че трябва да престана да те глезя така, иначе накрая ще фалирам. А сега — промърмори той, като разтвори саронга ѝ и я бутна назад върху възглавниците, — кажи ми пак, че ме обичаш, някак взе да ми харесва да го чувам... Ау! — извика той, когато Кори внезапно седна в леглото.

— Събота! — извика тя. — Ще се оженим в събота?

— Мисля, че така се договорихме току-що — отвърна той, като се хвана за главата.

— Но днес е сряда! Нямам време да се разтакавам тук! Има да се вършат сто неща! — Тя скочи от леглото. — Къде ще намеря фризьор? Ами цветята? Храната? Виното? После... свещеник. Ще трябва да намерим свещеник! О, Кристъс, защо... Кристъс! Какво правиш? Кристъс, пусни ме да сляза.

— Кори — каза той, докато я разнасяше из стаята, — ако ще бъдем екип, тогава по-добре отсега свикни с мисълта кой раздава заповедите тук. — И я стовари върху леглото.

— О, вече знам! — усмихна се тя.

Кристъс се разсмя, когато забеляза немирния пламък в очите ѝ.

— Тогава ми кажи, че ме обичаш.

— О, боже! Май наистина си помисли, че ти ще раздаваш заповедите! — Но когато тръгна заплашително към нея, тя извика: — Обичам те, обичам те, обичам те!

— Не е зле — рече той, — но мисля, че можеш да го кажеш доста по-убедително.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.